Phụ Ái Mẫu Ái

Lương Sĩ Hằng · Vi Kiện

Võ Vi

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

VÔ VI

PUBLISHED BY
VÔ VI

Copyright © 1984, 2014
by Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên & VÔ VI

website: http://www.voviphatphap.org

All Rights Reserved
Printed in the United States of America
March 2014

Unicode version
Second Edition, Set in San Jose, California

ISBN 978-1-933667-26-3

Mục Lục

Lời Tựa 1
Tiểu Sử Thiền Sư Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên ... 5
Phụ Ái 1 9
Mẫu Ái 1 15
Phụ Ái 2 20
Mẫu Ái 2 28
Phụ Ái 3 33
Mẫu Ái 3 40
Phụ Ái 4 46
Mẫu Ái 4 53
Phụ Ái 5 58
Mẫu Ái 5 64
Phụ Ái 6 72
Mẫu Ái 6 81
Phụ Ái 7 86
Mẫu Ái 7 97
Phụ Ái 8 102
Mẫu Ái 8 110
Phụ Ái 9 117
Mẫu Ái 9 125
Phụ Ái 10 132
Mẫu Ái 10 142

Phụ Ái 11 148
Mẫu Ái 11 158
Phụ Ái 12 163
Mẫu Ái 12 173
Phụ Ái 13 183
Phụ Ái 13 183
Mẫu Ái 13 192
Phụ Ái 14 199
Mẫu Ái 14 208
Phụ Ái 15 215
Mẫu Ái 15 221
Phụ Ái 16 230
Mẫu Ái 16 240
Phụ Ái 17 246
Mẫu Ái 17 254
Phụ Ái 18 261
Mẫu Ái 18 269
Phụ Ái 19 275
Mẫu Ái 19 283
Phụ Ái 20 292
Mẫu Ái 20 302
Phụ Ái 21 308
Mẫu Ái 21 320
Phụ Ái 22 324
Mẫu Ái 22 332
Phụ Ái 23 339

Mẫu Ái 23 347
Phụ Ái 24 355
Mẫu Ái 24 364
Phụ Ái 25 371
Mẫu Ái 25 380
Phụ Ái 26 386
Mẫu Ái 26 395
Phụ Ái 27 402
Mẫu Ái 27 409
Phụ Ái 28 417
Mẫu Ái 28 426
Phụ Ái 29 434
Mẫu Ái 29 442
Phụ Ái 30 450
Mẫu Ái 30 456

Lời Tựa

Nhơn gian đau khổ! Quên tình thương cốt nhục, phụ mẫu đã chịu biết bao nhiêu sự đau khổ, hy sinh hầu mong sớm được khôi phục niềm tin trong tinh thần xây dựng tình thương và đạo đức.

Ngày nay đầy dẫy tội lỗi, con trách cha, oán mẹ hiền, lâm vào cảnh đảo điên thiếu đạo đức.

Thanh điển giáng lâm vạch rõ con đường tiến hóa của tâm linh, bút tỏa thành văn tự, lưu niệm đời đời.

Chơn lý không dư không thiếu, thức tâm chúng sanh trong vòng mê muội, trầm luân trong bể khổ!

Tình thương của người mẹ hiền và của người cha yêu quý đều là vô cùng tận. Nó cũng là một tia sáng hào quang xoay chuyển trong cơ tiến hóa không ngừng nghỉ, ý nghĩa tràn đầy tình thương và đạo đức.

Nghe qua những lời này sẽ rõ sự sai lầm của chính mình và sẽ tự đóng góp một phần tốt đẹp cho chúng sanh sau khi thức tâm.

Kính bái,
Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên (1923 – 2009)

TIỂU SỬ

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

(1923-2009)

Thiền sư Lương Sĩ Hằng sinh ngày 13 tháng 11 năm 1923 tại Quy Nhơn, thuộc tỉnh Bình Định, Việt Nam trong một gia đình đông con gồm 4 trai 4 gái. Phụ thân là Lương Thâm và mẹ là Lâm Thị, Ông là người Việt gốc Hoa, đã từng giữ chức vụ phụ tá giám đốc dặc trách thị trường cho công ty hóa học Getz Brothers & Co. *(Hoa Kỳ)* trước năm 1975. Ông có vợ và 2 con gái nuôi. Ông còn nghiên cứu thêm khoa châm cứu và chữa được nhiều người.

Khi còn trẻ, thiền sư bị đau tim và đau thận nên hay có ý chán đời. Sau có cơ duyên gặp được tổ sư Đỗ Thuần Hậu, ông xin thụ giáo tu hành theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Nhờ cương quyết tu hành nên trong ba tháng đầu công phu thiền sư đã thấy nhiều ấn chứng phi thường về sức khỏe và tinh thần. Tổ sư Đỗ Thuần Hậu liễu đạo ngày 13-11-1967 *(nhằm ngày 12 tháng 10 năm Đinh Mùi)* đã truyền dạy lại cho thiền sư Lương Sĩ Hằng để tiếp nối công việc truyền bá đạo pháp.

Với sứ mạng hoằng pháp, thiền sư đã rời Việt Nam năm 1978 đến trại tị nạn Fabella, Phi Luật Tân. Thiền sư đã mang công sức chữa bệnh cho đồng bào tại trại tị nạn và các viên chức người Phi. Nếu có ai phát tâm thì ông lại đem giúp cho các trại tị nạn Bataan, Palawan và Fabella.

Thiền sư còn dành nhiều thì giờ giảng pháp thiền cho đồng bào trong các trại tị nạn.

Năm 1979, thiền sư định cư tại Montréal, Canada và hằng năm theo lời mời của các bạn đạo, thiền sư đã đi thuyết giảng tại khắp các quốc gia trên các lục địa Âu, Á, Phi, Úc và Mỹ. Tuy tuổi đã cao, nhưng thiền sư cũng không quản ngại nhọc nhằn tiếp tục truyền pháp đến khắp nơi mà đồng bào Việt Nam cần đến hầu giúp họ tìm lấy con đường giải thoát cho chính họ. Thiền sư liễu đạo ngày 23-09-2009 *(nhằm ngày 05 tháng 08 năm Kỉ Sửu)* thọ 86 tuổi *(87 tuổi ta)*.

Qua 50 năm hoằng pháp trong nước và tại hải ngoại, thiền sư đã chủ tọa 28 Đại Hội Vô Vi Quốc Tế *(1982 - 2009)* và dưới sự hướng dẫn của thiền sư, Vô Vi Multimedia Communication *(VMC)* đã thực hiện được 13 buổi Đại Nhạc Hội Thiền Ca *(1995 - 2007)*. Thiền ca Vô Vi là sự hòa hợp tuyệt vời giữa thơ thiền và nguồn âm nhạc phong phú Việt đang chuyển dần qua nhạc tâm linh dưới mọi lãnh vực từ tân nhạc, cổ nhạc đến nhạc dân tộc và được mệnh danh là Nhạc Tâm Linh Thế Kỷ 21.

Những áng thơ thanh nhẹ, siêu thoát của thiền sư Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên đã rung cảm và tạo nguồn sáng tác cho nhiều nhạc sĩ tài danh: Hoàng Thi Thơ, Phạm Duy, Trầm Tử Thiêng, Trần Trịnh, Nhật Ngân, Duy Khánh, Chí Tâm, Châu Phố, Phạm Vinh, Phạm Đức Thành.

Các bài giảng của thiền sư để lại rất nhiều đã được thu vào cassette, CD, video, DVD và cũng đã được Hội Ái Hữu Vô Vi in ra thành sách. Các tác phẩm của thiền sư để

lại là Chơn Kinh, Nguyên Lý Tận Độ, Phụ Ái Mẫu Ái, Bé Tám Bàn Bạc Cùng Các Bạn Khắp Năm Châu, Thực Hành Tự Cứu *(Phép Hành Thiền Đời Đạo Song Tu)*, Thiện Ý, Thư Từ Lai Vãng.

Thiền sư còn minh giải thêm trong các sách sau:

- Kinh A Di Đà của tổ sư Đỗ Thuần Hậu.
- Địa Ngục Du Kí, Thiên Đường Du Kí của Đào Mộng Nam.

Phụ Ái 1

Chánh tâm trụ hóa hồn thăng tiến
Giác trí giác tâm đạt pháp duyên
Thương độ hạnh truyền minh đạo pháp
Yêu thương vô tận pháp phân huyền.

Phân huyền sớm rõ tiền duyên
Huyền cơ tạo hóa giao liên điển lành
Nằm trong nguyên lý thực hành
Phân ranh đời đạo chuyển thành Vô Vi
Trong không mà có thực thi
Hòa cùng giác giới uy nghi hiệp hòa
Tâm không lý đạt thật thà
Hòa tan các giới phân xa hiểu gần
Trí tâm chuyển giải từ tầng
Yêu thương tự giác góp phần dựng xây
Minh tâm kiến tánh hằng ngày
Sửa sai tự tiến vui vầy hòa minh
Bên trên Cha chuyển chơn tình
Thương yêu vô tận hưởng khuynh Phật Trời
Bình tâm lập hạnh không rời
Tình thương đạo đức nơi nơi dung hòa
Càn khôn vũ trụ một nhà
Vạn linh ứng chiếu chan hòa nơi nơi
Nằm trong chơn lý của Trời
Vô cùng khai triển đạo đời khai minh
Cha con chung lý hữu tình
Cùng chung tiến hóa tâm linh đạt thành.

Montreal, ngày 12-1-1980

"Chánh tâm trụ hóa hồn thăng tiến": Người tu lập hạnh, tinh tấn, hòa hợp với càn khôn vũ trụ tạo hào quang sáng suốt, đó là chánh tâm. Lúc đó, hồn tiến lên dễ dãi.

"Giác trí giác tâm đạt pháp duyên": Trí tỉnh táo đời đời. Tâm luôn luôn thanh thản. Thấy rõ đường tiến cách nào mới thuận tiện hơn.

"Thương độ hạnh truyền minh đạo pháp": Thương yêu, độ, hạnh truyền. Phát tâm dìu dắt kẻ này, người nọ. Biết đạo pháp, biết đường lối để tiến.

"Yêu thương vô tận pháp phân huyền": Tình yêu của một người Cha vô cùng, yêu thương vô tận. Chúng ta thấy sự huyền diệu cao siêu, đời đời xuất hiện, thâm tâm mình mới sáng suốt để hòa đồng cùng các giới trong thương yêu mến cảm dìu dắt. Tâm linh sáng suốt, nơi nơi phát triển tình thương của đạo mầu.

"Phân huyền sớm rõ tiền duyên": Phân ra cái huyền cơ của tạo hóa, rồi mới sớm rõ tiền duyên. Kiếp trước chúng ta đồng hành, xuất phát từ đâu, rồi mới sớm hiểu được chuyện kiếp trước từ đâu chuyển kiếp xuống thế gian để học hỏi, rồi tiến hóa trở lên.

"Huyền cơ tạo hóa giao liên điển lành": Huyền cơ bí mật của tạo hóa. Phần thanh điển sáng suốt khi ngộ được, hiểu được sự bí mật của tạo hóa sắp đặt, luồng điển sáng suốt thiệt thà.

"Nằm trong nguyên lý thực hành": Đi trong nguyên lý thực hành, mỗi mỗi tự kiểm, tự tiến trong sáng suốt.

"Phân ranh đời đạo chuyển thành Vô Vi": Có đời mới có đạo. Tu cho đến nơi, thanh lọc, thấy rõ ràng thanh trong trược. Chúng ta ở thế gian nhưng mà tâm lúc nào cũng thanh thản, nhẹ nhàng, thanh trong trược. Đạo là quân bình, luôn luôn bình thản tiến hóa với trình độ. Lấy cái không không làm chủ đích.

"Trong không mà có thực thi": Chúng ta thực thi cho kỳ được, trong không mà có, thì mọi nơi mọi giới đã có trong thanh thản tiến hóa nhẹ nhàng.

"Hòa cùng giác giới uy nghi hiệp hòa": Lúc đó, chúng ta hòa cùng giác giới. Giác giới là chỗ thanh khí trong lành. Chúng ta hòa tan trong sự sáng suốt đời đời của Đấng Cha Lành.

"Tâm không lý đạt thật thà": Tâm chúng ta trở nên không, lúc nào cũng không không. Lý đạt thật thà, lẽ đương nhiên nó như vậy.

"Hòa tan các giới phân xa hiểu gần": Ở thế gian vạn linh hợp nhất. Nhất bổn tán vạn thù, vạn thù quy nhất bổn. Chỉ có một mối mà

thôi! Chúng ta hòa tan các giới. Chúng ta chỉ hòa tan một giới thì các giới cũng như nhau. Chúng ta tìm, phát triển luồng thanh điển chan hòa nơi nơi, cũng như xa rồi xét lại gần, cũng ở trong ta mà ra.

"Trí tâm chuyển giải từ tầng": Lên tới đâu sẽ chuyển giải phân minh từ tầng một, sáng suốt thanh nhẹ.

"Yêu thương tự giác góp phần dựng xây": Yêu thương mến cảm thượng tầng. Phần thanh điển chúng ta hòa tan với các giới. Tầng nào chúng ta cũng ở trong hòa tan, trong tinh thần hòa tan đóng góp dựng xây.

"Minh tâm kiến tánh hằng ngày": Hiểu được phần trụ hóa của chơn tâm, kiến tánh biết sự sai lầm để sửa hằng ngày.

"Sửa sai tự tiến vui vầy hòa minh": Chúng ta sửa sai, mới thấy chúng ta tiến bộ. Chịu sửa sai là tự tiến, không sống trong ỷ lại mà sống trong sự sáng suốt. Lúc nào, cũng thanh thản để hòa trong sự hiểu biết sáng suốt.

"Bên trên Cha chuyển chơn tình": Bên trên Cha phóng hào quang vô cùng tận chuyển xuống thế gian.

"Thương yêu vô tận hướng khuynh Phật Trời": Chúng ta ở thế gian hướng về Phật Trời, không không, vô tận.

"Bình tâm lập hạnh không rời": Lúc đó, chúng ta sống trong bình thản, dù phong ba bão táp cũng ở trong bình thản, trong hành trình tiến hóa.

"Tình thương đạo đức nơi nơi dung hòa": Thực hiện tình thương và đạo đức. Ở nơi nào chúng ta cũng dung hòa chứ không phải nơi đây tôi sống được, nơi kia không sống được. Nơi nào chúng ta cũng dung hòa.

"Càn khôn vũ trụ một nhà": Đấng Cha Lành đã tạo ra chỉ có một nhà mà thôi!

"Vạn linh ứng chiếu chan hòa nơi nơi": Nơi nào cũng sống ở trong sự chia sẻ thương yêu của trời đất.

"Nằm trong chơn lý của Trời": Trong chơn lý của Trời.

"Vô cùng khai triển đạo đời khai minh": Sống trong chơn lý không thay đổi, không dư không thiếu của Trời. Lúc đó, chúng ta càng ngày càng sáng suốt, đạo cũng như đời đều khai minh, vui tươi trong thanh hạnh sáng suốt của chân tâm.

"Cha con chung lý hữu tình": Cha cũng như con đi trong một chơn lý hữu tình sáng suốt.

"Cùng chung tiến hóa tâm linh đạt thành": Cha với con cùng chung tiến hóa. Thế gian cũng như thiên đàng, đồng một đường lối phát triển. Tâm linh đạt thành, có kết quả đời đời bất diệt. Tình thương vô cùng tận của người Cha ở trong chánh giác thương yêu dìu dắt chúng sanh, dìu dắt các con của Ngài đã lầm lạc ra đi quên về.

Hỏi: Con đường đó xa hay là gần? Con đường ra đi và con đường lầm lạc cũng chẳng là bao xa. Nó chỉ có trược và thanh mà thôi. Trược là nó quên hẳn đường về vì sự ham vui động loạn. Cư trần nhiễm trần. Mỗi ngày, mỗi gia tăng sự động loạn. Chính bản thân nó đã tạo ra cho nó quên về.

Chồng chất làm sao nhớ đường về được? Động loạn làm sao hưởng được sự thanh tịnh? Chúng ta tu trong một phương pháp tự giải. Giải tất cả những sự trược ô từ bộ đầu đến chân. Ngũ tạng đều khai thông trong bình thản hòa tan với tất cả thì ngày về sẽ trong thanh tịnh mà thôi! Khi chúng ta đạt được thanh tịnh rồi là chúng ta về đến nơi. Cho nên phải bình tâm để tu, sửa, giải cho đâu đó có trật tự thì đi về đến nơi chứ không còn chậm trễ nữa. Chậm trễ là vun bồi, thu thập trước khi nhập tâm. Luận sai, xét sai, làm sai, luôn luôn khó tiến giải.

Tình thương của người Cha đối với con luôn luôn điềm đạm, hòa nhẹ, kiên trì, chờ đợi ở trong sự xây dựng của một niềm tin vô tận, chan hòa cả càn khôn vũ trụ. Cân nhắc mọi sự tiến hóa của con để dìu con đến nơi bến giác. Nhiệm vụ của một người Cha mới biết thương con trong chánh giác. Chẳng có ai biết thương con bằng người Cha. Nhưng mà tại thế gian luôn đặt để một bài học phản lại tình thương đó. Cho nó vun bồi cái tự ái của nó rồi mang phải tội bất hiếu. Làm phật lòng người Cha là người con bất hiếu. Sự bất hiếu đó tạo cách biệt giữa Cha và con nên định luật của càn khôn vũ trụ phải cho nó luân hồi để sửa tiến. Sự hiếu thảo của con đối với Cha được phát triển theo định luật công bằng của càn khôn vũ trụ trong thanh thản, êm ả chứ không bồng bột, luận xét như tâm phàm.

Người tu phải hiểu rõ ràng rằng lúc nào chúng ta cũng tạo tội, cũng sai lầm. Tưởng rằng kiến thức là sâu rộng nhưng vẫn chưa đủ ngược lại là quên cái vốn tâm linh vô cùng của mình. Đó là sự kiên

trì thức giác sẵn có, luôn cần được cải tiến. Con người chưa thoát tục, khó hiểu được sự sai lầm của nó đã tạo ra cho nó. Người cố gắng hành trì tu luyện mới thấy rõ được sự sai lầm của mình đã tạo nên ăn năn, hối cải và ôn tồn giữ lấy lễ nghi đối với Đấng Cha Lành. Cha đời cũng như cha đạo, phải kiên tâm, kính mến, thương yêu tìm hiểu người để hòa tan, tiến hóa đến vô cùng. Không có gì có thể lay chuyển chơn tâm của tình thương giữa cha và con. Sự cao quý đó đời đời bất diệt.

Chúng ta càng tu, càng thấy rõ sự bất hiếu mà tưởng lầm là ta đã trọn hiếu. Con người bất hiếu là vô căn. Vô căn thì làm sao phát triển? Cây không rễ làm sao phát triển, làm sao tranh thủ với thời gian cấp bách được. Phải có nguồn cội mới được. Không nên chối bỏ nguồn cội. Khi chúng ta nhận xét có nguồn cội thì chúng ta mới thấy rõ ta là bất hiếu. Tự che lấp sự sáng suốt của mình bằng đôi môi, ta luôn muốn tìm sự sáng suốt thì làm sao được? Chúng ta nên sớm hòa tan trong tình thương sẵn có của người Cha Lành thì mới hưởng được cái cảnh thương yêu vô tận đời đời.

Bản chất con người ở thế gian bị che lấp bởi trần trược. Cư trần nhiễm trần, hiếu thảo bất minh, thì làm sao tiến hóa nổi! Chúng ta có thể ray rứt tâm hồn vì thiếu sáng suốt. Chúng ta nên mượn pháp tu để giải những sai lầm và phải cương quyết hành trì. Đời cũng như đạo, một lòng một dạ, không lay chuyển, kiên tâm hành trì trong chu trình tiến hóa mới mong sớm đạt được chơn lý.

Thế gian đau khổ. Thế gian eo hẹp. Thế gian chôn lấp tất cả những tình thương chân chánh, nhưng mà người phàm mắt thịt cho đó là đủ. Làm sao đủ? Làm sao tả hết được chơn lý mà đủ? Chỉ tạo yếu hèn, quên căn bản. Xem cảnh thì thấy người, xem cảnh vật thì thấy sự thành bại của con người, nên bình tâm tu luyện mới thấy rõ sự sai của chính mình.

Vong bổn, không biết căn bản. Đau khổ, trần trược, ma quỷ là vong bổn. Chúng ta có pháp tu để hướng về phần hồn. Hiểu lấy sự căn bản thương yêu, mong vá lại sự đổ vỡ từ đời qua đạo. Phụ tình thương của phụ ái là một tội đáng tội nhất trong càn khôn vũ trụ. Mau mau ăn năn hối cải, hướng về tình thương sẵn có để tâm linh được ổn định, hoằng dương chơn pháp, mới sớm thấu triệt chơn lý. Người tu càng phải sống trong sự nghiêm khắc, khắt khe. Tự cảnh cáo với mình. Tự sửa mình liên tục. Ý thức rõ sự sai lầm trong kiến

thức ngu muội. Tưởng lầm là mình sáng suốt, vì lẽ đó mất cả thanh tịnh.
Khi chúng ta hiểu được rồi thì tình thương của người cha sẽ chan hòa trong ta. Tình thương của Đấng Cha Lành đã ôm ấp từ nghìn đời chuyển luân mãi mãi trong chúng ta. Đó là tình cha con đời đời thiêng liêng bất diệt. Những bài học quanh co, quý báu đã từng nhắc nhở tâm hồn của chúng ta gợi lại tình yêu thương giữa cha và con.
Bài học giữa vợ chồng, con cái, gia đình tựu tan là một cơ hội giúp ta ý thức, thức giác thực tập để hồi tưởng đến Đấng Cha Lành. Nhiều gia đình tận tụy vì con. Nhiều ông cha ở thế gian đã vì con rất nhiều nhưng vẫn bị con phản lại, bị đối xử một cách tàn tệ. Tại sao? Để cho Người thức giác là Người đã đi trong sai lầm, quên nguồn cội, quên Đấng Cha Lành đời đời nên được xuống thế gian để học và thức giác, hầu sớm trở về với nguồn cội thương yêu. Mỗi sự việc đều là bài toán dìu dắt từ li từ tí của Đấng Đại Từ Bi Cha Trời, cho mỗi người có cơ hội quay trở về với Người.
Đã làm một người cha tại thế gian thì dễ thông cảm, dễ thấu đáo tình thương căn bản của Đấng Cha Trời, sẽ tự hiểu lấy sự sai lầm, ăn năn hối cải để lo tu luyện, để sớm thức giác trở về nguồn cội. Mê trần trược. Mê thế gian. Quên nguồn cội. Đó là đáng tội. Các bạn cố gắng tu, rồi các bạn sẽ thấy rõ nhiều hơn, chính ta sai chứ chẳng có ai sai. Sửa mình để mong có ngày hội ngộ đời đời, vinh quang, tránh tái diễn những sự lầm than, yếu hèn. Thực hiện bi, trí, dũng để trở về nguồn cội thương yêu.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 1

Vì con chuyển hóa quanh co
Giúp con tiến hóa lửa lò thử tâm
Con ơi! Chớ vội sai lầm
Chính con đáng trách đáng tầm sửa sai.

Thương Me con phải thật thà
Hòa cùng các giới mới là người ngoan
Sửa mình mở lối khai đàng
Chơn tâm thanh thản muôn vàn triển minh.

Bình tâm tiến giải thì thầm
Me là con vậy khỏi lầm ngoại lai
Hành trình thực hiện mới tài
Nói, không hành triển có ngày lâm nguy.

Nằm trong chơn lý vô cùng
Tình thương con mẹ nhớ nhung hoài hoài
Càn khôn vũ trụ thanh đài
Chiếu cho các giới mỗi ngày mỗi minh.

Montreal, ngày 12-1-1980

"Vì con chuyển hóa quanh co": Bài toán đời đã dìu dắt con và cho con thấy rõ, vạn sự do con mà ra! Tạo nghiệp phải thọ nghiệp! Nó cũng là bài học chính con đã chọn. Vậy con nên cố gắng học chữ "Nhẫn" để giải quyết mọi sự sai lầm do con đã tạo ra.
"Giúp con tiến hóa lửa lò thử tâm": Vì con, cho nên mẹ đã đặt con đường quanh co giúp con tiến hóa. Con đã sống trong hằn học, trong mọi thử thách thử tâm con, nếu còn vun bồi tự ái là con sẽ gặp phải sự sai lầm.

"Con ơi! Chớ vội sai lầm": Con phải sửa lấy con mới được. Con không sửa lấy con, không ai có thể sửa cho con được. Bài toán đời đã dìu dắt con và cho con thấy rõ vạn sự do con mà ra. Tạo nghiệp phải thọ nghiệp. Nó cũng là bài học chính con đã chọn từ tiền kiếp. Vậy con nên cố gắng học chữ "Nhẫn" để giải quyết mọi sự sai lầm do con đã tạo ra.

"Chính con đáng trách đáng tầm sửa sai": Khi mà chúng ta ý thức được ta đã làm sai thì phải sửa sai. Không nên vun bồi cái bản tánh yếu hèn tự ái đó rồi mang phải tội bất hiếu với cha và mẹ. Không có gì đau khổ bằng trong giờ phút lâm chung ăn năn muốn trở lại để chuộc lấy cái tội đó. Không bao giờ chuộc được. Bây giờ, các bạn đã có cơ hội hiểu được rồi. Sớm dọn đường, mới gia tăng tránh sự tái diễn sai lầm.

*"Thương Me con phải thật thà":*Phải nhìn nhận sự sai lầm của con mới là thật thà.

"Hòa cùng các giới mới là người ngoan": Khi mà con thật thà rồi thì con mới có thể hòa với thiên hạ. Con không có còn sự che giấu, trốn tránh nữa, hòa cùng các giới mới là người ngoan.

"*Sửa mình mở lối khai đàng":* Sửa lấy con đi! Rồi mới mở lối khai đàng.

"*Chơn tâm thanh thản muôn vàn triển minh":* Lúc đó, con thấy nhẹ nhàng, có gì phải lo nữa. Sự thật là sự thật. Chơn lý là chơn lý, không thay đổi. Hành động trong sáng suốt là thật thà, còn hành động trong sự che đậy là tăm tối. Sự thành thật chấp nhận của con là sự cao quý của nhân sinh yêu thương và xây dựng, vui hòa cùng các giới mới thấu triệt tầm tiến quang của nội tâm.

Sự thành thật chấp nhận là sự cao quý. Cho nên, tu mà chịu nhận tội, chịu nhận sự sai lầm là chúng ta thăng hoa tiến hóa chứ không thụt lùi nữa. Khi chúng ta thấy tội lỗi, thấy sự dơ bẩn của nội tâm, chúng ta mới chịu quét đi. Người chịu tội, chịu sửa tâm thì mới thấy cái tầm tiến quang của nội tâm. Nó xa nghìn trùng chớ đâu có phải là giới hạn nơi đó đâu. Khi mà hiểu rồi thì chúng ta chỉ có tiến, không có lùi.

"*Bình tâm tiến giải thì thầm":* Khi mà con hiểu được rồi thì sự ổn định nó về với con. Con cứ thì thầm đi. Nay một chút, mai một chút mà tu sửa.

"*Mẹ là con vậy khỏi lầm ngoại lai":* Mẹ là con chứ ai? Là người kế tiếp đại diện cho cha mẹ. Không mượn những tư tưởng sái quấy của người khác để đả kích, chôn sâu vun bồi tự ái và chôn sâu bản tánh thiêng liêng hòa cảm của mình.
"*Hành trình thực hiện mới tài":* Hành trình đó, chúng ta phải thực hiện, phải quét dọn, phải sửa. Nếu chúng ta không quét dọn thì làm sao có mức tiến được.
"*Nói, không hành triển có ngày lâm nguy":* Nói mà không chịu hành thì có ngày lâm nguy. Chỉ dùng miệng nói thuyết, dạy đầu này, đầu kia, mà mình không chịu sửa mình, càng ngày càng vun bồi tự ái, rồi làm sao được?
Khi ta nói, ta phải làm. Chính ta sai, phải sửa ta trước. Ta phải sửa. Dạy thiên hạ sửa mà mình không tự sửa thì sao được! Khi chúng ta nói, chúng ta phải học trước. Nói mà không hành triển là có ngày lâm nguy. Càng ngày càng lún sâu xuống, làm sao tiến lên được!
Con với mẹ là một, tình thương và đạo đức đã biểu hiện giữa mẹ và con trong giờ phút thương yêu, nhớ nhung. Các bạn xa gia đình, xa quê hương. Các bạn nhớ gì đây, thương yêu gì đây? Thương yêu, nhớ nhung người mẹ hiền. Khi thương yêu người mẹ hiền, ta thấy càng thương yêu, càng muốn giúp đỡ mọi người. Đó là cơ hội cho chúng ta thực hiện tình thương và đạo đức. Chúng ta nên vun bồi tình cảm thiêng liêng sẵn có để hòa cảm cùng các nơi các giới. Để làm chi? Để sửa tâm mình.
"*Nằm trong chơn lý vô cùng":* Mỗi chúng ta là một điểm linh quang giáng thế nằm trong chơn lý, sự thật sáng lòa.
"*Tình thương con mẹ nhớ nhung hoài hoài":* Giữa mẹ và con luôn luôn nhớ nhung, nhắc nhở lẫn nhau. Vắng mẹ buồn, thiếu sót cái gì; vắng con, mẹ cũng như mất một món gì.
"*Càn khôn vũ trụ thanh đài":* Có hòa hợp kết tinh mới thành một cái thanh đài của càn khôn vũ trụ. Mẹ và con không biết thương yêu, không có tình cảm, không giao cảm, không nhớ nhung thì không tiến triển. Không thực hiện tình thương và đạo đức thì càn khôn vũ trụ làm gì có thanh đài.
"*Chiếu cho các giới mỗi ngày mỗi minh":* Càn khôn vũ trụ đã vì loài người, vì tâm linh mới gia độ sự sáng suốt cho mỗi tâm linh tiến hóa, mỗi ngày mỗi minh, mỗi ngày mỗi sáng suốt thêm để thấy sự

sai lầm của ta. Khi chúng ta thấy được sự sai lầm là chúng ta sáng suốt.

Chơn lý chuyển hóa vô cùng, dẫn cho con người tiến tới sự thật. Tâm linh thức giác để phát tâm thương yêu, cảm động lòng người hướng về nguồn cội thanh đài. Chơn lý chuyển hóa vô cùng, chơn lý làm việc mãi mãi. Đấng Cha Lành luôn luôn làm việc, đánh thức tâm chúng ta. Giẫm phải bùn nhơ tăm tối là học bài mới để sửa chữa. Trong gia đình bao nhiêu chuyện lủng củng là bấy nhiêu bài học để dẫn giải cho chúng ta tiến hóa. Từ sự thiếu thốn cho đến sự cạnh tranh của nội tâm. Để chi? Để có cơ hội tìm ra lối thoát. Khi tìm ra lối thoát thì không ngoài tình thương và đạo đức. Mà tìm được tình thương và đạo đức thì không khác gì kiếm được miếng vải tốt để chùi cái viên hột xoàn tươi đẹp của nội tâm. Càng ngày càng sáng, càng sạch sẽ. Càng ngày càng tốt đẹp, chứ không phải chỉ có cái chuyện gia đình lủng củng đó đâu mà sợ. Lủng củng là cơ hội để hòa giải, cơ hội càng rõ rệt hơn để tiến tới, để tìm hiểu lỗi phải do ai.

Mỗi khi các bạn gây gổ giữa anh em, gia đình, bạn bè, rồi các bạn thấy ăn năn. Nếu mỗi bên chịu nhường một chút, thực hiện thương yêu thì đâu đến nỗi nào. Cho nên, khởi điểm sai thì kết quả sai ở chỗ đó!

Chúng ta không nên đặt khởi điểm sai với một người nào. Không nên nghĩ điều sái quấy cho người khác. Chúng ta nên tự xét nếu nghĩ người khác là chúng ta vun bồi sái quấy, còn nếu ta biết tự xét thì chúng ta càng sửa, càng tiến. Nếu mỗi người trong gia đình, đều biết suy nghĩ như vậy thì làm sao có nội loạn trong gia cang. Chỉ lo thực thi tình thương và đạo đức, càng ngày càng tiến, càng ngày càng phát triển, càng vui tươi. Thấy cuộc sống có ý nghĩa mà vui để xóa bỏ hận thù. Vun bồi mọi tinh vi của Đấng Tạo Hóa, quân bình hòa hợp với càn khôn vũ trụ. Có âm, có dương, có cha, có mẹ, tạo thành cơ hội cho con người tiến hóa. Các bạn đang ở trong trường đại học của càn khôn vũ trụ. Có cha, có mẹ dìu dắt chúng ta. Cha mẹ là căn bản, là nguồn gốc như hai vị giáo sư đời và đạo đang dạy chúng ta học.

Bây giờ, nếu ta thiếu tinh tấn, thiếu thanh tịnh, để đón nhận bài học quý giá vô ngần đang dìu dắt, đánh thức chúng ta trong buổi ăn, trong giấc ngủ. Luôn cứu độ chúng ta, vì Người là ta. Thế mà

chúng ta sai lầm, yếu hèn, không chịu thực hiện bi, trí, dũng nên mới bị kẹt ở điểm đó. Giờ phút này, các bạn có cơ hội quay trở về với bạn, thì các bạn sẽ tìm lấy bạn. Khi các bạn nói rằng tôi tầm tôi, tôi tìm được tôi rồi. Tôi mới tìm rõ ai sanh tôi? Ai dưỡng tôi? Ai là người thương yêu nhất trong cuộc hành trình tiến hóa của tôi?

Hành trình tiến hóa của các bạn ở kiếp này cũng từ Cha Trời, Mẹ Đất mà thôi. Chớ ai mà có thể lo cho các bạn nhiều bằng hai vị đó. Vì thiếu thanh tịnh nên các bạn không thấy, chứ cũng là do hai vị đó mà thôi! Ngoài hai vị đó, có ai có đủ khả năng giúp đỡ bạn không? Ngoài hai vị đó ra đều là những chuyện tiêu hao làm cho tâm trí các bạn thiếu ổn định. Tình yêu bất minh và ngăn cách ở thế gian chỉ lưu lại cho bạn những sự vọng động bất ổn mà thôi. Còn Cha Trời Mẹ Đất dìu bạn, ôm ấp bạn, mà bạn lại chống trả. Hỏi: Chứ lỗi tại ai? Có phải lỗi tại chính bạn tạo ra đó không? Cho nên bạn bình tâm suy xét, thấy rõ sự sai lầm. Lúc đó, các bạn chấp nhận sửa sai, thương yêu cha mẹ đời, thương yêu cha mẹ đạo.

Hiếu nghĩa là quan trọng nhất. Hiếu nghĩa bất minh thì đạo bất thành, có tu cũng phí công vô ích. Như tôi thường thường kêu gọi các bạn thực hiện tình thương và đạo đức là khí giới sắc bén nhất của loài người, dẫn tiến tâm linh, phát triển vô cùng. Tôi ước mong các bạn nên lưu ý và thầm xét, phê phán những lời giải thích của tôi. Lần lần, các bạn sẽ nhận thức lấy các bạn. Lúc đó, các bạn sẽ làm việc đóng góp cho càn khôn vũ trụ. Quần chúng sẽ được an vui.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 2

Quy hình chơn trạng tâm tiến giải
Pháp giới khai minh hiện sắc tài
Thế tục quy hoàn tâm thức giác
Cảm minh nguồn cội pháp an bài.

An bài thấu đáo phân hai
Đạo đời hai nẻo chuyển hoài không ngưng
Khai thông từ lớp từ từng
Cảm minh Trời Phật vô chừng quảng khai
Tình thương sâu đậm chuyển hoài
Ngày ngày tiến hóa ngày ngày nhớ Cha
Quyền năng tạo hóa mới là
Giúp cho nhơn loại minh xa hiểu gần
Cha Trời chuyển hóa các tầng
Thương yêu mến cảm mới gần được nhau
Tình thương điển giải kết tàu
Tây phương trực chỉ muôn màu hòa minh
Thâm tâm xét lý rõ tình
Quy nguyên nguồn cội chính mình phải lo
Đạo đời chuyển giải dặn dò
Sửa mình mới tiến hưởng kho Phật Trời
Thông minh thầm niệm mở lời
U mê tự đắc xem Trời như không
Tự đày thân thể một vòng
Say mê động loạn khó mong tiến hòa
Thâm tình gạt bỏ phương xa
Khó mà thông cảm khó hòa nơi nơi.

Montreal, ngày 19-1-1980

"Quy hình chơn trạng tâm tiến giải": Chúng ta ngày nay được bản thể do phụ mẫu kết thành. Âm dương hòa hợp kết thành thì mới quy hình chơn trạng. Quy hình chơn trạng là chúng ta có một hình thù do vạn linh kết hợp. Tâm chúng ta được quân bình tiến giải.

"Pháp giới khai minh hiện sắc tài": Pháp giới là một sự hóa hóa sanh sanh chuyển tiếp để khai minh, để chúng ta hiểu chuyện này, chuyện kia. Hiện ra sắc tài tại thế, làm việc này việc kia. Muôn màu sắc chuyển giải đủ thứ hết để trong thực hành thi thố tiến hóa.

"Thế tục quy hoàn tâm thức giác": Ở thế gian tiếp tục quy hoàn, trở lại những gì sẵn có của chính mình để cho tâm được thức giác. Biết những sự sai lầm cũng như chúng ta đang tìm nguồn cội hiện tại.

"Cảm minh nguồn cội pháp an bài": Càng ngày càng hiểu, chúng ta có sanh ra mới có trụ hóa ở ngày nay theo sự an bài trong định luật sanh, trụ, di, diệt. Chúng ta thấy rõ ràng, mỗi một công việc làm, mỗi một tư tưởng đều có nguyên do chuyển hóa theo sanh, trụ, hoại, diệt.

"An bài thấu đáo phân hai": An bài việc này việc kia để giúp cho chúng ta được thấu hiểu đời là gì? Đạo là gì?

"Đạo đời hai nẻo chuyển hoài không ngưng": Hai nẻo rõ ràng. Chuyển hoài không ngưng: Không bao giờ ngưng. Có bấy nhiêu công chuyện đó mà học hoài, học hoài. Đêm nay học, ngày mai học. Học tới già, học đến rụng răng, học tới cái cơ thể hoại diệt.

"Khai thông từ lớp từ từng": Từ sự ngu muội này đến sự ngu muội kia, từ từng giới này đến từng giới kia. Tu về Vô Vi thì từ từng lớp bộ đầu có cảm giác càng ngày càng khác.

"Cảm minh Trời Phật vô chừng quảng khai": Chúng ta mới cảm minh có Trời có Phật, có sự thanh nhẹ mới thấy sự vô chừng quảng khai. Nếu mà chúng ta mất tâm linh thì chúng ta đâu có cảm mến Trời Phật. Chúng ta tu cho điển trụ hóa bộ đầu thì chúng ta thấy cảm minh Trời Phật vô chừng quảng khai. Càng ngày càng tiến mở! Thấy có bấy nhiêu đó mà đi hoài, đi hoài, đi trong hành trì. Mỗi đêm các bạn mỗi tu, mỗi đêm mỗi thiền thì sáng thấy có sự thanh nhẹ khác hẳn.

"Tình thương sâu đậm chuyển hoài": Càng tu càng đi sâu vào cái thể chất sẵn có của chúng ta, đi sâu vào bên trong, chuyển hoài, cứ tiến, tiến...

"Ngày ngày tiến hóa, ngày ngày nhớ Cha": Ngày nào cũng tiến hóa, có tu là có tiến bộ, có tu là có sự thử thách, có tu là có sự động chạm. Rồi chúng ta mới thấy rõ nguồn cội, rất huyền diệu, rất sáng suốt, hỗ trợ cho chúng ta tiến hóa.

"Quyền năng tạo hóa mới là": Quyền năng của tạo hóa mới thấy là giúp cho thiên hạ, giúp cho chúng ta.

"Giúp cho nhân loại minh xa hiểu gần": Biết được chuyện xa cũng như chuyện gần sẵn có. Ai cũng muốn tìm chuyện xa, chuyện kỳ lạ xảy đến với mình. Rồi mới rõ được chuyện sẵn có trong nội tâm của chúng ta, sửa để mà tiến.

"Cha Trời chuyển hóa các tầng": Từ bên trên chuyển hóa xuống thế gian, đem sự sáng suốt xuống cho các tầng được hưởng và tiến.

"Thương yêu mến cảm mới gần được nhau": Mỗi mỗi đều thực hiện thương yêu mến cảm mới gần được nhau. Chúng ta thấy côn trùng vạn vật đều ở trong sự thương yêu mến cảm mới gần được nhau. Có đực có cái, có hòa hợp mới có tiến hóa, có âm có dương, có sự kết hợp. Do sự kết hợp đó mới bành trướng, mới phát triển đời cũng như đạo. Rồi mới thấy là sự đoàn kết chung nhau là quý báu. Hòa tan lẫn nhau mới kêu bằng hợp nhứt.

"Tình thương điển giải kết tàu": Tình thương là sự sáng suốt, mà sự sáng suốt chỉ có điển mới giải được, mới thấu triệt sự vô cùng tận. Lúc đó, chúng ta mới kết tàu. Kết tàu là chỉ đồng nhứt hòa tan mới tiến được.

"Tây phương trực chỉ muôn màu hòa minh": Đi thẳng lên trong sự mong muốn của mọi người. Đồng tiến, càng tiến càng sáng suốt, càng tiến càng thích hợp, càng tiến càng đồng một ý chí cương quyết.

"Thâm tâm xét lý rõ tình": Trong thâm tâm chúng ta xét lý Trời rõ rệt, tình Trời minh khai.

"Quy nguyên nguồn cội chính mình phải lo": Chúng ta về quê xưa chốn cũ, chúng ta phải lo cuộc hành trình đó, không còn bê bối, không còn chậm trễ nữa, chính mình phải lo.

"Đạo đời chuyển giải dặn dò": Có đạo mới có đời, có đời mới có đạo.

"Sửa mình mới tiến hưởng kho Phật Trời": Từ bước một, tự cảnh cáo lấy mình để tiến hóa, sửa mình mới tiến hóa. Sửa lấy chúng ta rồi chúng ta mới tiến được. Điển Trời sẵn sàng giúp đỡ chúng sanh, nếu chúng ta hướng thượng mở ra thì chúng ta được hưởng.

"Thông minh thầm niệm mở lời": Chúng ta thông minh, sáng suốt, chúng ta thầm niệm danh Cha để hiểu hồng ân của Đấng Cha Lành.

"U mê tự đắc xem Trời như không": Còn u mê tự cao tự đắc xem Trời như không, là người mất tâm linh rồi nên mới xem như không có ông Trời.

"Tự đày thân thể một vòng": Tự đày lấy nó, nhưng mà nó không có khả năng thì nó tự đày nó rõ ràng.

"Say mê động loạn khó mong tiến hòa": Say mê trong tự đắc, động loạn không thể tiến hóa. Cứ gây những sự chiến tranh tang tóc tại thế, rồi đau khổ triền miên trong sự đau khổ.

"Thâm tình gạt bỏ phương xa": Nó gạt bỏ cái thâm tình của nó. Nó không theo sự sáng suốt ở bên trong, nhưng mà chỉ theo bên ngoài hoài. Nó đi ta bà.

"Khó mà thông cảm khó hòa nơi nơi": Nó khó thông cảm chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ rồi khó hòa nơi nơi. Không có chung đụng với ai được. Rồi gây động loạn, gây đau khổ, gây phiền phức. Càng ngày càng đau khổ. Càng ngày càng thiếu tình thương và đạo đức.

Không chịu tự xét, không chịu thấy sự sai lầm, quên hẳn nguồn cội, rồi tưởng chúng ta là người trưởng thành nên gây động loạn, mê muội, tăm tối rồi ăn năn không kịp. Trong giờ phút cuối cùng làm sao ăn năn cho kịp? Tâm linh mất hết! Hiếu thảo cũng không! Việc gì cũng không, nên càng đau khổ thêm nữa.

Chúng ta là người tu, chịu hành pháp thì chúng ta mới thanh tịnh. Khi thanh tịnh mới thấy rõ ràng là chính ta sai lầm và chậm trễ. Chính ta quên ta chứ không ai quên ta. Tất cả cộng đồng càn khôn vũ trụ đều giúp đỡ cho tâm linh tiến hóa, nhưng chúng ta tự đắc tự cao. Chúng ta không có hòa hợp được thì làm sao tiến triển đời đời mà trở về nguồn cội được? Kiến thức bị giới hạn tăm tối! Chỉ mới hé mở một chút mà tưởng là chúng ta đã đạt thành, rồi đâm ra hoang mang, đau khổ, tự đắc không hòa hợp nổi.

Càn khôn vũ trụ đã cho chúng ta thấy: Chúng ta được sự hòa hợp của càn khôn vũ trụ, chúng ta mới có sự đi đứng nằm ngồi. Chúng ta có một khối óc tinh vi để sản xuất vật này tới vật kia. Nếu chúng ta không chấp nhận và không nắm lấy sự thanh cao đó để vun bồi và tiến hóa để chúng ta càng ngày càng minh mẫn, càng hiểu rõ

tâm tư của chúng ta, rõ hành động của chúng ta. Học sự tinh vi sẵn có để hòa hợp với bên trên, để hưởng sự văn minh của trời đất đã đóng góp, thay vì sống trong ảo ảnh lu mờ thiếu thực tế làm sao kết đạt được? Chúng ta không phải ngu muội, chúng ta không phải điên cuồng. Tại sao chúng ta phải ôm lấy cái pháp này để tu? Vì càng tu càng thấy tâm hồn nhẹ nhàng. Càng tu thấy nợ thế gian chúng ta càng giải quyết được. Và chúng ta nhận định được là mối nợ đó, sự tăm tối đó là do chính mình gây ra. Rồi chúng ta phải làm thế nào? Chúng ta phải tu! Tại sao chúng ta gây ra? Vì chúng ta tăm tối! Nay chúng ta tu bổ sửa chữa cho nó sáng suốt thì sự tăm tối đó thế nào? Nó phải tiêu tan.

Không có tăm tối thì chúng ta đâu có gặp phải đau khổ. Chúng ta thấu triệt mọi hành động một, mọi tư tưởng một. Hòa hợp với hư không thanh thản sáng suốt, hòa hợp với Đấng Tạo Hóa, hòa hợp với hư không muôn loài vạn vật. Nó dẫn tiến tâm hồn, khai minh tâm trí, tự đạt cảnh thanh bình đời đời sáng suốt. Cha Trời đã cho chúng ta một cơ hội để tiến hóa, cho chúng ta một cơ hội ý thức rõ bài học. Chính ta phải vun bồi sự thanh tịnh để hấp thụ những bài học xứng đáng đó.

Nếu chúng ta còn câu nệ lười biếng nữa, thì ai là người thay thế chúng ta học những bài học quý báu đó? Ai là người trách nhiệm để tiến về nơi thanh tịnh đời đời sẵn có. Ai là người dìu dắt vạn linh trong tiểu thiên địa sẵn có từ đầu chí chân của chúng ta? Ai là người sẽ đứng ra hưởng tình thương của Đấng Cha Lành đã ban bố? Tình thương vô cùng tận đó, nó luôn luôn triền miên để cho chúng ta thấy 24 trên 24, chúng ta không có tình thương làm sao có sự sống đây?

Khi chúng ta cảm minh được sự việc huyền vi sáng suốt của Đấng Cha Trời đã vì chúng ta, thì chúng ta mới thấy rõ rằng chúng ta đã chậm trễ. Chúng ta phải hành động. Muốn ăn năn thì phải thực hành. Chẳng ai thay chúng ta thực hành. Chính ta phải thực hành. Chúng ta càng thanh tịnh lại càng rõ. Càng minh bạch, càng thấy trật tự phát hiện trong tâm khảm chúng ta, theo một đường lối quân bình thanh thản. Từ từ lập hạnh tiến thân, hầu mong sớm đạt được sáng suốt siêu diệu do bên trên đã và đang sắp đặt cho mỗi tâm linh đồng tiến trong định luật công bằng, bác ái, từ bi. Nhiên hậu, chúng ta mới thực hiện tình thương và đạo đức.

Các linh căn trong quả địa cầu này đều thiếu sự công bằng. Mà muốn thực hiện công bằng thì chỉ có tình thương và đạo đức mới đem lại sự công bằng cho mọi tâm linh. Khi chúng ta thấy khao khát công bằng và có cơ hội tạo công bằng để ảnh hưởng mọi người thì chúng ta càng nên sốt sắng xây dựng, hết sức cố gắng kiên trì. Chúng ta mới thấy rõ rằng Cha Trời mới là biết thương yêu chúng sanh! Ngài đã kiên trì cấu tạo vạn linh, vạn vật trong mọi chiều hướng với từ tâm, chờ đợi sự khai triển của mọi linh căn. Chiếu diệu ánh sáng, hóa giải và khai thông mọi cơ năng để được cơ hội tiến thẳng đến Ngài.

Trước kia, các bạn đâu có biết "*tinh khí thần*" là gì? Ngày nay, do sự học vấn nay một chút, mai một chút, các bạn thấy rõ "tinh khí thần" hơn. Các bạn hiểu rõ nước, lửa, gió, đất cấu tạo thành cái cơ thể duyên dáng này. Các bạn thấu rõ ràng kim, mộc, thủy, hỏa, thổ trong kích động và phản động, có sanh có khắc. Càng tu càng thấy, càng tu càng minh, càng sáng suốt. Càng tu càng mến cảm thương yêu muôn loài vạn vật, cảm phục sự tinh vi của Đấng Cha Lành đã cấu tạo. Chư Phật thông hiểu sự sáng suốt thanh tịnh của Người muốn đưa chúng ta đến nơi thanh tịnh mà Người đã đạt. Muốn đưa chúng ta đến nơi vinh quang đời đời!

Hỏi những vị ấy có thì giờ rảnh không? Sự thành công của Người ngày nay càng không rảnh nữa. Càng lo tu luyện hơn, càng muốn đem sự sáng suốt tinh vi càng mau càng tốt để truyền bá cho chúng ta. Mọi tâm linh đang đau khổ này thức giác rằng hồn là đời đời, nó là bất diệt. Nó không còn đau khổ nữa. Hồn có thể tự hành để tiến thẳng trở về một bực đại giác. Không còn giờ phút ỷ lại nữa! Chúng ta thấy rõ. Chúng ta có khả năng mà tại sao lại không hành? Tại sao không luyện cho kỳ được để sớm đạt sự tinh vi.

Chúng ta thấy rõ vật chất ở thế gian. Lúa gạo mà chúng ta đang ăn có sự kết tinh của cộng đồng càn khôn vũ trụ. Mảnh đất phù sanh này được thừa tiếp bởi thanh khí điển của bề trên rồi phối hợp bởi kim, mộc, thủy, hỏa, thổ hóa sanh vạn vật. Mà tại sao chúng ta phải ăn để làm gì?

Mọi người ở thế gian đều là con nít được nuôi lớn do những vật chất thực phẩm nuôi lớn rồi hóa sanh. Càng ngày càng to lớn lên, càng rườm rà lên, kết thành một cộng đồng tư tưởng, một cộng

đồng thể xác. Mà chúng ta ăn rồi chúng ta quên. Không biết cái đó là cái gì? Ai đã giúp chúng ta? Và chúng ta đang làm cái gì?
Sự thật đó là một bài toán, một cơ hội cho chúng ta nhận thức rõ ràng sự đoàn kết thương yêu là quý báu. Chúng ta sống trong tình thương và đạo đức. Nếu bề trên không thực hiện tình thương và đạo đức, làm sao chúng ta có cơm ăn áo mặc, có hột lúa để dưỡng sinh, có mùi vị để chúng ta tạm hưởng có cơ hội đồng tiến.
Ở đời, lại cho chúng ta thấy rõ rằng chúng ta có một gia đình. Chúng ta là một người cha của một bầy trẻ. Chúng ta mới thấy rõ rằng có người cha nào ghét con đâu? Không có người cha nào ghét con! Người kiên nhẫn nhịn nhục để chia sớt tình thương sẵn có của Người cho trẻ thơ. Mong con trẻ đi trên con đường thương yêu để hoàn thành mục đích của Người.
Giờ phút lâm chung không có người cha nào khuyên con đi ăn cướp. Người cha nào cũng muốn đứa con mình sớm trở thành thiện nhân. Ngày nay, chúng ta làm một người cha trong gia đình mà thực hiện điều sái quấy, không lo cho tâm linh, không lập hạnh để tiến hóa. Hỏi: Chúng ta có xứng đáng làm một người con của càn khôn vũ trụ không? Và chúng ta có thể biết trước rằng chúng ta sẽ gặt hái sự đau khổ trong giờ phút lâm chung không? Khổ nhứt là giờ phút ăn năn hối cải, nhưng không có đủ thì giờ để triển hạn ăn năn, xin lỗi, để sửa sai.
Cho nên, chúng ta có cơ hội tu, quý báu lắm, không dễ gì đạt được! Tu mới tiến, sửa mới nên. Chúng ta phải quyết tâm hành động để ảnh hưởng con em của chúng ta là người kế tiếp, là linh căn dự hội trong càn khôn vũ trụ. Nếu chúng ta là người cha trong gia đình không biết sửa mình, làm sao giúp cho con em chúng ta? Nếu chúng ta không chấp nhận tội lỗi của chúng ta, làm sao chúng ta ảnh hưởng được người khác?
Cho nên tu về Vô Vi, các bạn có pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, mà nếu các bạn tạo sai lầm thì các bạn không thiền được lâu như trước. Trước kia, các bạn ngồi công phu một tiếng đồng hồ, hai, ba tiếng đồng hồ. Ngày nay, nếu các bạn làm sai thì các bạn chỉ có kết quả trong năm mười phút! Đó là phương pháp tự kiểm trực tiếp lấy bạn. Các bạn có cơ hội thấy rõ sự sai lầm chính bạn đã làm cho bạn sai.

Phương pháp công phu này, không phải là chuyện đùa giỡn, mà là một phương châm tự trị, tự kiểm soát. Mỗi người ý thức được đường lối này mới có cơ hội tự sửa mình. Chúng ta nên tự thực hành càng nhiều càng tốt. Thực hành rồi các bạn sẽ thấy mình, kiểm soát mình, mới có chánh tâm. Thiên hạ kiểm soát mình thì mình còn trốn tránh, còn mình tự kiểm thì không có thể chối cãi.
Cho nên, chúng ta nên tin nơi khả năng chúng ta, khai thác lấy chúng ta. Hiểu sự sáng suốt sẵn có của chúng ta. Nhiên hậu, mới có cơ hội đạt tới siêu phàm, mới thấy giá trị của bề trên. Lúc đó, chúng ta mới chấp nhận thực hiện tình thương và đạo đức.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 2

Thương con mẹ nhớ con hoài
Muốn con tiến hóa tận đài thanh cao
Bình tâm chuyển hóa ra vào
Nơi cao nơi thấp nơi nào cũng minh.

Thực hành chơn lý thanh đài
Ngày ngày thanh nhẹ dồi mài không ngưng
Tiến nhanh chuyển hóa không ngừng
Hư không chánh pháp mở từng cảm giao.

Quan Âm chuyển hóa không rời
Dìu con tiến tới nơi nơi an toàn
Bỏ đời qua đạo rõ ràng
Thanh cao ổn định mở màn hòa minh.

Thế gian con mẹ bế bồng
Yêu thương dìu dắt giữ lòng thương yêu
Yêu con tâm mẹ yêu nhiều
Mong con tiến hóa vượt điều khổ đau.

Montreal, ngày 19-1-1980

"Thương con mẹ nhớ con hoài": Tình của mẹ con làm sao lý khai được.
"Muốn con tiến hóa tận đài thanh cao": Không có người mẹ nào muốn chúng ta làm điều ác, muốn chúng ta thực hiện sự tốt đẹp.
"Bình tâm chuyển hóa ra vào": Chúng ta bình tâm, bình thản, thì lời nói ôn tồn, hóa giải.
"Nơi cao nơi thấp nơi nào cũng minh": Muốn từ đời qua đạo, chỗ nào cũng được minh. Đời: sự an tâm của người mẹ đối với người con. Người mẹ luôn luôn cầu nguyện, cầu xin bề trên giúp đỡ người con để cho nó được hiểu. Để chi? Để bảo trọng lấy nó và không xảy ra những sự nguy hiểm đến bản thân nó.

Cho nên, người mẹ cao quý, người mẹ luôn luôn thực hiện tình thương trong tâm khảm của Người đối với người con. Trong giấc hôn mê cũng kêu con, gọi con, thương nhớ con. Sự tiến hóa của người con thương yêu cũng như sự tiến hóa của người mẹ, sự cảm mến chuyển hóa ấy không bao giờ xa vắng được. Thương yêu mãi mãi không bao giờ phai.

Tình mẹ và con khó phai lạt. Ngỗ nghịch cách mấy đi nữa cũng biết rằng trong lúc đó con nó nghĩ đến mẹ không nhiều thì ít. Một triệu phần một, nó cũng phải nghĩ, không nói dứt khoát bỏ mẹ được; mà mẹ không bao giờ bỏ con. Mẹ luôn luôn đem lại cho con nhiều hơn, mong muốn nhiều hơn để cứu độ con tôi, để giúp con tôi càng ngày càng đạt đến sự thông minh cao đẹp.

"Thực hành chơn lý thanh đài": Chúng ta thực hành rồi, chúng ta mới thấy chơn lý là sự thanh cao đời đời.

"Ngày ngày thanh nhẹ dồi mài không ngưng": Khi mà hiểu được chơn lý, càng theo chơn lý, càng theo sự quân bình sáng suốt sẵn có trong bộ đầu chúng ta.

"Tiến nhanh chuyển hóa không ngừng": Khi mà chúng ta hiểu, thông cảm, hòa tan với chơn lý thì tiến nhanh, chuyển hóa không ngừng, luôn theo dõi trong sự sáng suốt sẵn có.

"Hư không chánh pháp mở từng cảm giao": Hư không, lấy cái không không mới đo lường vạn sự tại thế, đó là chánh pháp. Khai thông và để lấy cái sự không động mới có sự cảm giao vững chắc được. Chúng ta lấy cái không động làm sự cảm giao. Sự thanh cao là sự đời đời của tâm linh, vui trong ổn định, tiến hóa trong nhẹ nhàng, quy về chánh pháp, hào quang chiếu diệu đời đời.

Khi chúng ta rõ được hào quang thì chúng ta thấy rõ ràng những gì đang chiếu rọi cho chúng ta có hơi thở, có sự nhẹ nhàng. Đó là sự sáng suốt do hào quang chuyển hóa. Nếu không có hào quang chuyển hóa thì chúng ta không có sự sáng suốt trong tâm tư. Chúng ta cũng có hào quang trong bộ đầu chúng ta. Ta thanh tịnh, chúng ta mới rước được cái hào quang sáng suốt từ bên trên chiếu xuống cho chúng ta. Hào quang đó là hào quang vô cùng tận của Đấng Cha Lành.

"Quan Âm chuyển hóa không rời
Dìu con tiến tới nơi nơi an toàn":

Luôn luôn giúp đỡ, luôn luôn cứu độ trong tình thương. Hành động không được thì tới rơi lụy để giúp, để cho phần hồn cảm động tiến hóa.

"Bỏ đời qua đạo rõ ràng": Để dìu cho chúng ta an toàn từ đời qua đạo. Chán ghét thế gian, không muốn trụ lại tại thế gian. Lúc đó, mới thấy rõ ràng bài học của thế gian đã sắp đặt cho chúng ta. Chúng ta bỏ đời qua đạo.

"Thanh cao ổn định mở màn hòa minh": Chúng ta thanh cao ổn định mở màn sáng suốt, mở sự ô trược khai thông rồi. Sự ô trược đi rồi mới hòa minh đem sự sáng suốt hòa với sự sáng suốt ở bên trên.

Sự thương yêu vô tận của Đấng Từ Bi cảm động lòng người, giãi bày hiếu thảo, hỗ trợ cho tâm linh quy nguyên thiền giác tự ổn định trong kích động và phản động. Sự cảm động đó, nó dắt chúng ta phải hiền lương, phải thanh tịnh. Tự ổn định trong hoàn cảnh sống hiện tại trong kích động và phản động.

Nó luôn như vậy, chúng ta hiểu rõ định luật như vậy thì chúng ta mới ổn định được. Nếu không hiểu rõ sự kích động và phản động thì không bao giờ ổn định. Những tâm tư yếu hèn không chịu nổi sự kích động và phản động, cho nên phải vun bồi tự ái. Vun bồi tự ái là gì? Là người yếu hèn chứ không phải là thông. Nếu người anh hùng là học nhẫn mới khai thông, còn vun bồi tự ái là yếu hèn. Sự yếu hèn đó đem lại sự chậm trễ, mất hẳn sự sáng suốt. Vì sao? Vì bảo vệ sự tăm tối.

"Thế gian con mẹ bế bồng": Ở thế gian có người mẹ bằng xương, bằng thịt bế bồng.

"Yêu thương dìu dắt giữ lòng thương yêu": Luôn luôn thương yêu con.

"Yêu con tâm mẹ yêu nhiều
Mong con tiến hóa vượt điều khổ đau":

Nhớ thương! Các bạn trẻ, mẹ của các bạn thương các bạn dữ lắm, xa các bạn, người như mất cả một tài sản. Suốt cả một cuộc đời, người đau khổ, nhớ mãi, rơi lụy thâu đêm. Nhớ, mong được hội ngộ cùng các con. Thương con, chỉ có trời đất biết thôi, chỉ có Phật biết thôi. Người mẹ Việt Nam chỉ kêu réo Đấng Từ Bi, Quan Thế Âm Bồ Tát cứu độ cho con chúng tôi. Xa một tiếng đồng hồ trong lúc thuở bé, mẹ còn không chịu được. Ngày nay, mẹ phải xa con bao nhiêu

năm trời. Các bạn thử hỏi tình thương của người mẹ đối với các bạn như thế nào?

Trong giờ phút thiêng liêng, người sống trong cơn đau khổ thiếu tình thương, thiếu sự đóng góp xây dựng của một gia cang ấm êm nhỏ bé. Người nghĩ đến sự quảng đại của bề trên càng thương yêu bạn, càng thương yêu con của mẹ. Thâm tâm luôn luôn muốn được tái ngộ, muốn mẹ con không bao giờ xa cách, không bao giờ rời bỏ nữa. Tâm của người luôn luôn trong tinh thần cứu độ, chỉ có Đấng Từ Bi cứu độ. Ngài mong sao ngày đêm tưởng đến Đức Mẹ, tưởng đến Quan Âm để hộ độ cho các con của Ngài được bình an.

Trước sau như một, mẹ phải gánh chịu những điều khổ nhục để độ cho con tiến hóa. Đức Mẹ và Quan Âm ngày đêm cũng đã và đang vì các tâm linh đang đắm chìm trong bể khổ trầm luân của trường đời. Lấy nước mắt của người mẹ bằng xương bằng thịt để nhắc nhở con Ngài hướng về nguồn cội.

Ngày hôm nay, chúng ta có cơ hội hội tụ tâm linh. Chúng ta hòa hợp và thả lỏng để cho hội tụ trong cộng đồng thương yêu. Chúng ta dứt khoát trường đời để hòa hợp trở về nguồn cội. Dứt khoát sự đau khổ để hướng thượng hầu sớm đạt đến sự thanh cao kết hợp.

Tiếng nói của mẹ hiền thế gian văng vẳng trong tai của chúng ta, trong câu hò tiếng hát, trong lúc chúng ta nằm nôi, thuở bé đầy tình thương, đầy sự cảm động, đầy đủ bài học tình thương và đạo đức. Ngày nay chúng ta có cơ hội tu, chúng ta ôn lại những quá trình của người mẹ đã đối xử với chúng ta. Chúng ta thấy chúng ta đang mang lấy đại tội quên mẹ hiền. Chúng ta phải giữ lấy đó, giữ lấy sự thương yêu.

Khi chúng ta ôn lại, chúng ta thấy rõ ràng sự thương yêu đó không bao giờ xa ta, trong ta và ngoài ta do bàn tay nâng niu của mẹ hiền. Càng thấy rõ tâm càng thanh tịnh. Càng thấy rõ càng thực hiện đạo đức. Càng thấy rõ càng khai thông trí tuệ. Chúng ta hành pháp càng tinh tấn hơn. Chúng ta tu là chúng ta bảo trọng thân thể, khi bảo trọng thân thể thì thương yêu mẹ hiền. Người mẹ luôn luôn sợ con bị bệnh hoạn, sợ con trở nên một người ác thay vì một người hiền.

Cho nên, chúng ta phải bình tâm tự xét và thực hiện mọi sự ổn định của nội tâm. Mượn pháp làm phương tiện để tự giải, mượn

pháp để hiểu mình, mượn pháp để trở về với tình thương của cha mẹ.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 3

Hồi tưởng Cha Lành tâm thức giác
Tĩnh tâm minh xét lý phân bàn
Chánh đường tâm đạo thanh đồng tiến
Tâm tưởng sự thành trí phát quang.

Phát quang chơn lý tự bàn
Tình thương cao đẹp Cha ban chơn tình
Khai thông phát triển do mình
Quy hình vạn trạng chơn tình bên trong
Điển khai mở xuất một vòng
Tự tòng chơn giác lắng trong chơn tình
Xét đi xét lại một mình
Thanh tâm đạt pháp tự minh lấy lòng
Khoan hồng quảng đại thanh tòng
Hòa đồng các giới muôn vòng triển khai
Tử sanh sanh tử an bài
Học rồi lại tiến tiến hoài không ngưng
Trí tâm dứt khoát vui mừng
Biết mình biết họ biết chừng nào đi
Đi vào thắng cảnh uy nghi
Nội tâm sẵn có thực thi đạo lành
Bền tâm vững chí thực hành
Tuy không mà có đạt thành vô vi
Không còn tạo cảnh sân si
Bình tâm hóa giải thân thì mới yên
Căn cơ sáng suốt nối liền
Hành trình học hỏi tùy duyên Phật Trời
Thế gian cha mẹ ở đời
Thiên đàng Trời Phật mở lời dạy tu.

Montreal, ngày 25-1-1980

"Hồi tưởng Cha Lành tâm thức giác": Hằng ngày, chúng ta có cơ hội hồi tưởng đến Đấng Cha Lành sanh chúng ta. Hỏi xem chúng ta ở đâu đến đây, rồi sẽ về đâu? Chúng ta có nguồn cội, có nơi sanh, trụ, hóa ở thế gian, rồi ly khai, từ giã. Có đi mới có đến, chúng ta sống trong định luật sanh, lão, bệnh, tử. Có đến thì tự nhiên chúng ta phải có đi. Chúng ta từ bên trên xuống, rồi đây chúng ta sẽ trở về nơi nguồn cội. Tâm chúng ta hồi tưởng, tìm tòi rõ Đấng Cha Lành.

"Tĩnh tâm minh xét lý phân bàn": Tâm chúng ta càng ngày càng tĩnh. Càng tu tâm càng ổn định. Càng tu càng tĩnh giác. Biết được nguồn cội chúng ta ở đâu đến đây?

"Chánh đường tâm đạo thanh đồng tiến": Đường đường chánh chánh sống với tâm đạo, với sự quân bình của nội tâm. Với sự nhẹ nhàng, thiện cũng như ác, đời cũng như đạo, tìm hiểu và hướng về nhẹ nhàng để đi lên.

"Tâm tưởng sự thanh trí phát quang": Khi được nhẹ nhàng, tâm chúng ta vừa tưởng đến sự việc là chúng ta thấy sự việc đó rồi. Đó, chúng ta có thể đi lên trở về nguồn cội. Trí chúng ta sáng suốt nhẹ nhàng hiểu biết phát quang.

"Phát quang chơn lý tự bàn": Khi chúng ta phán xét sáng suốt chơn lý. Có đến là có đi, có đi là có đến.

"Tình thương cao đẹp Cha ban chơn tình": Chúng ta mới thấy rõ tình thương chơn tình cao đẹp của Cha. Chúng ta đang sống rõ ràng trong tình thương cao đẹp của Thượng Đế. Ngài ban chơn tình, dìu dắt chúng ta từ giờ phút khắc, ban sự sống an vui trong nội tâm, tìm sự cao siêu nguồn cội trở về cảnh đời đời.

"Khai thông phát triển do mình": Khai thông và phát triển, chính chúng ta hành tiến mới có sự khai thông và phát triển. Các bạn thấy lúc ban đầu muốn nghiên cứu về Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí, ai cũng nghiên cứu sơ qua thôi, nhưng mà trong thực hành rồi các bạn mới thấy. Phải chính các bạn làm, các bạn mới phát triển, các bạn mới khai thông.

"Quy hình vạn trạng chơn tình bên trong": Tại sao ngồi một đống đó mà phát triển khai thông? Ngồi thiền một đống đó rồi cuộc hành giải trong nội tâm của các bạn, các bạn mới thấy rõ mình càng ngày càng thanh tịnh, càng ngày càng yên ổn, càng ngày càng chịu khó hơn. Nửa đêm nửa hôm các bạn dậy, lo tu thiền để sửa chữa tâm

tư, lo sửa chữa thần kinh nẻo hốc để đi đến nhẹ nhàng và dễ dãi hơn.

Các bạn phải trở về căn bản, mới thấy ánh sáng mầu nhiệm trong nội tâm của nó.

"Điển khai mở xuất một vòng": Bộ đầu các bạn được rút trên đó, mở xuất một vòng, được rút ríu ríu, rút rút tăng tăng đi lên đó, còn người thì được chuyển một vòng đi đây đi đó.

"Tự tòng chơn giác lắng trong chơn tình": Khi chúng ta xuất ra, thấy cảnh nào cũng ổn định. Giác là ổn định, lắng trong, thấy sự thật bên trên sẵn có.

"Xét đi xét lại một mình": Thâu đêm sau khi các bạn công phu rồi, người thấy đi đây đi đó. Người thấy cảnh này cảnh nọ. Người thấy tâm hồn ổn định. Người thấy càng ngày bớt bệnh hoạn, càng được nhẹ nhàng, trong tâm càng ngày càng mở, trí càng ngày càng sáng suốt. Xét đi xét lại một mình, chính chúng ta phải làm để chúng ta thấy.

"Thanh tâm đạt pháp tự minh lấy lòng": Tâm chúng ta càng ngày càng nhẹ nhàng. Đạt được pháp. Biết được sai trái. Biết được gian trá lười biếng của mình. Chính bản thân mình đã tạo cho mình u ơ chậm tiến, vớ vẩn, do sự ngu muội, sự tăm tối sẵn có của mình. Cho nên chúng ta tìm hiểu để tu tiến.

"Khoan hồng quảng đại thanh tòng": Chúng ta phải tự tha thứ, rồi tìm hiểu lấy sự sái quấy của chúng ta. Tâm tư chúng ta càng nới rộng ra thì càng thấy sự sai lầm hầu có thể tiến theo đường sáng suốt đi lên.

"Hòa đồng các giới muôn vòng triển khai": Nơi nào chúng ta cũng có thể phát triển được khi thanh điển hòa với các giới.

"Tử sanh sanh tử an bài": Trong cái định luật có tử có sanh, có sanh có tử, an bài cho cuộc đời của chúng ta, thì học rồi lại tiến.

"Học rồi lại tiến tiến hoài không ngưng": Cứ tiến mãi, tiến mãi. Cho nên, chúng ta có thể đi đến vô cùng tận là vậy.

"Trí tâm dứt khoát vui mừng": Trí tâm chúng ta dứt khoát rồi, vui mừng. Chúng ta hiểu ta và đường lối để tự tu tự tiến.

"Biết mình biết họ biết chừng nào đi": Biết rõ sự sai trái, hiểu sự cấu trúc của chúng ta. Tiểu thiên địa này do đâu tạo ra, có những gì? Khi chúng ta hiểu được thì thấy mọi người cũng như nhau thôi.

Khi minh cảm sự việc rồi thì quy lại có một đường lối mà thôi. Biết chừng nào chúng ta sẽ dứt khoát mà trở về nguồn cội.

"Đi vào thắng cảnh uy nghi": Đi vào trong cái nơi đẹp nhất trong tâm hồn của chúng ta.

"Nội tâm sẵn có thực thi đạo lành": Nội tâm của chúng ta sẵn có sự an bài, trật tự, lễ độ, sáng suốt. Bởi vì, Phật đã nói rằng tâm tức Phật, Phật tức tâm, thì nội tâm chúng ta sẽ có những gì uy nghi tốt đẹp, mới thực thi đạo lành, thực thi sự quân bình sáng suốt nhẹ nhàng hơn.

"Bền tâm vững chí thực hành": Chúng ta thấy rồi, chỉ có một con đường này có thể giải thoát tất cả mọi sự khổ đau của nội tâm. Luôn luôn phải đi tới, chính mình phải hóa giải chớ không nhờ ai nữa.

"Tuy không mà có đạt thành vô vi": Thấy không có gì nhưng mà nó đạt thành không không, nó đạt thành vô vi. Vô vi là đời đời, không còn chấp mê nữa.

"Không còn tạo cảnh sân si": Không cần tạo cảnh sân si cho nội tâm nữa, nhưng mà đem lại sự sân si để tiến hóa đi lên trên.

"Bình tâm hóa giải thân thì mới yên": Lúc đó, mọi sự phải đi trong thanh thản, hiểu bề mặt cũng như bề trái, chúng ta mới yên tâm được.

"Căn cơ sáng suốt nối liền": Sự sáng suốt sẵn có đời đời của chúng ta. Bây giờ, chúng ta tu thì sự sáng suốt nối liền trở về lại. Khôi phục tất cả mọi sự thiếu thốn, mọi sự tăm tối sẽ tiêu tan và sự sáng suốt sẽ nối liền.

"Hành trình học hỏi tùy duyên Phật Trời": Trong hành trình cố gắng học hỏi, nay việc này mai việc kia, bất cứ việc gì chúng ta cũng đả thông. Chúng ta lấy Không làm đích, tùy duyên ngộ hành, tùy theo cơ tạng của chúng ta, tùy theo khả năng công phu, tùy theo sự biến chuyển của nội ngoại cảnh, tùy duyên Phật Trời để tiến hóa.

"Thế gian cha mẹ ở đời": Ở thế gian, chúng ta có cha mẹ thế gian.

"Thiên đàng Trời Phật mở lời dạy tu.": Chúng ta đi lên trên, mới thấy học hỏi. Sự học hỏi càng ngày càng nhiều, càng gia tăng, càng tốt đẹp, càng cởi mở. Sự giáo dục siêu phàm ở bên trên dìu dắt chúng ta và đưa chúng ta tới nguồn cội. Càng ngày càng minh cảm, càng thấy rõ sự sai lầm của tư tưởng, của trí ngu muội, của phàm

tâm ở thế gian. Mỗi thứ mỗi nghi kỵ, mỗi thứ mỗi tưởng ta hay hơn thiên hạ, đâm ra lái sai và đi sai, tự chôn vùi vào nơi tăm tối, tưởng ta là người trí thức học giỏi, rốt cuộc rồi ở trong mê muội mà thôi! Vì thiếu thực hành, dùng lý luận để biện hộ, che chở sự sai lầm sẵn có của chúng ta thì càng ngày càng tăm tối.

Cho nên các bạn học làm người, thực hành để thấy. Mỗi việc tôi đều phải thực hành và phải kiểm chứng tôi mới chịu. Tự nhiên ở thế gian họ thấy các bạn ngu, không lý luận mà thực hành là ngu. Nhưng mà người lý luận thì làm sao thực hành nổi.

Lý luận quá nhiều! Kinh sách để lại, thiên hạ lý luận quá nhiều! Mỗi người giải một cách làm cho tâm linh con người càng ngày càng tăm tối. Tuy hiểu biết được một phần nào tưởng đó là chơn lý, đó là đúng, thì sai rồi!

Chơn lý là bao gồm thực hành rồi mới có lý thuyết. Còn không thực hành, cứ dụng lý thuyết thì làm sao các bạn tiến được? Phải thực hành mới thấy! Tuy các bạn tưởng rằng thực hành phương pháp Vô Vi này là các bạn bị thua thiệt, nhưng không đâu! Tôi dám bảo đảm cho các bạn một trăm phần trăm: Các bạn không phải ngu dốt, thua thiệt! Ngu dốt, thua thiệt là đối với người thiếu thanh tịnh mà thôi. Nếu các bạn tu mà đạt tới sự thanh tịnh thì các bạn không còn sự ngu dốt nữa. Các bạn sẽ sáng suốt, các bạn có thể hiểu một lần hai việc.

Có sanh thì các bạn hiểu luôn tử, mà có tử thì các bạn hiểu luôn sanh. Các bạn thật sự ổn định. Có tối các bạn hiểu sáng, có sáng các bạn hiểu tối, thì luôn luôn các bạn ổn định để tiến hóa. Không bao giờ bị kẹt nữa. Các bạn có cái chìa khóa đời đời thăng tiến, thì sướng hơn là các bạn sống một chiều, lý luận mà không đi.

Các bạn dùng lý trí để lý luận việc này việc kia. Các bạn không lo tu bổ cái xác thân, là bỏ bê cái trách nhiệm của các bạn. Tôi đã nói bản thân của các bạn là tiểu thiên địa. Các bạn không soi sáng lấy các bạn thì làm sao tiến hóa?

Chúng ta tu đạt tới thanh tịnh rồi chúng ta mới tiến hóa. Chính mình tự tiến, mỗi mỗi đều phải thực hành để đi đến nơi. Nên biết một vị Phật là anh hùng. Người đã tu thành công từ trong động loạn tới thanh tịnh, thì chúng ta cũng phải tu từ trong động loạn đạt tới thanh tịnh.

Ngọc Hoàng Thượng Đế là Cha Trời thì nguồn cội của chúng ta là nơi Ngọc Hoàng Thượng Đế. Chúng ta cũng là Ngọc Hoàng Thượng Đế. Chúng ta ở trong tánh chất vô cùng tận của Ngọc Hoàng Thượng Đế, nếu chúng ta không tu, không thanh tịnh, không chịu trở lại với nguồn cội thì làm sao đạt được?

Cho nên, chúng ta thực hành hằng đêm các bạn thấy rồi. Các bạn khai thông mọi việc, từ kẹt đi tới thông, từ điểm này tới điểm kia. Điểm nào rồi đây cũng thông, quy về một nẻo trong thanh tịnh đời đời. Nếu mình thực hành được, mình sung sướng biết bao!

Ở thế gian này, các bạn đi học, chưa tìm ra đồng tiền, chưa làm được một việc gì cho xã hội. Một ngày kia các bạn thành công, thi đỗ thành đạt. Các bạn có đồng lương. Các bạn thấy có sự sống an vui. Các bạn thấy sung sướng không?

Còn tu đàng này, thực hành rồi các bạn đạt. Các bạn trở về một vị Thánh, một vị Thần, một vị Tiên, một vị Phật thì các bạn thế nào? Còn sung sướng gấp triệu lần ở thế gian nữa. Tại sao không giữ lấy mà thực hành, lại đi xét đoán sai lầm, nghi kỵ, tự dẫn mình vào trong bóng tối mà quên mình.

Mình ở thế gian học để thành đạt đến cảnh sáng suốt lại không chịu vun bồi để hưởng. Rồi đâm ra nghi kỵ, tăm tối, không chịu thực hành. Vun bồi sự lười biếng chậm trễ dâm ô thì làm sao đạt được cái gì?

Sự thành đạt của các bạn có chút xíu thôi. Ông Trời đã cho các bạn thấy rồi. Một cơn khoái lạc của các bạn ở chỉ được mấy phút đồng hồ rồi thôi đâu có sung sướng triền miên được. Không được bền, không được lâu. Còn tu này sẽ cho các bạn được thanh tịnh đời đời, sáng suốt nhẹ nhàng hơn, cao đẹp hơn. Tâm tư các bạn sẽ cởi mở trong thanh tịnh, yên ổn hơn. Chúng ta có cơ hội tốt đẹp, tại sao không làm?

Đời chúng ta phục vụ tốt đẹp, đạo chúng ta lại được thanh thản tiến hóa. Đời đạo song tu, quý báu biết là bao nhiêu!

Nhiều bạn muốn tự thực hành, đem phần trí thức của chúng ta suy luận đủ thứ. Rốt cuộc, không tới một bước, không dám bước vào vì sợ đạo gạt mình, thiếu sáng suốt, không chịu phán xét. Nhưng rốt cuộc mình tự gạt, mình chậm trễ, mình dừng chân lại một chỗ, không tiến nữa. Rồi tới giờ phút lâm chung đau khổ, ăn năn hối cải, thì không kịp. Việc ăn năn hối cải của tâm tư không phải là chuyện

trong một giờ phút khắc. Nó là một hành trình sửa chữa. Các bạn muốn sửa căn nhà cũng phải mất thời gian, huống hồ gì một một cái tiểu thiên địa của các bạn. Nó đang sống trong động loạn. Nó đã vun bồi sự phức tạp tăm tối. Nó làm cho các bạn chậm tiến, rồi muốn sửa lại cũng phải một thời gian.

Chúng ta có cơ hội thức giác thì phải nắm đó mà làm. Phải hết sức để cứu mình. Nếu chúng ta không chịu hết sức để cứu mình thì chẳng ai cứu chúng ta hết.

Trên đường tu học khi chúng ta rõ mục đích là chúng ta nhứt định phải trở về nguồn cội, phải tìm ra ta, tìm ra phần hồn thì tìm ra tất cả. Muốn có phần hồn thì phải thanh tịnh. Nếu thiếu thanh tịnh không bao giờ thấy rõ nguyên căn của chúng ta, không bao giờ thấy rõ mức tiến cũng như mức đi.

Các bạn có cơ hội rất tốt ở ngày nay. Biết tự sửa mình, không đá động một ai, không phiền trách một ai bằng mình sửa mình. Cố gắng hành! Ngày đêm có thời giờ rảnh chúng ta nên hành cho ta, sửa ta, còn hơn chúng ta tìm những sự động loạn để làm cho tâm hồn chúng ta bất ổn.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 3

Thế gian lập vị đặt ngôi
Sống trong trật tự đứng ngồi giải khuây
Tranh đua giữa tớ và thầy
Đều là con mẹ thơ ngây cõi trần.

Mẹ thương giáo dục hằng ngày
Muốn con tiến hóa đoạn này đoạn kia
Muốn con đoàn kết không chia
Muôn loài như một chớ lìa càn khôn.

Quy nguyên chơn cảnh ôn tồn
Trở về hồn vía sanh tồn muôn năm
Mẹ thương nhắn nhủ dò thăm
Muốn con sớm đạt đến tầm tự tu.

Thương con thơ ấu thương nhiều
Mong con đến lớn lập điều hạnh tâm
Chớ nên tự tạo sai lầm
Đạo đời minh bạch tự tầm tự đi.

Montreal, ngày 25-1-1980

"Thế gian lập vị đặt ngôi
Sống trong trật tự đứng ngồi giải khuây":
Các bạn có một cơ hội Thượng Đế cho để học, để làm việc, để giải khuây mà thôi.
"Tranh đua giữa tớ và thầy": Bộc phát cái tham tâm, tham tánh rồi giữa tớ và thầy cũng tranh đua với nhau. Tất cả đều là con của mẹ hiền, của người mẹ sanh ra, của Quan Âm, của Đức Mẹ.
"Đều là con mẹ thơ ngây cõi trần": Các bạn tranh đấu, giết nhau, cầm súng, mưu đồ, lường gạt lẫn nhau. Hiện tại, tất cả đều là thơ ngây, chớ không phải hay, không phải giỏi. Sống trong tình thương huynh đệ của quả địa cầu mà đâm ra lường gạt, chận chẹt lẫn nhau

thì làm sao có bước tiến. Như vậy có phải là ngu muội, thơ ngây không? Tại sao làm như vậy? Vì lòng tham vô đáy của mọi người nên sanh ra chuyện bất chánh. Làm phật lòng tình thương của người mẹ hiền tại thế cũng như người mẹ hiền đời đời của chúng ta.

Sự tranh giành xuất hiện từ giai đoạn một, rốt cuộc rồi cũng chẳng đi đến đâu, vớ vẩn trong mọi sự nan giải của nội tâm. Tóc bạc mắt lờ cũng chẳng biết được mình là ai?

Bạn thấy rõ không? Tới ngày nay, các bạn cũng là người tranh giành. Ngay trong gia đình, huynh đệ, vợ chồng, con cái đều là ở trong sự tranh giành, thiếu thông minh, thiếu sáng suốt. Bạn thấy rõ chưa? Làm cho người mẹ phải đau lòng vì mình, lo âu vì mình. Tự mình quá tham cho nên bộc lộ sự bất hiếu, giày xéo trên mảnh đất thương yêu vì chiến tranh. Lập chiến tranh, giành giựt lẫn nhau, sống trong sự đau khổ, ngu muội.

"*Mẹ thương giáo dục hằng ngày":* Có giáo dục, có sự thương yêu mới có sự sống đến ngày hôm nay, đó là nhờ sự giáo dục của người mẹ hiền.

"*Muốn con tiến hóa đoạn này đoạn kia":* Muốn con thực hiện tình thương và đạo đức để tiến hóa đoạn này đoạn kia. Từ giai đoạn một trong hành trình tiến hóa.

"Muốn con đoàn kết không chia": Muốn con đoàn kết không chia nhau. Tạo hóa đã ban cho các con đời sống từ manh áo là một miếng vải kết thành bởi cây cối. Lấy bông, lấy cái xác của cây kết thành cái áo duyên đẹp để cho các con mặc. Đó là khẩu hiệu đoàn kết.

"Muôn loài như một chớ lìa càn khôn": Muôn loài như một, mong cho nó hòa hợp với càn khôn trong khẩu hiệu đoàn kết, thương yêu. Có âm có dương, có nam có nữ mới xây dựng tình thương và đạo đức trong căn bản sẵn có của nội tâm. Để cho nó càng ngày càng hiểu nó, thúc giục tâm tư của nó. Để cho nó hiểu nó, nó càng sáng suốt hơn.

Sống trong tình thương hòa hợp thì chúng ta mới thấy có giá trị. Nếu chúng ta còn chia ly nữa, mãi mãi chia ly, rạn nứt. Họ làm vậy, tôi phải làm vậy. Không được! Chúng ta đã làm sai, nhưng Trời Cha Đất Mẹ vẫn thương, vẫn cung ứng sự sống cho chúng ta. Khắp quả địa cầu, nơi nào cũng cho chúng ta cơ hội sống trong lẽ sống. Tìm

hiểu lấy sự sai lầm của chúng ta mà không chịu tìm hiểu. Còn đem ra mưu đồ chia cách, tăm tối, tự sát phạt lấy tâm hồn của mình, làm mất tất cả giá trị thương yêu của trời đất đã sắp đặt.

Tại sao có một tư tưởng dã man lỗi thời mà không chịu ăn năn hối cải? Cứ đâm đầu vào trong sự đau khổ tranh giành, thiếu sự thương yêu, phân chia giúp đỡ, chia sẻ lẫn nhau. Tại sao không làm điều ích đó mà lại làm phật lòng mẹ, phật lòng tình thương của trời đất làm gì? Rồi lại sợ xuống địa ngục, sợ bị hình phạt, trốn tránh đủ thứ. Mua Phật bán thần, đủ thứ hết rồi cúng quảy, lo lót. Giữ lấy bản chất bất chánh, tạo nên sự đau khổ đến giờ phút lâm chung. Còn người tu thiền thì mỗi ngày, mỗi đêm, mỗi thức giác sự sai lầm của chính mình đã tạo ra.

"*Quy nguyên chơn cảnh ôn tồn":* Chúng ta biết được nguyên căn chúng ta rõ ràng đến đây là để học tình thương và đạo đức.

"*Trở về hồn vía sanh tồn muôn năm":* Chúng ta phải trở về với hồn vía. Có hồn, có vía mới làm chủ cái tiểu thiên địa này. Cái bản thể này có xác mà không hồn thì đâu có sự tồn tại. Các bạn thấy không? Trong nhà xác đó, cái xác không hồn, không cục cựa, không làm gì được hết; mà có hồn thì có hoạt động. Chúng ta thấy sự hoạt động đó là chúng ta còn có hồn. Bây giờ, chúng ta có cách để vun bồi, để thấy rõ phần hồn hơn. Chúng ta thấy rõ hồn vía thì chúng ta thấy cảnh sanh tồn muôn năm cần phải thực hành để thấy rõ.

"Mẹ thương nhắn nhủ dò thăm": Mẹ Tình Thương luôn luôn nhắn nhủ dò thăm.

"*Muốn con sớm đạt đến tầm tự tu":* Muốn cho con mình sớm đạt đến tầm tự tu. Tự mình giải quyết cho mình, tự mình sửa mình để tiến. Đó là tình thương của người mẹ. Đó là sự mong muốn của người mẹ, muốn con được trưởng thành, muốn phần hồn con được vững tiến. Mẹ hiền lúc nào cũng vì con và mong con sớm thực hành những điều cao quý. Tự giải quyết lấy mọi sự nan giải của nội tâm, lập hạnh hành tiến đến mức độ cao siêu.

Mẹ hiền luôn luôn muốn đưa chúng ta lên. Không bao giờ để cho chúng ta đắm chìm trong bể khổ. Cho nên, chúng ta phải tự giác, phải tự hổ thẹn với người mẹ hiền. Người Mẹ Tình Thương đời đời của chúng ta, muốn chúng ta trở về với nguồn cội. Cho nên, chúng ta có rất nhiều cơ hội để chúng ta tự giác, tự kiểm, tự tiến.

"*Thương con thơ ấu thương nhiều":* Thấy con trong lúc trẻ, lúc sanh ra, mẹ lúc nào cũng thương nhiều.
"*Mong con đến lớn lập điều hạnh tâm":* Mong cho con đến lớn, phải lập điều hạnh tâm. Phải có hạnh tốt để hòa đồng với mọi giới, để học thêm.
"*Chớ nên tự tạo sai lầm":* Không muốn con làm những điều sái quấy, tự đắc, độc tài, không bao giờ người mẹ hiền muốn.
"*Đạo đời minh bạch tự tầm tự đi":* Trong đời có đạo, trong đạo có đời rõ ràng, phải minh bạch. Càng sáng suốt, âm thầm tự tiến.
Sự bảo bọc tình thương của người mẹ không bao giờ muốn xa cách người con yêu quý của người. Luôn luôn cầu nguyện ơn trên ban điển lành hóa giải tâm tư của người con sớm thức giác, tiến đến sáng suốt sẵn có của tâm tư.
Không có người mẹ hiền nào muốn để con của họ sa lầy. Nhưng mà các bạn xét trong quả địa cầu, trong giờ phút khắc này con người đều là đâm đầu đi xuống trong sa lầy, thiếu tình thương, bất hiếu. Không biết thương yêu cha mẹ nó. Nếu mà biết vì nó thì đâu có lập chiến tranh, đâu có ra gây cảnh đau khổ thê thảm hiện tại.
Cho nên, ở thế gian, bất cứ tôn giáo nào cũng kêu gọi tình thương và đạo đức. Kêu gọi mọi người phải thực hành cho kỳ được điều đó. Nhiều người phàm lợi dụng đạo pháp, rồi tình thương xung quanh để tạo ra lợi lộc cho cá nhân, gây ra tăm tối lại càng tăm tối thêm. Không đóng góp cho xã hội, cho càn khôn vũ trụ mà đâm ra lợi dụng tình thế để lập địa vị, tạo ra tình thế bất ổn và tối tăm.
Chúng ta đã nghiên cứu rõ rồi. Chúng ta thấy phải thực hành, phải tự giải, phải tự tiến mới ảnh hưởng được các nơi các giới, mới có thể tiếp thu. Học các nơi, các giới trong hạnh tiến hóa không ngừng, không bao giờ cho nó là đủ, chúng ta phải học nữa. Tới giờ phút lâm chung cũng còn phải học. Đừng có nói tôi già, tôi không học, tôi đủ rồi. Làm sao đủ được! Sự sáng suốt của các bạn chưa được một li nào đối với Thượng Đế. Làm sao các bạn đủ? Cho nên, chúng ta phải học, phải học rất nhiều, phải siêng năng, phải học hỏi, không nên vun bồi sự lười biếng chậm trễ nữa.
Trước kia, tôi chưa tu pháp này, tôi cũng thấy rõ rằng, chính bản chất của tôi cũng lười biếng, tăm tối, nghi kỵ, không chịu hành tiến. Ngày nay tôi tự giác, tự hành rồi thấy càng hành càng mở,

càng làm nó càng nên, càng nhẹ nhàng. Tôi cảm giác rõ ràng sự sung sướng của Trời Phật đã nâng niu chúng ta.
Cho nên, tôi muốn khuyên hậu đại, muốn nói những gì trong sự thật, chính khả năng sẵn có của các bạn có thể hành để cho các bạn tiến. Không phải một người nào giỏi hơn mình ngoài mình. Chính mình có thể hành, có thể thành đạt được mọi sự.
Khi chúng ta tu rồi, ta đã vạch được một cuộc hành trình rồi thì không có bao giờ chúng ta còn lo nữa. Chỉ lo có lười biếng, sợ nhất là sự lười biếng xâm chiếm tư tưởng của chúng ta. Chúng ta chỉ thực hiện tình thương và đạo đức. Luôn luôn giữ lấy tình thương và đạo đức, xóa bỏ hận thù. Chúng ta nung nấu sự sáng suốt của Thượng Đế đã ban bố cho chúng ta. Không bao giờ Thượng Đế chấp một chuyện gì của thế gian, nhưng mà cho nó học hỏi, tùy duyên, tùy khả năng. Nếu nó muốn làm sai trái thì nó sẽ học bài nặng hơn, rồi nó trở lại với sự thanh tịnh.
Chúng ta thâu thập được sự sáng suốt của quần chúng, của Tiên Phật đã cho chúng ta. Chúng ta thấy rõ rằng mọi người phải tu sửa mới đạt tới mức tiến rõ rệt hơn. Không nên ỷ lại nữa! Không nên cầu Chúa mà không chịu trở về với Chúa. Không nên cầu Phật mà không hòa hợp với Phật! Điều đó xin miễn đi, không nên làm. Phải thực hành để trở nên một vị gì mà chúng ta mong muốn. Bởi những vị đó luôn luôn mở cửa và đón chờ chúng ta có cơ hội trở về ngôi vị như người. Không bao giờ độc tài. Không bao giờ mua bán trình độ được. Phật Chúa không bao giờ mua bán trình độ, mọi trình độ đều có cơ hội tự phát triển đến vô cùng tận.
Cho nên, Mẹ hiền không bao giờ bỏ chúng ta và đón chờ trong thanh tịnh để mong một ngày nào đó chúng ta tự đạt lấy thanh tịnh để hòa hợp với mẹ. Người mẹ thương yêu đời đời của chúng ta đang chờ đợi. Người cha thương yêu của chúng ta cũng đang chờ đợi. Luôn luôn xây dựng chúng ta trong tình thương và đạo đức. Các bạn có cơ hội được tự kiểm, tự xét lấy mình, nên cố gắng kiểm và xét thường trực. Nhiên hậu, các bạn mới được tiến.
Không nên dùng một chút xíu sáng suốt sẵn có này mà cho đó là đủ. Không bao giờ đủ! Mỗi đêm, các bạn cố gắng thực hành thì các bạn sẽ thấy mọi việc trong càn khôn vũ trụ. Muốn đạt tới tốt đẹp cũng phải ở trong thực hành mới có, còn dùng lý thuyết nói xuôi không bao giờ đạt được.

Bây giờ, các bạn đọc một triệu cuốn kinh đi nữa cũng vậy đó thôi! Nếu các bạn là người thiếu thực hành, bạn đọc cho nhiều rồi ỷ lại trong cuốn kinh đó thôi, chứ không có thực hành. Còn thực hành, các bạn sẽ mở đường kinh nẻo hốc trong đầu óc, trong cơ tạng các bạn. Các bạn mới rõ kinh kệ của kẻ hiền triết để lại cho chúng ta những gì, đòi hỏi chúng ta những gì, ảnh hưởng chúng ta những gì. Chung quy, cũng chỉ có thực hành mới thấy rõ kinh kệ. Không thực hành không bao giờ có, không bao giờ được, không bao giờ đạt, chỉ nói xuôi và tự rơi xuống hố mà thôi! Sự ỷ lại đã không thành công, sự thực hành mới là sự tiến triển rõ rệt. Cho nên, chúng ta phải kiểm điểm cho thiệt kỹ việc làm, lời nói của chúng ta. Chúng ta phải xác nhận rõ ràng, chủ nhân ông của tiểu thiên địa này phải hoàn toàn chịu trách nhiệm đối với Cha Trời Mẹ Đất.

Càng tu càng thanh tịnh, càng thấy rõ nhiệm vụ và trách nhiệm của chúng ta, chính phần hồn phải gánh vác. Ngày nay, chúng ta có cơ hội để hiểu phần hồn. Vậy chúng ta nên cố gắng trong thanh tịnh, phát triển từ tâm của chúng ta để thấy rõ chúng ta hơn. Nhiên hậu, chúng ta mới vạch định một con đường rõ rệt để quy về nguồn cội trong sáng suốt.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 4

Tủi phận làm Cha khổ biết bao
Nhục vì con trẻ chưa minh đạo
Cô thân độc mã đang chờ đợi
Đơn hạnh thương yêu tận thấp cao.

Trông mong kẻ thấp người cao
Đều là con cái Cha nào bỏ qua
Ước mong điển giác tự hòa
Thương yêu Cha nó mới là hồn ngoan
Tình thương đạo đức mở màn
Quy hình vạn trạng ân ban thế tình
Cha thương chịu sống một mình
Chờ con thức giác nối tình Cha con
Thương yêu giải thuyết nỉ non
Muốn con thực hiện chẳng còn si mê
Mau mau hướng trở lộn về
Quê Cha sẵn có muôn bề yên vui
Học hành cố gắng rèn trui
Vui cùng các giới chung vui hợp hòa
Cha là chơn giác thật thà
Mong con sớm giác tự hòa với Cha
Muôn hình vạn trạng chung nhà
Cha con chung cội mới là thượng ngươn
Thương yêu chẳng có giận hờn
Học xong thiện ác quy hườn chơn như.

Montreal, ngày 2-2-1980

"Tủi phận làm Cha khổ biết bao": Hỏi: Làm cha tại sao tủi phận? Sự thương yêu trong nội tâm của người cha, mong ước của người cha mấy ai được toại nguyện. Còn sự cao cả, sự đời đời của Đấng Cha Lành ở bên trên càn khôn vũ trụ thì sao?

"Nhục vì con trẻ chưa minh đạo": Đấng Cha Lành sanh con ra, ước mong con hướng trở về nguồn cội, nhưng mà nhục vì con trẻ chưa minh đạo, biết đường đi mà không biết đường về. Con không biết con đường đạo, quân bình để tiến hóa trở về. Cho nên, con làm những chuyện sỉ nhục, nghịch lại với Cha, suy nghĩ những điều sái quấy, ích kỷ, làm những điều trần trược không thức giác. Học khóa này tới khóa kia, mà con chưa biết trở về, chưa biết Đấng Cha Lành là ai.

"Cô thân độc mã đang chờ đợi": Biết bao nhiêu con trẻ, nhưng mà Cha chỉ một mình chờ đợi. Chờ ngày thức giác của con, ra đi không trở về.

"Đơn hạnh thương yêu tận thấp cao": Cha cô đơn một mình, thương yêu, dìu dắt, chiều con mãi mãi. Đấng Cha Lành bảo trợ, từ thấp cho đến cao, từ trên đầu cho tới chí chân, phóng hào quang từ giờ phút khắc cho con sống, ban bố thanh khí điển cho con được hưởng hằng ngày.

Hỏi: Thử xem một người cha ở thế gian đối với con có cô đơn không? Tại sao cô đơn? Vì con khó thấu hiểu được tâm trạng hiểu biết và sự mong muốn của người cha, đã dự trù vì con, lo cho con. Nhiều khi cha cảm thấy tủi nhục vì sự phản kháng, chống đối của con. Con không cần biết đến sự đau khổ, thương yêu của người cha đã vì con. Hằng ngày, hằng giờ phút khắc, con không hiểu cái cảnh trông mong của người cha, nên lắm khi giữa cha và con cũng đối nghịch lẫn nhau. Đó là phản nguyên tử là vậy. Trong tâm tư con chống đối, không thuận thảo với cha, thì làm sao trở về với cha? Cho nên cha luôn luôn:

"Trông mong kẻ thấp người cao": Thấp thiệt thấp, cao thiệt cao, đứa khùng cũng có, điên cũng có, vui cũng có, buồn cũng có, người Cha cũng trông mong.

"Đều là con cái Cha nào bỏ qua": Tất cả đều là con cái, Cha nào bỏ qua. Đứa nào Cha cũng thương hết. Người cha ở thế gian còn biết thương yêu, huống chi Đấng Tạo Hóa làm sao bỏ chúng ta được? Cho nên, ngày đêm Ngài phải lo. Ngài phải luôn luôn xả thân để

cứu trợ, để thức giác tâm hồn của con, mong con sớm trở về nguồn cội.

"Ước mong điển giác tự hòa": Ước mong tâm tư của con luôn luôn thức giác và tự hòa.

"Thương yêu Cha nó mới là hồn ngoan": Con phải tìm hiểu nguồn cội và biết thương yêu. Yêu con vì không có ai yêu con bằng người Cha của con.

"Tình thương đạo đức mở màn": Con biết thương yêu Cha con mới là hồn ngoan. Hồn con thức giác trong cơn đau khổ giày xéo, con mới biết Đấng Cha Lành và tình thương đạo đức. Trong lúc con đau khổ, trong lúc phân ly, chính con là người chịu trách nhiệm cảnh sanh ly tử biệt đó.

"Quy hình vạn trạng ân ban thế tình": Trở về mọi trạng thái, con hiểu rõ là chỉ có Đấng Cha Lành mới gánh chịu nổi. Cho con thấy việc này việc kia tại thế, trong cảnh sanh ly tử biệt con thấy rõ. Con mới biết thương yêu, khi thương yêu, con mới hiểu được nguồn cội.

"Cha thương chịu sống một mình": Chịu cô đơn. Bây giờ các bạn cũng là người cô đơn. Khi các bạn hiểu con, nhưng con nó ít có hiểu về mình. Đấng Cha Lành cũng vậy.

"Chờ con thức giác nối tình Cha con": Khi con thức giác thì con biết con là Cha. Con phải hoàn toàn chịu trách nhiệm, phải gánh chịu địa vị của Cha. Con mới biết thương yêu Cha.

"Thương yêu giải thuyết nỉ non": Thương yêu, phân giải, thuyết lý, dạy con, năn nỉ con.

"Muốn con thực triển chẳng còn si mê": Muốn con thực tâm phát triển không còn si mê nữa. Chịu hướng thượng để tự hóa giải thì không còn si mê.

"Mau mau hướng trở lộn về": Mau mau hướng trở về nguồn cội vô cùng tận của con, hòa hợp với đại hồn.

"Quê Cha sẵn có muôn bề yên vui": Lúc đó, con mới yên vui.

"Học hành cố gắng rèn trui": Xuống thế gian học hành con phải cố gắng rèn trui, bỏ những tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục.

"Vui cùng các giới chung vui hợp hòa": Vui cùng các giới là biết thương yêu Đấng Cha Lành, chung vui hợp hòa, tiến lên.

"Cha là chơn giác thật thà": Chơn tâm của Cha lúc nào cũng thật thà, sáng suốt vô cùng.

"Mong con sớm giác tự hòa với Cha": Mong con phải trở lại với con đường sáng suốt để tự hòa với Cha.
"Muôn hình vạn trạng chung nhà": Trong bản thể chúng ta cũng có vạn linh hợp nhứt, rồi càn khôn vũ trụ cũng có vạn linh hợp nhứt.
"Cha con chung cội mới là thượng ngươn": Lúc đó, Cha con trở về một nguồn cội mới thấy đời Thượng Ngươn xuất hiện.
"Thương yêu chẳng có giận hờn": Xóa bỏ tất cả những sự hận thù, oán trách sai lầm.
"Học xong thiện ác quy hườn chơn như": Ở thế gian, chúng ta thấy người cha lắm lúc trách con, rồi người con cũng trách cha trong sự hiểu lầm. Hiểu lầm rồi cha con xa cách phân ly, chia rẽ. Chia rẽ để chi? Để học. Học cái gì? Học sự đau khổ. Học sự thiếu thốn. Học sự khao khát công bằng thiên nhiên, tưởng đến trời đất mới thấy rõ rằng sự sai lầm là của chính ta gây ra.
Cho nên người tu, càng tu càng thấy mình sai lầm, càng thấy mình khao khát sự công bằng, càng thấy mình thiếu thốn tình thương. Chúng ta càng tu càng thấy cô đơn. Tại sao chúng ta tu lại thấy cô đơn? Bởi vì, chúng ta biết những người khác, thương yêu những người khác, muốn những người khác phải trở về con đường của chúng ta đã và đang đi để mong có ngày hội ngộ vinh quang đời đời ở bên trên. Nhưng mà mấy ai hiểu được điều này.
Ở thế gian chỉ biết ỷ lại, rồi trong ỷ lại đó sanh ra chuyện hận thù, oán trách nhau. Cho nên đứa con cũng vậy, nhiều khi con oán trách cha là tại sao không chia gia tài cho con? Không giúp con trở nên giàu có. Nhưng chính sự thiếu thốn là cơ hội giúp cho con tiến hóa, để con thức giác, tìm cách hợp hòa với cha trong thương yêu và cảm mến.
Cha đã ban bố cho con đầy đủ tri giác, thuận hòa. Trong đó bao gồm sự sống để chống chọi lại mọi sự nghịch hiện tại. Nhờ nghịch mới tiến hóa, nhưng mà con không hiểu. Cái nghịch là bàn đạp để cho con tiến hóa trở về hòa thuận thương yêu nhưng mà con cũng không hiểu.
Những sự sắp đặt tinh vi của Đấng Cha Lành cao cả của càn khôn vũ trụ rất quý. Chỉ có người tu mới lập hạnh, chấp nhận đau khổ, hy sinh để tìm hiểu giá trị của thiếu thốn, khao khát, rồi mới trở về với thanh điển nguyên căn đời đời.

Người tu cũng có rất nhiều loại. Tu mà ỷ lại thì sau này nghịch lại với thiên nhiên. Vì chán chê, vì so đo, vì suy tính, trách rằng tôi tu khổ hạnh như thế này mà tại sao tôi không có kết quả tốt. Tôi mất biết bao nhiêu thời giờ để học hành, nhưng mà sao không có kết quả tốt. Trách Ơn Trên sao không chứng minh, Ơn Trên sao không dìu dắt. Càng tu lại càng hận đời, càng ghét ma quỷ, càng không thích hòa cảm với người đời. Đó là sai nguyên lý.

Còn cái tu của chúng ta đây là hòa với tất cả và học nơi tất cả. Trong bạn đạo của chúng ta mấy ai đã thực hành được. Cũng vẫn sống trong tâm tư tư kỷ, chỉ muốn gia đình tôi tốt hơn mọi người, mà quên người khác. Cái đó có chứ! Cho nên, chúng ta phải dầy công, phải lưu ý đến hành động chúng ta là phải hòa với tất cả và học nơi tất cả. Hầu mong tiến hóa nhanh hơn, xóa bỏ bản tánh eo hẹp, tự ái, sân si, nhỏ mọn gây cho chúng ta chậm tiến.

Chúng ta phải bình tâm suy xét để tìm hiểu phương pháp công phu mà chúng ta đang hành hiện tại là tập trung mọi sự thanh nhẹ, sáng suốt để hóa giải tất cả những tâm tư ô trược, eo hẹp đang cấu tạo trong tiểu thiên địa, trong bản thể, trong đầu óc của chúng ta. Chúng ta mượn pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định để hóa giải và lần lần tự đi lên. Nếu chúng ta không ý thức được rõ những điều chúng ta phải làm, đó là chúng ta không lập được hạnh. Không lập được hạnh làm sao chúng ta tu? Chúng ta tu để phá chấp, phá mê, mà nếu chúng ta không lập hạnh thì làm sao phá chấp phá mê?

Cho nên, phải lập hạnh để dẹp bỏ mọi sự tự ái của nội tâm. Sửa mình để hòa với các nơi các giới để học, sau cái học là cái tiến. Chúng ta đã thấy rõ ràng, chúng ta không bao giờ có thể sống đời đời ở thế gian với bản thể eo hẹp này. Nhưng mà chúng ta sẽ sống đời đời với tâm linh, với phần hồn sáng suốt, tiến trở về với hào quang vô tận đời đời ở bên trên. Bây giờ ai hành cho chúng ta đây? Chúng ta nhờ Ơn Trên phù hộ mãi rồi làm sao tiến hóa? Chúng ta kêu Đấng Cha Lành đi thế cho chúng ta, làm sao được? Cho nên, chúng ta phải đi tới Đấng Cha Lành và học nơi Đấng Cha Lành trong thương yêu vô cùng tận.

Phải trở về với Ngài vì Ngài đã ban bố cho chúng ta 24 giờ trên 24, tính chất thương yêu vô cùng tận. Chúng ta phải thực thi thanh nhẹ và trở về với chúng ta mới thấy rõ hơn. Chúng ta đừng nên tự cao tự trọng, đừng cho ta là hay hơn, siêu hơn, giỏi hơn bất cứ một

người nào. Chúng ta phải tìm thấy sự ngu muội của chúng ta hầu sớm đạt được sự sáng suốt siêu phàm. Chúng ta mới hòa với mọi nơi mọi giới. Đừng cho chúng ta là hay hơn người khác. Khi mà các bạn tu thức giác rồi, bực nào cũng xứng với bạn hết, mà bực nào cũng đang dạy bạn. Bạn thấy rõ không?

Bạn thi đậu tới một vị bác sĩ. Ở thế gian là học bao nhiêu năm khổ cực để hiểu mọi sự việc. Nhưng mà các bạn cũng phải trở về phục vụ cho một thằng khùng điên trong bệnh viện, một người bị loạn tâm vì ăn bậy mới sanh bệnh. Các bạn thấy không? Hỏi chứ các bạn trở lại học cái ngu hay là học cái khôn? Từ cái ngu, nhờ cái ngu mới cho các bạn có một cuộc sống tạm tại thế, vậy các bạn học cái gì? Các bạn học biết bao nhiêu sách vở để trở về phục vụ một thằng khùng ngu. Vậy thằng ngu giúp bạn hay bạn giúp thằng ngu? Nhờ thằng ngu bạn mới học được chữ "*Nhẫn*", sau cái nhẫn các bạn mới thực hiện được từ bi, bạn thấy rõ chưa?

Ban đầu, các bạn cũng ham danh vọng, ham tiền tài, trong đó nó có đạo đức. Đạo đức dạy cho các bạn học nhẫn. Rồi mới trở về với các bạn, trở về với Đấng Cha Lành, trở về với mọi sự thương yêu sẵn có, là tu. Đáng lẽ các bạn học nhiều thì các bạn sẽ như một vị tu sĩ. Chịu học nhẫn, học từ bi, nhưng ngược lại các bạn lại tham tiền, tham của. Bạn chỉ nghĩ có tiền của là đủ rồi, nhờ sự cực khổ bây giờ tôi mới có tiền của.

Tiền của đâu có giá trị đối với bạn. Sự thanh cao của nội tâm bạn, phần hồn thức giác của bạn mới là giá trị đời đời, vượt khỏi cảnh đau khổ luân hồi ở tương lai. Kiếp sống kế tiếp quan trọng hơn cái chuyện hiện hành.

Bạn đi học trong trường. Quan trọng của bạn là lúc ra trường hòa cảm với mọi nơi mọi giới, ai ai cũng kính mến thương yêu. Sự mong muốn trong lúc các bạn chưa ra trường đã như thế đó, nhưng khi ra trường rồi, lại tự cao tự đại, đè đầu thiên hạ, dám bán lương tâm mà ăn cũng có. Đau khổ như vậy thì hỏi thử người Cha của bạn thế nào? Người Cha của bạn muốn bạn thực hiện như Cha đã thực hiện với bạn là không suy tính, không lợi dụng, không ích kỷ. Ngược lại các bạn đã làm gì cho người Cha bạn được vui?

Cho nên, Cha tự cảm thấy tủi nhục vì tôi có một đứa con biết xưng danh hành đạo. Tôi có một đứa con biết xưng danh là một y sĩ, lương y là từ mẫu. Tôi có một đứa con xưng danh là một chuyên

môn nhưng mà tâm tư không chịu đóng góp cho mọi người. Tại sao tâm tư con càng ngày càng eo hẹp vì tư kỷ, quên nguyên năng của trời đất. Quên tình thương đời đời của Đấng Tạo Hóa đã vì con. Quên Đấng Cha Lành, con cũng quên luôn. Con cho con là cao hơn. Ngược lại, con nói cha ngu, trước kia có tiền không biết đi học. Báo hiếu chưa biết báo mà nghịch lại với cha rồi. Cho nên, con phải sống cảnh cô đơn. Tình thương của cha luôn luôn hướng về con nhưng mà vẫn không bao giờ được con thương lại cha nên con phải sống trong tủi nhục, cô đơn là vì lý do đó.

Chúng ta mấy ai hiểu được, mấy ai được cơ hội, mấy ai được sự đại phước đức để minh cảm Đấng Cha Lành. Cho nên chúng ta, một nhóm người rất nhỏ nhưng mà tâm tư của chúng ta tìm trở về với nguồn cội thương yêu, thì chúng ta phải làm gì đây? Chúng ta phải hết sức cố gắng, phải lập hạnh, xây dựng tư tưởng. Tư tưởng của chúng ta đã bị sụp đổ bởi sự thương yêu giả tạm tại thế. Bởi cái tánh tối tăm làm cho chúng ta sụp đổ thì chúng ta phải làm những gì bây giờ? Chúng ta phải xây dựng trở lại, kiến trúc trở lại cái tầng thương yêu sẵn có của chúng ta hầu mong hòa hợp với Đấng Cha Lành. Lúc đó, chúng ta mới trở về điểm linh quang tỉnh táo của thuở xưa rồi mới hòa hợp với Đấng Đại Hồn.

Hằng tuần chúng ta có cơ hội được tương ngộ, được nhắc nhủ tình Cha mẹ để làm gì? Chúng ta muốn thực hiện tình thương và đạo đức là căn bản đời đời không thay đổi. Đó là chơn lý vô cùng tận, không biết nói gì hơn. Sự thực hành là quan trọng, mượn pháp để tiến. Phương pháp tu hành hiện tại là một phương tiện mà thôi! Chúng ta mượn nó để vượt qua mọi sự bất ổn của nội tâm rồi mới tiến về sự ổn định đời đời.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 4

Sống trong khung cảnh làm người
Tánh tình ràng buộc biết cười biết chê
Quên đi tự quản tự phê
Mẹ thương mẹ bảo con về với me.

Nhắc con thức giác phần hồn
Tự con giải quyết cái cồn giả tâm
Thanh lọc tự tiến tự tầm
Không còn phàm ngã, âm thầm tiến lên.

Sống trong nghịch cảnh tùy duyên
Tham gia đời đạo hai miền cảm thông
Không còn trong ước ngoài mong
Tâm con tự giải hợp vòng thương yêu.

Huyền cung tự ý ra vào
Nơi thanh giải trược nơi cao thấp từng
Con tu mẹ quý mẹ mừng
Ăn năn hối cải chớ đừng loạn dâm.

Montreal, ngày 2-2-1980

"Sống trong khung cảnh làm người": Mẹ sanh ra mình, mẹ thấy rõ ràng nó đang làm người.
"Tánh tình ràng buộc biết cười biết chê": Cái tánh tình của nó ràng buộc nó, biết cười, biết chê.
"Quên đi tự quản tự phê": Nó biết chê thiên hạ, mà không bao giờ biết chê nó, cho nên nó vun bồi tự ái. Nó không biết tự quản lý lấy nó và tự phê bình lấy nó, mà chỉ biết chê thiên hạ mà thôi.
"Mẹ thương mẹ bảo con về với me": Người mẹ mới thấu đáo được. Sanh con ra hiểu từ li từ tí, từ hành động của đứa con. Mẹ luôn

luôn bảo con phải hướng về tình thương của mẹ. Tình thương cao cả của mẹ trong sự đau khổ chín tháng mười ngày mới có con. Trong lúc con nằm nôi cho đến lúc đi, đứng, nằm, ngồi, mẹ cũng phải chiều chuộng cho con lớn. Con trở thành một người gia trưởng, nhưng mà con chưa biết quản lý lấy con, chưa chịu nhận sự phê bình thì con làm sao có tiến hóa để hòa hợp với tình thương của người mẹ hiền.

Hoàn cảnh của mỗi gia đình đều khác nhau, thương yêu tràn trề cũng như ngăn cách, đều là mức tiến của phần hồn. Trạng thái phản nghịch hay thương yêu cũng là phút xây dựng cho phần hồn tiến. Cho nên, người mẹ đặt ra nhiều hoàn cảnh để cho con đụng chạm và thức giác mới hiểu được phần hồn.

"*Nhắc con thức giác phần hồn":* Để cho con đụng chạm trong cảnh sanh, lỵ, tử, biệt, phần hồn con mới thức giác.

"*Tự con giải quyết cái cồn giả tâm":* Sự thương yêu mà con đề cập giữa đôi môi đó cũng vẫn giả chứ chưa thiệt, chưa chính thức thương yêu mẹ đâu. Con phải giải quyết, con phải tự kiểm lấy con, tự phê lấy con, tự thấy lấy con và tự thương yêu con trước, con mới dẹp được cái giả tâm. Nói giữa đôi môi con thương mẹ nhưng mà con chưa biết thương con. Lòng thương của người mẹ đối với con là mong muốn sao con bảo trọng được thân thể của con. Không nên xài phí, hoang phí, không nên nuôi cái bản tánh tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục mà hủy diệt tâm can sẵn có làm cho phần hồn con càng ngày càng tăm tối. Con phải tự diệt cái đó.

"*Thanh lọc tự tiến tự tầm":* Con phải thanh lọc tự tiến tự tầm.

"*Không còn phàm ngã âm thầm tiến lên":* Con dẹp phàm ngã, con vun bồi sáng suốt là dẹp nó, rồi âm thầm con mới tiến lên được, chứ không nên nuôi sân hận. Phải vun bồi sáng suốt thì không còn sân hận. Tưởng sự thông minh của mình là hơn người khác, là mình đang chà đạp lấy mình mà không hay.

Sự vững bền đời đời là do phần hồn quyết định. Cần giải quyết mọi động loạn trong nội tâm nội tạng, để quy về sự thanh cao thương yêu của mẹ hiền. Phải giải quyết nội tâm rồi mới quy về được. Nội tâm còn tăm tối nên chỉ thấy cái bề ngoài học qua sách vở thấy vật chất thương mẹ thì cho mẹ cái bánh, cái áo. Nhưng mẹ sự thật không thích cái đó. Mẹ chỉ muốn con không bệnh hoạn, mẹ muốn

con sống đời đời hướng về sự thanh cao của phần hồn. Mẹ muốn con sớm thức giác để giải quyết những tâm tư đen tối của con.
Con thương, buồn, mến, tiếc những chuyện lòng vòng vô lý. Con cần vun bồi sự thương, buồn, mến, tiếc đó tiến về cao độ thì con mới cứu độ chúng sanh được. Cũng như mẹ đã vì con thì con mới càng thấy con hơn. Cho nên, ở đời con phải sanh đẻ, có trách nhiệm gia đình để thực hiện thương yêu. Lúc đó, con mới hiểu được sự bất hiếu trước kia của con với cha mẹ. Lúc đó, con mới thấy bổn phận của con và sự thiếu sót đối với người mẹ hiền.
"*Sống trong nghịch cảnh tùy duyên":* Chúng ta bữa nay sống ở đây, nhưng mà ngày mai lại phải thay đổi rồi. Trong cái nghịch cảnh, mình cảm thấy bất mãn, nhưng tùy duyên tiến hóa, rồi nó cũng hiểu được.
"*Tham gia đời đạo hai miền cảm thông":* Cho con có cơ hội làm người trong đời sau cái nghịch, sân, si rồi các con mới hiểu về đạo. Đạo là tha thứ, thông cảm để giải tỏa mọi sự tăm tối của nội tâm.
"*Không còn trong ước ngoài mong":* Đi đến chỗ không ước mong nữa. Bây giờ, chúng ta thanh thản rồi. Chúng ta tu đạt tới thanh điển. Không còn ước mong vọng động nữa, nhưng mà ước mong để sửa soạn cho chúng ta có một tâm tư quân bình, sáng suốt.
"*Tâm con tự giải hợp vòng thương yêu":* Trong tâm con tự giải hợp cái vòng thương yêu của trời đất đã sắp đặt cho con.
Vui mà chấp nhận thì mọi sự việc sẽ xong, hành để tiến trong chu trình tiến hóa. Tâm dò, tâm tiến thì mới có cơ hội đạt tới thanh cao. Chúng ta phải lấy chơn tâm làm căn bản, vì đó là đường lối quy bổn. Tự dò tự tiến mới có cơ hội đạt đến thanh cao. Khi đạt đến thanh cao rồi, chúng ta mới biết trở về nguồn cội được. Thanh cao là sáng suốt nhận định được mọi sự việc, mới mong trở về với nguồn cội.
"*Huyền cung tự ý ra vào":* Con mắt phàm đâu thấy cảnh trời. Các con tu đây rồi các con xuất hồn đi lên đi xuống, đi ra vào trong cái huyền cung, trong cái hiệp tích, trong tiểu thiên địa của con đang có đây. Con tự quản lý và tự kiểm soát.
"*Nơi thanh giải trược nơi cao thấp tầng":* Hồn con đi ra đi vô trong cái cảnh thanh để giải trược. Trên cao cũng như dưới thấp.
"*Con tu mẹ quý mẹ mừng":* Con tu, con biết tu bổ sửa chữa lấy con, mẹ luôn luôn quý và mừng cho con.

"Ăn năn hối cải chớ đừng loạn dâm": Ăn năn hối cải, không nên dâm loạn, không nên quá loạn động rồi gây ra sự chậm tiến của nội tâm. Khi phần hồn của con sáng suốt thì con sẽ được hoàn toàn tự do tiến hóa ra vô dễ dãi, vui với tình thương và đạo đức. Khai thông mọi nẻo hốc của nội tâm nội tạng, thì sự dâm loạn sẽ không còn tồn tại.

Dâm loạn là gì? Là nặng trược đó con. Khi dâm loạn hết thì con trở nên thanh nhẹ. Thanh nhẹ là gì? Là sáng suốt. Hỏi sự sáng suốt có hữu ích không con? Nó làm cho con vui thêm và nó làm cho mẹ mừng thêm. Khi có một người con sáng suốt, người con thực hiện tình thương và đạo đức, biết thương yêu nó, cũng như thương yêu mẹ nó và thương yêu muôn loài vạn vật. Hỏi tâm tư người mẹ thế nào? Cho nên các con hiện tại đang làm mẹ, làm cha ở trong hoàn cảnh ấy con muốn những gì? Con muốn con mình bảo trọng thân thể, muốn con mình sáng suốt mãi mãi, có phải như vậy đó không?

Sự cô đơn của cha mẹ hiện tại là sao? Là cũng đang nằm trong cái ý chí vô cùng tận thương yêu các con. Các con phải hiểu và các con càng dốc lòng tu sửa hơn để thực hiện những gì cha mẹ đang mong muốn, chiều các con để cho các con biết tự tu, tự tiến. Mẹ đang khuyên các con, vuốt ve các con, khích lệ các con, đặt những hoàn cảnh nghịch thuận đối diện với con để con tự hành tự tiến.

Các con nghĩ thế nào? Thử hỏi chứ nhiều người tuy lớn tuổi mà vẫn chưa ý thức rõ tình thương của cha mẹ trong gia đình. Nhiều người mẹ vẫn chưa hiểu tình thương của cha mẹ và chưa chịu sửa mình, vì còn nuôi bản tánh sân si, lầm than. Tu cũng lầm, không hiểu mình thì làm sao để sửa mình, để vun bồi mình.

Tu cũng ỷ thị nơi đạo pháp, không hiểu đạo pháp là sự tinh vi sáng suốt đang đóng góp đường lối để cho mình tự hành, tự mở. Con còn ỷ lại nơi đạo pháp, ỷ lại nơi tôn giáo, ỷ lại đủ thứ hết, rồi ngồi một đống đó không đi. Hỏi kết quả đó ai đau khổ? Chính phần hồn đau khổ, sự tri giác của phần hồn đen tối, còn gắng hàn thêm sự đen tối, không chịu sửa mình để tiến, không chịu phá vỡ sự chấp mê trong nội tâm.

Giữa vợ chồng, anh em, bạn bè cũng sống trong ngộ nhận mà thôi. Ở thế gian tạo ra cảnh vợ chồng để làm chi? Để thực hiện thương yêu, rồi tại sao gặp nhau lại ghét? Trong sự ghen ghét đó để làm gì? Ghen ghét đó có kết quả gì không? Để tự tạo lấy sự đen tối

thêm, gia cang bất ổn, phiền muộn đầu này, phiền muộn đầu kia, có xứng đáng làm người con của càn khôn vũ trụ hay không? Xứng đáng làm người cha thương yêu, người mẹ hiền của các con hiện tại không? Đó là gì? Đó là kết quả của sự tủi nhục, cô đơn.

Cho nên, chúng ta phải thực hiện những điều cần thực hiện trong giờ phút này. Thương yêu xóa bỏ hận thù, xóa bỏ sự ghen ghét, xóa bỏ những chuyện không đáng lưu ý để hướng về thanh cao đời đời. Nhiên hậu, mới sáng suốt, mới có cơ hội ngộ Đấng Cha Lành và mẹ hiền, mới bắt đầu biết báo hiếu đó các con.

Tại sao người tu khổ hạnh lại không hưởng? Nhưng mà luôn luôn gửi tâm tư đến những người mê muội và mong muốn cho những người mê muội trở về con đường chơn chánh của người đã và đang đi. Không khác gì một Đấng Cha Lành và một người mẹ hiền đang mong chúng ta trong thương yêu, thiêng liêng, sáng suốt, mến cảm, nhắc nhở chúng ta từ giờ phút khắc. Người đó phải điên không? Không! Vì Người đã đi trên con đường hành hương, lập hạnh trong đau khổ triền miên mới tìm được ánh sáng. Người muốn gửi ánh sáng đó cho chúng ta và những người kế tiếp. Cho nên Người phải lập hạnh hy sinh, không chịu chấp nhận hưởng thụ. Miếng ăn, giấc ngủ của Người cũng giới hạn. Người chỉ mong cho ánh sáng được luân lưu tại thế và truyền bá sự sáng suốt đó cho mọi tâm linh. Để mọi tâm linh thức giác hướng về nguyên căn sẵn có của mọi phần hồn. Lúc đó, người truyền pháp mới an tâm nhắm mắt ra đi vì cũng đã lưu lại được tình thương và đạo đức.

Chúng ta được gặp nhau là điều rất quý báu trong tình huynh đệ cốt nhục, thương yêu vô cùng. Chúng ta phải cố gắng thực hiện để hòa hợp trong cảnh đời đời bất diệt.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 5

Một năm hoàn tất một năm chờ
Cảnh vật điêu linh chuyển giấc mơ
Vạn trạng quy hồn mong thức giác
Thương yêu chờ đợi vẫn trông chờ.

Trông chờ con cái quy cơ
Thật thà chơn giác giấc mơ đạt thành
Đạo đời đã nếm đã hành
Trược thanh vẫn chuyển các sanh hóa tầng
Nguyên căn mỗi phước mỗi phần
Học hành tiến hóa cao tầng tự đi
Muôn loài vạn vật chuyển ghi
Trí tâm khai triển thân thì nhẹ không
Vô cùng chơn lý mênh mông
Thực hành hóa giải muôn vòng chuyển luân
Vía hồn khai mở nhơn quần
Quy về nguồn cội pháp luân chuyển hòa
Không còn xa cách bao la
Biết mình biết họ biết hòa chúng sanh
Nằm trong định lý thực hành
Quy nguyên sáng suốt đạt thanh đời đời
Tâm không chậm trễ tạo rơi
Từ đời qua đạo nơi nơi dung hòa
Hòa cùng thượng đỉnh ý Cha
Tâm hòa chơn pháp ý hòa tình thương
Danh Cha ý nghĩa như gương
Phân đường tiến hóa yêu thương vô cùng.

Montreal, ngày 8-2-1980

"Một năm hoàn tất một năm chờ": Chúng ta thấy, năm nào rồi cũng đi tới cuối cùng của một năm đó. Mọi việc lỡ vỡ hay thành công cũng phải hoàn tất đến cuối năm. Bánh xe tiến hóa không bao giờ chờ đợi chúng ta, nhưng mà sang năm khác lại có hy vọng, lại phát triển.

"Cảnh vật điêu linh chuyển giấc mơ": Cảnh vật tranh nhau để tiến hóa. Tùy theo mức tiến hóa của nó, từ giấc mơ của nó.

"Vạn trạng quy hồn mong thức giác": Sau sự mệt nhọc cũng có kết quả để tự hiểu lấy nó. Mong sao kỳ tới sẽ được tốt hơn, đẹp hơn và lành hơn.

"Thương yêu chờ đợi vẫn trông chờ": Bề trên luôn luôn thương yêu, chờ đợi, trông chờ sự tiến hóa của phần hồn. Bề trên, Đấng Cha Lành vẫn luôn luôn trông chờ.

"Trông chờ con cái quy cơ": Trở lại mức tiến của nó.

"Thật thà chơn giác giấc mơ đạt thành": Thật thà, để nó đi trong sự thanh thản nhẹ nhàng. Sự mong ước của nó luôn luôn sẽ đến với nó.

"Đạo đời đã nếm đã hành": Từ đường đời cho đến đường đạo, đã nếm, đã hành, mọi người từ trí tâm cho đến hành động đã nếm qua và đã hành.

"Trược thanh vẫn chuyển các sanh hóa tầng": Từ trược đến thanh, vẫn chuyển, từ các sanh hóa, từ tầng lớp trong cơ tạng của nó, chuyển tới càn khôn vũ trụ.

"Nguyên căn mỗi phước mỗi phần": Mỗi người có phước phần riêng biệt, mỗi tánh chất đều khác nhau.

"Học hành tiến hóa cao tầng tự đi": Học hành trong chương trình tiến hóa. Ai cũng ước mong đi cao hơn, nhẹ hơn và tự tiến.

"Muôn loài vạn vật chuyển ghi": Muôn loài vạn vật trong đó có sự thay đổi tiến hóa.

"Trí tâm khai triển thân thì nhẹ không": Trí tâm khai triển, thân mới được nhẹ nhàng.

"Vô cùng chơn lý mênh mông": Chơn lý thì vô cùng mênh mông lớn rộng.

"Thực hành hóa giải muôn vòng chuyển luân": Phải thực hành trong sự đụng chạm của đời lẫn đạo, rồi mới giải được muôn vòng trong cơ tạng, trong trí óc của chúng ta. Nó chuyển luân mới tiến hóa theo đà tiến của chu trình tiến hóa.

"Vía hồn khai mở nhân quần": Từ vía cho đến hồn khai mở nhân quần. Âm và dương đều khai mở trong nhân quần. Khi nó đến đây là nguồn cội, bây giờ nó phải trở về tới nguồn cội. Khi nó ra đi là nó phải trở về.

"Quy về nguồn cội Pháp Luân chuyển hòa": Pháp Luân là sự phát triển trong nội tâm. Đối với người tu thì dùng Pháp Luân Thường Chuyển mới hóa giải đi lên.

"Không còn xa cách bao la": Không còn sự xa cách bao la nữa.

"Biết mình biết họ biết hòa chúng sanh": Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai rồi thì lúc đó nó biết nó, nó biết thiên hạ, biết chúng sanh, biết hòa hợp với tất cả mọi nơi mọi giới để tiến.

"Nằm trong định lý thực hành": Luôn luôn phải thực hành mới có kết quả. Không thực hành không bao giờ có kết quả.

"Quy nguyên sáng suốt đạt thanh đời đời": Quy nguyên sự sáng suốt, trong lúc nó đến đây, từ bên trên xuống, xuống với sự sáng suốt. Bây giờ đi về cũng phải quy nguyên sự sáng suốt mới đạt sự thanh nhẹ đời đời.

"Tâm không chậm trễ tạo rơi": Tâm nó hết chậm trễ, hết lười biếng, giữ lấy để đi chớ không tạo sự thất bại nữa.

"Từ qua đạo nơi nơi đời dung hòa": Từ đời qua đạo, từ trược đi tới thanh, luôn luôn vui vẻ trong chu trình tiến hóa.

"Hòa cùng thượng đỉnh ý Cha": Lúc nào cũng hòa cùng thượng đỉnh, đi tột bực là Thượng Đế.

"Tâm hòa chơn pháp ý hòa tình thương": Luôn luôn xây dựng và giúp đỡ để tiến.

"Danh Cha ý nghĩa như gương": Chúng ta thường niệm Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn là ý nghĩa nó sáng suốt vô cùng.

"Phân đường tiến hóa yêu thương vô cùng": Cái danh đó phân đường tiến hóa cho chúng ta trở về sự thương yêu vô cùng. Từ yêu thương đó, khai mở cho chúng ta tiến, cho chúng ta hòa, cho chúng ta tự hiểu biết chúng ta rồi mới biết được nguồn cội, mới thấy sự sáng suốt, thương yêu là quan trọng.

Ở thế gian không đủ thời giờ vì sự cạnh tranh, sự tìm tòi vật chất và với một tấm lòng ích kỷ đấu tranh cho nên luôn luôn bận rộn. Thành ra không hiểu ý nghĩa thương yêu, nằm trong thương yêu cũng không hiểu thương yêu, nằm trong chỗ sáng suốt mà không

hiểu sáng suốt. Cho nên, luôn luôn lầm tưởng điều này, ngộ nhận điều kia, làm những điều sai trái quá nhiều, làm cho tâm hồn càng ngày càng nặng không tiến hóa nổi.
Mỗi năm đều mỗi kẹt. Mỗi năm đều mỗi hứa. Mỗi ngày mỗi đêm công phu cũng hứa. Rồi ở trong lười biếng sai trái đó làm cho mình chậm tiến, làm cho mình ngu muội không hay. Từ ngu muội nó đem lại cái gì? Hậu quả khổ cực, buồn rầu, không lối thoát, không giải quyết được. Rồi đâm ra oán trách trời đất, nói tôi cũng tu này tu nọ, mà tại sao không đạt? Tại tôi không chấp nhận sự sai lầm của mình rồi làm sao tiến hóa được?
Chúng ta luôn luôn phải chấp nhận sự sai lầm chính chúng ta đã tạo cho chúng ta chậm trễ rất nhiều. Các bạn mang cơ thể này, chậm trễ thì các bạn còn chỗ ẩn núp, nhưng mà rốt cuộc hậu quả nó phải về. Nó làm cho các bạn phải có nghiệp thân, rồi đủ chuyện lộn xộn trong nội tâm của các bạn. Các bạn không hiểu. Ai đã làm cho tôi lộn xộn? Ai đã làm cho tôi buồn phiền? Chính tôi đã làm cho tôi. Vì sao? Vì thiếu sáng suốt.
Khi chúng ta hiểu được, chính ta đã làm cho chúng ta chậm trễ. Chúng ta mới nhìn nhận rằng chính ta sai chẳng có ai sai. Mình hiểu được mình sai, hiểu được mình chậm tiến, hiểu được mình lười biếng, thì lúc đó mới có cơ hội tiến hóa nhanh hơn, có cơ hội sửa mình.
Chúng ta ý thức một năm đã qua chúng ta đã làm được việc gì cho chính mình? Đếm đi đếm lại mấy đồng tiền. Rốt cuộc làm được việc gì cho chính mình? Lẩn quẩn trong nhân, chia, trừ, cộng, mà chẳng biết mình là ai? Khổ như vậy!
Cho nên, chúng ta qua hết năm nay, sang năm chúng ta phải làm gì? Phải cương quyết! Chúng ta thấy rõ rồi. Không ai có thể làm cho tôi yên ổn bằng tôi. Không ai thực hành để cho tôi đạt được mọi sự thanh thản của nội tâm.
Tiền bạc không thể mua được sự thanh thản của nội tâm. Tiền bạc có thể tạo cho tôi ỷ lại, tạo cho tôi mê muội thêm, tạo cho tôi càng ngày càng thiếu sáng suốt. Cho nên, năm nay tôi phải sửa tôi, phải cương quyết tu cho kỳ được. Phải tu bổ sửa chữa trong sáng suốt. Hiểu mình, hiểu cơ duyên căn bản của chính mình. Nhiên hậu, mới hòa đồng với muôn loài vạn vật, để tìm hiểu trong chu trình tiến

hóa hoàn tất những bài học của chúng ta đã và đang học trong kiếp này.
Rất nhiều bài vở chưa có trả bài! Hứa không, không trả, hỏi chớ thế nào? Chúng ta là người có hồn có vía đang quản trị tiểu thiên địa này, trách nhiệm giữa càn khôn vũ trụ và nhân quần. Chúng ta hứa mà chúng ta không làm. Đem cá tánh lên để che mất sự thật. Nó đen tối, rồi làm cho sự thật lu mờ. Từ đó đi tới xạo láo cho đến cùng.
Trong lúc ly thân, trong lúc chết đi là đau khổ không biết làm sao để cứu giúp lấy mình được. Cho nên chuốc lấy sự đau khổ và nhớ lại cuộc hành trình vô ích mình đã làm và thức giác.
Con người có đầy đủ sáng suốt. Tại sao chúng ta không vun bồi sự sáng suốt đó, để làm một điều gì hữu ích cho ta, cho vạn linh đang chung sống trong tiểu thiên địa này, có hồn có vía và ảnh hưởng cho tất cả mọi người ở xung quanh chúng ta. Thương yêu muôn loài vạn vật.
Cho nên sự sai lầm đó, nó đã triền miên đến với chúng ta. Chính chúng ta đã mở cửa đón sự sai lầm thay vì sáng suốt. Cho nên, chúng ta mất sự sáng suốt vì lẽ đó. Khi mà chúng ta biết rõ sự sáng suốt, cốt yếu duy nhất chỉ có sự sáng suốt mới giải quyết được mọi sự việc. Đi tới tận cùng cởi mở và khai thông tốt đẹp trong chu trình xây dựng hiện tại.
Không bao nhiêu ngày nữa thì mọi việc không xong cũng phải xong. Qua một năm, chúng ta phải hứa rằng sẽ hoàn tất trong sang năm. Phải thực hiện! Phải thực hành! Phải trả bài nhiều hơn! Phải cố gắng nhiều hơn để cho phần hồn chúng ta sớm trưởng thành, trở về ngôi vị của một vị Thượng Đế của tiểu vũ trụ. Hòa đồng ở tương lai, hòa đồng với Đại Hồn của Đấng Cha Trời vĩ đại bên trên.
Cái nhỏ này các bạn không giải quyết được thì việc lớn làm sao có mà hưởng? Cho nên, chúng ta phải giải quyết cái tiểu vũ trụ này. Nhiên hậu, chúng ta mới hòa tan trong đại vũ trụ được.
Trong các bạn luôn luôn nó bao gồm tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục. Những phần đó chúng ta phải hướng thượng. Khi các bạn hướng thượng rồi các bạn thấy rõ. Một đức tính cao siêu đời đời bất diệt của Thượng Đế đã làm biết bao nhiêu việc. Từ trược tới thanh, từ thanh tới trược, chuyển hóa luôn luôn trong chu trình tiến hóa. Tại sao chúng ta không thể làm được? Vì chúng ta không thấy...

Ngày nay chúng ta tu, càng ngày càng thanh tịnh, càng thấy rõ. Càng phải thực hành hơn, để sửa mình và đóng góp cho càn khôn vũ trụ. Mới thấy rõ phận sự đương nhiên phải làm, phải sửa, để hiểu, để tiến, để đạt tới cảnh đời đời thanh thản của nội tâm. Chính ta phải làm mới có, chẳng ai cho ta, chẳng xin được của ai. Chính các bạn phải thấy rõ rằng, điểm này là điểm quan trọng. Chúng ta phải tự sửa, không mong chờ ai đến giúp ta. Tình thương đối với Đấng Cha Lành, tình thương đối với siêu phàm đời đời mới tới được. Chúng ta phải buông bỏ.

Ở thế gian, nó bao gồm có khối thanh, có khối trược. Nếu chúng ta hướng thanh thì thanh hút chúng ta đi lên. Nếu chúng ta hướng trược thì trược lôi chúng ta xuống địa ngục. Chắc chắn như vậy. Có thanh có trược. Mà các bạn đã đi vô trong cái phương pháp khai thông thanh và trược. Pháp Luân Thường Chuyển đó là khai thông thanh và trược. Các bạn khai thông Pháp Luân Thường Chuyển nhiều chừng nào thì trược nó phải chuyển hóa tới thanh. Thanh càng ngày càng thanh nhiều hơn trược, thì tự nhiên lấn áp trược và ảnh hưởng từ trược trở nên thanh.

Nếu chúng ta bê bối, không lo bên trong mà lý luận bên ngoài mãi thì cái trược nó phải bành trướng. Dù các bạn học cho đến mấy đi nữa, giỏi đến mấy, lý luận đến mấy, rốt cuộc cái lý luận không đem đến kết quả bằng con người thực hành. Bạn nói, rồi bạn tạo ra ý niệm thôi chứ bạn đâu có làm được việc gì? Cái gì các bạn cũng nói, cũng lý luận đủ thứ hết, nhưng không có thực hành. Đường gân nẻo hốc trong cơ tạng bộ óc các bạn bỏ phế luôn. Miệng thì nói sáng suốt mà bên trong đen tối như mực, ai dẫn đường cho bạn đi? Cho nên, chúng ta phải mượn cái pháp trong thực hành. Không thực hành, không bao giờ được.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 5

Cơ trời thay đổi hoài hoài
Sửa sai tự tiến lập đài tình thương
Tình thương của mẹ như gương
Đón chờ con cái tự nương chuyển tình.

Mẹ thương mẹ hát mẹ ngâm
Mẹ ru con ngủ mẹ thầm khuyên con
Một năm sắp hết lại còn
Sang năm con phải vuông tròn dựng xây.

Dù cho con trẻ tạo sai
Mẹ thương mẹ vẫn giúp hoài không ngưng
Chu trình tiến hóa không ngừng
Mong sao con trẻ chớ dừng một nơi.

Không mong con trẻ lộng ngôn
Thề nguyền phải giữ ôn tồn tiến lên
Nguy nga đã sẵn có nền
Trung thiên thế giới vững bền chờ con.

Montreal, ngày 8-2-1980

"Cơ trời thay đổi hoài hoài": Luôn luôn có sự thay đổi mới có sự sáng suốt.
"*Sửa sai tự tiến lập đài tình thương":* Trong nội tâm của chúng ta cũng vậy, sửa sai hoài hoài. Sự sai lầm chính ta đã tạo, chúng ta phải sửa mới lập được đài tình thương.
"Tình thương của mẹ như gương": Tình thương của mẹ luôn luôn sáng suốt.
"Đón chờ con cái tự nương chuyển tình": Đón chờ tất cả con cái của mẹ tự nương theo sự sáng suốt để chuyển hóa đi lên. Sự thay đổi là bài vở để lựa lọc sự tiến hóa của vạn linh. Thực hiện tình thương mới mong giải nổi sự mê muội của nội tâm. Nếu chúng ta

không hiểu lấy ta để thực hiện tình thương thì làm sao giải nổi những sự mê muội.

Tình thương của trời đất là vô cùng tận, chớ không phải thương yêu giả tạm chút đó trên môi, rồi tác văn vô trách nhiệm, vô ích! Phải thực hiện. Khi các bạn thực hiện, các bạn thấy được, biết được hồn, biết được vía, biết được cơ năng trong tiểu thiên địa này là giá trị, thì các bạn mới thương yêu vô cùng. Các bạn mới thấy Đấng Cha Lành đã thương yêu các bạn biết là bao nhiêu. Các bạn tiếp tục con đường thương yêu đối với chính mình, đối với tiểu thiên địa này, tiểu vũ trụ này để biến hóa thành Xá Vệ Quốc được thanh lọc trật tự đàng hoàng.

"Mẹ thương mẹ hát mẹ ngâm": Mẹ thương con, mẹ đưa chơn lý ra để hát để ngâm.

"Mẹ ru con ngủ mẹ thầm khuyên con": Để ru con ngủ mẹ thầm khuyên con, để ước mong con tiến hóa.

"*Một năm sắp hết lại còn":* Năm nay hết lại còn năm khác.

"*Sang năm con phải vuông tròn dựng xây":* Phải cố gắng để tự dựng xây lấy mình. Mức tiến hóa đang còn lỡ dở, nhưng sự thương yêu của người mẹ vẫn gắn liền để dìu dắt con trẻ trên hành trình của cuộc hành hương hiện tại.

Mẹ Tình Thương luôn luôn chờ đợi chúng ta tự sửa, giải tỏa sự ngu muội của chính mình, mới đón nhận rõ rệt tình thương của người mẹ đang chờ đợi chúng ta.

"Dù cho con trẻ tạo sai": Làm sai, làm điều ngu muội, vun bồi sự ngu muội, nhưng mà mẹ thương.

"Mẹ thương mẹ vẫn giúp hoài không ngưng": Mẹ vẫn giúp hoài không ngưng, luôn luôn hỗ trợ tinh thần để con ý thức và sửa sai.

"*Chu trình tiến hóa không ngừng":* Cái chu trình tiến hóa lúc nào cũng tiến.

"*Mong sao con trẻ chớ dừng một nơi":* Ước mong con không nên dừng chân tại chỗ mà chậm tiến.

Sự mong muốn của người mẹ hiền là muốn con mình tự tiến đến nơi càng sớm càng tốt. Người mẹ không bao giờ ích kỷ, luôn luôn hỗ trợ giúp cho chúng ta, để mong chúng ta ngày nào tiến tới, ý thức lấy ta, thấy sự sai lầm của chúng ta. Mẹ mừng lắm. Lúc đó, chúng ta mới biết bảo trọng thân thể là bảo trọng tình yêu của người mẹ.

Bản thể của chúng ta do trời đất cấu tạo, rất công phu, rất tinh vi. Chúng ta theo hướng hạ để hủy hoại cơ thể này, chuyện đáng tội với trời đất. Nếu chúng ta hiểu rồi, chúng ta vun bồi cho cơ tạng đâu đó được an ổn thanh thản. Chúng ta thực hiện pháp Soi Hồn, Pháp Luân để đem lại ổn định thần kinh. Chúng ta hít thanh khí điển của trời đất để hóa giải mọi sự tăm tối của nội tâm. Cho nên luôn luôn người mẹ giúp đỡ, dìu dắt và muốn chúng ta tự tu, tự tiến, tự đạt.

"Không mong con trẻ lộng ngôn": Không mong con trẻ nói đi nói lại, thề nguyền phải giữ.

"Thề nguyền phải giữ ôn tồn tiến lên": Ước nguyện ban đầu sao thì phải giữ đường lối, ôn tồn tiến hóa, khép mình, phải giữ một lề lối tiến hóa đi lên.

"Nguy nga đã sẵn có nền": Sự nguy nga của trời đất sắp sẵn ở bên trên.

"Trung Thiên Thế giới vững bền chờ con": Ở Trung Thiên thế giới, biết bao nhiêu đền đài nguy nga sẵn có, mỗi phần hồn đều có thể được hưởng ở trên đó.

Cho nên, chúng ta phải đi. Chúng ta luôn luôn giữ lời hứa hẹn, lời cầu nguyện của chúng ta, nhưng mà đi nửa chừng chán ghét. Bỏ! Bỏ ai? Bỏ Trời Phật được không? Không bao giờ các bạn bỏ được. Các bạn tự bỏ lấy các bạn mà thôi, làm cho càng ngày càng tăm tối do chính mình đã tự tạo.

Hứa là phải làm, học là phải tiến, giữ trọn niềm tin không bao giờ thay đổi. Thực hành cho kỳ được, nhiên hậu mới thấy rõ kết quả do sự quyết tâm của chính mình đã đạt thành. Ngày vinh quang ấy không lâu, nếu mỗi người chịu tự hành tự tiến. Khi mà chúng ta chịu tự hành tự tiến thì sự hội ngộ của sự vinh quang đời đời làm sao xóa mất được? Đương nhiên phải có!

Nếu chúng ta lười biếng, không biết vun bồi trong thực hành, làm sao chúng ta có được? Bởi vì thời gian chúng ta trú ngụ trong tiểu thiên địa này đều hữu hạn. Mỗi người đều hữu hạn mà cứ hứa và không làm rồi làm sao được? Hứa xuôi không làm! Gặp đạo giải thích rất hay, hướng trở về có lợi ích cho bản thân. Nó hứa sẽ tu sẽ làm, nó biết cha mẹ nó quý nó, đang chờ đợi. Nó hứa nó làm nhưng rốt cuộc không làm. Không làm, hứa làm chi?

Chúng ta đã trưởng thành trong đau khổ. Có thể xác là có sự đau khổ. Chúng ta chán ghét vì thiếu sự công bằng. Cho nên chúng ta muốn tu, muốn sửa. Rốt cuộc không chịu tu, không chịu sửa để trở lại tâm đời vọng động. Tìm cái dục tính của hạ giới thì tự xài phí tiêu hao lấy cơ tạng của mình, làm mất sự thông minh sẵn có, rồi làm sao tiến? Cái chủ trương tăm tối, làm sao có phát triển? Rồi cho đó là luật Trời. Luật Trời không phải vậy! Luật Trời đưa con người từ trong cơ cấu tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục về hướng thượng. Hướng thượng là một cơ hội cho nó tiến hóa. Nếu không tạo thành bản chất đó thì không bao giờ nó tiến hóa. Cái bản chất đó là xây dựng để đi lên, chớ không phải để lưu lại tại thế.

Vì chưa thấy rõ con người của nó bị giới hạn. Mỗi người bị giới hạn bao nhiêu năm có chừng, nhưng mà nó quên đi. Vì vọng động nó quên đi! Quên định luật của trời đất, nó lại cho cái kia là định luật thiên nhiên của trời đất đã ban cho nó. Nhưng mà nó không hiểu, tại sao trời đất định như vậy, mà tôi rớ vô thì tôi lại than khổ? Tôi cưới vợ rồi đẻ con, tôi gây nợ, tôi đủ thứ phiền phức trong đầu óc tôi, không thể giải quyết được? Tại sao định luật gì mà kỳ cục vậy? Định luật đó, những bánh xe đó đã nối ráp và đưa cho nó đi lên. Kêu nó hướng thượng mà nó hướng hạ. Hướng hạ thì bị trược hút rồi, luôn luôn ở trong vọng động không ổn định được. Nó thấy rất buồn phiền, làm điều vô lý không kết quả. Nhiều khi muốn tự tử, muốn bỏ mình đi vì một hoàn cảnh không thể chấp nhận được.

Chúng ta được cơ hội sớm hiểu thì phải sớm thức giác, mà lỡ làm rồi thì phải chấp nhận, để học hết bài đó. Chúng ta phải cố gắng tu là đem lại sự sáng suốt để thực hiện những gì chúng ta đã sai lầm, giải tỏa nó đi. Lấy sáng suốt giải tỏa sự sai lầm, thì chúng ta sẽ có cơ hội kết quả sáng suốt hơn.

Cho nên, mỗi mỗi phải ở trong thực hành, dùng lý lẽ luận đàm, không thông nổi. Chính chúng ta ở đây, cũng có kẻ lớn tuổi, đầu óc có sạn, ý thức rõ mới bằng lòng chấp nhận thực hiện pháp này. Khi chúng ta thực hiện pháp này, có lúc khoan khoái và có lúc chán ngán. Vì sao chúng ta chán ngán? Vì chúng ta thấy sự gánh vác quá nặng, mà sửa hoài sửa không xong. Chừng nào mới xong, cũng thấy rõ điều đó. Chúng ta đã tạo ra cho chúng ta thành một gánh nặng, thì phải dùng hết sức lực sẵn có của chúng ta, niềm tin vững

chắc của chúng ta, chỉ hướng thượng để hóa giải việc này. Tự nhiên những việc đó nó sẽ tiêu tan.
Sau sự cố gắng tự tin không thay đổi, bất cứ nằm trong bão bùng nguy hiểm hay là trong cơn vọng động, chúng ta cũng phải chấp nhận vô cùng. Mục đích của chúng ta, hóa giải để tiến hóa, thì mọi việc sẽ tốt đẹp ở tương lai. Bây giờ, các bạn lấy cái gì giải quyết được? Chỉ lấy ý chí của các bạn mà thôi. Chúng ta không tu, không thực hành, không tập trung làm sao các bạn thấy ý chí là giá trị?
Thượng Đế đang làm việc cả càn khôn vũ trụ, nhưng Thượng Đế chỉ dùng ý chí mà thôi. Ý chí Ngài chuyển điều đó, điều đó phải thành. Chúng ta con người ở thế gian, chúng ta cũng có ý chí. Các bạn có ý niệm rồi, các bạn phải xây dựng tới ý chí. Ý chí đó là do sự cương quyết đời đời không thay đổi.
Ý chí của chúng ta quan trọng! Phải vun bồi cực độ ý chí sáng suốt! Giữ lấy niềm tin sẵn có của chúng ta mà tiến trong đà tiến vững chắc không bao giờ thoái bộ, không bao giờ thụt lùi.
Chúng ta đã ý thức rõ rồi: có đến là phải có đi, có xuống là phải có lên. Các bạn từ tam thập tam thiên xuống thế gian thì các bạn phải trở về căn bản trên đó. Sự cố gắng đi lên, tại sao các bạn đi lên, nó nặng nề? Tại vì chúng ta đã tạo trược quá nhiều. Trược hút chúng ta cảm thấy nặng. Mà ai tạo? Chính chúng ta đã tạo! Tại sao chúng ta đã tạo? Vì thiếu sáng suốt.
Bây giờ, chúng ta hiểu sự sáng suốt là giá trị. Chúng ta phải vun bồi ý chí để giải tỏa sự nặng trược đó, chúng ta mới trở về nguồn cội được. Nếu các bạn còn vun bồi sự nặng trược và ỷ lại vô sự nặng trược thì chừng nào các bạn mới đi trở lộn về được? Cuộc hành hương dài đăng đẳng! Nội bản thể các bạn đây, bao nhiêu triệu cây số trong này, phải khai hóa ra, phải thấy rõ, nhận định sự thật ở bên trong đã tăm tối vì ai? Chủ nhân ông đã sai lầm, mê muội, buông xuôi mọi sự việc, không chịu trách nhiệm. Bây giờ, chúng ta phải trở về gánh mọi sự việc, sửa chữa mọi sự việc, chịu trách nhiệm!
Khi chúng ta niệm Phật, phải ý thức chúng ta là một vị Phật. Khi chúng ta niệm Thượng Đế, phải ý thức chúng ta là một vị Thượng Đế của tiểu vũ trụ. Nội tâm nội tạng của các bạn sẽ được ổn định và không còn si mê nữa. Thực hiện những điều sáng suốt vì mình ở

cương vị lãnh đạo và trách nhiệm giải tỏa mọi sự không giải nổi cũng do mình làm mà thôi.

Chúng ta phải lập hạnh trong ý chí. Ý chí chúng ta phải cương quyết và trở về vị trí để sửa mình mới tiến hóa nổi. Các bạn không nên chậm trễ nữa. Phải trở về với vị trí chịu trách nhiệm, phân giải mọi sự việc trong chu trình tiến hóa! Không nên lười biếng nữa! Vì các bạn ý thức rõ rằng tuổi tác của chúng ta hữu hạn. Tu nhất kiếp ngộ nhất thời. Phải hành trì mãi mãi, không nên lười biếng! Luôn luôn hành trì, trong sự kiên trì cương quyết đi đến. Sự chậm trược kia sẽ trở nên nhanh chóng và sáng suốt tươi đẹp.

Trước kia, chúng ta đã có gương lành cho thấy rằng Đức Thích Ca cũng vậy. Ngài ý thức rõ nhân quần trong điêu linh đau khổ, trầm luân trong khổ ải, kẻ lớn hiếp người nhỏ, ô trược không tiến hóa nổi. Ngài mới lấy thể xác này ra hy sinh để tìm, để sửa và để tiến rõ rệt, đạt đến cực kỳ thanh điển mới trở lại ảnh hưởng chúng sanh tại thế.

Chúng ta có một gương lành tươi đẹp, xuất hiện nơi bản thể của con người như chúng ta đã hành đạt! Rồi bây giờ con người ở thế gian cũng có người hành đạt. Tại sao mình không lấy ảnh hưởng đó để sống? Vun bồi sự sáng suốt sẵn có của chúng ta để làm việc như những vị đó? Chúng ta còn ỷ lại gì nữa? Còn nhờ đỡ gì nữa? Còn cầu xin gì nữa? Còn van lạy gì nữa? Phải sửa mình để tiến!

Chúng ta đâu có khác hơn hoàn cảnh của những người đã thành công? Những người đã thành công, họ cũng ở trong sự đen tối, thiếu thốn, lười biếng trước kia, rồi họ tự vun bồi sự sáng suốt để đạt tới sự thanh cao. Có khác gì chúng ta không?

Cho nên, chúng ta phải nhận xét rõ ràng. Chúng ta thấy luật công bằng ở trong bình đẳng so sánh để học và để tiến. Tại sao chúng ta đặt chúng ta vào vị trí bình đẳng để học và để tiến? Chúng ta thấy chúng ta bất lực là cái gì? Chúng ta nên đặt niềm tin nơi khả năng chính ta, phải đạt tới sự siêu phàm của chư Phật chư Tiên, của càn khôn vũ trụ, của Thượng Đế đang làm. Các bạn là Thượng Đế của càn khôn vũ trụ, nếu các bạn chịu tới thì các bạn nắm cái ghế đó, ở nơi đó và làm việc đó. Mà các bạn cứ tin là các bạn yếu hèn thì làm sao các bạn đi? Các bạn cứ cúng lạy hoài rồi nhờ ai đi giùm cho các bạn? Nếu cúng lạy thành, thì người ta thành biết bao nhiêu rồi, đâu

để tới ngày nay phần hồn còn vất vưởng, đau khổ, chậm tiến bất minh!
Các bạn thấy rõ, rốt cuộc chính mình phải lo cho mình! Phải rút ngắn thời giờ lại để biến mọi sự việc trở về sáng suốt. Lúc đó, các bạn mới thấy sự thanh nhẹ, thấy rõ giá trị của phần hồn, thấy rõ sự sáng suốt của càn khôn vũ trụ để đem lại cho chúng ta sự tin yêu vô cùng tận! Tin nơi khả năng của các bạn và thương yêu Thượng Đế vô cùng tận!
Thượng Đế, Đấng Tạo Hóa, Đấng Cha Lành đã vì chúng sanh vô cùng tận, không bao giờ bỏ. Tình thương yêu của người mẹ đối với con cũng vô cùng tận không bao giờ bỏ. Vậy chúng ta làm gì đây? Chúng ta cũng phải thực hiện thương yêu vô cùng tận mới là người con xứng đáng. Đâu phải nói tôi có người đó truyền pháp cho tôi, thì người đó sáng suốt, tôi nhờ người đó rồi tôi không làm, đâu có được! Tôi phải ít nhứt cũng bằng người đó hay giỏi hơn người đó. Người đó chết mới mãn nguyện. Hành trình của người đã tìm kiếm khổ cực đem lại cho chúng ta. Ước mong chúng ta làm cái gì? Ước mong chúng ta làm nô lệ của người sao? Không bao giờ có điều đó! Ước mong chúng ta trở lại bình đẳng với người, thương yêu người và thực hiện thương yêu. Người truyền pháp mong muốn như vậy mới là chơn pháp. Còn người truyền pháp muốn dùng ta để làm đệ tử, muốn dùng ta để sai biểu, thì pháp đó nên dẹp qua một bên, học chi cho khổ tâm. Chúng ta đi làm nô lệ cho những người có thế lực còn sướng hơn. Đi tu mà còn làm nô lệ, tu làm gì các bạn ơi! Nên thức giác đi, không nên sai lầm nữa, không nên sống trong ỷ lại nữa, không nên sống trong mê tín nữa, hết thời giờ rồi, phải sửa mình để tiến. Phải hiểu mình càng ngày càng nhiều hơn. Phải tin tưởng nơi khả năng sẵn có của chính mình có thể đạt tới được.
Không nên dại dột nữa! Không nên mê muội nữa! Việc gì của bạn cũng có hết, trong bạn đều có hết! Tình thương cao cả của Chúa Tể càn khôn vũ trụ cũng ở trong bạn mà thôi. Cho nên các bạn phải sửa mình đi tới thanh tịnh tối đa. Nhiên hậu, các bạn mới thấy rõ rằng huyền cơ của tạo hóa cũng ở trong bạn mà thôi. Bạn là một ý chí xây dựng vô cùng tận cho cả càn khôn vũ trụ, chớ không phải ở trong cái gia đình eo hẹp như bạn tưởng. Bạn tìm chút đỉnh tiền bạc, chút đỉnh ngoại cảnh mà làm được cái gì cho phần hồn của bạn? Chính các bạn phải dày công thanh tịnh để học, để sửa, để

đem lại sự sáng suốt sẵn có, để tiến tới cảnh đời đời vô tận bất diệt, mới đạt tới sự vinh quang ở tương lai.

Ở thế gian đang chờ những gì? Đang khao khát sự công bằng, đang muốn có hiền nhân cộng tác để làm cho xã hội được tiến hóa tươi đẹp hơn. Càng ngày càng tươi đẹp hơn, làm cho toàn cầu được yên ổn, nhân loại biết thương yêu lẫn nhau, dẹp sự chém giết, khỏi lâm vào nghiệp sát đời đời không lối thoát.

Muốn có thì chúng ta phải thực hiện mới có! Chúng ta cũng là nhân quần mà chúng ta không thực hiện thì nhân quần làm gì có sự sáng suốt đó? Có phải trách nhiệm của chúng ta không? Đối với quả địa cầu này cũng là trách nhiệm của chúng ta. Đối với càn khôn vũ trụ cũng là trách nhiệm của chúng ta. Nếu chúng ta không chịu sửa, không ai sửa! Nếu chúng ta không đóng góp, không ai đóng góp! Cho nên, chúng ta phải thực hiện trong thanh tịnh đạt tới sáng suốt, nhiên hậu mới đóng góp xứng đáng.

Tình thương của Cha cũng như tình thương của mẹ, tình thương của nhân quần, đang mong mỏi sự thiện lành về với nhân quần của quả địa cầu cũng như càn khôn vũ trụ. Cho nên, các bạn ý thức càng ngày càng rõ rệt, càng tu càng sáng suốt, càng thấy mình sai, thì các bạn sẽ lấy lại sự quân bình sẵn có.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 6

KHAI NIÊN

Khai niên hưởng lạc tưởng xuân mùi
Tưởng nhớ quê hương trí vẫn vui
Nguyện tiến theo đường chơn lý giác
Hòa tan thanh điển vẫn an vui.

An vui trong cảnh đạo mùi
Bền tâm vững chí rèn trui tâm hồn
Tiến lên đẹp đẽ sanh tồn
Quy hồn quy vía ôn tồn tiến thăng
Quy nguyên chơn cảnh các tầng
Từ thanh đến trược mỗi phần cảm giao
Hành thông tự tiến ra vào
Từ đời qua đạo nơi nào cũng thông
Thực hành chơn lý hóa công
Trong không mà có muôn vòng chuyển khai
Cha Trời điêu luyện thật tài
Thiên đàng địa ngục dồi mài sửa tâm
Siêu âm siêu lý thậm thâm
Nhắc cho muôn loại tự tầm tiến lên
Trở về nguồn cội chớ quên
Khả năng sẵn có vững bền hành hương
Vượt qua các nẻo tạo gương
Con đường chánh giác là đường phải đi
Chẳng còn loạn động sân si
Quy y chơn pháp ta thì tiến lên
Sống trong căn bản đạo nền
Cha Lành ban rải vững bền tiến tu.

Montreal, ngày 17-2-1980
Mùng 2 tháng giêng năm Canh Thân

"Khai niên hưởng lạc tưởng xuân mùi": Hôm nay là ngày mùng 2 tháng giêng năm Canh Thân, là ngày khai niên trong năm. Chúng ta hưởng lạc, hưởng những gì kêu bằng lạc? Chúng ta có cơ hội được cùng chung tưởng niệm sự sáng suốt của bề trên, thanh điển hòa hợp trong kỷ niệm của mùa xuân mới.

"Tưởng nhớ quê hương trí vẫn vui": Chúng ta tưởng nhớ quê hương trí vẫn vui. Ai cũng nhớ quê hương đất nước, lại nhớ quê hương nguồn cội. Chúng ta thấy có nhiệm vụ phải trở về, phải sửa mình để hướng về quê hương. Chúng ta thấy chúng ta vẫn vui, không bị gián đoạn, bị mất hẳn mức tiến. Mỗi năm, chúng ta lại mỗi tiến trong sự cố gắng của chính mình, cảm thấy mình vui.

"Nguyện tiến theo đường chơn lý giác": Chúng ta mới nguyện phải tiến theo đường chơn lý giác, sự sáng suốt đời đời, chúng ta phải hòa hợp để tiến lên.

"Hòa tan thanh điển vẫn an vui": Khi hành tu chơn giác thì phải có thanh điển bộ đầu. Thanh điển đó hòa tan với thanh điển của bề trên thì vẫn an vui. Chúng ta có cơ hội tiến hóa, có cơ hội phát triển, có cơ hội hòa cảm đời đời trong thức giác.

"An vui trong cảnh đạo mùi": Chúng ta an vui trong cảnh đạo mùi. Bây giờ chúng ta ngồi đây, nếu không có đạo mùi gieo rắc trong tâm khảm mọi người, chúng ta không có vui sướng mà tụ họp trong giờ phút thiêng liêng này. Chúng ta có đạo mùi, có tâm đạo sẵn có, chúng ta hướng thượng để tự hóa giải.

"Bền tâm vững chí rèn trui tâm hồn": Chúng ta càng cảm thấy sung sướng, càng cảm thấy vững trong mức tiến để giải tỏa mọi sự phức tạp của nội tâm. Chúng ta cố gắng giữ lấy nó để đưa tâm hồn chúng ta càng ngày càng phát triển, lớn rộng hơn, nhẹ nhàng hơn, vui đẹp hơn.

"Tiến lên đẹp đẽ sanh tồn": Chúng ta lên càng ngày càng đẹp đẽ, thấy cảnh sanh tồn của trời đất, không có ai diệt được, không một người nào, không một khí giới nào, không một thế lực nào có thể tiêu diệt sự đẹp đẽ của bề trên được.

"Quy hồn quy vía ôn tồn tiến thân": Có hồn có vía mới có cảm giác sự đời đời của bề trên. Chúng ta phải quy hồn, quy vía là trở về căn bản của chúng ta. Tuần tự trở về quê xưa chốn cũ.

"Quy nguyên chơn cảnh các tầng": Lúc chúng ta xuống thế gian, đi bằng cách nào thì bây giờ phải trở về bằng cách đó. Sự thật chúng ta cảm giác trong chu trình tiến hóa của chúng ta các tầng các lớp.

"Từ thanh đến trược mỗi phần cảm giao": Từ giới thanh cho đến giới trược, chúng ta cảm giao. Chúng ta hiểu rõ đây là bài học, đây là sự sắp đặt của Đấng Cha Trời, của Thượng Đế để cho chúng ta có bài học rõ rệt hơn, minh cảm hơn và ổn định hơn.

"Hành thông tự tiến ra vào": Chúng ta hành thông rồi, tự tiến ra vào. Cái hồn chúng ta đi ra đi vô rất dễ dãi. Không ai làm trở ngại ngoài ta tự làm cho chúng ta trở ngại mà thôi. Chúng ta có thể tự xuất phát đi lên.

"Từ đời qua đạo nơi nào cũng thông": Từ thế gian, từ đời, từ bản thân của chúng ta, sự ô trược chúng ta minh cảm, rồi chúng ta hóa giải đi tới sự thanh cao sáng suốt quân bình. Lúc đó, chúng ta tiến giải tuần tự dễ dãi.

"Thực hành chơn lý hóa công": Chúng ta thực hành chơn lý hóa công. Đấng Tạo Hóa đã cho chúng ta thấy rõ rằng định luật hóa hóa sanh sanh không ngừng trong càn khôn vũ trụ. Tối sáng liên tục, hóa giải tâm can của mọi người. Chúng ta thấy rõ chơn lý rồi, tựu tan, thành bại, mỗi người đều phải kinh nghiệm qua và phải học rõ rệt những cái chuyện đó. Càng ngày phần hồn càng vững tiến và thấy rõ hơn. Chúng ta đang học hỏi và tiến hóa của tạo hóa.

"Trong không mà có muôn vòng chuyển khai": Ở trong không mà có, chúng ta thấy không có gì, nhưng mà chuyện đó có sự thật. Từ hành động bên ngoài như các bạn đây đang sống, tìm một cuộc sống ở thế gian vật chất, từ hành động rồi tới tâm hồn của các bạn nữa. Hằng đêm tâm tư mỗi người khác nhau, mỗi giấc mộng thấy khác nhau, mỗi người có hành tiến về lý trí thì tâm tư càng khác nhau. Hướng hạ là khác, hướng thượng là khác, thấy rõ ràng. Trong gia đình cũng vậy, chồng hướng hạ, vợ hướng thượng, thấy nó cũng xa cách rất xa. Hỏi tại sao? Người hướng thượng thì sức hút nó hút đi lên, mọi sự nó lại sáng suốt và bình tĩnh hơn. Người hướng hạ thì vọng động tham dục, gây thêm sự phiền phức.

Cho nên, càng tu càng thấy rõ sự cách biệt. Nhưng làm sao bây giờ? Phải hóa giải! Muốn hóa giải đối phương chúng ta phải làm thế nào? Phải kỳ công kiên trì! Phải đối diện với chúng ta, trong nhà chúng ta. Trong tâm chúng ta không giải được, làm sao dìu dắt

người khác? Cho nên, chúng ta phải lập khổ hạnh, cam chịu, phải giữ lấy và kiên trì tiến hóa trong chu trình tiến hóa để ảnh hưởng người. Trong gia đình của các bạn, khi tu rồi mới thấy căn cơ của mọi người đều khác nhau. Kẻ ở tần số nhẹ, người ở tần số nặng. Sự nhẹ nặng đó cũng có cơ hội để cảm giao và ảnh hưởng trong chu trình tiến hóa.

Trong không thấy như không có làm gì, nhưng mà chúng ta có làm, nếu chúng ta tu. Ta thực hành rồi nó mới khai triển sự gút mắc trong nội tâm của chúng ta. Nếu chúng ta đụng phải rồi không chịu thực hành, không chịu triển khai thì làm sao? Sự gút mắc nó chỉ tăng gia và đè bẹp tâm hồn chính chúng ta càng ngày càng thấp hơn nữa.

"Cha Trời điêu luyện thật tài": Thấy Cha Trời điêu luyện thiệt tài, chế con người ra trong đó cơ cấu sẵn hết, có thanh có trược, có thiên đàng có địa ngục. Thanh là thiên đàng ổn định, còn địa ngục là vọng động.

"Thiên đàng địa ngục dồi mài sửa tâm": Ôi thôi! Mỗi đêm, mỗi ngày các bạn bị vọng động. Vọng động của tình dục, vọng động của sự ham muốn, nhiều chuyện lắm, so sánh đủ thứ hết. Trong đó nó là khối trược, nếu chúng ta càng ngày càng trược thì nó càng hút chúng ta xuống. Tâm tư chúng ta bị kẹt.

Cho nên, khi chúng ta đạt được thanh rồi thì mỗi hành động một của các bạn phải hướng về thanh. Bạn có làm gì trược thật trược ở thế gian nhưng mà tâm tư các bạn luôn luôn hướng về Thượng Đế, niệm danh Cha trong lúc hành động thì cái gì nó cũng được trở về thanh thản, để nó sửa và nó minh. Làm cái gì cũng hướng về sự hư không sẵn có, sự đời đời bất diệt. Chúng ta thấy rõ cái phần eo hẹp hiện tại, nó phải tiến tới thanh rộng bề trên.

"Siêu âm siêu lý thậm thâm": Khi chúng ta niệm danh Cha thì nó ở trong siêu âm, siêu lý thậm thâm, cao siêu. Càng tìm hiểu nguyên lý của những câu niệm, chúng ta càng thấy sâu đậm.

"Nhắc cho muôn loại tự tầm tiến lên": Bề trên cho mọi người có cơ hội để tự hiểu mình. Niệm danh Cha là niệm mình. Niệm danh Phật là niệm mình. Tưởng nhớ bề trên là tưởng nhớ mình. Bởi vì nguyên căn của mình ở trên kia xuống, không phải ở đây.

Nhắc cho muôn loại tự tầm tiến lên, để cho muôn loại có cơ hội khoe sắc đẹp với hư không, để tìm hiểu hư không, biết thưởng thức sự nhẹ nhàng để hòa hợp với sự nhẹ nhàng.

"Trở về nguồn cội chớ quên": Không nên quên nguồn cội sẵn có của chúng ta và khả năng sẵn có của mình.

"Khả năng sẵn có vững bền hành hương": Chính mọi người đều có khả năng tự hành, tự tiến. Biết mình có khả năng ở trong mình mà ra. Có gì đâu mà phải chờ đợi, chờ đợi ai bây giờ? Các bạn chỉ tự khai mở lấy cái gì sẵn có của mình. Các bạn vững bền hành hương, không có gì loạn động hết. Hiểu được nguyên lý: lý hợp lý tan rõ ràng. Trong tựu có tan, trong sanh có tử. Thấy rõ mọi sự việc thì các bạn ổn định quá rồi. Chẳng qua vì sự đòi hỏi của cơ thể này, sự yếu hèn của cơ thể này, tham sống sợ chết mà thôi! Bây giờ, chúng ta thấy rõ rồi. Sống và chết là bài học rất rõ ràng. Quân bình và công bằng để đưa phần hồn tiến hóa.

"Vượt qua các nẻo tạo gương": Chúng ta vượt qua các nẻo để tạo gương, để lưu lại cho thế sự thấy rõ rằng con đường "khứ trược lưu thanh" là chánh. Các nẻo chúng ta phải hành động để ảnh hưởng người khác. Nếu các bạn không hành động, trong lý thuyết, lý luận hoài, bạn đâu có đi tới đâu.

"Con đường chánh giác là đường phải đi": Con đường chánh giác là phần hồn phải đi, tự hiểu mình. Đem sự sáng suốt của bề trên và hiểu, soi sáng sự sai lầm của chúng ta. Chúng ta giác, chúng ta bằng lòng tự sửa. Sau khi nhận lấy sự thanh nhẹ, sáng suốt của bên trên, chúng ta đem cái đó về tự sửa mình, là đường phải đi. Nếu chúng ta không đi, chúng ta ngoan cố nói tôi là con người, không cần ông Trời, không ai sanh tôi. Tôi là tôi, thì tại sao các bạn không thể giúp cho các bạn sống đời đời ở thế gian? Tại sao một thời gian nào, hữu hạn rồi các bạn phải ra đi? Vậy chớ thực tài các bạn ở đâu?

Nếu các bạn thấy rõ rồi, các bạn xấu hổ, thẹn lắm! Vì sự hiểu biết của các bạn rất nông cạn, không đi đến đâu. Nói ta đây mà cũng chưa biết ta đâu! Bị giới hạn bởi ông Trời. Bị giới hạn bởi cơ năng bản thể eo hẹp mà mình đang chủ trị này. Nếu không có cơ hội khai triển thì đời đời các bạn đau khổ, các bạn chỉ đi xuống, chứ không đi lên.

Nhiều người nói xuống thì xuống, sợ gì, xuống để cho biết. Nhưng rồi sẽ thấy một cuộc đời hoang phí. Chúng ta đi lên chỗ lớn rộng làm điều hữu ích cho càn khôn vũ trụ, cho chúng sanh. Tại sao chúng ta không làm? Ta đã xưng danh là người khôn ngoan, ăn học, biết đủ thứ. Giỏi! Nhưng rốt cuộc chẳng biết mình là ai? Chẳng biết thực chất của mình, rồi làm sao làm được việc gì? Làm được việc gì cho chính bạn? Bạn sống vì trái cam ư? Bạn sống vì miếng cơm ư? Manh áo ư? Đó là cảnh đời đời của bạn không? Không! Bài học tạm qua cho bạn mà thôi! Đó chỉ là giáo lý để cho phần hồn tiến hóa mà thôi.

Cho nên không vì sai lầm đó, mà chúng ta có sẵn một tâm tư sáng suốt để hóa giải đi lên thì chúng ta nên nắm sự thanh siêu đó đi lên để tìm cái siêu diệu đời đời sẵn có ở bên trên.

"Chẳng còn loạn động sân si": Nếu các bạn đi xuống thì càng ngày tâm tư các bạn nghi kỵ đủ thứ hết, không làm được việc gì hữu ích cho bạn. Sống như con heo đó thôi!

"Quy y chơn pháp ta thì tiến lên": Chúng ta đi con đường phải đi, đang đi, phải tiến thì chúng ta mới đi lên được. Phải hoạch định một con đường rõ rệt trước khi ta đi, thì trong lúc ta đi không bao giờ chán. Mục đích của chúng ta rõ rệt, không bao giờ mất cơ hội.

"*Sống trong căn bản đạo nền":* Sống trong căn bản đạo nền sẵn có. Đạo nền là sự sáng suốt sẵn có của các bạn, trong nội tâm.

"*Cha Lành ban rải vững bền tiến tu":* Thượng Đế đã ban rải. Chúng ta phải vững bền tiến tu. Ôm lấy cái thể xác, đời đạo rõ ràng. Nếu chúng ta không chịu trở về với chính mình để hiểu mình, thì làm sao hiểu được tình thương của Thượng Đế đã ban rải và thương yêu chúng ta từ giờ phút khắc. Đã tạo những cơ hội cho chúng ta sửa mình, đưa chúng ta tiến tới sự thanh thản nhẹ nhàng đời đời.

Cho nên chúng ta, làm con người có cặp mắt phàm xem xét mọi sự việc tốt đẹp của thế gian, cũng xem xét mọi sự ô trược đã trưng bày trước mắt và trong tâm khảm của chúng ta để chi? Để cho chúng ta luận xét những cái cảnh này có phải cảnh thật không? Luận xét những cảnh này phải là cảnh chúng ta hưởng thụ không? Các bạn xét nó không phải. Cảnh trong tâm khảm các bạn, sự thật trong tâm các bạn là phần hồn. Phần hồn các bạn được cảm giao, các bạn được ở trong cơn thử thách. Trong lúc các bạn xuất hồn, nhiều cơn thử thách, đạp đổ bạn, giết chóc bạn, nhưng mà vẫn

sanh tồn. Các bạn xác nhận rằng tôi là phần hồn, mà phần hồn của tôi thuộc về đời đời bất diệt.
Trong sự thử thách tôi thấy rõ, trong lúc tham thiền tôi xuất ra, tôi thấy tôi bị nhưng mà không bị. Tôi thấy tôi bị nguy hiểm trong một đêm đó, nhưng mà không phải vậy, không có nguy hiểm đến với tôi. Lại giải quyết mọi sự việc tốt đẹp hơn nữa.
Cho nên các bạn tu, gặp mọi trở ngại, nhưng mà trở ngại đó không đáng kể. Như đêm qua các bạn thấy rất nguy hiểm! Tưởng là chết, cũng như trong giấc mộng, thấy chiêm bao, rồi trở lại cũng hườn nguyên, có gì đâu? Có gì phải đau khổ? Khi chúng ta thấy rõ rồi, chúng ta mới xác nhận rằng phần hồn bất diệt, sự thanh cao vẫn có, lớn rộng, đời đời, bút mực không tả hết.
Như các bạn thấy rõ rồi, thế gian là hữu hạn mà thôi! Các bạn đang sống ở thế gian là sống trong cảnh hữu hạn. Bản thân chúng ta, chúng ta thấy, khi muốn một việc nó muốn dữ lắm, nhưng đụng chạm rồi, thì khả năng chẳng có bao nhiêu, không có kéo dài được.
Trong cảnh tham, sân, si, luôn luôn không kéo dài được, nó giới hạn thôi. Giận người này, người kia, trong thời gian ngắn rồi cũng ép qua, cũng buông xuôi. Chúng ta ở trong cơ thể thế gian nó hữu hạn, còn sự tiến hóa của bề trên vô cùng tận, không có ai giới hạn nó được. Chính nó đi và cảm giao trong chu trình tiến hóa rõ rệt. Không bị kẹt, không bị ai phỉnh phờ nó nếu nó chịu tự đi. Nếu cầu xin Ơn Trên mãi mãi thì nó là người lười biếng không đi.
Các bạn thấy không, khi các bạn tu qua được mỗi năm, các bạn thấy trẻ đi, chớ không già. Tâm tư các bạn nhẹ nhàng, làm sao có sự già. Tâm tư các bạn mạnh dạn, làm sao có sự già? Có sự trẻ trung, mà sự siêng năng của các bạn được tăng gia vì công phu, vì sự tu hành. Các bạn thấy thế nào? Thấy ổn định, mà muốn có sự ổn định thì do gì? Do sự siêng năng sẵn có của các bạn. Các bạn thấy rõ chưa? Chúng ta tu, hữu ích chúng ta mới tu! Vô ích, không bao giờ tu! Trước kia, các bạn động loạn ham đủ thứ, nhưng bây giờ tu rồi, các bạn lại ham thiền, đó là khác hẳn. Tự xa những sự loạn động sẵn có của nội tâm để đi lên. Rồi một thời gian nào đó lại cho các bạn đi xuống để các bạn thực nghiệm, thấy đi lên có giá trị và đạt được cái gì? Còn xuống để thấy thế nào? Khi chúng ta xuống rồi, chúng ta động loạn trong cảnh loạn động. Chúng ta biết rõ sự đó là loạn động thì chúng ta giải quyết thời gian ngắn hơn hồi xưa.

Hồi xưa động loạn, nó làm cho các bạn sân si năm ba ngày, nhưng mà bây giờ rút ngắn lại. Người mới tu, một hai ngày, lần lần một hai giờ, rồi một hai phút họ giải quyết được. Họ thấy rõ họ sân, điều đó không hữu ích thì họ hướng thượng hóa giải.

Chuyện hữu ích rõ rệt cho các bạn đang tu bây giờ. Trước chưa tu thế nào? Tu rồi thế nào? Sự giải quyết ra sao? Những cơn than thở, những sự đau đớn của nội tâm cũng là chuyện bệnh hoạn. Bệnh đó, các bạn hướng thượng là hóa giải, thì thấy liều thuốc trường sanh ở bên trên, chớ không phải liều thuốc trường sanh ở thế gian.

Cho nên, cho các bạn học từ li từ tí. Học được một li phải thực nghiệm một li. Học một tấc phải thực nghiệm một tấc, để chi? Để bảo đảm cho cuộc hành trình của chính bạn. Cuộc hành hương không bị vấp phải những trở ngại khi các bạn gặp phải ở tương lai.

Đường lối hành hương về Pháp Lý Vô Vi chiếu rọi trong tâm can của mọi người để mọi người tự hiểu và tự giác. Cho nên phải có phần thay đổi! Người chịu hành phải có phần thay đổi, không bao giờ không có sự thay đổi.

Người đời nói tôi tu nào giờ, thấy tôi còn loạn động hơn, còn mệt hơn! Nhưng mà không phải đâu bạn. Vì bản chất của bạn nó tăm tối. Bây giờ, phải cho nó trở về sự động loạn để hiểu sự sai lầm của nó. Cứ càng giữ mức đó và cố gắng tu mới thấy rõ sự xấu xa, sai lầm của mình. Mình đã tự che lấp mình, rồi lấy vải thưa che mắt thánh, đủ chuyện sai lầm. Cho nên vọng động lại càng nhiều hơn, để chi? Để các bạn ý thức rõ sự sai lầm của chính bạn rồi mới sửa được.

Một năm qua chúng ta đã thấy rồi, không nhiều thì ít. Bây giờ kiểm điểm lại các bạn thấy không? Do hành thiền, các bạn lại rõ rệt hơn một chút. Các bạn tiến hóa hơn một chút. Việc tiến hóa đó, ai giúp cho các bạn? Chính các bạn chịu khổ hạnh, hành nó mới có. Bây giờ, chúng ta tiếp tục để thay đổi cái lớp vỏ giả tạo này để đi tới lớp vỏ đời đời bất hoại. Chúng ta phải tự hành chớ không ai hành cho chúng ta được. Không ai có thể thế cho chúng ta được ngoài chúng ta.

Năm nay bắt đầu năm mới, chúng ta có cơ hội nghiên cứu và đàm đạo để bàn bạc trên phương thức tự giải tỏa, tự thăng tiến. Chúng ta thấy đầu năm tại sao đem cái chuyện này bàn? Bây giờ, các bạn

đầu năm cờ bạc, cũng bàn bạc ăn thua. Đầu năm chúng ta tu hành cũng bàn bạc sự trược thanh, mà cái này lại hữu ích, sáng suốt hơn. Chúng ta nên cố gắng bàn, để tiến tới một triết lý siêu diệu, một con đường khai thông tiến giải mà đời đời bất diệt. Các bạn thấy chưa? Cho nên, cuộc vui chúng ta vô tận, siêu diệu, du dương trong nội tâm đối với những người tu. Các bạn tham thiền. Các bạn ngồi yên một chỗ để hưởng những sự bàn bạc này thì các bạn thấy tâm hồn du dương nhẹ nhàng, hóa giải. Thấy rõ mọi sự việc, quá trình chính mình đã tạo cho mình âm u, chính mình đã bước vào con đường tối tăm. Bây giờ mình có lối thoát thì nên bước ra, mở cửa ra để đón nhận tất cả những sự sáng suốt của bề trên đã ban rải cho chúng ta. Tình thương của Thượng Đế đã vì chúng ta, thương yêu chúng ta, cứu độ chúng ta, cho chúng ta được triển hạn để tu hành và hiểu sự sai lầm của chính mình. Có gì cao quý bằng? Cha mẹ cũng vậy, mỗi gia đình cũng hy vọng: năm nay không được thì sang năm. Bây giờ sang năm đã đến rồi, gia đình chúng ta sẽ tốt hơn. Mọi người sẽ thức giác sự sai lầm của chính họ, để sửa họ và để tiến, thì không khác gì trong vườn cây tốt đẹp, mọi cây đều tranh đua sản xuất trong tình thương.

Kết quả của tình thương và đạo đức cao quý biết là bao nhiêu! Lúc đó, chúng ta không phải là niệm về trong món ăn hay áo mặc nữa. Chúng ta hướng về tâm tư hóa giải, chúng ta mới thấy rõ rằng Cha Trời rất quý chúng ta, rất thương yêu chúng ta, cho chúng ta có cơ hội để tiến hóa.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 6

Mừng Xuân tái tục tạo duyên
Mong con thức giác nối liền căn cơ
Tự con phát triển từ giờ
Thanh cao hòa hợp thờ ơ chẳng còn.

Dù con xuống biển lên non
Tâm con vẫn tiến vẫn còn tiến thăng
Từ tâm thực hiện mỗi tầng
Trong tan có tựu mỗi phần tiến lên.

Dù cho thể xác hao mòn
Tình thương vẫn giữ vẫn còn muôn năm
Thương con mẹ vẫn dò thăm
Một năm kết liễu một năm hẹn hò.

Thực hành càng rõ càng minh
Chơn tình sẵn có hợp khuynh Phật Trời
Thâm tâm xét lý mở lời
Nhờ đời mà tiến do đời sửa sai.

Montreal, ngày 17-2-1980

"Mừng Xuân tái tục tạo duyên": Hôm nay chúng ta mừng xuân tái tục tạo duyên. Duyên lành của Trời Phật không bao giờ bị tắt nghẽn. Dù ở đời có làm những chuyện gì động loạn tạo vui tạo buồn đi nữa, mà chúng ta gắn liền với Trời Phật thì chúng ta càng rõ hơn sự việc đó là bài học.
"Mong con thức giác nối liền căn cơ": Mong con hiểu lấy, trở về nguồn cội thanh thản đời đời.
"Tự con phát triển từ giờ": Tâm tư của con phát triển từ giờ phút.
"Thanh cao hòa hợp thờ ơ chẳng còn": Đi tới sự thanh cao, hòa hợp với sự thanh cao, không còn u ơ, nghi kỵ bất chánh nữa, không còn

sự chậm tiến nữa. Năm cũ đi, năm mới lại đến, vẫn tiếp tục trên hành trình tiến hóa. Hướng thượng để giải quyết mọi trạng thái yếu hèn và ô trược sẵn có trong chính con.

"Dù cho xuống biển lên non": Hoàn cảnh thay đổi, bất cứ trường hợp nào.

"Tâm con vẫn tiến vẫn còn tiến thăng": Phải giữ luôn luôn, xác này có hủy hoại nhưng mà tâm chúng ta vẫn giữ để tiến thăng luôn luôn.

"*Từ tâm thực hiện mỗi tầng":* Phải từ từ trong sự sáng suốt, dụng cái từ bi để hóa giải, thực hiện mỗi tầng đi lên. Mỗi ngày mỗi thực hiện thì có sự tiến hóa lên từ tầng.

"*Trong tan có tựu mỗi phần tiến lên":* Hồi trước, tập quán của chúng ta, bên trong nó như vậy thì bây giờ chúng ta sửa lại nó mới hồi tỉnh. Hồi sinh một ý nghĩ sáng suốt hơn, tâm tư ổn định hơn nữa, mới tiến lên được.

Bất cứ hoàn cảnh nào xẩy đến, con vẫn kiên trì hòa hợp trong tình thương của đạo mầu mà tiến hóa. Mẹ Tình Thương vẫn ở trong con và ngoài con, hỗ trợ cho cuộc hành hương của con cho đến khi hoàn tất, hòa hợp với nguyên năng sẵn có của con. Bất cứ hoàn cảnh nào xẩy tới, con vẫn kiên trì. Phải kiên trì hòa hợp trong tình thương của đạo mầu thì mới giải quyết được.

Nếu chúng ta lấy sự cạnh tranh, hung hăng, giết chóc không giải quyết được, mà lấy tình thương của đạo mầu mới hóa giải. Tình thương của người mẹ hiền là tình thương đời đời không lãng quên được. Chúng ta càng tu càng thanh tịnh, thấy rõ mẹ vui vẻ, chín tháng mười ngày nung nấu thương yêu, xây dựng, thâu thập điều lành, điều dữ để cho thai noãn được học, được tiến. Rồi đến khi làm người biết bao nhiêu sự cực nhọc để hỗ trợ cho chúng ta trưởng thành.

Ngày nay, chúng ta hãnh diện có tâm tư, có sự bàn bạc, rồi đụng chạm, cãi vã, gây đổ vỡ cũng là ở trong tình thương của người mẹ hiền. Rốt cuộc rồi những phần đó nó tan rã, thì nó quy tụ cái gì? Quy tụ tình thương của người mẹ hiền mà thôi. Người mẹ hiền thương yêu con, mới lưu lại một tâm tư sáng suốt cho con, để con có cơ hội hiểu lấy con nhiều hơn. Còn những sự hành hung, nếu chúng ta tăng trưởng nó, sự sân si cũng tăng trưởng nó, thì sẽ bám sát vào tâm tư làm chúng ta trở thành nặng nề. Khi chúng ta hiểu

rồi, chúng ta sẽ hiểu người mẹ hòa hợp với nguyên năng sẵn có để cho chúng ta có cơ hội hòa hợp với nguyên năng sẵn có của chính chúng ta.

"Dù cho thể xác hao mòn": Thể xác chúng ta hao mòn, càng ngày trong định luật sanh, lão, bệnh, tử đó nó mòn đi.

"Tình thương vẫn giữ vẫn còn muôn năm": Nhưng tình thương chúng ta vẫn giữ, vẫn còn muôn năm, vẫn còn liên tục. Người này tới người kia phải ca tụng tình thương của người mẹ hiền.

"Thương con mẹ vẫn dò thăm": Mẹ vẫn dò thăm, vẫn theo dõi trong con và ngoài con.

"Một năm kết liễu một năm hẹn hò": Đầu năm nay chúng ta hẹn cái gì? Tâm tư của mọi người đều có hẹn cố gắng. "Con cố gắng thực hiện sự thương yêu để hướng về mẹ cũng như mẹ đã ban cho con." Mẹ Tình Thương luôn luôn ban cho con nhưng mà con chưa biết hướng về mẹ thì năm nay kết liễu. Năm cũ kết liễu, rồi năm mới chúng ta đã hẹn: "Chúng ta phải trở về với mẹ, phải thực hiện tình thương và đạo đức." Trở về với mẹ, buông bỏ những sự không cần thiết. Thực hiện và xây dựng sự cần thiết của nội tâm, hầu sớm tiến hóa trong chu trình tiến hóa đã hoạch định.

Thấy rõ chuyện không cần thiết, chúng ta có nói nhiều cũng vô ích. Co lưỡi, răng kề răng, ổn định để tiến trong mức tiến ban đầu trong cuộc hành trình chúng ta đã hoạch định. Kỳ nhứt phải làm thế nào, kỳ nhì, kỳ ba phải làm thế nào, thì chúng ta phải thực hiện. Nó còn hơn nói bậy, loạn động, gây sự phiền muộn cho nội tâm của chính mình chứ chẳng ai tổn thất. Chơn lý thì có chửi đi nữa cũng không động tới được vì chơn lý là vô cùng tận. Làm sao mình có thể bẻ méo chơn lý được, làm sao mình có thể dẹp chơn lý được. Chơn lý là đời đời làm sao dẹp được.

"Thực hành càng rõ càng minh": Chúng ta thực hành càng rõ, càng minh, càng hiểu.

"Chơn tình sẵn có hợp khuynh Phật Trời": Bên trong chúng ta có chơn tình. Nếu chúng ta hướng về Trời Phật thì lúc nào chúng ta cũng có Trời Phật trong tâm chúng ta. Đâu phải tôi đi chùa, tôi đọc sách mới biết. Trong tâm tôi có sẵn, tôi hợp khuynh hay không, chịu trở về cái đó không. Chúng ta xét lại ông Phật đã hành trong khổ, Chúa cũng hành trong khổ mới có được, thì chúng ta chịu ở trong khổ để thấy Ngài hay là không? Khi chúng ta ở trong khổ thì

chúng ta mới cứu khổ ban vui. Chúng ta mới thấy Ngài. Còn chúng ta không chịu ở trong khổ làm sao cứu khổ ban vui được.

"Thâm tâm xét lý mở lời": Bây giờ tất cả môn phái tu ở thế gian khai mở cho chúng sanh.

"Nhờ đời mà tiến do đời sửa sai": Có phải nhờ đời trong cảnh kích động và phản động đưa con người đến chỗ tu không? Trong sự buồn tủi, thiếu sáng suốt, động loạn gây khổ phiền mới tìm thấy đạo pháp. Thấy rõ chưa? Cũng phải nhờ đời. Cho nên các bạn tu rồi, các bạn: "Ôi, chuyện đời đâu có ăn chung gì mấy chuyện ấy!" Tại các bạn chưa hiểu chơn lý, đời cũng là chơn lý tạo ra mà thôi. Nó là một bài học, là phương thức, là bài toán để cho mọi linh hồn trả bài đó thôi! Đừng có tưởng là đời không dụng được. Không có đời làm sao có đạo.

Không có cha mẹ làm gì có chúng ta. Cho nên, phải thực hiện sự sáng suốt của Mẹ Tình Thương đã ban rải, thì sự tiến hóa sẽ không bao giờ ngừng. Càng tiến càng minh định sự sai lầm chính mình đã tạo ra từ nhiều kiếp. Xưng hô yêu thương nhưng vẫn chưa biết yêu. Càng thực hành càng thấy rõ nhiều điều thiếu sót từ thượng, trung và hạ.

Cho nên, mọi người không thực hành làm sao phân được thượng, trung, hạ, sự trược, sự thanh. Khi mà chúng ta phân được rồi, thấy rõ sự trược, sự thanh, sự thượng, sự hạ, có rõ ràng. Có nơi có giới qua những cấp bực học hành trong chu trình tiến hóa để cho phần hồn được cởi mở. Chúng ta thấy rõ ràng càng tu càng thanh tịnh, càng quý mến mẹ hiền. Bởi vì không có mẹ hiền làm sao chúng ta có thể xác này. Nếu tâm tư của người loạn động, không yêu thương thì làm sao chúng ta được sống ngày nay mà nói chuyện bàn bạc đạo pháp. Người Mẹ Tình Thương, người mẹ yêu quý, người mẹ đời đời bất diệt trong tâm tư mọi người.

Mẹ chúng ta chịu khổ rất nhiều, trong khổ hạnh rõ ràng, sự hành hạ của người con đối với mẹ rất nhiều. Chúng ta thấy rõ không? Mọi hành động, khóc la, mẹ vẫn lấy sự thương yêu để hòa cảm nâng niu sự đau khổ của con trong lúc con khóc mà gợi cho tâm hồn con trở nên vui vẻ. Mẹ cũng phải vui lây trong những cơn khổ đã hành Người nửa đêm nửa hôm. Chính ta đã hành mẹ hiền, làm cho người phải bận rộn không được một giấc ngủ ngon, một bữa ăn

đàng hoàng. Trong lúc ăn cũng hành hạ người mẹ, trong giấc ngủ cũng hành hạ người mẹ. Hỏi chúng ta đáng tội hay là không?
Bây giờ thức giác rồi, chúng ta thấy chúng ta có tội, có tội rất nhiều với mẹ hiền, nhưng mà tình thương của mẹ đâu có bỏ chúng ta. Người mẹ trong gia đình, người nào đi bỏ con họ không? Bây giờ đầu năm, các bạn thấy không, nụ cười của mẹ hiền vẫn ướm nở trên đôi môi của Người, qua bao nhiêu năm cực nhọc Người sống trong đau khổ, trong cô đơn. Chính Người cũng nói rằng tôi sẽ hưởng hạnh phúc nơi chồng tôi, nơi con tôi. Rốt cuộc hạnh phúc ở đâu? Chính người mẹ hiền chưa thấy hạnh phúc đâu, thấy con mình còn chưa hiểu đạo, còn chưa biết tình thương của Trời Phật, còn chưa biết tình thương của chính nó. Chưa biết yêu nó, chưa biết xây dựng cho nó, chưa biết sửa lấy nó, làm sao nó biết yêu Trời Phật và biết yêu mẹ hiền.
Mẹ chỉ thầm kính cầu nguyện ơn trên ban bố cho con tôi có được một tâm tư sáng suốt, hướng thượng để hóa giải. Để càng sớm hiểu nó hơn, để nó sớm thức giác hiểu lấy nó, thuận hòa trong chu trình tiến hóa an bài sẵn có của Trời Phật đã sắp đặt cho nó, cũng như Mẹ Tình Thương đã ước mong.
Cho nên, chúng ta sống trong niềm hy vọng. Một năm qua rồi chúng ta thấy bao nhiêu sự bận rộn, bao nhiêu sự loạn động chính mình đã tạo. Bây giờ bước qua năm mới, các bạn thấy rõ năm ngoái sự sai lầm của chính bản thân. Một cái quên quan trọng nhất là quên người mẹ hiền, quên sự thương yêu của Người. Tuy Người không nói, Người không học khóa văn hoa như chúng ta để xuất ngôn phỉnh phờ con. Nhưng mà tâm tư của Người thực trạng là muốn con của Người trở về với mọi sự chơn chánh, thương yêu. Dù xa cách nghìn trùng, Người cũng cầu xin cho con người biết được Trời Phật, biết thương yêu nó, biết bảo trọng lấy nó, xây dựng nó trong chu trình tiến hóa.
Trong giờ phút thiêng liêng này, mọi người đều muốn ôm lấy mẹ hiền và nguyện sẽ làm vừa lòng Người.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 7

Tiến trình hóa giải phân đường tiến
Pháp giới quy nguyên điển nối liền
Căn bản thượng từng quy nhứt lý
Hướng về nguồn cội hưởng triền miên.

Triền miên giao cảm nối liền
Căn cơ chuyển hóa từ miền hư không
Thế gian tiến hóa một vòng
Học rồi quy cội tiến tòng giải tâm
Cha Trời phân giải thậm thâm
Chờ cho con tiến tránh lầm tránh sai
Chính con mới có thực tài
Tiến lùi quyết định do đài trược thanh
Hướng thanh phát triển thực hành
Hướng trược vọng động chẳng thành việc chi
Tạo thêm khổ cảnh sân si
Tâm không thức giác cũng vì đấu tranh
Không đường không lối thực hành
Thanh cao chẳng có hôi tanh khó hòa
Ai ai cũng muốn lánh xa
Vì không cởi mở khó hòa thiện tâm
Tạo thêm lý lẽ sai lầm
Khó minh khó tiến khó tầm đến nơi
Cha Trời chân lý sáng ngời
Khai thông đời đạo lập đời Thượng Ngươn
Trở về căn bản keo sơn
Thương yêu vô tận quy hườn hư không.

Montreal, ngày 23-2-1980

"Tiến trình hóa giải phân đường tiến": Trong tiến trình của chúng ta từ tam thập tam thiên xuống thế gian. Chúng ta từ thanh xuống học trược, học ác, học đủ thứ rồi mới hóa giải lần lần.

Càng ngày càng lố dạng sự sáng suốt, càng tăng trưởng. Bây giờ, chúng ta thấy tiến tới một bước. Ngoảnh xem quá trình còn lu mờ, tăm tối, từ trong động loạn, lần lần, càng ngày càng tu càng giải quyết. Không tu thì lớn lên cũng thấy, cũng rõ, cũng hiểu, cũng ý thức được. Lúc còn bé, người ta nói đạo thì chúng ta chẳng biết đạo là gì? Nói lý cũng chẳng minh lý là gì? Bây giờ, chúng ta được hé mở và hiểu thì lúc đó chúng ta mới tiến tới, mà tiến tới thì:

"*Pháp giới quy nguyên điển nối liền":* Chúng ta tiến một nơi quy nguyên, trở về sự thanh thản đời đời ở bên trên. Lúc đó, phần thanh mới hút, rút chúng ta đi lên trên. Rồi bộ đầu được cởi mở và sáng suốt.

"*Căn bản thượng từng quy nhứt lý":* Ở bên trên chỉ có một đạo là sự sáng suốt vô cùng tận mà thôi, chứ không phải năm ba đạo như thế gian đã sắp đặt. Nó khác hơn. Ở thế gian, chúng ta bầy chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, mà quy nguyên chẳng có gì. Chỉ có thanh điển, hào quang đời đời mà thôi.

"*Hướng về nguồn cội hưởng triền miên":* Chúng ta hướng về nguồn cội, về căn bản của lúc khởi hành thì chúng ta thấy hưởng triền miên. Tại sao lúc ở thanh đã hưởng, lại xuống trược? Xuống trược học khổ, học này, học kia, học nọ. Trở về thanh mới quý cái thanh đời đời và giữ thanh để tiến triển, hóa giải cho càn khôn vũ trụ được sáng suốt mãi mãi, thực hiện chơn lý không ngừng.

"Triền miên giao cảm nối liền": Mỗi mỗi đều có căn nguyên ở trên, ở nơi hư không chuyển hóa xuống thế gian. Chúng ta tu, mở được đi lên trên thì chúng ta triền miên giao cảm nối liền.

"Căn cơ chuyển hóa từ miền hư không": Nối liền, trở về chỗ cũ không phải là cái mới. Nhiều người tưởng rằng tôi mới bước vô tu. Không! Tôi đi trở về con đường cũ rích của tôi, từ xưa tôi đã sẵn có sự sáng suốt đời đời mà chính tôi đã bỏ quên tôi.

Tại sao tôi bỏ quên tôi. Vì tôi lý luận, tôi hạ trược, tôi không hiểu thấu những cái sẵn có của tôi. Tôi quên tôi luôn, làm cho tôi loạn động cũng như người đi bơi ở ngoài biển rồi đạp bậy đạp bạ, rồi hỏi đông hỏi tây. Rốt cuộc, không có gì đáng hỏi, không có gì đáng tiếc. Chỉ có một cái sửa mình là quan trọng đi tới thanh nhẹ.

"Thế gian tiến hóa một vòng": Ở thế gian, chúng ta nay ở đây, mai ở kia. Nay có, mai không. Đó là chu trình tiến hóa để cho học một vòng, thức giác sự sai lầm của chính mình. Đừng xưng ta đây, chạm một cái rồi mới biết ta đây ra sao. Con người tâm linh đầy đủ, anh hùng sáng suốt, nói đủ thứ nhưng mà tới hồi con ma chọc không biết đường rờ, phải nhào lộn theo con ma là vì thế đó. Là tại sao? Tại những sự mê muội, tăm tối không giữ vững tình thế sẵn có của chính mình. Mình bị ngoại cảnh hút và thử nhưng mà cũng giúp cho mình tiến.

Cho nên, ở thế gian phải tiến hóa một vòng, phải đụng chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ. Xuống thế gian rồi ham đời, nói tôi có vợ là nhất rồi, tôi có con là nhất rồi, cái gì cũng cho là nhất mà chính mình phỉnh mình. Năm nay thì hứa sang năm giàu, cứ việc làm giàu, làm giàu mà rốt cuộc giàu rồi chẳng ra gì. Giàu rồi cũng run tay run chân mà chẳng hiểu mình ở đâu đến đây, rồi sẽ về đâu?

"Học rồi quy cội tiến tòng giải tâm": Bây giờ, chúng ta người tu, học rồi quy cội, phải trở về căn bản hư không sẵn có của chúng ta. Tới đó, chúng ta mới giải sự tăm tối trong nội tâm, thiếu sáng suốt để quy nguyên với nguồn cội.

"Cha Trời phân giải thậm thâm": Cha Trời phân giải rất siêu mà người phàm động loạn không thấy thôi. Một luồng điển hào quang vô cùng tận của Ngài sáng suốt chiếu hóa từ đầu chí chân của mọi người nhưng mà không hiểu. Ngài mới sắp đặt ngoại cảnh để cho nó kích động, nó đau khổ, nó mới trở về với chính nó.

"Chờ cho con tiến tránh lầm tránh sai": Đó là ngày Cha Trời đang chờ nó tiến để tránh lầm tránh sai. Ngoại cảnh là giáo dục, nó phỏng tay phỏng chân thì nó phải rút, chứ không thể nào tiến được nữa.

Con người ở thế gian xưng hùng, xưng bá, xưng ta là hay nhưng mà rốt cuộc chẳng có gì. Các bạn tu đừng có lo, chỉ lo sửa mình là chánh. Sửa để tiến mới là căn bản. Chớ còn chuyện gì ở ngoài, ai làm phép tài thây kệ, chúng ta chỉ biết rằng cái phép căn bản của chúng ta là sửa tiến, là một cái đại phép đời đời để tiến hóa.

"Chính con mới có thực tài": Nếu mình có thực tài thì mình có thể sửa. Hồi trước tham ô trược, bây giờ chúng ta hướng thượng, không hướng về tham ô trược nữa thì chúng ta mới có thực tài. Chúng ta bằng lòng tiến thẳng về con đường thanh thay vì trược.

"Tiến lùi quyết định do đài trược thanh": Ở trong con có đài trược và đài thanh. Căn bản của mọi người ở trong đó đều có trược và thanh. Nếu mà các bạn theo trược thì cứ hướng về dâm dục, hạ giới. Ngày tới tối làm ăn rồi chỉ có hướng về chỗ đó thôi, rồi sau cái đó là tiêu hao cơ thể. Còn nếu các bạn hướng về thanh thì cái trược nó phải vắng.

Có hai đường lối rõ ràng mà Chủ Nhơn Ông đang quản lý cả trược lẫn thanh. Nếu Chủ Nhơn Ông quyết định đưa lên thanh thì tất cả phải thanh. Chủ Nhơn Ông thức giác là phần hồn thức giác. Hỏi phần hồn ở đâu mà ông nói phần hồn? Bây giờ các bạn đang bực tức, ra đứng giữa Trời các bạn hướng về thanh, hướng về hư không đi lên trên. Tại sao? Thấy trong tâm hồn lại nhẹ nhàng hơn một chút, dù cho trược cách mấy cũng phải thay đổi. Tại sao? Là trong các bạn đã có thanh, các bạn hướng về thanh, thanh mới rút các bạn lên. Thanh là phần hồn sáng suốt. Nó ở trên cảnh thanh chứ không phải ở dưới thế gian. Một chút xíu là thấy chúng ta có cơ hội đi lên và cũng vẫn có cơ hội đi xuống mãi mãi.

"Hướng thanh phát triển thực hành": Chúng ta phát triển thực hành trong nhịn nhục, để thăng tiến mới là anh hùng, mà nhịn nhục trở về ngu xuẩn thì yếu hèn.

"Hướng trược vọng động chẳng thành việc chi": Hướng trược, hung hăng đánh đập, gây gỗ người ta, muốn chiến thắng để cho mình có tiếng tăm. Đó là vọng động, chẳng thành việc chi. Một thời gian mà thôi! Có hay trong giây phút đó rồi trở về cũng ôm lấy cái khổ. Các bạn không thắng được ai hết, có một chuyện thắng mình mà chưa thắng nổi làm sao thắng thiên hạ.

"Tạo thêm khổ cảnh sân si": Tức quá, gây lộn rồi về bực tức, sân si, buồn tức, muốn lấy dao đem chém người ta, giết người ta, hại người ta. Đó là khổ cảnh lôi cuốn, ảo ảnh trong tâm trí của chúng ta vì chúng ta hướng hạ.

"Tâm không thức giác cũng vì đấu tranh": Tâm chúng ta không thức giác, không biết sự sai lầm của chính mình, cứ đổ lỗi cho sai lầm của đối phương, rồi đấu tranh, rồi muốn thắng đối phương. Nếu chúng ta biết sửa ta, thì đâu có đấu tranh. Cần gì phải đấu tranh. Đấu tranh lấy mình đây nè! Sửa mình để hòa hợp những gì sẵn có của Cha Trời cho, vô cùng tận, đã ban bố mà chúng ta không

biết hưởng. Chúng ta ở trong ngu muội mà không thấy, rồi đi đấu tranh để làm gì?

"Không đường không lối thực hành": Không có đường lối gì hết. Nói vạch ra, tôi phải làm việc này, giết đám kia để lưu đám này, rồi đám này thế nào? Rốt cuộc không ai giết, nó cũng chết. Nó cũng hành trong khổ thì tất cả hai bên đều khổ, vậy chứ tiến triển ở chỗ nào? Không có thực hành để tiến lên, trở về cảnh đời đời bất diệt. Bất chiến tự nhiên thành, tại sao không làm?

"Thanh cao chẳng có hôi tanh khó hòa": Chúng ta mất sự thanh cao rồi, chúng ta trở nên hôi tanh là cái tánh xấu, tánh hư tật xấu làm sao hòa với thiên hạ được. Trong người mang lấy tánh hư tật xấu, ghen ghét, đặt những điều không có, muốn đè đầu thiên hạ để dành ưu thế, rồi làm sao hòa với người khác được?

Cho nên, chúng ta phải nhìn nhận rằng ta sai. Ta tăm tối. Ta hôi tanh. Ta có tánh xấu, nghi kỵ người này người kia người nọ mà không có sự thật, không biết nghi kỵ mình. Muốn dạy người này người kia người nọ, giận người này người kia người nọ mà không biết giận mình, không biết sửa mình, không biết sự sai lầm của mình. Thời gian cấp bách rồi, không biết sự sai lầm của mình. Chúng ta còn ở đây bao nhiêu năm nữa. Tuổi càng ngày càng già rồi làm gì đây? Giúp ích gì cho mình? Rồi cứ đổ lỗi nói tôi lo cho chồng, cho con, cho gia cang. Lo cho ai? Chính bạn, bạn chưa biết lo cho bạn, làm sao lo cho người khác.

Phương pháp tu là mình lo cho mình, ảnh hưởng mình, sửa đổi mình để ảnh hưởng người khác mới kêu bằng lo, mới làm việc hữu ích. Còn chính mình là gia trưởng trong gia đình, một mẹ hiền trong gia đình, một người cha, nghiêm phụ trong gia đình mà cứ sân si hoài, rồi bầy con làm sao nó theo mình?

Một người mẹ cứ vì sự buồn rầu bất chánh đó, rồi đem cho gia cang bất ổn. Hỏi làm được việc gì cho con mình? Cho xã hội? Cho tương lai? Cho đất nước? Đem lại sự tăm tối cho chính mình, cho mọi người, làm cho mọi người buồn phiền vì mình. Sự sáng suốt không có. Cho nên chúng ta phải tu để sửa mình, dạy mình, thăng hoa cũng như một vị Phật. Vị Phật là một người có địa vị, có tiền tài, có thế lực nhưng mà Ngài phải ra rừng tu với những con thú. Ngồi ngoài rừng để hành đạo với bao nhiêu sự bất hòa ở xung quanh của

Ngài, nhưng mà Ngài vẫn giữ tâm sửa mình để thăng hoa, nhiên hậu mới ảnh hưởng người khác.

Chúng ta lâm phải một hoàn cảnh như đó, đau khổ giữa vợ chồng, con cái, gia cang bất ổn vì chúng ta biết được niềm tin này là con đường chót có thể thắng tất cả. Cũng như đức Phật đã làm, chúng ta cứ giữ lấy mà sửa tâm sửa tánh, học nhẫn nhiên hậu mới học từ bi. Học nhẫn, học từ bi rồi mới học dũng. Đạt được dũng rồi mới ra giúp chúng sanh, ảnh hưởng người khác. Chỉ có miệng nói mà tâm không sửa làm sao đạt được? Vì tánh xấu của mình là một chuyện hôi tanh trong gia đình. Khi mình buồn bực thì mọi người trong gia đình đều rầu hết thảy. Đó là chuyện hôi tanh, không xứng đáng.

Cho nên, phải tự xét lấy sự sai lầm của chính chúng ta đã tạo cho chúng ta. Phải ăn năn, hối cải, sửa đi, vui đi để tiếp nhận thanh điển sáng suốt của bề trên đã ban bố và thương yêu chúng ta 24 giờ trên 24. Muốn chúng ta trở nên một người thiện giác, sáng suốt để ảnh hưởng mọi người ở xung quanh chúng ta. Điều quý báu và tin lành đó đã đến với chúng ta rất nhiều nhưng vì chúng ta tự đóng cửa, bị tự ái mà từ khước những chuyện đó. Các bạn tu đây phải cố gắng dẹp cái tự ái. Vợ cũng như chồng, anh cũng như em, chúng ta không còn vun bồi tự ái mà chận mức tiến của chúng ta. Chúng ta không dung dưỡng một thế lực nào để chận mức tiến của phần hồn chúng ta. Chúng ta phải thầm tu, thầm tiến, học nhẫn, nhiên hậu mới chiến thắng được.

Như tôi thường nói với các bạn. Trong lúc tôi tu gặp biết bao nhiêu khó khăn. Những khó khăn của các bạn đâu có bằng một góc của tôi. Tất cả, toàn cả gia đình đều phản đối không ai thích. Rồi họ bêu xấu, nói đủ thứ, đặt điều để cho tôi từ bỏ pháp môn này. Nhưng mà tôi vẫn giữ vì thấy đây là một đường lối tự sửa mình. Tự xây dựng lấy mình, tự khôi phục kinh tế, chính trị, khôi phục tất cả những đường hướng trong cơ tạng của chính tôi. Nhiên hậu, sau này mới ảnh hưởng người khác.

Tại sao lúc còn sống, tôi không làm một cái gì tốt cho tôi để ảnh hưởng người khác, rồi tôi còn tạo những điều xấu, có ích gì cho tôi không? Mà hại những người khác, tôi không làm. Cho nên, tôi phải làm những cái gì tốt trước khi tôi chết, rồi lưu lại tại thế gian, không nhiều thì ít người ta cũng nói rằng ông đó hồi trước tánh xấu, bây giờ tu ông sửa lại tánh hiền lương. Tới lúc chết ông cũng

ăn năn hối cải. Ông kêu mọi người phải xa lánh những sự hôi tanh sẵn có của mình, để sửa mình, để tiến tới sự sáng suốt đời đời.
Bấy nhiêu đó, tôi cũng đủ an nhàn rồi. Vì tôi sửa được tôi trong một giai đoạn, lúc tôi làm con người là tôi quý báu. Cho nên, các bạn thấy công trình đó do chúng ta xây dựng mà thôi, chẳng phải người khác xây dựng, chẳng có ai xây dựng. Nếu chúng ta không chịu xây dựng và chúng ta cứ dung dưỡng cái bản tánh hôi tanh khó hòa đó thì:
"Ai ai cũng muốn lánh xa": Lúc đó, ai ai cũng muốn lánh xa chúng ta.
"Vì không cởi mở khó hòa thiện tâm": Vì chúng ta là con người không cởi mở, không hòa hợp với các giới để tiến trong đà tiến, phải tiến trong lẽ tiến thì khó hòa thiện tâm. Những người có thiện tâm muốn hướng về mình, Chư phật, Chư Tiên muốn hướng về mình. Mình cũng không hòa được là mình mất tất cả cơ hội thanh cao.
"Tạo thêm lý lẽ sai lầm": Tự tạo thêm lý lẽ sai lầm, biện hộ lấy mình và giữ lấy cái ngoan cố tăm tối đó, sai lầm!
"Khó minh khó tiến khó tầm đến nơi": Không biết được lấy gì tiến, làm sao mà đến nơi. Rồi tôi bỏ cái này tôi đi tìm cái khác, tôi được cái gì? Cái khác giúp tôi được cái gì? Bởi vì tôi bất minh. Thấy rằng tôi sáng suốt, tôi bỏ cái này tôi đi tìm cái kia, nhưng mà cái này bỏ đi rồi tôi tìm được cái kia tốt hơn hay là xấu hơn. Cũng chưa hiểu được, làm sao tầm đến nơi?
Tầm đến nơi, giải thoát sự đau khổ đang ôm ấp ở trong cơ tạng, trong tâm cang của chúng ta đây. Cũng như vợ xa chồng, chồng xa vợ. Tới giờ phút đó thấy ăn năn, hai người cũng đều đau khổ hết thảy. Cho nên, chúng ta phải nhận thức rằng bài học của Thượng Đế đang bày cho chúng ta học. Cho chúng ta qua một giai đoạn để tiến tới một giai đoạn tốt hơn và thương yêu hơn, vững chắc hơn. Chứ đừng thấy vợ chồng gây đó rồi bỏ đi. Uổng! Đó là bài học, rồi chúng ta trở lại thấy vợ chồng càng thương yêu hơn, càng thấy tội lỗi của hai bên rồi tự sửa để tiến.
"Cha Trời chơn lý sáng ngời": Chơn lý bất diệt, không bao giờ bị diệt.
"Khai thông đời đạo lập đời Thượng Ngươn": Ở đời chúng ta từ khó khăn mà hòa hợp được thì cái đời chúng ta thấy sung sướng lắm,

thú vị lắm. Vợ chồng có muối ăn muối, có canh ăn canh. Không sao! Không bị đau khổ đâu, mà chỉ sợ mất tình thương mà thôi. Lập đời Thượng Ngươn, đi tới chỗ Thượng Ngươn là đi lên, mọi người đều hướng thanh, tiến giải, đều đi lên.

"Trở về căn bản keo sơn": Không bao giờ tiêu diệt được.

"Thương yêu vô tận quy hườn hư không": Chúng ta thương yêu vô tận. Muôn loài vạn vật chúng ta còn thương yêu vô tận, huống hồ gì chồng con trong gia cang. Chồng con của tiền duyên sắp đặt tới ngày nay và chúng ta tương ngộ đây. Chúng ta nên hàn gắn trong sự thương yêu, trong tình đạo hữu tiến hóa, trong hành trình hành hương của hai bên tại thế gian. Gặp trở ngại này tới trở ngại kia, gặp trở ngại kia tới trở ngại nọ, lần lần tiến giải hòa hợp. Rồi càng thương yêu, càng quý mến, càng quý trọng. Nhờ bà tôi mới được tu, bà không gây gỗ làm sao tôi chán đời. Nhờ ông tôi mới được tu, không có ông làm sao tôi chán ông mà tôi đi tìm Phật? Hai bên phải trở lại cảm ơn lẫn nhau, thương yêu lẫn nhau, quý mến lẫn nhau.

Càng quý mến lẫn nhau, càng thấy rõ Cha Trời đã giúp ích cho các bạn rất nhiều, thương yêu các bạn, cho các bạn có những bài toán thắc mắc trong lúc các bạn ngu muội mà thôi. Rồi các bạn tu, các bạn giải thông, đâu còn sự thắc mắc, đâu còn sự ngu muội nữa. Lúc đó, các bạn thấy rõ ràng thương yêu Cha Trời. Nhờ Cha Trời làm những bài toán này, đặt những bài toán này để cho các con được giải đáp, giải thông rồi các con mới gần được sự thương yêu đó, rồi hòa hợp với sự thương yêu của Cha Trời. Đó là cơ hội cho chúng ta trở về nguồn cội đời đời.

Cho nên, chúng ta tu về Vô Vi, chúng ta không cần nghĩ về sự trần trược thế gian, sự cạnh tranh xấu xí đó. Chúng ta hướng về sự thương yêu vô cùng tận, thương yêu mọi người ở xung quanh chúng ta. Chúng ta biết thương yêu từ đầu chí chơn của chúng ta, chúng ta giữ trọn vẹn. Ngày nay, xách cái xác tới đây ngồi, đồng nghe thuyết giảng để mở cái tâm sáng suốt sẵn có của chúng ta là chúng ta đã thương yêu rồi. Chúng ta còn không ý thức rõ rằng còn phải thương yêu hơn nữa, càng giữ trọn lành hơn nữa.

Muốn giữ trọn lành hơn nữa thì chúng ta phải hướng về bên trong: bao gồm tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục. Chúng ta mới vun bồi sự tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục đó lên tận cùng thanh thanh để cho

nó đi tới sáng suốt thay vì tăm tối. Tham cả càn khôn vũ trụ thì các bạn đâu có tham của cải thế gian mà đi giết người, thấy chưa? Tất cả, những hành động đó mà các bạn dục tiến lên thiên đàng thì các bạn đâu có ham dục trong cõi eo hẹp nữa. Nó làm cho cơ tạng, thận thủy các bạn kém, rồi bệnh hoạn nó sanh ra, phát khởi bất cứ lúc nào. Sự đau khổ làm chậm trễ mức tiến hóa tâm linh của các bạn. Cho nên các bạn thấy rõ rồi các bạn mới vui!

Chính tôi là người trực tiếp vun bồi những tánh xấu đó trở nên tánh tốt. Bởi vì tôi đưa nó đến tận cùng lớn rộng hòa hợp với càn khôn vũ trụ thì nó đâu có ở trong chỗ sân si eo hẹp, mà nó ở trong sân si sáng suốt, ái dục tình yêu đời đời. Nó đâu có ở chỗ ái dục tạm thời rồi đâm ra ghen ghét? Một người đàn bà ghen chồng là đi trong chỗ eo hẹp, vun bồi sự ghen ghét tăm tối. Không biết đem sự ghen ghét đi lên trên sáng suốt, khai mở nó ra. Đem nó hướng thượng coi thử nó được ghen ghét mấy hồi. Đi tới vô vùng tận của mọi sự việc.

Ghen rồi được cái gì? Sự uất hận mà thôi. Ghét rồi đi đến đâu? Tạo sự chậm tiến, thấy không? Ngược lại ghen ghét là gì? Thương yêu. Chúng ta phải lật ngược. Trong ghen ghét đó có thương yêu. Ông xã không thương bà xã lấy gì ghen, vợ không thương chồng lấy gì ghen. Trong đó nó có thương yêu, trong cái ghét nó có cái thương. Chúng ta lật ngược nó để hưởng cái thương là chúng ta đi về thiên đàng. Chúng ta thấy sự ngộ nghĩnh của chồng, sự ngộ nghĩnh của vợ, sự thương yêu của Trời, sự sáng suốt của Đấng Cha Lành đã tạo cho chúng ta có cơ hội học và tiến. Tại sao chúng ta không chịu học, chúng ta không chịu tiến?

Đến đây các bạn xác nhận rằng các bạn lười biếng rồi, học trò không ngoan rồi. Không biết xem mình mà biết xem người. Biết rầy người mà không biết rầy mình, thấy chưa? Không cần phải vội rầy thiên hạ, nhưng mà sửa mình rồi bạn trình bày với họ, họ cũng học được, thấy chưa? Họ làm cái bánh xấu, bạn làm cái bánh tốt. Bạn thử làm thét rồi họ khen, họ phải học. Cái đó nó dễ hơn, mà hai bên được tiến. Các bạn tưởng rằng các bạn khôn lanh hơn thiên hạ, giáo dục thiên hạ, chửi mắng thiên hạ, đè đầu thiên hạ, rồi bạn được gì đó? Kết quả bạn được cái sân, thì đằng kia cũng được cái sân, hai bên cùng sân hết, rồi tiến đến chỗ nào? Giá trị sự khôn lanh của các bạn ở đâu? Té ra khôn mà hóa ra ngu, thấy chưa? Tạo

cho mình ngu mà không hay, mình cướp quyền sáng suốt của thiên hạ mà mình không hay. Cướp quyền sáng suốt của thiên hạ là tạo cái ngu cho mình. Vun bồi sự sáng suốt của mình là đem lại sự sáng suốt cho mọi người.

Cho nên, chúng ta phải hiểu, phải biết cách làm, đừng sống trong eo hẹp nữa. Tìm cái sự vô cùng tận để giải quyết mọi sự việc ngay trong gia đình, ngay giờ phút với bạn bè. Chúng ta phải tìm sự sáng suốt vô cùng tận đó để phân giải cho mọi người hiểu rõ hơn, minh lý hơn. Thì các bạn đã làm gì? Làm công quả. Các bạn đã làm việc của ông Trời, làm việc cho Thượng Đế, không giờ phút nào các bạn thất nghiệp hết. Việc của Thượng Đế đầy dẫy, khắp nơi. Xung quanh các bạn là việc của Thượng Đế. Bên trong của các bạn cũng là việc của Thượng Đế. Sự suy tư của các bạn cũng là việc của Thượng Đế mà các bạn biết hướng thượng để suy tư thì các bạn làm việc cho Thượng Đế. Các bạn biết hướng thượng để giải bày với bạn bè ở xung quanh thì các bạn làm việc cho Thượng Đế. Làm sao các bạn thất nghiệp mà các bạn bày họ đi đấu tranh, chém giết lẫn nhau sanh ra oán thù bất chánh. Đó là biết rồi, các bạn phục vụ cho một nhóm nào ở thế gian. Rồi đem cái nhóm đó chôn sống luôn, đi vô trong tăm tối.

Cho nên, ở thế gian họ làm chính trị đánh đám này, đánh đám kia, đám kia đánh đám nọ, rồi lên án lẫn nhau, hai bên cũng là thằng tử hình hết. Kết quả được gì? Hai người phải tự chôn sống lẫn nhau không? Sự tăm tối ở thế gian hiện tại đang có, đang diễn tiến hằng ngày, đang đem tới chỗ không lối thoát. Đường đi xuống địa ngục rõ ràng mà họ không thấy. Còn có một cái chơn chánh, đem sự sáng suốt của càn khôn vũ trụ về tự trị lấy mình và ảnh hưởng người khác. Cái đó mới là chính trị đời đời, thực hiện thương yêu đời đời. Mọi người trong quả địa cầu này biết như thế thì chiến tranh, súng ống đâu còn giá trị nữa các bạn.

Tại sao chúng ta lại lấy vật chất quản lý sự thông minh của con người? Nó chỉ giới hạn để quản lý cho những phần tăm tối mà thôi. Còn sự sáng suốt không bao giờ nó quản lý nổi. Vật chất không thể quản lý nổi bởi vì có sáng suốt mới tạo ra nó, mới chế ra nó. Hỏi cái đèn sáng hay cặp mắt sáng? Cặp mắt các bạn sáng, các bạn mới tạo ra cái máy sản xuất điện, điện mới chế ra cái đèn, các bạn thấy không? Ngược lại, các bạn tự hỏi ai cho sự sáng suốt, cho các bạn

trong cặp mắt này. Có phải càn khôn vũ trụ đã đóng góp cho các bạn sự sáng suốt đó không? Rồi ngoài càn khôn vũ trụ còn cái gì nữa? Hào quang đời đời đã chiếu hóa xuống. Vận chuyển cho làm việc luân phiên phát triển, các bạn mới có cái tâm tư sáng suốt. Có cái tưởng mới có cái tượng, mới chế ra vật chất. Mới sản xuất ra ánh sáng tạm thời để phỉnh phờ những phần yếu hèn còn lại mà thôi. Dìu dắt một chút đó thôi, chứ sự thật nó không phải cái đó. Sự thật nó là hào quang sáng suốt đời đời đó các bạn.

Bây giờ, chúng ta tu về Vô Vi, tại sao chúng ta cứ đề cập đến điển, điển… để chi? Chỉ có điển mới thoát khỏi căn nhà các bạn đang ở. Chỉ có điển mới thoát khỏi bộ đầu các bạn. Chỉ có điển mới thoát khỏi những tầng ô trược ở bên trên để tiến tới sự thanh nhẹ đời đời ở bên trên. Chúng ta người tu phải ý thức rõ từ trong gia cang chúng ta trở ra. Từ hành động một của chúng ta. Từ sự sai lầm chút đỉnh của chúng ta, mà chúng ta bình tâm tu luyện, rồi sáng suốt. Lúc đó, chúng ta phân tách ra chính tại ta mà ra thôi.

Cho nên phải sửa ta. Trong mình, chúng ta đang lãnh đạo một quốc gia mà trong đầu óc biết bao nhiêu trận giặc trong này chưa có ai dẹp. Trong cơ tạng các bạn lãnh đạo ở thế gian này đang bao nhiêu sự tranh chấp của nội tâm mà chưa sửa được, chưa quản lý lấy được! Làm sao các bạn đem lại sự tốt lành cho nhân sinh đang chờ đợi? Cho nên, chúng ta phải mau mau thức giác trở về sửa mình để ảnh hưởng người khác. Mọi người phải giữ lấy khí giới tình thương và đạo đức mới dẹp được cái khí giới bất lương hiện hành trong quả địa cầu này. Lúc đó, chúng ta mới có cơ hội thực hiện sự thương yêu mong muốn và sự công bằng mới đem lại cho nhân sinh.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 7

Mẹ thương mẹ bảo con hòa
Học cho minh đạo thật thà cảm giao
Tình thương thực hiện tự rào
An ninh sẵn có nơi nào cũng yên.

Thương con chuyển hóa ra vào
Lúc nào cũng muốn con ao ước tình
Tình thương Trời Phật tự minh
Thực hành đắc đạo tâm minh đạo đời.

Mẹ thương mẹ dạy ôn tồn
Giúp con tiến hóa vượt cồn si mê
Muốn con sớm hướng lộn về
Huy hoàng nguồn cội muôn bề yên vui.

Vì con mẹ phải thật thà
Xin ơn Trời Phật phân hòa với con
Khai thông tiến triển nỉ non
Đường mòn Tiên Phật vẫn còn trơ trơ.

Montreal, ngày 23-2-1980

"Mẹ thương mẹ bảo con hòa": Mẹ Tình Thương luôn luôn kêu gọi các con phải hòa trong thương yêu.
"Học cho minh đạo thật thà cảm giao": Học cho quân bình tư tưởng, phải buông bỏ những sự tối tăm lưu manh trong đầu óc của các bạn để cảm giao trong thực tình.
"Tình thương thực hiện tự rào": Tình thương mà chúng ta thực hiện được rồi thì tự rào, tay nắm tay để tiến hóa.
"An ninh sẵn có nơi nào cũng yên": Nơi nào cũng tốt hết, nơi nào cũng yên ổn. Nếu không thực hiện được tình thương thì chẳng có

nơi nào yên. Người tu không cần sắt thép làm hàng rào, nhưng cần tình thương và đạo đức lập rào an ninh. Rõ định luật sanh trụ hoại diệt, thì chỉ có tình thương và đạo đức là khí giới sắc bén nhất để bảo vệ an ninh từ đời qua đạo.

"Thương con chuyển hóa ra vào": Cho con có cơ hội thay đổi sự hung hăng của con, để trở lại sự thanh nhẹ. Ở ban đêm cũng có sự giáo dục.

"Lúc nào cũng muốn con ao ước tình": Lúc nào, cũng muốn con ao ước tình thương Trời Phật.

"Tình thương Trời Phật tự minh": Trời Phật là gì? Trời là nhỏ nhất cũng là Ngài, lớn nhất cũng là Ngài, 24 giờ trên 24 không giờ nào Ngài rảnh, từ trược tới thanh để làm việc. Còn Phật cũng vậy, khổ hành mới đi tới, đạt tới thanh thì chúng ta biết được tình thương của Trời Phật tự minh. Tự minh là tự sửa mình, làm sao hòa hợp với Trời Phật. Ta cũng là Phật, ta cũng là Trời. Chúng ta chịu khổ hạnh không? Chúng ta không có vun bồi sân si bất chánh mà chúng ta tiến tới sự thanh giải của Trời Phật để tự minh.

"Thực hành đắc đạo tâm minh đạo đời": Đắc đạo là gì? Để quân bình tư tưởng. Biết đời là gì, đạo là gì? Nơi nào cũng có thể tạo ra cảnh thiên đàng tốt đẹp.

Mẹ Tình Thương đã ban rải khắp nơi nơi sự thương yêu mến cảm vô biên để hóa giải sự tối tăm của con người, chuyển hóa trong tâm tư sống động của mỗi phần hồn. Cho nên khắp nơi, chúng ta thấy có vợ, có chồng, có mẹ có con, đều có sự thương yêu cảm động vô biên, mến cảm giúp cho con người tiến hóa. Biết hồi tưởng đến gia đình, dù cho hung hăng cách mấy cũng muốn có gia đình. Đó là tình thương của mẹ đã giúp cho mỗi phần hồn tự thức giác.

"Mẹ thương mẹ dạy ôn tồn": Sự dạy của người mẹ, tình thương của Quan Âm, của Đức Mẹ ôn tồn, phóng thanh điển xuống các bạn. Trong lúc các bạn ngủ, trong lúc hành động, trong lúc tai nạn, nguy khốn có luồng thanh điển để cứu trợ.

"Giúp con tiến hóa vượt cồn si mê": Bởi vì sự si mê càng ngày càng tăng trưởng lên. Nó che lấp sự phát triển của Chơn Ngã. Mẹ giúp lần lần để con tự vượt, ăn năn.

"Muốn con sớm hướng lộn về": Muốn con sớm hướng trở lộn về cảnh huy hoàng là nguồn cội sẵn có. Bây giờ, các con thấy rõ các con có sự sáng suốt, muốn hay là không là do mình quyết định. Cái

muốn hay là không, cái sáng suốt ở đâu có? Đã có từ lâu chứ đâu phải bữa nay mới lượm được. Nó có từ lâu trong con rồi, trong cả càn khôn vũ trụ.

"Huy hoàng nguồn cội muôn bề yên vui": Bây giờ, chúng ta trở về cảnh huy hoàng nguồn cội đó thì muôn bề chúng ta yên vui. Mẹ luôn luôn xoa dịu tâm hồn của con và đưa con đến nơi yên ổn để con tự khôi phục tâm linh hòa tiến trong chu trình tiến hóa. Thấy rõ chưa? Tình thương của mẹ, Mẹ Tình Thương đã chìu chuộng, dìu dắt. Cho nên chúng ta ra đời, mẹ cũng đã dìu dắt. Mẹ thế gian cũng đã dìu dắt chúng ta một cách rất tận tụy, ân cần, chịu một ngày mất bao nhiêu tiếng đồng hồ để hòa vui với con. Bây giờ, Mẹ Tình Thương càng nhiều nữa, 24 giờ trên 24, Người đã ở trong ta và ngoài ta, giúp ta tiến hóa từ giờ phút khắc.

"Vì con mẹ phải thật thà": Vì con mẹ phải kiên nhẫn và thật thà.

"Xin ơn Trời Phật phân hòa với con": Xin Trời Phật triển hạn. Nếu Trời Phật không triển hạn thì tội lỗi của chúng ta quá nhiều, tăm tối của chúng ta quá nhiều, trong giây phút khắc chẳng còn sự sinh tồn tại thế nữa, nhưng mà mẹ hiền vẫn xin để con có cơ hội ăn năn hối cải.

"Khai thông tiến triển nỉ non": Chúng ta mới thấy rằng đạo là hay, đạo mầu là tốt, tình thương cao cả là quý.

"Đường mòn Tiên Phật vẫn còn trơ trơ": Chúng ta thấy cái đường mòn của Tiên Phật đã sắp đặt lại cho thế gian, lưu lại cho hậu thế vẫn còn trơ trơ. Người ở thế gian có kẻ hiểu được thì lượm và giữ lấy để mà tiến. Còn kẻ không hiểu được thì cho đó là miếng giấy vụn mà thôi, chẳng có gì quý trọng, chẳng có gì đáng giá. Nhưng gặp phải khổ rồi, tới lúc đó nó mới ăn năn hối cải. Đụng độ rồi mới biết rằng chuyện của người tiền bối đã làm và mở đường cho nó tiến nhưng mà nó không tiến.

Ngay trong nhà, cha mẹ tu, nó chẳng chịu tu. Sự mong muốn của cha mẹ nó muốn để nó tu nhưng nó chẳng chịu tu vì nó chưa đụng phải, chưa ngộ phải sự đau đớn vô cùng mà nó không chịu được. Nó thấy đó là mức tiến của nó. Cho nên để tự nhiên cho nó, đụng rồi nó sẽ quay trở lại. Sau khi nó quay trở lại thì không bao giờ nó bị đụng nữa.

Làm cha mẹ, ai cũng muốn con có cơ hội để tu, để hiểu đạo, để hiểu cảnh đời đời bất diệt. Tình mẹ thương con cao quý lắm, muốn

con thức giác, sớm trở về với con, để con hưởng cảnh đời đời giữa mẹ và con. Nhưng mà không bao giờ con nghe lời, vì con đang học, đang nếm phải. Chừng nào đụng rồi con mới ăn năn, mới biết rằng sự quý báu của người mẹ. Cho nên, người mẹ không bao giờ buộc con, nhưng mà luôn luôn khuyên con. Cầu xin Ơn Trên hộ độ cho con được thức giác, để nó sớm hiểu nó, càng sớm càng tốt.

Mọi ảnh hưởng sẵn có của kẻ đi trước đã lưu lại, vẫn ước mong hậu thế noi theo mà tiến và tự vận hành để giải thông đời đạo. Tự vận hành đó là cho nó đụng phải, gặp phải, cho nó học rồi nó mới thay đổi. Tất cả những cái gì ở thế gian đều là bài học. Những bài học đó sẽ giúp đỡ cho mọi người tiến hóa trong chu trình tiến hóa.

Cho nên, chúng ta chỉ lo sửa mình hơn là bắt buộc mọi người phải sửa. Không có chuyện bắt buộc, bắt buộc là sai rồi. Bắt buộc thuộc về đời. Đạo thuộc về tâm linh, mà tâm linh sẵn có sự sáng suốt của nó. Tới một ngày nào đó nó ngộ nhận, thì nó phải ăn năn hối cải. Có nhiều người tới 50, 60 tuổi mà nói tới đạo là người ta bất mãn, không nhìn nhận. Vì người ta thấy những sự hoen ố của đạo mầu do người đời đã tạo. Họ chán, không bao giờ người ta nghe. Người ta thấy cái đó là xạo, cái đó là láo, cái đó là không đúng. Nhưng khi tâm linh của họ đụng rồi, họ mới tìm cái chơn chánh, tìm cái sáng suốt. Chứ không phải tìm đạo nào mà mê muội, mê tín, không bao giờ! Những người đã đau khổ nhiều và những người đã được lọc nhiều, thì người đó phải tìm một cái gì tinh vi hơn, chứ còn thiếu tinh vi hơn người không bao giờ người ta theo.

Cho nên, phương pháp của chúng ta hành ở đây không phải là kêu người đó phải theo chúng ta. Nhưng người đó thấy rằng người đi trước cũng như là người hiện tại, vì sự thắc mắc đó mà thực hành để có kết quả ngày hôm nay. Những người kế tiếp đó lượm được cái pháp này, không có bị lệ thuộc bởi một ai, bởi một tổ chức nào. Người đó thấy rằng tôi phải thực hành như vậy để tôi sáng suốt và tự chủ lấy tôi, hòa hợp với hư không sẵn có. Với phương pháp như thế này là một phương tiện giúp đỡ tôi tiến mà thôi, chứ không phải tôi lệ thuộc. Bởi vì mỗi người có căn quả khác nhau. Có người thấy cái này, có người thấy cái kia. Mỗi người đều khác nhau, làm sao có lệ thuộc?

Mỗi trình độ khác nhau, người có tu ở kiếp này và người có tu ở kiếp kia, khác nhau. Cho nên, phương pháp công phu của Vô Vi

Huyền Bí Học này là mở ra để trở về nguyên căn sẵn có của mọi người. Từ đó mới tiến về nguồn cội, thì mỗi người an vui và tự tại, tự tu, tự sửa. Không bị lợi dụng một cái gì hết, mà chỉ thực hiện tình thương và đạo đức. Càng ngày càng thấy của cải thế gian không quyến rũ được người, chỉ tâm linh là căn bản hóa giải dẫn tiến.

Người tu về pháp này rồi thì Người sẽ vun bồi phần tâm linh để tiến tới vô cùng sáng suốt. Nếu mà tính như thế gian, mỗi một đạo phải đóng tiền. Tiền bạc là chuyện chậm trễ và làm những chuyện đó rồi càng chậm trễ thêm nữa làm sao tiến hóa. Còn tính làm sao tiến hóa? Chúng ta tu là tu tới vô cùng tận. Tu mãi, tu hoài, tu tiến, tu không ngừng, lúc đó mới được. Không nên nói rằng tôi học bây nhiêu tháng, tôi trả bao nhiêu tiền, rồi tôi không học nữa là thôi. Cái đó là giới hạn đạo mầu rồi! Đạo mầu không bị giới hạn, không bị kẹt, không bị dừng ở chỗ nào hết. Đạo mầu là tiến hóa vô cùng tận, thành ra nó bất chấp chuyện thế gian. Chuyện tình thương và đạo đức xây dựng ở thế gian, chuyện đó là thường của người tu Vô Vi. Có cho cũng không có nghĩa lý gì, nhưng mà không phải là sự đòi hỏi. Không phải đó là ý niệm cho người tu mà sự giải thoát mới là ý niệm thăng hoa tiến hóa của người tu.

Cho nên, các bạn được cái pháp này về nhà cứ tu, cứ thiền là đi tới. Cứ tu cứ thiền rồi sẽ sáng suốt. Chúng ta có bạn đạo để chi? Bởi vì còn sống trong bán tín bán nghi, còn phàm ngã lấn áp. Cho nên, gặp với nhau có kẻ thanh đàm đạo cho người trược biết, rồi đánh thức cho người trược trở về thanh. Hướng thanh, bởi vì trong đó họ đã có thanh, mới hướng về thanh được, còn trong họ không có thanh làm sao hướng về thanh.

Chúng ta thấy phương pháp công phu này chung quy chính tự hành mới tiến, còn không hành và nghe xuôi không bao giờ tiến. Tôi nhắc kỹ một lần nữa, hành phải hành cho đúng, không phải hành trong tinh thần lợi dụng và phù hộ. Đó là rước ma nhập thân mà thôi. Phương pháp công phu này là khứ trược lưu thanh, giải những sự ô trược trong nội tâm của chúng ta, mà lưu lại phần thanh điển sáng suốt trong chu trình tiến hóa. Tôi xin nhắc lại một lần nữa các bạn không nên mê tín và tự hành tự tiến.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 8

Chuyển tiến hành trình quy thiên cảnh
Sửa sai dẹp loạn ý tự hành
Vía hồn quy tựu minh đường đạo
Thực triển hành hương đạt giới thanh.

Giới thanh phân giải đành rành
Thực hành mới rõ trược thanh nơi nào
Chuyển từ bậc thấp đến cao
Rõ tình chơn thật ra vào tự minh
Thế gian tạm giữ chút tình
Thương yêu cha mẹ chính mình phải lo
Lo hành thực hiện dặn dò
Đi cho tới đích vượt lò lửa trui
Cha Trời Mẹ Đất an vui
Cảm thông con trẻ vượt mùi thế sanh
Thành tâm thực hiện tự hành
Quy y chơn trạng đạt thành Vô Vi
Chuyện đời lối tạm tự ghi
Sanh trụ hoại diệt ta thì tiến lên
Thực hành thức giác vững bền
Phong ba bão táp giữ nền tự tu
Tu cho khỏi lý luận mù
Hào quang chói rọi an du đời đời
Điển thanh tự tiến tự dời
Từ đời qua đạo nơi nơi dung hòa
Thực hành chẳng cảm thấy xa
Bền tâm vững chí mới là người tu.

Montreal, ngày 1-3-1980

"Chuyển tiến hành trình quy Thiên Cảnh": Cuộc đời của chúng ta xuống thế gian học hỏi, chuyển tiến trong hành trình để trở về nguồn cội.

"Sửa sai dẹp loạn ý tự hành": Chúng ta sửa sai, sửa những sự nặng trược, loạn động mà đem lại sự thanh nhẹ, an bình. Lúc đó, ý chúng ta tự hành tiến, không còn phải nhắc nhở nữa.

"Vía hồn quy tụ minh đường đạo": Có vía có hồn sáng suốt, biết đường quân bình của trời đất để tiến hóa.

"Thực triển hành hương đạt giới thanh": Thực hành phát triển trong cuộc hành hương. Đạt tới chỗ thanh cao, nhẹ nhàng.

"Giới thanh phân giải đành rành": Rõ ràng cho ta thấy, càng tu càng nhẹ, càng thanh càng thấy rõ ràng mọi sự việc.

"Thực hành mới rõ trược thanh nơi nào": Thực hành mới rõ trược là gì? Thanh là gì?

"Chuyển từ bậc thấp đến cao": Từ thấp, chúng ta trụ hóa tại thế gian, từ nặng trược, tối tăm, rồi đi tới sự sáng suốt.

"Rõ tình chơn thật ra vào tự minh": Chúng ta rõ sự chơn thật là gì. Lúc đó hồn vía ra vào, tự hiểu rõ ràng.

"Thế gian tạm giữ chút tình": Ở thế gian mình phải tạm giữ chút tình. Đối với gia đình: vợ chồng, cha con, anh em, phải thương yêu.

"Thương yêu cha mẹ chính mình phải lo": Phải biết thương yêu cha mẹ, phải giữ chữ hiếu làm mục đích tiến hóa đi lên.

"Lo hành thực hiện dặn dò": Lo hành, lo phát triển, thực hiện những sự dặn dò của người tiền bối cũng như của cha mẹ.

"Đi cho tới đích vượt lò lửa trui": Sự tiến hóa không ngừng của phần hồn phải đi cho tới đích. Chúng ta phải đi tới mục đích đã hoạch định, vượt khỏi sự thử thách hiện hành.

"Cha Trời Mẹ Đất an vui": Đấng tạo hóa an vui, thấy chúng ta biết tu, biết tiến, biết hành.

"Cảm thông con trẻ vượt mùi thế sanh": Biết được tâm tình, sự đau khổ của nó thức giác và nó phát triển trong tâm tư vượt mức để tránh những sự quyến rũ của thế gian.

"Thành tâm thực hiện tự hành": Cương quyết sửa mình, để tiến.

"Quy y chơn trạng đạt thành Vô Vi": Trở về nguyên căn là sự sáng suốt vô cùng tận. Lúc đó, mới thấy Vô Vi là gì. Thấy cảnh giới Vô Vi là đời đời, tha thứ, thực hiện tự giải tự hòa.

"Chuyện đời lối tạm tự ghi": Ở thế gian lối tạm, cái gì cũng tạm. Tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục, hướng hạ. Tạm một thời gian thôi, rồi cũng chán. Tự ghi tự nhớ đường lối đi lên.

"Sanh trụ hoại diệt ta thì tiến lên": Sanh trụ hoại diệt rõ ràng, chúng ta đi trong chu trình sanh trụ hoại diệt của định luật tiến hóa. Chúng ta phải giữ sáng suốt, vun bồi sáng suốt để đi lên.

"Thực hành thức giác vững bền": Thực hành, lúc đó chúng ta thức giác vững bền, sáng suốt. Thấy sự sai lầm chính mình đã tạo quá nhiều, chúng ta vững tiến.

"Phong ba bão táp giữ nền tự tu": Dù cho phong ba bão táp đi nữa, chúng ta phải giữ vững một nền tảng để tiến sửa rõ rệt.

"Tu cho khỏi lý luận mù": Nhiều khi nói, vặn này, vặn kia để hỏi thiên hạ. Rốt cuộc lý luận của mình mù mà không hay, không hiểu, cứ cho mình sáng suốt hơn đối phương. Vì mình không hiểu thì mình mới thắc mắc. Vì mình thiếu sáng suốt mình mới tăm tối. Đó là do mình tạo ra mà thôi. Đặt những câu hỏi tăm tối mà không biết mình là ai. Chúng ta yên tâm lo tu thì chúng ta thấy:

"Hào quang chói rọi an du đời đời": Hào quang là gì? Là sự sáng suốt sẵn có của chúng ta. Sự thanh nhẹ sẵn có của chúng ta xuất phát, thì bề trên chuyển hóa xuống phần thanh nhẹ để cho chúng ta thấy sự chói rọi hòa hợp.

Ở trong có, ngoài có, mới có sự chói rọi. Chứ mắt phàm chúng ta, trong này có ánh sáng mới nhìn ra ngoài có ánh sáng. Nếu trong tắt hẳn ánh sáng, làm sao dòm ra ngoài có ánh sáng mà chúng ta thấy hào quang chói rọi an du đời đời. Thấy rõ ràng, hào quang chúng ta phối hợp thanh nhẹ, bề trên đã chuyển hóa cho chúng ta. Cái đó bất di bất dịch, không bao giờ một thế lực nào có thể diệt nó, trừ chủ nhân ông sái quấy, tự hạ lấy từng lớp của mình mà thôi.

"Điển thanh tự tiến tự dời": Điển chúng ta thanh, tự tiến tự dời, tự đi lên. Đi lên để tiếp theo sự sáng suốt ở bên trên, rồi tự nó giải tán sự trược ô.

"Từ đời qua đạo nơi nơi dung hòa": Từ đời, từ sự phức tạp mà chúng ta không thấy được sự sáng suốt, thì chúng ta sống trong gì? Chúng ta sống trong trầm luân của sự đau khổ. Lúc đó, chúng ta vượt khỏi rồi. Chúng ta thấy ở đâu cũng là ung dung hòa hợp hết, không có chỗ nào bị kẹt, kích động như chúng ta tưởng trước khi chúng ta chưa tu.

"Thực hành chẳng cảm thấy xa": Chúng ta thực hành rồi thì không thấy cái gì khó cả.

"Bền tâm vững chí mới là người tu": Cái gì chúng ta bền tâm vững chí rồi, chúng ta thấy rõ ràng hành trình sửa chữa là đúng. Hành trình sửa chữa là tiến hóa. Hành trình sửa chữa mới thấy là giá trị do chính mình đóng góp, chính mình phải lo cho mình mới là đúng.

Cho nên, các bạn tu ở đây, không ngoài sự thực hành, tự sửa chữa trong chu trình tiến hóa. Cuộc hành hương dài đăng đẳng, nếu mà chúng ta không chịu thực hành thì ai giúp đỡ chúng ta đây? Ai lo cho chúng ta tiến hóa, ngoài chúng ta? Chỉ mình mới hiểu mình hơn, chẳng ai hiểu được sự sai lầm của mình. Chúng ta càng ngày càng tỉnh, thì chúng ta càng ngày càng thấy sự sai lầm của chính mình, chớ không thể nói rằng chúng ta đúng. Nếu đúng thì chúng ta đâu cần tu. Đúng thì chúng ta khỏi cần sửa từ li từ tí, mà chấp nhận từ hoàn cảnh này tới hoàn cảnh kia trong định luật sanh, lão, bệnh, tử.

Mọi người ở thế gian, rồi đây đi tới già nua mà thấy rõ sự sai lầm chính mình đã tạo cho mình. Đã làm cho mình đen tối vì sự kích động và phản động luân lưu trong chu trình tiến hóa mà chúng ta nhận định không rõ hướng đi. Không chịu đi lên, nhưng chỉ có đi xuống. Làm sao đạt được chánh pháp. Làm sao rõ được tình thế nguyên căn.

Cho nên, chúng ta có tu thấy rõ ràng. Khi càng thấy rõ, chúng ta ao ước cái gì bây giờ? Chúng ta ao ước trở về nguồn cội, trở về sự sáng suốt vô cùng tận. Chính chúng ta đã dầy công từ bao nhiêu năm, bao nhiêu tháng, bao nhiêu giờ. Bây giờ, chúng ta mới thấy được, hé ra một chút. Từ đó, chúng ta tin rằng sự thực hành của chúng ta không hoang phí. Chỉ dầy công thực hiện để đóng góp trong chu trình tiến hóa của phần hồn. Nhiên hậu, mới hòa cảm với các nơi các giới.

Chúng ta càng tu càng thấy sung sướng. Càng tu càng thấy nhẹ nhàng. Càng tu càng thấy sự thay đổi của nội tâm, nội tạng, trong sự tiến hóa của tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục đều phải thay đổi và tự nhắc lấy mình.

Các bạn Soi Hồn, nhắm mắt thấy ánh sáng, rồi một ngày nào đó, các bạn đi trong sự tham dục hướng hạ thì áng sáng đó mất đi, không còn ánh sáng nữa và sự bận tâm trở về với các bạn. Cứ kẹt,

kẹt như con người bị giam trong một cái tủ. Bốn cánh tủ che đậy chúng ta, rồi tiến thoái lưỡng nan. Cứ như vậy, gây ra những sự bất bình của nội tâm, làm cho chúng ta chậm tiến và thiếu hẳn sáng suốt. Rồi tưởng chúng ta là hay, cái nào đến với chúng ta cũng chê. Chúng ta tưởng rằng chúng ta hay hơn mọi người, kể cả Tiên, Phật, Thánh chúng ta cũng không cần biết. Đó là một tư tưởng cống cao ngạo mạn. Đi đâu? Cống cao ngạo mạn là đi xuống. Tưởng ta đây, rồi đâu còn học nữa để tiến hóa. Tưởng ta giỏi hơn thiên hạ, thông minh hơn người khác nhưng mà không hiểu rõ sự thông minh đó do đâu mà có. Do chính ta có? Không! Bình tâm một chút để xét sự phối hợp của cả càn khôn vũ trụ chấm điểm cho chúng ta. Thấy chúng ta trình độ tới đâu thì bề trên chuyển hóa một phần sáng hơn để chúng ta học ăn, học nói. Để sửa mình tiến hóa. Để cho phần hồn càng ngày càng thanh nhẹ, vững chí tiến hóa.

Các bạn tu rồi có một phần sáng suốt, đừng tưởng rằng chính bạn có, chính bạn hay. Bạn không làm gì có và không làm gì hay hết. Một vị sư, một vị gì có tâm tu bao nhiêu năm cũng không dám xưng mình hay, xưng mình giỏi. Nhưng mà là hiếu học, cần học hỏi nhiều. Từ hành động một của bất cứ nơi nào đưa đến, người cũng phải lo học, lo tiến, lo sửa. Đó! Mới mong rằng ngộ được chánh pháp, để tiếp tục tu. Ngoài thể xác của chúng ta, chúng ta cũng phải như thế đó mới có cơ hội học. Còn nếu chúng ta tự đắc, tự cao, thì không bao giờ có cơ hội học được gì hết. Chúng ta vẫn kẹt, kẹt mãi, không tiến nên đâm ra điên cuồng.

Cho nên, các bạn thấy ở thế gian có một số người điên cuồng, không thể nói gì để cho người ta hiểu được. Có một số người cũng tham gia tu, nhưng tu một thời gian rồi khùng nói bậy. Tại sao? Tại vì phần điển của họ không chịu hướng thanh, mà hướng hạ. Rồi mong bề trên phò hộ, bề trên làm sẵn cho họ ăn, làm việc cho họ, phục vụ cho họ! Nghĩ: "Tôi kêu tới Ơn Trên, Ơn Trên phải lo cho tôi". Đó là chuyện sai lầm, không tiến nổi, tự giam mình trong cảnh đời đời mà không hay.

Thượng Đế đã cho chúng ta đầy đủ tài năng, quyền thế để phát triển đi lên. Có sự huyền vi, có một thế đứng để tiến hóa, hướng Thượng. Chúng ta không chịu, cứ đâm đâm kêu bề trên phải phục vụ cho chúng ta, lấy sự thông minh lợi dụng Đấng Trọn Lành, kêu

réo sự giúp đỡ của bề trên đối với chính mình. Kết quả ở đâu mà có?

Các bạn thấy cha mẹ thương yêu các con là một chuyện. Nhưng mà các con phải tự phát triển mới thấy rõ sự phát triển của chính mình. Hòa hợp với sự thương yêu xứng đáng của cha mẹ, thì chúng ta mới càng cố gắng hòa hợp bên trên, mới xứng đáng tình thương của Trời Phật đã và đang ban bố hằng ngày, hằng giờ, hằng phút, mới tiến tới sự sáng suốt vô cùng tận.

Các bạn tu trong "Không" giờ thì các bạn đạt được cái gì? "Không" giờ là cơ thể của các bạn đã quân bình rồi, qua những sự thanh lọc tạm của cơ thể, rồi các bạn bắt đầu đi vô giới đó. Cho nên, "Không" giờ các bạn dễ tiến hơn, bởi "Không" giờ là giờ ly tâm, phần thanh điển được hút đi lên trên. Nếu các bạn không tu, các bạn vẫn có một giấc ngủ yên nhẹ, mà các bạn tu thì mượn đó làm thành một cái đà để xuất phát tiến lên.

Chúng ta có pháp Soi Hồn, các bạn bịt tất cả những sự vọng động mà hằng ngày các bạn thu thập vô từ lỗ tai, chạy tới các nẻo hốc trên bộ đầu các bạn, rồi trụ hóa lên trung ương bộ đầu phóng giải ra. Lúc đó, luồng điển của các bạn ở vào giờ Tý thông khai của trời đất, thì phóng xuất nhẹ nhàng. Ngoài giờ đó thường bị dao động. Lúc đó bên trên chiếu hóa và bạn tự hòa hợp với bên trên, sự sáng suốt trở về với bạn. Nó nhẹ nhàng hơn.

Rồi các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển, càng nhẹ hơn nữa. Các bạn hít vô đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu, không có cái gì trở ngại nữa. Tới giờ đó nó thanh nhẹ, mỗi mỗi đều ứng trong định luật xuất phát thay đổi của nội tâm. Từ giấc ngủ, mà bây giờ giấc ngủ chúng ta tịnh, ta ngồi ta ngủ. Ta làm Pháp Luân: hít vô đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu. Mượn cơ hội đó khai phá luồng điển của xương sống tiến lên trên đỉnh đầu. Chuyển chạy hòa hợp với sự thanh tịnh của càn khôn vũ trụ. Rồi chúng ta Thiền Định.

"Biển cho lặng Minh Châu mới phát
Lòng cho riêng mới gọi là Thần"

Lúc đó, chúng ta ngồi trong thanh tịnh để lắng trong mọi sự việc. Ý niệm xuất phát đi tới siêu phàm, xuất hồn đảnh lễ Phật. Chúng ta mới thoát khỏi sự nhiễu động của nội tâm. Chúng ta ru ngủ, trong mê có tỉnh, trong tỉnh có mê... Lần lần, tiến giải lên, rồi mới vững

thanh, đạt thanh, hòa hợp với thanh. Lúc đó, các bạn hành trong triền miên sáng suốt.

Thiền Định, chúng ta ngồi càng lâu càng tốt. Dỗ ngủ cũng không sao, rồi nó sẽ nhẹ, đưa các bạn tới sự ổn định. Sẽ lập lại một giấc ngủ yên tịnh, rất tốt, hòa hợp với thiên cơ trong sáng suốt tươi đẹp. Công phu của chúng ta phải có lý do. Phải làm thế nào để cho được mở. Mục đích của công phu để mở là gì? Mở hai luồng điển Mạch Đốc và Mạch Nhâm, từ xương cụt đi lên tuốt môi trên, rồi từ môi dưới đi xuống tới rún, tới khỏi Đơn Điền. Thì đó là Nhâm Đốc tương thông.

Khi các bạn tu, Nhâm Đốc tương thông thì tự nhiên dâm tánh càng ngày càng giảm. Thấy không cần thiết vì sự luân lưu chuyển hóa của luồng điển. Nhâm Đốc tương thông thì chỉ hướng thượng phát triển, dâm tánh của con người giảm bớt, nó không còn nhu cầu tại thế như trước kia đòi hỏi. Lúc đó, các bạn tự nhiên giảm tất cả những sự tình dục đòi hỏi. Cái chuyện bất chánh, các bạn phải đem tất cả lên trên hướng Thượng. Các bạn thấy sự sáng suốt, thanh nhẹ, an vui. Lúc đó, các bạn tiếc rằng đã tu rất trễ, nhưng mà cố gắng rồi cũng sẽ đi. Bởi vì, khi các bạn càng ngày càng thâu gom lại, càng thấy mình càng thanh nhẹ. Thấy một nơi sáng suốt không còn gồ ghề như lúc trước. Nó thanh nhẹ, chỉ có một điểm mà đạt được tất cả, thì chúng ta càng ngày càng gom về điểm đó, hướng về điểm đó. Trong đạo, người ta nói là Thánh Thai. Có Thánh Thai, các bạn mới tiến, mới đi lên, mới sáng suốt. Trụ hóa rồi chúng ta mới trở về quê xưa chốn cũ.

Chúng ta giáng sanh xuống thế gian bởi một vòng điển, là một giọt máu. Rồi phân ra âm dương, thành ra tay chân, mắt mũi, tai miệng. Ở thế gian, sống đến ngày nay, bây giờ chúng ta muốn trở về phải lấy cái gì? Chúng ta phải gom thanh điển. Thanh điển đó là Mâu Ni Châu mà chúng ta thường nói. Từ đó, nó sẽ chuyển hóa lên, cũng có mắt mũi tai miệng như ở thế gian. Nó thanh nhẹ hơn, sáng suốt hơn, cởi mở hơn. Không còn sự eo hẹp làm cho nó bực tức nữa. Nó chuyển hóa trong định luật: kích động và phản động hướng thượng. Trong định luật tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục cũng là hướng thượng. Tất cả được dời lên thay vì đi xuống. Lúc đó, các bạn thấy an vui, thấy pháp này tuy rằng rất đơn giản, mộc mạc, nhưng mà đi tới kết quả: thanh tươi, nhẹ nhàng cho chính mình. Các bạn càng

quý pháp, càng kính mến những người đã tìm ra nó. Rốt cuộc, các bạn mới thấy Đấng Tạo Hóa đã ban cho. Thượng Đế đã ban cho một cuộc hành trình trở về nguồn cội. Càng thương yêu Thượng Đế, các bạn càng thương yêu các bạn trong chu trình tiến hóa. Lúc đó, chúng ta không bao giờ để mất cơ hội trở về nguồn cội vinh quang.

Vinh quang là gì? Vinh quang là chính mình hành đạt mới gọi là vinh quang. Thiên hạ hành giùm cho mình, lấy gì có sự vinh quang? Các bạn đi học mà thi đậu, các bạn mới thấy có giá trị. Các bạn thi rớt, rồi nhờ người ta thi giùm, sao còn giá trị? Cho nên hành trình công phu quý giá ở chỗ đó. Chúng ta phải cố gắng, phải thực hành mới đạt được. Còn không cố gắng, không thực hành, nói xuôi nói ngược, lý luận, chẳng đi tới đâu, tốn công vô ích.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 8

Xét xem con trẻ xôn xao
Mẹ lo chuyển hóa ra vào giúp con
Hành trình đã sẵn đường mòn
Chờ con thực hiện sống còn đến nơi.

Chớ xem ngoại cảnh mà lầm
Trong con có sẵn thậm thâm dịu hòa
Điển thanh thực hiện chơn đà
Hòa cùng vũ trụ chuyển qua muôn tình.

Mẹ răn mẹ dạy nhớ ghi
Đời con phải học thân thì mới an
Càn khôn vũ trụ luận bàn
Chờ con tiến hóa mở màn tình thương.

Thế gian học hỏi thấy sai
Học hoài không hết học hoài không ngưng
Hồn con cũng chẳng được dừng
Hành trình tiến hóa mỗi từng mỗi thanh.

Montreal, ngày 1-3-1980

"Xét xem con trẻ xôn xao": Tranh đua đủ thứ, cái gì cũng tham, cái gì cũng muốn.
"Mẹ lo chuyển hóa ra vào giúp con": Lúc đó, mẹ luôn luôn ở trong con và ngoài con, lo chuyển hóa để giúp đỡ. Phần điển của mẹ không bao giờ rời con được. Vì là thiêng liêng làm sao rời con được?
"Hành trình đã sẵn đường mòn": Cuộc hành trình đã sẵn đường mòn của những người tiền bối đã thành công, cũng như Phật, Chúa ở thế gian, các vị Thiên Tiên đã thành công.

"Chờ con thực hiện sống còn đến nơi": Để chờ con tự thực hiện, tự khai mở, tự sửa, tự tiến để đến nơi. Sự động loạn của con trẻ là sự lo âu của mẹ hiền, ước mong con sớm thức giác, thực hành cho kịp con tàu tiến hóa của nội tâm. Chiếc tàu tiến hóa không phải một chiếc tàu chực sẵn làm bằng cây, thép, sắt. Không! Nội tâm của chúng ta có cả một chiếc tàu để tiến hóa. Từ trược tới thanh, từ thanh đi tới sự sáng suốt đời đời.

Cho nên, chúng ta phải cố gắng dày công sửa mình mới được. Chúng ta không nên động loạn và thích những cái gì không xứng đáng, để hòa hợp dẫn tiến tâm linh của chúng ta.

"Chớ xem ngoại cảnh mà lầm": Đừng cho ngoại cảnh xâm nhập chúng ta và đừng tán đồng ngoại cảnh mà không tìm cái cảnh có sẵn của nội tâm chúng ta.

"Trong con có sẵn thậm thâm dịu hòa": Ở sâu trong đáy lòng của con có những sự dịu hòa. Nếu mình hướng lộn vô và tìm trong thanh tịnh thì thấy rõ.

"Điển thanh thực hiện chơn đà": Đó là phát triển và đem tới một đà tiến chơn chánh. Phần thanh điển chuyển hư không, chuyển qua tất cả muôn tình thế, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên.

"Hòa cùng vũ trụ chuyển qua muôn tình": Sự đẹp xinh của nội tâm sẵn có, chỉ có thực hành thanh tịnh thì tự xem con mà hiểu người. Vũ trụ là con, con là vũ trụ. Minh rồi mới hiểu vô cùng tận là gì. Sự xinh đẹp của nội tâm, mọi người đều có, mà chúng ta không hướng về nội tâm làm sao có? Lúc đó, chúng ta càng hướng về nội tâm. Càng thấy ta thì càng thấy tất cả những gì của càn khôn vũ trụ. Chính ta có, chính người có, thì chúng ta mới thấy rằng đi trong đà tiến học hỏi mới là tiến hóa. Còn nếu đi trong đà tiến kích bác, thì không bao giờ có sự tiến hóa. Chúng ta cần học hỏi nhiều hơn, nếu chúng ta không học hỏi làm sao mà tiến được?

"Mẹ răn mẹ dạy nhớ ghi": Mẹ là ai? Mẹ là thiêng liêng sáng suốt. Mẹ sanh được con, mẹ bảo thủ con và vạch đường lối cho con tiến. Sau sự động chạm, con phải nhớ ghi để sửa mình, không nên liều lĩnh nữa.

"Đời con phải học thân thì mới an": Con đừng nên tự đắc, không nên tự cao tự đắc. Đời con phải học, phải hạ mình xuống, phải học hỏi thì mới an, mới sáng suốt được.

"Càn khôn vũ trụ luận bàn": Càn khôn vũ trụ để làm gì? Để chuyển hóa và dẫn dắt mọi tâm linh trong sự bàn bạc sáng suốt.

"Chờ con tiến hóa mở màn tình thương": Đợi cho mọi tâm linh tự nó tiến hóa và thật sự mở màn tình thương, hòa hợp với Thượng Đế, trời đất.

Khi con ý thức rõ phần hồn của con là đến đây để học và tiến hóa thì hoàn cảnh nào đưa đến, con cũng cảm thấy vui và bằng lòng trả bài. Còn nếu chúng ta đến đây, nói chuyện hưởng thụ, sung sướng, "Tôi làm quan thì tôi phải hưởng" thì tất cả những gì bạn thấy đều là trở ngại. Chúng ta đến đây để học để tiến thì chẳng có gì là trở ngại. Còn chúng ta muốn hưởng thụ thì làm cho mình trở ngại. Hưởng thụ là gì? Hưởng thụ là sự tăm tối, tự hủy hoại mà thôi. Còn học để tiến là vun bồi sự sáng suốt, rõ ràng!

"Thế gian học hỏi thấy sai": Chúng ta thấy ở thế gian, càng học hỏi thì càng thấy mình sai.

"Học hoài không hết, học hoài không ngưng": Mà học hoài không hết. Học vô cùng tận mà! Ý chí của chúng ta cũng vô cùng tận; phần hồn chúng ta cũng vô cùng tận và hành trình của chúng ta cũng vô cùng tận. Càng học thì càng cần phải học. Cho nên, chơn lý là làm việc nhiều hơn linh căn tại thế. Chơn lý không ngừng, phải làm việc hoài, phải học hoài.

"Hồn con cũng chẳng được dừng": Hồn con cũng không bao giờ dừng chân tại chỗ, phải tiến. Có lười biếng cách mấy, lâm nạn cũng phải thức giác, phải sửa tu.

"Hành trình tiến hóa mỗi từng mỗi thanh": Trong hành trình tiến hóa, thấy mỗi từng mỗi thanh, mỗi từng mỗi nhẹ, mỗi từng mỗi mở, mỗi từng mỗi dẫn tiến chúng ta.

Muốn có sự sáng suốt đời đời thì phải thực hiện đời đời. Nhiên hậu, mới đạt tới mọi sự thanh nhẹ của nội tâm. Còn nếu chúng ta không chịu tu bổ sửa chữa, làm sao có sự thanh nhẹ trong nội tâm. Nội tâm của chúng ta là trình độ, làm sao bán được, mà ai cho chúng ta được? Chỉ có chúng ta tự hành mới thấy rõ.

Cho nên, trình độ không mua và không bán. Phải sửa để tiến, mới là đúng. Dù cho các bạn ăn học đến đâu đi nữa, nhưng mà tôi đã nói rằng người học giả, người biết học, người biết tu thì thấy rõ mình là người ngu! Không thấy được sự sáng suốt đâu! Khi các bạn

cảm thấy mình là người mù, mình mới tiến được. Nếu không cảm thấy mình là người mù, không bao giờ các bạn tiến.
Cho nên chúng ta phải sửa, đừng nói tôi tu một thời gian, đắc đạo, tôi được rồi thôi! Tôi an nhàn! Tôi sung sướng! Không bao giờ có điều đó! Các bạn có làm hình thức bề ngoài đi nữa cũng không gạt được cặp mắt của Thượng Đế. Các bạn không gạt được những người đi trước. Dù các bạn đặt bất cứ điều kiện gì trong hành trình tu tiến, sơn phết ở bên ngoài, thì những cái đó không có giá trị đối với bề trên. Chỉ nội tâm của các bạn mà thôi! Bằng lòng tự sửa từ trược tới thanh, từ thanh đi tới sự sáng suốt đời đời. Đó mới mong rằng có sự chứng minh của bề trên, để giúp đỡ cho các bạn tiến hóa. Cho các bạn có cơ hội hành trì thực hiện mọi sự sáng suốt. Ứng chiếu trong mọi trạng thái hiện hữu trong cái tiểu vũ trụ của bạn, rồi mới hòa hợp với càn khôn vũ trụ. Lúc đó, các bạn mới ý thức được giá trị đời đời do chính mình khám phá ra mới thấy rõ. Không nên chờ một ai giúp đỡ chúng ta nữa. Chúng ta phải cố gắng hành trì. Nếu không hành trì thì các bạn sẽ bị lôi cuốn bởi trược, rồi kẹt một chỗ không tiến hóa nổi.
Khi các bạn bành trướng ngoại cảnh rồi, thì sự tiến hóa của nội tâm các bạn sẽ đứng tại chỗ, không tiến được! Tôi dám cam kết với các bạn điều này. Chúng ta tu là phải biết lo cho phần hồn, lo bên trong, ý thức sự sáng suốt đời đời sẵn có của chúng ta. Phải hành mới có, không hành không thấy. Cho nên phải hành trì!
Ở thế gian không phải không có người thành công. Đã có rất nhiều vị đã thành công. Tại vì chúng ta nông cạn không thấy rõ. Trình độ không có, rồi không chịu khai mở sự thầm kín đang kẹt trong tâm hồn của chúng ta, thì chúng ta càng ngày càng chậm tiến hơn. Rồi chúng ta chỉ ăn cắp của thiên hạ về lý luận, lấy kinh kệ để xét mình và mình thực hiện như đường lối sáng suốt của tâm kinh. Ngược lại lấy kinh mà nói đủ thứ, luận đủ thứ, xét đủ thứ, rồi bày ra không lối thoát, không thực tiễn được. Những người học và chính ta đã đàm luận đây, đều sai hết rồi. Làm sao dẫn tiến được phần hồn?
Cho nên, phải thầm tu thầm tiến. Thực hiện trong nghịch cảnh, thực hiện trong đời đạo, hành trì trong tiến hóa, nhiên hậu mới thấy rõ sự sáng suốt của bề trên. Những người đi trước không bỏ chúng ta, lưu lại cho chúng ta những gì tốt đẹp cao quý nhất. Chính chúng ta không chịu làm điều tốt đẹp và cao quý, lấy lý này

lẽ kia trong một phần tri giác tạm thời. Luận đó và xét đó cho là đúng. Nếu nó đúng đâu còn là chơn lý. Chơn lý là vô cùng tận. Bút viết không hết, lời tả không xong, chỉ có thanh tịnh mới thấy chơn lý. Mà nếu các bạn không đạt tới thanh tịnh, làm sao các bạn thấy chơn lý. Làm sao các bạn thấy tình thương của người mẹ hiền. Làm sao thấy tình thương của Ngọc Hoàng Thượng Đế chiếu hóa cho mọi người.

Sự dày công, sáng suốt đó đã đóng góp cho chúng ta, mà chúng ta lại trở nên phụ. Tại sao phụ? Chúng ta thích sự tăm tối, thích sự chậm tiến, thích sự bàn bạc không lối thoát Đề cao chính mình và đề cao những gì lưu lại cho mình, mà không chịu hành như những gì đã từng nhắc nhở chúng ta và phân giải cho chúng ta một đường tiến đồng hành. Trở lại đồng hành với chúng ta để dẫn chúng ta đến đích và đạt tới sự sáng suốt vô cùng tận. Không chịu hành mà chỉ có nói không! Nói đông, nói tây, nói đủ thứ nhưng mà không làm được gì hết. Càng ngày càng eo hẹp thôi. Rồi tới giờ phút lâm chung, các bạn nghĩ thế nào? Té ra mình tu trong một hành trình mấy chục năm, chỉ tìm con đường đi xuống. Bỏ rơi phần hồn. Bỏ rơi Chủ Nhân Ông. Hồn vía bất minh, cứ lý luận trong trí thức sách vở, mà không hiểu mình là ai.

Cho nên, đòi hỏi sự thực hành. Sự thực hành là quan trọng nhất càn khôn vũ trụ. Chúng ta tu Vô Vi chỉ có thực hành. Không thực hành, không thấy gì hết. Phải thực hành, các bạn mới thấy. Khi thấy rồi, các bạn là người đóng góp. Các bạn đã có sự sáng suốt để ảnh hưởng những người xung quanh các bạn. Để cho lục căn lục trần chính bản thể các bạn được tiến hóa trong hành trình sáng suốt, thương yêu, cởi mở, thì cao quý biết là bao nhiêu. Tại sao chúng ta không thực hiện, mà lại vun bồi sự lười biếng, bê trễ, lý luận sai lầm. Để chi? Để tự giam phần hồn và chận mức tiến của phần hồn. Chận được không? Không bao giờ các bạn chận được. Nhưng một thời gian nào, các bạn ngộ nạn. Từ cái nạn đó, nó sẽ mở cho các bạn. Các bạn mới thấy sự công bằng của thiên cơ, của Đấng Cha Lành cho các bạn học, nếu các bạn muốn.

Càng muốn học, thì càng có bài vở mới. Càng kẹt lại càng có bài vở đau thương hơn, tai nạn gay gắt hơn. Lúc đó các bạn mới trở về. Cho nên nhiều người nói tại sao tôi tu bao nhiêu năm, cha mẹ tôi tu bao nhiêu năm, khổ hạnh bao nhiêu, mà ông nói chưa phát triển

nổi. Sự thật, vì người sống tại thế, thì làm những điều ngoại cảnh mà thôi. Không biết sửa nội tâm, không biết ứng chiếu với bề trên, cho nên bị kẹt. Bị kẹt thì phải học những bài xứng đáng hơn, nhiên hậu mới tiến hóa.

Nhiều người tu, mới bước vô tu, muốn rằng cha mẹ tôi phải thành Phật, thành Tiên. Chính mình không chịu thực hiện làm Phật, làm Tiên. Làm sao rõ cha mẹ thành Phật, thành Tiên? Dù cho cha mẹ thành Phật thành Tiên mà mình không biết giới Phật, giới Tiên là gì. Làm sao mình thông cảm được sự thành công của cha mẹ? Cũng đòi hỏi sự thực hành mới đo lường được. Nếu không thực hành thì không bao giờ đo lường được việc gì hết. Chỉ tạo ra cái kẹt mà thôi, không tiến.

Tại sao hằng tuần, tôi nhắc các bạn chỉ có thực hành mà thôi? Phải tu đi, không làm gì hơn hết. Chính tôi tu đến ngày nay, tôi vẫn thấy tôi ngu đần. Tôi càng ngày càng phải học thêm. Cái hay của Trời Phật rất thầm kín và cái sáng suốt nó rất sáng suốt. Mà mình chưa sáng suốt, mình chưa rõ mình. Mình chưa chấp nhận thực hiện bi, trí, dũng. Bi, trí, dũng trong thực hành thì các bạn mới thấy rõ sự cao quý đời đời. Chính các bạn phải hoàn thành những hành điểm đó. Lúc đó, các bạn mới thấy rõ tu là cao quý.

Càng tu càng sửa, càng sửa càng tiến. Càng minh bạch, càng thấy rõ sự sai lầm của chính mình, không dám phê phán một ai. Chỉ sửa mình để ảnh hưởng người khác. Cái đó mới là chân chánh. Mỗi mỗi chúng ta trong quả địa cầu chịu sửa mình như vậy, thì có người nào thất nghiệp đâu, có người nào cảm thấy đau khổ đâu. Người nào cũng biết sửa mình để ảnh hưởng người khác thì các bạn sẽ làm những gì tốt nhất trong càn khôn vũ trụ các bạn cũng có thể làm được.

Nếu các bạn không chịu thực hiện thì không sao làm được hết. Nhưng mà tạo lại cảnh kẹt, đau khổ, bán tín bán nghi. Không tin tưởng nơi năng lực sẵn có của mình thì làm sao các bạn tiến được? Các bạn nên tin tưởng nơi năng lực sẵn có của mình, mới tiến được. Cho nên phải gắng tu, gắng sửa, mới có kết quả. Nếu các bạn không chịu tu, không chịu sửa và không chịu thực hiện tình thương và đạo đức, làm gì các bạn biết sự thương yêu thanh nhẹ là quý giá. Biết sự thương yêu thanh nhẹ là khí giới sắc bén nhất trong càn khôn vũ trụ, để dìu tiến mọi cơ năng tiến hóa, đi trong hành

trình "Nhất Lý Thông, Vạn Lý Minh" rõ ràng! Sách thì cũng có, học thì đã học rồi, nhưng mà làm thì chưa làm được. Cho nên bị kẹt ở chỗ đó!
Ngày nay, chúng ta đòi hỏi sự thực hành, trong thương yêu cái thể xác mà Đấng Cha Lành đã ban cho chúng ta. Chúng ta phải sửa chữa, tu bổ cho nó càng ngày càng sạch sẽ, càng tinh vi, càng sáng suốt. Lúc đó, chúng ta mới hưởng được sự tinh vi đời đời của Thượng Đế đã ban cho chúng ta.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 9

Phân chuyển thực hành xét thấp cao
Tâm con dũng tiến trên đường đạo
Hướng về không động đời đời tiến
Phẳng lặng tâm can ngộ pháp mau.

Pháp mau nhờ tự sửa mình
Hòa cùng các giới tự minh cao từng
Cha Lành chứng kiến vui mừng
Mong con tiến hóa không dừng phút giây
Hồn con mới chính bực Thầy
Dạy cho nội bộ ngày ngày tự minh
Hướng về thanh cảnh tâm linh
Giải phân trần trược nơi mình hành tu
Từ đời qua đạo giải thu
Tinh vi Trời Phật giúp mù tiến thân
Hành trình tiến giải mỗi phần
Công bằng bác ái lần lần tiến lên
Vun bồi ý chí vững bền
Lập nền căn bản chẳng quên sửa mình
Đạo đời học hỏi mới minh
Tình thương đạo đức do mình thực thi
Nhớ Cha phân giải từ li
Vô cùng chơn lý đạt vì tình thương
Hào quang chuyển hóa như gương
Tâm minh hành đạo tự lường mà đi
Chớ nên tạo thế sân si
Khó hành khó tiến cũng vì loạn tâm.

Montreal, ngày 8-3-1980

"Phân chuyển thực hành xét thấp cao": Trong thực hành chúng ta mượn cái pháp của Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp hiện tại là: Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định. Nó phân chuyển trong đường lối thực hành.

Xét trước kia ta chưa tu bản tánh trần trược. Bây giờ, ta tu trong ba môn: Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, chúng ta thấy nó lại nhẹ và thay đổi. Nhẹ là gì? Là cao hơn, thanh nhẹ hơn. Còn trần trược, sân si là thấp hơn. Có khi nó chuyển về thanh rồi nó cũng có khi chuyển về trược, để học hỏi trong cái định luật lên xuống. Nếu chúng ta hướng thượng, nó được nhẹ nhàng, phân giải. Nếu chúng ta hướng hạ thì nó trần trược, sân si.

"Tâm con dũng tiến trên đường đạo": Người hành giả dũng tiến chỉ dùng tâm mà thôi. Trên đường đạo, sự quân bình của tư tưởng mà chúng ta chỉ giữ sự quân bình sáng suốt đó mãi mãi kêu bằng dũng.

"Hướng về không động đời đời tiến": Chúng ta hướng về không động, hướng về nơi sáng suốt, nhẹ nhàng, kêu bằng không động. Lúc đó, chúng ta chỉ tiến đi lên mãi mãi.

"Phẳng lặng tâm can ngộ pháp mau": Tất cả đem lên thay vì ép xuống, lo nghĩ, động loạn. Càng ngày càng sáng suốt, càng thanh thản, càng dễ chịu.

"Pháp mau nhờ tự sửa mình": Cái pháp mà nó mau, tiến bộ mau. Xác nhận rõ là nhờ cái pháp này, nhờ phương tiện này, chúng ta mới tiến nhanh và hiểu lấy ta nhiều hơn. Là nhờ gì? Nhờ tự sửa mình, sửa những sự sai lầm từ ăn nói, hành động đều sai. Chúng ta càng ngày càng sửa nó lại càng nhẹ nhàng, càng sáng suốt.

"Hòa cùng các giới tự minh cao tầng": Chúng ta mới hòa cùng các giới. Bất cứ những gì đưa đến, chúng ta mới hòa, để phân tách, tìm hiểu và giải tiến. Hiểu cái bề cao là vô cùng tận, chúng ta mới tiến về sự vô cùng tận ở bề trên.

"Cha Lành chứng kiến vui mừng": Bề trên, Đấng Tạo Hóa luôn luôn chứng kiến sự kiên trì hành tiến của mỗi hành giả thì bề trên rất vui mừng. Người Cha, khi có con biết lo học hành, biết lo thủ lễ tiến hóa, thì bề trên luôn luôn vui mừng, cha mẹ luôn luôn vui mừng.

"Mong con tiến hóa không dừng phút giây": Lúc đó, người cha mong con tiến hóa mãi mãi không dừng phút giây. Chúng ta muốn

có sự sáng suốt, chúng ta phải tiến hóa. Nếu không có sự tiến hóa thì làm sao có sự sáng suốt. Nếu chúng ta cứ đấu tranh mãi mãi ở trong thế kẹt, trong sự tối tăm, làm sao chúng ta thấy mà tiến hóa cởi mở, giải tỏa để tiến lên. Không giờ phút nào chúng ta ngưng lại mức tiến của chúng ta.

"Hồn con mới chính bực thầy": Hồn mình là Chủ Nhân Ông của cái tiểu thiên địa này, Chủ Nhân Ông của cái tiểu vũ trụ này mới chính là bực thầy.

"Dạy cho nội bộ ngày ngày tự minh": Phải giáo dục lục căn lục trần. Để cho nó hiểu lấy nó, mà có thể đi tới sự sáng suốt hòa hợp với Chủ Nhân Ông.

"Hướng về thanh cảnh tâm linh": Hướng về sự sáng suốt đời đời của bề trên. Tâm linh chúng ta càng ngày càng cởi mở.

"Giải phân trần trược nơi mình hành tu": Chúng ta phải giải phân sự trần trược, chính bên trong chúng ta phải thực hành và tu bổ sửa chữa mới có sự tiến hóa được.

"Từ đời qua đạo giải thu": Từ đời, từ cảnh đời trần trược ma quỷ, mà qua đạo. Chúng ta bước qua sự quân bình sáng suốt, cũng như thu thập sự sáng suốt bên trên mà giải sự trần trược ra.

"Tinh vi Trời Phật giúp mù tiến thân": Sự tinh vi sáng suốt của bề trên, của Trời Phật, giúp đỡ cho sự tối tăm chúng ta càng ngày càng tiến hóa. Cơ thể chúng ta càng ngày càng hòa dịu.

"Hành trình tiến giải mỗi phần": Trong hành trình chúng ta càng ngày càng tu thì càng tiến và mỗi phần đều tiến giải. Mỗi linh căn trụ hóa trong tiểu thiên địa này, phải tiến giải mỗi phần của nó.

"Công bằng bác ái lần lần tiến lên": Nó phải hòa hợp với sự công bằng bác ái, chấp nhận tiến để thực hành. Đó nó mới tiến lên!

"Vun bồi ý chí vững bền": Vun bồi một ý chí sáng suốt vững bền, chúng ta thấy rằng phần hồn bất diệt, chúng ta phải vun bồi ý chí vững bền của chúng ta để mà tu.

"Lập nền căn bản chẳng quên sửa mình": Lúc nào cũng phải sửa mình. Nếu chúng ta không chịu sửa mình thì không bao giờ tiến. Phải sửa mãi mãi. Giờ phút nào cũng có sự sai lầm của chính mình. Giờ phút nào cũng có sự tăm tối chính mình đã thu hút sự trần trược của thế gian. Chúng ta phải sửa, không nên quên sửa mình. Chúng ta sai chớ chẳng có ai sai.

"Đạo đời học hỏi mới minh": Từ đạo đến đời, từ đời đến đạo, phải học hỏi mới minh. Không chịu học hỏi, không bao giờ minh. Tự đắc, cho ta là hay, là giỏi, là cao siêu, là anh hùng, chưa chắc là anh hùng, chưa chắc là cao siêu, đều ở trong vòng tăm tối. Chỉ có ông Trời mới dám khoe, chớ chúng ta không có một người nào trong thế gian này dám khoe được. Người nào khoe là tự giam hãm lấy họ mà thôi.

"Tình thương đạo đức do mình thực thi": Tình thương và đạo đức do chính mình thực thi mới được. Còn nếu chúng ta không chịu thực thi, cứ ngồi đó nói dóc, nói bừa, nói bậy, nói vô trách nhiệm, thì không bao giờ được, phải thực hành từ li từ tí.

"Nhớ Cha phân giải từ li": Chúng ta nhớ Đấng Tạo Hóa đã phân giải từ li từ tí cho chúng ta.

"Vô cùng chơn lý đạt vì tình thương": Vô cùng chơn lý, chỉ có Đấng Tạo Hóa mới có được, xây dựng, giúp đỡ, dìu dắt chúng ta từ giờ phút khắc, để cho chúng ta có cơ hội tiến hóa.

"Hào quang chuyển hóa như gương": Hào quang sáng suốt chuyển hóa vô cùng tận, thì sự sáng suốt đó không khác gì một ánh gương để cho chúng ta có cơ hội chiếu, thấy rõ sự sai lầm của chính phần hồn. Vô cùng tận là bao luôn cả đầu lẫn chân của chúng ta. Chúng ta tu trong thanh tịnh, tiến hóa nhẹ nhàng thì chúng ta thấy cái gương đang chiếu chúng ta.

"Tâm minh hành đạo tự lường mà đi": Tâm chúng ta minh rồi, chúng ta hành đạo. Chúng ta vun bồi sự quân bình để "tự lường mà đi". Đi tới chớ không bao giờ đứng lại nữa.

"Chớ nên tạo thế sân si": Tôi thấy nhiều khi bạn đạo ở đây tu hay là bên Mỹ, đâu cũng vậy, khắp thế giới, chỉ giữ pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là giải tiến. Nhưng nay nghe nói biến chế cái này, biến chế cái kia, biến chế cái nọ, không bao giờ biến chế được. Biến chế cái gì cũng giữ Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định. Đó là căn bản rồi. Biến chế cái gì cũng không ăn chung. Cái căn bản nó phải giữ. Giữ Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là đúng theo đường lối của Vô Vi.

Cho nên, chúng ta không nên vì bảo vệ một đường lối, một sự sai lầm nào mà chúng ta chưa ý thức nổi. Chưa thăng tiến, chưa nhẹ nhàng, chưa vị tha, thì chúng ta còn sự kích động và sợ mất cái đạo. Đạo không bao giờ mất! Tôi đã nói đạo là phương pháp của

những người đã đau khổ và bề trên chứng minh, truyền giải cho những phần hồn có cơ hội tu. Người nào tu được pháp này, lượm được pháp này, thì pháp này là đạo của chính bản thân họ. Chớ không phải đạo của ông Tám, ông Tư gì đâu! Sự sáng suốt của họ đã tìm ra để tu, thì cái đó họ thực hành họ tới, họ thấy nhẹ nhàng cởi mở tiến hóa. Chớ không phải phe này, phái kia, đảng nọ. Không có!

Tôi đã tuyên bố từ bao nhiêu năm nay, mọi người tu về Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này, họ lượm được là cái đạo của chính họ. Họ sửa họ tu. Họ tự tu tự tiến. Thâm tâm họ càng ngày càng sáng suốt. Họ có quyền xem xét người truyền pháp, coi Người đi đúng hay là sai. Đúng thì họ nghe để phân giải nhẹ nhàng, tâm tư được thay đổi tiến hóa. Họ cảm thấy sự sung sướng nhẹ nhàng để họ theo dõi. Còn như người truyền pháp nói sai, nói bừa bãi, thì họ cảm thấy tâm can nặng nề. Họ không bao giờ chấp nhận, nhưng mà khỏi cần nói ra chi, khỏi lo âu bởi vì mỗi một môn gì của càn khôn vũ trụ đều là công khai. Hữu ích thì người ta theo, vô ích thì tự nhiên người ta phải bỏ. Cho nên, không nên tức giận việc này việc kia. Lúc đó nói rằng trung thành với cái pháp, giữ pháp, thì mình lo giữ, lo tu, lo tiến đi.

"Khó hành khó tiến cũng vì loạn tâm.": Tại sao mình còn phải lo cho người khác để làm gì? Làm cho mình khó hành khó tiến, rồi làm cho mình loạn tâm. Nói rằng tôi là người trung thành giữ pháp, nhưng mà chính mình là người động loạn nhứt. Các bạn thấy chưa? Từ hồi nào tới giờ, tôi đã nói rằng cái pháp này chỉ giúp cho người nào tự hành tự tiến mà thôi. Những hành giả muốn tổ chức này kia, đó là tùy ý của họ, cũng phải giữ Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định. Đó là cái chánh pháp! Ba môn đó không bao giờ dẫn dắt con người tiến tới chỗ sai lầm. Còn người nào muốn lấy đạo tạo đời thì bên Vô Vi không có cơ hội cho họ lấy đạo tạo đời. Bởi vì không chủ trương thờ cúng, không đặt hình nộm, không lập chùa lập miễu, nhưng mà ở trong sự công bằng tình thương.

Như hiện tại Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này, mọi người chịu nghiên cứu, thực hành thì anh em thấy rằng cái phương pháp này hay. Chúng ta có cơ hội ngồi chung với nhau nghiên cứu trong chu trình tiến hóa, trong lề lối thực hành mà mọi người đã đạt được, đã tìm hiểu được. Sau một ngày công phu, một đêm công

phu được thanh nhẹ thì công khai nghiên cứu lẫn nhau. Lúc đó, mới là ở trong tình thương quý báu. Như hiện tại chúng ta có một thiền đường là nhà của một người bạn đạo, để có cơ hội ngồi lại nghiên cứu, để thực hiện những sự thương yêu, để xem những người nào còn trần trược và người nào đã đạt được thanh tịnh. Rồi từ đó do ảnh hưởng của đôi bên, dìu dắt lẫn nhau mà thôi. Còn nếu chúng ta không muốn nghe, không muốn họp. Không sao! Đâu có sự bắt buộc. Đâu phải bắt buộc đến đây nghiên cứu mới là tiến hóa, còn ở nhà tôi không tiến hóa? Nếu tôi có tâm dũng tiến thì ở đâu tôi cũng tiến hóa. Tôi chịu khắc khổ, tự hành tự tu, thì tôi tiến hóa.

Còn thế gian tổ chức này kia, rồi lấy đạo tạo đời, là bày cho họ làm này làm kia trong sự không xứng đáng. Ràng buộc họ vào trong cái rọ, bắt buộc họ. Nếu anh không đến đây là anh phản đạo, cái đó không được. Cái đó bên Vô Vi không bao giờ phô trương và bầy họ làm điều đó. Hoàn toàn một trăm phần trăm tự do, không có đảng phái, không có lệ thuộc bởi ai.

Cho nên, tôi thấy rằng tâm đời luôn luôn có chuyện lợi dụng sái quấy, rồi đâm ra sân si bực tức. Chúng ta phải hiểu, không nên dùng một cái ý chí gì lợi dụng. Nên dùng sự sáng suốt sẵn có của chúng ta để nghe người truyền pháp cho chúng ta rõ. Người truyền pháp đó nhận định bao nhiêu thế kỷ nay con người đang loạn lạc trong sự lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Chúng ta phải dứt khoát những điều đó và chúng ta phải đứng thẳng lên để hành tiến. Thấy rõ đường lối của chúng ta có thể dũng tiến trong sự hiểu biết sáng suốt sẵn có của mình. Được một li hành một li. Được một tấc hành một tấc. Ai muốn trao đổi với mình thì mình trao đổi, còn không muốn trao đổi thì chúng ta cũng phải giữ đó mà tu.

Lúc đó, các bạn đi tới sự công bằng của nội tâm, các bạn mới không bao giờ bị bực tức vì điều này, điều nọ sai lạc. Còn chuyện trao đổi giữa bạn đạo thì chúng ta ý thức rõ rồi. Chúng ta tu được sáng suốt nhẹ nhàng, chúng ta phải lập hạnh bố thí, trao đổi lẫn nhau. Cũng là lời nói tại sao bữa nay tôi nói anh chị nghe nó nhẹ, rồi ngày mai anh chị nói tôi nghe thấy khoái? Đó là phần nhẹ nhàng, sáng suốt do phần công năng công phu mỗi đêm chúng ta đã đóng góp và tìm hiểu trong chu trình tiến hóa.

Chúng ta tu trong sự công bằng. Cho nên tôi nói ông thầy của các bạn ở trên đầu các bạn. Bây giờ, chúng ta ngồi đàm đạo đây, ai cho

sự sáng suốt? Nhờ các bạn hướng thượng, rồi tôi ngồi đây, tôi mới được truyền cảm bởi sự sáng suốt. Sự sáng suốt đó nói ra mọi người thấy, phải nhìn nhận rằng cái đó nên làm, đúng hơn.

Trong tâm mọi người, chúng ta phải đồng đóng góp trong chu trình tiến hóa và thực hành mới mong có sự sáng suốt theo ở bên trên, muốn truyền cảm cho chúng ta và để cho chúng ta có cơ hội thực hành tiến hóa. Chúng ta không có lợi dụng cơ hội này để làm giàu làm có nữa. Bởi vì chúng ta tu trong giải thoát, dứt khoát trong một kiếp động loạn này. Chúng ta lợi dụng của cải làm gì? Sung sướng gì bạn ơi! Chúng ta là người đã giàu có trong kinh nghiệm đau khổ. Chúng ta đã giàu có trong tiền bạc ở thế gian. Chúng ta đã giàu có trong cơm ăn áo mặc, nhưng mà chúng ta không cần, không tha thiết lắm. Chúng ta đã bỏ mặn ăn chay, là chúng ta đã giảm khinh mọi sự ở nội tâm. Tại sao chúng ta còn nuôi dưỡng sự sân si cạnh tranh lẫn nhau giữa người này, người kia, người nọ. Tôi nói các bạn tu được một mình. Bạn tu, bạn truyền cho mười người cũng đủ rồi. Vì sao phải truyền? Vì nhiều người chưa hiểu được cái pháp này, mà chúng ta đã hiểu được cái pháp này. Chúng ta cảm thấy nhẹ nhàng và đi đúng đường lối hơn, cởi mở hơn, sáng suốt hơn. Chúng ta không muốn đồng loại chúng ta lâm phải cảnh bị lợi dụng trần trược và không lối thoát.

Cho nên, chúng ta nói ra cho người khác. Người nào thích thì họ cứ học đi, tự học tự tiến. Chúng ta có phận sự đóng góp một phần nào đó thôi! Chớ không phải ra đó rồi làm Thầy, làm bá chủ, rồi làm quản lý việc này việc kia trong tư tưởng người ta. Không được! Phải ở trong sự xây dựng cởi mở, sửa mình để ảnh hưởng người khác.

Pháp Lý Vô Vi này là sửa mình để ảnh hưởng người khác, chớ không phải nói tôi tu để quản lý người khác. Không được! Không có việc đó! Trình độ không mua và không bán. Tôi nhắc mãi mãi: trình độ chúng ta không mua và không bán. Các bạn tu thì trình độ các bạn sẽ được tiến. Bạn tiến cao chừng nào, rồi nói tôi trình độ cao, tôi bán cho các anh. Đâu có được! Ai mua mà bán? Các bạn không chịu học khổ, không hành tiến. Làm sao bán cho bạn được? Năn nỉ bạn nghe, năn nỉ bạn hiểu cái chữ đó. Nhiều khi năm ba năm chưa hiểu, thì làm sao bạn mua?

Trình độ của chúng ta trong Vô Vi, không mua không bán, thì không bao giờ bị kẹt, không bao giờ bị lợi dụng. Cho nên, các bạn

thương yêu lẫn nhau, xưng danh là bạn đạo. Nhưng mà bạn đạo phải đạo trong sáng suốt, đạo trong quân bình, không phải đạo mờ ám lợi dụng. Cái đó không có, tôi không chấp nhận. Những người làm sai, thì trong thâm tâm họ, sau khi nghe những lời nói của tôi đây thì họ phải hiểu, phải thấy sự sai lầm của chính họ. Phải sửa mình để tiến, không nên nuôi cái tánh ganh tị lẫn nhau, phải hòa đồng trong thương yêu, sáng suốt mới được.

Chúng ta tu mãi, tu hoài, chớ không phải tu một năm, một tháng như sự dự trù của thế gian được. Chúng ta tu mãi mãi, sửa mãi mãi, tiến mãi mãi. Các bạn không bị thụt lùi, bị dừng chân tại chỗ đâu mà bị người ta lợi dụng. Người truyền pháp nói sai thì một ngày nào đó, bạn tu bạn thức giác. Bạn thấy rõ sự sai lầm của đối phương rồi, nhưng mà đó là sự chậm trễ của họ, họ phải ráng chịu ở lại. Còn các bạn cương quyết hành thì các bạn vẫn đi. Không ai chận đứng được con đường tiến hóa của các bạn.

Chúng ta thấy rõ sự công bằng chưa? Khi chúng ta thấy rõ sự công bằng và áp dụng sự công bằng đó để đối xử với mọi tâm linh muốn hướng về họ. Hướng về bề trên, thì chúng ta có phận sự phân tách cho họ thấy rõ pháp này. Cứu cánh của nó là Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, quan trọng nhất là ba pháp đó thôi.

Còn xưng danh Cha, xưng danh Phật cũng đều là hướng thượng trong tiến hóa mà thôi. Chớ không có cái gì là trở ngại hết. Vì tâm tư của mọi người còn cố chấp, không chịu hòa đồng để học hỏi cao siêu hơn, lớn rộng hơn, cởi mở hơn. Cho nên ở trong cố chấp và mê loạn đó thôi. Phải cố gắng sửa mình để tu.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 9

Lý Trời siêu diệu thậm thâm
Con nên học hỏi tự thầm tiến lên
Kiên trì chớ vội bỏ quên
Con đường tâm đạo tiến lên đều đều.

Thực hành chẳng cảm thấy xa
Thấy vui tiến đạt mẹ hòa với con
Dù cho xuống biển lên non
Tâm con giữ vững sống còn bên me.

Cha Trời Mẹ Đất vẫn ghi
Dìu con tiến hóa hợp thì tiến lên
Đạt thông căn bản đạo nền
Quy y chơn pháp vững bền tiến tu.

Tạo ra ảo mộng ước mơ
Không hành thực tế không giờ tiến thân
Tâm linh tự xét tự phân
Cao tầng cũng vậy vẫn cần tiến lên.

Montreal, ngày 8-3-1980

"Lý Trời siêu diệu thậm thâm": Chúng ta tiến mãi, tiến mãi, thấy càng ngày càng ngu, thấy chơn lý còn siêu hơn chúng ta. Thậm thâm, bởi vì đi mãi, được mãi, là sự ảnh hưởng luôn luôn thậm thâm cao siêu.
"Con nên học hỏi tự thầm tiến lên": Phải học hỏi, phải sửa mình và thầm tiến mới được. Không phải nói với ai. Chúng ta tu để tiến.
"Kiên trì chớ vội bỏ quên": Phải kiên trì và không bao giờ bỏ quên con đường tâm đạo của ta.

"Con đường tâm đạo tiến lên đều đều": Phải tiến mãi mãi mới được. Tu thì phải mượn pháp, dụng tâm tiến hóa mới sớm đạt tới mức cao siêu. Hướng thanh thấy nhẹ, hướng trược thì cảm thấy nặng nề, chậm chạp khó tiến hóa. Các bạn đã có cơ hội nghe qua, phần thanh thế nào, phần trược thế nào. Cho nên về với gia cang, về với tâm trạng của các bạn thì các bạn thấy còn nặng trược ở chỗ nào. Còn sân si, còn so đo, không chấp nhận để sửa mình tiến hóa. Đó là nặng trược. Chúng ta phải thực hành để tiến tới thanh. Thanh ở chỗ nào? Thanh là cởi mở, thương yêu, giúp đỡ, xây dựng.

"Thực hành chẳng cảm thấy xa": Chúng ta thực hành rồi, thấy hòa hợp với mọi trình độ, mà chẳng xa mọi người.

"Thấy vui tiến đạt mẹ hòa với con": Thấy sự vui tiến rõ ràng. Tình thương của người mẹ luôn luôn hòa với chúng ta.

"Dù cho xuống biển lên non": Dù cho hoàn cảnh biến chuyển cách nào đi nữa.

"Tâm con giữ vững sống còn bên me": Lúc nào cũng lấy tình thương và đạo đức để sống. Chính người mẹ hiền và Người Cha Lành mới có tình thương và đạo đức. Ta phải giữ lấy để tiến tới, giữ lấy làm vốn, giữ lấy để tiến hóa.

Sự kiên trì chấp nhận trong chu trình tiến hóa thì mọi sự từ đời lẫn đạo sẽ tiến triển tốt đẹp và hòa cảm trong tình thương cao quý. Cho nên, sự kiên trì của chúng ta không bao giờ bị hoang phí, mà sự kiên trì đó là mở cửa để tiến thẳng đến chỗ cao quý sáng suốt đời đời.

"Cha Trời Mẹ Đất vẫn ghi": Tình thương hóa hóa sanh sanh của Cha Trời Mẹ Đất thấy rõ ràng, vẫn ghi chép. Hỏi lấy cái gì để ghi? Lấy bút viết gì để ghi? Chúng ta ăn. Chúng ta có sự sáng suốt. Chúng ta có sự ham muốn, thích ứng, thì các bạn ăn cái gì? Ăn cái gì của vật chất thế gian cũng là một mảnh giấy để ghi những hành động của các bạn. Bạn ăn uống thâu vô cơ thể các bạn từ lúc sơ sanh đến bây giờ.

"Dìu con tiến hóa hợp thì tiến lên": Các bạn đã làm được việc gì hữu ích trong chu trình tiến hóa mà hòa cảm để đền ơn hiếu nghĩa, để phát triển đi lên, thì bề trên thấy rõ rồi. Khi mà các bạn làm được điều đó, nhãn quang các bạn khác, tâm linh các bạn đã thay đổi. Các bạn không làm về việc tình thương và đạo đức thì các bạn ở trong sự sân si, bực tức, lập phe, lập đảng mà thôi. Chẳng tiến

được rồi gây ra chậm tiến. Bề trên luôn luôn sẵn sàng xóa bỏ những tội trạng đó. Nhưng mà ghi chép những sự dày công tiến hóa, dìu chúng ta mà chúng ta chịu tiến hóa. Lúc đó, chúng ta mới tiến lên hợp thì được.

"Đạt thông căn bản đạo nền": Căn bản đạo nền là quân bình sáng suốt, vị tha cởi mở.

"Quy y chơn pháp vững bền tiến tu": Chúng ta quy y trở về với chơn pháp. Lúc đó, chúng ta thấy vững rồi, không còn thay đổi nữa. Chúng ta mới tiến tới sửa chữa tu bổ càng ngày càng tốt trong ý niệm sáng suốt đó. Trong cái chánh giác đó, mong ra chúng ta học thêm và tiến hóa không ngừng được.

Nguyên lý của trời đất đều thực hiện tình thương và đạo đức. Nhưng loài người vì sự tham sống, sợ chết mà tự quên sự đóng góp của chính mình để thực hiện điều cao quý quy định bởi thiên cơ.

Vì chúng ta tham sống sợ chết, tưởng cái cảnh này, thể xác này là bền bỉ. Cho nên chúng ta đã bảo vệ ham sống sợ chết. Cũng như các bạn ở đây kêu là: "Tôi bảo vệ pháp cho Ông Tám!" Không được! "Bảo vệ pháp cho Ông Tư!" Không được! Tôi tìm hiểu Ông Tư và Ông Tám thì được, mà bảo vệ là không được.

Bảo vệ là gây bè phái, nhưng mà tìm hiểu trong tiến hóa, đó là vừa bảo vệ vừa tiến hóa, thấy rõ chưa? Không nên củng cố và bảo vệ, cái đó không được! Ở đây không cần! Vô Vi không cần! Không cần những người làm việc đó, nhưng mà cần những người tìm hiểu và tiến hóa thì đúng hơn là bảo vệ. Đó mới đúng đắn là bảo vệ. Còn bảo vệ mà tranh giành ngôi vị, không được! Ở đây không chấp nhận.

Cho nên phải hiểu cái đường tu bên Vô Vi, sau này không trách được. Nói tại sao tôi tu như vậy mà ngày nay tôi phải xuống địa ngục? Tại vì tôi sai! Đường chánh tôi không đi, kêu tôi từ bi cởi mở, tôi không thực hiện. Tôi củng cố trong phạm vi eo hẹp là đi xuống địa ngục. Tới lúc đó, gặp Đại Giác không có trách, không có kêu nài, không có khiếu nại được. Chính mình đã làm sai.

Pháp Vô Vi dạy mình mở, tiến, giải, luôn luôn trong chu trình tiến hóa thanh nhẹ, thì mình phải lo đó mà đi. Còn chuyện thế gian rất rõ. Khi mà bạn tiến được, thì tự nhiên tự động bạn muốn trao pháp cho người khác, người kế tiếp sẽ được hưởng, chắc chắn như vậy. Không bao giờ bị mất đạo đâu mà lo. Sợ mất là chúng ta đem giam

hãm sự sáng suốt của chúng ta và vun bồi sự tăm tối là chúng ta mới mất đạo. Còn người chịu thực hành thì không bao giờ bị mất, bởi vì ý thức pháp này là của bạn, sửa bạn tiến hóa, cứu bạn và ảnh hưởng mọi người, thì không bao giờ bị mất đạo.

"Tạo ra ảo mộng ước mơ": Nhiều người nói tôi bây giờ tổ chức cái này, sau này tôi sẽ được hưởng gì gì đó. Vô ích, đừng nghĩ vấn đề đó! Bởi vì ở đây đi trong công bằng. Người nào làm sai thì bị phạt rõ ràng, tự giam hãm tâm linh, không bao giờ phát triển được. Không biết thương người, không biết xây dựng, kể như người đó bỏ không, kể như chưa có tu.

"Không hành thực tế không giờ tiến thân": Không chịu thực hành và không làm những điều thực tế để sửa mình, ảnh hưởng người khác thì không bao giờ tiến thân được.

"Tâm linh tự xét tự phân": Tâm linh của chúng ta tự xét tự phân rõ ràng.

"Cao tầng cũng vậy vẫn cần tiến lên": Ở cao tầng cũng vậy, vẫn cần tiến lên. Bên trên cũng vậy, Tiên Phật đều phải học, phải tiến như chúng ta đang học hiện tại. Không một vị nào đang đứng tại chỗ mà hưởng đâu. Càng tu càng cao thì càng học nhiều, phải làm nhiều, phải hành nhiều mới đạt được sáng suốt. Chớ không phải tu pháp này rồi tới lúc đó tôi hưởng, như tôi lập được cái chùa là tôi ở đó tôi hưởng đời đời. Ở đây không có lập chùa. Ở đây lập tâm, sửa tâm sửa trí thành một căn chùa. Nếu căn chùa mà tâm trí không chịu cởi mở thì chùa đó cũng như là sụp đổ rồi, rất rõ ràng. Nhà thờ đó cũng tiêu tan rồi.

Cho nên, các bạn có nhà thờ trong tâm, có chùa trong tâm. Chúng ta tu, chúng ta sửa. Tôi thường nhắc rằng một người tu được, có thể nói cho mười người tu, cũng đủ rồi. Rồi mười người kia, họ cũng nói y như vậy, cũng đủ rồi, đủ cứu rất nhiều. Vì họ thực hành để ảnh hưởng người khác, chớ không phải khoe khoang. Không phải củng cố cái đạo mà đi hiếp đáp tinh thần của người khác. Pháp này không có!

Pháp này hồi nào tới giờ phải thực hiện sự công bằng. Sửa mình để tiến hóa mới thấy sự công bằng. Nhiên hậu, ảnh hưởng người khác tùy theo trình độ. Nếu mình là người có trình độ thì bất cứ việc gì, người ta chưa sáng suốt, mình phải dày công ảnh hưởng họ, dìu dắt họ, nay không được mai, mai không được mốt. Đừng buộc họ phải

nghe lời mình. Chính mình thiếu sáng suốt, làm sao buộc họ nghe lời mình được. Cho nên, các bạn không nên nghĩ sai và làm sai điều đó. Nghĩ sai và làm sai là tự gây sự bất ổn cho chính bản thân và phần hồn của bạn bị tối tăm mãi mãi. Tu hoài không thấy ánh sáng là tại vì sao? Tại vì củng cố sự sai lầm, bị kẹt, lẩn quẩn trong sân tánh mà thôi.

Đạo nền đã sẵn có. Người đời không chịu thực hành sự thương yêu vô cùng tận của càn khôn vũ trụ đã và đang vì họ. Ngược lại đã tạo ra sự đau khổ và van xin cầu cứu. Đạo nền đã sẵn có ở trong tâm mọi người. Người đời không chịu thực hành, không chịu mở ra cái cao quý của mình để thực hiện thương yêu vô cùng tận như càn khôn vũ trụ đã và đang thương yêu chúng ta. Ngược lại đã tạo ra sự đau khổ tối tăm. Tối tăm mới tranh giành. Tối tăm mới lo âu. Còn sáng suốt đâu cần lo âu, sửa mình để tiến thôi. Lo là lo tối nay tôi làm biếng thôi! Giải trược lưu thanh. Trược là sự làm biếng. Tôi không làm biếng là tôi sáng suốt, chớ gì?

Có chút xíu đó, rồi sợ đầu này, sợ đầu kia, sợ đầu nọ, làm sao tu? Sợ ông này, ông kia. Ối chu choa, ông đó ông tu bao nhiêu lâu, ông đó là trưởng huynh, nói lung tung, vô ích! Người Vô Vi chỉ xét đêm hôm ông có tu thôi. Vậy cho nó nhanh, nó nhẹ. Chớ đừng vị nể trong tình bạn đạo mà tự gây đau khổ và tối tăm. Rồi nghe cái đám nói láo, thêm mệt.

Mình phải tự sửa mình, thực hành để đi tới. Bất cứ tiếng nói gì ở xung quanh mình, bất mãn đi nữa, cũng cảm ơn. Đó là cơ hội để cho tôi tìm hiểu sự sáng suốt của tôi. Nếu tôi sáng suốt thì không bao giờ những tiếng nói đó có thể vô trong lỗ tai tôi được. Nếu phần đối diện người truyền pháp mà được thanh nhẹ, mới rút bộ đầu tôi đi lên để tôi càng ngày càng nhẹ và tôi nghe thấy tôi thiếu sót. Cái đó tôi nên nghe! Nghe để chi? Nghe để thúc đẩy việc hành tiến của tôi, hữu ích cho tôi. Tại sao tôi không nghe? Còn nghe không thúc đẩy sự hành tiến của tôi, tôi nghe làm gì? Nghe để rước sự tăm tối cho nội tâm tôi, tôi nghe làm gì? Vô ích! Tự nhiên, cái đó là tự động, nó không bao giờ nghe.

Các bạn thấy đúng là khi các bạn ngồi nhắm con mắt, bộ đầu các bạn rút tăn tăn, ríu ríu nhẹ nhàng. Tâm khảm các bạn không còn như cục đá đè ngực nữa, thì các bạn ngồi đó để nghe cho nó nhẹ nhàng, cho nó sung sướng, cho nó cởi mở, để về tự hành tiến. Cái

đó là đáng nghe, là bề trên làm, không phải người phàm có thể làm được. Sự sáng suốt kéo mình và dẫn tiến mình đi lên, chớ không phải lợi dụng đè tâm khảm của mình.
Cho nên, tu bên Vô Vi không sợ sệt một ai. Chỉ sợ chúng ta làm tối tăm lấy chúng ta mà thôi. Chỉ sợ chúng ta vun bồi sự lười biếng và không chịu hành trì đó thôi, chớ chẳng sợ một ai? Các bạn thấy rõ, cần gì phải sợ một ai?
Tu là gì? Là tu bổ, sửa chữa, xây dựng cho tôi tiến hóa, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Đó là sự công phu do chính tôi, tôi mới đóng góp cho tôi, tôi mới rõ sự sai lầm của tôi. Tôi mới sửa được. Thấy rõ chưa? Không lệ thuộc bởi một ai, nhưng mà ở đời chúng ta thực hiện tình thương và đạo đức để xóa bỏ tánh ích kỷ sẵn có của mọi người. Thương yêu với nhau, xây dựng và giúp đỡ lẫn nhau.
Mỗi người hành pháp đứng đắn rồi thì xét lời nói bất cứ một người nào ở xung quanh mình, thấy rõ trình độ họ tới đâu. Họ nhẹ hơn mình hay họ nặng hơn mình, thấy rõ rồi. Trong cơ hội trao đổi để hành tiến, cái đó là cao quý nhất. Hỏi cái trược các bạn nên học không? Nếu đối phương không trược, làm sao các bạn thấy trược còn dính líu với bạn, mà các bạn cho là tôi đã giải được 20%, 30%, 50%, 60%, 100%. Lúc đó, các bạn thấy có cơ hội an ủi bạn, do người trược đối diện với bạn.
Chúng ta phải hành trì mới ảnh hưởng người khác được, trong thực hành rồi mới thấy. Còn không thực hành làm sao thấy? Dùng lý luận làm sao thấy? Lý luận chúng ta chỉ ôm một khía cạnh nào mà thôi. Ôm có chút xíu rồi đem ra trách người này, trách người kia, trách người nọ, cái hiểu có chút xíu mà không chịu hiểu cái lớn rộng vô cùng tận. Cũng nhiều người nói rằng hồi nào giờ, tôi tu về Nam Mô A Di Đà Phật, mà bây giờ Ông Tám kêu niệm Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn. Rồi hỏi ý nghĩa Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn nó có ăn khớp với Nam Mô A Di Đà Phật không? Hỏi chơn lý hai bên có dạy người ta đi ăn cướp không? Dạy người ta sân si không? Dạy người ta giận hờn lẫn nhau không? Không! Đều trong chu trình cởi mở tiến hóa trở về sự ổn định của nội tâm mọi người. Chớ không dạy con người làm điều sái quấy, bực tức.
Tại sao người tu lại cho đó là bực tức? Rồi nói tôi chấp nhận cái này, không chấp nhận cái kia? Bất cứ cái nào của người tu về Vô Vi

là dùng điển, mà điển lúc nào cũng giải thông bất cứ mọi tâm trạng, mọi nơi, mọi giới đều trong chu trình tiến hóa. Tại sao lại có cái chấp nhận và không chấp nhận? Có cái sửa mình để tiến thôi! Có bao nhiêu đó mà không biết, ở trong lẩn quẩn đen tối, tu không thành rồi tạo thêm nghiệp, mích lòng bề trên thì tự đem lại sự tăm tối cho mình. Tại sao kêu bằng mích lòng? Là chúng ta gục đầu xuống, không thèm hướng thượng để hưởng sự sáng suốt ở bên trên chiếu hóa. Bên trên đâu cần tới mình, thì mình là người tự đóng cửa, đem lại sự tăm tối cho chính mình, có phải tạo kẹt cho chính mình không? Tu không tiến là vậy đó các bạn.

Cho nên, các bạn xóa bỏ tất cả sự nghi kỵ đó và thực hành Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định. Chỉ có bao nhiêu đó là dẫn giải cho các bạn tiến tới vô cùng tận. Có bao nhiêu đó là các bạn tiến thôi! Lúc nào cũng giữ đừng tham có nhiều hơn rồi bị kẹt. Chớ pháp này chỉ có Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là giải tỏa tất cả sự ô trược của nội tâm, nội tạng và đem lại sự sáng suốt văn minh đời đời. Bất cứ cái lý gì chuyển hóa xuống các bạn cũng giải và cũng hưởng được.

Tôi mở cho các bạn và kêu các bạn hòa với tất cả và học nơi tất cả là chỗ đó! Nhưng tới bây giờ cũng chưa có người nào ý thức rõ câu tôi nói. Rồi đâm ra tạo sự sân si cho chính mình, rồi nghi đầu này, nghi đầu kia, nghi đầu nọ, tu không tiến!

Cho nên những bạn gần tôi, được xóa bỏ những cái đó, mà những bạn xa tôi thì nghi đủ thứ hết. Tự gây sự chậm tiến cho họ vì sự trần trược của họ quá nhiều. Họ không chịu giải tỏa lấy họ, tạo sự kẹt cho họ mà thôi!. Khi nghe được lời nói của tôi xác nhận một lần nữa, các bạn cứ giữ lấy đó đi thì thấy nhẹ nhàng, không bao giờ bị kẹt. Không có bề trên nào ghét các bạn, chỉ có các bạn có quyền ghét bề trên mà thôi.

Cho nên, các bạn phải xét kỹ sự lớn rộng của bề trên. Người ta không rảnh mà vun bồi sự sân si, chỉ có người thế gian eo hẹp mới vun bồi sự sân si đó thôi!

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 10

Nghịch thuận tương chiêu chuyển sắc màu
Bình tâm phân giải tiến cao sâu
Trên đường nguyên thủy phân màu đạo
Thế cảnh điêu linh cảm thấy sầu.

Thấy sầu vì muốn tiến mau
Gây thêm động loạn nhiệm mầu khó minh
Trên đường vay trả đối đầu
Thiên cơ chuyển hóa nhiệm mầu khai minh
Nằm trong chơn lý chơn tình
Tâm linh cởi mở mới minh quy hồi
Trở về nguồn cội hưởng ngôi
Thanh bình Trời Phật sang tồi như nhau
Không minh chẳng có trước sau
Bỏ quên nguồn cội đi đâu chẳng thành
Nguyên lai cha mẹ hóa sanh
Trời ban tình cảm tự hành mới nên
Tình thương siêu diệu tạo nền
Vô cùng thương nhớ bề trên hợp hòa
Tiến trình thẳng tiến chẳng xa
Thực hành sẽ thấy sẽ hòa nơi nơi
Có ta có đất có trời
Có tâm sáng suốt có lời nhủ khuyên
Khuyên người thực hiện đạt duyên
Duyên Trời duyên Phật nối liền căn cơ
Triển khai từ phút từ giờ
Điển thanh thanh đạt từ mờ trở minh.

Montreal, ngày 15-3-1980

"Nghịch thuận tương chiêu chuyển sắc màu": Ở thế gian chúng ta mang thể xác con người. Trong đó có nghịch có thuận mới chuyển tiến, đối chiếu với nhau trong chu trình tiến hóa chuyển sắc màu. Cũng như càn khôn vũ trụ có nghịch có thuận, có âm có dương. Có nghịch có thuận mới chuyển ra sắc màu hóa hóa sanh sanh.

"Bình tâm phân giải tiến cao sâu": Chúng ta tu tới thanh tịnh, yên ổn, chúng ta phân giải rõ rệt phần nào theo phần nấy, mới tiến được cao sâu. Cao sâu ở nơi nào? Cao sâu là không động, không không gian, không thời gian mới thấy chỗ cao sâu.

"Trên đường nguyên thủy phân màu đạo": Trên đường nguyên thủy thì nguồn gốc từ tam thập tam thiên xuống thế gian. Trong nguồn gốc nguyên thủy đã phân ra màu đạo là phân ra những tia tiến hóa, hào quang sáng suốt, từ ở bên trên chuyển xuống và từ dưới cuống cuồng đi lên.

"Thế cảnh điêu linh cảm thấy sầu": Ở thế gian còn hay chấp, còn ở trong bản tánh eo hẹp, không chịu nới rộng ra hòa cảm với nguyên căn, với con đường nguyên thủy tiến hóa. Cho nên, luôn luôn ở trong sự kích động và phản động, tăm tối rồi tự mình thấy sầu, thấy buồn rầu. Tại sao buồn rầu? Chúng ta núp dưới bóng tối của một tiểu thiên địa, thì chúng ta thấy sầu. Còn nếu chúng ta khai thông tiểu thiên địa này, hòa cảm với càn khôn vũ trụ thì làm gì thấy sầu. Nhưng mà thấy sự tiến bộ, thấy sự hòa cảm, càng ngày càng tiến, càng thông suốt với bề trên hơn.

Vậy tại sao chúng ta là người tu lại còn cảm thấy sầu? Sự sai lầm của chúng ta từ bao nhiêu kiếp mà xuống đây, muốn tu một phút một giây để trở nên một vị Phật, làm sao được? Cho nên, vì động loạn, vì muốn mau, vì sự tham tạm bợ, rồi tự giam hãm lấy sự sáng suốt của mình, không chịu kiên nhẫn học để tiến hóa.

"Thấy sầu vì muốn tiến mau": Khi chúng ta thấy sầu vì muốn tiến mau mà không chịu hành. Muốn mau nhưng mà hành phải tương xứng mới tiến được. Cứ hành ít ít rồi muốn đạt. Nhiều người muốn vô tu, rồi tôi cũng có Mô Ni Châu, tôi có sáng suốt, tôi có Thánh Thai, tôi muốn được mà tôi không hành, làm sao có?

Từ bao nhiêu kiếp, sự sai lầm tự che lấp sự sáng suốt của chính mình, mà không chịu quét dọn, làm sao trở về? Có một chút xíu thôi! Ta trở về với ta, nói trong nháy mắt, nhưng mà hành nó phải có sự hành trì, nó mới trở về với nó được. Vì sao? Vì hằng ngày

chúng ta thâu những chuyện ngoại tập và lo ra. Làm sao trở về với căn bản của chính mình? Muốn trở về với căn bản chính mình, phải cố gắng thực thi mọi sự ổn định mới trở về sự sáng suốt ở bên trong. Nhưng mà không chịu thực thi, không chịu thực hành, muốn trở về trong nháy mắt sao được?

Có gương lành tại thế cho mọi người thấy Tiên Phật đã hành trì thành công. Các giới các tôn giáo tại thế gian cũng phải hành trì mới thành công. Những vị lãnh đạo của tôn giáo muốn có sự thành công lưu tại thế cũng phải hành trì. Có sự kiên nhẫn mới đạt tới pháp giới.

"Gây thêm động loạn nhiệm mầu khó minh": Chúng ta tu mà tự gây động loạn vì muốn mau, muốn ngôi vị, muốn đạt pháp, thì tự gây thêm động loạn. Chúng ta luôn luôn phải bình thản, phải chấp nhận. Khi chúng ta ý thức rõ tiền kiếp sai lầm thì bây giờ chúng ta chỉ có cố gắng hành trì mà thôi. Được một phút hay một phút, được một giờ hay một giờ. Cứ kiên nhẫn đi tới, đi tới mãi mãi, khuyến khích mình, sửa mình để tiến. Hành trì cho tới mức thì nhiệm mầu khai minh. Trong thâm tâm sẽ cởi mở và sáng suốt.

"Nằm trong chơn lý chơn tình": Ổn định mới là chơn. Động loạn, lấy gì có chơn? Chúng ta phải sửa đi tới ổn định, mới là chơn. Rõ được chơn lý là rõ sự sáng suốt đời đời. Rõ được chơn tình là rõ sự thương yêu đời đời.

"Tâm linh cởi mở mới minh quy hồi": Tâm linh của chúng ta cởi mở rồi, mới hiểu được đường trở về quê xưa chốn cũ bằng cách nào? Nó cũng phải có sự khó khăn, chính nó đã tạo cho nó khó khăn từ bao nhiêu kiếp trước. Bây giờ hành trì trở về thì lần lần quy hồi, trở về căn bản của nó.

"Trở về nguồn cội hưởng ngôi": Khi chúng ta trở về nguồn cội rồi thì hưởng ngôi, mỗi người đều có một vị trí. Bây giờ, chúng ta tu đây rồi chúng ta trở về nguồn cội rõ ràng. Phần hồn là Chủ Nhân Ông của tiểu thiên địa này. Phải trở về ngôi vị của nó, mới hòa cảm được ngôi vị Thượng Đế của bề trên, hòa cảm được ngôi vị của Chư Phật Chư Tiên trong hành trình tiến hóa, qua từ giai đoạn, từ lớp một. Chúng ta phải chấp nhận trở về. Khi hưởng được cái ngôi trở về là phải hoàn toàn chịu trách nhiệm với ta. Chịu trách nhiệm với càn khôn vũ trụ để dẫn giải lục căn lục trần trong tiểu thiên địa này, trong bản thể, trong tổ chức vạn thù quy nguyên này.

"Thanh bình Trời Phật sang tồi như nhau": Khi chúng ta hòa cảm được tiểu thiên địa trong bản thể chúng ta thì chúng ta có thể hòa cảm với mọi người. Ai cũng như nấy, ai cũng phải giữ lấy sự sáng suốt để tiến hóa mà thôi! Sự thanh bình của Trời Phật sang tồi như nhau rõ ràng, thì chúng ta đâu còn chấp, còn mê, đâu còn động loạn giai cấp nữa. Vua cũng như dân, lúc đó mới trở về cảnh thanh bình của trời đất để thực hiện tình thương và đạo đức. Thương yêu đời đời.

"Không minh chẳng có trước sau": Khi chúng ta bất minh rồi thì chúng ta chẳng có trước sau, bởi không hiểu được nguồn cội thì đâu có biết trước là gì. Sau này ta sẽ đi đâu? Sống u ơ không? Chúng ta tu tới ngày nay mà nhiều bạn chưa hiểu được trước kia bạn ở đâu đến, rồi sẽ về đâu? Còn những người chưa tu thì thế nào? Lẽ tự nhiên họ phải hoàn thành theo chu trình tiến hóa sẵn có của họ. Hoàn cảnh đưa đến đâu họ phải làm đến đó. Cho nên, chúng ta không trách họ.

Tại sao chúng ta lại trách ta nhiều hơn? Vì chúng ta thấy rõ con đường tự tu tự tiến. Chúng ta phải trách chúng ta là trách cái lười biếng mà thôi!

"Bỏ quên nguồn cội đi đâu chẳng thành": Chúng ta bỏ quên nguồn cội rồi! Không biết nguồn gốc do đâu đến đây rồi sẽ trở về đâu. Đi đâu cũng chẳng có thành công, làm việc gì cũng chuốc lấy sự thảm bại của nội tâm mà thôi! Lúc nào cũng có định luật hóa hóa sanh sanh, có cái khởi đầu mới có ngày nay mà chúng ta không biết được nguồn cội thì làm sao chúng ta có sự thành công? Chúng ta hãnh diện ở chỗ nào? Chúng ta học giỏi ở đâu? Chúng ta xưng hô, làm việc này việc nọ cho dân, làm chánh trị, làm đủ thứ. Rồi chánh trị là gì, cũng chưa có hiểu nữa.

Sự chơn chánh của càn khôn vũ trụ đã an bài cho chúng ta thấy rõ để trở về với căn bản của chúng ta, tự trị tự tiến. Chính ta là một người dân, một học viên của càn khôn vũ trụ. Một dân của Thượng Đế mà chưa hiểu, chưa biết quyền làm chủ để tự tiến hóa, tự giải tỏa lấy ta và để hòa hợp với sẵn có của muôn loài vạn vật, làm chủ lấy mình trong chu trình tiến hóa. Làm sao chúng ta cộng tác với mọi người. Cộng tác với sự sẵn có của càn khôn vũ trụ. Cộng tác với mọi sự thương yêu của Trời Phật hòa cảm với các giới? Làm sao

hiểu mà hòa? Xưng danh đủ thứ hết: tôi là Dân Chủ, tôi là Cộng Hòa, nhưng mà không hiểu Dân Chủ và Cộng Hòa thế nào?
Dân Chủ là phải có hồn có vía. Phải có đầy đủ sự tiến hóa trong chu trình của càn khôn, thì mới lập được một cơ sở tiến hóa cho nhân sinh. Đường lối đó đi tới Thế Giới Đại Đồng, đời đời bất diệt. Không biết khía cạnh đó thì thực thi sao nổi. Cũng như một người ôm lấy một sự việc mà không hiểu sự việc, làm sao thành công? Xưng hô tôi là Dân Chủ Cộng Hòa, rốt cuộc làm được việc gì? Chỉ gây khổ cho nội tâm. Rồi đám này tới đám kia, chẳng ai thành công. Rốt cuộc tự chuốc lấy thảm bại đó thôi!
Cho nên, chúng ta phải sửa mình, phải tu, phải hiểu, tu bổ sửa chữa lấy chính mình để học hỏi rõ. Phải hành trì đứng đắn mới thấy rõ sự sai lầm của chính mình.
Chúng ta là Chủ Nhân Ông của tiểu thiên địa mà không biết ngự trị, không biết thực hiện chính trị cho chính mình. Không đem sự sáng suốt để bồi dưỡng trong chu trình tiến hóa sẵn có trong cơ tạng của chúng ta, trong sự phối hợp vạn linh mới kết thành một tiểu thiên địa.
Một người đứng đắn duyên dáng, đứng ra trước công chúng mà không hiểu mình, hổ thẹn biết là bao nhiêu. Xưng danh làm chánh trị, làm đủ thứ, mà không biết mình là ai, rồi tội ấy ai mang? Khi chúng ta không biết ta thì chúng ta tăm tối. Làm sai, trách sai, không hiểu nguyên căn, rồi giận ai bây giờ? Chết thì bị sa đọa xuống địa ngục. Vì gì? Vì lòng tham, bênh phe này bỏ phe kia. Không biết mình là ai, thì đâm ra phải sai. Không có người nào có thể làm đúng vì thiếu tu.
Cho nên, càn khôn vũ trụ, thiên cơ phải thay đổi. Phải cho những người đó có cơ hội để học qua sự tu học xứng đáng, rồi những người đó mới trở lại cái cơ Minh Vương Thánh Đức sau này.
Tại sao nói là Minh Vương Thánh Đức? Minh là hiểu được, Vương là mình. Mình là chủ của cái tiểu thiên địa này, rồi mới thực hiện những điều lành với mọi người. Đó là Minh Vương Thánh Đức. Còn những người chưa tu, chưa hiểu được căn bản của chính mình, làm sao hứa hẹn với toàn dân, làm được việc gì? Chỉ gây sự hận thù chém giết. Rốt cuộc không đi đến đâu. Chiến tranh tai hại, gây ra sự tham mà không xứng đáng. Cho nên, các bạn đã thực hiện được một thời kỳ rồi rốt cuộc các bạn chuốc lấy đau khổ vì tiền của. Rồi

các bạn phải xa ra, xa sự thật, xa tình yêu, xa tình thương thực tế sẵn có của trời đất, của nguồn cội đã ban bố cho các bạn. Tới ngày nay, các bạn có tiền trong tay, có thế lực rất nhiều, nhưng phần hồn của các bạn u ơ đau khổ, bơ vơ ở cõi trần. Chẳng biết mình là ai. Rồi hô hào chánh trị, hô hào chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, chuốc lấy sự đau khổ của nội tâm thâu đêm.

Đừng tưởng cảnh sang trọng của các bạn là cảnh sung sướng đời đời đâu! Cảnh đó là địa ngục đang giam hãm các bạn, đưa các bạn tới chỗ tối tăm, hình phạt đau khổ.

Cho nên, chúng ta ăn năn đi, sửa đi, tu đi. Tu là tu bổ sửa chữa, vun bồi sự sáng suốt và lập hạnh hy sinh vì dân, vì nước, vì càn khôn vũ trụ, vì tình thương đời đời của nhân loại. Đó mới là chánh trị chơn chánh, đem sự sáng suốt của bề trên về để tự trị. Để mong phần hồn có cơ hội tiến hóa, lập hạnh hy sinh chia sớt cho mọi người trong hạnh bố thí thương yêu mới có tiến hóa. Quả địa cầu mới trở nên tốt đẹp.

"Nguyên lai cha mẹ hóa sanh": Nguyên lai có cha có mẹ, mới có sự hóa sanh tại thế gian, nối tiếp với nhau.

"Trời ban tình cảm tự hành mới nên": Các bạn ra làm một vị tại thế gian để dẫn dắt, lãnh đạo người này người nọ. Mà các bạn không hiểu rõ tình cảm của Trời Phật thì làm sao các bạn cảm động được dân? Cảm động được lòng người? Cho nên, chúng ta hiểu rằng tất cả đều do Trời ban. Chỉ chúng ta thiếu thanh tịnh mà thôi. Các bạn chỉ có học thanh tịnh là đủ rồi. Chứ không có kiếm bao nhiêu sách, đọc cho mắt lờ, rồi tâm loạn. Rốt cuộc không làm được việc gì tốt đẹp. Chỉ biết sửa mình, hành trì, thì mới nên.

"Tình thương siêu diệu tạo nền": Chúng ta có một sự thương yêu vị tha đời đời, siêu diệu.

"Vô cùng thương nhớ bề trên hợp hòa": Chúng ta tạo một nền tảng vô cùng thương nhớ. Quan phải thương dân, phải biết mình là dân. Phải biết thương yêu dân thì bề trên mới hòa hợp được, mới chiếu cho chúng ta một sự sáng suốt để tiến hóa. Còn không biết thương dân đâu có lãnh đạo được. Chính bạn còn không biết yêu bạn, không biết yêu thương cái tiểu thiên địa này. Tiểu thiên địa này có dân giả trong này. Một lỗ chân lông cũng là gia dịch của bạn, mà bạn không biết yêu thương nó, không biết dìu dắt nó, không biết bố thí cho nó được sáng suốt thêm nữa. Cứ lo cạnh tranh bề ngoài, lo

thủ thế, rốt cuộc chuốc lấy sự hận thù mà thôi. Học lối đó để làm gì? Học lối đó là lối đi xuống, làm sao đi lên được? Làm sao có cảnh đời đời. Làm sao đúng với lời xưng hô của chúng ta.
Chúng ta tu ở đây là chúng ta sửa hết, chúng ta hiểu sự sáng suốt của bề trên, đem xuống tự sửa. Trong đó, chúng ta tiến tới "huyền thế kinh". Sự huyền diệu ở thế gian, mắt phàm không thấy. Một thế đứng trong tiểu vũ trụ này, chúng ta đã trở về với chúng ta. Chúng ta mới phát triển kinh tế sáng suốt để ảnh hưởng mọi người. Các bạn không tiết kiệm cho các bạn, các bạn không hiểu nguyên lai của các bạn. Làm sao các bạn ảnh hưởng được người khác?
Cho nên cái sự "Tu", nhiều người nhận định sai lầm. "Tu, tôi bỏ hết". Tu là tu bổ sửa chữa các cơ giới, các tần số chính trị của càn khôn vũ trụ, của bề trên đem sự sáng suốt xuống. Rồi kinh tế dồi dào, quân sự tốt đẹp. Hành trì, đó là quân sự. Các bạn làm Pháp Luân, Soi Hồn là đem sửa chữa. Nhứt thiết phải sửa chữa cấp kỳ theo luật lệnh của bề trên. Có chánh trị, có quân sự, có kinh tế, có đầy đủ thì những chính trị, quân sự tốt đẹp, từ đầu tới chân các bạn hòa hợp với càn khôn vũ trụ. Thực hiện tình thương và đạo đức thì lúc đó kinh tế các bạn dồi dào. Con người hết tham, hết chém giết lẫn nhau. Chỉ thực hiện những gì sẵn có của trời đất đã ban cho chúng ta và cống hiến cho mọi người, thì các bạn thấy tốt đẹp biết là bao nhiêu.
Càn khôn vũ trụ thật sự thương yêu. Con người kính trọng con người, quý báu con người. Sự thật các bạn bình tĩnh xem lại ai có thể tạo ra con người phương phi của chúng ta được? Cả càn khôn vũ trụ đóng góp, cha mẹ thương yêu chúng ta mới có ngày nay rõ ràng. Ai có thể xây dựng? Giết một mạng người là các bạn lật đổ cả một Tiểu vũ trụ. Phạm tội rất nhiều đối với bề trên đã rất công phu. Các bạn xét kỹ lại, từ đầu tới chân, sự tổ chức của chính bản thân của các bạn rất tinh vi, tốt đẹp. Không phải dễ tạo được. Mà chúng ta đã dùng sai, luận sai, hành sai, thì uổng biết là bao nhiêu. Tội ấy ai mang, trách nhiệm đó ai chịu? Chính Chủ Nhân Ông của mọi tiểu thiên địa đều phải chuốc lấy trách nhiệm đau khổ ở trong giờ phút cuối cùng.
"Tiến trình thẳng tiến chẳng xa": Khi chúng ta ý thức được rồi, chúng ta mới khai mở và tu bổ sửa chữa để thẳng tiến không xa. Mỗi người chúng ta biết rõ và thực hiện để đi tới thời cuộc trong

nội tâm chúng ta không còn hoang mang nữa và không xa với chúng ta. Mỗi người đều hiểu rồi thì đâu còn xa. Sợ e mọi người đều tăm tối và vun bồi sự chém giết lẫn nhau, sai lầm, độc tài, thu lợi, tạo nghiệp, thì khổ thêm.

"Thực hành sẽ thấy sẽ hòa nơi nơi": Chúng ta phải thực hành, chúng ta sẽ thấy chúng ta hòa nơi nơi. Chính bản thân của chúng ta, tôi đã nói "không có khối óc, không có ai nhìn nhận Chúa Phật. Không có khối óc, chẳng có ai làm được chính trị, quân sự, kinh tế." Cho nên, khối óc chúng ta phải hòa hợp với càn khôn vũ trụ, thì việc làm chúng ta luôn luôn phải sáng suốt và cởi mở hơn.

"Có ta có đất có trời": Nếu không có ta, không có tiểu thiên địa này, ai xác nhận đất trời?

"Có tâm sáng suốt có lời nhủ khuyên": Sự sáng suốt xác nhận đất trời. Có ta, có tâm, có lời nhủ khuyên.

"Khuyên người thực hiện đạt duyên": Có vị lãnh đạo nào xuống thế gian khuyên người ta làm điều quấy? Khuyên làm điều tốt mà chính họ không chịu làm điều tốt, cho nên loạn. Rồi bây giờ chúng ta, phần hồn, Chủ Nhân Ông của tiểu thiên địa, ông vua của một tiểu vũ trụ miệng nói tốt mà tâm không làm điều tốt. Lục căn lục trần trong đó nổi loạn dâm ô đủ thứ.

"Duyên Trời duyên Phật nối liền căn cơ": Biết khuyên người thực hiện đạt duyên. Đạt duyên là đi tới nhẹ nhàng, sáng suốt. Hòa hợp với Trời, hòa hợp với Phật, một sự thanh nhẹ mà Trời thì hóa hóa sanh sanh, gánh nặng trách nhiệm cho tất cả. Về nguồn cội của chính mình, chính mình là bản chất vô cùng tận, là của phần hồn. Đó là căn cơ, lúc đó mới bắt đầu làm việc.

"Triển khai từ phút từ giờ": Lúc đó mới bắt đầu làm việc, càng ngày càng tiến triển.

"Điển thanh thanh đạt từ mờ trở minh": Từ tối tăm đi tới sự sáng suốt. Từ sân si đi tới hòa cảm thương yêu với các giới, mới thấy bề trên đã thương yêu chúng ta. Chúng ta có nguồn cội, có Đấng Cha Lành, có Phật, có sự sáng suốt, đã chứng minh cho chúng ta do con người hành trì tiến hóa. Do con người đã tạo nên sự nghiệp cả càn khôn vũ trụ. Chứ không phải sự eo hẹp của một quốc gia mà các bạn tưởng đâu. Loài người chúng ta xây dựng cả càn khôn vũ trụ. Tôi đã nói không có loài người, không có khối óc, không có ai chứng nhận càn khôn vũ trụ. Các bạn có khối óc, các bạn sẽ là người xác

nhận sự huyền bí khoa học sáng suốt của càn khôn vũ trụ, chính loài người đã tạo ra. Nhưng mà thiếu tu thì rất nguy hiểm. Thiếu tu đem chiến tranh cho nhân quần. Mà tu phải tu cho đúng mức, tu bổ sửa chữa luồng thanh điển của các bạn. Chỉ có điển mới hòa cảm với các nơi các giới được.

Văn minh cho các bạn thấy rồi. Ở thế gian này chỉ có điển mới có thể bất diệt, vô tận. Ở thế gian, chúng ta ở xa cách mấy, nhấc điện thoại là có thể nói được rồi. Các bạn thấy không? Điển thế gian của vật chất mà có thể chuyển như vậy, còn điển của tâm linh các bạn thế nào? Nếu các bạn vun bồi và sửa chữa thì các bạn có thể liên lạc bất cứ nơi nào. Sự sáng suốt của các bạn không phải người đời giúp các bạn, nhưng mà có bề trên hỗ trợ cho các bạn tiến hóa. Trong chương trình xây dựng, chúng ta làm được việc gì? Các bạn thấy, gặt hái sự tốt đẹp cho nhân quần, sự thương yêu thật sự, sự sáng suốt rõ ràng! Nhưng mà chung quy phải hành trì. Mỗi người muốn cộng tác cho cộng đồng tiến hóa là mỗi người phải tự ý thức và hành trì. Phải hành trì, nhiên hậu mới có sự tiến hóa đồng đều trong càn khôn vũ trụ. Nếu chúng ta không chịu hành trì thì không có sự tiến hóa đồng đều.

Bây giờ chúng ta ngồi đây. Các bạn có tu, có hành trì, các bạn nghe qua âm thinh tôi và lời giải thích của tôi, các bạn thấy đầu của các bạn được thanh nhẹ. Các bạn thấy rõ ràng sự sai lầm của chính bạn. Cá tính của các bạn đối với vợ con ở trong gia đình eo hẹp, các bạn cũng thấy rồi. Chính trị của các bạn sai! Các bạn không chịu đem sự sáng suốt của càn khôn vũ trụ về sửa mình và ảnh hưởng vợ con thì sự sai lầm đó, nó lôi cuốn và kéo các bạn đi trong chỗ chậm trễ, bê bối mà thôi.

Nếu các bạn chịu hòa hợp với bề trên, hòa hợp với các nơi các giới. Tôi thấy việc làm của các bạn, một cử động của các bạn đều là một ảnh hưởng tốt đẹp ở trong gia cang. Từ gia cang mới chuyển hóa ra xã hội, rồi từ xã hội ra quốc gia, từ quốc gia đi tới cộng đồng càn khôn vũ trụ, Thế Giới Đại Đồng. Phải hành trì! Nếu các bạn không hành trì làm sao các bạn đạt được cái gì? Chỉ bị kẹt mà thôi.

Cho nên bày ra chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, rốt cuộc cũng chẳng ai đạt được cái gì, chỉ có khổ mà thôi.

Chúng ta biết lo cho phần hồn, biết lo cho sự tiến hóa đời đời, thì ở thế gian đỡ nhiều lắm, các bạn ơi! Những người sống chung quanh

các bạn cũng được ảnh hưởng tốt đẹp là họ nhận thấy được sự thương yêu sẵn có của chính các bạn. Họ trở về, họ lại thực hiện sự thương yêu đó, tay nắm tay, nối tiếp với nhau trong tình thương và đạo đức. Quý báu biết là bao nhiêu!

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 10

Thực hành mới rõ siêu âm
Vượt qua các mức các tầng thế gian
Mẹ khuyên mẹ giải luận bàn
Giúp con tiến hóa mở màn tình thương.

Bầu trời thế giới chẳng riêng
Của chung thiên hạ giao duyên hợp hòa
Chẳng còn phân cách gần xa
Chỉ cần thực hiện tương hòa tương thân.

Biết con chẳng có người dưng
Ai ai cũng kẻ con cưng của Trời
Giúp con chuyển hóa tứ thời
Dìu con tiến tới đời đời thương yêu.

Lưới Trời xét thấy rất thưa
Nào ai vượt khỏi răng cưa lưới Trời
Luân hồi nhiều kiếp tại đời
Học hoài không hiểu mở lời sân si.

Montreal, ngày 15-3-1980

"Thực hành mới rõ siêu âm": Siêu âm là chúng ta ngậm miệng nhưng mà vẫn có thể luận đàm xa xôi được. Không phải la lô người ta mới hiểu được. Tâm động thì thần tri, mới kêu là siêu âm.
"Vượt qua các mức các tầng thế gian": Vượt qua các mức, các tầng tiến hóa của thanh điển ở thế gian.
"Mẹ khuyên mẹ giải luận bàn": Vật chất có thể đại diện người mẹ. Điển âm đại diện người mẹ. Mẹ trong gia đình của chúng ta cũng là một người Mẹ thương yêu, khuyên giải luận bàn mãi mãi, từ miếng ăn cho tới hành động.
"Giúp con tiến hóa mở màn tình thương": Giúp con tiến hóa, nay chuyện này thay đổi, mai tới chuyện kia. Nói về duy vật thế gian

mà cũng có thể mở màn về tình thương. Gương lành của Trời Phật ở trong khổ hạnh, tự đạt mọi tiềm năng sẵn có. Nhiên hậu mới hòa cảm với chúng sanh trong chu trình thực tiễn.

Cái gương lành của Trời Phật đã trong khổ hạnh. Khổ hạnh là gì? Đã làm, đã thực hành mới đạt được cái cảnh duyên dáng hiện tại. Trong mọi tiềm năng sẵn có tạo ra con người và cho các bạn thấy khả năng tiến hóa sẵn có của mọi người. Nhiên hậu, mới hòa cảm với chúng sanh. Lúc đó, mới hòa cảm với mọi nơi mọi giới, trong chương trình thực tiễn.

"*Bầu trời thế giới chẳng riêng":* Bầu trời chẳng của riêng ai hết, của cả càn khôn vũ trụ. Hỏi tại sao không riêng? Ông là ông Tây, tôi là Việt nam, làm sao không riêng? Bởi ông kia là ông Tây, ông sống có tiền nhưng cũng phải hít thở, không hít ông không sống. Tôi cũng hít à! Hít cái gì? Hít cái cần thiết, hít thanh khí điển của càn khôn vũ trụ, có hơi chuyển hóa vô, tôi mới sống. Bầu trời thế giới không có riêng, cung cấp cho bất cứ vạn linh, con thú cho đến con người.

"*Của chung thiên hạ giao duyên hợp hòa":* Nhờ thanh khí điển hư không chuyển hóa xuống thế gian và để cho thiên hạ có cơ hội giao duyên hợp hòa, thương yêu lẫn nhau.

"Chẳng còn phân cách gần xa": Không có phân cách, nhưng người phàm mắt thịt tự bảo vệ lấy mình rồi phân cách chuyện này, chuyện nọ. Vì không biết phát triển đi lên trên, nhưng mà chỉ phát triển đối diện mà thôi. Rồi tưởng ta đây là ngon lắm! Không ăn chung gì đâu bạn. Bạn có làm ông gì, có thế lực gì, cũng chút đó thôi. Rồi sau này có sự cảnh cáo rõ ràng. Ông Trời cho cái gì cũng giới hạn trong bản thể của bạn. Quan chức, dâm ô cũng giới hạn, rồi ngày kia bạn run tay run chân, xách ba-toong cũng xách không nổi. Rồi phân cách gì đây? Bạn là thứ giống dân gì đây? Bạn mới thấy tình thương là cao quý. Lúc đó mới thấy sự sai lầm, nhưng mà ăn năn không kịp đâu bạn ơi! Sai lầm quá nhiều rồi. Nó tới tấp rồi. Nó xô ngã bạn như không.

"Chỉ cần thực hiện tương hòa tương thân": Bây giờ, chúng ta biết được rồi, chỉ cần thực hiện tương hòa tương thân. Phải hòa! Chúng ta phải thấy rằng chúng ta là con của Thượng Đế, một gia đình. Phân chia chủng tộc cũng là sống trong ý chí. Con thú cũng sống trong ý chí sẵn có của nó mà thôi. Tất cả chúng ta ở trong tình thương của Đấng Cha Lành, cũng ở trong một nhịp thở chung hòa

chung tiến, chớ không thể nào xa cách được. Ở thế gian, bây giờ các bạn thấy có cạnh tranh, giết chóc lẫn nhau, rồi cũng phải tự xóa bỏ hận thù mà thực hiện thương yêu và xây dựng.
Chúng ta thấy rõ, bao nhiêu cuộc chiến tranh ở thế gian. Thế chiến, rốt cuộc cũng phải hòa hợp với nhau, phải buôn bán với nhau, cũng phải bắt tay với nhau. Cơ hội Thượng Đế đã cho mà không biết vun bồi sáng suốt hơn, để xóa bỏ bức tường ngăn cách đó mà hòa hợp giữa nhân loại và nhân loại, để hiểu rõ nhân loại là con của Thượng Đế. Lúc đó mới yên ổn. Còn chưa hiểu, còn ngăn cách, còn dị biệt, thì chuốc lấy sự đau khổ mà thôi!
"*Biết con chẳng có người dưng":* Bởi vì chúng ta sống trong cộng đồng càn khôn vũ trụ là con của một Cha, đâu phải người dưng mà phân đủ thứ, rồi gây đủ thứ.
"*Ai ai cũng kẻ con cưng của Trời":* Ai cũng là con Trời, là Trời con hết. Quý lắm! Tốt lắm! Không dễ gì làm con người sáng suốt đâu. Đó là con cưng của ông Trời.
"*Giúp con chuyển hóa tứ thời":* Cho con tứ thời để kịp tiến hóa, sớm trưa chiều tối. Tứ thời để chuyển hóa.
"*Dìu con tiến tới đời đời thương yêu":* Cho con ý thức lấy con, thương yêu lấy con. Thấy không? Cho con có cơ hội tắm rửa. Con biết cơ thể này ai tạo không? Con muốn nó đẹp, nó thơm, nó tốt. Cơ thể này, cơ thể kia cũng vậy, sáng suốt và thiếu sáng suốt đó thôi! Cho nên ông Trời cho tứ thời để chúng ta dòm lại chính mình. Cho nó ăn để nó hiểu nó. Cho nó tắm rửa để nó thấy nó. Rồi nó mới thấy cả càn khôn vũ trụ, thấy sự quý báu thương yêu của Đấng Cha Lành đã tạo cho nó. Cho nó cơ hội gần nó nhiều hơn, để hiểu bên trong chơn tánh của nó, chậm trễ bằng cách nào. Những việc các con đang củng cố bảo vệ lấy các con, rồi thấy những sự bảo vệ đó là gì? Để cho con trở về với con và gần con nhiều hơn. Khi mà ý thức được con rồi, thì mới thương yêu tất cả mọi người.
Khi rõ có Đấng Tạo Hóa, thì tự cảm thấy sống chung với mọi giới, không còn sự phân biệt và bê trễ nữa. Chúng ta sống chung với mọi giới, chúng ta ở trong huynh đệ thương yêu, chia sớt lẫn nhau, tâm tư chúng ta luôn luôn gởi sự thiện lành đến với mọi người đau khổ để cho họ hướng thượng và đồng hướng với chúng ta để trở về với nguồn cội sáng suốt, thương yêu căn bản, thương yêu cha mẹ

họ, thương yêu họ. Mọi người biết vậy, thì dòm nhau cũng vậy đó thôi.

Con của Đấng Cha Lành, Ngài đã lo cho tất cả, từ li từ tí cho mọi người, nhưng mà mọi người quên Ngài mà thôi. Ngài vẫn kiên trì để chờ đợi nó trở về với nó, rồi nó mới hòa hợp với Ngài. Cha Trời luôn luôn thương yêu nó.

Bây giờ, các bạn đang làm cha trong gia đình, các bạn thấy rõ chưa? Các bạn không bao giờ mở miệng nói rằng cha thương đứa này nhiều hơn đứa kia, không dám nói giữa các con đâu, nhưng mà vẫn hành trì để xây dựng. Đứa ngu cũng được, đứa nghịch cũng được, ban tình thương cho các con, để các con tiến. Chính người cha trong gia đình eo hẹp cũng làm được điều đó, huống hồ gì ông Trời không làm được điều đó sao? Hơi thở của các bạn đây, các bạn có hoang phí đi nữa, Ngài cũng tiếp tục cung cấp cho các bạn. Các bạn có cơ hội hưởng, hiểu, tiến, bấy nhiêu đó thôi.

"Lưới Trời xét thấy rất thưa": Dòm thấy ông Trời có kí lô nào đâu! "Tao đâu sợ thằng Trời!" là bạn không bao giờ sợ bạn. Khi các bạn không sợ lấy bạn là bạn tự hủy diệt các bạn mà thôi, thì cuộc sống các bạn vô ý nghĩa, thấy chưa? À! Khinh ông Trời là khinh mình. Khinh thiên hạ là khinh mình. Ghét thiên hạ là ghét mình. Khởi điểm xấu thì gặt hái xấu đó bạn ơi! Khởi điểm tốt thì các bạn sẽ gặt hái điểm tốt.

"Nào ai vượt khỏi răng cưa lưới Trời": Ai đã giỏi tính thắng được ông Trời? Từ bao nhiêu kiếp con người, từ sơ khởi cho đến nay, người nào đã thắng được ông Trời. Miệng cứ la lô thắng ông Trời, nhưng mà rốt cuộc mấy ai thắng được ông Trời?

Các bạn làm bậy, rốt cuộc giờ phút lâm chung của các bạn, ăn năn không kịp đâu. Các bạn thấy ai xử ai trong giờ phút đó?

"*Luân hồi nhiều kiếp tại đời":* Cho nên phải luân hồi, không tiến lên trên nổi. Phải luân hồi nhiều kiếp tại đời.

"*Học hoài không hiểu mở lời sân si":* Đã mang thể xác con người, vạn thù vạn linh kết tập mới thành con người, rồi biết mặc quần áo duyên dáng. Đó là khẩu hiệu đoàn kết, để thể hiện cho mọi người. Nhưng rốt cuộc mở lời sân si, giận người này, ghét người kia, giận ma quỷ, ghét thần thánh đủ thứ hết. Rồi làm được cái gì? Tự mình chui trong xó tối, trong đường hẻm, cúi đầu xuống mà đi, ai chơi với mình? Thấy không? Bạn tưởng tánh sân si, oai vệ của bạn, rồi

họ kính nể sao? Không! Lịch sử để lại, các bạn thấy không? Lịch sử Trung Hoa nói rất nhiều sự độc tài của Tần Thủy Hoàng, đâu có ai kính, ai nể? Một thời nào đó, rồi cũng lủi thủi cắm đầu đi xuống thôi! Ai biết, ai đếm xỉa tới? Là tại sao? Tại vì nó ngu muội, nó đi học sự ngu muội. Ta học sự chia sớt thương yêu cộng đồng mến cảm đời đời của Chư Phật, Chư Tiên, chứ đâu có ai học sự ô trược tạm bợ đó.

Giận ai, ghét ai, rồi cũng tự hành hạ lấy mình trong giờ phút lâm chung. Muốn tu thì phải xét nguyên căn của mọi sự việc. Nhiên hậu, mới tự sửa mình để tiến tới lấy thanh thản siêu phàm. Thấy rõ chưa? Giận ai, ghét ai, rồi cũng tự hành hạ lấy mình trong giờ phút lâm chung.

Bản tánh xấu, gặt hái bệnh. Bệnh do tánh sanh rõ ràng. Các bạn buồn, phiền, giận, các bạn thấy bệnh gì không? Ở trong đó nó uất hận, máu huyết không luân lưu được. Rồi bây giờ người ta nói bệnh cancer, bệnh này, bệnh nọ, đủ thứ bệnh hết. Sự chuyển hóa trong cơ tạng các bạn không ổn bởi vì không điều hòa, tự ép chế lấy mình, gây cho máu huyết không vận hành được, tạo ra sự sai lầm ô trược. Cơ thể bất ổn, máu huyết đau thương, đủ thứ bệnh hoạn. Do gì? Do tánh sanh, tướng do tâm phát. Tâm các bạn tốt, hòa hợp với các nơi các giới, không tham lam, nhưng thực hiện thương yêu, cái gì cũng có chừng, một chút thôi! Không tham, không quá trớn thì tướng của các bạn lúc nào cũng phương phi, cũng thương yêu, mọi người luôn luôn kính mến các bạn. Gần các bạn, người ta thấy như đạt được một diễm phúc gì thanh nhẹ, nhắc nhở tâm hồn họ được sáng suốt. Quý biết là bao nhiêu! Bây giờ chúng ta, những bạn tu Vô Vi làm gì đây? Các bạn đang làm điều đó, đang thực hiện trở về với bạn, hiểu tánh xấu xa của các bạn và sửa bạn để hòa hợp với các nơi các giới. Ở thế gian, họ cho đó là việc cao lắm, khó làm, nhưng rất dễ làm. Bởi vì, hằng ngày các bạn làm việc này, việc kia, việc nọ của vật chất mà các bạn còn làm được. Tại sao tâm linh các bạn không chịu làm? Sửa các bạn đi, rồi các bạn hưởng.

Các bạn thương yêu mẹ của các bạn, thương yêu Cha của các bạn, thương yêu mọi nơi mọi giới, mọi tình thương đã đóng góp hằng ngày, hằng giờ, hằng phút cho các bạn. Các bạn thấy các bạn thiếu nợ mọi người thì các bạn phải thương yêu mọi người. Đó là mức tiến hóa, chung sống của càn khôn vũ trụ và tâm linh các bạn sẽ

được cởi mở. Việc làm các bạn cảm thấy dễ dãi, không có bị kẹt, không có lối bịch nơi nào, do sự thực hiện của các bạn mà thôi.
Cho nên, chúng ta còn yếu hèn vì ngoại cảnh. Bởi vậy, các bạn mượn cái pháp thực hiện trong Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định này là hóa giải cho các bạn tiến hóa. Các bạn tự nghiền ngẫm để soi sáng và tự xét công phu của các bạn đang hành bây giờ.
Khi Soi Hồn: ổn định thần kinh bộ đầu.
Khi các bạn làm Pháp Luân để giải tỏa, ngũ tạng khai thông.
Khi các bạn Thiền Định: ổn định các nơi các giới.

"Biển cho lặng minh châu mới phát
Lòng cho riêng mới gọi là Thần"

Khi các bạn ngồi ổn định rồi, các bạn cảm thấy nhẹ nhàng, sung sướng. Các bạn sẽ dễ cảm nhận sự sáng suốt của bề trên và hòa cảm với mọi nơi, mọi giới. Lúc đó các bạn thấy: Hành trì là quý giá. Thực hiện mới đem lại tình thương và đạo đức.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 11

Cương quyết tu hành đạt phước duyên
Vui say thực hiện rõ triền miên
Mênh mông trời đất ta hành tiến
Khởi điểm dung hòa pháp pháp xuyên.

Pháp xuyên lại rõ tiền duyên
Trong sanh có tử chuyển xuyên thế tình
Xét xem thực cảnh càng minh
Minh tình chơn thật càng minh lý Trời
Hào quang chiếu rọi sáng ngời
Tâm ta tăm tối vì đời tạo nên
Tự tu cảm thấy vững bền
Thấy Tiên thấy Phật đạt nền hư không
Cha Trời chuyển hóa mênh mông
Dày công tự đạt chuyển vòng lục thông
Thực hành pháp lý dày công
Phần ai nấy tiến chớ mong chớ nhờ
Sửa sai tự tiến từ giờ
Công bằng pháp lý thiên cơ hợp hòa
Trong ngoài hóa giải gần xa
Biết mình biết họ biết hòa tiến lên
Tự hành tự tiến đạt nền
Hư không chánh pháp vững bền nơi nơi
Lấy không hòa hợp với Trời
Tình cha tiến giải tình đời khai thông
Sửa tâm sửa tánh dự phòng
Ngày kia tái ngộ tháp tòng quang vinh.

Montreal, ngày 22-3-1980

"Cương quyết tu hành đạt phước duyên": Mỗi mỗi chúng ta làm mỗi việc gì ở thế gian phải dụng ý chí cương quyết thì chúng ta mới có kết quả. Tu hành cũng vậy, phải cương quyết tu hành lúc đó chúng ta đạt cái gì? Đạt Phước Duyên. Phước là gì? Phước là những gì chúng ta gieo trồng, làm cho mọi người từ khổ đến vui, hiểu rõ giải tỏa nghiệp tâm để tiến lên không động sáng suốt. Lúc đó, chúng ta mới thấy phước. Khi các bạn tu mà các bạn làm gì cho mọi người được vui thì các bạn tự cảm thấy tâm hồn vui vẻ và dễ chịu hơn. Rồi còn duyên là duyên gì? Duyên đó là tiến hóa hành ngộ! Lúc nào các bạn cũng được ngộ những duyên lành. Những người ở xung quanh các bạn đều là xây dựng và dẫn tiến các bạn.

Chúng ta đạt được phước và đạt được duyên thì chúng ta mới đi tới chơn lý vô cùng tận được. Trên con đường phước duyên các bạn mới thấy rõ chỉ có đi lên, không có đi xuống. Duyên Trời, duyên Phật mới là đi lên, còn duyên đời thì phải có một uẩn khúc quanh co, một thời gian rồi cũng chuyển tiến, cũng nhờ duyên tiến mà thôi.

"Vui say thực hiện rõ triền miên": Chúng ta vui về phần phước. Phước thì không có ai suy tính được. Phước là các bạn chỉ làm những điều lành, thực hiện những điều tốt cho mọi người. Sửa mình tiến hóa rồi lần lần mới thấy rõ cái phước và thực hiện rõ triền miên. Càng ngày càng hiểu. Càng ngày càng minh bạch. Càng ngày càng sáng suốt. Đụng tới đâu hiểu tới đó mới kêu là triền miên. Không bao giờ tâm thức của các bạn bị kẹt, bị tủi nhục nữa. Vì các bạn rõ về phần hồn thì không bao giờ bị sự tủi nhục. Chúng ta đến đây học để tiến. Cần học nhục, cần học khổ, cần mọi việc kích động để cho chúng ta được sáng suốt hơn, vui vẻ hơn.

"Mênh mông trời đất ta hành tiến": Thấy mênh mông trời đất, rất rộng, nhưng mà ta hành tiến. Lấy căn bản nào mà hành tiến? Mênh mông như thế đó, nói hành tiến sao được? Chúng ta có cái pháp sửa mình, sửa bên trong chúng ta, từ nặng đi tới nhẹ, từ nhẹ đi tới sáng suốt, từ sáng suốt tiến về đời đời không động. Phải có căn bản khởi điểm, thì chúng ta mới kêu bằng hành tiến được, còn cái khởi điểm các bạn sống trên mênh mông ước vọng thì làm sao các bạn tiến được. Nhưng mà thực hành sửa mình từ giai đoạn một, từ li từ tí mới thấy rõ nguyên căn sự sáng suốt là phải hành tiến, còn nếu chúng ta không hành tiến thì chúng ta cảm thấy mênh mông vậy

thôi, không tiến được. Cho nên mênh mông trời đất ta hành tiến, phải hành mới có tiến, không hành không bao giờ tiến.

"*Khởi điểm dung hòa pháp pháp xuyên":* Chúng ta khởi điểm dung hòa. Khởi điểm của chúng ta phải trong một tâm tư sáng suốt dung hòa mọi sự việc: nhận, tiến để hiểu, để học, thì cái pháp nào chúng ta cũng có thể xuyên qua. Ở thế gian này không có cái pháp nào, không có tôn giáo nào không tiến hóa, nhưng chỉ có con người không tiến hóa mà thôi.

Hỏi chứ không tiến hóa kỳ này, kỳ sau nó tiến không? Nó cũng sẽ tiến nhưng mà tiến chậm. Phải đụng chạm. Phải khổ cực. Phải đau đớn. Phải có những sự cầu cứu. Còn đàng này chúng ta tu, chúng ta phải học cách sửa mình trong khởi điểm dung hòa. Lúc đó, pháp nào chúng ta cũng tiến, pháp nào chúng ta cũng cần học, cần nghe, cần hiểu, cần giải lấy tâm can sẵn có của chúng ta và để tiến hóa tới sự sáng suốt.

Không có môn phái nào bày con người ở thế gian đi tới sự điên cuồng dâm loạn. Pháp nào cũng dìu dắt con người trong chu trình tiến hóa, nhưng vì con người tự xây dựng lấy sự độc tài và tham ô, rồi đem lại sự tăm tối cho chính mình và buộc người khác phải theo cái đường lối bất chánh đó thôi. Sự thật cái pháp không có bất chánh. Cái pháp từ trong cái khổ đi ra và từ cái tối đi tới cái sáng. Những vị đã thành công về pháp giới đều hành trong khổ. Chu trình tiến hóa của họ gặp nhiều chông gai đau khổ mới tiến tới được. Những hình ảnh đã lưu lại cho chúng ta thấy, Jésus Christ cũng bị đóng đinh, cũng bị khổ, bị này bị kia. Chúng ta tạm xem với mắt thịt đã thấy người thành công của đạo pháp toàn là người đã chịu nhục, chịu đau khổ thì chúng ta phải hành tiến theo đường lối đó và chấp nhận để tiến.

Bây giờ, khi không ra kiếm người đập chúng ta, chúng ta mới thành Phật sao? Không phải! Chúng ta có nghiệp mà nghiệp của chúng ta, chúng ta phải chấp nhận để tiến. Cái nghiệp duyên nó giày xéo chúng ta, chúng ta phải chịu. Hoàn cảnh nào chúng ta cũng phải chấp nhận, học nhẫn để tiến. Lúc đó, các bạn thấy tình thương và đạo đức là cao quý. Rốt cuộc cởi mở cho tâm hồn, vì các bạn ý thức được phần hồn là bất diệt thì chúng ta phải chấp nhận để tiến. Nó đâu có bị kẹt mà phải sợ, nhưng mà người phàm sợ. Không tu, không có phương pháp thì phải sợ, đó là đau khổ. Tôi phải cầu cạnh

chỗ này, chỗ kia, chỗ nọ, rồi chấn động cả càn khôn vũ trụ, kêu réo vị Phật này tới vị Phật kia, vị Phật nọ, rồi chính mình chẳng thực hiện còn ỷ lại nơi người này, người kia, người nọ, chẳng làm được việc gì cho chính mình.

Các bạn đã có ảnh hưởng tốt ở thế gian. Các bạn thấy Chúa, Phật chẳng hạn, những vị đó đã thành công về đạo pháp, mà các bạn đi trên con đường đó. Hỏi bề trên có chứng minh cho các bạn không? Luôn luôn phải chứng minh, vì đó là đường hướng tiến hóa của phần hồn đi tới vô cực, vô biên. Bề trên luôn luôn phải chứng minh cho các bạn. Các bạn phải hòa hợp tự nhiên đi tới đó. Rồi tự nhiên hòa hợp với bề trên, quý mến bề trên và xác nhận rõ rằng sự thật bề trên đã có và đang có, chớ không bao giờ dám phủ nhận rằng không có Phật, không có Tiên, không có Chúa. Phải có! Những người đi trước luôn luôn cảm thấy rằng mọi sự việc do bề trên an bài, chớ không phải chúng ta có khả năng nào làm được việc đó.

Cho nên, chúng ta phải tuần tự, tự tu, tự tiến, tự sửa, tự hóa giải mới nên một sự nghiệp tu học tại càn khôn vũ trụ này.

"Pháp xuyên lại rõ tiền duyên": Cái pháp mà xuyên qua rồi lại rõ tiền duyên. Chúng ta tu, rồi chúng ta vượt qua để đi lên thì chúng ta thấy rõ tiền duyên, chúng ta không phải là người tại thế gian. Phần hồn chúng ta không phải ở đây có thể cấu tạo, chúng ta xuống đây học hỏi để tiến hóa mà thôi.

"Trong sanh có tử chuyển xuyên thế tình": Ở thế gian trong sanh có tử, sanh là để học hiện tại, tử để chuyển hóa đi lên. Vượt qua thế gian để đi lên.

"Xét xem thực cảnh càng minh": Chúng ta xét xem thực cảnh rồi càng minh, càng thấy rõ hơn. Càng thấy rõ tiền duyên, nguyên căn của chúng ta và tội trạng sai lầm bê trễ của chính mình.

"Minh tình chơn thật càng minh lý Trời": Minh sự chơn thật. Không sai một li tí nào. Vì bên trên quá nhẹ và chúng ta nuôi dưỡng một tâm hồn trần trược ở trong đầy dẫy thắc mắc, không tự giải nổi. Đó kêu bằng trần trược, vô minh. Rồi chúng ta minh, chúng ta hòa hợp. Chỉ từ từ tuần tự trong lễ độ tiến hóa, thanh giải, sáng suốt. Mỗi đêm mỗi tự hành, tự tiến. Lúc đó, chúng ta mới thấy lý Trời là cao siêu.

"Hào quang chiếu rọi sáng ngời": Khi các bạn muốn nhận thức được hào quang của bề trên thì ít nhứt các bạn phải tom góp phần

thanh điển ngay trung tim bộ đầu của các bạn. Các bạn mới hòa cảm với bề trên. Các bạn mới thấy rõ rằng sự sáng suốt của Trời Phật đã bao vây các bạn từ thuở nào, đã chiếu rọi cho các bạn sáng ngời mới có sự sống tại dương gian trần tục này để học hỏi và tiến hóa.

"Tâm ta tăm tối vì đời tạo nên": Vì bản tánh eo hẹp chậm trễ tạo cho chúng ta tăm tối, không thấy đó thôi. Rồi đâm ra tự đắc nói rằng ta đây chẳng cần ai, chẳng cần Trời Phật. Không biết Trời, biết Phật, là nó cũng chưa biết nó. Nếu nó biết nó thì nó phải biết Trời, Phật. Vì nó chưa biết nó mới chửi Trời Phật. Khi nó biết nó rồi, thì nó thấy tội nghiệp cho nó, vì nó quên nguyên căn của nó. Nó cảm thấy đau khổ và nó cảm mến Trời Phật đã thực hành mọi việc cao quý. Đi trước để ảnh hưởng bằng mọi cách, từ hành động cho đến tư tưởng, để dìu tiến nó. Nó cảm thấy tội lỗi trong lúc sai lầm, nhưng mà bề trên không bao giờ chấp nhứt. Bề trên cũng như người mẹ. Khi con đến thì mẹ phải vuốt ve và cho nó uống thêm sữa của mẹ nữa là khác. Thương yêu, không bao giờ ghét nó. Chính nó sai lầm rồi nó tự ghét nó. Nó ngăn chận và tạo ra một bề thế để chống đối rồi tự giam hãm lấy nó mà thôi, sống trong phạm vi eo hẹp.

Từ ngày các bạn chưa tu, các bạn cảm thấy thế nào? Thấy sống trong eo hẹp bơ vơ, sống trong của cải vật chất, cờ bạc này kia, kia nọ. Hằng tuần, các bạn bận rộn về chuyện không đáng và không cần thiết mà thôi. Bây giờ, các bạn ngồi thiền, người đời họ dòm các bạn không đáng và không cần thiết. Nhưng trong thâm tâm các bạn thấy: tôi đang làm việc rất cần thiết. Vì đây là cảnh đời đời nuôi dưỡng tâm hồn tôi và để tôi tiến tới sự sáng suốt minh định. Tôi xác nhận rõ rằng tôi không còn bị tiêu diệt như thuở tôi chưa tu.

"Tự tu cảm thấy vững bền": Chúng ta tự tu cảm thấy vững bền. Thấy vững chắc, xóa bỏ tất cả mọi sự hận thù để đem lại sáng suốt là hư không đời đời.

"Thấy Tiên thấy Phật đạt nền hư không": Kẻ đi trước là Tiên Phật đã đạt nền hư không rõ ràng và sống trong chỗ không phải bám víu như thế gian, không phải so đo như thế gian, nhưng mà thực hiện mọi tình thương vô cực, vô biên cho chúng sinh tại thế.

"Cha Trời chuyển hóa mênh mông": Nơi nào Cha Trời cũng làm việc cả càn khôn vũ trụ.

"Dày công tự đạt chuyển vòng lục thông": Chúng ta dầy công tu, tự đạt tới khai thông Lục Tâm Thông của chúng ta. Lúc đó, chúng ta mới thấy được mặt thật của chơn lý là gì? Thấy rõ cái gì là chơn lý? Bây giờ, các bạn căn cứ trong sách mà nói chơn lý chứ các bạn không hiểu chơn lý là gì? Nhưng dầy công thực hiện rồi, các bạn mới tự đạt chuyển vòng lục thông. Lúc đó, các bạn thấy chơn lý là vô cùng tận.

"Thực hành pháp lý dầy công": Chúng ta đã thực hành phương pháp Vô Vi Pháp Lý này. Lời chúng ta nói, chúng ta nguyện là một cái pháp lý mà phải dầy công thực hành để đi đến. Công phu rồi mới thấy rõ pháp lý. Lý giải để cho chúng ta minh bạch mọi sự việc thì chúng ta phải thực hành mới có. Hai cái đối chiếu, mới thấy rõ rằng việc đó đúng hay là không.

Nếu các bạn không hành, các bạn dùng lý thuyết nói chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ làm sao các bạn hiểu được, minh được: tối là gì, sáng là gì? Hai cái phải đối chiếu với nhau rồi dùng pháp lý để giải ra. Rồi nó mới hòa hợp, mới minh tối cũng như sáng. Hai cái đều ở trong định luật công bằng, trong chu trình tiến hóa. Có tối mới có sáng, có sáng mới có tối, để tìm hiểu trong chu trình tiến hóa. Đó là bánh xe tiến hóa.

"Phần ai nấy tiến chớ mong chớ nhờ": Lúc đó, các bạn thấy vị trí của mọi người rõ ràng. Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, chồng lo chồng tu, vợ lo vợ tu, con lo con tu. Phật tu đã thành công, đã đi trước thì Ngài được sự sáng suốt của chính Ngài, Ngài hưởng hay là tạo nghiệp cũng do Ngài trách nhiệm mà thôi, chứ không phải chúng ta trách nhiệm, chúng ta phải lo. Còn chính chúng ta là phải lo cho chúng ta đây, có nên tạo nghiệp thêm không hay giải nghiệp để tiến tới nhẹ nhàng? Đó là sự quyết định tối hậu phần hồn của chúng ta. Cho nên chúng ta phải tự lo chớ không ai lo cho mình.

Bây giờ, chúng ta tu về pháp lý, kẻ đi trước đã vạch rõ và cho chúng ta thấy là người tự tu, tự tiến không phải xưng danh. Tự hành, tự tiến để mọi người ý thức rõ đường lối thăng tiến của Trời Phật, rồi chứng giải cho mọi sự việc để mượn đó mà tiến, chớ không phải người ham mê chức vụ. Người của pháp lý, không có một người nào ham mê chức vụ hết thảy. Tự nhiên, bề trên cảm

động chứng minh cho người, để người tiến. Người cũng chỉ biết tiến mà thôi, lo sửa những sự sai lầm hằng ngày, hằng giờ, hằng phút của chính mình mà tu, chứ không dám tự hào xưng là ta đây. Không bao giờ có chuyện đó! Những người Vô Vi, đi trong sáng suốt tự tiến tự giải, chớ không phải là xưng danh rồi đứng đó. Đằng này chúng ta không có!

Bao nhiêu người kêu tôi bằng Thầy, kêu tôi bằng Phật. Tôi biết "Thầy" và "Phật" ở bề trên không có nghĩa lý gì. Phần thanh điển đã tự hành, tự tiến giải là kẻ đi trước mà thôi. Phật cũng luồng điển, Phật là vô danh, chớ không có danh tự gì hết. Đúng là không chấp không mê nữa mới là Phật, thuộc về vô danh rồi, chỉ trong chu trình tiến hóa thanh nhẹ mà thôi. Nhưng thế gian phải lưu danh để làm căn cứ cho mọi người thấy để tiến chớ tâm Phật không có. Cho nên Phật đã nói rằng Phật tức tâm, ta là mọi người. Từ trong tâm của người thức giác là người ngộ đạo. Lúc đó, chứng ngộ rồi, người mới tiến hóa. Đó thì trong tâm của mọi người mà ra thôi, ở ngay trong tâm của mọi người đều có Phật.

"Sửa sai tự tiến từ giờ": Mỗi giờ phút khắc, khi mà chúng ta tu lên thanh cao, nhẹ rồi chúng ta thấy một giờ nó dài đăng đẳng. Trước kia chúng ta thấy một giờ rất dễ qua vì sao? Vì sự động loạn bao vây, rồi bây giờ từ phút từ giây chúng ta học hỏi, chúng ta sáng suốt. Một giây một phút của chúng ta quý báu, không có giờ phút giây nào chúng ta rời tâm đạo mới là người tu.

"Công bằng pháp lý thiên cơ hợp hòa": Sự công bằng của pháp lý, hợp hòa với thiên cơ rõ ràng. Thấy định luật của hóa công, xây dựng tiến hóa cho muôn loài vạn vật.

"Trong ngoài hóa giải gần xa": Bên trong tới bên ngoài, phải hóa giải gần xa cũng vậy. Chúng ta cứ tiến mãi trong chu trình sáng suốt.

"Biết mình biết họ biết hòa tiến lên": Biết chính ta ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu. Biết giá trị của nhân sinh. Mỗi con người đều phân ly bởi Thượng Đế xuống thế gian để học hỏi và tiến hóa. Chúng ta rất quý, vì không dễ gì có được một thể xác con người tại thế mà lo học hỏi để tiến hóa. Chúng ta hòa hợp với mọi người để học để tiến.

Cho nên tôi thường nói với các bạn, chúng ta tu thì chúng ta là người đi học, mà học thì phải hòa với tất cả và học nơi tất cả mới tiến. Còn nếu chúng ta hòa với một hai người rồi học với một hai

người làm gì hiểu hết? Chúng ta phải hiểu, chúng ta phải hòa, chúng ta mới thực hiện bi, trí, dũng được. Nếu chúng ta giới hạn làm sao tiến? Chúng ta bảo vệ đạo này, bỏ đạo khác, vậy chúng ta cứu sinh, cứu cái gì, giúp ai?

"Tự hành tự tiến đạt nền": Nền tảng rõ ràng chính mình tiến đạt mới có, không tiến đạt không bao giờ có.

"Hư không chánh pháp vững bền nơi nơi": Các bạn tu, tại sao nói rằng hư không? Sửa cho thanh nhẹ hòa hợp với hư không tánh, là không còn động, không còn chấp, không còn mê. Đi tới nơi nơi, nơi nào cũng hòa hợp, ai thấy cũng cảm mến. Từ đó, mình mới truyền bá cho mọi người hiểu rằng chính họ là hư không vững bền. Họ phải trở về với căn bản của họ mới thấy hưởng hạnh phúc. Nhẹ nhàng mới là hạnh phúc, còn nặng trược đau khổ làm gì có hạnh phúc? Các bạn có bạc tỷ nhưng tâm hồn các bạn không ổn, lấy gì có hạnh phúc?

"Lấy không hòa hợp với Trời": Chúng ta lấy cái không không mà hòa hợp với Trời mới được. Nếu chúng ta lấy của cải trần gian sẵn có này mà đi sánh với ông Trời thì sai rồi. Chính ông Trời là phần thanh khí điển sáng suốt, hóa sanh vạn vật và hỗ trợ cho vạn linh tiến giải.

"Tình Cha tiến giải tình đời khai thông": Chúng ta thấy tình Cha, hiểu rằng mỗi chúng ta đồng phân ly bởi Đấng Cha Lành cao thượng đời đời ở bên trên, tiến giải xuống đây để giải, hiểu và sáng suốt thì tình đời chúng ta khai thông. Ở thế gian chúng ta thấy rõ rồi, không đời lấy gì có đạo, đời nó có đạo. Cho nên, có gia cang, có vợ con, trong đó chúng ta càng thấy cái đạo lý thú hơn. Chúng ta thấy con vi trùng, con sâu, con bọ, cũng có gia cang, có tình đời, có thương yêu, có cha mẹ, có sự giao cấu, có âm, có dương. Con thú còn có huống hồ gì con người? Cho nên, mọi người chúng ta đều có, mà chúng ta thiếu thanh tịnh lấy gia cang của chúng ta biến thành kẻ thù xung quanh chúng ta. Nếu chúng ta thanh tịnh thì những người trong gia đình chúng ta đều là ân nhân của chính mình. Nhờ sự kích động và phản động đó chúng ta mới tầm tới đạo pháp, mới khai thông chơn lý, mới hiểu, mới ngộ, mới biết thương yêu.

Chúng ta đã mang danh thương yêu, đã lấy vợ sanh con, nhưng mà chưa biết thương yêu. Chưa biết yêu đời. Chưa biết yêu đạo. Chúng

ta càng tu, chúng ta thấy càng yêu. Mọi người đều phân ly bởi Thượng Đế là Cha Trời, mà chúng ta hiểu lấy ta rồi, chúng ta quý trọng mọi người xung quanh cũng như quý một vị Thượng Đế tại thế. Chúng ta phải thực hiện thương yêu để đi tới siêu việt. Tâm hồn các bạn mới càng ngày càng sáng suốt, dễ tu dễ tiến hơn. Còn các bạn khinh khi một người nào trong gia đình của các bạn, thì các bạn chỉ gây bực tức và đi xuống mà thôi.

Nhiều người ở trong gia cang, vợ chồng nghịch với nhau là cơ hội để tìm hiểu chơn lý, nhưng người không hiểu vì không tu. Tu đạt tới thanh tịnh mới thấy cảm ơn những người đã nghịch mình. Nếu cặp mắt phàm cho những người đã bêu xấu mình là kẻ thù, thì cặp mắt đạo cho là cây thước để đo lường lương tâm thanh tịnh của mình đã có chưa? Sự sáng suốt của mình có chưa? Sự ngộ đạo của mình đã có chưa? Chúng ta học cuốn kinh vô tự đó mới tiến hóa, chớ đừng chấp mọi sự việc đó. Nếu chúng ta còn chấp mọi sự việc đó là chúng ta sẽ bê trễ vì thể xác các bạn đâu có chờ đợi các bạn tiến hóa được. Tâm linh các bạn tu rồi tập trung, hóa giải mới minh được sự việc đó. Mới thấy đó là một phương thức sắc bén nhứt và dẫn giải cho tâm hồn tiến hóa.

Cho nên, nhiều bạn có gia cang, có vợ có chồng nhưng mà ở thế gian không ổn định. Gia đình không bao giờ ổn định, đó là cơ hội bề trên đã chuyển hóa giáo dục con người phải tự tránh lấy khẩu nghiệp. Không nên gieo nhiều sự động loạn cho gia cang nữa, ngậm miệng lại, thực hành để sửa đổi bên trong. Các bạn ngộ được pháp lý rồi càng phải êm cái miệng đi, đóng bớt cái khẩu nghiệp đi. Mở tâm mở trí đi lên, tự giải tỏa. Rồi chúng ta xây dựng lại một gia cang tốt đẹp của tình yêu sẵn có của Trời Phật đã ban bố cho chúng ta, để cho chúng tiến hóa thương yêu, gây một cái vườn hạnh trong gia cang trong chu trình tiến hóa. Quý biết là bao nhiêu! Lúc đó, mọi người sẽ xóa bỏ mọi sự hận thù ô trược trước kia mà trở lại ôm lấy sự thương yêu vô cùng tận để tiến trong chu trình tiến hóa của cuộc hành hương này. Cao quý biết là bao nhiêu!

"Sửa tâm sửa tánh dự phòng
Ngày kia tái ngộ tháp tòng quang vinh":

Chúng ta sửa, chúng ta thấy rõ rằng không phải sống vì thể xác này, nhưng mà nhờ thể xác này là một phương tiện mà thôi. Nhờ cái tánh tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục này mà dẫn tiến tâm hồn,

cũng là phương tiện để cho chúng ta tiến hóa. Nhờ đó, chúng ta mới đạt tới phần hồn chơn chánh, chuyên chính, hóa giải, khai thông, tiến triển.

Nếu các bạn không nhờ sự giày xéo của trần gian, không nhờ sự kích động của thế gian làm sao các bạn ngộ được đạo, các bạn hiểu được chơn lý? Cho nên, những gì mà trong gia cang xáo trộn, đó là một phương pháp dẫn giải con người đi tới sự tu tỉnh rõ rệt hơn.

Nếu mỗi người ý thức được trong gia cang như thế thì chúng ta cố gắng tu, chấp nhận, không nên cho những người xung quanh của chúng ta là kẻ thù. Nhưng mà, những người xung quanh chúng ta đều là ân nhân dẫn dắt chúng ta. Mỗi người trong gia đình đều suy nghĩ như vậy thì kết quả quá tốt, sẽ đi đến mọi sự thiện lành trong gia cang. Rồi mới kiến giải, phổ độ cho xã hội xung quanh, đi tới càn khôn vũ trụ trong tình thương yêu thật sự, mới dìu dắt năm châu tiến giải.

Mỗi gia cang phải biết tự minh lấy mình. Thấy sự sai lầm của mình và chấp nhận sự sai lầm. Không nên phê bình sự sai lầm của người khác, mà không nhìn nhận sự sai lầm của chính mình thì chỉ có đi xuống mà thôi. Đi xuống A Tì Địa Ngục để chịu sự đau khổ hình phạt ở tương lai. Nhiều người như vậy, miệng ăn nói hung ác, thiếu liêm chính, thiếu sáng suốt, gây hỗn loạn cho gia cang. Cái tội đó phá rối trị an, an ninh của trời đất. Tội đó rất nặng, tăm tối không bao giờ tiến hóa nổi. Cho nên, phải sớm ăn năn hối cải mới được. Nếu không sớm ăn năn hối cải thì thấy rõ chỉ có đi xuống chẳng có đi lên. Khổ càng thêm khổ, rối càng thêm rối.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 11

Thương con mẹ giữ chơn tình
Giúp con tiến hóa tự mình triển khai
Pháp kia sắp sẵn hằng ngày
Có tài tự tiến tiến hoài đến nơi.

Đặt ra lý luận lắm lời
Bày ra đủ kiểu đủ nơi cực hình
Dạy cho hồn vía tự minh
Chơn tình chơn giác rõ tình mẹ con.

Chẳng còn cách biệt bao xa
Mẹ hòa con tiến thật thà đến nơi
Nguyên căn có đất có trời
Có nơi trú ngụ có lời nhủ khuyên.

Chờ cho điển thức kết tinh
Chờ cho con tiến tự minh chơn tình
Quy nguyên chơn cảnh đẹp xinh
Nhẹ nhàng phấn khởi tâm linh hợp hòa.

Montreal, ngày 22-3-1980

"Thương con mẹ giữ chơn tình": Mẹ luôn luôn giữ sự sáng suốt. Chơn tình là gì? Là thương yêu, không có mẹ nào không thương yêu con! Phải hết sức thương yêu con. Nếu càng thương yêu con thì càng sửa mình, càng phải tu, phải tịnh, phải sửa mình để ảnh hưởng con. Chớ không phải dùng đôi môi la om sòm đó rồi giúp được ai, dìu được ai tiến? Điều thứ nhứt là mình gây sự động loạn cho chính mình. Chơn tình không giữ rồi cái tà tâm động loạn nó xuất hiện. Phàm ngã nó điều khiển cái miệng nói sai, gây nghiệp chướng chớ ích gì?
Cho nên, khi làm một người mẹ phải thực sự thương yêu con, xây dựng cho con, dìu tiến con đủ mọi cách.

"Giúp con tiến hóa tự mình triển khai": Giúp con tiến hóa, để tự nó phát triển, khai thông lấy nó.

"Pháp kia sắp sẵn hằng ngày": Cái pháp có sẵn rồi. Các tôn giáo thế gian đều có pháp, đều có lý thuyết. Chúng ta tu về bên pháp lý đây sẵn có pháp, chỉ dầy công một chút, sửa mình trong giờ phút công phu đó thôi. Cứ lượm lấy, giữ lấy mà tiến.

"Có tài tự tiến, tiến hoài đến nơi": Chúng ta thấy chúng ta có khả năng tự tin lấy mình mà đặt chương trình để tự tiến, thì tiến hoài đến nơi, không nên chán ngán. Bởi vì sự sai lầm của chúng ta từ nhiều kiếp, không phải mới đây. Cho nên, chúng ta tu phải đặt trong chương trình tu tịnh mãi mãi, hoài hoài. Tiến hóa đời đời mới tiến đến nơi.

Có hành có tiến, có tiến mới có minh, sửa mình là chính chớ xin Phật Trời. Chúng ta phải sửa mình. Chúng ta cầu xin Phật Trời hoài mà chúng ta không hành thì ông Trời cũng bó tay, mà ông Phật cũng bó tay. Biết Trời là giỏi, toàn năng, toàn giác, lục thông đủ thứ, nhưng Ngài không làm gì được. Bởi vì lục thông của Ngài là để chuyển hóa cho những tâm tư tới với Ngài, còn không tới với Ngài, Ngài chả làm gì được. Toàn giác cũng vậy. Toàn giác thì cũng chờ sự thức giác và mở cửa tâm linh mới đón nhận sự sáng suốt của toàn giác đã ban bố hằng giờ hằng phút. Nó không mở ra làm sao nó thấy?

Cho nên, nhiều khi chúng ta ngộ đạo trong một câu. Ngộ đạo trong một lời nói. Ngộ đạo trong một chữ cũng là ngộ. Một hành động một cũng là ngộ. Chúng ta chịu mở cửa không? Đón rước sự sáng suốt sẵn có không? Đâu có phải đi tới chỗ kia quỳ xin mới có? Không! Trong phòng chúng ta, khi các bạn lấy cái áo ra xem, rờ mảnh áo mà các bạn thức giác được sự đóng góp của cả càn khôn vũ trụ đã về với bạn. Bạn mới có được cái áo tốt đẹp trong khẩu hiệu đoàn kết thương yêu của trời đất sắp đặt, thì các bạn cũng là người ngộ đạo, hiểu chơn lý.

Có chút xíu thôi, chớ đâu có phải đi tới chỗ nói chơn lý tôi mới hiểu chơn lý. Cho nên, tôi khuyên các bạn phải nhớ Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định rồi nó mới mở ra từ từ sự động loạn, nhiều rác rến. Khai thông rồi. Lúc đó, mở ra các bạn mới thấy đạo pháp. Từ đó, các bạn mới ngộ pháp. Không thấy đạo pháp làm sao ngộ pháp. Không rửa sạch làm sao thấy sự thanh nhẹ trong cái gia cang của

tiểu thiên địa này. Trong tiểu vũ trụ này, ai quản lý? Chủ Nhân Ông quản lý mà Chủ Nhân Ông không hiểu sự dơ dáy trong cá tánh, trong căn nhà tăm tối này. Nếu chúng ta thấy rõ rồi chúng ta phải lo quét dọn. Khi các bạn lo quét dọn lấy các bạn, thì các bạn đâu có động ai mà mích lòng thiên hạ? Các bạn thấy các bạn có sự sai lầm rõ rệt và chấp nhận sự sai lầm để sửa mình tiến hóa. Mỗi người ở trong càn khôn vũ trụ này ý thức như vậy thì thế giới đại đồng, tình thương cởi mở, tu hành tiến hóa. Lúc đó, mới thấy Trời Phật là gì.

Bây giờ, các bạn cứ lý luận, nghe Đức Thích Ca thì hỏi Đức Thích Ca, nghe tới Jésus thì hỏi tới Jésus. Rốt cuộc ôm đầy đủ lý thuyết trong đầu óc. Lấy tất cả những sách vở gối đầu rồi không có thực hành kể cũng như không. Các bạn đã ôm kinh sách để trên đầu các bạn hằng đêm, nhưng mà các bạn không coi, không luận giải, không hành tâm trí thì làm sao các bạn tiến hóa được? Ý chí không vun bồi, mà ý chí lung lạc, rồi cái ý chí các bạn bị phân tán, bị thu hút bởi ngoại cảnh, rồi gây ra sự mê tín, chậm tiến.

Tại sao không chịu sửa mình? Mình sẵn có quyền năng là Chủ Nhân Ông của một tiểu thiên địa, tiểu vũ trụ này. Tại sao mình không chịu sửa? Sửa đi, trở về đi, không sao đâu, an tâm đi. Sửa lấy mình đi, cương quyết tiến giải đi. Khai thông lấy mình trước hết, không nên lo ngoại cảnh nữa. Khi các bạn đạt rồi thì ngoại cảnh cũng là bạn, mà nội cảnh cũng là bạn. Lúc đó, các bạn mới thấy cái tiến hóa cao siêu và sự thực hành của những vị tiền bối đã để lại cho chúng ta khổ hạnh tu hành, cái gương rất lành. Lúc đó, chúng ta mới cảm mến, yêu thương những người đã đi trước, tâm khảm chúng ta luôn quỳ lạy và bái phục họ. Vì họ đã thành công trước chúng ta. Chúng ta ngạo mạn, chúng ta nói rằng chúng ta giỏi hơn những người đó, là chúng ta tự tạo lấy sự sai lầm đau khổ cho chúng ta về sau.

Tôi khuyên các bạn không nên ngạo mạn, không nên đặt trên chu trình cống cao ngạo mạn, nhưng quỳ lạy để học mọi người. Thâm tâm các bạn đã có pháp rồi, giữ pháp để tiến hóa. Phải thương yêu, phải quý mến những người đã thành công đi trước. Những người đó luôn luôn muốn cho những người đi sau tiến tới một mức văn minh dễ dãi hơn, giúp cho họ càng tiến mau hơn, càng nhanh hơn nếu họ chịu tiến. Phật Tiên, các giới đều hộ độ cho chúng ta, không

nên hiểu lầm rằng những vị đó đối xử xấu với chúng ta. Sự đối đãi của những vị đó luôn luôn quan tâm tới hành trình tiến hóa của chúng ta. Khi các bạn hiểu rồi, có nhiều bạn tu tới đó, nửa đêm rơi lụy, quý mến những người đi trước đã vì mình, đã hy sinh vì mình, mong chờ mình và đang đứng trước cửa đưa tay để rước mình tới với họ.

"Đặt ra lý luận lắm lời": Ở thế gian, bao nhiêu chuyện phức tạp làm cho con người rối ren, cũng là một phương thức dạy học, nhưng mà bầy nhiều quá. Chính mình hiểu rồi không nên bầy nhiều quá.

"Bày ra đủ kiểu đủ nơi cực hình.": Ở thế gian bày ra chuyện khổ để tu, nhưng mà họ cũng chưa hiểu.

"Dạy cho hồn vía tự mình": Hiểu sự sai lầm của chính họ đã tạo ra.

"Chơn tình chơn giác rõ tình mẹ con": Chúng ta phải trở về với Chơn Tình chơn giác mới rõ được tình mẹ con, mới rõ chữ hiếu là gì? Có nhiều người mấy chục tuổi rồi, đi ăn học đủ thứ hết, xưng ta đây hay, giỏi hơn mọi người, vô địch chẳng thua ai, nhưng mà chưa biết thương yêu lấy mình, chưa biết thương yêu Đấng Mẹ Hiền của nó, nó chưa biết.

Nó chưa biết chơn tình nâng niu nó từ giờ từ phút. Nó chưa hiểu, nó chưa quý mẹ hiền của nó. Nó vẫn là bất hiếu mà thôi. Nó tưởng nó hay hơn mẹ. Nó đi quá xa thành ra nó không thấy nó. Dù cho nó học cách mấy mà nó đi quá xa thì cũng uổng công mà thôi, vì căn của nó trần trược. Rồi đâm ra phản nghịch với mọi người, tưởng nó là hay, tưởng nó là giỏi. Nó không tìm hiểu sự chậm tiến của nó, sự gian trá của nó. Nó đã phỉnh phờ nó để đưa nó xuống vực thẳm đau khổ mà không hiểu. Nó không chịu đón nhận Ơn Trên đang chờ nó trước hè[1] mà nó không thấy. Đó là sự tăm tối.

Cho nên, các bạn tu rồi, các bạn phải trở về ôn tồn, bình thản, thương yêu, đón nhận tình thương và đạo đức của các nơi các giới đã vì bạn và giúp bạn. Lúc đó, bạn mới học, bạn mới hòa tan trong tình thương đạo đức. Bạn mới thực hiện như những người đã và đang đi. Lúc đó, sự cao quý sẽ về, thâm thúy và hóa giải tâm trạng của các bạn.

Tình thương chẳng có hao mòn, vẫn chờ đợi sự sáng tỏ của các con trong chu trình tiến hóa. Tình thương chẳng có hao mòn, vẫn ở đó,

[1] Hè: Thềm nhà.

vẫn giữ đó, vẫn vững bền chờ đợi sự sáng tỏ của các con trong chu trình tiến hóa.

"Chẳng còn cách biệt bao xa": Chúng ta đã trưởng thành trong đau khổ, trưởng thành trong thiếu thốn.

"Mẹ hòa con tiến thật thà đến nơi": Chúng ta đã học hỏi được rồi, thì mẹ hòa con tiến. Tình thương của mẹ vẫn luân lưu trong tâm khảm của mọi người thì con phải thật thà đến nơi, con phải nhìn nhận đó là sự thật.

"Nguyên căn có đất có trời": Nếu không có đất có trời làm sao có sự sanh tồn của con ở đây mà con hãnh diện? Con cho con là võ sĩ, con giỏi hơn thiên hạ, muốn giết ai giết, muốn hại ai hại. Đâu có được!

"Có nơi trú ngụ có lời nhủ khuyên": Phần hồn của các con đã trú ngụ trong cái tiểu thiên địa này. Được sự nhủ khuyên của các nơi các giới để giúp cho con tiến hóa. Sự bố hóa[2] triền miên của trời đất đã luôn luôn cấu tạo muôn hình vạn trạng để dẫn tiến tâm linh. Thấy rõ ràng tâm linh của chúng ta được hỗ trợ rất nhiều, mà chúng ta quên thì chúng ta mất tâm linh. Tự đắc là mất tâm linh.

"Chờ cho điển thức kết tinh": Chờ cho phần hồn là vô cùng tận, phải thức giác, kết tinh để hòa hợp với mọi nơi mọi giới.

"Chờ cho con tiến tự minh chơn tình": Để con tiến, để hiểu lấy cái chơn tình, giá trị của chơn tình.

"Quy nguyên chơn cảnh đẹp xinh": Sự thật là sự thật. Các con phải nhận sự thật là sự thật thì tâm mình thấy nhẹ.

"Nhẹ nhàng phấn khởi tâm linh hợp hòa": Lúc đó, chúng ta mới thấy rằng tâm linh hòa hợp với mọi nơi mọi giới, không còn nghi kỵ, không còn thắc mắc nữa. Khi phần hồn thức giác thì mọi việc sẽ được sáng suốt, làm ít kết quả nhiều, còn tăm tối thì làm nhiều mà kết quả ít. Sân si cũng vì không chịu tự tin và tự giải đó thôi. Cho nên, chúng ta có cơ hội tu nên tu sửa, tu bổ sửa chữa để hiểu. Còn nếu không thì chúng ta gây sự bê trễ, chậm tiến, đó là đau khổ mà thôi. Tình thương của vạn linh đang đón chờ và hoan hỉ rước chúng ta trong chu trình tiến hóa, mà nếu chúng ta thực hiện bi, trí, dũng thì chắc chắn sẽ đạt tới ngày quang vinh vui vẻ đời đời.

Cảm ơn các bạn.

---

[2] Bố hóa: *Bố* là truyền rộng ra, khắp. *Hóa*: Thay đổi, dạy dỗ từ dốt ra hiểu biết. *Bố hóa* là dạy dỗ cho mọi người hiểu biết để sửa đổi cái xấu thành ra cái tốt.

Phụ Ái 12

Xét thế cảnh lòng người kích động
Hưng vong thành bại trí tâm phòng
Quây quần trược tánh không sao tiến
Thắc mắc vì ta chẳng góp công.

Góp công xây dựng cơ phòng
Giúp mình giúp họ mở lòng độ nhơn
Học tu tu học quy hườn
Chơn tâm chơn ý chẳng sờn chẳng phai
Một lòng một dạ tiến hoài
Dù cho tăm tối vẫn cài cho minh
Nằm trong nguyên lý chính mình
Từ đi ngồi đứng từ tình giả chơn
Yếu hèn lâm cảnh giận hờn
Thông minh vĩ đại minh ơn Phật Trời
Sửa tâm sửa tánh sửa lời
Thương yêu chánh pháp đời đời không phai
Cha Trời gánh nặng hai vai
Làm người cũng phải tự đày lấy thân
Hồn thời tiến hóa chuyên cần
Thực hành tự giải minh tầng nợ duyên
Vì con chồng vợ giao liên
Các miền thanh trược quy nguyên chơn tình
Hồn thời vẫn trẻ đẹp xinh
Động không thấy động chơn tình Trời ban
Tâm minh tự xét tự bàn
Tâm linh thức giác hạ màn trần gian.

Montreal, ngày 29-3-1980

"Xét thế cảnh lòng người kích động": Người tu thiền nhắm mắt thì thấy cảnh yên, nhưng mở mắt xét thế cảnh lòng kích động. Mọi sự quyến rũ của bên ngoài, đối với những người tu chưa được phát triển thì luôn luôn xét thế đứng của cảnh lòng mà người kích động, trong tâm bị kích động. Đó là đối với phần tu chưa đạt được thanh tịnh thì luôn luôn gặp phải những sự kích động như vậy.

"*Hưng vong thành bại trí tâm phòng":* Xét thấy sự hưng vong thành bại của mọi sự việc, trí tâm lại sợ, sanh ra thắc mắc đủ điều, tâm bất ổn. Lúc tu thấy yên, lúc mở mắt thấy động, đó là tu chưa đúng mức. Pháp Luân Thường Chuyển chưa được khai thông thành ra ngoại cảnh mới kích động nội tâm.

"*Quây quần trược tánh không sao tiến":* Lúc đó không lối thoát, nghĩ xuống, nghĩ sự kích động, sự dâm tánh lại bộc phát, cảm thấy mình không lối thoát. Càng không lối thoát thì càng thắc mắc nhiều hơn.

"*Thắc mắc vì ta chẳng góp công":* Thấy mình chưa làm được công tác gì hữu ích, hòa đồng với mọi người và càn khôn vũ trụ, cảm thấy buồn tủi, thấy mình chưa tiến. Cho nên, người tu phải qua nhiều giai đoạn. Từ giai đoạn buồn tủi đến giai đoạn kích động, rồi mới rõ được phần trược đã hoành hành và làm cho ta phải điêu đứng, thắc mắc. Đó là trược điển của phàm ngã bành trướng, đang giành chơn ngã. Cho nên, chúng ta phải quyết tâm vượt qua giai đoạn đó mới thấy rõ được. Phân minh được nguyên lý của âm dương, thanh trược ở trong cái tiểu vũ trụ này. Người công phu của pháp này là đang giải và sắp lại trật tự của sự kích động và phản động của nội tâm để hòa tiến. Tiến lên sự thanh thản rồi mới đón tiếp, thừa tiếp cái thanh điển bên trên của bộ đầu.

Các bạn tu, nhiều bạn vẫn ở trong vòng lẩn quẩn, chưa chịu tự giải tiến và chấp nhận sự sai lầm của chính mình. Đâm ra tự biện hộ không có tiến nổi, vì phần trược điển nó quây quần xuất phát. Cho nên, đằng này chúng ta có cái Pháp Luân Thường Chuyển, co lưỡi răng kề răng mà phải từ từ hít giải. Rất kiên trì mới giải quyết. Đưa từ hạ từng lên tới trung từng, thượng từng nhiên hậu mới được sáng suốt.

Cho nên, phải có sự kiên trì dầy công. Bởi vậy, tôi luôn luôn nhắc nhở các bạn phải trong thực hành đạt từ li từ tí. Chúng ta không thể một lượt một phút, một giây có thể giải quyết tất cả những sự

trược ô trong nội tâm, nội tạng. Nhiều bạn ngồi thiền vẫn thấy mình tỉnh táo là cái phần dâm trược chưa giải tỏa hoàn toàn thành thử nó vẫn lưu vọng trong nội tâm. Chúng ta lúc ngồi thiền phải dỗ ngủ, trong mê có tỉnh. Rồi chúng ta mới thấy rõ được phần thanh điển đi ra được bao nhiêu. Nếu mà phần thanh điển được ra nhiều thì trong mê có tỉnh. Lúc đó, chúng ta mới thấy rằng phần dâm ô của nội tạng được khai triển đi lên, thay vì vọng động ở phía dưới. Chúng ta cố gắng thanh tịnh.

"Góp công xây dựng cơ phòng": Góp công, cái công lao của mình, phải dầy công, công phu mới xây dựng được cơ phòng của cơ thể được. Nếu chúng ta không dầy công công phu, chúng ta cứ dung dưỡng sự yếu hèn thì lúc đó bị ngoại xâm. Chúng ta tịnh mà không được mê, rồi nó vọng động thêm.

"Giúp mình giúp họ mở lòng độ nhơn": Chúng ta góp công xây dựng cơ phòng rồi thì thấy giúp mình. Thấy mình được giải tỏa cho mình những sự ô trược của chính mình và khai thông từ tạng một, tim, gan, tì, phế, thận. Lúc đó, chúng ta sáng suốt rồi, chính mình đã giải tỏa được thì mình mới nói cái hành trình mình đã làm được và ảnh hưởng cho người khác. Còn nếu chúng ta chưa giải tỏa được thì nó ở trong trược. Làm cho đầu các bạn nặng. Làm cho xương sống các bạn lạnh. Làm cho ngũ tạng bất ổn, rúng động như sợ sệt một việc gì. Đó là chưa khai thông mà thôi. Cho nên, phải cố gắng niệm Phật nhiều, làm Pháp Luân từ từ, nhẹ nhàng để mở nó ra.

"Học tu tu học quy hườn": Chúng ta học sửa chữa, phải sửa chữa cho nó trở về đến nơi đến chốn để hiểu nguyên năng của nó.

"Chơn tâm chơn ý chẳng sờn chẳng phai": Lúc đó, chúng ta vun bồi chơn tâm chơn ý chẳng sờn chẳng phai. Không bao giờ thay đổi, cứ bấy nhiêu đó mà làm hoài, làm tới, làm càng ngày càng mở. Bởi vì, trong cơ tạng chúng ta phức tạp dẫy đầy sự trược ô trong ngũ tạng, bộ đầu. Cho nên, chúng ta phải dầy công mới giải tỏa được. Đừng tưởng bên ngoài chúng ta sang trọng là chúng ta hết. Không! Còn bên trong không có thể giấu ông Trời được, không có giấu chính mình được. Phải sửa. Phải dầy công. Phải chấp nhận thực hành để giải tỏa cái phần trược ô đó mới tới chỗ sáng suốt.

"Một lòng một dạ tiến hoài": Chúng ta bền tâm vững chí để tiến. Cái căn của các bạn nhẹ nhưng sự hành của thế gian yếu quá, làm sao nối tiếp lại được cái căn cơ nhẹ nhàng của mình sẵn có ở bên

trên. Cho nên, chúng ta phải một lòng một dạ tiến hoài, không than vãn, phải chấp nhận sửa. Bởi vì, hành trình chúng ta còn yếu vì sự dâm ô của cơ tạng quá nhiều, trược quá nhiều. Chúng ta phải một lòng một dạ tiến hoài, cương quyết. Những căn cơ nhẹ lại dâm ô nhiều, là sao? Nó có sự ham muốn trần trược nhiều, rồi khi nó chuyển, nó ham muốn Trời Phật cũng nhiều. Cho nên, nó tiến được dễ hơn những người căn cơ nặng.

"Dù cho tăm tối vẫn cài cho mình": Thấy chúng ta tăm tối, tu hoài không thấy gì nhưng mà vẫn cài cho mình. Phải cố gắng đi tới bởi vì tu nhất kiếp ngộ nhất thời, trong nháy mắt chúng ta sẽ đạt được. Chỉ có sự dầy công hay là không đó thôi!

"Nằm trong nguyên lý chính mình": Mình phải rõ nguyên lý của bên trong chúng ta. Chúng ta luôn luôn tưởng tới Chúa, tưởng tới Phật, tưởng tới Đấng Trọn Lành để sửa mình.

"Từ đi ngồi đứng từ tình giả chơn": Chúng ta cũng phải tưởng luôn ở bên trong đó. Luôn luôn có sự hỗ trợ sáng suốt trong chu trình tiến hóa mà chúng ta đang đi đây chớ không phải đợi giờ thiền mới tưởng. Một cử, một động, chúng ta phải lắng tai nghe cái tổ chức từ bên trong cho đến bên ngoài hòa hợp cả càn khôn vũ trụ đi lên. Chúng ta mới thấy rõ rằng sự sai trái chính cơ tạng của chúng ta chậm trễ. Không khai triển được mới lôi về tình đời thế gian rồi nó bị kẹt mãi mãi trong sự thắc mắc.

Dù cho bề trên có giúp đỡ chúng ta ngộ nhiều cảnh, nhiều từng để tự giải tỏa những sự thắc mắc đó, nhưng mà vẫn xuất hiện mãi mãi là vì sao? Vì sự dầy công chúng ta không chịu thực triển. Phải thực triển. Phải chê mình, sửa mình, thực hành cho kỳ được thì mới thấy rõ hơn. Cho nên không có một người nào không thể tu được. Người nào cũng có thể tu được, nếu người đó chịu dầy công hay là không. Dầy công rồi mới thấy rõ không có sự khó khăn.

"Yếu hèn lâm cảnh giận hờn": Con người yếu hèn thì tánh họ dễ giận hờn, mỗi chút mỗi buồn tủi. Chính đó là việc họ làm, việc họ gieo mà họ cũng vẫn buồn tủi. Luôn luôn lâm cảnh giận hờn mà trong cái giận hờn đó, trong cái bực tức đó là cái tiến. Nếu cố gắng tu thì sẽ được mở lên.

"Thông minh vĩ đại minh ơn Phật Trời": Chúng ta đi tới chỗ thông minh và tâm tánh vĩ đại. Hòa hợp với càn khôn vũ trụ là vĩ đại. Lúc đó, mới biết rõ rằng Trời Phật đã vì mình. Chúng ta chưa có hòa

hợp với Trời Phật. Miệng nói mà tâm chưa thật sự hòa hợp với Chúa, hòa hợp với Trời Phật. Cho nên, còn lấy cái sự thông minh của chúng ta tạo sự vọng động xét đoán sai lầm. Rồi gây sự bực tức cho nội tâm, thực hành chưa đúng mức mà thôi.

"Sửa tâm sửa tánh sửa lời": Phải sửa những sự sai lầm đó mà bình tâm thực hành mới là ngăn chận được những xuất ngôn sai trái có thể phạm thượng. Trong cái than vãn cũng là phạm thượng. Không rõ công ơn bề trên đã giúp mình, nhưng mà tưởng lầm là bề trên đã lợi dụng mình hay là làm những điều sai cho mình. Mình cứ than thở hoài, đó là cũng bị kẹt.

"Thương yêu chánh pháp đời đời không phai": Chánh pháp luôn luôn thực hành và hỗ trợ chúng ta từ bên ngoài cho đến bên trong thì chúng ta phải giữ lấy đời đời, sửa để tiến không bao giờ phai lạt mới là đúng.

"Cha Trời gánh nặng hai vai": Thấy rõ chưa, hóa hóa sanh sanh, hóa hóa sanh sanh, ai chịu trách nhiệm đây? Đấng Tạo Hóa phải chịu trách nhiệm. Cho nên con người thế gian có quyền trách Cha Trời. Dạy mãi nó không minh, dắt mãi nó không đi. Họ hỏi đến thì nó bằng lòng nó nguyện nhưng mà không bao giờ thấy nó đi. Thấy sự trách nhiệm đó Cha Trời phải duy trì thời gian để cho nó học hỏi. Muốn duy trì thì Cha Trời phải làm việc nhiều hơn nó, để cho nó hiểu lấy nó và tạo ra nhiều cảnh kích động và phản động để cho nó hiểu. Sau khi đụng chạm rồi nó mới biết được sự sai lầm của chính nó.

"Làm người cũng phải tự đày lấy thân": Phải tự kiểm soát, tự giáo dục. Nếu chúng ta cứ tưởng cái bản thân này, cái thể xác này là quý, là trọng, chúng ta vun bồi con đường sai lầm chậm trễ. Cho nên, chúng ta phải hành công phu. Công phu là chúng ta đày nó ở trong cái khổ đạt tới cái sướng. Các bạn nửa đêm nửa hôm ngồi thiền để làm gì? Các bạn từ cái khổ đi tới cái sướng, chớ không phải tạo cái sướng rồi đi tới cái khổ. Luôn luôn mỗi ngày mỗi đêm các bạn đang hành khổ.

"Hồn thời tiến hóa chuyên cần": Hồn chúng ta phải suy tư, thanh thản, hướng thượng để hóa giải chuyên cần. Phân ra hai giới có hồn, có vía.

"Thực hành tự giải minh tầng nợ duyên": Nợ duyên chúng ta phải thực hành và tự giải mới thấy rõ cái nợ duyên tại thế gian khi thì

này, khi thì kia, khi thì nọ. Từ trong tâm tư cho đến hành động là để chi? Để hóa giải, để dạy luồng điển chúng ta trong kích động và phản tỉnh tiến hành đến nơi đến chốn. Cho nên mỗi bạn ở trong căn nhà khác, đi ra đường thấy khác mà ngộ một người nói chuyện thì thấy tâm tư thay đổi khác. Còn khi đạt tới từng tiến triển về thanh điển thì lúc nào cũng trung dung hóa giải và thăng tiến, ôn tồn sáng suốt.

"Vì con chồng vợ giao liên": Vợ chồng thương yêu nhau sanh ra con cái, đó là bài học. Chồng vợ phải tiếp tục trong cuộc thăng trầm tại thế. Nhiều người chán nản vợ chồng, chán nản con cái, vì không chấp nhận thực hành để trả bài ôn tồn tiến tới trong trật tự của càn khôn vũ trụ thì cảm thấy mình chán nản. Nếu chúng ta chấp nhận rồi, chúng ta thấy bài vở rất nhiều, phải học, phải làm, phải tiến, không thể chán nản và thụt lùi được. Nhiều người tu rồi chán nản vợ chồng con cái, đều chán nản hết. Đó cũng là chuyện sai lầm, không chịu thực hiện đời lẫn đạo, thương yêu để hóa giải, để tiến lên. Nếu các bạn chán nản thì các bạn trở về con đường chậm tiến mà thôi. Nếu chấp nhận hướng thanh để giải mọi sự trở ngại hiện tại thì lúc đó mới thấy rõ là

"Các miền thanh trược quy nguyên chơn tình": Lúc đó mới thấy thanh cũng tiến được, mà trược cũng tiến được. Nếu không có trược lấy gì có thanh, mà không có thanh lấy gì có trược. Lúc đó, thấy rõ ràng mọi sự việc, không còn thắc mắc đau khổ nữa, chỉ chấp nhận học để tiến mà thôi. Vui học, học trò mới là ngoan; mà buồn tủi ngồi học, học sao cho vô.

"Hồn thời vẫn trẻ đẹp xinh": Khi các bạn vui vẻ chấp nhận thì hồn thời vẫn trẻ đẹp xinh rõ ràng. Nguyên lai của chúng ta không phải là con người tại thế. Tôi thường nói từ tam thập tam thiên giáng sanh xuống thế gian đi một vòng rất xa, bây giờ mới ngộ đạo. Càng ngộ đạo các bạn thấy các bạn đã xuống thế gian từ lâu rồi. Bây giờ trở về, các bạn mới thấy rằng phải trở về cuộc hành trình đó dễ dãi. Con đường đó không ai chận đứng mình nhưng mà chỉ mình tự lôi cuốn mình, kéo mình xuống thế mà thôi. Còn nếu chúng ta thả lỏng để đi lên, thấy cửa Trời mở rộng và hoan nghinh mọi tâm hồn sáng suốt. Tiên Phật sẽ đón mừng, rước chúng ta, rõ ràng ở trên cảnh xinh tươi, tốt đẹp mà bề trên đã sắp đặt cho mọi trình độ tiến

hóa. Chỉ do họ tự nguyện tự tiến tự giải thì mới sớm đắc pháp được.

"Động không thấy động chơn tình Trời ban": Chúng ta sống trong cảnh thế gian, thấy cái hồn chúng ta đẹp xinh thì động không thấy động. Thế gian là động nhưng mà tâm ta hiểu rồi chúng ta không phải là người tại thế, thì tâm đâu còn động nữa. Nếu chúng ta cho chúng ta là người tại thế thì làm sao thấy rõ cái chơn tình của Trời ban.

Cho nên càng tu, các bạn sẽ thấy càng thanh tịnh. Việc gì xẩy đến rồi cũng sẽ xong, chớ vội lo mà đau khổ, vội lo mà buồn tủi. Sợ xa cách người này, sợ xa cách người kia mà không sợ mình xa cách lấy chơn tâm của mình. Người thế gian thường thường bị động vì tự xa cách lấy chơn tâm, xa cách sự thành thật. Chơn lý nằm bên trong của chúng ta mà không hiểu. Cho nên, cái ý chúng ta luôn luôn bị động.

"Tâm minh tự xét tự bàn": Chúng ta hiểu được, sửa mình thấy rõ mỗi ngày càng sáng suốt.

"Tâm linh thức giác hạ màn trần gian": Khi mà thức giác rồi, tỉnh ngộ rồi thì chúng ta sống ở thế gian cũng như thiên đàng, đâu còn bị ám ảnh của ngoại cảnh nữa mà thắc mắc. Chúng ta sống trong hư ảo, ám ảnh thì chúng ta thấy thắc mắc. Nếu tâm linh chúng ta thức giác rồi thì cái trần trược của thế gian sẽ tiêu tan trong phút khắc. Trong nội tâm chúng ta và trong mắt thịt của chúng ta dòm ra, thì chúng ta dòm thông suốt mọi nơi mọi giới không có gì trở ngại trong tâm của chúng ta hết. Do đâu mà có cái đó, do thiền giác tạo thành. Phải dầy công mới có, không dầy công không có. Cho nên, tôi khuyên các bạn phải thường niệm Phật để tiến tới siêu phàm mới hỗ trợ được cho nội tâm nội tạng, thực hành trong chu trình tiến hóa này.

Nếu các bạn không giữ, không thực hành những điều đó. Những điều đó là luồng điển để mở những sự gút mắc của nội tâm, nội tạng đem tới sự sáng suốt vô cùng tận. Nếu các bạn không thực hành và không kiên trì rồi cứ thu hút ngoại cảnh quá nhiều. Nói đi nói lại, thắc mắc đó là thu hút ngoại cảnh. Khi các bạn thắc mắc một cái gì mà hành trình giai đoạn một chưa thành, thắc mắc tới giai đoạn hai. Giai đoạn hai chưa hoàn thành, thắc mắc tới giai đoạn ba. Làm sao các bạn đạt được pháp? Chung quy tạo sự thắc

mắc động loạn mà thôi. Cho nên, chúng ta thực hành không nên vun bồi cái đó mà chỉ chú ý phần thanh điển của bộ đầu. Bất cứ giá nào phải giữ cái đó để tiến. Đó là đi tới giải thoát, minh tâm kiến tánh.

Nếu các bạn không vun bồi sự sáng suốt sẵn có của các bạn làm sao các bạn sáng suốt hoàn toàn được? Cho nên, có khi có nhiều bạn ngồi thiền lâu mà trong nháy mắt thức giác cũng như trong một cơn ngủ gật một cái mà thấy sung sướng, nó sáng, nó nhẹ. Các bạn thấy không? Tôi ngồi một, hai tiếng đồng hồ, hai ba tiếng đồng hồ, tôi đạt có một chút xíu đó thôi, tại sao? Tại ô trược toàn thân của tôi cũng bành trướng dữ lắm, cái phàm ngã cũng dữ lắm. Cho nên, tôi phải cố gắng chiến thắng. Bây giờ, tôi được một giây sáng như thế, ngày kia tôi sẽ được một giờ. Mỗi ngày mỗi giờ đều sáng như vậy, thì lúc đó tôi mới xác nhận tôi đã đến nơi an toàn sáng suốt.

Cho nên, các bạn phải dầy công không nên dùng lý thuyết tạm bợ tại thế để biện hộ cho sự sai lầm của chính mình. Cái đó là tội rất nặng và tự giam hãm mình không tiến tới được. Phải thực hành để thấy, phải buông xuôi tất cả mọi việc trong nội tâm này. Thấy rõ rằng có Cha Trời đang chuyển tiến cả càn khôn vũ trụ thì phần bi, trí, dũng của các bạn khai mở ra, thấy rõ hơn và càng ngày càng chấp nhận hơn, thanh tịnh hơn trong chu trình tiến hóa sẵn có. Còn nếu các bạn cứ lý luận so sánh người này tiến tới vầy, người kia tiến tới kia, người kia tiến tới nọ, tôi không tiến. Tôi không tiến thì tôi phải dầy công sửa tôi để tiến. Còn khai khẩu than vãn thì sự công phu của các bạn nhiều ngày đều xóa bỏ. Bởi vì, các bạn công khai dạy lục căn, lục trần bê trễ thì lục căn, lục trần học sự bê trễ đó. Mà thâm tâm cương quyết giữ lấy cái giềng mối để tự giải thì lục căn lục trần không dám hó hé và không dám tái diễn sự sai lầm, tạo cái cảnh động giả tạm.

Miệng nói tôi tu thanh tịnh, tôi đâu có thanh tịnh! Nếu còn nói tôi thanh tịnh, mà tôi không có thanh tịnh là tôi động. Nói tôi hòa cảm để thực hành thăng tiến sáng suốt để học thêm thì các bạn cứ ngụ ý để học thêm, học thêm, học thêm... Từ đó sẽ có sự thanh tịnh là sự sáng suốt. Còn không chịu học thêm mà nói tôi đã thanh tịnh là bị kẹt rồi. Tôi ngồi cho yên ổn, tôi ngồi cho khỏe để tôi được tu, để tôi được về Trời. Cái yên ổn đó là cái sự yếu hèn, cầu mong yên ổn

là yếu hèn mà cái yếu hèn đó là động, không phải tịnh, giam hãm mình. Còn đằng này, chúng ta trong động mà đạt tịnh, phải cương quyết hành. Càng động càng hành, càng động càng hành. Hành cho đi tới cực động là đi tới thanh.

Các bạn tu bên Pháp Lý Vô Vi thấy vậy, nhưng mà một ngày kia có sự biến chuyển của thiên cơ thì các bạn quay đầu về rất dễ dàng với Thượng Đế. Bởi vì hằng ngày, hằng giờ chúng ta hướng thượng đi về, mà bao nhiêu người chưa biết đường đi về. Lời kêu gọi của Đấng Cha Lành sẽ có hiệu lực khi cần dùng chúng ta, vì chúng ta hướng thượng đi về. Ngày giờ nào chúng ta không còn sống cảnh trần trược của thế gian, nội tâm chúng ta hướng thượng thì chúng ta sống với Đấng Cha Lành, với Chúa Cha Bề Trên. Giờ phút nào cũng sống với sự sáng suốt vô cùng tận của Ngài đang hòa chan càn khôn vũ trụ. Chúng ta là người hướng về nơi thanh tịnh đó, thì trong giây phút khắc chúng ta thấy chúng ta tiến. Người đời cho chúng ta là lười biếng chẳng lo gì, ngồi đâu ngồi một đống, họ không hiểu! Sự thật người tu bên Vô Vi nếu mà thực hành cho đúng, khổ hạnh hơn người thế gian nhiều, làm việc rất nhiều, khai triển nội tâm nội tạng. Đó là hòa hợp với càn khôn vũ trụ. Đó là sự đóng góp cả chu trình xây dựng cả càn khôn vũ trụ về mặt thanh điển chứ các bạn không phải là lười biếng. Nếu các bạn hiểu được thanh điển là quý trọng, nhờ thanh điển các bạn mới tiến tới sáng suốt, mà có thanh điển các bạn mới làm việc sáng suốt được, thì các bạn là người đóng góp cho càn khôn vũ trụ.

Mọi ảnh hưởng, mọi sự sáng suốt đều quý giá, trong cơ tạng của các bạn cũng như là trăm hoa đua nở đón mừng sự thanh nhẹ của bề trên để tiến tới cảnh đời đời sáng suốt, nhưng phải thực hành mới có. Nói thì nghe sướng lắm, nghe hay lắm, nghe nhẹ lắm. Không chịu hành làm sao có. Đời lẫn đạo không chịu hành thì không bao giờ có kết quả. Chúng ta đừng vì ngoại cảnh, đừng vì sự trần trược mà quên sự thanh cao sẵn có của chính mình.

Cho nên, tôi nhắc đi nhắc lại hoài, tôi thấy nhiều bạn cũng có ăn năn, thấy sự sai lầm của chính mình đối đãi và đối xử với những người trong gia đình, miệng nói tốt mà tâm không tốt, nhiều gia đình như vậy nên phải có sự chậm trễ. Nếu các bạn thức giác rồi, giờ phút nào chúng ta cũng phải chấp nhận cái lỗi, mà lỗi đó phải hành mới giải. Tại sao phải hành, khi trần trược thì các bạn thấy

nặng ghê lắm, mà các bạn hành, giải ra được một phần nào thì thấy nhẹ. Trong lúc các bạn hành, chỉ hành một tiếng hai tiếng thôi, nên phải liên tục ngày này tới ngày kia. Phải cố gắng thực hành mới có, nếu không cố gắng thực hành làm sao có, rồi thiên hạ hù là ma quỷ nhập. Sự thật mình cũng là ma, nếu mình không chịu tiến tới sự thanh sáng bề trên thì mình là ma, mình là trần trược rồi.

Cho nên, chúng ta phải thực hành cho kỳ được, thân tâm phải tự nguyện tự giải. Không nên than vãn nữa, không nên gây những sự thắc mắc cho nội tâm, cho lục căn lục trần, cho vạn linh của nội tạng. Vì đó là cơ hội để nó biểu tình với Chủ Nhân Ông, làm cho Chủ Nhân Ông khổ tâm. Chúng ta phải nghiêm khắc, bắt buộc và phạt lấy chúng ta. Chưa tiến được, chưa có sự thật, phải thực hành, chỉ có bấy nhiêu đó thôi. Từ từ các bạn sẽ đi tới không bê trễ đâu. Nhiều người nói muốn mau, nghe lý thuyết rất hay rồi muốn nghe cho nhiều mà hành rất ít. Cái lý thuyết chạy vô lỗ tai của các bạn rồi nó cũng đi ra vì sự thực hành chưa tương xứng với những lời nhắn nhủ của những người đi trước, thì làm sao chúng ta đạt được sự sáng suốt.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 12

Thế gian lập vị đặt ngôi
Thiên đàng tỉnh trí sang tồi như nhau
Huyền cơ tạo hóa nhiệm mầu
Vì con mẹ phải đối đầu thiên cơ.

Dù trong thanh trược vẫn sai
Tiến hoài phải tiến tiến hoài không ngưng
Không nên bê trễ lừng khừng
Quyết tâm tự đạt thấm nhuần ngày đêm.

Thế gian diễn tả sắc màu
Trí người giới hạn trước sau quy hình
Minh tâm giải lý chơn tình
Quy hồn quy vía tự minh sai lầm.

Trí tâm lẩn quẩn dày vò
Không hành bi trí khó mò đến nơi
Thương yêu chỉ có Cha Trời
Dũng tâm dũng chí dũng lời quang khai.

Montreal, ngày 29-3-1980

"Thế gian lập vị đặt ngôi": Chúng ta đem cái trần trược, tánh phàm đạt được một chút thì kiêu căng đủ thứ hết.
"Thiên đàng tỉnh trí sang tồi như nhau": Còn phần hồn tiến lên thiên đàng thì tỉnh trí, thấy sang tồi như nhau. Sự bình đẳng của càn khôn vũ trụ, mỗi người có một nhiệm vụ, có một phận sự sáng suốt trong chu trình tiến hóa. Chúng ta thấy rõ rồi, xuất ngôn trần trược, ham mê địa vị tại thế là loại trần trược đó mà thôi. Còn biết tu sửa để tiến đồng như mọi người, thì mới thấy rõ là sự sáng suốt

của bề trên không phân giai cấp, nhưng mà hỗ trợ cho sự sáng suốt mãi mãi.

"Huyền cơ tạo hóa nhiệm mầu": Sự bí mật của càn khôn tạo hóa, người thế gian không hiểu nổi nhưng mà bề trên, sự thanh nhẹ, Mẹ Tình Thương phải hỗ trợ để chuyển tiếp dạy cho người thế gian, cho các con của Người hiểu việc này việc kia việc nọ. Người phải cầu xin Ơn Trên xóa bỏ tội trạng đó để cho các con Ngài được tiến. Dù phong ba bão táp nguy hiểm, gặp sự biến động, nhưng mà Ngài cũng đến với các con của Ngài hỗ trợ trong giờ phút lâm nguy. Cho nên người mẹ hiền của chúng ta, Quan Thế Âm Bồ Tát luôn luôn hỗ trợ chúng ta, giúp đỡ chúng ta trong cơn nguy biến, thật sự thương yêu, đau khổ mới có Ngài. Chúng ta hành thiền đây là hành trong khổ hạnh. Các bạn mỗi đêm dựng đầu dậy, ngồi hành thiền, nhờ sự cứu trợ của bề trên nhưng mà phải thực hành để đi lên Ngài mới giúp đỡ chúng ta.

"Vì con mẹ phải đối đầu thiên cơ": Sự bê trễ của tâm linh yếu hèn đã tạo nên khung cảnh ô trược tại thế. Mẹ Tình Thương phải cảm động thực hiện lòng từ bi để cứu độ con Ngài. Nhiều khi đêm năm canh các bạn tu, khuya rồi các bạn cảm động tự khóc, rơi lụy. Thấy mình bê trễ, thấy mình chậm trược, buồn tủi mà rơi lụy. Giờ phút đó là giờ phút có Ngài hỗ trợ. Có Mẹ Tình Thương hỗ trợ chúng ta, trong giờ phút đó điển các bạn được cảm động bởi bề trên mới rơi lụy.

"Dù trong thanh trược vẫn sai": Các bạn hồi trước chưa tu thấy trược, thấy động loạn, nhưng mà ngày nay các bạn được thanh cũng chưa phải thanh. Nó vẫn còn sai, các bạn cảm thấy thanh chứ bề trên chưa chứng minh là thanh. Chúng ta cũng giữ lề lối luôn luôn tôi sai để tôi học và để tôi tiến mới là phải đạo, đừng cho mình đúng.

"Tiến hoài phải tiến tiến hoài không ngưng": Luôn luôn tiến mãi, đi lên mãi trong hành trình hành hương. Chúng ta phải đi tới mãi, không bao giờ chịu thụt lùi.

"Không nên bê trễ lừng khừng": Sự quyết tâm của chúng ta luôn luôn phải vun bồi, nếu không vun bồi thì bê trễ. Các bạn tu tới ngày nay, các bạn dòm lại những người chưa tu họ thế nào? Họ ở trong vọng động và bê trễ đó thôi bạn ạ. Họ tạo cảnh thanh tịnh, không có thanh tịnh đó các bạn ơi! Họ thanh tịnh là họ động đó các

bạn. Lúc họ rơi xuống thì không có ông Trời nào cứu họ được hết trọi. Ôi! Tôi học thanh tịnh mà tôi còn giận hờn. Học cái gì, thấy không? Khi thanh tịnh thì sự diêu động[3] của tôi càng ngày càng sáng suốt, tôi phải tha thứ, cởi mở, sáng suốt. Hành trì thì đâu còn sự giận hờn, đâu còn sự lừng khừng không giải quyết nổi. Đằng này chúng ta cực động nó phải thanh.

Cho nên các bạn Soi Hồn, đó là động, trong động rồi các bạn thấy tịnh và nó làm việc đúng, đều hòa, hòa hợp với chấn động của càn khôn vũ trụ thì bộ đầu các bạn thấy nhẹ. Các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển đúng mức cảm thấy ngũ tạng yên ổn, mà chưa đúng mức thì nó chưa yên ổn, chỉ dùng lý thuyết làm sao hỗ trợ được. Đó, phải giải ra mới thanh nhẹ, mới hòa hợp, thực hành đi đôi với lý thuyết mới đúng.

"Quyết tâm tự đạt thấm nhuần ngày đêm": Chúng ta quyết tâm tự đạt không cần nhờ đỡ. Biết đường lối đó rõ ràng như vậy thì chúng ta phải hành trì nhiều hơn và dòm vào ta nhiều hơn, sửa ta nhiều hơn thì tự đạt thấm nhuần ngày đêm. Lúc đó quen rồi, ngày cũng như đêm nó chuyển chạy. Mạch đốc cũng thông, mà mạch nhâm cũng thông, thấy nhẹ nhàng, dễ dãi, xuất ngôn cởi mở, khai thông làm gì có sự giận hờn giữa con người với con người. Sự đối đãi giữa con người với con người phải quý trọng lẫn nhau, thương yêu lẫn nhau trong sự xây dựng. Kính nể lẫn nhau làm sao có sự giận hờn? Vì mình muốn thắng họ và muốn họ nghe mình, mình mới có sự giận hờn. Đó là sự tăm tối mà thôi!

Chơn lý không ngừng nhiên hậu mới đạt tới sự sáng suốt. Tâm người muốn tiến hóa thì cũng phải liên tục học hỏi mới sớm đạt được đến sự thanh cao. Nếu chúng ta không chịu học hỏi, chúng ta cho rằng cái pháp của tôi là hay, cái pháp của tôi là đủ, cái pháp của tôi là về thiên đàng thì chừng nào các bạn tiến? Không chịu học hỏi vạn linh làm sao tiến bộ? Các bạn ngồi một đống đó cũng như là ngồi đàng hoàng để đi chụp hình mà thôi; còn chúng ta Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là chúng ta đang làm việc. Mỗi đêm đang làm việc, đang xây dựng, đang khai thác đem tới sự sáng suốt

[3] Diêu động: *Diêu*: Lay động qua lại. *Động:* chuyển động. *Diêu động* là làm cho rung động để thức tỉnh.

vô cùng tận. Làm mãi, làm hoài, làm không ngưng, làm không chán. Đó! Mình mới thấy rõ nguyên năng của mọi sự việc.

"Thế gian diễn tả sắc màu": Thế gian là chỗ để diễn tả sắc màu, cũng như chúng ta vô trong trường thì ông giáo dạy này, dạy kia là diễn tả mọi sự việc, để hiểu nguồn gốc của mọi sự việc, mà trí người thì giới hạn. Nhiều người nghe "ờ, phải, phải, phải...", nhưng mà chứa không được, hiểu không nổi. Cho nên chúng ta học rồi, khi mà chúng ta hiểu được màu sắc rồi thì sự quy hình của mọi việc dễ thông cảm. Tại sao có cái này? Tại sao có cái kia? Tại sao có cái nọ? Nếu chúng ta không chịu học thì nó giới hạn làm sao hiểu được, mà chúng ta học rồi chúng ta mới thấy rõ cảnh quy hình.

"Trí người giới hạn trước sau quy hình": Bây giờ các bạn tu đây là đi tìm cảnh quy hình của vạn linh trong cơ tạng này. Các bạn Soi Hồn, Pháp Luân, rồi trong Thiền Định trụ hóa, phóng sáng ra, mới đi tiến giải được ra bên ngoài. Cái thân này còn ngoài một cái thân thể nữa, một cơ hình nữa.

"Minh tâm giải lý chơn tình": Chúng ta hiểu rồi, tâm chúng ta nằm ngay trung ương của càn khôn vũ trụ. Điển chúng ta hòa cảm ngay trung tim của càn khôn vũ trụ mới là chơn tâm, lúc đó giải lý chơn tình. Thấy cái gì? Thấy sự thật của mọi sự việc. Trong sanh có diệt trong diệt có sanh, thấy rõ ràng.

"Quy hồn quy vía tự minh sai lầm": Trở về căn bản sáng suốt của chúng ta để hiểu những sự sai lầm của chính mình. Hằng đêm, các bạn tu để chi? Để tìm sự sai lầm chớ không phải tìm sự sung sướng đâu. Nhiều người tu nói tôi tu để tôi tìm sự sung sướng. Vô trong cái ảo ảnh tôi đi lên Trời, lên Phật rồi tôi sung sướng, nhưng mà các bạn không tìm sự sai lầm làm sao các bạn tiến tới sự sung sướng? Sự sai lầm là gì? Là sự trở ngại. Sự sai lầm là sự chậm trễ rõ ràng mà các bạn không tìm được sự sai lầm làm sao các bạn được sống trên cảnh đời đời, vô sắc giới ở bên trên. Chúng ta phải minh sự sai lầm, mới dẹp được mọi trở ngại.

Con người luôn luôn bất phục với hoàn cảnh hiện tại, luôn luôn nằm trong chu trình cầu tiến, tự giải, đòi hỏi và thắc mắc đương nhiên phải có. Là người chưa tu, chưa có sửa bên trong thì luôn luôn phải có sự đó. Bề trên luôn luôn tha thứ, dìu dắt và giúp đỡ cho nó có cơ hội tu tiến. Cho nên tạo ra nhiều cảnh ở thế gian để dìu dắt phần hồn. Từ thắc mắc này đến thắc mắc kia, từ thắc mắc

kia đến thắc mắc nọ... mãi mãi còn hoài vì chu trình tiến hóa của nó. Nó vì ngu muội, nó mới thắc mắc. Sự thắc mắc đương nhiên phải có để dẫn tiến nó. Người tu chơn chánh luôn luôn hỗ trợ và hóa giải những sự thắc mắc của tâm tư con người ở thế gian chậm lụt[4], phải hỗ trợ và giúp đỡ cho nó. Cho nên người thực tâm tu mới dầy công và chuyển giải cho những người kế tiếp là vì vậy.

"*Trí tâm lẩn quẩn dày vò":* Người thế gian nó vậy. Chuyện này thấy phải, chuyện kia cũng thấy phải mà vạn sự nó thấy cũng phải, nhưng mà nó không chịu quy nguyên để trù trì và tự lập nên, thì trí tâm lẩn quẩn dày vò lấy nó.

"*Không hành bi trí khó mò đến nơi":* Không thực hiện từ bi và không khai minh trí điển của nó khó mò đến nơi. Mọi sự việc đi tới một bước, thụt lùi ba bước là vậy. Bị kẹt không chịu đi tới nữa, cương quyết tin đường đó là chúng ta phải đi tới. Nay không được là mai, mai không được là mốt. Kiên trì để đi tới vì chúng ta xét cái thì giờ tu tịnh của chúng ta rất ít, không có nhiều, không có đủ để thực hiện chu trình tiến hóa. Cho nên, chúng ta phải dầy công tu nhiều hơn.

"Thương yêu chỉ có Cha Trời": Thương yêu bề trên chỉ có Cha Trời, Đấng Tạo Hóa đã tạo nhiều cơ hội thương yêu giúp đỡ chúng ta từ giờ phút khắc.

"Dũng tâm dũng chí dũng lời quang minh": Chúng ta phải dũng tâm, bởi vì chúng ta phải lột trần lấy chúng ta, giữ lấy cái tâm thanh điển để tiến. Dũng chí là không thay đổi, dù cho phong ba bão táp, tan xương nát thịt, tôi cũng chỉ giữ phần hồn để tiến hóa, trở về với nguồn cội. Dũng lời: Cha Trời mới có cái này. Dũng tâm, dũng chí, dũng lời: đem sự sáng suốt để quang khai cho mọi nơi mọi giới. Chỉ có Cha Trời mới có mà bây giờ chúng ta muốn trở về với nguồn cội, chúng ta không dũng tâm, dũng chí, dũng lời làm sao chúng ta tiến tới được? Ít nhất chúng ta cũng được mấy chục phần trăm thì chúng ta đón nhận sự kêu gọi của Ngài.

Cho nên, nhiều người tu còn ỷ lại nói tôi có Cha Trời thì đầy đủ rồi. Tôi niệm danh Cha là tôi xong sự việc. Không phải đâu! Niệm để hiểu, niệm để học, niệm để giải, niệm để thấy rõ mình hơn và thực hiện bi, trí, dũng. Không phải niệm để lười biếng, niệm để chậm

[4] Chậm lụt: Chậm chạp, không tháo vát.

trễ, niệm để đạt tới sự bê tha. Không có vụ đó! Càng niệm chúng ta thấy càng phải làm việc nhiều hơn, phải sáng suốt nhiều hơn, phải dũng tiến nhiều hơn, bất chấp mọi sự gian lao, đừng có than vãn, phải sửa mình. Tại sao tôi kêu các bạn không nên than vãn mà chấp nhận tu? Vì các bạn than vãn là các bạn dung dưỡng cho lục căn lục trần bành trướng hoành hành Chủ Nhân Ông thì Chủ Nhân Ông khó tu.

Khi ý thức được rồi thì cứ giữ đó làm nữa, bởi vì trong đó có nhiều nơi, nhiều giới, nhiều tổ chức của nội tâm, nội tạng, nhiều gút mắc ở bên trong, mà chỗ này chưa khai thông, các bạn than vãn thì chỗ kia cũng đóng cửa, than vãn làm cho các bạn chậm trễ càng ngày tu thấy càng trược, không mê không tiến được. Phần thanh điển bộ đầu không tận dụng, không mở được là tại mình cứ than vãn với trời đất mà không chịu thực hiện như trời đất đã và đang làm.

Trời Phật đã làm những gì cho chúng ta bây giờ? Đánh thức tâm hồn, cảm động tâm hồn chúng ta. Bây giờ, chúng ta không chịu cảm động vạn linh trong cái tiểu vũ trụ này, mà cứ làm cho vạn linh bấn loạn mãi. Tội của ai? Tội của Chủ Nhơn Ông làm sai trái mà không hay, tự gây cho mình chậm tiến mà không biết. Cho nên, các bạn phải kiên trì thực hiện nghiêm chỉnh không còn sự bê trễ than thở nữa, phải cương quyết.

Ngày giờ không dài, mà các bạn không chịu tu, không nghe đúng theo lời tôi diễn tiến thì tự gây chậm trễ cho chính bạn mà thôi, bề trên cũng chẳng biết làm gì hơn. Cho nên, chúng ta phải nghiêm chỉnh sửa mình để tiến. Có kích mới có tiến, có thương mới có hòa, có cảnh mới thấy lòng, có thông mới tự đạt. Thấy không? Nó từ giai đoạn một. Chúng ta phải thực hành từ giai đoạn một. Đừng nói tôi ngày nào cũng niệm danh Cha mà tại sao không thấy Cha tới rước? Tại mình thực hành chưa đúng, chưa đủ thì giờ, chưa chín mùi. Người ta nói tu nhất kiếp, ngộ nhất thời, thì phải dầy công làm liên tục như vậy, sẽ đi tới.

Sự không ngừng của càn khôn vũ trụ đương nhiên phải có. Nhờ đó mới đưa tâm linh tiến tới sáng suốt. Cho nên, chúng ta phải chấp nhận tự hành trì để xây dựng cảnh đời đời ở tương lai. Phải chấp nhận, nếu mà các bạn không chấp nhận làm sao các bạn tiến. Ôi! Tôi nghe ông này, nửa đêm nửa hôm dậy nó mệt quá, thôi để hẹn bữa sau. Cái hẹn là rất nhiều, nếu tôi đòi nợ, đòi rất nhiều. Các bạn

thử coi, đêm nào các bạn hành cho đúng mức và hành thêm một chút nữa coi có mệt không? Đâu có mệt. Tại vì cái lười biếng rồi các bạn thấy mệt, rốt cuộc không mệt.

Đây là tôi nói cho những người đã tu, đã thực hành và đã có một phần âm thinh của điển quang vọng tới bề trên, cho nên bề trên mới nhắc nhở cho những phần đó. Cầu nguyện nhiều quá rồi, không chịu hành để đi tới, bề trên mới kêu gọi hôm nay các bạn phải nghiêm chỉnh lên để thực hành, buông bỏ tất cả những sự ô trược vọng động và dìu dắt đi tới sự sáng suốt. Nghiêm chỉnh thực hành đối với Thượng Đế, đối với Đấng Cha Lành đầy tình thương đưa hai tay đón các bạn! Tới đi để hưởng, không nên bê trễ nữa, phải hết sức cố gắng kiên trì để tự đạt mới thanh thản được.

Các bạn muốn những gì? Muốn có gia đình ấm cúng, tôi muốn có cha mẹ, tôi muốn có chồng con đều gần bên tôi, nhưng mà gần để làm gì bạn? Cảnh đó, phải cảnh đời đời đâu? Còn các bạn tự gắng tiến tới gần Thượng Đế và sống chung với Thượng Đế thì các bạn sẽ làm gì? Các bạn sẽ sống chung với cả càn khôn vũ trụ, đại gia đình không phải trong tiểu vũ trụ mờ ảo lừng khừng như các bạn tưởng đâu. Cho nên, sự kêu gọi này để các bạn trở về cảnh đời đời và thực hiện sự thương yêu. Hào quang thương yêu của các bạn sẽ bộc phát vô cùng tận để cứu vạn linh đang đau khổ trong càn khôn vũ trụ này. Nhiệm vụ của các bạn đâu còn ai nữa, tại sao không làm? Còn bê trễ, còn thối thác không chịu tiến! Biện hộ nhiều chuyện sai lầm, đưa tình cảm tạm bợ không thực hiện tới nơi. Cho nên, các bạn phải cố gắng đạt tới thanh tịnh rồi các bạn mới thấy người tu hành phải khổ hạnh.

Đây là tôi nhắc cho những người biết được một chút điển và muốn tiến vào điển, lập thân trong điển. Phải làm, phải hành, phải đứng hẳn về vị trí một vị Bồ Tát, phải hành, phải cương quyết thực hiện bi, trí, dũng mới kịp thời, không nên bê trễ nữa! Các bạn đã có cơ hội rất tốt, học rất nhiều nhưng mà dòm kỹ lại coi sự thực hành như thế nào, bê trễ và chậm lụt mà thôi. Sợ đói, sợ khổ, sợ đủ thứ nhưng mà không biết ông Trời đã làm cho mình cái gì? Chuyện đói khổ chỉ tầm thường của người tu không nghĩa lý gì, ô trược của thế gian không nghĩa lý gì chỉ sợ mất thanh điển mà thôi! Cho nên, chúng ta vun bồi thanh điển để hưởng, để gom thanh điển của bề trên, để hưởng điển ngọc của Cha Trời ban. Khổ hạnh chừng nào

các bạn thấy tươi sáng chừng nấy. Khổ hạnh chừng nào tâm tư của các bạn càng ngày càng sáng suốt, càng vui lây, thương yêu, giúp đỡ, xây dựng với một tình cao thượng đầy hy sinh, chứ không phải chỗ eo hẹp đâu như các bạn tưởng. Các bạn không có làm tiểu sự, nếu các bạn cương quyết hành. Biết được điển rồi thì phải nắm đó mà đi, kiên trì mà tiến, không nên vọng động nữa. Chuyện gì đến, đương nhiên Cha Trời sẽ chuyển cho các bạn, nhưng mà các bạn chỉ cố gắng tu đi rồi đi đến.

Ích gì cho tôi, hằng tuần tôi cứ kêu các bạn tu? Ích gì? Chắc tôi thấy cái gì đây, tôi mới kêu các bạn, chứ không lý tôi đưa các bạn tới chỗ chết, tạo sự đau khổ cho các bạn sao? Nếu tạo đau khổ là tôi đã tạo lâu rồi, đâu có phải giờ phút này tạo sự đau khổ cho các bạn? Các bạn thấy từ ngày chưa biết tu và đến lúc tu rồi các bạn thấy không? Sự hùng mạnh, sự dũng tiến, sự trưởng thành của tâm hồn, các bạn có hay là không? Chính các bạn nhìn nhận rằng tôi có sự trưởng thành đó, sự sáng suốt đó, nhưng mà tôi chưa tu đầy đủ, thì tôi phải làm nữa nó sẽ đầy đủ. Tôi phải thực hành nữa, tôi phải trở về vị trí của một vị Phật, trở về vị trí của một Đấng Cha Lành trong tiểu vũ trụ để mong có ngày hội ngộ. Còn nếu tôi không chịu làm, không chịu hành làm sao tôi có?

Cho nên, người truyền pháp hình như van xin các bạn. Vì sao mới van xin các bạn tu? Vì thương yêu các bạn, vì Người đã được sự nâng niu của Thượng đế, Người không muốn người khác mất cơ hội đó mà thôi! Chứ không phải các bạn tu rồi giúp ích gì cho Người đâu. Tình thương đó quý giá, cảm động tâm hồn các bạn trong yêu thương tha thiết. Phải cố gắng vun bồi sự sáng suốt sẵn có của mình để đi lên. Chúng ta có cơ hội đóng kín đôi tai của chúng ta, nhắm cặp mắt trần thế, ngậm miệng thế gian để khôi phục những gì chúng ta đã mất, mất ở trên cõi thiên đàng. Các bạn Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là để khôi phục mà thôi, phải kiên trì thực hành. Thế gian có mất cũng không sao, nhưng mà thiên đàng các bạn còn, thì các bạn ở trong cảnh đời đời bất diệt, cố gắng để đi tới. Chính tôi là người đi trước đã thực hành nhiều, có hay không các bạn cũng dòm thấy rồi, được hay không được các bạn đã nhận xét rồi, quý mến và thương yêu hay là không thương yêu các bạn, các bạn cũng thấy rõ rồi. Tôi cũng có khi khóc với các bạn, có khi cười cùng các bạn, vui cùng các bạn, ôm ấp các bạn, không bỏ các bạn,

không làm điều eo hẹp nữa. Các bạn đừng nghĩ đến điều eo hẹp mà sai lầm. Mỗi các bạn đây rồi không làm chuyện eo hẹp đâu. Mỗi các bạn sẽ thực hành chuyện vĩ đại thanh tịnh để hòa hợp cứu sinh cho chính bạn trước, nhiên hậu mới ảnh hưởng người khác. Chu trình tiến hóa của chúng ta như thế đó. Cho nên các bạn sẽ tự diệt những sự mê chấp trần trược tại thế.

Giận hờn thiếu sáng suốt, phải tự tiêu diệt nó đi, không vun bồi những tánh chất chậm trễ đó nữa, nhưng mà vun bồi cái tánh chất khoan thai sáng suốt để đạt tới nụ cười xứng đáng của bề trên đã giao phó cho chúng ta. Các bạn không có nụ cười tươi đẹp, vui tươi, hòa hợp với thiên hạ thì các bạn muốn độ người rất khó khăn. Muốn thực hiện cái đó chỉ có điển mới sửa tướng các bạn được, điển mới sửa tâm các bạn, điển mới đem các bạn tới niềm tin và an vui, chớ còn lý thuyết trần trược không đem lại cho các bạn được.

Cho nên các bạn thực hành điển rồi các bạn thấy, chỉ có nó mới đưa các bạn đi tới vô cùng tận, chỉ có nó mới đạt tới sự sáng suốt tin yêu hiện tại, chỉ có nó mới vun bồi chữ hiếu chơn chánh cả càn khôn vũ trụ, chỉ có nó mới thấu hiểu Trời Phật mà để kính nể cúng bái trong nội tâm. Các bạn đã được cơ hội đi trực tiếp vào thanh điển để học hỏi. Các bạn dòm sau lưng các bạn biết bao nhiêu người chưa được cơ hội đó, nên giữ lấy giây phút đó mà tiến. Hằng tuần chúng ta được hội họp, hằng tuần chúng ta được phút giây và nhắc nhở tâm linh của mọi người thân yêu hợp lại chỉ có một mà thôi.

Các bạn tin nơi Ông Tám, sửa như Ông Tám, như Ông Tám đã hành thì các bạn là Ông Tám chứ không phải một người khác nữa. Ý chí các bạn luôn luôn phải như vậy! Các bạn đã tin Thượng Đế và thực hành như Thượng Đế thì các bạn là Thượng Đế chớ còn ai nữa? Không còn sự đau khổ nữa đâu! Chúng ta đã minh định rồi, tự diệt mọi sự đau khổ tạm bợ, yếu hèn không thích hợp cho chu trình tiến hóa của càn khôn vũ trụ hiện nay, không áp dụng cái đó nữa, thực hiện thương yêu rõ rệt. Đời đời, tâm khảm chúng ta đang sống với mọi nơi mọi giới của càn khôn vũ trụ. Thiên đàng nơi bạn rồi các bạn ơi! Ráng tu đi để thấy mình, để hưởng cái cảnh đó. Vô Vi sẽ đến với các bạn, dìu dắt, khai mở từ li từ tí, sung sướng lắm các bạn ơi, du dương lắm các bạn ơi! Tình đời, tiểu thuyết, thương yêu giả tạm đều không có giá trị nữa các bạn ơi! Nếu các bạn đạt

tới thanh điển rồi, các bạn không vì chuyện tạm bợ đó mà đau khổ đâu các bạn, các bạn sẽ hưởng cảnh đời đời. Các bạn đã có trí khôn để xây dựng nên sự nghiệp, nên gia cang, nhưng mà các bạn thiếu trí khôn đón nhận thanh điển để tiến về cảnh đời đời.
Nay có cơ hội nhắc lại một lần nữa để các bạn hưởng, các bạn hiểu nhiều hơn, sáng suốt nhiều hơn, nhưng mà cũng khó thấm nhuần. Phải do sự dầy công của các bạn nhưng mà tôi cũng nguyện một giờ, một phút còn tại thế, tôi phải nhắc các bạn. Vì tôi quá thương yêu các bạn, tôi phải nhắc, chỉ có bao nhiêu đó mà thôi!

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 13

Cứu sinh vạn vật quy hình triển
Các giới khai minh ngộ pháp huyền
Học hỏi không ngừng chơn đạo pháp
Ngộ tâm ngộ trí ngộ huyền thiên.

Huyền thiên lý giải triền miên
Tùy theo trình độ hợp duyên Phật Trời
Điển thanh chuyển hóa sáng ngời
Tâm lành đón nhận do Trời ân ban
Học trong mỗi lớp mỗi màn
Ngộ trong thức giác mở đàng mà đi
Đạo thời phát triển thực thi
Tâm thời đón nhận chuyển ghi thế tình
Đi đi lại lại một mình
Tình thương hóa giải đẹp xinh hơn người
Tâm vui hé nở nụ cười
Trí thời khai triển người người ban vui
Nằm trong nguyên lý thanh mùi
Dù cao dù thấp cũng trui cũng rèn
Học rồi hóa giải bao phen
Nợ trần vay trả, yếu hèn chẳng lo
Càn khôn vũ trụ dặn dò
Dạy cho nên đạo tự mò mà đi
Càng tu càng tiến càng ghi
Con đường chơn giác thực thi đời đời
Trí tâm khai triển mở lời
Cảm ơn Trời Phật giúp đời minh tâm.

Montreal, ngày 5-4-1980

"Cứu sinh vạn vật quy hình triển": Càn khôn vũ trụ tạo hóa đã cứu sinh cho mọi người có cơ hội được hội tụ thành một cơ hình duyên dáng. Chúng ta hiện tại đang sống trong quy hình và phát triển. Con người có thể đi lên đến vô cùng tận, phát triển sau những cảnh kích động và phản động. Con người của chúng ta nhập trong thể xác, bước vào một trường học mà vạn vật quy nguyên, quy hình để phát triển và tìm hiểu, thức giác nơi chính mình, khai triển mọi mặt.

"*Các giới khai minh ngộ pháp huyền":* Các giới khai minh trong kích động và phản động thì các giới trong cơ tạng của tiểu thiên địa này, bộ óc chúng ta, thần kinh nẻo hốc, hạ, trung, thượng đều khai minh. Ngộ pháp huyền: mới tìm ra một phương pháp mà mắt phàm không thấy. Cho nên mọi người có tư tưởng riêng biệt, dù không tu đi nữa, ở trong hoàn cảnh này cũng chuyển hóa qua hoàn cảnh kia, rồi hoàn cảnh nọ. Từ nhỏ đến lớn con người đều ở trong chu trình kích động và phản động, phát triển trong tâm thức huyền bí sẵn có của mọi người.

Còn người tu về Pháp Lý Vô Vi lại càng đi tắt. Các bạn thấy rõ chưa? Trước kia các bạn đâu có ngộ, đâu có hiểu việc này việc kia việc nọ, bây giờ thì càng ngày càng minh. Trước kia, bước vào pháp lý nghe nói như một chuyện huyền thoại, không có tin được, ảo ảnh không có sự thật. Nhưng mà ngày nay các bạn càng tu càng thấy rõ hơn, thấy con đường tự phát triển và thấy rõ ta đang đi tới chứ không bao giờ thụt lùi.

Hiện tại, nhiều bạn nghe những chuyện nào khác biệt hơn tâm phàm thì thấy rõ tâm tư mình được phát triển. Mình thấy sáng suốt, thấy nhẹ nhàng hơn xưa nhiều, thấy minh hơn nhiều, dễ cảm hơn nhiều.

"*Học hỏi không ngừng chơn đạo pháp":* Chúng ta thấy sự phát triển trong nội tâm, rồi thấy chúng ta cần học hỏi nhiều hơn, cần sự sáng suốt hơn, cần minh tâm hơn. Cho nên các bạn nhắm mắt và để nó rút, tiến không ngừng. Lúc đó các bạn mới thấy chơn đạo pháp là gì? Các bạn đang ngồi nghe đây, rồi bộ đầu các bạn được rút, tâm các bạn được nhẹ. Các bạn mới thấy chơn đạo pháp giải tất cả những sự thắc mắc của nội tâm các bạn đang kẹt, đang cảm thấy chưa thông. Lúc chưa nghe qua đạo pháp, chưa nghe qua âm thinh của người truyền pháp thì vẫn còn thắc mắc trong giờ thiền, nhưng

mà nghe rồi thì chúng ta thấy cần phải học hỏi không ngừng chơn đạo pháp. Thấy nó nhẹ nhàng, nó đưa chúng ta tiến lên, mở tâm trí chúng ta, nó làm cho chúng ta nhẹ thêm.

"Ngộ tâm ngộ trí ngộ huyền thiên": Lúc đó, mới hiểu được chơn tâm là gì? Chơn tâm là trung tim bộ đầu được phát xuất, sáng suốt thanh nhẹ, rút lên. Ngộ trí: mở ra, hiểu được sự việc đó chuyển tiếp trong nội tâm của chúng ta. Ngộ huyền thiên: thấy cảnh hư không đến với chúng ta, thấy rõ chúng ta đã được động tới cảnh hư không huyền thiên. Mắt phàm không thấy, nhưng mà tâm tư chúng ta lại thấy mở, thấy sự sáng suốt, thấy sự nhẹ nhàng, lâng lâng đi lên trong cảnh sung sướng. Trong giờ phút chúng ta ngồi thiền mà thấy điển rút thẳng bộ đầu chúng ta như ai lôi đầu chúng ta đi lên, thấy tâm hồn chúng ta nhẹ nhàng, dễ dãi.

"Huyền thiên lý giải triền miên": Chúng ta thấy những chuyện gì gút mắc bên trong chúng ta được phân lý và giải tiến triền miên trong giây phút thiêng liêng chúng ta được hưởng.

"Tùy theo trình độ hợp duyên Phật Trời": Lúc đó, tùy theo trình độ hợp duyên Phật Trời. Người còn nặng hiểu về chuyện nặng, nhưng mà cũng mở theo nhẹ. Còn người nhẹ càng nhẹ hơn, hòa hợp hơn. Mới biết rõ Phật là gì? Phật là thanh nhẹ. Trời là gì? Càng thanh nhẹ hơn nữa. Cho nên, chúng ta hòa cảm với vạn linh của nội tạng và bộ đầu được khai triển.

"Điển thanh chuyển hóa sáng ngời": Cái điển thanh chuyển hóa sáng ngời. Tâm tư chúng ta hiểu. Hiểu là gì? Hiểu là sáng. Nhận được sự thanh nhẹ trong nội tâm cũng là sáng. Sáng ngời trong nội tâm, các bạn mới thấy nhẹ, thấy nó rút.

"Tâm lành đón nhận do Trời ân ban": Lúc đó các bạn thấy tâm lành là gì? Tâm lành là các bạn phải thả lỏng tất cả mọi sự, mà muốn nhớ cũng không được, nó nhẹ. Lành là thiện giải, nhẹ nhàng. Đón nhận sự nhẹ nhàng do Trời ân ban để cho tâm tư được mở và khỏe thêm.

"Học trong mỗi lớp mỗi màn": Mỗi người có trình độ khác nhau, mỗi lớp khác nhau. Lớp tuổi này học hiểu cách này, lớp tuổi kia học hiểu cách kia. Cho nên, mỗi màn khác nhau. Mỗi màn là mỗi hoàn cảnh khác nhau, nhưng mà cùng chung hiểu trong một lý. Nghe âm thinh của người truyền pháp thì mỗi người một hoàn cảnh khác nhau, hiểu lấy nhau và tự mở, khai triển những sự thắc mắc,

những sự đau khổ đang tràn ngập trong nội tâm chúng ta. Chúng ta học trong mỗi lớp mỗi màn đều khác nhau.

"Ngộ trong thức giác mở đàng mà đi": Tâm tự ngộ sự thức giác trong giờ thiền của chúng ta, trong giờ thiêng liêng ý thức và hiểu được rõ ràng. Chúng ta quyết tâm, thấy đường này đi tới là đúng, cứ việc tiến tới, tiến tới trong âm thinh chuyển giải và đang dắt chúng ta đi đây.

"Đạo thời phát triển thực thi": Đạo thời phát triển mới thấy tâm đạo của chúng ta phát triển. Thực thi là do sự thực hành mới có. Các bạn không thực hành, không thiền làm sao các bạn giác được.

"Tâm thời đón nhận chuyển ghi thế tình": Cái tâm đón nhận, thấy những sự sai lầm của chúng ta, vì bê tha, chậm trễ tham ô đủ thứ trong nội tâm. Thấy vì chính mình nặng trược, cho nên mình không đón nhận được sự sáng suốt vô cùng tận đã đến với mình, hào quang đang chiếu hóa tâm tư của chính mình. Vì chúng ta dung dưỡng lục căn lục trần, cho nên lục căn lục trần nó làm bê trễ. Bây giờ trong lúc thiền, chúng ta không đón nhận, mà lúc đó nghe được âm thinh rồi, chúng ta thấy chuyển ghi thế tình, thấy chính mình đã làm cho mình lộn xộn mà thôi. Cho nên trong giờ công phu chúng ta thấy được thanh điển, thì sự lộn xộn đó tiêu tan trong giây phút.

"Đi đi lại lại một mình": Lúc đó thấy rồi, rốt cuộc cũng chính ta tạo cho chúng ta những chuyện động loạn sái quấy.

"Tình thương hóa giải đẹp xinh hơn người": Chúng ta mới thấy rằng tình thương của trời đất ban bố cho chúng ta. Chúng ta có cơ hội hưởng được phần thanh điển này, thì chúng ta thấy đẹp xinh hơn người trong chu trình xây dựng tiến hóa vô cùng tận của Thượng Đế đem tới cho ta.

"Tâm vui hé mở nụ cười": Thấy chúng ta ngồi Thiền Định mà thức giác, vui vẻ, không phải là buồn phiền vì bắt buộc. Con người bị bắt buộc ngồi thì khác, mà phát tâm ngồi thì khác. Cho nên các bạn thiền trong phát tâm, các bạn thấy tâm vui hé mở nụ cười. Nó khác hơn người ngồi trong bắt buộc đang đợi chờ một việc gì. Cái này khác, chúng ta đang đi, đang tiến, thì chúng ta cảm thấy du dương sung sướng nhẹ nhàng mà hé mở nụ cười. Nụ cười của người tu thanh thản, chớ không phải nụ cười ào ào như thế gian.

"Trí thời khai triển người người ban vui": Những người tu thiền, trí khai triển thì tâm lành phát quang. Những người xung quanh dòm thấy chúng ta nhẹ và tâm của người phàm thấy mặt chúng ta, họ cũng tự nhiên cảm thấy vui vẻ, chớ không bị đau khổ buồn hận nữa. Người người ở xung quanh đều dòm thấy chúng ta vui, cũng như chúng ta ban vui cho mọi người trong giờ thiền của mọi người.

"Nằm trong nguyên lý thanh mùi": Đi trong nguyên lý nhẹ nhàng, thơm tho, sung sướng.

"Dù cao dù thấp cũng trui cũng rèn": Tùy theo trình độ cao thấp cũng đang trui, đang rèn, đang luyện cho mình đi lên tới mục đích thanh nhẹ cao siêu.

"Học rồi hóa giải bao phen": Chúng ta học. Các bạn tu nhiều năm rồi, tự hóa giải bao phen. Bao phen là gì? Bao nhiêu lần các bạn ở trong sự trần trược, dâm ô, chậm trễ, sân si, rồi các bạn tự hóa giải. Các bạn thấy điều đó là điều không tốt, các bạn cố gắng tu thì nó mất đi, nó không còn lưu lại như xưa nữa, không còn diễn tả những chương trình ô trược trong trí óc, nhưng lại diễn tả những chương trình thanh cao để hóa giải tâm tư của nội tâm nội tạng.

"Nợ trần vay trả yếu hèn chẳng lo": Nợ trần chúng ta vay thì có trả rõ ràng. Các bạn nhìn nhận, trong lúc các bạn tu rồi, thấy nợ trần có vay là phải có trả. Mà những người yếu hèn thì không chịu lo. Không tu lấy gì sáng suốt? Cho nên khi chúng ta tu rồi, chúng ta thấy sáng suốt.

Mấy người yếu hèn là mấy người không tu, không biết lo cho nó. Còn bây giờ các bạn tu là gì? Là lo vay và trả. Vay cái gì? Vay thanh điển, rồi đi truyền pháp cho người khác, kêu bằng trả. Có vay có trả rõ ràng, thì chúng ta thấy hoàn cảnh ở thế gian, gia cang càng ngày càng rõ. Thấy chúng ta thiếu thốn và thấy chúng ta đã vay quá nhiều. Bây giờ tạo nghiệp quá nhiều, chúng ta không tạo nghiệp nữa, chỉ lo trả, lo khép mình tu, lo khiêm tốn, ôn tồn hóa giải, đó là lo trả. Làm một điều lành cho mọi người, giúp mọi người được tiến triển. Việc gì giúp người là chúng ta làm.

"Càn khôn vũ trụ dặn dò": Càn khôn vũ trụ đã cho chúng ta ý thức rõ ràng, đường tiến, đường đến và đường đi. Các bạn dòm lên cả càn khôn vũ trụ, trường sanh bất diệt, con đường đó là đường mong muốn của loài người để tiến tới.

"Dạy cho nên đạo tự mò mà đi": Ảnh hưởng chúng ta, cho chúng ta hiểu sự quân bình. Nếu có sự quân bình thì chúng ta đi lên cao. Các bạn thấy chiếc máy bay nó phát triển trong sự chuyển động quân bình nó mới từ từ, từ dưới đất bay lên cao được. Nếu hồn các bạn không có quân bình, làm sao các bạn vượt khỏi cơ thể động loạn này được mà đi.

"Càng tu càng tiến càng ghi": Càng tu thì càng thay đổi tình cảnh của nội tâm nội tạng và ngoại cảnh. Chúng ta thấy thay đổi rõ ràng, thấy thương yêu tất cả mọi vật, vạn linh, càng ghi chép những sự quý báu của Cha Trời đã ban cho chúng ta.

"Con đường chơn giác thực thi đời đời": Chúng ta thấy chơn giác, sự chơn chánh, yêu thương là chơn giác. Chúng ta phải thực thi đời đời, phải giữ lấy sự yêu thương, phải tha thứ mọi sự tăm tối ở xung quanh chúng ta đã làm cho chúng ta buồn phiền. Chúng ta phải ở trong chơn giác, thực thi đời đời, phải tha thứ.

"Trí tâm khai triển mở lời": Trí tâm của chúng ta khai triển, thì trong thâm tâm chúng ta mở lời cảm ơn Trời Phật giúp đời minh tâm. Nếu không có trời Phật hóa giải, không có gương lành cho chúng ta, làm sao chúng ta minh lấy sự sẵn có của chúng ta. Sẵn có của chúng ta là gì? Là tâm trạng của con người tại thế, đại điện Thượng Đế mà không hiểu làm những điều lành của Thượng Đế, thì chúng ta thấy càng ngày càng minh tâm là hiểu ta, hiểu sự sai lầm của chính ta và hiểu rõ sự chậm trễ của chính ta. Đó! Chúng ta mới kêu bằng con người minh tâm trong thực hành đạo pháp.

"Cảm ơn Trời Phật giúp đời minh tâm": Các bạn minh tâm rồi, thì các bạn dễ dãi, kêu bằng ngộ đạo. Những người tu trong chùa kêu bằng ngộ đạo. Còn tu về điển, hiện tại các bạn thấy rõ ràng: sự sai lầm một phút trước và một phút sau. Các bạn thấy chính bạn đã tạo ra sự sai lầm, để cho các bạn hiểu từ giây từ phút, từ li từ tí, hành động của chính bạn đã sai. Đó là đi tới giờ phút minh tâm kiến tánh. Ý chí của các bạn không bị lung lay nữa. Nếu không bị lung lay thì phải làm thế nào? Phải tự mở mới thấy rõ và không còn tái phạm nữa, mới không lung lay. Còn nếu chúng ta cứ tái phạm mãi mãi thì chúng ta bị lung lay mãi mãi và chúng ta bị bơ vơ đứng giữa càn khôn vũ trụ.

Bơ vơ vì chúng ta không có quyết tâm. Cho chúng ta ăn, ngủ, ỉa, đó là thử chúng ta, coi chúng ta còn tham còn thích không? Còn tham

còn thích, còn hy vọng, đó là gì? Là con người bơ vơ của càn khôn vũ trụ. Vọng động! Phần hồn thiếu sáng suốt chậm trễ mới ở trong cái nghiệp. Mê là nghiệp. Khi các bạn mê một việc gì rồi nó sẽ đi tới, đi tới. Một món quà mà bạn thích, nó cũng là đi tới, đi tới. Nó đem sự tham sân tăm tối vào nội tâm, rồi nó suy nghĩ cái chuyện eo hẹp, không đi tới sự lớn rộng thanh cao.

Còn người tu khai triển về thanh điển rồi, họ thấy họ phong phú. Họ cũng mê, trong mê đó là tỉnh. Họ mê tiến giải tới tất cả càn khôn vũ trụ. Trong mê đó có tỉnh, trong mê đó thông cảm vạn năng, không phải mê trong eo hẹp, buồn tủi. Họ mê trong thức giác, họ mê trong tiềm thức, họ mê trong ý chí cao siêu. Họ muốn hòa hợp với Thượng Đế. Họ thấy khả năng làm việc của Thượng Đế bằng ý chí, mà làm việc cả càn khôn vũ trụ. Họ thấy họ đang yếu hèn, họ vun bồi ý chí của họ để đi tới sự hòa cảm. Họ không phải thèm thuồng cái chuyện tại thế, nhưng mà họ thèm thuồng trong chu trình tiến hóa. Cho nên nước miếng họ được ngọt, được nhẹ nhàng. Họ không lấy vật chất làm chủ trương.

Hỏi tại sao không lấy vật chất làm chủ trương? Không có vật chất, không có món ăn làm sao bụng no được? Nhưng mà một phần nào thôi, rồi để họ hưởng thanh điển. Họ ăn buổi cơm lành của Cha Trời ban trực tiếp cho họ. Họ hưởng được phần thanh khí điển nhẹ nhàng, hóa giải nội tâm nội tạng. Họ sung sướng triền miên, họ vui vẻ thực hành những điều tốt, điều lành cho chúng sanh và ảnh hưởng những phần ở xung quanh họ. Đó mới là một tâm tư thiện lành, tu hành đứng đắn. Lúc đó, họ sẽ gởi tâm tư thiện lành đó đi khắp các nơi trong càn khôn vũ trụ, cứu độ Cửu huyền Thất Tổ, cứu độ chúng sanh cần thiết.

Đó mới kêu là đóng góp cho càn khôn vũ trụ! Ý chí của Quan Thế Âm là vậy: đã làm nhiều việc để cho chúng ta chứng nghiệm rõ ràng, trong lúc đau khổ mà chúng ta nguyện tới danh Ngài là chúng ta được cứu khổ. Đó là tình thương của mẹ hiền đã cho chúng ta, để chúng ta lập hạnh tự tiến trong ôn tồn hóa giải.

Cho nên, các bạn đã có cơ hội rồi, được tiến giải, được ngộ pháp, được minh tâm, được kiến tánh, được thấy sự sai lầm của chính mình đã tạo cho mình đau khổ và làm cho mình bơ vơ. Vậy các bạn phải làm thế nào? Các bạn càng phải quyết tâm hơn, giữ lấy sự quyết tâm đó để đạt tới cảnh đời đời ở tương lai. Một giai đoạn

chưa tu, rồi một giai đoạn đã tu thì chúng ta đã rơi vào điểm nào? Các bạn đã rơi vào điểm thanh nhẹ, thay vì nặng trược. Hoàn cảnh của các bạn hiện tại, có nhiều bạn đã thực thi tu về pháp lý này thì các bạn nên nhìn nhận rằng nhờ pháp lý này tôi mới có ngày nay. Tôi đã thực hiện công phu này, tôi mới thấy có phần sáng suốt nhẹ nhàng. Tôi được đón nhận những gì thanh nhẹ nhất ở trong đời tôi do Cha Lành đã ban rải và ân ban cho tôi. Tôi mới thấy rõ sự đau khổ của chính tôi là bài học. Sự thiếu thốn của tôi cũng là bài học, mà sự đầy đủ đang đến với chính tôi cũng là bài học, thì tôi đang tiến triển trong mọi mặt.

Hỏi chớ các bạn có phải cắp sách đến trường để nghe thầy giảng không? Không! Các bạn chỉ thiền trong thanh tịnh. Lúc đó, các bạn mới lĩnh hội luồng điển của Thầy, của Chúa Cha, của Đấng Ngọc Hoàng, của Cha đời đời của chúng sanh. Không phải riêng cá nhân chúng ta, nhưng mà tất cả mọi người phải nhìn nhận rằng hào quang vô cùng tận đó là Đấng Cha Lành đang cứu sinh muôn loài vạn vật tại thế. Chúng ta hiểu rõ, chúng ta mới phát tâm thương yêu huynh đệ. Thương yêu tất cả mọi người ở xung quanh chúng ta. Thương yêu những vật gì xuất hiện trước mắt chúng ta đã quy hình. Một vật, một cây viết cũng vậy hiện trước mắt chúng ta, một căn nhà, một tổ ấm đã cho chúng ta, thì chúng ta thấy rõ tình thương của Thượng Đế. Tình thương của Ngài đã xây dựng cho chúng ta đầy đủ theo ý muốn, dẫn chúng ta tiến hóa tới vô cùng tận và đi tới trọn lành toàn giác.

Cho nên, cho chúng ta có nhiều điều kiện là chúng ta phải học nhiều bài để tiến. Cho chúng ta có nhiều điều kiện mà học một bài đâu có được! Chúng ta phải học nhiều bài. Hoàn cảnh nào xẩy đến cho các bạn cũng là bài học, là tình thương, là cơ hội cho các bạn xây vũ trụ đạo đức. Các bạn thấy rõ, càng tu càng thấy cảnh nhẹ nhàng và sung sướng. Mình hân hạnh hơn mọi người, mình được đón nhận những bài học xứng đáng. Tuy các bạn khổ hạnh hằng đêm lo thiền giác, lo tu bổ sửa chữa tâm tính sai lầm của chính bạn đã tạo, nhưng mà sau đó các bạn cảm thấy sung sướng. Các bạn thấy phong phú hơn mọi người và phong phú hơn lúc đầu các bạn chưa ngộ cái pháp này.

Bây giờ các bạn thấy rõ, mình phải phát tâm, mình phải dũng lên. Chúng ta vạn sự khởi đầu bởi nhứt không, không bao giờ chúng ta

đem cái gì đến đây mà chúng ta sợ mất. Giữ tâm trạng đó là tâm ổn định để tiến hóa. Chúng ta làm việc tùy giờ tùy phút triển khai và đưa đến ứng giải cho chúng ta. Chúng ta phải ứng giải hòa hợp với mọi việc xẩy đến, thì chúng ta mới là người thiền giác và làm việc đúng lúc an bài của Thượng Đế.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 13

Chớ nên vội tưởng lầm sai
Tu hoài mới thấy được ngày quang vinh
Thương me càng rõ chơn tình
Tâm linh cởi mở quy hình thực chơn.

Sống trong giờ giấc đêm ngày
Tự lo sửa tiến ngộ thầy nơi ta
Chơn tâm sáng suốt tự hòa
Thấy me không bỏ tạo đà con đi.

Quy nguyên trao đổi chút tình
Tình đời tình đạo tình xinh đời đời
Ban hành Thượng Đế Cha Trời
Dạy cho con trẻ nhận lời dạy khuyên.

Mẹ phân rõ lý con ghi
Đời đời con giữ con thì tiến lên
Quy hồn quy vía đạo nền
Bền tâm vững chí chẳng quên Phật Trời.

Montreal, ngày 5-4-1980

"Chớ nên vội tưởng lầm sai": Đừng tưởng ở đời này các bạn được tiền, được của là đúng. Không! Chưa đúng đâu. Tu hoài, phải sửa. Ở thế gian đi học, đừng tưởng học đó là hết sách, không hết đâu, phải tu.

"Tu hoài mới thấy được ngày quang vinh": Các bạn đi học cũng là tu đó, nhưng mà phải học, học hoài, tu hoài mới thấy được ngày quang vinh. Còn Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này, phải tu hoài mới thấy được ngày quang vinh. Càng ngày các bạn thấy tâm tư càng nhẹ, đó là sự quang vinh đến với các bạn rồi, phải reo mừng và đón nhận sự quang vinh đó.

"Thương Me càng rõ chơn tình": Mình quý định luật hóa sanh của càn khôn vũ trụ. Đó là người mẹ hiền chúng ta.

"Tâm linh cởi mở quy hình thực chơn": Tâm linh chúng ta cởi mở, chúng ta mới quy hình thực chơn, trở lại thực chất sẵn có. Một đóm sáng choang, có thể hòa tan cả càn khôn vũ trụ, đó là quy hình thực chơn.

Phải tự kiểm soát lấy mình mới thấy rõ sự sai lầm có thể bộc phát từ giờ phút khắc, từ trong ta mà ra, tiếp chuyển từ bên ngoài nhập vào mà không hay. Mọi người làm sai đâu có biết. Cái ông ngồi cờ bạc đó đâu có biết ông sai. Ông chỉ biết ông thắng, chỉ có người ngoài thấy ông sai, thấy ông đi tới chỗ sụp đổ, thấy ông đi tới chỗ tan nát gia đình vì lòng tham của ông. Tham của cải trần gian, rồi nó kéo lôi bạn, từ giờ phút khắc nó bộc phát, nó làm cho các bạn điêu linh sau một cuộc đấu tranh bất chánh, đem tới sự điêu linh mà không hay, đau khổ mà không hay, rồi càng ngày càng lụn bại, chậm trễ. Cho nên, chúng ta hiện tại trong cuộc sống thì:

"Sống trong giờ giấc đêm ngày": Chúng ta có ngày có đêm. Các bạn ngủ, các bạn làm việc, đều có giờ giấc đêm ngày.

"Tự lo sửa tiến ngộ thầy nơi ta": Chúng ta tự lo sửa tiến. Ngộ thầy là gì? Là ngộ phần hồn của các bạn, chính phần hồn là bực thầy rõ rệt nơi bạn và đang làm chủ của tiểu vũ trụ này.

"Chơn tâm sáng suốt tự hòa": Chơn tâm càng ngày càng sáng suốt, rồi hòa hợp với các nơi các giới thì tầm sáng suốt của các bạn được khai triển, được khai mở thêm.

"Thấy me không bỏ tạo đà con đi": Mẹ Tình Thương chúng ta đâu có bỏ, đã tạo đà cho chúng ta tiến hóa. Cơ hội này tới cơ hội khác, đều cho chúng ta cơ hội học hỏi trong chu trình tiến hóa sẵn có. Sự kích động và phản động hằng ngày là phương châm dẫn dắt con người tiến tới chỗ ổn định. Nếu không đau khổ thì chẳng ai chịu tu và chán đời qua đạo. Người chịu học khổ là người sẽ được sớm tiến hóa về phần tâm linh. Các bạn tu rồi một giai đoạn sau, các bạn cảm thấy các bạn khổ không thể nói được. Khóc thì chỉ khóc một mình, lo chỉ lo một mình, thì các bạn thấy khổ chưa? Tại sao có cái cảnh đó? Rốt cuộc chỉ mình lo mà thôi. Các bạn đến đây có hành trang, có cơ thể này để cho các bạn học hỏi, rồi các bạn tự lo để quy hình, để trở về bên trên, chớ ai lo nữa.

Một mình lo, một mình đảm đương, một mình gánh vác, mà chê là nặng, là nhọc, là khổ, nhưng mà sự thật sau cái khổ là cái sướng đó các bạn ơi! Nhiều bạn buồn, tu càng ngày càng buồn. Hỏi chứ tôi nói chuyện không ai nghe, không ai thích tôi và gia đình phản đối không cho tôi tu, cho tôi cô lập một mình. Tôi chỉ biết một mình tôi ở trong gia cang này thôi, không ai thích tôi. Họ vui vẻ về đời mà không cho tôi vui nữa. Họ không thích tôi nữa. Họ chán tôi, nhưng mà bạn thấy rõ không? Bạn đã quy nguyên rồi, người ta còn đang vá víu để có sự sống.

Bạn tu thiền trong tâm linh hồn vía triển giải, thì các bạn thấy rõ không? Chính mình phải lo, mà mình đã lo cho mình được rồi, thì càng lo cho mình thêm nữa. Càng thấy mình cô lập thì càng sẽ được tiến hơn. Càng cô lập thì càng thiền nhiều hơn. Càng cô lập thì càng thực hành hơn. Tu để thấy, rốt cuộc mỗi người sanh ra một mình rồi phải chết một mình và phải trở về với sự sáng suốt hằng hữu của chính mình.

Cho nên nhiều người không hiểu, nói tôi tu bây giờ tôi thấy buồn quá. Tôi thấy không chơi với ai. Đúng vậy! Bởi vì bạn đã đi trở về với bạn thì nó phải buồn. Còn nếu bạn hòa tan trong ô trược nữa thì nó sẽ lôi cuốn các bạn, làm sao các bạn tiến về con đường đạo được? Vì vậy, để cho các bạn chứng nghiệm, tâm tư đã được thay đổi, cơ hội đã đến với các bạn.

"Quy nguyên trao đổi chút tình": Rốt cuộc chúng ta ở thế gian cũng một chút tình mà thôi. Vợ với chồng cũng tạm bợ một chút tình thương mà không rõ rệt, rồi đâm ra chán ghét.

"Tình đời tình đạo tình xinh đời đời": Khi mà chúng ta hiểu rồi, chúng ta là người tu. Chúng ta hiểu được trong tình đời có tình đạo, tình xinh đời đời. Lúc đó, chúng ta mới biết thương yêu và học thương yêu. Các bạn tu bây giờ là thương yêu đây. Tại sao thương yêu chỗ nào? Nếu các bạn không thương yêu bạn thì bạn lo chi mà khổ. Bạn Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định để làm gì? Để giải thông mọi sự việc, thống nhất quy nguyên nội tâm nội tạng trong tiềm thức cởi mở khai triển. Đó! Tình đời tình đạo mà tình xinh đời đời. Cái tình đó mới là đời đời.

"Ban hành Thượng Đế Cha Trời": Cha Trời đã ban hành cho chúng ta một cơ hội để hiểu mình, tiến triển trong thương yêu vô cùng tận.

"*Dạy cho con trẻ nhận lời dạy khuyên":* Có cơ hội để cho con trẻ ý thức lần lần sự thương yêu quý trọng là sự bền bỉ, xinh tươi, quý đẹp. Tự mình cảm thấy cần làm điều đó. Điều đó là điều cần thiết và sáng suốt về với chúng ta. Khuyên dạy chúng ta đủ mọi cách để chúng ta trở về trong tình thương và đạo đức sẵn có của Ngài. Ngài đã thực hiện từ giờ từ phút khắc để cho mọi người hiểu và dạy thêm.

Tiền duyên đã quy định, nay tương ngộ từ cảnh đời cho đến cảnh đạo. Nhớ nhớ thương thương tạo đường mà đi. Đó thấy rõ không? Thấy rõ mọi người đều ở trong tình cảnh nhớ thương. Một người sát nhân tại thế đi nữa rồi cũng có sự nhớ thương riêng biệt của nó. Đó là tạo con đường cho nó đi. Người tu chúng ta càng nhớ thương hơn những Đấng Trọn Lành đang xây dựng cho chúng ta. Chúng ta đang mang ơn rất nhiều. Chúng ta càng tu thì càng thấy chúng ta đang thiếu nợ rõ ràng.

Cho nên, chúng ta phải thực hành thanh nhẹ. Các bạn mới rõ rằng cái nhớ thương quý báu tạo đường mà đi. Nhớ thương là nhớ thương nguồn cội, tha thiết vì mình, mình phải hòa hợp với nguồn cội mới là đúng. Người mẹ hiền đang tha thiết, đang cầu xin để con tôi hiểu tôi càng sớm càng tốt. Muốn như thế đó, không có người mẹ nào không muốn con hiểu mình, không có người mẹ nào lại bỏ con. Trong đó có cái tình cao quý thương yêu đời đời trong tâm khảm của mọi người kế tiếp.

"*Mẹ phân rõ lý con ghi":* Từ li từ tí cho con ghi chép và con thấy cái chu trình tiến hóa.

"*Đời đời con giữ con thì tiến lên":* Cái chuyện đó sáng suốt mãi mãi trong tâm của con, con phải giữ con mới có cơ hội tiến lên.

"*Quy hồn quy vía đạo nền":* Trở về hồn vía căn bản. Đó là đạo nền đó con.

"*Bền tâm vững chí chẳng quên Phật Trời":* Dù phong ba bão táp xẩy đến cũng giữ vững lập trường. Không nên quên Phật Trời. Bởi vì, chúng ta có thể tiến hóa trở về ngôi vị Phật Trời. Nếu chúng ta quên Phật Trời, làm sao chúng ta có cơ hội tiến hóa? Mỗi mỗi đều công khai hóa giải và giúp con tiến hóa trong chu trình thương yêu vô cùng tận. Tự con sẽ cảm thấy sự rung động của chơn tâm, thầm tu thầm tiến.

Bây giờ, chúng ta đang thầm tu thầm tiến, ai cảm động chúng ta? Có roi đánh các bạn không? Có điện giựt các bạn không? Tại sao các bạn ngồi thiền làm gì? Đó là sự thiêng liêng đã rung động tâm hồn của các bạn, để cho các bạn thấy rằng sự sai lầm bê trễ của chính bạn, nên các bạn cương quyết tu để trở về. Trở về với tình thương của người mẹ hiền bao vây chúng ta và ảnh hưởng trong tâm trạng chúng ta, cho chúng ta có cơ hội trong chu trình tiến hóa, thực hiện thương yêu đời đời. Khi các bạn thực hiện được thương yêu rồi, các bạn cảm thấy thế nào? Cảm thấy nhẹ nhàng. Cũng một lời nói giữa mẹ và con, một người con sân hận người mẹ, giận hờn người mẹ, nó xuất phát những âm thinh bất chánh Chúng ta dòm thấy nó nặng trược biết là bao. Đứa con bất hiếu càng nặng trược hơn nữa.

Cho nên người mẹ cũng vậy. Người mẹ hung ác đối xử với một đứa con, các bạn thấy không khí ở xung quanh các bạn và tâm tư các bạn nặng trược. Không có thanh nhẹ một chút nào và gây buồn phiền ở xung quanh, khổ sở biết là bao nhiêu. Không khác gì một người say rượu đắm mê tại trần và sẽ lâm vào một bệnh gì chưa biết được.

Chúng ta đi về trong thanh nhẹ thì lại cởi mở tất cả, không bị kẹt nữa, khai thông tất cả, hòa hợp tất cả. Cái bản tánh sân hận đó tự tiêu diệt, không còn lưu trong nội tâm của chúng ta nữa, thì chúng ta mới mở được nụ cười tình thương đạo đức của nhân quần đang sống, đã và đang ôm ấp trong nội tâm.

Cho nên, càng ngày chúng ta càng xét trong thầm tu thầm tiến của nội tâm. Các bạn trong giờ thiền giác, sau rồi các bạn thấy thế nào? Thấy nhẹ nhàng, thấy vui vẻ, thấy mình được tiến bộ, thấy mình tự chứng ngộ sự phát triển của nội tâm. Nhờ sự dày công hành pháp của chúng ta, chúng ta mới thấy rõ. Cho nên, không bao giờ bị hoang phí trong sự công phu của các bạn đâu. Các bạn càng ngày càng công phu nhiều, càng thực hiện càng tu càng niệm Phật thì các bạn thấy ổn định biết là bao nhiêu.

Các bạn xem, bao nhiêu người đã được cơ hội này? Chưa được! Rất ít! Vì họ đang sống trong sự động loạn đắm mê, trong mê và chấp đó thôi! Chuyện đời, việc gì xảy ra đưa đến phỉnh họ, họ cũng mê. Rồi họ muốn có việc đó, họ chấp, họ bảo vệ chuyện bất chánh, kêu bằng chấp. Họ không chịu hòa tan trong hư không để tìm tàng sự

tăm tối và khai triển sự tăm tối đó đi tới sự sáng suốt. Cho nên họ bị chậm trễ, họ chấp, họ mê, họ đau khổ, họ buồn tủi.

Chúng ta đã có cơ hội ngồi chung với nhau để đàm đạo và thương yêu. Thương yêu không phải là dùng tay dùng chân, mà các bạn đang dùng thanh điển bao bọc lấy nhau, ôm lấy nhau, thương yêu, xây dựng, lần đưa tới cảnh thức giác, giải mê trọn vẹn, sáng suốt để hướng thượng, nhiên hậu chúng ta mới cộng tác với Đấng Cha Lành, thực hiện sợi dây tình thương và đạo đức. Từ cảnh Trời đại định hư không đem xuống thế gian động loạn, vẫn đem tia sáng tình thương và đạo đức vào xâm chiếm nội tâm của những phần hồn ô trược dâm loạn và biến những phần hồn đó tiến tới sáng suốt đời đời. Thì việc làm cao quý, việc làm vĩ đại kiên cố đó, chúng ta phải trì chí mới thực hiện được.

Các bạn thích việc đó không? Tôi tin chắc rằng mọi người đang thích và đang muốn thực hiện trọn lành lời kêu gọi của Đấng Cha Lành, để thực hiện đại gia đình của càn khôn vũ trụ đã tạo ra một của cải vô cùng tận là tình thương và đạo đức. Càng ngày các bạn tu được giải nghiệp của nội tâm, rồi các bạn thấy của cải của các bạn là gì? Của cải của các bạn là tình thương và đạo đức. Các bạn nắm được sự sáng suốt, tình thương và đạo đức của Thượng Đế đã và đang vì bạn ngày đêm luân chuyển thì các bạn mới có cơ hội hội ngộ với Ngài. Vốn của Ngài xài không hết là tình thương và đạo đức. Sự thương yêu của Ngài không bao giờ dứt với chúng ta, nhưng mà chúng ta dứt khi chúng ta rước sự động loạn và bỏ quên Ngài mà thôi. Tội đó chúng ta nên nhìn nhận.

Các tôn giáo thế gian cũng khuyên người ăn hiền ở lành và hiểu biết mình hơn, sửa tâm trí mình hơn, đem lại sáng suốt hòa cảm với các nơi các giới nhiều hơn. Cho nên hằng tuần, chúng ta có cơ hội đàm đạo trong giây phút thiêng liêng thương yêu, quý trọng, hòa cảm để hiểu mình. Chọn đường đi đứng đắn để đi tới cái cảnh vô cùng tận mà hồng ân ban rải, mở cửa cho chúng ta tiến tới.

Chúng ta nên mạnh dạn tiến tới để đón lấy và học hỏi. Nhiên hậu, mới hòa hợp với cảnh đời đời sẵn có. Cảnh tạm ở thế gian là thể xác chúng ta đây. Chúng ta đã minh xác rõ ràng nó là tạm mà thôi, còn cái tình thương đạo đức mới là đời đời. Cho nên, các bạn cố gắng thực hiện nay một chút, mai một chút, rồi các bạn mới rõ lời nói của tôi. Dù tôi còn sống một giây phút gần các bạn và một ngày kia

xa các bạn đi nữa, các bạn cũng thấy phải làm điều đó các bạn mới có, còn nếu các bạn không làm thì không bao giờ có. Phải thực hiện ngay trong giây phút bây giờ và thực hiện mãi mãi đời đời kiếp kiếp.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 14

Chuyển hành tiến giải quy thiên thuận
Khổ cảnh tạo duyên hợp ngũ quần
Đạo pháp phân hành chơn lý giải
Hoàn nguyên nguồn cội lý môn huân.

Môn huân khai triển thượng tầng
Khai thông đời đạo chẳng cần chấp mê
Dũng tâm hướng trở lộn về
Quê xưa nguồn cội hương quê cha già
Thâm tâm mật niệm Di Đà
Điển hòa các giới minh xa hiểu gần
Giải thông thanh trược nhiều tầng
Tự hành sáng suốt muôn phần cảm giao
Chẳng phân Trời thấp hay cao
Trong ta sẵn có nơi nào cũng thông
Nằm trong định luật hóa công
Quy về thanh tịnh khỏi phòng khỏi lo
Dù cho thế sự quanh co
Tan tan tựu tựu lần mò đến nơi
Rõ mình rõ họ rõ Trời
Quy nguyên không động chẳng lời thở than
Đệ huynh huynh đệ luận bàn
Điển tròn sáng suốt bàng hoàng tiêu tan
Hành trình tiến giải tâm an
Cha Trời ban rải mở đàng cứ đi
Tiến trình sắp đặt uy nghi
Điển thanh tự giải hợp thì tiến lên.

Montreal, ngày 12-4-1980

"Chuyển hành tiến giải quy thiên thuận": Chúng ta tu, ngồi thiền thì cái luồng điển bên trong mình chuyển hành. Chuyển hành đi đâu? Chuyển hành đi lên sau khi làm Pháp Luân Thường Chuyển. Quy thiên thuận: hướng thượng, giải tỏa, phát triển đi lên.

"Khổ cảnh tạo duyên hợp ngũ quần": Khổ cảnh ở thế gian tạo duyên hợp ngũ quần. Chỗ nào kêu bằng ngũ quần? Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ quay quần trong các nơi, các giới kêu bằng ngũ hành, ngũ quần.

"Đạo pháp phân hành chơn lý giải": Nhờ đạo pháp phân hành đưa chơn lý đời đời không thay đổi và giải thích cho nhân sinh hiểu rõ.

"Hoàn nguyên nguồn cội lý môn huân": Chúng ta trở về nguyên căn nguồn cội thì chúng ta mới thấy rằng cái lý môn huân là phát triển đi lên, khai thông. Bước vào thiên giới rồi mới khai rõ, mới hiểu được môn huân tiến triển.

"Môn huân khai triển thượng tầng": Môn huân trên bộ đầu các bạn đi tới ngũ uẩn giai không rồi môn huân khai triển thượng tầng.

"Khai thông đời đạo chẳng còn chấp mê": Đời đạo chúng ta không chấp, không phải binh ông Phật, chấp ông Phật. Mê chuyện này, mê chuyện kia, mê ông Phật cũng không được, không cần chấp mê nữa. Chúng ta đi trong sự công bằng, quân bình của đạo lực, đi trong sự sáng suốt phát triển vô tận.

"Dũng tâm hướng trở lộn về": Chúng ta dùng dũng tâm là chúng ta minh xét rồi, đời đời thanh tịnh mới đạt được cái dũng. Tâm hướng trở lộn về.

"Quê xưa nguồn cội hương quê cha già": Chúng ta trở về Đấng Cứu Thế, Chúa Tể càn khôn vũ trụ là cha của muôn loài vạn vật.

"Thâm tâm mật niệm Di Đà": Trong thâm tâm chúng ta mật niệm Nam Mô A Di Đà Phật.

"Điển hòa các giới minh xa hiểu gần": Luồng điển đó, sáu cái luân xa trong bản thể con người triển giải tới lục tâm thông. Khi mà chúng ta hòa các nơi các giới rồi chúng ta hiểu xa, hiểu gần rõ ràng mọi sự việc đều do tạo hóa an bài trong sự sáng suốt tinh vi dẫn tiến phần hồn con người tiến hóa.

"Giải thông thanh trược nhiều tầng": Cơ tạng chúng ta, cái tiểu vũ trụ này có thanh, có trược, mà phân nhiều tầng, thượng, trung, hạ, mỗi tầng lại có chín tầng. Ba lần chín hai mươi bảy tầng. Mà chúng ta không làm Pháp Luân, không lấy sự thanh cao bề trên để hóa

giải nó, không lấy sự sáng suốt của chơn lý để chiếu rọi nó thì làm sao mà giải thông thanh trược được?

Cho nên chúng ta phải mượn cái pháp, mà mượn pháp rồi chúng ta phải hành mới giải. Còn nếu chúng ta không hành thì không bao giờ giải được nhiều tầng. Mới giải được tầng chút xíu, rồi tưởng ta hiểu chơn lý, rồi lý luận sai. Cho nên phải hành, có biết bao nhiêu đi nữa cũng phải hành. Còn mang thể xác này là phải hành. Hành là lo quét, lo dọn, lo sửa soạn đâu đó, sống trong trật tự của tiểu vũ trụ mới hòa đồng trật tự của đại vũ trụ càn khôn.

"Tự hành sáng suốt muôn phần cảm giao": Trình độ chúng ta tới đâu, chúng ta tiến tới đó, mới cảm giao được. Bên trong cũng như bên ngoài.

"Chẳng phân Trời thấp hay cao": Không nên so sánh ông Trời thấp, ông Trời cao, rồi sanh ra động loạn chứ chẳng ích gì.

"Trong ta sẵn có nơi nào cũng thông": Ở bên trong ta có. Bởi vì không có con người, không có khối óc, không có này kia kia nọ, không bao giờ chấp nhận mà nhìn nhận ông Trời. Mà bây giờ chúng ta có khối óc thì bên ta đã có rồi. Chúng ta khai thông ra thì chúng ta thấy Trời, thấy Phật rõ ràng, nơi nào cũng thông. Lúc đó, chúng ta hiểu được rồi.

"Nằm trong định luật hóa công": Ôm cái thể xác này phải chấp nhận, phát triển và tiến theo định luật của hóa công mới khai thông nổi.

"Quy về thanh tịnh khỏi phòng khỏi lo": Lúc đó, chúng ta mới quy về thanh tịnh khỏi phòng khỏi lo. Tại sao phải nằm trong định luật hóa công? Bởi vì sanh, trụ, hoại, diệt. Định luật sanh, lão, bệnh, tử cũng là bài học. Nếu chúng ta không chịu học làm sao chúng ta rõ được cái mức tiến, mà chính hóa công là gì? Hóa công có phải là thù nghịch với chúng ta không? Hóa công dẫn giải sự tiến hóa của chính chúng ta và hỗ trợ cho chúng ta tới thành công mà tại sao chúng ta nghịch lại. Cho nên nói "nghịch thiên giả vong" là ở chỗ đó, chúng ta "thuận thiên giả tồn" là chúng ta phải học và chấp nhận thấy sự sai lầm của chính mình, sửa đi thì nó sẽ hết. Muốn xóa bỏ tội trạng thì phải chấp nhận, phải nhìn nhận sự sai lầm của chính mình mới xóa bỏ được tội trạng, mới thăng hoa, mới sáng suốt được.

Chúng ta trở về thanh tịnh là gì? Thanh tịnh là sáng suốt đời đời, khỏi phải phòng lo như người thế gian. Nay sợ người này cướp của, người kia cướp của. Còn cái kia nó ở trong sự công bằng của mọi giới trong chu trình tiến hóa đã hoạch định tiến tới đời đời. Ai cũng lo tiến, đâu có ai ăn cướp của ai. Bởi họ có sẵn vốn, họ có sẵn sự sáng suốt của họ là thanh khí điển của chính mọi linh căn đều có hết thảy. Khỏi lo âu kẻ này ăn cướp mình, mình phải đi ăn cướp của thiên hạ, gây nghiệp quả rồi chậm tiến. Còn đàng này chúng ta tu cái pháp này là lo giải, lo tiến. Lo ôn tồn khép mình để sửa tiến mà thôi. Chứ không phải rằng đi ăn cướp của họ, lợi dụng của họ mà lo. Chúng ta không có làm điều đó.

Chúng ta ở thế gian làm con người phải khổ hạnh, phải sống chung với xã hội, phải chấp nhận hoàn cảnh hiện hữu để lo làm những điều tốt, là đem lại nội tâm chúng ta tiến triển tốt, không nghĩ làm những điều xấu cho ai. Phải tận tâm mọi sự việc thì lúc đó chúng ta thấy rõ chúng ta được tiến từ đời lẫn đạo.

"Dù cho thế sự quanh co": Cũng như là bài toán ở trong trường ông thầy cho phải quanh co, mà quy nguyên cái giải pháp cũng chỉ có một mà thôi. Chúng ta thấy rõ như thế đó và chúng ta, người tu tịnh thì chúng ta thấy cái sự quanh co đó là phải có. Chính bản thể chúng ta, trong cơ tạng chúng ta cũng vẫn quanh co, nhưng mà chúng ta đã dùng Pháp Luân Thường Chuyển để cho thống nhất mọi nơi mọi giới.

"Tan tan tựu tựu lần mò đến nơi": Trong đó khi các bạn chuyển Pháp Luân Thường Chuyển thấy rõ trong cái tan tan tựu tựu rồi lần lần mò đến nơi. Tu rồi nó phát huệ, minh tâm kiến tánh là tới nơi chứ gì?

"Rõ mình rõ họ rõ Trời": Chúng ta hiểu ta trước, rồi hiểu thiên hạ, rồi hiểu sự hóa hóa sanh sanh của Trời Phật là chúng ta vững tiến rồi.

"Quy nguyên không động chẳng lời thở than": Chúng ta quy nguyên không động, đâu còn thở than. Lúc mình thở than là mình còn động, mà mình tu về không động thì đâu có chấp nhận sự thở than, đâu có dung thứ cho thở than, không có vun bồi cái chuyện đó. Cho nên, chúng ta phải trở về không động, thì không có cái gì thở than hết, rõ rồi. Càng ngày chúng ta vun bồi và giữ lấy cái đó thì càng ngày càng sáng suốt.

"Đệ huynh huynh đệ luận bàn": Anh em chúng ta tu rồi luận bàn.
"Điển tròn sáng suốt bàng hoàng tiêu tan": Chúng ta xét một hồi rồi điển ở trên đầu nó rút, nó tròn, nó sáng suốt thì sự bàng hoàng tiêu tan. Chúng ta ngồi chung nhau với anh em. Chúng ta tu trong lúc thiền giác, chị thấy sao, anh thấy sao, rồi chúng ta luận xét những đường lối tiến triển.
Trước kia, tôi không được hiểu những điều này, ngày nay tôi hiểu, vậy chứ anh hiểu gì? Chúng ta sẽ đàm luận, lúc đó bề trên mới vun bồi thanh điển đưa xuống và thừa tiếp rút cái phần thanh điển của chúng ta lên thì tự nhiên điển phải tròn. Hòa với càn khôn vũ trụ thì nó phải tròn, sự bàng hoàng tiêu tan và sáng suốt thêm.
"Hành trình tiến giải tâm an": Hành trình thấy rõ ràng rồi chúng ta cứ tiến, cứ giải. Tâm chúng ta ổn định, chắc chắn là phải đi đến sự thành công.
"Cha Trời ban rải mở đàng cứ đi": Bề trên, Đấng Tạo Hóa đã ban rải cho chúng ta, đã mở đàng cho chúng ta sẵn hết, cứ đi tới, tại sao còn rụt rè nữa. Nhưng mà hành trình luôn luôn có sự thử thách, có sự cam go, chắc chắn rồi. Bởi vì chúng ta muốn tiến tới thanh tịnh thì phải đi trong động. Chúng ta đạt được cái tịnh mới thấy cái tịnh là cao quý và giữ cái tịnh đó đời đời không bao giờ bỏ nó. Chúng ta phải thực hiện và sống trong thanh tịnh.
"Tiến trình sắp đặt uy nghi": Tiến trình chúng ta sắp đặt từ li từ tí, rất uy nghi, có hệ thống chứ không phải không đâu.
"Điển thanh tự giải hợp thì tiến lên": Chúng ta đạt được điển thanh rồi phải tự giải. Lúc đó, thanh là sáng suốt, nó hòa hợp với sáng suốt. Đúng thì đúng giờ nó mới tiến lên, mà tiến lên trên rồi thì càng sáng suốt nữa, càng thấy sự sai lầm của mình. Mình phải về cố gắng ôn lại và sửa để giải tỏa. Có trường hợp chúng ta phải xây dựng cho tới tận cùng và để giải tỏa những sự sai lầm. Cũng như bản tánh sân si thì tu Pháp Lý Vô Vi lại sân si. Chúng ta vun bồi sự sân si đó để tìm hiểu cái sân si. Vun bồi trong thâm tâm chớ không xuất phát la lô thiên hạ, nhưng mà để tìm hiểu cái luồng điển sân si đi từ đâu tới đâu. Đó là phương tiện phóng thẳng đi lên không trung.
Cho nên, cái nóng tánh con người chẳng sợ ông Trời. Phóng tuốt lên trên, chẳng sợ ai nhưng mà nhờ đó làm cái trớn để cho chúng ta tiến. Như chúng ta đang khóa miệng, đã niệm Nam Mô A Di Đà

Phật là chúng ta đóng rồi, không mở nữa. Cái chuyện đời chúng ta đóng và lấy cái luồng điển đó tiến giải. Mở bộ đầu để khai thông tiến triển, minh tâm kiến tánh, sáng suốt. Chúng ta mới thấy rõ rằng cái hành trình chúng ta chỉ có bước vào điển giới mới khai thông được, dùng lý luận phàm trần lại không thông nhưng mà điển giới là khai thông.

Các bạn có điển bộ đầu rồi thì gặp với nhau, nói đi nói lại, luận một chập thì luận về điển, rồi anh em vui vẻ. Trong sự vui vẻ đó sẽ phát ra những câu giải thuyết rất minh bạch, hỗ trợ lẫn nhau trong lúc bàn bạc để tu hành tùy theo thiện tâm của những người bàn bạc đó có hướng thượng hay không. Nếu hướng thượng thì càng sáng suốt hơn nữa, càng minh bạch hơn nữa, càng dẫn giải rõ rệt hơn nữa. Cho nên, phương pháp tu của chúng ta đây chỉ đi tới, đi mãi mãi... đi không ngừng. Tiến mãi mãi mà tiến bằng gì? Tiến bằng thanh điển chứ không phải tiến bằng tay chân. Các bạn đừng sai lầm, nói tiến bằng tay chân, tôi chạy rầm rầm, tập thể thao rồi tôi được, không phải! Các bạn sẽ thể thao bằng thanh điển, bằng Pháp Luân Thường Chuyển, mà do Pháp Luân Thường Chuyển đó dẫn tiến và đưa các bạn tiến tới.

Cho nên, phương pháp mà chúng ta đã tìm và nghiên cứu, mọi người thực hành hằng tuần, chúng ta đã đóng góp. Nhiều bạn thấy được lỗ tai của các bạn êm ả. Thấy cặp mắt của các bạn phát triển ổn định rồi. Thấy lời nói các bạn lựa lời mà nói, rồi sự vọng động tự nhiên lại giảm bớt đi. Lúc đó, các bạn mới thấy giá trị. Khi thấy giá trị rồi, các bạn thấy rõ không? Đó là công cụ của Thượng Đế. Âm thinh của các bạn, cặp mắt các bạn, lỗ tai các bạn, hành động tay chân của các bạn đều là công cụ của Thượng Đế. Bài vở của Thượng Đế sắp đặt để dạy tâm linh, dạy phần hồn sáng suốt.

Khi mà các bạn ý thức đó là phương tiện dẫn giải để cho phần hồn tiến hóa thì các bạn dễ tu lắm và có thể dễ dẹp được tất cả những sự động loạn. Lời nói chúng ta nói ra có âm thinh này không phải của ta, bên trong sự nhận định sáng suốt đó là của ta, đó là của phần hồn. Các bạn phải ý thức như vậy thì phần hồn sẽ được độc lập, rồi phần hồn mới điều khiển lục căn lục trần. Nó có hai giới. Chủ Nhân Ông có trật tự cai quản đông, nam, tây, bắc, có đủ hết đông nam, tây nam, đông bắc, tây bắc đều có người làm việc dưới lệnh của Chủ Nhân Ông. Chủ Nhân Ông không độc lập thì làm sao

được. Chủ Nhân Ông bừa bãi cuống cuồng theo với lục căn lục trần rồi đâm ra sân si, lộn xộn, đâm đầu đi xuống. Không phát triển đi lên, thì mặt mày tăm tối, tâm tư làm sao có sự sáng suốt. Sự vọng động nó về triền miên trong nội tâm. Âm thinh không được giải tỏa, cô đọng trong sự sân hận buồn tủi, gây sự đau khổ rất nhiều.

Cho nên, chúng ta càng ngày càng tu thấy rõ tất cả là phương tiện của Thượng Đế đang dẫn giải giúp đỡ phần hồn tiến hóa. Phần hồn phải khôn ngoan lên để hiểu rõ bài vở của Đấng Cha Lành đã ban bố cho chúng ta. Chúng ta phải ngoan ngoãn học bài và trả bài rõ ràng mọi sự việc để trở về sự ổn định. Sự ổn định hằng hữu chúng ta mới trở về được, còn nếu mà sự ổn định kia không có thì chúng ta đi trở về với ai?

Sự sáng suốt và thanh tịnh đó đã có từ lâu. Các bạn bỏ, ta bà xuống thế đi đây đi đó, sống trong sự động loạn, bao vây bởi sự trược ô. Rồi nó lôi cuốn tăng trưởng thành một khối của phàm ngã xâm chiếm chơn ngã thành ra cứ động loạn mãi, đau khổ mãi, hoang mang mãi. Trách trời trách đất mà chẳng biết trách mình. Bây giờ, các bạn thấy rõ rồi, tất cả những công cụ, những bài vở của Thượng Đế ban cho các bạn từ trong đến ngoài, từ ngoài đến trong, rồi các bạn tìm hiểu té ra không phải của tôi. Tôi nói ra vậy, mà chút nữa trong này không chịu, nó lại thay đổi. Đó là bên trong sự sáng suốt, bên trong mới là quyết định tối hậu cứu xét mọi việc, còn bên ngoài chỉ là tạm.

Nhiều người nói ào ào vậy mà không làm được cái gì đâu. Cho nên tu, trở về thanh tịnh rồi các bạn mới làm được việc. Các bạn làm việc không ai thấy đâu, không có ai hiểu nổi, trừ những người đồng thanh điển với bạn, hay cao hơn bạn mới hiểu việc các bạn làm và sẽ kính nể các bạn nhiều hơn. Các bạn học khóa này không phải là tầm thường, nhưng mà khóa này để các bạn rõ tất cả những gì trong càn khôn vũ trụ đã sắp đặt. Sự bí mật để giáo huấn và đưa con người tiến hóa đã an bài rất rõ ràng. Các bạn tu rồi, các bạn chỉ dùng cuốn kinh vô tự là các bạn tiến tới. Âm thinh các bạn là kinh vô tự, mắt các bạn đang xem cũng là kinh vô tự. Nếu các bạn thanh tịnh, thì các bạn xem tất cả đều là không có trở ngại. Nếu các bạn chưa thanh tịnh thì các bạn có quán tưởng cách gì đi nữa nó cũng là trở ngại. Thanh tịnh các bạn minh, minh mới phát triển, phát triển mới sáng suốt, sáng suốt mới thông qua. Còn nếu các bạn

chưa có minh mà cứ dòm thẳng đó cũng như thôi miên, nói tôi dòm cho vách tường mất đi, đâu có được.
Cái lý không thông, điển không phát triển, không minh bạch nguồn cội của mọi sự việc, tựu tan ra thế nào, thì làm sao khai thông sự trở ngại đó trong giây phút được. Nếu các bạn không khai thông được mà ngồi đó dòm vách tường cho nó mất thì các bạn gây sự suy yếu cho thần kinh của các bạn mà thôi. Bởi các bạn phóng ra thì nó dội vô vì các bạn chưa thông suốt. Còn các bạn phóng điển lên cao, đi lên trên trung tim bộ đầu mà xuất phát, hòa hợp với càn khôn vũ trụ thì tất cả các bạn thấy rõ rồi. Vách tường này là gì? Do đâu tạo? Điển ngũ hành là gì? Cấu tạo chủ trương ở đâu mới có cái này? Trí khôn con người là gì? Trí khôn con người cấu tạo bởi ai? Bởi càn khôn vũ trụ đưa xuống và dẫn giải trình độ của mọi người. Ngày nay khoa học cho chúng ta thấy trí khôn con người đã đóng góp rất nhiều ở thế gian nhưng chưa đủ, còn phải nghiên cứu. Các nhà bác học còn phải nghiên cứu để đi tới gì? Đi tới siêu khoa học để nghiên cứu phần hồn, nghiên cứu sự đời đời hằng hữu của con người, sự sáng suốt vô tận của con người.
Hồn vía con người ở đâu? Tất cả tôn giáo cũng nhìn nhận phần hồn và đang tìm hiểu để khám phá và đem bằng chứng cho nhân sinh để mọi người được hiểu, ý thức và hỗ trợ cho họ tiến nhưng mà phải làm thế nào? Bởi vì cái đó nó nằm ẩn bên trong chúng ta chớ không phải ngoài chúng ta. Nó ẩn bên trong mà các bạn không tự khám phá, không tự khai thông thì ai khai thông cho các bạn? Dùng lý luận không được nhưng mà phải thực hành. Lý luận để nghiên cứu sự phát triển nhưng mà thực hành là chánh. Chúng ta thực hành rồi mới so sánh cái lý luận kia có đúng không? Thấy được bao nhiêu chục phần trăm thì chúng ta làm nữa nó đạt tới trọn vẹn. Còn không chịu làm, không chịu hành thì làm sao được, làm sao có, không bao giờ có. Cầu xin này kia kia nọ cũng không bao giờ có. Không được!
Cái thời đại văn minh này hỗ trợ cho các bạn rất nhiều. Lời nói, sự sáng suốt, nghe hiểu cũng khác hơn hồi xưa nhiều lắm rồi. Vật chất đã tiến triển như vậy đó, mà bây giờ tâm linh chúng ta không chịu tiến triển làm sao phù hợp với thời đại được. Cho nên tâm linh chúng ta phải tiến triển, mà muốn tiến triển tâm linh thì phải làm gì? Phải mượn cái pháp để làm cho chúng ta thanh tịnh.

Cái pháp chúng ta tu trong động mà đạt tới tịnh là vậy. Hiện tại, các bạn tu trong gia cang, sửa mình trong buồn tủi, sửa mình trong sự đau khổ. Chúng ta tìm vị cứu tinh trong sự đau khổ. Chúng ta tìm vị cứu tinh trong sự buồn tủi. Chúng ta tìm vị cứu tinh trong sự tăm tối vô cùng tận. Các bạn cũng có dịp may để nghiên cứu, mà chính tôi đem bản thân ra nghiên cứu thì hằng tuần kết quả đến đâu tôi lại đem trình bầy cùng các bạn để mong học thêm ở nơi các bạn. Với bao nhiêu lời phê bình chỉ trích rồi chúng ta đúc kết, đóng góp, tìm hiểu sự sáng suốt hơn để chúng ta mới chung tiến được, mới xây dựng thật sự những gì chúng ta đang khao khát.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 14

Duyên tình con mẹ thâm uyên
Tiền duyên sắp đặt duyên tiền hợp duyên
Phân hành ban rải nối liền
Tái sanh hội ngộ tiền duyên hợp hòa.

Mặt tiền khai mở nhiều màn
Có sanh có diệt có bàn có phê
Đổi thay thay đổi nhiều bề
Tình thương vẫn giữ hương quê vẫn còn.

Dù cho cảm xét quanh co
Lần mò tiến tới vẫn do ông Trời
Ngài thương sắp đặt đời đời
Dạy cho hồn tiến hợp nơi Thiên Đình.

Thực hành càng rõ càng thanh
Quy nguyên nguồn cội đạt thành hào quang
Vượt qua các nẻo các màn
Giữ thanh giải trược tâm an đời đời.

Montreal, ngày 12-4-1980

"Duyên tình con mẹ thâm uyên": Duyên tình giữa con và mẹ thâm uyên, thâm sâu, nó luân lưu trong tâm khảm con người.
"*Tiền duyên sắp đặt duyên tiền hợp duyên":* Từ tiền duyên sắp đặt bây giờ xuống thế mới hội ngộ giữa mẹ và con nó hợp duyên, chung sống trong gia đình.
"*Phân hành ban rải nối liền":* Kẻ đông người tây nhưng cũng phối hợp được.
"*Tái sanh hội ngộ tiền duyên hợp hòa":* Mẹ con thương yêu, mới thực hiện tình thương yêu nối tiếp của tiền kiếp tới bây giờ. Mối tình thiêng liêng, liên tục cảm giao, xoay trở trong nội tâm của mọi

người. Sự quan tâm giữa mẹ và con khó mà đứt đoạn. Cho nên, người mẹ làm gì thì làm, người con làm gì thì làm, tình thương của mẹ luôn luôn cao quý. Thằng con mình lưu manh nhưng mà ở tù, cũng xách cơm gạo đi nuôi. Thương yêu là gì? Muốn con mình trở nên một người tốt để đóng góp với xã hội, muốn con mình trở nên sáng suốt. Người con u mê tăm tối mà ngày nay được sửa tâm sửa tánh trở lại sáng suốt, người mẹ quý lắm, mừng biết là bao nhiêu, hơn là cho vàng bạc. Người con biết hiếu thảo, biết thương yêu mọi người thì người mẹ chết an tâm. Thấy nó biết bảo vệ lấy nó. Thấy nó biết xây dựng vách tường tình thương và đạo đức để bảo vệ lấy sự sống cho chính nó.

"*Mặt tiền khai mở nhiều màn":* Trước mắt của chúng sanh đã khai mở nhiều màn sanh, ly, tựu, tan đủ thứ.

"*Có sanh có diệt có bàn có phê":* Có sanh ra rồi có diệt, rồi có bàn luận, rồi có phê bình, có đủ thứ.

"Đổi thay thay đổi nhiều bề": Làm cách nào, động loạn tới cách nào đi nữa, ồn ồn, ào ào tới bực nào, rồi quy nguyên cũng phải giữ tình thương, cũng phải giữ hương quê sẵn có của mình.

"Tình thương vẫn giữ hương quê vẫn còn": Mỗi phần hồn phải nhìn nhận những điều đó và thức giác, thực hành để tiến triển. Ai cũng muốn nối lại mối tình thương giữa mẹ và con. Ai cũng muốn nối lại trở về quê hương đất tổ của chúng ta, mà phần hồn chúng ta muốn hy vọng trở về nguồn cội chứ có ai muốn đi xuống địa ngục đâu. Không có ai muốn xuống địa ngục để thọ hình đau khổ.

Thế gian này, ai cũng muốn trở về ăn năn hối cải, rồi thấy thế gian là tạm, thấy thế gian là khổ, thấy thế gian là buồn thảm, càng ngày càng không tiến triển nổi. Cho nên tâm tư mới thay đổi, mà tâm tư muốn phải hướng Đấng Trọn Lành. Kẻ tu Phật, người tu Chúa, kẻ tin việc này, tin việc nọ để tu mau tiến triển, sửa mình. Chúng ta càng ngày càng tu, thấy thế gian càng ngày càng chán nản không có ý nghĩa gì. Giành giựt lẫn nhau rồi đi đến đâu? Tự làm cho tâm trí mình càng ngày càng tăm tối ô trược, tham dâm, buồn phiền đủ thứ, nhưng mà không thấy rõ sự đời đời của nội tâm. Cho nên, quá đau khổ mới hướng thượng. Lúc đó, chúng ta mới tìm thấy sự bất diệt hằng hữu trong nội tâm của mọi người luôn luôn trụ hóa tùy theo cơ duyên chuyển động sẵn có. Thấy rõ sự bất diệt hằng hữu trong nội tâm mọi người đều có, cho nên hy vọng, hy vọng. Đó là

sự bất diệt luôn luôn trụ hóa tùy theo cơ duyên chuyển động sẵn có của nó.

Cho nên, năm nay hy vọng tới sang năm, tháng này hy vọng tháng sau, cứ hy vọng mãi, hy vọng mãi. Đó là tiến tới vô cùng tận để giáo huấn, để cho nó càng ngày càng sáng suốt, càng ngày càng hiểu nó để tiến. Khi nó hy vọng là nó muốn sửa mình, mà khi đạt được rồi nó lại sanh ra tập quán. Những người không tu thì luôn luôn đi như vậy. Phải học một cách khổ cực, thiếu thốn mãi mãi, thiếu thốn sự công bằng cho chính nó mãi mãi, vì nó chưa rõ chưa minh. Còn người tu thì ta gọt bỏ lần lần sự tham ô, sự buồn tủi, tự giải tỏa lần lần rồi minh tâm kiến tánh không muốn nữa. Không muốn nữa thì phải trở về đâu? Phải trở về sự sẵn có an tịnh sáng suốt của mình.

"Dù cho cảm xét quanh co": Chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ rồi.

"Lần mò tiến tới vẫn do ông Trời": Đi tới đụng đầu, rồi mới thấy thiên cơ, mới thấy Trời Phật sắp đặt. Nhiều người bị nhiều vố đau quá rồi nói "Trời ơi!" Lúc đó, mới kêu ông Trời, chứ còn chưa bị nó chưa biết đâu! Nó chưa hiểu đâu! Đi tới rồi đụng, rồi mới biết tất cả là Đấng Tạo Hóa, tất cả là Đấng Cha Lành đang lo cho nó từ li từ tí, dẫn đường cho nó tiến hóa. Đường này không được cho qua đường khác. Đường khác không được cho qua đường khác nữa, cho nó học hoài.

"*Ngài thương sắp đặt đời đời":* Sắp đặt mãi mãi cho chúng ta tiến.

"*Dạy cho hồn tiến hợp nơi Thiên Đình":* Dạy cho hồn tiến để đi lên, để thích hợp với nơi thiên đình bề trên. Vì lúc nó ra đi, nó đi học tăm tối trước, thành ra bị sa mê trần tục, rồi bây giờ quá nhiều năm, quá nhiều kỳ không trở về được. Cho nên, Thượng Đế mới ban nhiều cảnh vật, để cho nó thích, cho nó muốn, nó mới chịu sửa. Nhiều người ở thế gian giầu có, tưởng là ông Trời cho bao nhiêu đó là đủ, không đủ! Đâm ra tham, rồi cũng thất bại. Bởi vì, nó là một loài vô tận, nó muốn làm cái gì hơn. Cho nên, nhiều người tiền của thiếu gì, ăn đâu có hết, nhưng mà vẫn làm, vẫn khổ cực vì tiền của, vẫn chạy đông chạy đáo vì đồng tiền. Nó sợ đói, nhưng mà kỳ thật nó có chết đi nữa, tiền cũng còn dư, thiên hạ phung phí mà nó cũng giữ tới giờ phút chót. Vì nó thấy nó vô tận, nó thấy nó có khả năng làm nữa. Cái tham nó bành trướng như vậy.

Còn chúng ta thấy khi mà các bạn tu có thanh điển rồi, các bạn nên vun bồi cái tham đó. Tôi còn nữa, tôi sẽ mở nữa. Tôi sẽ mở sáng suốt đời đời cho tôi, cho tâm linh tôi. Tôi phải hành nhiều. Tôi càng phải giữ lấy cái phương pháp khai triển sáng suốt để làm cho tôi càng ngày càng minh tâm mở trí hơn. Sự trật tự của càn khôn vũ trụ vẫn xoay chuyển và giúp đỡ vạn linh trong định luật hóa hóa sanh sanh. Càn khôn vũ trụ đều có trật tự. Các bạn đừng có dòm thấy vậy mà loạn, nếu loạn đâu có vững như thế này. Nhà sập chứ ông Trời chưa thấy sập mà, từ bao nhiêu thế kỷ đâu có sập, mà kế hoạch của các bạn thì sập. Nhà cửa thì sập, núi non thì sập, nhưng mà vũ trụ không sập. Càn khôn không bị nứt, không bị rạn. Các bạn thấy uy lực của bề trên là đoàn kết vững bền đời đời. Chúng ta mới hướng thượng, học cái đó hay hơn, học sự tiến triển vô cùng tận nó hay hơn, chớ không nên học cái chữ u ơ tạm bợ tại thế.

"Thực hành càng rõ càng thanh": Các bạn sửa thì càng thanh nhẹ chứ đâu có ô trược được.

"Quy nguyên nguồn cội đạt thành hào quang": Chúng ta trở về nguồn cội, hồn vía các bạn quy tựu rồi thì đạt thành hào quang. Sự sáng suốt đó là hào quang. Đi không sai lầm nữa. Đó là hào quang. Chỉ có tiến không có lùi, đó là hào quang. Và chỉ có thương yêu không giận hờn, chỉ có bố thí không tham lam, đó mới là hào quang.

"Vượt qua các nẻo các màn
Giữ thanh giải trược tâm an đời đời":

Chúng ta giữ thanh luôn luôn, nhờ thanh tôi mới có hào quang, nhờ thanh tôi mới có sáng suốt. Tại sao tôi còn ôm trược nữa, không lý do. Bởi vì, sở nguyện của tôi đạt thanh. Ngày nay tôi có thanh, tôi phải giữ thanh thì tự nhiên cái trược không có xâm chiếm tôi được. Tâm tôi mới an đời đời.

Chung quy, chỉ có thực hành mới sớm đạt thành, hiểu được sự thanh tịnh của phần hồn thì chẳng còn chấp và mê. Không thâu và chẳng phóng thì mới đạt được sự ban ơn đời đời của Thượng Đế. Chúng ta giữ thanh tịnh, không phải tọc mạch đầu này, đầu kia, đầu nọ. Chưa đủ lực lượng rồi đâm ra học cái pháp này, học cái pháp kia, học cái pháp nọ. Rồi đi phá đầu này, phá đầu kia, phá đầu nọ, gây sự, gây nghiệp quả, đau khổ lận đận chậm tiến. Chúng ta

không áp dụng cái đó, thì chúng ta đạt được sự ban ơn đời đời của Thượng Đế.
Ban ơn đời đời của Thượng Đế là gì? Cho chúng ta thanh tịnh. Cho chúng ta ổn định. Cho chúng ta sáng suốt. Cho chúng ta minh lý. Chúng ta phải giữ cái đó. Chúng ta tu để làm gì? Tu bổ sửa chữa để làm gì? Để đạt được sự cao quý thanh cao hơn và trở về sự sáng suốt hằng hữu của chính mình mới là tu. Còn tu mà càng ngày càng rước sự ô trược tham lam cầu xin, tu đâu có được, vọng động mà thôi. Biết các bạn có tâm muốn xin ơn Trên hỗ trợ cho các bạn để lo tu, lo tiến, nhưng mà hỗ trợ là một chuyện, còn cái chuyện lo thực hành là một chuyện. Muốn mau thì phải thực hành nhiều, phải trì chí, phải kiên tâm thực hiện mới có kết quả. Còn muốn mau mà chểnh mảng, câu nệ làm sao có chỗ tiến. Cho nên, chúng ta học cái pháp, nửa đêm ngồi dậy lo công phu. Bởi vì, cái giờ không giờ mới là hóa giải, giờ đó mới là lỵ tâm, hồn mới có cơ hội xuất được khỏi bản thể. Các bạn muốn đạt được cái đó thì các bạn phải giữ đúng giờ để thực hành, để khai triển luồng thanh điển sẵn có của mình mới có kết quả.
Nhiều người còn ham ăn, ham uống rồi lợi dụng tình thế, đổ thừa cho sức khỏe đủ thứ, không vun bồi ý chí để thực hiện, làm sao có sự sáng suốt? Chúng ta phải cố gắng vun bồi ý chí để thực hiện, khi ta nói là ta phải làm. Chủ Nhơn Ông phải chịu trách nhiệm. Các bạn không làm rồi cũng phải chịu trách nhiệm. Cho nên, có cuộc hình phạt, trách nhiệm đó là hình phạt. Tại sao có người chết đi xuống địa ngục, mà có người chết được lên thiên đàng? Xuống địa ngục là nó chểnh mảng, nó bê trễ, nó phải đi học qua một khóa mới hơn. Đó là đương nhiên phải có. Không phải cầu xin mà được, thực hành mới có kết quả, cầu xin không được. Cho nên, chúng ta cần thực hành.
Bây giờ, các bạn tu có nhiều lý thuyết, có nhiều chơn lý để hỗ trợ cho mức tiến các bạn và giúp cho lục căn lục trần thức giác để cho Chủ Nhơn Ông được ổn định tu hành. Cái chuyện này là hiếm có ở trần gian. Có sự phân giải chơn lý minh bạch để cho lục căn lục trần thức giác, thì lúc đó Chủ Nhơn Ông mới có cơ hội phát triển. Ngày nay, các bạn được tôi còn sống, một giờ phút khắc còn được tôi phân giải cho các bạn, còn cho các bạn thấy rõ đường nào phải đi mới đạt đến, đường nào thực triển, đường nào tà dâm. Cho các

bạn càng ngày càng thấy rõ, càng ý thức rõ, càng thấy rõ sự sai lầm của chính bạn, đó là mức tiến rõ rệt.

Nhiều người ở thế gian làm người mà không thấy rõ sự sai lầm của chính họ. Cho nên không tiến triển, rồi đâm ra biện hộ sự sai lầm đó. Họ nói tôi không cần tu, tôi cũng thành Phật, nghe lời ông chi, nó mệt quá! Cũng được, vì sự lười biếng, sự chậm trễ. Nó không biết sau cái đó nó phải học qua một khóa còn mệt hơn, còn khổ hơn. Bây giờ các bạn có phương tiện. Thượng Đế cho các bạn có cơm ăn, áo mặc, chỗ ở đủ thứ, đủ điều kiện trong chu trình học hỏi nhưng mà không chịu học hỏi. Hỏi lỗi tại ai? Lỗi của Chủ Nhơn Ông. Chủ Nhơn Ông phải gánh vác hết tất cả mọi sự việc, không trách một ai được. Cho nên, giờ phút lâm chung đau khổ. Trước khi lâm chung hai năm, các bạn xét hành động sai lầm của các bạn. Các bạn mới lâm vào những cái bệnh đau khổ nan y, tới lúc đó mới thấy cái pháp là quý báu.

Các bạn bây giờ có cơ hội tu phải cố gắng ráo riết, thực hiện để cứu mình chẳng ai cứu mình. Các bạn đang bơ vơ, các bạn đang trầm luân trong cảnh đau thương có thể xẩy ra bất cứ lúc nào, nội tâm bất ổn. Nên thực hành để giải tỏa, nên thực hành để nắm được cái khí giới tình thương và đạo đức của Thượng Đế đã ban cho chúng ta. Giữ lấy tình thương và đạo đức thì các bạn mới kêu bằng đại hùng đại dũng. Giữ không được cái đó, thì yếu hèn bệnh hoạn còn nhiều. Con người yếu hèn thì bệnh hoạn nhiều lắm, triền miên đau khổ. Nó làm cho các bạn luôn luôn tâm tư bất ổn, lo âu những chuyện bất chánh, làm những việc không cần thiết, bỏ quên những chuyện cần thiết. Chuyện cần thiết luôn luôn đòi hỏi điều kiện cao.

Cho nên, các bạn tu bây giờ cũng đòi hỏi điều kiện cao, các bạn phải cố gắng. Đừng thấy tôi thiền vậy, tôi được nhẹ mà tôi được chứng minh, nhưng mà tôi chưa có mãn. Tôi phải tu sau này, đứng ở địa vị để chứng minh người khác, tôi mới hoàn thành cuộc hành trình tu tiến của tôi. Tôi còn học cao hơn, học sự biến hóa để tránh những cái phản lực của bàng môn tả đạo quây quần ám hại tâm linh của tôi. Các bạn phải cố gắng tu. Tôi tìm đủ mọi phương pháp, không thể vẽ cho các bạn một cái bùa bằng các bạn tự giải để trở nên một cái bùa vững mạnh là Pháp Luân Thường Chuyển. Huệ tâm khai sáng suốt rồi thì nó đập đâu các bạn né được. Còn thiếu sáng suốt thì các bạn sẽ bị đập bởi ngoại cảnh.

Cho nên, chúng ta phải gắng hành, phải cố gắng, phải cương quyết, phải yêu quý mẹ hiền, kính trọng Cha Lành. Trong giờ phút lâm chung, chỉ Người mới cứu chúng ta được.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 15

Khai mở bộ đầu lý giải thông
Chu trình tiến hóa không lòng vòng
Một đường trực chỉ thăng thanh giới
Cởi mở tâm thần dẹp ước mong.

Ước mong vì bởi lòng vòng
Bất tri bất kiến tạm tòng thế sanh
Công phu thực triển tự hành
Làm lành lánh dữ đạt thành an như
Sống trong thế cảnh làm người
Tự minh Trời Phật nụ cười quang khai
Chánh tâm tránh khỏi tự đày
Không bày động loạn chỉ bày sửa sai
Sửa tâm sửa tánh sửa hoài
Quảng khai đời đạo đêm ngày tự tu
Tự gom ý chí trùng tu
Minh lời chơn thật giải mù nội tâm
Bình tâm xét lý diệu thâm
Minh tầm đạo đức quang lâm đời đời
Sống theo chơn lý của Trời
Giúp người không kể mở lời khuyến tu
Hạnh truyền phân giải đường mù
Vượt qua tai nạn an du đời đời
Phật Trời chơn lý chẳng rời
Xét xem soi sáng tùy thời mà đi
Rõ mình rõ họ hợp thì
Phân cho thiên hạ đạt ghi hiếu hòa.

Montreal, ngày 19-4-1980

"Khai mở bộ đầu lý giải thông": Chúng ta tu, chú ý trung tim bộ đầu để cho nó khai mở. Tập trung để cho nó khai mở, giải thông luồng điển hút đi lên, mới thừa tiếp thanh điển ở bên trên.

"Chu trình tiến hóa không lòng vòng": Khi chúng ta hiểu được điển trung tim bộ đầu xuất phát thẳng đi lên, là không bị lòng vòng. Vạn sự đều trực tiếp tiến hóa, không còn lòng vòng, mờ ảo. Tin đầu này, đầu kia, nhưng mà quên cái mức tiến sẵn có của chính mình.

Chúng ta tu ở đây, khai thông luồng thanh điển ngay trung tim bộ đầu Hà Đào Thành, xuất phát lên, mới thừa tiếp thanh điển ở bên trên. Lúc các bạn Soi Hồn cực mạnh, phát thanh điển bộ đầu ra, chư Tiên chư Phật chiếu hóa trong bộ đầu của chúng ta. Chu trình tiến hóa đó không có làm việc trực chỉ.

"Một đường trực chỉ thăng thanh giới": Đi thẳng tuốt lên, thả lỏng bộ đầu, đi tới đâu hay tới đó.

"Cởi mở tâm thần dẹp ước mong": Không có vọng động ước mong cái gì hết. Chỉ có sự thanh thản, bình tĩnh, nhẹ nhàng thăng tiến đi lên.

"Ước mong vì bởi lòng vòng": Sự ước mong là gì? Là bởi vì mình còn cái bản tánh lòng vòng, bàng hoàng và không nhất định, không nhất quyết. Vì không mở bộ đầu thì đâu có biết được, mở rồi thì chúng ta không còn sự lòng vòng nữa. Tâm động thì thần tri, tâm các bạn động thì bề trên đã biết rồi, cứ việc thẳng một lèo đi tới, không nên ước mong như tâm tánh thế gian nữa.

"Bất tri bất kiến tạm tòng thế sanh": Không nghe, không thấy gì hết, không biết gì hết, thành ra nó tạm tòng thế sanh. Nghi đầu này, nghi đầu kia, nghi đầu nọ, không chịu thả lỏng để tiến tới. Cái chủ trương sáng suốt, ý chí sáng suốt là trung tim bộ đầu mới hòa cảm cả càn khôn vũ trụ, chứ không phải lấy cái tâm vọng động này mà suy xét được cái gì.

"Công phu thực triển tự hành": Công phu thực triển, thấy nó khai mở, thực hành khai mở rõ ràng.

"Làm lành lánh dữ đạt thành an như": Chúng ta phải làm lành lánh dữ, bỏ những sự ác khí. Khi các bạn sáng suốt thì tự nhiên phải làm lành lánh dữ, đạt thành an như. Đi đâu, ngồi đâu, mình cũng nhớ ngay thẳng bề trên để chúng ta tiến. Kêu là an như tự tại, không có xao xuyến lộn xộn. Trước bất cứ một hành động nào,

mình cứ niệm ngay trung tim bộ đầu để hóa giải tất cả những tai nạn sẵn có bên trong.

"Sống trong thế cảnh làm người

Tự minh Trời Phật nụ cười quang khai":

Mình sống làm con người ở thế gian, tâm minh Trời Phật, biết Trời biết Phật, thì lúc nào nụ cười cũng quang khai, vui tươi. Tầm quang kiến càng ngày càng rộng, chứ không còn eo hẹp nữa. Cho nên, nụ cười quang khai, lớn rộng.

*"Chánh tâm tránh khỏi tự đày":*Tránh khỏi những chuyện làm cho mình uất hận buồn rầu.

"Không bày động loạn chỉ bày sửa sai": Không gia tăng những sự động loạn. Tự quyết tâm sửa lấy những sự nặng trược sẵn có của mình để khai mở bộ đầu tiến hóa đi lên trên.

"Sửa tâm sửa tánh sửa hoài": Phải sửa luôn luôn, biết được, khai thông được một phần nhẹ bên trên thì muốn tất cả toàn thân của ta đều được nhẹ. Thành ra phải sửa hoài, phải luyện hoài, phải niệm Phật hoài, động ngay trung tim bộ đầu là nó phải mở đều đi lên.

"Quảng khai đời đạo đêm ngày tự tu": Nới rộng ra đời cũng như đạo. Đêm ngày tự tu, tự sửa. Thấy mình có một nơi an tịnh sửa tiến rõ ràng. Cho nên, đêm ngày phải tự tu.

"Tự gom ý chí trùng tu": Ý chí chúng ta phải trở lại căn bản từ xa xưa, ổn định.

"Minh lời chơn thật giải mù nội tâm": Biết được sự sáng suốt, bắt buộc mọi người phải hòa hợp để tiến tới giải mù nội tâm. Sự tăm tối của nội tâm không còn nữa.

"Bình tâm xét lý diệu thâm": Chúng ta ổn định rồi, chúng ta xét lý diệu thâm của trời đất, trong ta và bao quanh ta. Đó là hào quang sáng suốt.

"Minh tầm đạo đức quang lâm đời đời": Biết được, tìm hiểu sự đạo đức là gì? Đạo là quân bình, Đức là cả càn khôn vũ trụ kết tập. Xác nhận một sự việc quang sáng của Trời Phật đưa xuống đời đời để giáo dục con người, mới thấy rõ đạo đức quang lâm đời đời.

"Sống theo chơn lý của Trời": Chơn lý, sự sáng suốt của Đấng Cha Lành, của Thượng Đế.

"Giúp người không kể mở lời khuyến tu": Chúng ta giúp người ta không kể, gặp đâu độ đó, gặp đâu khai triển đó. Khuyên người ta

phải tu bổ sửa chữa để hiểu lấy họ, mở một đường lối tiến hóa thẳng trung tim bộ đầu.

"Hạnh truyền phân giải đường mù": Chúng ta nên lập hạnh truyền pháp. Phân giải sự tối tăm sẵn có của chính ta để ảnh hưởng người khác.

"Vượt qua tai nạn an du đời đời": Vượt qua tai nạn thì chúng ta thấy nhẹ nhàng. Tai nạn là gì? Tạo thêm gút mắt là tai nạn, mà chúng ta cởi mở và phân giải thì chúng ta không có bị sự tăm tối ràng buộc. Chúng ta được cởi mở, luôn luôn tiến giải.

"Phật Trời chơn lý chẳng rời": Phật Trời sống hẳn, nằm, thực hiện trong chơn lý không bao giờ bỏ. Chúng ta cố tu phát triển, chuyên trì, hành trì, tùy thời mà đi. Tu nhất kiếp, ngộ nhất thời. Lúc đó, chúng ta cũng có thể đi tới được chơn lý của Phật Trời không bao giờ chúng ta bỏ. Phật Trời đã tạo ra chơn lý đời đời sáng suốt. Chúng ta biết được thì chúng ta không bao giờ bỏ.

"Xét xem soi sáng tùy thời mà đi": Chúng ta ráng tu để đúng ngày đúng giờ là xuất phát.

"Rõ mình rõ họ hợp thì": Mình hiểu mình, hiểu thiên hạ. Mình hiểu được nguyên căn, hiểu được do đâu đến đây, rồi sẽ về đâu?

"Phân cho thiên hạ đạt ghi hiếu hòa": Phân cho thiên hạ sự hiểu biết của mình. Họ nhớ để họ tiến tới những điều phải tiến tới, để hòa cảm với Thượng Đế và hiểu được Đấng Cha Lành của họ. Hiểu được nguyên căn sẵn có của họ. Hiểu Đời là gì? Đạo là gì? Tất cả những điều truy xét khai triển trong thâm tâm của họ được toàn mở. Chúng ta phải tự mở, trước khi ảnh hưởng người khác.

Nếu các bạn không siêng năng tu, không tập trung ngay bộ đầu là bộ chỉ huy của toàn bản thể, chúng ta sẽ bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh, mất tất cả những cơ hội phát triển vô cùng tận của chính mình. Chúng ta thấy chúng ta bơ vơ, thấy đau khổ, vì không có chủ trương, không có mục đích khai triển. Nghe nói chuyện này cũng sợ, chuyện kia cũng sợ, chuyện nọ cũng sợ, nào là vệ tinh, nào là hành tinh, đủ chuyện của bên ngoài... Còn chuyện bên trong của chúng ta không đếm xỉa tới, thì càng gây sự động loạn cho chính mình. Nếu chúng ta biết bây giờ có cái gì xuống thế gian, hay nhất ở thế gian, ông Phật hiện trước mắt tôi, tôi cũng phải sửa, mới là đúng. Nếu tôi không sửa thì làm sao tôi tiến như vị Phật kia? Tôi không sửa làm sao tôi tiến như vị Thượng Đế kia?

Tôi phải sửa tôi, tôi phải khai triển, tôi phải minh bạch, tôi phải biết tôi. Nẻo hốc trong này bị kẹt những gì? Bây giờ, tôi cố gắng làm khai thông bên trong, để tôi hiểu và tôi hòa cảm nơi nơi, thăng tiến dễ dãi. Tôi đã có phương tiện đầy đủ toàn năng, Thượng Đế đã ban cho tôi từ đầu tới chân, không có chỗ nào thiếu hụt. Chỉ do sự hành trì phát triển chơn tâm của tôi là tôi ngộ pháp. Nhưng mà không chịu làm, không chịu ngộ, rồi đi nghe chuyện này, ngóng chuyện kia, ngóng chuyện nọ. Rốt cuộc, không chuyện nào giúp tôi được. Quy nguyên cũng phải tự hành, tự tiến, tự kiểm lấy thôi. Không ai giúp cho các bạn được.

Cho nên trong giờ phút lâm chung, chúng ta khổ, khổ... hết sức khổ. Khổ trong mờ ám. Khổ trong tăm tối. Khổ trong thiếu suy tư. Đến giờ phút lâm chung là đau khổ ghê lắm mới xuất ra khỏi bản thể. Nếu chúng ta là người đạo, chúng ta hành khổ trước để chúng ta ngộ đạo trước. Hỏi cái nào có lợi hơn? Ngộ đạo là chúng ta quân bình rồi. Chiếc máy bay quân bình bay rất nhẹ nhàng đi lên không trung, dù nó mang nặng bao nhiêu cũng bay được. Phần hồn chúng ta cũng vậy. Nếu không quân bình làm sao xuất phát khỏi bản thể được? Giờ phút lâm chung của các bạn làm sao ly khai bản thể được?

Cho nên rất cần sự quân bình của phần thanh điển. Chúng ta phải tập trung nơi bộ đầu mà thôi. Chỗ đó là cơ quan làm việc duy nhất hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Nếu chúng ta không tập trung nơi đó, không bao giờ chúng ta có thể phát triển nổi. Chúng ta dùng phàm tâm để lường chơn lý. Làm sao hiểu được? Chỉ dùng thanh điển mới hòa minh được với chơn lý. Nếu dùng tim bằng thịt này mà suy tư về chơn lý là một sự ngộ nhận sai lầm và bị kẹt mãi mãi, tu hoài không đến nơi. Không rõ đích, không hiểu nguyên căn, rồi xưng danh độ người này độ người kia, cả triệu người. Sau này có chết phải xuống địa ngục, là tại sao? Vì tôi không chịu tầm đường đi lên trong đương sanh. Trong lúc còn sanh tiền đương sống mà tôi không biết tìm đường đi lên, thì lúc chết làm sao tôi đi được?

Các bạn có một cơ hội rất tốt, là phải hành trì cho bộ đầu khai thông luồng thanh điển. Lúc đó, các bạn mới thấy được đường đi siêu diệu, siêu phàm, diệu thâm rõ rệt, không còn phải chuyện u ơ nhầm lẫn nữa.

Mỗi người chúng ta đều cố gắng hành, đó rất là đúng! Không dùng ngoại cảnh thâm nhập nội tâm nội trí của chúng ta. Mắt chúng ta xem, tai chúng ta nghe, miệng chúng ta nói, cũng không cần thiết. Cái đó không phải xứng đáng đem vô nhập tâm chúng ta, nhưng mà sự thanh tịnh, cái đó là sự cần thiết.
Mỗi ngày các bạn được giải phần thanh điển để trở về. Giải phần thanh điển để rõ nguyên căn của chính mình. Sự sáng suốt vô cùng tận là ở đâu? Do sự thanh tịnh đạt thành mà thôi! Nếu các bạn không có thanh tịnh, không bao giờ các bạn tu được gì hết, không bao giờ các bạn hiểu được cái gì, chỉ ở trong nhầm lẫn mà thôi.
Trong giờ tham thiền, sau khi Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, chúng ta lại có một giấc dỗ ngủ. Để chi? Để cho nó phẳng lặng xuất phát luồng thanh điển nơi bộ đầu. Trong sự êm dịu hóa giải lần tiến, từ từ khai thông lên trên, mới thấy rõ từng điển quang. Thấy nó mỏng mảnh như vậy nhưng mà rất kín đáo.
Xưa kia, những người tiền bối thường thường nói rằng lưới Trời không có thưa đâu, không có thể nào ăn gian được ông Trời! Thấy thưa nhưng không bao giờ thưa. Coi chừng đó! Một ngày nào rồi sẽ gặp phải sự trừng phạt nguy hiểm, đến lúc đó ăn năn không kịp.
Cho nên, chúng ta tu ở đây, ngoan ngoãn, sửa bộ đầu để khai thông thanh điển. Chỉ có bộ đầu mới đem lại sự tiến hóa thật sự cho phần hồn, cho vía, cho lục căn lục trần. Bề trên luôn luôn chiếu độ cho chúng ta.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 15

Mong con hướng trở lộn về
Con đường chánh giác hương quê của hồn
Mẹ răn mẹ dạy ôn tồn
Mong con thức giác quy hồn hồi sinh.

Chẳng còn trong ước ngoài mong
Thực hành là chánh khai vòng điển thanh
Bầu trời thế giới bao quanh
Hư không hóa giải tâm thành đạt thanh.

Thế gian tạm sống qua ngày
Học cho hiểu biết thân này là ai
Đổi trao trao đổi dồi mài
Chuyển cho sáng suốt phân hai đạo đời.

Chọn đường sáng suốt quy y
Hòa thanh chơn pháp giải khi u sầu
Quy nguyên mới rõ nhiệm mầu
Cơ cầu phân giải đuôi đầu cảm minh.

Montreal, ngày 19-4-1980

"Mong con hướng trở lộn về": Con phải trở lộn về sự thanh nhẹ đời đời ở bề trên.
"Con đường chánh giác hương quê của hồn": Mình phải tự giác tất cả mọi việc sai lầm chính mình đã tạo. Đó là hương quê của hồn, đó là nơi cứu cánh cuối cùng của cuộc đời chúng ta.
"Mẹ răn mẹ dạy ôn tồn": Mẹ luôn luôn dìu dắt chúng ta từ hoàn cảnh này tới hoàn cảnh kia, hoàn cảnh nọ. Mẹ vẫn theo một bên chúng ta, sống với chúng ta trong sự êm ả đó.

"Mong con thức giác quy hồn hồi sinh": Bây giờ, mong mỏi chúng ta phải thức giác quy hồn, trở về với căn bản của chính mình mới kêu là cứu sống được. Chơn tình, chơn giác đạt thành mọi việc nan giải của nội tâm, rời bỏ những lý luận sai lầm đi về thanh tịnh rõ nền hư không. Chúng ta phải trở về thanh tịnh mới tiến về hư không là có giá trị, hư không là quý giá. Còn nếu mà chúng ta không trở về thanh tịnh, chúng ta bừa bãi dùng hư không thanh điển của Trời Phật, rồi tự giáng hạ xuống không có phát triển nổi.

"Chẳng còn trong ước ngoài mong": Không có ước mong gì nữa hết, không có cầu xin gì hết.

"Thực hành là chánh khai vòng điển thanh": Thực hành là chánh. Phải thực hành, đi, đi tới. Phần hồn của chúng ta càng ngày càng thực hành, thì càng phát triển. Lúc đó, bộ đầu chúng ta sáng suốt nhẹ nhàng.

"Bầu trời thế giới bao quanh": Bầu trời thế giới bao quanh chúng ta rồi bây giờ chúng ta chạy đi đâu nữa? Chúng ta nên hòa cảm với giềng mối thanh cao bề trên.

"Hư không hóa giải tâm thành đạt thanh": Chúng ta hòa cảm bên trên thì sự hóa giải đưa chúng ta tiến tới càng ngày càng sáng suốt, càng ngày càng thấy nhẹ nhàng. Tâm của chúng ta phải quyết tâm như vậy mới đạt được sự thanh suốt ở bề trên.

Duyên lành lúc nào cũng thanh nhẹ, nếu chúng ta nhiễu động thì không bao giờ đón nhận được sự sáng suốt ấy. Duyên lành bề trên phóng hào quang xuống thế gian sáng suốt cho mọi người. Nếu chúng ta nhiễu động, ta cứ động tâm hoài, không chịu buông thả những tánh tật xấu xa eo hẹp, ô trược, chậm tiến đó, thì làm sao đón nhận được sự sáng suốt của bề trên chiếu hóa cho chúng ta. Sáng suốt của bề trên là một luồng thanh quang chiếu rọi cho chúng ta, mà chúng ta không chịu buông nhẹ tánh tình, rồi cứ cho sự nhiễu động của ta là phải, sự sầu muộn buồn tủi là đúng. Không đúng! Đó là chuyện sái quấy, chúng ta phải thả lỏng tất cả những gút mắc ở bên trong để đón nhận sự sáng suốt bề trên chiếu hóa cho chúng ta trong giây phút thiêng liêng Thiền Định.

"Thế gian tạm sống qua ngày": Ngày ngày khó qua, ngày ngày vẫn qua.

"Học cho hiểu biết thân này là ai": Biết coi thử mình từ đâu đến đây, rồi sẽ đi về đâu. Tại sao tôi làm đàn bà? Tại sao tôi làm đàn

ông? Nguyên căn chủ trương của hai vị ấy là ở chỗ nào? Nguyên căn chủ trương của hai vị ấy là thanh tịnh và sáng suốt. Đó là nguyên căn. Rốt cuộc hai bên nghiên cứu rồi sẽ thấy, trong sự cầu tiến, hóa giải, phân minh hai bên cũng cần. Tới giờ phút chót cũng có bao nhiêu đó mà thôi.

"Đổi trao trao đổi dồi mài": Ở thế gian chỉ đổi trao, trao đổi dồi mài việc này, việc kia, vì gạo, vì cơm, vì vợ, vì con, vì chồng, vì gia cang mà tôi phải làm lụng để trao đổi, để dồi mài, để đem lại sự sáng suốt cho chính tôi và để tôi hiểu giá trị của Thượng Đế đã ban cho tôi. Cha Lành đã giúp cho chính tôi từ giờ phút khắc để phát triển tâm linh, để học hỏi tới vô cùng.

"Chuyển cho sáng suốt phân hai đạo đời": Đạo ra đạo, đời ra đời, thấy rõ ràng. Hành trình ở đời đã qua được rồi. Bây giờ ngộ một phần đạo, chỉ thực hiện đạo để đi tới đích mà thôi. Kích động và phản động trong âm thinh lời nói, rồi cũng phải quy nguyên về thanh tịnh mới rõ chơn lý. Tất cả những sự kích động và phản động trong âm thinh và lời nói, rốt cuộc chúng ta cũng không đem đi được. Có cãi vã, trách móc với nhau bao nhiêu cũng không mang theo được. Rồi cũng phải quy nguyên về thanh tịnh mới rõ chơn lý. Chơn lý là thanh tịnh, xóa bỏ, từ bi, thương yêu, cởi mở, thăng tiến.

"Chọn đường sáng suốt quy y": Chúng ta chọn đường sáng suốt quy y. Tìm con đường sáng suốt để đi, để trở về nguồn cội.

"Hòa thanh chơn pháp giải khi u sầu": Chúng ta hòa thanh và thực hiện chơn pháp để giải tất cả những sự ô trược có thể xâm nhập vào tư tưởng của chúng ta, tạo thành u sầu.

"Quy nguyên mới rõ nhiệm mầu": Quy nguyên mới rõ cái nhiệm mầu của trời đất đã ban rải cho chúng ta.

"Cơ cầu phân giải đuôi đầu cảm minh": Chúng ta có một cơ thể từ đầu tới chân. Chúng ta phải hiểu hết, phải thông suốt hết. Nơi nào là quý, nơi nào là hóa giải cho chúng ta tiến hóa được cao siêu hơn. Cho nên, chúng ta có cái bản thể con người để cho chúng ta thấy rõ đường đi, đường đến. Chúng ta đến bởi bộ đầu và chúng ta là người tu, mới trở về bởi bộ đầu được. Nếu chúng ta không tu, chúng ta ở ngay chỗ con tim bằng thịt. Lý luận chuyện đời thì đâu có tiến trở về bộ đầu được. Trong lúc chết, đi đâu? Xuống hạ cấp, đi từ hai bàn chân mà đi. Nếu chúng ta tu, chúng ta xuất phát từ ngay trung tim bộ đầu mà đi. Hai nơi khác.

Cảm minh đuôi đầu: Một nơi xuống địa ngục, một nơi lên thiên đàng. Từ bộ đầu xuất phát đi lên, kêu là giải thoát. Từ chân đi xuống dưới, là bị giam cầm, tại sao? Vì bản tánh nóng và tăm tối, thiếu sáng suốt, tranh luận thế gian, giành giựt quyền năng hiểu biết. Tưởng là mình cao siêu, thành ra mới bị kẹt, đi xuống. Bất minh mới đi xuống dưới. Còn minh. Không! Nó buông tha, nó không giữ chuyện động loạn và không giữ lấy bản tánh tham sân tăm tối để nó tiến hóa đi lên trên thì nó được nhẹ. Nhẹ là khi lâm chung xuất phát đi lên.

Sự tinh vi của càn khôn vũ trụ luôn luôn khuyến khích tâm linh tiến hóa tùy trình độ, tùy thời chuyển giao. Bình tâm hành trì, cộng với sự sáng suốt kiên trì mới ngộ đạo. Nếu chúng ta không chịu vun bồi sáng suốt và kiên trì thì làm sao ngộ đạo? Cho nên, mỗi một việc ở thế gian đều cho ta học nhẫn, chiều chuộng người này hết, chiều chuộng người kia hết, chiều chuộng người nọ. Để chi? Để hiểu mình, để hiểu sự kiên nhẫn mình đã học được chưa? Mình đã chịu được chưa? Mình đã thực hiện và mình kiên nhẫn chưa? Rồi mới khởi sự thực hiện từ bi, thương yêu. Cho nên, đòi hỏi hành giả phải hành trì trong sáng suốt, trong nhẫn, nhịn mà thành sự, chứ không phải trong nhẫn, nhịn mà thất bại.

Mỗi mỗi chúng ta làm một người cha trong gia đình, một người mẹ trong gia đình là đều học nhẫn cả. Khi chúng ta thực hiện được nhẫn rồi, chúng ta mới thấy tha thứ là cao quý, biết tha thứ mới biết thực hiện tình thương và đạo đức. Còn không biết thứ tha, không bao giờ thực hiện được tình thương và đạo đức. Gây động loạn, gây đau khổ, ngộ nhận lẫn nhau, rồi tự phân cách, kẻ cao người thấp, kẻ giàu người nghèo, kẻ giỏi người dở. Rốt cuộc tới giờ phút lâm chung mới thấy rằng thanh tịnh là cao quý. Nếu tôi giữ mãi mãi thanh tịnh, thì tôi không có bị đau khổ trong giờ phút lâm chung.

Người tu khác hẳn người phàm ở chỗ đó. Các bạn mỗi ngày đang thực hiện sự thanh tịnh cho mình. Phải từ bỏ những sự động loạn, suy nghĩ sai lầm. Như tôi đã nhắc nhiều tuần về mắt xem, tai nghe, miệng lưỡi đều sai lầm, nhưng mà ý chí phán xét sẽ đem lại sự sáng suốt hóa giải. Đó là đi trong chơn lý.

Chúng ta phải bình tâm một chút để xét mọi sự việc xảy ra. Ngay trong gia cang, ngay trong tâm tư của chúng ta, những sự kích

động vô lý, nhưng mà hữu lý. Nhờ sự vô lý đó, chúng ta mới kiểm soát, mới tìm tòi. Chính chúng ta đã tu được chưa? Chúng ta đã có thanh tịnh chưa? Chúng ta đã sống hẳn trong chơn lý chưa? Nếu các bạn sống hẳn trong chơn lý thì chẳng có gì các bạn phải mất, mà chẳng có gì các bạn lại mong có. Nó luôn luôn quân bình, có cũng như không, không cũng như có. Các bạn mới thấy rằng cảnh sống ổn định. Thiên đàng, địa ngục nằm trong tâm của các bạn mà thôi.

Các bạn tu rồi, mới thấy giá trị thực hành của cái pháp công phu đã đem các bạn tới từ nơi này đến nơi kia, nơi kia đến nơi nọ để học. Cái chuyện không thể xảy ra được cho gia đình tôi, nhưng mà ngày nay nó phải xảy ra. Đó là bài học mới đem lại cho các bạn tiến hóa. Bài học đó là đo lường bạn và để bạn thấy rõ rằng lời bạn nói, tâm bạn suy có đúng không?

Cho nên không có ăn gian ông Trời, không có gạt Đấng Cha Lành được. Sự thật là sự thật. Đấng Tạo Hóa chỉ nắm có một chút đó thôi. Sự thật chiếu hóa để rọi tâm can của mọi người, có thật tâm giúp đỡ xây dựng lẫn nhau hay là không? Hay là chỉ dùng lý luận phàm tánh để qua một cơn không đạt đích.

Bề trên luôn luôn cho chúng ta có thật sự những bài học mới. Vô Vi luôn luôn sắp đặt cho các bạn những bài học. Càng tu càng có nhiều bài học. Càng tu các bạn sẽ thấy rõ rằng các bạn đang ngồi trong lớp học. Không vội nóng nảy, nhưng mà phải bình tâm sửa chữa để tiến hóa mới là đúng. Cho các bạn có cơ hội chung đụng giữa vợ con, gia đình, thân quyến để học, chớ không phải để nói giỡn chơi đâu. Phải thực tâm. Chúng ta nói hòa là hòa, tiến là tiến, phải rõ rệt phân minh rồi mới hiểu chơn lý. Chớ đừng có u ơ, ú ớ, thì không bao giờ các bạn hiểu được cái gì.

Cho nên mỗi đêm, các bạn tự bắt buộc phải Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, thực tập. Thực tập để chi? Để chịu đựng. Sau cơn chịu đựng rồi là gì? Sự minh giải, hòa cảm. Chắc chắn phải đi đến chỗ sáng suốt như vậy. Chúng ta đã có tâm hành trì, thì chúng ta phải kiên trì, hành mãi mãi, sửa mãi mãi, tiến mãi mãi. Không nên thụt lùi, không nên vì những lý do không xứng đáng rồi đem lại sự tăm tối và thiếu thông minh cho chính mình. "Mỗi người một vị trí" tôi đã nói con có việc con, cha có việc cha, vợ có việc vợ, chồng có việc chồng rất rõ ràng. Nếu người nào không sửa thì không bao giờ đạt

đích. "Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc" không ai tu giùm, không ai giúp được. Chuyện đời lấy cái miệng nói giúp thôi. Nội cha dạy con cũng khó dạy. Đẻ nó ra, lo cho nó từ li từ tí, rồi năn nỉ nó, muốn cho nó chuyển hướng sáng suốt. Nó không muốn lại phản nghịch, phản kích, giận lẫy với cha mẹ, bất hiếu! Nó biết bất hiếu, nhưng mà nó phải làm vì nó đang học bài bất hiếu. Nó phải chấp nhận học. Rồi một ngày nào đó cha mẹ không còn. Lúc đó, nó mới khóc, mới thương, mới quý và nó thấy sự sai lầm của chính nó.

Còn chúng ta tu đây, hằng tuần được nhắc nhở, được thấy sự cao quý của phụ mẫu, không bao giờ ly khai chúng ta, thương yêu hết sức. Nói nặng chúng ta một câu cũng vì sự thương yêu mà thôi. Phải nhớ kỹ cha mẹ không bao giờ nói nặng con vô ích, nhưng mà nói nặng hữu ích cho con. Giúp cho con thông minh thêm, giúp cho con được hòa ái tương thân hơn, làm một với Cha Lành, với càn khôn vũ trụ. Sự nhắc nhở đó, sự khuyên đó hoàn toàn hữu ích. Một khi hiểu rồi, chúng ta cảm mến. Chúng ta rất thương yêu. Chúng ta có thể rơi lụy thâu đêm vì tội bất hiếu. Không biết cha, không biết mẹ, chỉ biết cá tánh của mình, làm phiền tất cả những người xung quanh đau khổ vì mình. Có xứng đáng làm một con người của thời đại hay không? Con người thời đại phải biết thực hiện thương yêu.

Chúng ta có đủ tiện nghi hơn xưa nhiều. Mọi sự đều dễ dãi đưa đến cho chúng ta. Không có chuyện gì khó khăn xảy đến cho chúng ta hết và chuyện thương yêu sẵn có chúng ta không bộc lộ và thực hiện. Đó là đáng tội.

Cho nên các bạn tu rồi, lắm lúc mấy chục tuổi đầu mới biết thương yêu mẹ hiền, thương yêu nghiêm phụ, rồi phải rơi lụy đó thôi! Ăn năn phải tu nữa. Trong giờ phút ăn năn các bạn rơi lụy, tưởng đủ sao? Chưa đủ đâu! Còn phải tu. Còn phải lập hạnh. Còn phải cứu đời. Còn phải hy sinh, phải thương yêu mọi người, phải hóa giải tâm tư tăm tối của chúng ta hoài hoài mãi mãi. Vì sao? Vì chúng ta ở trong cái cảnh sung sướng sáng suốt mà không hiểu tội trạng của chính mình. Vì chúng ta không cố gắng sửa mình, rồi làm sao thấy được tội của chúng ta? Cho nên phải cố gắng sửa mình để thấy rõ tội của chúng ta.

Người tu của chúng ta chỉ trong thực hành mà thôi. Nhiều bạn cũng vì đời lôi cuốn, đâm ra lười biếng, buông tha, rồi muốn ngoại cảnh, sung sướng. Không rõ rằng sau sự sung sướng của ngoại

cảnh là sự đau khổ đời đời, nhưng mà không hiểu. Nhiều bạn cũng đã nhầm lẫn lắm. Sự suy tư thiếu sáng suốt trong giờ phút nhận định vì thiếu hành mà thôi.

Cho nên, tôi khuyên các bạn có cơ hội nên thực hiện công phu càng nhiều càng tốt, để cho ta càng ổn định, càng minh tâm kiến tánh, càng thấy rõ sự sai lầm của chính mình. Mang tiếng tu mà thiếu tu là ở chỗ đó. Tại sao mang tiếng tu mà thiếu tu? Tại vì không chịu thực hành trên mọi mặt làm sao đạt pháp.

Chúng ta phải cố gắng thực hiện trên mọi mặt mới đạt pháp. Tâm tư chúng ta luôn luôn cởi mở hòa cảm, tự khai thông những sự gút mắc sẵn có. Chúng ta sẽ ổn định bởi Pháp Luân Thường Chuyển để cho huệ tâm càng ngày càng khai triển càng sớm càng tốt. Thấy rõ sự sai lầm của chính mình. Nhiên hậu, mới chuộc lấy sự sai lầm đó. Tội trạng chính mình đã làm, mình phải chịu, phải gánh. Không nên san sẻ cho một ai hết.

Trong lúc thực hành, các bạn có cơ hội suy tư. Các bạn làm đúng những pháp mà chúng tôi đã nói, đã đề nghị trong đó. Có nhiều người làm đơn giản thôi, nhưng mà làm đúng những gì pháp đã chỉ rõ, hoàn toàn hữu ích cho cơ thể, hữu ích cho nội tạng, hữu ích cho tâm linh. Lúc đó, các bạn thấy rằng những người đi trước quá lo cho mình, muốn đóng góp cái gì cho hậu thế, muốn cho mọi người được đạt tới sự sáng suốt cao siêu, càng sớm càng tốt, càng nhiều càng quý. Chớ không phải hẹp hòi và giới hạn mức tiến của các bạn đâu?

Với pháp công phu này chỉ rất rõ rệt cho mọi người từ li từ tí và để cho mọi người am hiểu sự công phu là cao quý. Rồi các bạn đi qua một giai đoạn ăn được thanh điển của bề trên. Các bạn sẽ có một bữa cơm tốt đẹp sáng suốt, hưởng thanh điển của Đấng Cha Lành, sẽ có những buổi cơm ngon lành trong thâm tâm cởi mở vui tươi. Chứ không phải các bạn ăn cho cố, ngốn cho cố, làm cho nặng bụng, cho bệnh hoạn, đó là hưởng đâu! Không phải hưởng đâu! Ăn thanh điển, ăn sự sáng suốt về mặt tinh thần cởi mở tươi tắn. Các bạn mới thấy quý giá thanh điển vô cùng tận, nuôi dưỡng loài người rất kỹ càng, không thiếu sót một chút nào hết. Lúc đó, chúng ta mới vui vẻ hòa cảm với mọi người, giúp đỡ mọi người, xây dựng cho mọi người, thực hiện tình thương và đạo đức.

Cho nên, trong phương thức công phu hiện tại của chúng ta, chỉ có người thực hành mới thấu đáo, mới hiểu, mới thông cảm được chính mình và thấy rõ sự sai lầm, lười biếng sẵn có của chính mình. Khi mà chúng ta thấy rõ rồi, chúng ta nên cố gắng dẹp bỏ cái bản tánh lười biếng, sân si, chậm trễ đó. Không hữu ích, không cần thiết, chúng ta không dùng nó. Chúng ta phải sử dụng những gì cần thiết, còn không cần thiết chúng ta không sử dụng. Cho nên, công phu càng ngày các bạn càng sáng suốt. Hằng tuần, tùy sự phát triển tâm tư của các bạn mà tôi nói và luồng điển bộ đầu của các bạn xuất phát lên đến đâu thì tôi sẽ hỗ trợ và phân giải cho các bạn thấy nhiều hơn. Sự sáng suốt đó cần thiết, thì các bạn nên vun bồi sự sáng suốt đó mà tiến.

Cái bản tánh của chúng ta gồm tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục, nhưng mà không biết sử dụng cái tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục, là sẽ bị giáng hạ, chứ không có thượng thăng được. Nếu chúng ta biết sử dụng thì mỗi mỗi chúng ta phải hướng thượng. Giáo dục một trẻ thơ, chúng ta cũng phải nghĩ đến bề trên để giáo dục. Một hành động gì đối xử với người đời, món ăn, vật phẩm gì cũng phải hiểu bề trên, để chúng ta mới tìm hiểu và phát triển được. Lúc đó, chúng ta thấy sự sáng suốt là cao quý. Nay một chút, mai một chút, các bạn vun bồi được rồi. Nó cô đọng sự sáng suốt hoài hoài trong thâm tâm của các bạn, thì hành động của các bạn tự nhiên trở nên tốt lành, trở nên bộc phát chơn tâm thương yêu đối với mọi người mọi giới, muôn loài vạn vật.

Các bạn mới thấy sự thanh cao. Thanh cao của Cha Lành còn nhiều cực nhọc hơn chúng ta. Ngài đã vì chúng ta rất nhiều, không nại hà, vẫn luân lưu trong tâm trí của chúng ta để dẫn giải cho chúng ta tiến. Cho chúng ta có cơ hội ngộ cảnh này, ngộ cảnh kia, hằng ngày luân chuyển trong tư tưởng của chúng ta, giáo dục trong sự thanh cao cởi mở. Cho chúng ta thấy rõ sự ô trược và cho chúng ta thấy rõ sự thanh cao đời đời. Cho chúng ta thấy cảnh giới hạn và cảnh vô hạn định. Các bạn đừng tưởng các bạn tới đây ăn uống sung sướng rồi chết, rồi thôi, cũng thỏa mãn sao? Không phải! Chuyện đó là chuyện sai lầm. Suy nghĩ bậy, không đúng! Tới đây học hỏi để tiến hóa về đời đời. Hướng thượng để hòa cảm với Đấng Cha Lành, để làm một việc gì hữu ích cho càn khôn vũ trụ, trong định luật vay trả rõ rệt. Hằng ngày các bạn vay, thì các bạn phải

chuẩn bị để trả. Các bạn không tu, không chuẩn bị trả, thì một ngày kia sẽ mang nhiều nghiệp trong bản thân của các bạn. Lúc đó cũng phải trả, trả trong đau đớn, trả trong khổ cực, trả trong thiếu sáng suốt, vắng tất cả tình thương ở xung quanh các bạn, không có bao giờ sưởi ấm tâm hồn các bạn đâu.

Chúng ta phải cố gắng tìm hiểu. Các bạn càng thanh tịnh các bạn càng rõ nhiều. Cho nên ráng tu, ráng thực hành. Tôi không biết nói gì hơn, hằng tuần chỉ nhắc các bạn, chỉ thúc đẩy các bạn. Các bạn thấy rõ, các bạn chậm trễ lắm rồi. Thấy rõ sự chậm trễ sẵn có của các bạn không? Hứa hẹn Trời Phật, hứa hẹn đủ thứ, rồi rốt cuộc cũng chậm trễ. Khi chúng ta hiểu cái tánh chất lười biếng chậm trễ đó, chúng ta không vun bồi nữa. Chúng ta phải dứt khoát, hành trì tiến hóa.

Một người đạt thành có thể cứu biết bao nhiêu người. Cho nên với tuổi tác và phần tri kiến của các bạn hiện tại, cố gắng tu luyện, chắc chắn các bạn sẽ đóng góp. Một cuộc đóng góp vĩ đại tương xứng hòa cảm mà Thượng Đế đang mong muốn. Đấng Cha Lành đang mong muốn thấy những người con thực hiện bi, trí, dũng, đạt thành kết quả rõ rệt để đóng góp với chúng sanh, quần chúng hiện tại. Đó là sự cần thiết, nhân loại cũng mong muốn chớ không phải chỉ có Đấng Cha Lành. Chúng sanh sống ở thế gian này rất mong muốn những con em của chúng ta trở nên một vị đại dũng, đại giác. Chúng ta phải thực hiện để ảnh hưởng người khác, thực hiện để hòa cảm với bề trên.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 16

Thiện tâm thiện giác thiên phân giải
Chuyển khắp càn khôn lý chuyển hoài
Đời đạo song hành tâm thức giác
Trầm luân giải tiến lý phân hai.

Phân hai đời đạo an bài
Có sanh có diệt có đài tiến thân
Tâm linh hóa giải muôn phần
Góp phần khuyên giải mở tầng đạo tâm
Điển thanh chuyển hóa lai lâm
Trợ cho sáng suốt tâm thân an nhàn
Đệ huynh huynh đệ luận bàn
Tình thương đạo đức là đàng khai tâm
Học bi trí dũng tự tầm
Nguyên căn nguồn cội chẳng lầm chẳng sai
Chuyện đời nặng nợ hai vai
Tình cha nghĩa mẹ phân bài tiến thân
Tâm người sáng suốt tự cân
Quân bình tự tiến góp phần dựng xây
Học thời phải sửa hằng ngày
Tâm linh khai mở vui vầy Phật Tiên
Chẳng còn suy luận cảm phiền
Chỉ lo giải tiến triền miên học hành
Càng tu càng tiến càng thanh
Minh tâm kiến tánh đạt thành chơn như
Cha Trời hớn hở vui cười
Đón con thức giác bằng mười hơn xưa.

Montreal, ngày 26-4-1980

"Thiện tâm thiện giác thiên phân giải": Con người làm việc và tu hành cũng vậy phải có cái thiện tâm trung thành. Thiện giác, phải gom ý chí để tiến hóa. Lúc đó, bề trên mới phân giải và dẫn tiến cho chúng ta.

"*Chuyển khắp càn khôn lý chuyển hoài":* Khi chúng ta có thiện tâm, thiện giác thì chúng ta hướng thượng. Lúc đó, luồng điển bề trên với điển của hành giả luôn luôn chuyển khắp càn khôn. Luôn luôn khai mở, phát triển vô cùng tận cho hành giả càng ngày càng sáng suốt.

"*Đời đạo song hành tâm thức giác":* Từ đời đến đạo song hành thì tâm mới thức giác được. Ở đời cũng phải có thiện tâm thiện giác, đạo cũng có thiện tâm thiện giác thì song hành, tâm mới thức giác được.

"*Trầm luân giải tiến lý phân hai":* Trầm luân để giải tiến, giữ hai cái giềng mối căn bản đó để giải tiến. Lúc đó, mới phân rõ đời ra đời, đạo ra đạo. Thấy lẫn lộn nhưng không bao giờ lẫn lộn. Đời ra đời, đạo ra đạo mới là người tu. Trong đó đã minh giác rồi, an bài rồi, thanh trược rồi, có chơn ngã, có phàm ngã. Rõ rệt, không bị lôi cuốn dồn cục thì bản tánh không còn sân si vọng động. Lúc nào cũng sáng suốt, cởi mở, tiến hóa không bị kẹt một cục như tâm phàm nữa. Chúng ta tu là phải hành, đòi hỏi như vậy! Tu mà dùng cái miệng tu, dùng lý luận tu, không hành thì không bao giờ cởi mở đời đạo được. Cho nên, chúng ta tu là phải thực hành. Hành trong đời cũng như hành trong đạo. Luôn luôn phải thực hành rõ rệt, phân minh thì lý giải sẽ phân minh. Nếu chúng ta tu mà không chịu thực hành, thì mọi việc đều đắm chìm trong ý niệm mà thôi.

Bây giờ các bạn tu nói về điển, các bạn có điển. Vậy điển ở đâu? Các bạn tu thanh nhẹ, các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển rồi nó khai, khứ trược lưu thanh. Lần lần bộ đầu mới rút. Tu hồi nào tới giờ, có nhiều người cũng tu nhưng mà chưa được rút mạnh, chưa được chuyển giải đi lên. Tại vì thiếu hành ở bên trong. Chúng ta hành đầy đủ, mượn Pháp Luân Thường Chuyển hóa giải nó ra, thì cái phần trược đi, phần thanh lưu. Thanh hòa thanh thì nó rút. Lúc đó, chúng ta thấy càng ngày càng rút lên. Tâm trí chúng ta càng ngày càng mở, rồi sự sáng suốt đó cho chúng ta thấy rõ những sự sai trái, sai lầm chính mình đã tạo. Mới thấy rõ đời ra sao và đạo ra sao. Trước hết phải thấy rõ mình, mới thấy rõ ngoại cảnh.

Cho nên, các bạn tu lần lần tự nhiên thức giác rồi tưởng: "Té ra bề trên cho chớ không phải tôi hành". Kỳ thật là do chúng ta đã hành, chúng ta đã khổ công. Chúng ta đã dày công để đón nhận và tự giải hằng đêm, hằng ngày mới đạt được một chút thông minh đó thôi! Nhưng mà bây giờ chúng ta muốn đạt tới nhiều nữa. Đi tới vô cùng tận thì chúng ta phải hoài hoài, phải tiến tới, phải thực hành mãi mãi, không nên ngưng và không nên chấp. Một khi các bạn tu tới hành trình đó rồi các bạn chấp, phân bì người này người kia người nọ là các bạn bị dậm chân tại chỗ, rồi thoái bộ luôn. Nhưng mà hành trình của chúng ta tới đó thì chúng ta cứ biết tới đó và giữ tới đó, tiến tới đó để tiến đi lên. Không nên phân bì, không nên vì tự ái, rồi nói người kia tu giỏi, tu dở, cái đó không được. Phận người nào người đó lo, mỗi người một căn cơ khác nhau. Phải nhớ kỹ rằng mỗi người một tội ác khác nhau. Xuống đây là học trược, học tội ác, rồi mới tiến hóa tới sự sáng suốt thiện lành. Mỗi người đều khác nhau, ở trong tần số khác nhau.

Phải gắng tu để tiến. Không có ai tu giùm cho mình. Cho nên mình phải tu, phải thực hành. Nếu mà không thực hành, không bao giờ đạt được cái pháp gì hết. Không thực hành chỉ nói xuôi, nói tôi cũng trí huệ song tu, nhưng rốt cuộc chẳng có cái gì hết. Không có được một cái gì là tại vì tôi thiếu thực hành. Nếu tôi thực hành thì ngũ tạng, ngũ kinh tôi phải được cởi mở, được hòa đồng với các giới, phải được khai thông, phải kiên trì thực hành mới phát triển được. Còn không kiên trì thực hành thì không bao giờ phát triển.

"Phân hai đời đạo an bài": Phân hai có đời có đạo an bài rõ rệt. Còn sống mang thể xác tạm này, chúng ta một giờ phút khắc nào cũng phải lo cho cái bản thể này là đời. Các bạn Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, là lo cho bản thể, an bài đâu đó cho có trật tự. Cái đời có trật tự thì cái đạo mới phát sáng ra, mới phát quang, mới thấu đáo những chiều hướng ở bên trên. Còn nếu đời mà không lo thì đạo làm sao mà có.

Cho nên, cái pháp chúng ta kêu bằng đời đạo song tu. Các bạn đang thực hành để giải tỏa những sự phức tạp của đời là thể xác của chúng ta sẵn có. Chúng ta đang ngự trị trong thể xác phức tạp mà chúng ta vì ngoại cảnh mà quên nó. Bây giờ, chúng ta phải trở lại với nó, sống với nó và yêu nó vô cùng tận. Phải giữ lấy nó và giúp đỡ nó, phải xây dựng nó từ giờ phút khắc, nhiên hậu mới thấy

rõ cái đạo của bề trên đã an bài bằng cách nào. Đời đạo đều có an bài cho chúng ta tùy nơi thực hành, phát triển của chính mình để tìm ra nguyên lý của Trời Phật.

"Có sanh có diệt có đài tiến thân": Chúng ta sanh ra làm con người thì phải chịu cảnh sanh, chịu cảnh dày vò, chịu cảnh kích động và phản động, rồi phải chịu cảnh ly khai sau tập quán thì mới có đài tiến thân. Lúc đó, chúng ta mới chuyển hóa đi một nơi khác và tiến hóa đi lên. Chớ nếu có sanh mà không có diệt, thì không bao giờ có mức tiến. Các bạn thấy sự trau dồi, sửa đổi hằng ngày, hằng giờ từ tâm tư cho đến hành động, rồi trong một giờ phút nào đó dẹp bỏ ra đi cái tập quán chúng ta thương tiếc, nhưng mà cái thương tiếc đó không xứng đáng.

Cho nên, chúng ta tu trong pháp lý này, mỗi người tu khai mở ra thì thấy được nguyên lý sanh diệt đi đôi. Diệt rồi sẽ tái sanh, cái đó là đương nhiên phải có, thì chúng ta không bị kẹt ở trong chỗ nào hết. Đi cũng vui, mà ở cũng vui. Lúc đó, chúng ta không có chán ngán trong giờ phút tu hành. Nhiều người tu không hiểu rõ cứ cầu xin cho tôi được sống lâu, cầu xin cho được này được kia được nọ, nhưng mà không hành thì cái đó kêu bằng tu ở trong cái ngu muội và chậm tiến mà thôi! Đằng này chúng ta rõ rệt, đã làm cho chúng ta được tiến triển và tự xác nhận chính mình có thể giải tỏa những sự phức tạp của chính mình để đón nhận lấy sự sáng suốt của bề trên và thăng tiến sự sáng suốt sẵn có của chính ta.

"Tâm linh hóa giải muôn phần": Tâm linh chúng ta đạt tới tiến thân rồi, thấy tâm linh nó hóa giải muôn phần. Luôn luôn được phát triển, cởi mở, thần thức giao cảm rõ rệt hơn.

"Góp phần khuyến giải mở tầng đạo tâm": Lúc đó, chúng ta góp phần khuyến giải mở tầng đạo tâm. Cái tâm linh mở rồi, nó khuyến giải, nó khai thông, thấy sự sai lầm của nó là nó ảnh hưởng được ngoại cảnh, mà cái ngoại cảnh đó có phải hành động và mở miệng la lô đâu? Cái tâm phát triển được luồng thanh điển của chính nó thì nó hòa hợp với càn khôn vũ trụ và sẽ làm việc rất nhiều trong cõi thiêng liêng. Để cho mọi người thức giác, để những phần hồn tâm linh được thức giác, được khai tâm học đạo, thay vì họ bơ vơ giữa không trung đó chẳng tiến triển nổi.

Cho nên chúng ta tu đây, rồi chúng ta đã góp về phần thiêng liêng, tâm thức về đời tại thế. Rồi về đạo chúng ta cũng phải đóng góp

luôn, mới quân bình nổi. Còn nếu chúng ta tu không đóng góp về phần đó thì chúng ta không quân bình tư tưởng, bị kẹt làm sao tiến hóa nổi. Cho nên thấy tu sơ sơ, các bạn ngồi thiền như vậy mà rất hữu ích, hữu ích cho mọi nơi, mọi giới, phần thanh điển đến đâu thì sẽ chiếu hóa và giúp đỡ đến đó. Khai được trược, lưu được thanh thì cái đèn đó sáng rồi, nó rọi nơi nơi cũng hữu ích. Bóng tối chụp cả càn khôn vũ trụ, nhưng mà ánh sáng chúng ta vẫn bộc phát để chiếu rọi cho những tâm linh đang chờ đợi ánh sáng thì chúng ta giúp cho họ để tiến tới. Đó là sự cao quý, mà muốn có được sự cao quý đó phải có sự thực hành mới đạt tới được.

"Điển thanh chuyển hóa lai lâm": Bề trên luôn luôn đưa sự sáng suốt xuống cho chúng ta.

"Trợ cho sáng suốt tâm thân an nhàn": Trợ cho tâm tánh chúng ta sáng suốt, rồi tâm thân mới được an nhàn. Mới cảm nhận sự tu là quý báu, rồi nó tự hành trì, càng ngày càng phát triển. Cho nên, các bạn ban đầu tu rất ít giờ, sau rồi thích tu nhiều giờ. Muốn tu nhiều giờ, nhiều người muốn ngồi cho tới sáng luôn là tại sao? Vì sự sáng suốt đã đến với các bạn rồi, các bạn không muốn bỏ nó và các bạn muốn giữ nó, vun bồi nó, cho nên muốn ngồi cho tới sáng. Các bạn thấy sự cảm giao thanh điển có rồi, nên muốn ngồi để chuốc lấy sự an nhàn, cởi mở để cho tâm hồn các bạn được ổn định.

"Đệ huynh huynh đệ luận bàn": Lúc đó chúng ta mới bàn bạc, khi sáng suốt tâm thân an nhàn rồi, chúng ta mới đi tới bàn bạc. Nhiều người mới bước vô tu về pháp lý thì lần lần, lần lần... họ xa cách, họ không thích bàn bạc nhiều, họ càng ngày càng ổn định không thích động, chỉ lo thiền mà thôi và không muốn nói chuyện với một ai nữa. Lần lần xa cách sự động loạn, sau này họ đi tới sáng suốt rồi, đệ huynh huynh đệ luận bàn, bàn cái pháp lý, tìm hiểu nguyên căn nguồn cội, mới tìm hiểu sự tiến bộ của bạn đạo cũng như của chính họ.

"Tình thương đạo đức là đàng khai tâm": Rồi thực hiện đi lại cũng giữ tình thương và đạo đức là đàng khai tâm. Đó là mở tâm mở trí. Lý luận ngoài tình thương và đạo đức không bao giờ mở tâm mở trí, mà chúng ta luận đàm về tình thương và đạo đức là đàng khai tâm, luôn luôn chúng ta mở tiến.

"Học bi trí dũng tự tầm": Chúng ta học bi, trí, dũng, các bạn thiền đi vô sự êm ả điều hòa trong nội tâm nội tạng, thì trí các bạn mở

càng ngày càng sáng. Các bạn thấy đường thì cứ đi tới là dũng tiến. Tự tầm, tự mình khai triển để cho sáng suốt rồi chúng ta mới đi tới được, còn nếu không khai triển sáng suốt làm sao đi. Bạn không có đèn, đi trong tối tăm làm sao được, nhưng mà trong lúc bạn ngồi xuống thấy điển rút lên bộ đầu, đó là bạn đi chứ bạn đâu có phải người ở nữa, nếu ở nó đâu có rút. Những người ở, nó vọng động, ngồi thiền mệt mỏi đủ thứ hết. Đó là người ở lại. Còn người đi thì nó rút đi lên, thấy nhẹ nhàng.

"Nguyên căn nguồn cội chẳng lầm chẳng sai": Chúng ta trở về nguyên căn, trở về nguồn cội chẳng lầm chẳng sai. Đó là con đường duy nhất tới căn cội. Nếu không có điển rút bộ đầu các bạn, làm sao các bạn tới căn cội được, rồi chỉ dùng lý luận mà thôi, đâu có thấy rõ cái chuyện đó.

"Chuyện đời nặng nợ hai vai": Ở thế gian thì nặng nợ hai vai, mọi người đều mang cái nợ cha và mẹ đó thôi. Nhờ cái đó chúng ta mới gom thành một chữ hiếu, rồi chúng ta mới lo tu thân sửa tánh để hòa hợp, để đền đáp cái hiếu nghĩa giữa mẹ cha, chúng ta mới học được cái đạo lý sáng suốt của Cha Trời ban. Nếu không có hai cái đó, con người tại thế gian mà quên cha quên mẹ thì nó đâu có cần biết gì trời đất nữa, càng ngày càng lụn bại, tâm tư càng ngày càng thiếu sáng suốt không rõ nguyên căn nguồn cội mà chẳng có cơ hội để cho nó gặp được nguyên căn nguồn cội. Vì nó tự đắc, tưởng nó là hay, tưởng nó là cao siêu, tưởng nó là trên hết, chẳng còn quyền cha mẹ. Tôi chẳng cần ai sanh ra, chẳng cần cha, chẳng cần mẹ, tôi muốn làm gì thì làm. Cái đó là sự tăm tối không tiến triển nổi.

"Tình cha nghĩa mẹ phân bài tiến thân": Cho nên, khi chúng ta càng tu thì càng thương yêu cha mẹ, càng mến cảm sự hộ độ của cha mẹ. Từ khi sanh chúng ta ra làm người cho đến bây giờ cha mẹ vẫn nâng niu, tuy lớn rồi có vợ có con nhưng mà cha mẹ còn sống một ngày cũng lo cho con một ngày.

"Tâm người sáng suốt tự cân": Tâm người càng ngày càng sáng suốt tự cân, là chúng ta thấy cái đạo luật chúng ta đã hành đúng chưa, đời đúng chưa, đạo đúng chưa?

"Quân bình tự tiến góp phần dựng xây": Chúng ta quân bình tư tưởng, lúc đó chúng ta muốn ảnh hưởng và giúp đỡ cho những người khác để tiến hóa như ta đã và đang tiến. Nhiều bạn tu rồi nói rằng tôi tu trễ rất uổng này kia kia nọ, nhưng mà chúng ta vẫn

hành trì, rồi hành động chúng ta càng ngày càng tốt, tâm linh càng ngày càng cởi mở thì con người nó trẻ lại. Cho nên, pháp tu này có thể giúp cho các bạn triển hạn cái mạng môn của các bạn. Vì sao có thể triển hạn được? Khi mà tư tưởng các bạn quân bình, thì các bạn không có sử dụng sái quấy, không làm những sự phiền hà cho cơ thể, thì cơ thể mới được vững bền và tăng gia trường thọ, để chi? Để học đạo. Bề trên cho các bạn được thêm thời giờ để học đạo, học trước khi ly khai thế gian và đi tới giải thoát.

Cho nên, cái pháp mà không giúp khai triển được và trường thọ thêm thì làm sao kịp giờ cho các bạn tu. Chúng ta cố gắng chừng nào thì thấy có sự thay đổi rõ ràng và thấy tâm tư của chúng ta càng ngày càng trẻ trung lại, càng vui tươi, càng hòa cảm, càng thấy rõ chúng ta yêu đời nhiều hơn, yêu đạo nhiều hơn, minh bạch hơn hồi xưa. Lúc đó, tự nhiên các bạn thấy cuộc sống có ý nghĩa, sống trong lẽ sống và cần sống để tiến hóa, lúc đó mới hành trì tu luyện nhiều hơn.

"Học thời phải sửa hằng ngày": Mỗi ngày, mỗi đêm các bạn hành nhưng lại khác nhau, chứ không phải giống như đêm hôm trước đâu. Đêm nay chúng ta Soi Hồn cảm giác khác, đêm mai Soi Hồn cảm giác khác, trong sự đòi hỏi phải cố gắng, phải sửa hằng ngày. Sửa hằng ngày là cố gắng mới sửa, còn không cố gắng thì không có sửa.

"Tâm linh khai mở vui vầy Phật Tiên": Lúc đó, tâm linh chúng ta khai mở vui vầy Phật Tiên. Ý thức được một vị Phật, muốn đạt thành một vị Phật cũng phải ở trong hành trình khổ cực. Muốn làm một vị Tiên cũng vậy, cũng phải ở trong hành trình khổ cực, hành trong khổ để đạt tới sự thanh nhẹ. Muốn phát triển mạnh, phát triển nhiều hơn cũng phải hành từ chậm rồi đi tới mau. Từ cái tối mà chúng ta chịu hành rồi nó sẽ đi tới cái sáng, mà cái sáng đó là đời đời.

Do đâu chứng minh được cái sáng đời đời, do cái tối mà ra. Cho nên tối các bạn ngồi thiền, các bạn không thấy ánh sáng, nhưng mà các bạn dày công thì phần điển sẽ rút lên. Các bạn thấy không! Ngồi đó mà hiểu được nhiều việc, đó là sáng suốt chứ gì nữa.

"Chẳng còn suy luận cảm phiền": Không có cảm giác phiền hà hay là chậm trễ gì nữa chỉ lo tu, lo giải tiến thôi!

"Chỉ lo giải tiến triền miên học hành": Giải trược lưu thanh thì triền miên học hành. Lúc đó, chúng ta mới học hoài, học những bài vở mới luôn luôn đem tới cho chúng ta.

"Càng tu càng tiến càng thanh": Càng tu thì thấy càng tiến, càng thanh, càng rõ rệt, càng sáng suốt, càng nhẹ nhàng hơn.

"Minh tâm kiến tánh đạt thành chơn như": Biết được tánh tình sai lầm, sự giận hờn không xứng đáng của chính ta, sự mê muội không chính đáng của chúng ta thì ở trong đó cũng thấy rõ sự sai lầm của chính mình. Khi mà hiểu rõ mình thì mình trở về một vị chơn chánh Như Lai rõ ràng không bị lu mờ ảo ảnh nữa. Lúc chúng ta đạt được minh tâm kiến tánh, ta hiểu rõ nguyên căn sự sai lầm của chính Chủ Nhơn Ông đã tạo ra những sự mờ ám từ bao nhiêu năm nay. Cho nên, bây giờ thức giác sửa lần sửa hồi thì tự nhiên mới đạt thành chơn như.

"Cha Trời hớn hở vui cười": Lúc đó Cha Trời hớn hở vui cười, Ngọc Hoàng Thượng Đế đưa tay rước chúng ta, Đấng Cứu Thế đưa hai tay nâng chúng ta tiến tới, vui cười.

"Đón con thức giác bằng mười hơn xưa": Sáng suốt hơn xưa nhiều, thông minh hơn xưa nhiều, gọn ghẽ hơn xưa nhiều. Phần hồn của các bạn càng tu thì càng nhỏ chứ không còn ghồ ghề lớn như cái thể xác con người hiện tại đâu. Thể xác con người đòi hỏi bao nhiêu kí, bao nhiêu kí. Phần kia thì nhẹ chừng nào tinh vi chừng nấy. Cho nên chúng ta tu rồi, thấy ngay trung tim chân mày xuất phát ánh sáng, đó là Mô Ni Châu, mà Mô Ni Châu đó đi tới vô cùng tận sáng suốt. Có một điểm chút xíu đó mà tiến hoài, tiến mãi, tiến không ngừng, rồi mới trở về mặt mày tay chân cũng như người tại thế. Lúc nào cũng thanh nhẹ như một đứa con nít nhỏ mà thôi. Nó chuyển khắp càn khôn vũ trụ, nơi nào cũng tiến tới được hết, nơi nào cũng là trường học của nó. Nó có thể tham gia bất cứ nơi nào để học hỏi thêm, để đạt tới sự sáng suốt thêm, thực hiện thương yêu rõ rệt hơn, đời lẫn đạo. Cho nên, nó lại càng biết quý cha mẹ nó nhiều hơn, càng thương yêu Trời Phật nhiều hơn.

Hướng thượng hóa giải, cái căn sống của con người tại thế đâu phải vật chất đâu? Sự thật là phần thanh điển của càn khôn vũ trụ. Không có không khí làm sao chúng ta có sự sống, mà cao tầng của không khí là gì? Là điển, các bạn thấy không? Luôn luôn điển luân lưu trong bản thể của chúng ta, đâu có bỏ chúng ta. Chúng ta đã

ăn, đã dụng hằng ngày hằng giờ hằng phút, rồi chúng ta tán thưởng vật chất quên nguyên căn điển quang, đó là chuyện đại sai lầm. Đó là chuyện làm cho chúng ta chậm tiến mà không lối thoát. Cho nên, chúng ta tu pháp này kêu bằng nói điển.

Tôi nhắc các bạn nhiều về điển. Các bạn mới tu không hiểu điển là gì, nhưng mà thực hành một thời gian các bạn sẽ thấy điển. Nhiều bạn tu tới bây giờ nói không biết điển là gì? Tôi đâu hiểu điển là gì, mà Ông Tám cứ nói điển. Nhưng các bạn tu thanh tịnh rồi tôi kêu các bạn làm một, hai bài thơ trong lúc bạn không thể làm được. Lúc đó, bạn có điển thì bạn làm thơ dễ dàng quá rồi, sáng suốt nhiều hơn rồi. Đặt viết thì ra thi ra thơ, đó là gì? Điển hóa văn chứ không phải văn hóa điển. Bạn rõ không? Khi có điển rồi thì điển hóa văn, không phải văn hóa điển đâu. Hồi trước kia các bạn học chữ này kia nọ, nhưng mà nhiều người muốn làm bài thơ khó khăn, không phát triển nổi, không làm nổi, bực tức. Tu một thời gian thì thấy rõ, mình nắm cây viết, viết ra thành câu văn gọn ghẽ. Đó là phần sáng suốt trở lại với các bạn. Lúc đó, các bạn mới thấy rõ rằng điển hóa văn chứ không phải văn hóa điển.

Cho nên, chúng ta càng tu càng cởi mở, càng muốn viết nhiều bài vở để lưu lại cho hậu sanh, cho tương lai, cho những người chậm tiến. Chính họ đã học văn, nhưng mà không làm nổi. Từ đó ảnh hưởng họ, rồi họ thức giác, thấy môn tu này hữu ích cho chính họ, thì mình trao cái chìa khóa đó cho họ để cho họ mở, họ tiến. Đó là làm phước chớ không phải các bạn viết chữ bây giờ, làm thi thơ bây giờ là vô ích đâu. Nó có ích. Thế gian cái gì cũng phải có kiểm chứng, có chứng minh. Bây giờ, các bạn làm được rồi thì các bạn sẽ lưu lại tại thế. Trong đó các bạn đã sống chung với nhiều người mà họ không làm nổi, trong lúc họ hiểu bây giờ các bạn làm nổi, mà các bạn không phải đi vô trường học, các bạn chỉ làm thằng khùng ngồi thiền đó thôi mà bây giờ các bạn viết được những bài thơ xứng đáng, khuyên đời, giúp đời, khai triển tâm linh hiệp hòa. Câu văn của các bạn cởi mở và chuyển thấu đáo tâm can của mọi người. Các bạn thấy sự sáng suốt trở lại với bạn và nó sẽ tiến tới vô cùng tận. Càng viết càng mở càng khai triển. Lúc đó, các bạn mới thấy rõ ràng chỉ có điển mới khai thông mọi sự việc, còn không có điển thì không bao giờ khai thông được.

Cho nên, nhiều bạn tu được giải trược lưu thanh thì bộ đầu rút bưng bưng và giựt cả người lên. Cái đó càng tốt, không sao! Bởi vì được đổi, được thừa tiếp bề trên thì bề trên rút cho chúng ta. Đó là sự sáng suốt trao đổi. Các bạn chứng minh lấy cái gì rút. Ở đời khi các bạn ngồi thiền thanh nhẹ, các bạn phải nghĩ cái phần tiến hóa ở bên trên, nghĩ Trời nghĩ Phật nghĩ Tiên các bạn mới được thanh nhẹ thì nó rút lên trên bộ đầu. Rồi các bạn ngồi nghĩ về dâm dục, về đời, thì nó rút các bạn xuống liền. Trong một giờ phút khắc nó làm cho các bạn dao động nội tâm, nó khuyến khích đủ việc. Các bạn mới thấy rõ rằng mình giải được trược mới lưu thanh, còn nếu mình lưu trược thì giải thanh. Nếu chúng ta đi ngược lại lưu trược thì giải thanh, tạo bản tánh dâm ô, cụt ngủn thôi. Mấy phút đồng hồ thôi rồi vọng động thêm. Tâm can bất ổn, tinh thần không yên, mà chúng ta hiểu được, chúng ta vun bồi sự thanh thì cái phần đó đâu còn lưu nữa. Nó là trược, nó không có lưu thì nó phải giải. Cho nên các bạn thấy rõ Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định này là hóa giải tất cả những trược ô trong nẻo hốc thần kinh, nơi nào cũng phải được hóa giải. Các bạn Soi Hồn thì bộ đầu phải hóa giải. Bít bùng hết, nó tức phải giải. Còn làm Pháp Luân đưa xuống, nó cũng tức thì phải giải ra lỗ chân lông, khai thông, khứ trược lưu thanh, giải tỏa phần trược và lưu phần thanh sáng suốt ở bên trong.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 16

Tu hành chuyển hóa thâm giao
Tiền duyên tái ngộ hợp màu yêu thương
Vô cùng thương nhớ dựa nương
Đường đời đường đạo hai đường tương sinh.

Mẹ thương hóa giải nơi nơi
Giúp cho con tiến hợp đời Thượng Ngươn
Tâm linh cởi mở quy hườn
Tình thương con, mẹ chẳng sờn chẳng phai.

Chẳng còn luận thuyết dây dưa
Tâm thời dứt khoát nắng mưa chẳng còn
Điển thanh tiến hóa nỉ non
Sống còn tiến hóa lòng son hợp hòa.

Tâm thần hóa giải càng minh
Chơn tình chơn giải chứng minh rõ ràng
Trược thanh thanh trược hai đàng
Quy hàng chơn giác mở màn tiến tu.

Montreal, ngày 26-4-1980

"Tu hành chuyển hóa thâm giao": Chúng ta tu hành càng ngày càng phát triển, rồi chuyển hóa đi lên trên mới hiểu được cái nguyên căn, tần số thâm giao từ xa xưa tới bây giờ nay được tái ngộ. Tình vợ chồng, tình anh em đã nhiều kiếp giao cảm lẫn nhau. Tình cha mẹ, tình ông bà đều xuất hiện và cởi mở. Nó thâm giao, nó sáng suốt, nó hiểu nhiều việc hơn hồi xưa, cái luồng điển của nó khác.

Cho nên, những người bạn tu về Vô Vi không phải đi tìm kiếm họ, mà tự nhiên họ đến với mình. Chúng ta nhờ tu hành chuyển hóa rồi mới tiến phần thâm giao. Trong cái thâm giao đó kích động về điển, thì lúc đó những phần đó sẽ đến với mình. Rốt cuộc chúng ta

thấy, bao nhiêu trăm năm về trước đã cùng chung sống nay tái ngộ trong một đại gia đình thương yêu. Các bạn tu rồi, nhiều khi không gặp bạn đạo thì buồn ghê lắm, mà gặp được bạn đạo các bạn vui. Đâu ai cho bánh, cho trái gì mà gặp tay bắt mặt mừng và nói chuyện vui vẻ, vậy mà xa lại buồn, lại nhớ.

"*Tiền duyên tái ngộ hợp màu yêu thương":* Trong cái tiền duyên kiếp trước, bây giờ chúng ta tái ngộ, rồi hợp màu thương yêu, nhớ nhung, cảm mến. Chúng ta tuy rằng tu để giải, để biết định luật sanh diệt này kia kia nọ. Chúng ta hiểu nhưng mà tới bây giờ thấy giờ lâm chung của bạn đạo thì nhiều người cũng còn rúng động tâm hồn và đau đớn giữa tình cảnh đó là hướng về tâm đời. Còn nếu chúng ta hướng về tâm đạo thì chúng ta phải cung chúc sự tiến hóa của bạn đạo chúng ta được cơ hội thăng tiến đi lên để đổi cảnh và học thêm nhiều hơn. Chúng ta phải cung chúc sự tiến bộ đó. Còn những người chưa hiểu, còn cảm mến, đau đớn, cái đó là sự sai lầm. Nếu chúng ta hòa cảm tiến lên thì chúng ta không bị cái chuyện đau đớn đó.

"*Vô cùng thương nhớ dựa nương":* Cho nên, các bạn tu được những lời phân giải của tôi đây, rồi vắng tôi thì các bạn đi tới vô cùng thương nhớ. Cái đó nên nhớ, nên thương, tại sao? Bởi vì cái phần này nó đã tiến tới vô cùng tận và nó rút chúng ta tiến hóa. Chúng ta phải dựa nương nơi phần thanh điển đó. Cũng như tôi rời khỏi Việt Nam, bao nhiêu người thương nhớ tôi. Cái đó nên thương nhớ để phần sáng suốt này chuyển hóa cho họ và để họ dứt khoát đời và tìm về đạo. Khi nhớ đến tôi là họ hoàn toàn chỉ nhớ về đạo mới cảm thấy sung sướng và cởi mở không phải nhớ về đời. Họ nhớ về tâm đạo mà khóc, có khi cười rồi cảm thấy nhẹ.

"*Đường đời đường đạo hai đường tương sinh":* Lúc đó, mới thấy rằng cái đời là bản thể của họ, càng phải tu nhiều hơn, mà nhớ đạo chừng nào thì lại phát triển chừng nấy. Hai đường tương sinh phát triển tới vô cùng tận. Sửa tiến thì mới có cơ hội tương ngộ, càng tu thì càng mở và càng khai thông, tiến hành trong sáng suốt cứu độ đời đời, cho nên mình là người đi trước phải tu. Khi mà truyền pháp cho người khác mà mình về không chịu tu, ham ăn ham uống cũng không được, phải lo tu, lo sửa mình để tới sáng suốt mãi mãi, dẫn đường cho những người kế tiếp, rọi đèn cho họ đi. Lấy cái thanh mới chiếu hóa cho họ, lấy cái trược làm sao chiếu hóa được. Chúng

ta phải tu nhiều hơn những người mới tu là vậy. Cho nên tôi nói các bạn tu rồi một truyền cho mười là vậy. Khi các bạn truyền được mười người thì các bạn về phải cố gắng gương mẫu tu hành hơn, thì sự tinh tấn sẽ về với các bạn càng sớm. Mỗi người đều làm như vậy thì sự tiến bộ trong chu trình tiến hóa tu hành của chúng ta chỉ có tiến không có lùi.

"Mẹ thương hóa giải nơi nơi": Tình thương của Đức Quan Âm, của người mẹ hiền tại thế cũng vậy, luôn luôn con đi đến đâu thì mẹ theo dõi đến đó, vắng một chút là chịu không được.

"Giúp cho con tiến hợp đời Thượng Ngươn": Mong con trở lên để đi tới đời Thượng Ngươn hòa hợp với Chư Tiên Chư Phật, đó là Thượng Ngươn. Mong tâm linh của các con phải tiến tới và hòa hợp với bề trên mới đạt tới cảnh sống an nhàn, làm việc nhiều mà không mệt. Sự sáng suốt triền miên cởi mở.

"Tâm linh cởi mở quy hườn": Tâm linh nó trở về nguồn cội rồi. Căn bản của nó là sáng suốt đời đời, nó quy hườn.

"Tình thương con, mẹ chẳng sờn chẳng phai": Lúc đó, tình thương giữa mẹ và con không bao giờ phai lạt được, bởi vì nó hiểu rõ nguyên căn của nó. Ai nuôi dưỡng nó, ai giáo dục nó, ai chiều chuộng nó để cho nó có ngày tiến hóa. Chỉ có người mẹ hiền mới chịu nhục, chịu đủ thứ vì con, thương yêu con, không có giây phút nào bỏ con, nhắc nhở con mãi mãi. Tuy xa cách nhưng mà tâm tư muốn hòa hợp với con và dẫn tiến con, lo cho con, sợ đây rồi không biết con làm sao? Sống ở xứ ngoài được không? Có nhiều người đi ra ngoài này, bây giờ con tôi ở tại bản xứ sống được không? Nói về đời thôi, về đạo còn triền miên hơn nữa. Cho nên Trời đã đặt luồng điển của Đức Quan Âm Bồ Tát để cứu độ chúng ta. Đó là người mẹ hiền của càn khôn vũ trụ không giờ phút nào người bỏ chúng ta. Nếu chúng ta tưởng đến Ngài thì lúc nào Ngài cũng cứu độ chúng ta. Nhiều khi Ngài còn phải hiện thân xuống khóc tại thế để ảnh hưởng chúng ta và cho chúng ta tiến hóa. Thay người mẹ phàm để khóc lóc dạy dỗ chúng sanh, ngay trong chỗ nguy biến thì luôn luôn có mẹ hiền xuống.

Tại Việt Nam bây giờ thiếu gì, xuống ngay xác người phàm ngồi đó khóc nức nở, tại sao? Vì muốn con Ngài tiến hóa, muốn con ngài hướng thượng, muốn con Ngài thực hiện tình thương và đạo đức để trở về với nguồn cội, nguyên căn sẵn có. Mẹ yêu. Mẹ thương. Mẹ

dìu dắt từ giờ phút, nâng niu thẳng trong tâm hồn nó chứ không phải là thể xác của nó. Cho nên, phải có chuyển những chuyện đau thương rúng động tâm hồn. Nó mới hướng thượng và nó thấy nguyên căn nguồn cội của nó. Nó mạnh để nó tu. Sự quy nguyên hợp nhứt, từ đời lẫn đạo đều là cao quý, biết được nguồn cội chẳng còn phân vân và đau khổ nữa. Khi mà chúng ta ráng tu, rồi chúng ta thấy rõ nguồn cội, đâu có còn phân vân, đâu còn sự đau khổ, đâu có than vãn nữa, chỉ có chấp nhận để tiến thôi. Mẹ Bề Trên đã cho chúng ta có cơ hội hiểu lấy chúng ta. Học trong khổ để ngộ đạo. Học trong khổ để thực hiện từ bi. Học trong khổ để đi tới sự sáng suốt vô cùng tận. Mẹ đã biểu hiện một tâm tư đau khổ lo âu cho các con tại thế là một người mẹ bằng xương bằng thịt không bỏ con, thương con từ giờ phút khắc. Rồi mẹ thiêng liêng lại bố hóa nhiều, bất cứ giờ phút nào trong giờ ăn giấc ngủ, Ngài cũng hỗ trợ cho chúng ta được tiến hóa trong sự thương yêu.

"Chẳng còn luận thuyết dây dưa": Không có luận thuyết, lý luận dây dưa nữa, chỉ dứt khoát.

"Tâm thời dứt khoát nắng mưa chẳng còn": Phải dứt khoát một lần một, không vì nắng, không vì mưa, không vì việc này việc nọ mà tôi không tu. Tôi chỉ dứt khoát, chỉ tu đi tới sự sáng suốt, không vì một sự trở ngại đó. Tôi phải vượt qua mọi sự trở ngại tôi mới thành đạo.

"Điển thanh tiến hóa nỉ non": Có điển thanh rồi, chúng ta mới tiến hóa nỉ non, mới tìm hiểu Trời Phật, tìm hiểu sự siêu độ bề trên nhiều hơn.

"Sống còn tiến hóa lòng son hợp hòa": Chúng ta sống còn trong chu trình tiến hóa, giữ một tâm trí của chúng ta để thực hành bi, trí, dũng thì lúc đó chúng ta mới cảm thấy hòa hợp với bề trên nhiều hơn. Cởi mở trở về thanh tịnh thì mọi việc sẽ được quy hườn tốt đẹp. Có động mới có luận, có hòa mới có tiến, có tịnh mới có đạt. Sự sáng suốt luôn luôn xuất hiện trong giây phút thanh tịnh. Cho nên, mỗi người ở thế gian gây gỗ này kia kia nọ rồi tối nằm, đêm nói ôi cha! Cái chuyện đó làm chi mà rùm beng cả nhà, cả cửa vậy. Không muốn! Là vì sự thanh tịnh nó nhắc nhở rằng chuyện đó là chuyện không xứng đáng. Tại sao chúng ta tạo cái đó để làm gì? Tạo cái đó để phiền phức cả gia cang, chồng con không yên, vợ con

không yên. Những người xung quanh lo âu cho bệnh tình sẵn có của chúng ta. Làm chi cho động loạn như vậy!
Cho nên, chúng ta nên vui trong giây phút thanh tịnh, phải tiến về thanh tịnh, luôn luôn xóa bỏ tất cả những sự vọng động của ngoại cảnh và giữ phần thanh tịnh tiến hóa hằng ngày.
"Tâm thần hóa giải càng minh": Tâm thần không còn bị kẹt, không giữ sự ngoan cố nữa, cởi mở, tiến hóa mãi mãi. Càng minh, càng thấy rõ mọi sự việc rồi đâu vào đấy.
"Chơn tình chơn giải chứng minh rõ ràng": Chúng ta giữ chơn tình là sự thanh tịnh, chơn giải cũng thanh tịnh, chứng minh rõ ràng. Để chứng minh mọi sự việc rồi cũng phải quy hàng. Phải trở về nguyên căn nguồn cội của nó.
"Trược thanh thanh trược hai đàng": Trong trược và thanh, thanh đi tới trược đi nữa, hai đàng cũng quy hàng chơn giác. Nó phải hiểu nó nhiều hơn, lúc đó nó mới mở màn tiến tu.
Chúng ta không nên vì chuyện của người khác mà làm cho chúng ta động loạn. Mỗi người đều có nguyên căn của họ trong cái sanh, trụ, hoại, diệt rõ ràng. Cho nên chúng ta không nên vội lo, buồn phiền về cái đó mà đau khổ. Chuyện của thiên hạ chúng ta để yên cho họ tiến hóa. Càng tu càng thấy rõ sự ngu muội chính mình đã tạo ra. Càng thanh lọc càng thấy sự trược ô. Vì vậy, Trời Phật vẫn phải tu đời đời để hành trì khứ trược lưu thanh.
"Quy hàng chơn giác mở màn tiến tu": Chúng ta thấy rõ không, ông Trời còn phải tu, còn phải sửa, còn phải làm việc. Ông Phật còn phải tu, còn phải sửa, còn phải tiến hóa. Vậy chứ chúng ta là cái gì đây mà làm biếng, làm biếng rồi hại ai? Hại mình, đi tới sự chậm tiến mà thôi! Tự chuốc lấy sự buồn tủi và chậm tiến. Cho nên, các bạn thấy rõ chỉ có mình cứu mình chứ chẳng có ai cứu mình. Chúng ta đã có phần hồn trụ trì cái tiểu vũ trụ này. Chúng ta là Thượng Đế của tiểu vũ trụ mà không chịu sáng suốt hành trì, sửa tiến thì làm sao ai giúp chúng ta bây giờ. Chúng ta tạo cảnh bơ vơ mà thôi!
Cho nên phải cố gắng tu để rõ mình. Tu để cứu mình. Tu để giải tỏa sự phức tạp, sự tăm tối của chính mình và đạt tới sự thanh cao đời đời cởi mở nhiên hậu mới ảnh hưởng người khác. Chứ dùng cái miệng nói mà không hành không đạt, vô ích. Có nói bao nhiêu, tuyên truyền bao nhiêu cũng chẳng ai nghe. Các bạn không vội lo

thiếu người tu. Nếu các bạn tu tốt, hành trì tốt, sáng suốt thì tự nhiên sẽ có nhiều người đến với các bạn. Các bạn chưa thấy luồng điển khi các bạn đạt rồi thì tự nhiên các bạn đi tới đâu cũng như đá nam châm hút tất cả mọi người để họ hướng về mình và giúp đỡ họ tiến hóa. Lúc đó các bạn mới thấy rằng có giá trị. Điển là gì? Hào quang là gì? Cho nên âm thinh các bạn ở tương lai sẽ có giá trị. Mỗi người kêu tu, kêu hành trì rồi sẽ có giá trị. Lúc đó, các bạn mới thấy sống rất đáng sống, đáng tiến, đáng hành.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 17

Đạo pháp hoằng khai tái diễn tiền
Bình tâm thực hiện lý phân duyên
Phật Trời chuyển hóa trăm đường tiến
Ngộ đạo do tâm ứng lý truyền.

Lý truyền siêu diệu thậm thâm
Dìu người tại thế tự thầm tiến lên
Quy hình vạn trạng vững bền
Không còn động loạn chẳng quên Phật Trời
Hành thông tiềm thức hợp thời
Trong mê có tỉnh nhận lời nhủ khuyên
Tiến về quy định tiền duyên
Càng minh chơn lý càng liên kết tình
Hồn thanh thâu nhẹ đẹp xinh
Ý tâm ổn định chơn tình quang khai
Chuyên tu trao đổi dồi mài
Học kinh vô tự rõ ngày tiến thân
Thực hành thức giác nhiều tầng
Lần tu lần tiến lần phân ý Trời
Tâm minh chẳng có xa rời
Tâm linh hòa một nơi nơi hợp hòa
Hành trong tiến hóa thật thà
Chẳng còn nghi kỵ hợp hòa tiến thân
Cùng chung sống cảnh thế trần
Chẳng còn than vãn cứ lần tiến lên
Sống trong khung cảnh đạo nền
Nơi nào cũng vậy cũng bền chí tâm.

Montreal, ngày 2-5-1980

"Đạo pháp hoằng khai tái diễn tiền": Chúng ta được tu và rõ sự hoằng pháp đã về với chúng ta trong thiền giác. Trong lúc Thiền Định thanh nhẹ đó, chúng ta được hoằng khai và tái diễn tiền. Tái diễn những cảnh của tiền kiếp do chúng ta đã tiến qua một quá trình lâu xa mà quên mất đi và bây giờ nó tái diễn.

"Bình tâm thực hiện lý phân duyên": Càng ngày càng ổn định, chúng ta bình tâm thực hiện lý phân duyên. Hiểu việc này việc kia việc nọ, những tiền duyên tái hợp giữa người này tới người nọ, giữa cảnh này tới cảnh nọ, càng ngày càng rõ rệt hơn. Mới biết trước kia chúng ta đã làm những việc gì, ở nơi đâu, phát triển bằng cách nào?

"Phật Trời chuyển hóa trăm đường tiến": Phật Trời đã chuyển hóa trăm đường tiến để cho chúng ta trở về nguồn cội, nhưng mà đủ cách thức để chúng ta ý thức và rõ tiền kiếp, tiền duyên của chúng ta. Giữa con người với con người đã có những cảnh ngộ của quá khứ, nay tái ngộ cũng bất minh, luyến tiếc nhưng bất minh những chuyện xa xưa cho đến bây giờ.

"Ngộ đạo do tâm ứng lý truyền": Lúc đó, chúng ta minh đạo rồi, có sanh có diệt rồi, có tan có tựu rồi, thấy rõ rồi. Do cái tâm của mình càng ngày càng sáng suốt và hiểu rõ cái lý truyền của bề trên đã chuyển cho chúng ta, cho chúng ta ý thức và trở lại cảnh ngộ xa xưa. Từ hồi nào tới bây giờ chúng ta bị lạc mất, nhưng mà bây giờ lần lần càng tu thấy càng tái hợp, càng ngộ.

Cho nên trong giờ thiền, các bạn học biết bao nhiêu công chuyện, ngộ biết bao nhiêu cảnh. Đó là cảnh hồi xưa mà thôi, cảnh của tiền kiếp. Chúng ta đi lên lần lần, càng ngày càng sáng suốt, càng ý thức càng minh, càng hiểu, càng thấy ta được gần người này gần người kia gần người nọ. Những người thân yêu từ kiếp trước đã có chung sống trong một cõi thanh bình, nay xuống thế gian học chuyện trần trược, rồi đâm ra ngăn cách. Càng ngày càng tu, chúng ta càng thấy rõ tiền duyên rất rõ rệt. Khi thấy rồi, thì càng tiến càng thương yêu, càng ôm lấy và càng giữ lấy để tu tiến.

"Lý truyền siêu diệu thậm thâm
Dìu người tại thế tự thầm tiến lên":

Cái lý phân giải cho chúng ta thấy siêu diệu thậm thâm như vậy. Nhưng mà chúng ta hành, chúng ta đi tới, chúng ta dựa trên cái lý đó và dẫn cho chúng ta tới, chúng ta sống tại thế gian và tự thầm

tiến lên. Biết cảnh ngộ này, nhưng mà bị ngăn cách bởi sự trần trược dưới thế gian, nó sống trong bán tín bán nghi. Nó được tái ngộ tiền duyên tiền kiếp của nó, nhưng mà nó luôn luôn sống trong bán tín bán nghi, không biết có phải hay không. Càng tu càng rõ, càng tu càng trìu mến, càng tu càng được hòa hợp, chung đụng trong thanh điển. Từ đó hòa tan chỉ có một, thương yêu đời đời.

"Quy hình vạn trạng vững bền": Chúng ta trở về với mọi trạng thái xa xưa trong sự sai lầm chuyển giải. Chúng ta mới trở lại vạn trạng, mới thấy vững bền, thấy chúng ta đã được trở về nơi cũ rồi. Chúng ta đã ngộ người thân rồi, chúng ta đã ngộ Phật, ngộ Trời là ngộ người thân.

"Không còn động loạn chẳng quên Phật Trời": Không bao giờ còn động loạn nữa, chúng ta vững tin vững tiến, nhờ sự thanh tịnh này mà chúng ta mới ngộ được. Nhờ sự thanh tịnh này mà chúng ta trở lại và chúng ta được gần gũi với nhau để lo tu, lo tiến.

"Hành thông tiềm thức hợp thời": Chúng ta hành thông, càng tu tiềm thức càng mở hợp thời, vừa phân lý là chúng ta tiếp ứng, thấy rõ.

"Trong mê có tỉnh nhận lời nhủ khuyên": Chúng ta mê ở thế gian, ngồi thiền, trong mê chúng ta có tỉnh. Các bạn nghe đây rồi nhận lời, mới thấy những lời nhủ khuyên là đứng đắn. Những vị đó là người của chúng ta. Chính chúng ta là nó và nó là chúng ta. Ở thế gian phân ra ngôi vị này kia kia nọ thiệt, người đó là người yêu của chúng ta, yêu vô cùng tận, mến cảm vô cùng tận, chuyển lý từ Đấng Cha Lành xuống để độ cho chúng ta. Cái luồng điển đó là luồng điển của Cha Lành liên kết. Đó là người yêu đời đời của mọi tâm linh để tiến hóa.

Chúng ta ngồi thiền, càng thanh tịnh càng mê, rồi càng tỉnh, càng mến càng nhớ, nghe qua âm thinh đó, rồi chúng ta nhớ mãi mãi... Lời nhủ khuyên đó in sâu trong tâm trí của chúng ta. Chúng ta cảm thấy thơ thới và không ai có thể hòa tan trong tư tưởng của chúng ta bằng những lý thuyết âm thinh điển quang thanh giới chuyển cho ta. Chúng ta thấy càng cảm động, càng sung sướng, càng nhẹ nhàng. Cho nên nhiều linh căn được hội ngộ, đang thiền và nghe qua âm thinh thấy rơi lụy sung sướng vô cùng. Rơi lụy đó để làm gì? Rơi lụy đó là để đem lại cho tâm hồn nhẹ, hòa hợp, đến gần nơi ổn định và hòa tan trong đại định bề trên.

"Tiến về quy định tiền duyên": Trở về tiền duyên tái hợp từ xa xưa đã xa cách bao nhiêu trăm năm, bao nhiêu ngàn năm, ngày nay hội ngộ.

"Càng minh chơn lý càng liên kết tình": Thấy rõ ràng sự không thay đổi. Càng ngày càng thân yêu, chỉ hòa làm một mà thôi. Không biết nói sao tại thế, không biết lấy bút mực nào tả cho hết sự việc đó, nhưng mà trong tâm chỉ biết trìu mến thương yêu mà thôi.

"Hồn thanh thâu nhẹ đẹp xinh": Nó thâu hẹp lại nhẹ nhàng đẹp xinh. Vừa động tới là mình hiểu, vừa động tới là mình minh, rồi cảm thấy sung sướng nhẹ nhàng. Đó là cái hồn thanh thâu nhẹ mới được đẹp xinh như vậy.

"Ý tâm ổn định chơn tình quang khai": Thấy sự không thay đổi về với chúng ta, chắc chắn đường đó chứ không sai. Ta cứ giữ đó mà tu mà tiến. Càng thiền càng thấy nhẹ, càng thiền càng thấy cảm mến, càng thiền càng thấy đi tới, càng thiền càng hòa hợp chung vui trong càn khôn vũ trụ.

"Chuyên tu trao đổi dồi mài": Chúng ta trở nên chuyên môn tu luyện, tu bổ sửa chữa, trao đổi trong giờ thiền. Sửa những sự chậm trễ trần trược của chúng ta, để chúng ta tiến lên.

"Học kinh vô tự rõ ngày tiến thân": Mỗi khi các bạn thiền là các bạn học kinh vô tự, đâu có chữ nghĩa. Trong lúc trong mê có tỉnh mà trong tỉnh có minh. Đó là kinh vô tự. Rõ giờ phút khắc chúng ta tiến tới đâu và chúng ta có thể quyết định không còn sai lầm nữa để đi tới.

"Thực hành thức giác nhiều tầng": Chúng ta chỉ nhờ có thực hành rồi thức giác.

"Lần tu lần tiến lần phân ý Trời": Biết sự khai mở ở bề trên, rồi tự lần lần sửa tu, lần lần tiến tới, lần lần phân rõ ý Trời. Ý chí của Thượng Đế đã làm việc cho thế gian và hóa độ cho chúng ta bằng cách nào. Chúng ta càng ngày càng minh, càng hiểu, càng sung sướng và cảm mến.

"Tâm minh chẳng có xa rời": Tâm chúng ta hiểu rồi không còn xa cách phần thanh điển, không còn xa cách sự yêu thương đời đời của bề trên được.

"Tâm linh hòa một nơi nơi hợp hòa": Tâm linh chúng ta hòa tan chỉ có một mà thôi. Đi đâu chúng ta cũng thấy sống động và tiến hóa.

"Hành trong tiến hóa thật thà": Chúng ta hành trong sự tiến hóa thật thà, thấy rõ việc đó rồi, không còn gì thay đổi nữa.
"Chẳng còn nghi kỵ hợp hòa tiến thân": Chẳng còn nghi kỵ nữa mà hòa hợp tiến lên, chỉ lo giữ tu để tiến trong sự thương yêu vô cùng tận sẵn có của chúng ta.
"Cùng chung sống cảnh thế trần": Chúng ta có đạo hữu tu ở đây, chúng ta thấy rõ tiền kiếp tiền duyên tái ngộ rồi. Ngày nay chúng ta phải cùng chung sống cảnh ở thế gian mà lo tu.
"Chẳng còn than vãn cứ lần tiến lên": Chẳng còn than thở nữa, cứ giữ mức tu để tiến lên.
"Sống trong khung cảnh đạo nền": Lúc nào, chúng ta cũng ở trong khung cảnh đạo nền, hòa tan trong sự thanh nhẹ.
"Nơi nào cũng vậy cũng bền chí tâm": Dù cho hoàn cảnh thay đổi đến đâu đi nữa, chúng ta cũng giữ phần thanh điển, cũng bền chí tâm. Cũng giữ một mức để tiến tới trong sự sáng suốt để hòa hợp.
Chúng ta đã ngộ được tiền duyên, đã ngộ được người thân yêu xa cách từ lâu. Bây giờ chúng ta phải giữ lấy để tiến, giữ lấy để tu. Không có gì sung sướng bằng, không có của cải thế gian có thể giúp đỡ chúng ta được tái ngộ. Từ ngày xa cách cho đến ngày tụ hợp, thì chúng ta giữ đó mãi mãi tu, thì không còn sự xa cách.
Còn nếu tưởng rằng bây giờ tôi ngộ được rồi, tôi mừng, chỉ ở điểm đó thì không được. Phải tu nữa, phải cố gắng hành nữa, để tôi giữ sự sáng suốt mãi mãi, hoài hoài trong sự bền bỉ, không xao lãng. Nó có cơ hội vun bồi ý chí để tiến hóa trong tình thương xây dựng rõ rệt. Không còn sự lu mờ nữa, thì càng tu càng minh và càng rõ chơn lý hơn. Chơn lý là việc không thay đổi, nhưng mà điển quang chứ không phải chuyện tầm thường tại thế. Điển quang thì phải làm việc nhiều hơn gấp bội, gấp triệu lần phàm tâm tại thế mới mong có cơ hội được trụ hóa. Nếu chúng ta ỷ lại như thế gian, rồi ta bà trần trược thì càng ngày càng lún sâu và quên đi. Rồi càng ngày càng sống trong trong phạm vi eo hẹp, không tiến triển nổi. Chúng ta ý thức được sự bền vững đời đời, hòa hợp cả càn khôn vũ trụ thì chúng ta giữ đó tu tiến mãi. Học lớp này đến lớp khác, rồi cũng tái ngộ. Tái ngộ trong thần thức êm dịu, nhẹ nhàng, sáng suốt, minh định. Cái đó mới là giá trị. Còn tu mà mơ mộng, ảo tưởng thì không có giá trị. Thực hành để thấy rõ mọi sự việc.

Cho nên các bạn thiền, cố thiền, trong mê có tỉnh. Các bạn học biết bao nhiêu công chuyện trong giờ thiền của các bạn. Các bạn bây giờ đang thiền được một tiếng, hai tiếng, ba tiếng, tưởng nhiều lắm sao? Không! Không đủ! Không đủ sung túc cho các bạn hiểu nhiều. Nhưng các bạn thiền thét rồi lần lần nó dẫn tiến các bạn đi tới một đêm ngồi tới sáng không bao giờ thấy mệt. Thấy nhẹ nhàng, cảm thấy sung sướng. Thấy chúng ta đi đây đi đó, mà đi học để phối kiểm lại những sự thật xứng đáng, chứ không còn sự ảo ảnh nữa.

Chính ta đã nhận thức và ta phải trở về cái cõi sống đời đời đó, không bao giờ tiêu diệt, không bao giờ mất. Lúc đó, mới thấy bên trên có Trời Phật rõ ràng, có Chư Tiên rõ ràng. Ngoài cảnh giới của thể xác con người, lại có cảnh giới vô hình rõ ràng. Mọi vật đều có cảnh vô hình tươi đẹp. Cảnh đó là cảnh chủ trị vật chất, các bạn trở về đó thì các bạn thế nào? Thông minh hơn người phàm, thông minh hơn vật chất. Hỏi tại sao các bạn thông minh mà các bạn không vụ lợi? Nếu các bạn thông minh rồi, các bạn thấy đã có cảnh đời đời bất diệt, rồi các bạn vụ lợi để làm gì đây? Nếu các bạn vụ lợi, trở lại gì? Trở lại nơi eo hẹp rồi, trở lại nơi giới hạn rồi. Vì chúng ta chán nơi giới hạn mà chúng ta ra đi, thì không bao giờ trở lại nơi giới hạn nữa.

Cho nên phải cố gắng tu, cố gắng thiền rồi mới thấy, trong mê có tỉnh. Tôi thường nói đi mãi, đi mãi... đi tới hoàn toàn tỉnh táo. Lúc các bạn nhắm mắt ngồi thiền các bạn mới học hỏi được. Sau này, các bạn mở mắt cũng học hỏi, mở mắt cũng như nhắm mắt. Mở mắt đi đứng thấy động loạn bên ngoài, nhưng mà trong tâm vẫn thiền giác, vẫn sáng suốt, vẫn minh định. Đó mới thấy giá trị.

Nhiều người bước vô tu, muốn bề trên hộ độ và muốn tức khắc đạt tới mọi sự việc. Đó là bản chất làm biếng mà thôi. Bản chất lười biếng của con người, cái gì cũng muốn mau, mà không biết phối kiểm trật tự, nhưng mà càn khôn vũ trụ đều có trật tự. Sự tiến hóa của thanh điển nó còn mau gấp triệu lần hơn ý muốn của chúng ta. Nhiều bạn đạt được thanh điển rồi, ý nghĩ các bạn triền miên cởi mở, triền miên khai thông. Triền miên hiểu biết trong cái tiềm thức của các bạn, tự phối kiểm rõ rệt rồi thấy tâm linh mình càng ngày càng vui, người người mặt mày sáng suốt tươi cười. Nhờ cái gì? Nhờ thanh khí điển của bề trên và nhờ thanh điển của bản thể chính mình đã khai thác ra và hòa hợp với thanh khí điển của bên

trên mới thấy sự nhẹ nhàng. Mới thấy sự vô cùng tận sáng suốt, mới biết rõ giá trị của hào quang là gì.
Cho nên, chúng ta càng tu thì càng minh. Đối với những người tu, xưng danh tu và đạt bao nhiêu năm, cái đó là không có thực hành, rồi vun bồi sự động loạn, ham đi chơi, ham này ham kia ham nọ là tạo sự động loạn mà thôi, không tiến triển nổi. Còn những người ham tham thiền, nó học gấp triệu lần người động loạn.
Các bạn phải lưu ý những điều đó, rồi tu. Người tu ban đầu, lần lần... tự xa cách những sự động loạn. Cho nên nhiều người nói ô! Người này tu rồi lần lần tại sao coi bộ nó buồn. Không phải buồn đâu! Nó xa cách động loạn. Cái vui của đời, nói chuyện ào ào đó là cái trược. Bây giờ, trở về cái thanh, thì nó phải khép mình và nó tiến giải lên một nơi khác, chứ không còn thu hút bởi tà tâm trược điển nữa. Thành ra âm thinh và hành động của nó càng ngày càng khác hẳn người phàm ở chỗ đó. Người không biết, nói tôi tu thét rồi người ta tưởng tôi khùng. Không phải đâu! Cái khùng của bạn có thể bán họ ăn, chứ không phải ngu đâu. Không muốn nói mà thôi, chỉ lo tu. Chúng ta thấy cuộc hành trình, cuộc hành hương và học hỏi tại thế còn dài và con đường trở về cũng còn dài. Cho nên chúng ta cố gắng đặt niềm tin nơi chính mình và hành trì để đi tới. Khi các bạn đã lỡ đi lên trên một đồi núi rồi và tiến qua núi bên kia, không lý các bạn trở lại sao? Thì tự nhiên phải thực hành, qua hết các núi non để đi tới đích, là vậy!
Chúng ta tu ở đây cũng vậy. Khi các bạn được điển rút ngay trung tim bộ đầu, thì các bạn không khác gì đi lên trên núi rồi. Mà lên trên từng điển đó thấy cũng có bao nhiêu đó, mà không đi tới nữa. Đó là chúng ta chưa đủ dày đậm, chưa đủ lực lượng. Chúng ta phải tu nữa, phải vun bồi nữa. Chớ đừng nói tôi tới đây rồi tôi đi không được, thấy thưa mà rất khó, thấy lưới Trời rất thưa, thấy thanh điển rất thưa mà các bạn muốn vượt qua thanh điển không phải dễ. Các bạn có một chút điển, muốn thắng ông Trời, không bao giờ được, không bao giờ các bạn thắng được chơn lý. Cho nên, các bạn phải tu nhiều may ra có cơ hội hòa tan trong chơn lý. Lúc đó, các bạn mới thấy giá trị hành trì của chính mình, nhiên hậu mới chịu ôn tồn tự sửa mình, khép mình để học hỏi, chứ không dám xưng danh với bất cứ một ai tại thế. Các bạn xưng danh nhiều, thì các bạn bị kẹt nhiều và bị trần trược lôi cuốn các bạn xuống. Vì sao? Vì địa vị, chớ

không phải vì tánh chất hòa tan, hòa đồng và dẫn tiến muôn loài vạn vật của sở nguyện lúc ban đầu, thì các bạn bị lôi cuốn. Tại sao tôi nhắc điều này hoài? Chúa cũng vậy, Phật cũng vậy, thấy rõ tâm can của người thế gian lợi dụng nhiều hơn thực hành đạo pháp.
Người đi trước luôn luôn... không muốn người thế gian ở lại và không muốn người thế gian vun bồi sự trần trược, mà gây ra sự chậm tiến cho chính họ. Cho nên, khuyên người thế gian không nên vun bồi một địa vị gì để ngăn cách mức tiến của phần điển quang sẵn có của chính mình. Rất uổng và nếu những người nào tu tới đó rồi nghĩ những chuyện sai lầm là chỉ đi xuống mà thôi, không bao giờ tiến hóa nổi. Phải thực hành mãi mãi, phải tiến mãi mãi, luôn luôn trong chu trình nó vậy. Chương trình tu của chúng ta cũng vậy, phải cương quyết tiến, cương quyết hành, trong mê có tỉnh rồi đi tới toàn tỉnh toàn giác.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 17

Chung quy cũng phải thực hành
Con đường chánh giác là đàng quang vinh
Điển thanh phân giải hành trình
Mẹ dìu con tiến siêu hình đạt thanh.

Tu hành chẳng phải món quà
Cam go thử thách mới xa cõi trần
Hiểu mình hiểu họ bao lần
Trần gian động loạn góp phần dựng xây.

Cho mình là kẻ đui mù
Có tâm không phát chẳng tu chẳng về
Bỏ quên chơn lý hương quê
Hồn mê tăm tối khó về đến nơi.

Làm người lầm tưởng là tinh
Đâu dè mình đã bất minh chơn tình
Cha Trời Mẹ Đất hiển linh
Dạy cho hiểu biết diệt sinh thế nào.

Montreal, ngày 2-5-1980

"*Chung quy cũng phải thực hành":* Rốt cuộc mọi người sanh ra một mình, rồi sẽ chết một mình. Nếu các bạn không thực hành, ai thực hành cho các bạn. Chung quy chúng ta phải lo tu, lo luyện.
"*Con đường chánh giác là đàng quang vinh":* Con đường chúng ta trở về chơn chánh hiểu biết rõ rệt là đàng quang vinh, sáng suốt, chính mình tạo cho mình càng ngày càng sáng suốt.
"*Điển thanh phân giải hành trình":* Điển thanh chiếu rọi cho chúng ta và phân giải hành trình tiến hóa.
"*Mẹ dìu con tiến siêu hình đạt thanh":* Mẹ Bề Trên luôn luôn hỗ trợ cho chúng ta tiến tới cảnh giải thoát siêu hình. Lúc đó, các bạn mới

thấy rằng thanh là gì? Thanh là làm việc rất nhiều không phải chậm trễ nữa.

Phải thực hành mới kiểm chứng được mọi sự việc từ đời qua đạo, phải có sự trao đổi nhiên hậu mới thâu lượm được kết quả. Ở đời chúng ta muốn làm ăn lưu loát này kia kia nọ, phải tiếp xúc với người phàm. Đó là trao đổi. Còn bên đạo các bạn muốn tiến hóa lên hư không thì các bạn lấy cái gì lên? Lấy thanh điển, mà thanh điển các bạn không thiền, thì làm sao lấy thanh điển của các bạn xuất phát ra để tiếp xúc với thanh điển bề trên hầu đạt được kết quả. Rồi cứ vọng động mong muốn, nói bậy nói sai, tự làm mình ngăn cách, rồi chê đầu này, chê đầu kia, gây chậm tiến cho chính mình mà thôi!

"Tu hành chẳng phải món quà": Không phải nói tôi tu là tôi được ông Trời cho tôi cái gì. Không! Không phải món quà đâu!

"Cam go thử thách mới xa cõi trần": Phải cam go thử thách, chúng ta người tu phải chịu đựng trong sự cam go, chịu đựng trong sự thử thách. Lúc đó, chúng ta mới xa cõi trần được. Chứ miệng nói chu cha, tôi chán đời quá, tôi đi tu. Nhưng mà mới đi tu bị thử lại than, than trời trách đất. Mới gặp khó khăn một chút lại than trời trách đất làm sao xa cõi trần? Miệng nói tôi chán cõi trần, tôi chán sự trần trược, tôi chán cái này, chán cái kia, chán cái nọ, mà không thực hành để hiểu nó. Tại sao tôi có dâm dục, tại sao tôi có tánh sân si và tôi thông cảm nó thì tôi đâu có còn việc gì, còn tôi không thông cảm nó thì tôi kẹt ở trong đó, tôi chấp, thấy chưa? Tôi thông cảm rồi mọi sự việc đâu có còn nữa.

"Hiểu mình hiểu họ bao lần": Mình hiểu mình, rồi hiểu họ bao lần, phải luôn luôn thay đổi, trau dồi sửa đổi nhiều để hiểu chứ không phải một lần, hai lần là hiểu hết đâu. Mới vô ngồi tu thành đạo liền, đâu có, không có cái vụ đó.

"Trần gian động loạn góp phần dựng xây": Ở trần gian này động loạn, nhưng mà sự động loạn đó góp phần dựng xây. Các bạn chán đời là nhờ sự động loạn của thế gian. Nhưng cái động loạn đó, chung quy khi các bạn thành đạo rồi các bạn thấy động loạn là giá trị, đương nhiên phải có. Phải có cái đó các bạn mới tiến bộ được, còn không có cái đó làm sao các bạn tiến. Không kích động làm sao các bạn hiểu chiều sâu của mọi sự việc.

Ngay trong sự sống hằng ngày lẫn lộn trong thanh trược, trầm luân trong cảnh khổ từ tâm lẫn thân, không đủ thì giờ để thực hiện một con đường giải thoát, nhưng ơn trên vẫn kiên trì ban bố tình thương cho mọi linh căn được trở về với họ bằng phương pháp tu luyện, bằng cách này hay cách khác. Ngộ khổ mới chấp nhận tu. Cho nên bằng đủ mọi cách bề trên sẵn sàng hỗ trợ giúp đỡ chúng ta và đưa chúng ta ngộ nhiều nghịch cảnh, ngộ nhiều sự đau khổ để chúng ta thức giác tự mình tìm một lối thoát. Quá kích động rồi chúng ta mới tìm ra lối giải thoát.

Cho nên mỗi người tu chúng ta luôn luôn đi ở trong phản ngịch tâm lý thấy rõ mọi việc. Chúng ta tu rồi, chúng ta đi ra dòm thấy cái gì nó cũng phản nghịch hết. Chúng ta nhờ sự phản nghịch đó mới chán nó, bỏ nó và đi lên. Chính sự động loạn đó là cây kim chỉ đường cho chúng ta tiến hóa, mà nếu không có sự động loạn đó làm sao chúng ta tiến hóa được.

Bản tánh mọi người đều ở trong động loạn. Các bạn tu rồi các bạn hiểu, thông cảm được nhờ nó mà chúng ta tiến hóa, thì chúng ta đâu còn động trong động loạn nữa. Hết rồi, hiểu rồi, nắm được chìa khóa để đi rồi, mở đường để tiến rồi, đâu còn bị kẹt nữa. Các bạn chỉ an thiền mà thôi, sung sướng là được hiểu rồi, nhờ nó tôi mới có. Cho nên nhiều người tu hiểu rồi, càng hiểu thì thấy mình càng tăm tối.

"Cho mình là kẻ đui mù": Khi các bạn tu được sáng suốt rồi, các bạn mới tự oán trách. "Trời ơi! tại sao tôi đui mù, tại sao tôi dại dột vậy, tôi có cái cảnh thanh nhẹ mà chính tôi có thể đi được tại sao tôi không đi?"

"Có tâm không phát chẳng tu chẳng về": Ông Phật có tâm, tôi cũng có tâm. Tại sao tôi không phát tâm cứu người, không chịu sửa chữa để trở về, mà cứ la đà tại thế mãi mãi, cứ bơ vơ mãi. Cứ làm như người say rượu."

"Bỏ quên chơn lý hương quê": Không biết sự thật là chơn lý, sự thật là hương quê. Cho nên, chúng ta phải thật thà mới hòa hợp với sự thật thà được, còn nếu chúng ta không có thật thà làm sao hòa hợp được. Chúng ta cứ xảo trá hoài, đối với Phật cũng xảo trá, mà đối với Trời cũng xảo trá. Xạo xạo, tu cho có chừng cũng xảo trá.

"Hồn mê tăm tối khó về đến nơi": Hồn mê càng ngày càng tăm tối. Dụng cái lý, chê sự sáng suốt của chính mình làm sao về đến nơi.

Cứ làm cái bình phong giả tạm đó rồi che sự sáng suốt của mình. Tưởng ta là hay, tưởng ta là giỏi thì bị kẹt.

Cho nên, chúng ta phải qua cơn vô cùng động loạn thì hồn mới nhập xác làm con người tại thế. Con người mà xuống thế gian giáng sanh khóc la biết bao nhiêu qua cơn vô cùng động loạn rồi hồn mới được nhập xác làm con người tại thế. Rồi đua theo sự sống hằng ngày lôi cuốn bởi mắt thấy tai nghe mà quên về nơi thanh tịnh sẵn có của chính mình. Đó, quên đi vì theo đuổi cái ngoại cảnh mặt tiền mà quên trở về nội tâm. Có bây nhiêu đó mà trở nên ngông cuồng, làm những điều sai quấy mà không hay.

"*Làm người lầm tưởng là tinh":* Tưởng là mình giỏi lắm, tinh lắm, hay lắm, mưu mô lắm, có thể đạt tới được, nhưng mà bao giờ đạt được bạn ơi! Bao nhiêu kế hoạch từ nhỏ tới lớn của bạn đã thành được mấy cái?

"*Đâu dè mình đã bất minh chơn tình":* Mình không hiểu sự thật. Mình đã xạo lấy mình và gạt lấy mình mà thôi, thành ra nó không thành công là vì đó.

"*Cha Trời Mẹ Đất hiển linh":* Cha Trời Mẹ Đất rất hiển linh, hóa sanh vạn vật, dìu dắt chúng ta, thử tâm chúng ta, thử lòng chúng ta, cho sự sáng suốt để thử tâm trí chúng ta.

"*Dạy cho hiểu biết diệt sinh thế nào":* Dạy cho hiểu biết được sự chết và sự sống ra thế nào? Cho chúng ta hiểu hằng ngày có kẻ sống người chết để dạy ai? Kẻ chết thì dạy người sống, rõ ràng. Kẻ bệnh thì dạy người anh hùng xưng danh tại thế. Một ngày kia lâm bệnh rồi người mới biết anh hùng được bao nhiêu phút. Lúc đó chúng ta hiểu rồi, càng ngày càng hiểu càng minh, chỉ sửa mình thôi chớ không dám động một ai hết, rốt cuộc cũng chả dám khuyên ai. Tùy duyên trợ hành mà thôi chớ chẳng dám nói gì hơn là ta sửa ta.

Có sống thì phải có chết, có chết thì phải có sống. Người đời phần đông bất minh định luật của càn khôn vũ trụ. Cứ bám lấy sự bất chánh rồi đâm ra bơ vơ và đau khổ. Sự bất chánh đó có nhiều lớp sơn phết lên lắm. Nói: "Tôi tu. Dạ thưa con là Phật tử đây, con lo tu đây." Chót lưỡi, đôi môi thôi chứ sự thật không có, không chịu tu rồi làm những điều sái quấy. Buôn Thánh bán Thần, bán luôn Phật tượng để ăn nữa cũng có. Không làm được điều gì hữu ích cho chính mình hết mà chỉ đem lại sự đau khổ cho chính mình thôi.

Cho nên phải xét đoán trong giờ phút lâm chung, giờ phút đau khổ. Tu phải thực tình tu, thực tâm tu, không nên tự gạt mình nữa. Làm sao gạt ông Trời, ông Phật được? Trời Phật thấy mình rõ hơn mình thấy Ngài, làm sao mình gạt họ được?

Cho nên phải sửa mình là chánh, sửa mình để hiểu mình mới tiến hóa được, còn nếu không sửa mình để hiểu mình làm sao tiến hóa được. Một hành trình đầy công phu của Cha Trời đã sắp đặt cho chúng ta, thể xác tinh vi, phương tiện tinh vi. Các bạn đã sống được chế độ tự do này, các bạn thấy nhiều phương tiện rất tinh vi. Các bạn ngồi trên một chiếc xe đò, các bạn có đủ phương tiện, bao nhiêu người lo cho bạn đi đến nơi đến chốn được yên ổn. Đó là sự tinh vi, đó là sự giáo dục của Thượng Đế đã giúp cho các bạn và dạy dỗ các bạn, cho các bạn được học hỏi, được tiến hóa, được thanh tịnh. Các phương tiện trong chiếc xe đó không chịu đồng loạt tiến hóa trong trật tự thì làm sao đưa các bạn đi đến nơi đến chốn được.

Hằng ngày, các bạn ngồi trên xe hơi đi chỗ này, chỗ nọ nhưng mà các bạn không chịu học cái bài đó. Bài đó là bài trật tự của càn khôn vũ trụ mà các bộ phận phải di động đúng luật, đúng thì, đúng giờ mới chuyển đến nơi đến chốn, thấy rõ chưa? Rồi tâm trí của các bạn cũng vậy, phần hồn các bạn cũng vậy, vía các bạn cũng vậy. Phải tu cho đúng thì, đúng giờ, đúng khắc mới tới nơi. Phải tu bằng cách nào? Phải đều đều, đều hòa mọi nơi mọi giới mới được. Chứ nay một chút rồi mai lôi thôi, mốt xục xịch, cứ vậy hoài thì làm sao đi đến nơi. Không bao giờ tiến tới.

Cho nên, khi chúng ta làm một việc gì, chúng ta phải chấp nhận, chịu lấy tội trạng của chúng ta và nắm đó để học và tiến, chớ không nên chối hay bỏ. Tôi học để tôi hiểu, nên học nên tiến. Can đảm lên, có gì đâu phải sợ sệt. Sự sáng suốt của Thượng Đế cho các bạn việc làm hiện tại. Các bạn đi làm hằng ngày, các bạn biết tôi đi làm việc cho Thượng Đế và để tôi học những cái gì của Thượng Đế ban cho tôi. Người thương yêu nhất đời tôi là Thượng Đế, chỉ Người mới biết thương yêu tôi và đã cho tôi học hỏi, cho tôi tiến hóa. Tôi phải cần kiệm, tôi phải liêm chính để học, để vun bồi sự sáng suốt của chính tôi. Vậy thử hỏi các bạn tiến hay lùi? Không bao giờ lùi. Các bạn đi làm việc gì cũng là việc của Thượng Đế. Các bạn nấu ăn, quét đất, làm cái gì cũng là bài học của Thượng Đế,

dạy tâm các bạn để các bạn hiểu, phải hết sức tận tâm, để hết tâm trí vào đó học thì không bao giờ các bạn thua lỗ, chỉ có tiến bộ và tốt đẹp mà thôi.

Rồi các bạn xây dựng hàng rào tình thương ở xung quanh các bạn. Các bạn càng rõ Thượng Đế hơn. Ai ai cũng mến các bạn, ai cũng thương các bạn. Ai cho các bạn? Đó là Thượng Đế cho các bạn trong công tác của đời mà các bạn đạt tới đạo. Các bạn biết rằng đó là công tác của Thượng Đế, chỉ có Ngài mới bày ra những chuyện nghịch thuận tại thế cho mọi người học hỏi để tiến hóa. Chớ con người không đủ trí tuệ mà làm ra một điều gì. Hiện tại các bạn đang dòm đang thấy trước mắt các bạn, các bạn không làm được đâu.

Các bạn suy nghĩ cũng nhờ bề trên mới có sự suy nghĩ. Nhờ cả càn khôn vũ trụ chuyển ánh sáng cho các bạn, các bạn mới có tâm tư sáng suốt đó để học, để tiến, chứ không phải chính các bạn có đâu. Tôi đã nói đậy cái khạp lại là các bạn không làm được việc gì. Cho nên sự liên hệ của các bạn lớn lắm, cả càn khôn vũ trụ, không phải phạm vi eo hẹp, đừng tưởng lầm chúng ta trong phạm vi eo hẹp. Cho nên việc làm gì của các bạn cũng phải nghĩ tới Thượng Đế. Mà khi các bạn thất nghiệp các bạn cũng nói rằng Thượng Đế cho các bạn thất nghiệp để hiểu bạn hơn vì sự sai lầm của chính bạn, vì sự lười biếng của chính bạn, vì sự chậm trễ, bê trễ của bạn. Cho nên, phải có một ngày phạt để các bạn hiểu lấy các bạn nhiều hơn. Hoặc là có cơ hội cho các bạn thiếu tu Ngài phải đem các bạn đi một chỗ nào ổn định để xây dựng quyết tâm dũng chí cho bạn tiến. Cũng là Ngài làm hết chứ không phải người phàm làm, không phải ông Phật làm. Ông Phật chỉ tu để ảnh hưởng thôi, còn việc làm chính đáng hằng ngày, hằng giờ, hằng phút khắc của các bạn là Thượng Đế an bài. Đấng Cha Lành rất tinh vi, có cái nẻo pháp ở bên trong để dạy các bạn mà các bạn không thanh tịnh, không đoán được lời dạy đó. Nhưng mà cũng sửa hành động các bạn để các bạn đi tới.

Cho nên, nhiều người chưa ngộ pháp thì phải nhiều năm, nhiều ngày, nhiều giờ lắm mới biết rõ được chơn lý. Chơn lý luôn luôn ôm lấy chúng ta, dạy chúng ta và cho chúng ta có cơ hội tiến hóa tốt đẹp, không có bị kẹt. Vì mình đã tự tạo sự kẹt cho chính mình mà thôi. Chúng ta càng tu càng thấy cảm mến, càng vạch ra thì càng rõ, càng vạch thì càng minh, càng vạch thì càng thấy rõ thực chất

của Thượng Đế ở trong các bạn, đủ mọi trạng thái ở trong các bạn. Cho nên các bạn tu rồi các bạn thấy rõ quý mến Đấng Cha Lành. Khi các bạn quý mến Đấng Cha Lành thì các bạn sẽ phát tâm thương yêu muôn loài vạn vật. Sự sáng suốt càng ngày càng cho các bạn được phát tâm thương yêu mọi người. Đó là sáng suốt của Thượng Đế.

Các bạn tu, càng ngày càng thấy sự quý giá của bậc làm cha, bậc làm mẹ. Càng thanh tịnh càng thấy tội lỗi của chính mình. Càng thấy tội lỗi của chính mình thì càng có cơ hội tiến hóa. Còn nếu các bạn không thấy tội lỗi của chính các bạn thì làm sao các bạn sửa chữa? Thấy được tội lỗi của các bạn rồi thì các bạn bằng lòng tự sửa chữa, đó là gì? Tiến hóa, thì chúng ta luôn luôn tiến hóa, tiến hóa trong vui tươi, sung sướng.

Chúng ta có nhà thờ trong tâm. Chúng ta có chùa trong tâm. Chúng ta có tình thương và đạo đức trong tâm. Chúng ta có phần thanh điển chiếu hóa trên bộ đầu để tiến hóa mãi mãi. Sung sướng vô cùng. Bất cứ giờ phút khắc nào cũng là giờ làm việc cho Thượng Đế. Vui lên để hưởng ngày giờ vinh quang với Đấng Cha Lành.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 18

Xuyên qua cực nhọc tâm tầm tiến
Thế cảnh đảo điên tạo nỗi phiền
Cha mẹ chẳng còn quy định giác
Luân hồi tái tục ngộ tiền duyên.

Tiền duyên cảm động triền miên
Dạy cho hiểu biết sự liên kết tình
Đạo đời ẩn núp trong mình
Không khai khó triển khó minh cực hình
Tu thời tự giải tự minh
Chính tâm tu luyện hợp khuynh Phật Trời
Mắt xem thế tạm cảnh đời
Tâm xem nghịch thuận do Trời dạy ban
Thế gian lập đạo luận bàn
Phân minh đời đạo mở đàng tự đi
Trí người phân xét nghĩ suy
Lý Trời chuyển hóa thân thì tạm an
Thông minh khai mở nhiều màn
U mê phải chịu theo đàng mà đi
Thực hành càng nghĩ càng suy
Chính mình chưa giác thân thì chưa an
Thành tâm học hỏi mở đàng
Dựng xây tiến hóa Trời ban chơn tình
Khai thông sửa chữa lấy mình
Minh Trời minh Phật minh tình giả chơn
Tu rồi minh cảm nhớ ơn
Thiên cơ Trời Phật quy hườn hư không.

Montreal, ngày 10-5-1980

"Xuyên qua cực nhọc tâm tầm tiến": Chúng ta xuống thế gian sống trong sự cực khổ, nhọc nhằn nhiên hậu chơn tâm chúng ta mới phát khởi đứng lên tìm một lối thoát cho chính mình. Nếu không có đau khổ, không có cực nhọc, không ai chịu tầm tiến cả. Chúng ta thấy rõ ràng từ nhỏ đến lớn, chúng ta xuống thế gian có người nâng niu, nhưng mà sống trong cực nhọc, đau khổ, khóc la. Mọi người đều ở trong trạng thái đó rồi lớn lên phải lo từ chuyện này tới chuyện kia cũng ở trong cực nhọc mà thôi. Rồi sự kích động và phản động tùy duyên hành cho nội tâm phải tự xuất phát một tâm trí bất khuất để tầm tiến.

"Thế cảnh đảo điên tạo nỗi phiền": Ở thế gian thấy mình đã lộn xộn, dòm thiên hạ càng lộn xộn nữa. Thế cảnh đảo điên tạo nỗi phiền. Chính mình lo cho mình không xong, rồi thiên hạ càng rối loạn thêm nữa. Cảnh đã đem lại những sự phiền cho nội tâm.

"Cha mẹ chẳng còn quy định giác": Cha mẹ thì không thế nào trở về được cái thời gian yên ổn, tại sao? Vì sự động loạn của gia cang, của chồng của vợ, rồi tới các con, rồi tới xã hội. Làm sao quy định giác nổi trong sự khổ cực triền miên đòi hỏi 24 trên 24. Có giờ giấc nào, các bạn làm cha mẹ ngày hôm nay các bạn được sung sướng ở chỗ nào. Các bạn nói tôi tu, tôi không lo. Các bạn thử không lo cũng buộc các bạn phải lo.

Nếu mà không cương quyết hành, không cương quyết giải làm sao có được một chút đỉnh ổn định như ngày hôm nay. Chúng ta dùng lý thuyết để lý luận mãi nhưng mà làm không được. Nói thì hay, làm một chập thì giận trong tâm, buồn trong tâm, đau khổ. Thấy cái gì cũng bực mình hết là tại sao? Tại bên trong của mình đã loạn rồi, không ổn định. Nếu ổn định đâu đó có trật tự thì chúng ta đi tới định giác rồi, vì thiếu trật tự nên chúng ta thấy một chút công chuyện chúng ta thấy lộn xộn rồi, thấy đau buồn, thấy khổ cực.

"Luân hồi tái tục ngộ tiền duyên": Không ổn định được rồi luân hồi chết đi sống lại, tái tục. Sự vay trả lập thành gia đình tại thế gian sống làm người rồi chết. Chết rồi tái sanh, tái sanh rồi học nữa. Nhồi quả, vợ chồng cũng là ở trong cảnh nhồi quả. Con cái cũng ở trong cảnh nhồi quả, rồi khắt khe lẫn nhau, để chi? Để tìm đường tiến. Tạo ra cảnh khổ không hà, chẳng có ai sướng. Tưởng đâu tôi làm bà này, bà kia, tôi giàu, tôi sướng. Đâu có sướng! Tôi khổ ai biết cho tôi? Chỉ có ông Trời biết tôi. Một mình tôi nhỏ bé như thế

này mà lo cho mọi người, đâm ra bực tức, tại sao? Đó là nhồi quả đó các bạn ơi! Các bạn được nhồi quả rồi các bạn mới chán chê cái cảnh thế sự. Các bạn chán chê hành động của chính bạn, bản tánh đen tối của chính bạn. Rồi các bạn buông bỏ tất cả mọi sự, tùy duyên trợ hành trong giờ đó.

Cho nên, chúng ta có cái pháp để tu lại thấy sớm hơn. Như các bạn tu so sánh, lúc người tu trong chùa bao nhiêu năm, mình tu bao nhiêu năm. Tại sao mình tu thấy càng ngày càng bực tức, càng sân si rồi càng hiểu càng minh. Chính những chuyện đó là mình làm chứ chẳng ai làm. Làm cho gia đình bất ổn, làm cho chồng con không yên là tại ai? Tại mình. Tại mình sống trong vô minh không hiểu, tưởng là sự việc của chính chúng ta đã suy nghĩ đó là đúng, nhưng mà hoàn toàn sai. Tùy duyên ngộ hành thì đúng hơn. Chúng ta học từ giai đoạn một, làm từ bài vở một, rồi để thấu đáo còn hay hơn các bạn ôm một đống đó rồi làm không được.

Nhiều người nam cũng như nữ ôm tất cả những chuyện gia đình, tưởng sự khôn lanh của mình bảo bọc được tất cả mọi người, nhưng mà rốt cuộc rồi chồng chất sự đau khổ, buồn tủi, vì chẳng ai biết mình, chẳng ai giúp được mình ngoài mình mà thôi. Nhưng mà nhiên hậu càng tu, rồi mới thấy rõ đó cũng là Thượng Đế sắp đặt cho chúng ta có cơ hội hiểu chúng ta nhiều hơn. Sửa lấy chúng ta nhiều hơn để buông bỏ tất cả những tánh hư tật xấu, mà muốn qua quyền của Thượng Đế. Cho nên, chúng ta thấy chúng ta động nhiều quá, chúng ta sân nhiều quá. Chúng ta không biết sử dụng cái bản tánh sáng suốt của Thượng Đế đã ban cho chúng ta là hướng thượng để hóa giải.

"Tiền duyên cảm động triền miên": Đó, cái tiền duyên cảm động triền miên. Mẹ thương con, con thương mẹ, vợ thương chồng. Rồi mất tí tí chút xíu thì cảm động muốn khóc, nó buồn, nó tủi… nó vì ai? Nó vì những người tiền duyên của nó, rồi nó đau khổ.

"Dạy cho hiểu biết sự liên kết tình": Thượng Đế đã dạy cho biết sự liên kết quá trình của tiền kiếp tới bây giờ, ngày nay mới tái ngộ. Muốn buông bỏ cũng buông bỏ không được, tại sao? Vì chúng ta thiếu cái hạnh đó, phải học cái hạnh đó. Các bạn có hung hăng, có tính toán giỏi cách mấy đi nữa, rồi cái đó cảm động bạn thì bạn phải lo. Vì cái hạnh đó chưa có hoàn thành, cho nên phải lập hạnh hoàn thành ráng tu, sửa tâm. Chúng ta đã sửa bên trong, sửa trí óc

thân điển của nội bộ chúng ta, để chi? Để hòa với tất cả, học với tất cả. Cho nên, cái tầm tiến càng ngày càng nới rộng, không bực tức, thanh tịnh. Thấy rõ sự sai lầm của chính mình.

"Đạo đời ẩn núp trong mình": Đạo cũng như đời ở trong tâm của các bạn, ở trong mình các bạn. Từ đầu chí chân đều có đạo, mà từ đầu chí chân đều có đời. Sự đấu tranh bảo vệ để có sự sống cho thể xác đó là đời. Còn đạo là sự sáng suốt, tha thứ, thương yêu, cảm động, phát tâm cứu độ, đó là đạo. Còn tu tới siêu phàm thấy rõ thanh tịnh là đạo.

"Không khai khó triển khó minh cực hình": Không khai làm sao phát triển được. Không hiểu tại sao tôi cứ khổ hoài. Có tiền tôi cũng khổ, mà không tiền tôi cũng khổ. Tại sao? Vì tôi chưa cảm thông lấy chính tôi. Tôi chưa hiểu tôi, tôi chưa hiểu quyền năng của Thượng Đế cho tôi có cơ hội tiến hóa. Cho tôi học cực để sau này phần hồn tôi được thanh nhẹ. Tôi không trì chí để học hỏi, nhưng mà tôi phản cảm thì tôi tiến tới một bước lùi ba bước rõ ràng. Do cái bản tánh sân si, đau khổ tạo cho tôi buồn.

Tôi phải lần lượt, phải lo tu lo hành để đâu đó có trật tự rồi hướng thượng. Mỗi một việc gì xảy đến là phải hướng thượng để giải quyết, không nên u ơ trần thế, không nên sử dụng cặp mắt phàm của chúng ta. Các bạn đang thấy đây không phải chánh, đang nghe đây cũng chưa đúng, đang nói cũng chưa đúng. Nếu đúng các bạn đâu có thay đổi liền liền trong nội tâm đâu.

"Tu thời tự giải tự minh": Mình phải giải quyết mọi sự nan giải của nội tâm. Nếu bây giờ các bạn tu mà không chịu giải, cứ ôm lấy bản tánh nói cha mẹ tôi sanh vậy, tôi phải vậy là hư rồi. Các bạn hướng thượng mới tiến được trong nơi thầm kín cởi mở, mới minh được.

"Chính tâm tu luyện hợp khuynh Phật Trời": Mình dùng cái chính tâm tu luyện để hợp sự chuyển hướng phát triển của Phật Trời đưa tâm linh đến nơi mục đích tối thượng.

"Mắt xem thế tạm cảnh đời": Cặp mắt chúng ta xem thế cảnh, thấy cảnh đời là tạm thôi. Ta dòm thấy tất cả đâu có gì bền vững đâu các bạn. Chúng ta là người Việt Nam thấy rõ bao nhiêu tiền của quá khứ. Ban đầu muốn tìm thì thấy nó chắc chắn lắm, nhưng mà tìm rồi thì chúng ta thấy có gì đâu, tạm không hà! Trước kia có của nay không còn gì hết. Đó, cảnh đời thấy cái gì cũng tạm hết. Các bạn đã giữ của trong mình cho đầy đủ, hột soàn lớn thiệt lớn mà

ráp ở trong bụng cột chặt, rồi một ngày kia các bạn cũng không đem đi được, nhưng mà cái Mô Ni Châu các bạn mới đem đi được. Đó là cái hột soàn đời đời quang chiếu sáng suốt ngay trung tim chơn mày xuất phát đó.

"Tâm xem nghịch thuận do Trời dạy ban": Mắt xem thế tạm cảnh đời, chúng ta khi mà xuất phát được Mô Ni Châu rồi thì chúng ta thấy dời khỏi cảnh tạm. Chúng ta không dùng cái nhãn dục thế gian nữa, cặp mắt thịt nữa.

Lúc đó, chúng ta lấy Mô Ni Châu xem xét thì chúng ta thấy Thượng Đế rất tinh vi, an bài mọi bài vở để dạy, để giáo dục cho chính phần hồn tiến hóa. Cho nên mỗi người một tình cảnh khác nhau. Có người đã nói rằng tôi tu, tôi hiểu lý. Cái gì tôi cũng hiểu, nhưng mà cũng đâm đầu ôm lấy sự tăm tối không chịu buông bỏ tất cả những sự tăm tối của chính mình, đâm ra lo đầu này, lo đầu kia, rốt cuộc không có kết quả. Hiểu trước rồi, mỗi một đứa con có một nghiệp quả, mỗi một người có phận sự của chính nó đối với Thượng Đế thì chúng ta còn gì lo nữa, chỉ lo cho mình đó là chánh.

Thấy không! Cái nghiệp tại thế thì chúng ta nâng niu xây dựng trong tình thương và đạo đức để cởi mở mà thôi, đó là chánh tâm. Còn chúng ta lo cho ngu muội rồi gây ra sự buồn tủi bực tức thì làm cho chúng ta chậm tiến mà thôi, đâu có tiến được. Nếu các bạn tu mà nay động, mai động thì một mặt tôi muốn gỡ rối, một mặt tôi tạo thêm rối chẳng ích gì.

"Thế gian lập đạo luận bàn": Tổ chức đạo này, đạo kia, đạo nọ để xem xét, để hiểu. Đạo là gì? Sự cao siêu, người phàm không vói tới được kêu bằng đạo. Tu đạo này, tu đạo kia. Có ông Tổ đủ thứ hết! Đó, luận bàn để tìm lối thoát.

"Phân minh đời đạo mở đàng tự đi": Phân minh đời ra thế nào, đạo ra thế nào. Phải thế nào mới tự đi? Chúng ta phải tu, phải thực hành. Lập đạo mà không thực hành đúng như lời chơn giải của đạo pháp làm sao tự đi được. Cho nên chúng ta phân minh rồi thì chúng ta thấy tự đi được.

"Trí người phân xét nghĩ suy": Cái trí thì phải phân xét chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ để suy nghĩ chín chắn hay là không.

"Lý Trời chuyển hóa thân thì tạm an": Các bạn nghĩ gì thì nghĩ, làm gì thì làm. Rốt cuộc các bạn cũng phải nhờ tới lý Trời, nhờ có thanh khí điển của trời đất chuyển hóa, thân mới được tạm an. Còn không

làm sao sống. Một ngày tới tối nhầm lẫn, làm không kịp, giải quyết không xong nhưng mà cũng nhờ lý Trời đã chuyển hóa thì thân tạm an. Cho chúng ta triển hạn và có cơ hội để tìm hiểu sự sai lầm của chính mình.

"Thông minh khai mở nhiều màn": Khi người tu mà thông minh mở được trung tim bộ đầu thì được khai mở nhiều màn. Khai thông rồi, hiểu biết rất nhiều, triền miên học hỏi thanh khí điển bên trên.

"U mê phải chịu theo đàng mà đi": U mê là không có cơ hội tự phát triển, không dám vươn lên. Sợ Trời sợ Phật rốt cuộc không chịu gần Trời gần Phật. Cứ theo cái đà thiên hạ đi sao tôi đi vậy, chứ không biết tự sửa mình, không biết cách mạng lấy bản thân mình, không biết sửa cái luồng điển của mình từ trược tiến tới thanh.

"Thực hành càng nghĩ càng suy": Mình thực hành rồi thì càng nghĩ càng suy.

"Chính mình chưa giác thân thì chưa an": Chính mình chưa giác, mình chưa hiểu, chưa rõ cái gì hết. Cái thân chưa an, làm sao yên được. Càng tu rồi các bạn thấy càng ngu, càng chậm, càng thê thảm, càng buồn tủi. Lúc đó, chính mình chưa giác, mình chưa thanh lọc lấy mình, chưa lập lại trật tự hòa hợp với càn khôn vũ trụ thì thân chưa an. Chưa có xong, chưa có an, thấy làm con người vậy chứ sống trong cảnh bơ vơ đau khổ, chậm trễ. Bởi vì bản thể này là cái bản thể thuộc về trược chậm, mà sống về ngoại cảnh của cái bản thể nữa nó càng trược hơn nữa.

"Thành tâm học hỏi mở đàng": Chúng ta thành tâm trong sự thầm kín, thành tâm cương quyết học hỏi mở đàng, mở đường lối đi tới. Định luật sanh, lão, bệnh, tử tôi đã học rồi. Sanh ra làm người, bây giờ tôi đã già rồi làm sao, làm sao tôi thi đua với cái già cho kịp thời gian để tôi tiến hóa. Cái già nó đang hăm tôi, cái chết nó đang hăm tôi. Bây giờ tôi không tiến kịp làm sao tôi hiểu được tôi mà tôi chấp nhận. Tôi thấy ly khai là sự sung sướng. Tôi thấy ly khai thì tôi là người được thi đậu ra khỏi trường để tiến hóa nơi khác. Chấp nhận! Nếu tôi không thấy điều đó, là tôi đau khổ. Trời ơi! Rủi tôi chết, tôi bỏ chồng bỏ con, tôi bỏ vợ bỏ con… ai lo đây? Đó là tại vì tôi chưa hiểu đây là một trường đại học dạy tôi, đang mở trí cho tâm hồn tôi được tiến hóa. Tôi không hiểu thì tôi phải ôm lấy, chuốc lấy sự đau khổ. Giữ lấy sự đau khổ là các bạn chậm rồi, làm sao tiến tới được.

Cho nên chúng ta phải triền miên tiến hóa, không chịu dậm chân tại chỗ. Phải tiến tới trong thực hành.

"Dựng xây tiến hóa Trời ban chơn tình": Chúng ta phải dựng xây tiến hóa thì lúc đó bề trên mới cho chúng ta thấy càng ngày càng rõ chơn tình. Các bạn tu tới ngày nay, các bạn thấy có một phần ổn định, ai cho? Ai hiểu tâm trạng của các bạn bằng Trời hiểu? Sự thanh thản của Trời Phật ban bố cho các bạn càng ngày càng hiểu sự thanh thản của chính mình, sự ổn định của chính mình.

"Khai thông sửa chữa lấy mình": Dạy ai hơn là dạy mình. Bởi vì bao nhiêu năm nay đâu có biết sửa mình. Giỏi lắm, tính toán làm ăn đủ chuyện mà không biết sửa mình, sự khai thông sửa chữa lấy mình.

"Minh Trời minh Phật minh tình giả chơn": Muốn làm Trời, làm Phật phải qua những sự thử thách, ai ai cũng phải qua sự đau thương khổ cực. Đó, minh tình giả chơn mới biết sự thật, sự chơn ra thế nào.

"Tu rồi minh cảm nhớ ơn": Mình tu rồi, minh cảm nhớ ơn Trời Phật. Kẻ đi trước, người đã tạo ra cảnh để đưa phần hồn tiến hóa đâu phải chuyện giỡn. Hồn là tinh vi xảo trá nhất trần gian này. Náo động cả Thiên Đình. Đó là do phần hồn mà thôi. Chúng ta tu rồi thì minh cảm nhớ ơn. Biết được sự dẫn dắt của bề trên để cho chúng ta tiến bộ.

"Thiên cơ Trời Phật quy hườn hư không": Thấy được thiên cơ sắp đặt trật tự càn khôn vũ trụ. Rốt cuộc phải trở về với sự không động tiến hóa đời đời. Khi mà chúng ta hiểu giá trị của sự không động tiến hóa đời đời thì chúng ta càng tu hơn. Cái đó các bạn mới thấy là hạnh phúc. Cái đó các bạn mới thấy là sung sướng. Cái đó mới là giải quyết mọi sự nan giải của chính bạn. Lúc đó, các bạn mới thấy Trời ở đâu. Phần nhẹ thì làm Trời, phần nặng thì làm đất, đã có từ lâu. Nguyên căn mọi linh căn của mọi người đều ở trên thanh nhẹ chuyển xuống thế gian. Xuống thế gian là một nơi thử thách học hỏi để tiến hóa, liên tục triền miên dạy dỗ, kích động và phản động để chúng ta tiến hóa, không giờ giấc nào mà các bạn được ngưng. Phải học, phải tiến, dù có làm biếng cách mấy cũng phải sống trong sự chuyển hóa. Trong cái tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục, đó là sự chuyển hóa, mà hiểu sử dụng hay là không hiểu sử dụng.

Thắc mắc rồi đi tới hòa cảm, mọi người đều ở trong cái nguyên năng đó mới đạt tới sự thanh tịnh ở tương lai. Còn chúng ta hành

pháp thì chúng ta phải thế nào? Siêng năng hơn, cố gắng hơn. Phải giải quyết lấy mình nhiều hơn. Ngoại cảnh không phải chuyện chúng ta giải, ngoại cảnh là bài học đưa ra thôi, còn thâm tâm đó là trả bài. Thâm tâm minh bạch đó là trả bài, sáng suốt.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 18

Tiến về thanh cảnh hư vô
Biết cha hiểu mẹ tiền đồ dựng xây
Thế gian sống cảnh tớ thầy
Tâm không động loạn đêm ngày khai tâm.

Học thanh học trược học hoài
Học cho hết lý chuyển thay cõi trần
Trở về hưởng ứng cán cân
Tự phân chơn giả tự lần tiến lên.

Không hành cũng kể như mù
Vì tâm lười biếng chẳng tu chẳng về
Quy hình mới rõ hương quê
Mẹ không có bỏ con về đi con.

Thương con mẹ bảo con về
Cùng me phát triển hương quê đạo đời
Mong con hiểu lý phân lời
Tình me đạo đạt chẳng rời mẹ con.

Montreal, ngày 10-5-1980

"Tiến về thanh cảnh hư vô": Chúng ta tiến về thanh cảnh hư vô. Tâm chúng ta phải đi trở về chỗ đời đời không động, không hư hao, không mất nữa.
"Biết cha hiểu mẹ tiền đồ dựng xây": Chúng ta mới biết cha biết mẹ. Biết nguyên lý của cha mẹ để làm gì? Để xây dựng tiền đồ phát triển vô cùng tận của tâm linh.
"Thế gian sống cảnh tớ thầy": Người này sai người kia, người kia sai người nọ, chèn ép lẫn nhau, rồi nặn vọt ra, rồi đi lấy của thiên hạ.

"Tâm không động loạn đêm ngày khai tâm": Tâm chúng ta lúc đó không động loạn nữa, đêm ngày mới khai tâm. Còn tâm chúng ta cứ động loạn hoài, cứ sân si tính tới việc này, việc kia, việc nọ hơn thua, thì làm sao mà khai tâm được. Cho nên mang tiếng tu mà thiếu tu. Không hiểu bồi bổ sự tiến hóa của chính mình, đâu có phải người tu, mà là người đi tạo động loạn và gặt hái sự động loạn mà thôi. Có phần hồn thanh nhẹ mới ở nơi đó được, có thể xác làm sao ở đó trụ trì được. Đứng một chút cũng không được, cũng bị rơi, mà chúng ta thanh nhẹ rồi chúng ta mới ở nơi đó được. Trí chúng ta càng minh, tâm càng huệ, sự sáng suốt lại triền miên ứng hầu những gì mẹ hiền đã hằng ban rải.

Đó, chúng ta thấy rõ rồi, mẹ hiền đã buông cho chúng ta có cơ hội, nâng niu chúng ta, dìu dắt chúng ta, xây dựng trong tình thương của vật chất để chúng ta trở về với tâm linh sẵn có. Còn nếu chúng ta không hiểu giai đoạn đó, chúng ta ở trong thắc mắc, ở trong đau khổ, ở trong buồn tủi, ở trong sự tạo nhục cho chính bản thân của chúng ta mà thôi.

"Học thanh học trược học hoài": Ngày tới tối, các bạn không thanh thì trược, không trược thì thanh, không sân si thì cười, luôn luôn như vậy, học hoài.

"Học cho hết lý chuyển thay cõi trần": Tôi rõ chơn lý, rõ ràng như vậy thì chúng ta thấy sự học hành này mới thay thế cõi trần được là sự sáng suốt. Khi các bạn có sáng suốt rồi thì các bạn đâu có cần đếm xỉa thế gian nữa. Chuyện này, lớp này tôi đã học, bài này tôi học rồi, tôi cần phải học bài thanh cao. Nó chuyển thay cõi trần rồi thì lúc đó các bạn sống trong tâm tư ổn định, thăng hoa, sáng suốt, hằng ngày cứ chỉ học để đi lên mà thôi. Càng mở thêm chứ không bị kẹt.

"Trở về hưởng ứng cán cân": Trở về hưởng ứng cán cân của Đấng Tạo Hóa. Đó là sự công bằng của Đấng Tạo Hóa.

"Tự phân chơn giả tự lần tiến lên": Phân sự chơn, sự giả rồi mình mới lần tiến lên được. Chơn cũng không biết mà giả cũng không biết, dồn một cục đó rồi là một người ngu. Đó là trình độ của con thú, chậm tiến. Cứ nuôi dưỡng sự sân si tưởng mình là giỏi, tưởng mình là đắc, đó là bị kẹt. Còn chúng ta mở hết? Không! Chưa chắc điều chúng ta suy nghĩ mà đúng. Không đúng đâu. Chúng ta phải buông bỏ, không sống trong eo hẹp. Sống trong tình thương của

đạo đức. Sống trong sự cởi mở thanh nhẹ của trời đất. Tự dụng ý chí chuyển hóa mọi nơi mọi giới rõ chơn tình Trời Phật ban hành cho càn khôn vũ trụ.

Khi mà chúng ta rõ được rồi chúng ta chỉ thấy sự sai của mình mà thôi, chẳng có ai sai cả. Chính ta sai tạo nên chuyện không may cho chính ta. Tuy rằng có của nhưng mà không may vì bản tánh eo hẹp làm sao may mắn được. Cho nên, chúng ta phải mở ra, tất cả do bề trên sắp đặt. Chúng ta chẳng có tài cán gì mà tạo ra được một việc gì cho chính mình. Vật chất này là phương tiện để cho chúng ta học và tiến hóa mà thôi. Chồng con cũng là phương tiện học. Tất cả cặp mắt phàm thấy, lỗ tai phàm nghe, miệng phàm nói đều là bài học để tiến hóa mà thôi.

"Không hành cũng kể như mù": Con người mà không chịu thực hành, lười biếng không tiến triển nổi.

"Vì tâm lười biếng chẳng tu chẳng về": Cứ chậm trễ, cứ thây kệ nó, tới đâu không chịu sửa chữa lấy mình và không chịu vun bồi sự sáng suốt để tiến tới thì không bao giờ về được.

"Quy hình mới rõ hương quê": Chúng ta tu để quy hình. Bây giờ chúng ta tu cái pháp này, Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định thì các bạn mở ngay trung tim chơn mày mới xuất phát Mô Ni Châu. Cái Mô Ni Châu đó mới quy hình, mới rõ hương quê. Biết cái cảnh không động là đời đời, chúng ta trở về. Ở đời thì chúng ta chỉ thực hiện tình thương và đạo đức mới sống trong ý nghĩa, sống trong sự sáng suốt. Nếu các bạn không thực hiện tình thương và đạo đức làm sao sống trong ý nghĩa, sống trong sự sáng suốt của Thượng Đế đã ban. Chúng ta phải quy hình mới rõ hương quê.

"Mẹ không có bỏ con về đi con": Tình thương của người mẹ đâu có bỏ chúng ta. Chúng ta nên cố gắng để trở về với thanh cảnh của bề trên, sống trong lẽ sống đời lẫn đạo, đứng đắn trong chu trình tiến hóa. Sự nhắn nhủ luôn luôn đánh thức tâm hồn của con người hướng về quê mẹ và tình mẹ. Sự nhắn nhủ cảm động các bạn thâu đêm. Chúng ta thấy cần thương yêu Đấng Tạo Hóa nhiều hơn. Tình thương của bề trên đã gieo rắc cho chúng ta rất nhiều. Tình đời cũng như tình đạo. Các bạn ly hương ra cảnh tự do ở đây, rồi các bạn thấy cha mẹ thế nào? Đau khổ vì con, nhớ thương con, quý mến Trời Phật và cầu nguyện. Hằng đêm cầu nguyện để cho con mình được bình an, cầu nguyện để cho mẹ mình được ổn định sống

trong sự sống dành riêng của Trời Phật, cầu nguyện cho có được sự tiến hóa, sự thương yêu bộc phát trong nội tâm, chính tâm của mọi người. Cho nên, ở trong tình cảnh đó mà hiểu việc đó. Khi mà chúng ta ở trong tình cảnh đau khổ rúng động tâm hồn như thế đó thì chúng ta phải làm thế nào? Chúng ta càng phải tu nhiều hơn, càng phải sửa nhiều hơn, càng phải thực hiện tình thương và đạo đức nhiều hơn để cho tâm thần của chúng ta bớt bấn loạn. Trong thương yêu phát hiện tình mẹ con đời đời ở bề trên. Quan Thế Âm không bỏ chúng ta. Mẹ hiền thế gian không bỏ chúng ta. Chúng ta thấy sự thương yêu quý báu chẳng có gì quý hơn sự thương yêu đó. Mẹ con không muốn sự xa cách.

Khi các bạn không muốn sự xa cách đó thì phải làm sao? Vun bồi cho tâm linh sáng suốt, hào quang các bạn càng ngày càng rực rỡ. Đó là các bạn báo hiếu. Các bạn sẽ tiến tới gần Mẹ Tình Thương sẵn có của các bạn thì đâu có còn sự suy lụy nữa và đưa tay để cứu vớt chúng sanh mọi nơi mọi giới đang đau khổ. Kẻ có tiền, kẻ hung bạo, người hiền cũng đang kẹt. Kẹt vì sự bất minh của chính họ mà thôi. Ngày nay chúng ta tu, chúng ta cảm mến Trời Phật. Càng cảm mến càng thương yêu Đấng Cha Lành, càng thương yêu Mẹ Tình Thương của chúng ta. Chúng ta càng thấy ta rõ hơn. Chúng ta nên cố gắng ảnh hưởng mọi nơi mọi giới để họ có cơ hội xây dựng và tự tiến hóa để tránh hố sâu, tránh sự đau khổ sẽ xảy tới cho họ.

"Thương con mẹ bảo con về": Mẹ luôn luôn nhắc trong thâm tâm. Khi các bạn đau khổ lâu rồi, các bạn muốn rời bỏ đời qua đạo. Trong giờ phút đau khổ này, tôi muốn thế nào? Tôi muốn bỏ tất cả mọi sự để tôi về với mẹ hiền. Tôi về với sự thanh thản đời đời thương yêu của Trời Phật.

"Cùng me phát triển hương quê đạo đời": Phát triển cái cảnh không động, hương quê của đạo cũng như của đời. Khi các bạn sáng suốt rồi, ở đâu các bạn cũng sáng suốt. Ở đâu cũng là cảnh Trời. Ở đâu cũng là cảnh không động.

"Mong con hiểu lý phân lời": Mong con hiểu cái chơn lý của bề trên để phân lời.

"Tình me đạo đạt chẳng rời mẹ con": Hiểu được tình thương của người mẹ mà mình tiến tới tình thương của người mẹ. Mẹ con không bao giờ xa cách lẫn nhau nữa. Thể xác xa cách nhưng tâm tư luôn luôn hòa một, sống chung trong ngày đêm. Tại sao hòa một

được? Các bạn ngồi thiền, các bạn làm Pháp Luân, Thiền Định đó là đi tới ổn định, thanh tịnh. Cái thanh tịnh đó hòa hợp với thanh tịnh sẵn có của mẹ hiền, của chính bạn, rồi Mẹ Tình Thương cũng ở đó chứ không đâu. Cho nên chúng ta tu rồi, chúng ta được gần gũi nhiều hơn, sáng suốt nhiều hơn. Sự quý mến sẽ được bảo vệ tối đa khi con người đã tự thức giác và hướng về nội tâm. Khi các bạn hướng về nội tâm các bạn hiểu rồi, các bạn hiểu rõ các bạn ở đâu đến đây, rồi sẽ về đâu thì các bạn hướng về nội tâm. Mình càng phải làm việc cho mình nhiều hơn cho nó kịp thời, để tiến hóa theo chu trình sáng suốt của Thượng Đế an bài, của Mẹ Tình Thương đã sắp đặt từng giờ phút cho chúng ta. Cho nên chúng ta phải tiến, chẳng ai tiến cho chúng ta được. Chẳng ai thay thế sự tiến hóa của chính mình. Chính các bạn phải làm cho các bạn tiến hóa. Các bạn phải tu cho các bạn được cởi mở, chớ ai làm? Những người mới đến đây dự thính muốn tu lắm nhưng về phải hành. Hành trình các bạn ơi! Các bạn thấy rõ hành trình của mọi người, cái mức đi, mức tiến. Chúng ta xuống thế gian ngày nay có chén cơm ăn, nó dằn vặt biết là bao nhiêu, nhồi quả biết bao nhiêu. Bây giờ, các bạn muốn có cái quà ngồi đó thưởng thức một chút.

Còn cái chuyện hồn vía các bạn mà thượng thăng đi lên thì các bạn hết sức dày công hành pháp các bạn mới thấy, nhưng phải kiên tâm để nghiên cứu. Đây là con đường tiến để đưa các bạn đi. Các bạn càng ngày càng thấy rõ các bạn hơn. Các bạn thấy sự quý giá của tình thương và đạo đức. Các bạn thấy rõ phận sự của người cha và người mẹ. Các bạn thấy không? Sự thương yêu của chúng ta đối với con chúng ta vô bờ bến, thì chúng ta rõ được sự thương yêu của bề trên đối với chúng ta càng vô tận. Cho nên lắm lúc các bạn cảm động khóc, thương, mến, tưởng, để chi? Để các bạn được cơ hội tiến hóa, không phải khóc này là đau khổ. Khóc này là gây cho các bạn rối loạn đi tự tử đâu. Khóc này đưa các bạn tiến tới sự thanh nhẹ thương yêu. Nhớ mẹ hiền, nhớ cha ruột đời đời của chúng ta không bao giờ bỏ chúng ta, thương yêu chúng ta. Trong tâm của chúng ta ôm lấy Người và giữ lấy Người mãi mãi. Giữ sự sáng suốt của Người đã tạo cho nhân sinh được cơ hội tiến hóa, được thấy rõ họ hơn. Hỏi sự dày công bao la đó lấy gì sánh được, lấy gì bì được?

Cho nên, chúng ta càng tu thì càng xây dựng con đường hiếu thảo. Càng tu thì càng thực hiện tình thương và đạo đức là vậy. Không có

ai vượt qua cái cảnh đó được. Rốt cuộc, các bạn phải tiến về đó, các bạn mới thấy sự cao quý của bề trên. Ngày nay làm người cha, làm người mẹ, làm người con tại thế, thì các bạn dòm xuống con thú như thế nào? Nó cũng thương yêu. Con gà cũng biết đùm bọc con nó. Chúng ta là con người tại sao chúng ta không biết thực hiện tình thương và đạo đức đó các bạn!

Chúng ta còn nghĩ chuyện lường gạt lẫn nhau để đưa cho mọi người đi tới sự đau khổ mà chính chúng ta không thực hiện để giải quyết. Còn pháp Vô Vi này lại không, mình thực hiện, mình tu và mình ảnh hưởng người khác. Mình không dám buộc ai tu nhưng mà mình hành động để ảnh hưởng người khác. Vì con đường mình đã ra đi, đã được. Mình muốn vạch đường chỉ lối cho người khác tiếp tục để tiến tới trong cái hành trình sáng suốt này. Để cho mọi người tự thức giác tiến thân và thực hiện tình thương và đạo đức mới mong có ngày chánh giác thực hiện được thương yêu. Thành ra pháp này cũng không có thầy, chỉ có bạn để nghiên cứu.

Cho nên, mọi người chúng ta vui trong chỗ eo hẹp này, nhưng mà tình thương chúng ta bao la. Chúng ta ôm lấy chúng ta quy về một cội, quy về một cảnh, thương yêu đời đời của chúng ta. Chúng ta không có xa nhau. Chúng ta đã hứa hẹn nhau từ tiền kiếp. Ngày nay lại có cơ hội tái ngộ trong thương yêu, trong xây dựng. Mọi người đều phát tâm tự sửa để tiến.

Các bạn thấy trong thâm tâm các bạn được phát ra một tia sáng thương yêu xây dựng, mến cảm thực hành trong đường lối trìu mến của tình thương và đạo đức. Chuyện đó không ai xóa bỏ được và không có một khí giới nào có thể phá tan nó được. Khi các bạn ý thức được tình thương và đạo đức là quý giá, tình thương và đạo đức là đời đời. Lúc đó, không có bom nguyên tử nào xé lẻ nó được. Chỉ có chính các bạn vun bồi phàm ngã mà che lấp sự sáng suốt sẵn có của các bạn mà thôi. Nếu các bạn vun bồi chơn ngã và tiến hóa thì phàm ngã cũng phải trở về chơn. Chỉ có thực hành mới đắc pháp.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 19

Hóa thân tại thế luân luân chuyển
Ngộ pháp dựng xây đạt pháp huyền
Đường đạo đường đời chung giác tiến
Khai thông tứ đại hợp huyền thiên.

Huyền thiên hóa giải triền miên
Cảnh đời cảnh đạo pháp xuyên nhơn tình
Lý kia phân giải đẹp xinh
Tình kia úp mở tạo duyên thế tình
Tu thời thức giác tự minh
Tinh vi đời đạo duyên tình quảng khai
Tiến trong đà tiến tiến hoài
Cảm sai tự giác lập đài phân minh
Tiếp thu chơn pháp chơn tình
Sống trong lẽ sống quy hình giác chơn
Lý kia chuyển hóa chẳng sờn
Tâm kia lại rõ đặc ơn Phật Trời
Thanh bình cảm mến nơi nơi
Trời cao bể rộng đời đời dựng xây
Xét tâm thắng cảnh làm thầy
Sửa cho phù hợp thơ ngây chẳng còn
Vững bền giữ lấy lòng son
Thương cha kính mẹ vuông tròn dựng xây
Thành tâm học hỏi hằng ngày
Chu trình tiến hóa đổi thay liền liền
Thực hành ngộ pháp đạt duyên
Quy về nguồn cội đạt huyền chánh tâm.

Montreal, ngày 17-5-1980

"Hóa thân tại thế luân luân chuyển": Con người luân hồi chuyển hóa xuống thế gian đây thành một thân thể cứ luân luân chuyển, kiếp này tới kiếp khác mãi mãi.

"Ngộ pháp dựng xây đạt pháp huyền": Khi mà chúng ta ngộ pháp, ta biết được đường đạo có thể tiến hóa để dứt khoát thế trần thì dựng xây để đạt pháp huyền, đạt một đường lối tiến triển. Người đời mắt phàm không thấy được. Đi vô trong cái pháp huyền, trong chỗ sáng suốt thanh nhẹ của phần hồn.

"Đường đạo đường đời chung giác tiến": Khi mà thân ngoài thân, cái thể xác này, ngoài thể xác này còn chủ trương của phần hồn nữa, thì đường đạo với đường đời chung giác tiến. Lúc đó đời đạo đều tiến bộ, đều tiến hóa hết.

"Khai thông tứ đại hợp huyền thiên": Chúng ta hiểu cái bản thể này do tứ đại phối hợp kết thành thì chúng ta khai thông, hợp huyền vi của bề trên, của thiên giới. Lúc đó, chúng ta sống vừa minh đời, vừa minh đạo trong chu trình tiến hóa, trong cuộc hành hương nhận định rõ rệt.

Càng tu càng tiến, càng hành càng mở, ngày ngày sáng suốt tiến bộ. Đó mới là khai thông tứ đại được. Nước, lửa, gió, đất hòa cảm, khai thông mới hợp được cái cảnh huyền thiên ở bên trên, là chỗ đời đời. Tâm tự ngộ, tiến mãi, tiến hoài, tiến không ngừng. Chúng ta tu mà hiểu được chúng ta hóa thân xuống thế gian đây từ cảnh này qua cảnh nọ để học hỏi và tiến hóa. Càng học hỏi thì càng rõ đường lối huyền thiên của bề trên đã xây dựng cho chúng sanh để tiến hóa. Tiến tới hòa đồng các nơi các giới. Tiến tới hòa đồng cả càn khôn vũ trụ. Hợp là một mới đạt tới thanh tịnh sáng suốt.

Người tu nếu thiếu thanh tịnh và không hiểu sự khai triển hòa đồng để tiến hóa thì luôn luôn bị kẹt. Ôm kinh kệ, dựa vào kinh kệ, bất minh kinh kệ là tự ngưng trệ mức tiến của chính mình. Chúng ta ở trong thực hành, tự đạt, tự tiến chứ không có sự dựa vào nơi nào làm bê trễ thì giờ.

Cần phải thực hành, mỗi đêm các bạn thực hành đó là thì giờ các bạn không bao giờ bị bê trễ nữa, không bị kẹt nữa, không có sự tăm tối nữa. Nếu không thực hành thì luôn luôn có sự tăm tối. Tại sao có sự tăm tối? Vì ngoại cảnh xâm chiếm tư tưởng của chính mình làm cho mình chậm tiến, bê trễ, chậm lụt. Cái bản thân, cái thể xác này nó đã chậm mà chúng ta cứ nương theo nó hoài thì càng chậm thêm. Chúng ta khai triển nó thì mới kêu bằng mau. Khai triển rõ

đời rõ đạo mới mau, còn chúng ta cứ nương vì nó và để nó làm chủ thì tất cả đều là chậm lụt.

Sự sáng suốt của phần hồn dìu tiến thể xác, không phải thể xác dìu tiến phần hồn. Cho nên thể xác là một nơi để cho sự sáng suốt trú ngụ phân giải, học hỏi, càng sáng suốt thêm lên chớ không phải nó là chủ trương. Chủ trương là phần hồn. Cho nên, chúng ta tu phải cương quyết để hòa hợp, nhiên hậu mới thấy rõ chính ta và khả năng sẵn có trong chu trình tiến hóa thì chúng ta mới dày công thực hiện để tiến tới.

Tu mà còn ỷ lại, còn mờ ám, không chịu phân tách, không chịu nghiên cứu, không chịu thực hành trong sự sáng suốt thì làm sao đạt tới sự sáng suốt. Rồi than vãn với trời đất: "Sao tôi u mê như thế này, thế kia, thế nọ!" Tại vì tôi không chịu tự hành. Tôi không chịu tự sửa. Tôi không chịu tự luyện và tôi không chịu kiên trì. Nội cái lười biếng của bản thân giải quyết chưa được mà việc gì cũng muốn biết hết, muốn hiểu hết, nhưng lười biếng làm sao đạt được!

Chúng ta tu đây rồi sửa tâm, đổi tánh, không có dung dưỡng sự lười biếng nữa, phải hành triển luôn luôn. Áp dụng cái phương pháp sáng suốt để cho tiến, bởi vì sáng suốt là cần nhất cho tâm linh để chống trả mọi nan giải và xây dựng mọi sự yếu hèn. Ban đầu, các bạn tu rồi sợ ma đủ thứ hết, nhưng mà một thời gian sáng suốt rồi đâu còn sợ ma quỷ nữa. Sự nặng trược nó biến thành ma quỷ, mà khai thông thành thanh nhẹ rồi đâu có còn ma quỷ nữa. Lần lần các bạn tu rồi thấy: "À! sự tiến triển ban đầu thì thấy sợ sệt, nhưng mà sau này không có nữa, bởi vì khai thông rồi." Khai thông tứ đại rồi đâu còn sợ nữa, chỉ có hòa cảm thôi. Mỗi ngày mỗi nới rộng, mỗi ngày mỗi phát triển đi lên từ đời lẫn đạo, sống trong trung dung tiến hóa không có bị kẹt nữa. Càng hành càng phát triển, càng hành càng thông minh. Chúng ta xuống thế gian đây hóa thân thành con người ở thế gian sống mấy chục năm vậy mà đổi biết bao nhiêu cảnh để học hỏi và để tiến hóa.

"Huyền thiên hóa giải triền miên": Bề trên trong cái hư không của trời đất hóa giải triền miên đưa xuống biết bao nhiêu.

"Cảnh đời cảnh đạo pháp xuyên nhân tình": Ngày đêm từ giờ phút khắc để chuyển cảnh đời, cảnh đạo xuất hiện trong thâm tâm của mọi người. Một môn pháp nào xuyên qua tâm con người để nhận xét. Nếu không có tâm con người, đâu có ai biết chuyện đời,

chuyện đạo là gì. Người mất tâm linh cũng không rõ cái đời, chẳng biết cái đạo. Cho nên, người ta nói ngu xuẩn là vì mất tâm linh. Còn chúng ta tu rồi, càng ngày càng rõ cảnh huyền thiên. Mình mới thấy bề trên đang hóa giải. Thấy rõ ràng đời cũng đang được học hỏi, đạo đang được học hỏi. Rồi chúng ta mới thấy sáng suốt, giữ lấy cái pháp. Mang thể xác con người, mang sự đối đãi tại thế gian nhưng mà hiểu được rõ rệt mọi sự việc từ li từ tí.

"Lý kia phân giải đẹp xinh": Cái lý của một tôn giáo nào ở thế gian cũng ca tụng đạo pháp, ca tụng cái đường lối phát triển. Cho con người có cơ hội cởi mở tâm linh.

"Tình kia úp mở tạo duyên thế tình": Ở thế gian thì ôm cái tình, cho nên trời đất cho tình vợ, tình chồng, tình anh, tình em, tình cha, tình mẹ đủ thứ, đó là úp mở. Làm cho con người phải mến cảm lẫn nhau, rồi mới có cơ hội gần với nhau, mới hiểu được sự sáng suốt của bề trên.

"Tu thời thức giác tự minh": Chúng ta tu rồi thức giác tự minh, hiểu được nguyên lý của mọi sự việc.

"Tinh vi đời đạo duyên tình quảng khai": Hiểu rõ được sự tinh vi của trời đất từ đời qua đạo. Lúc đó, cái duyên đến với chúng ta càng ngày càng cởi mở. Cái duyên, khi mà các bạn thấy duyên đến làm cho tâm khảm của các bạn nhẹ nhàng, càng ngày càng nới rộng.

Ở thế gian, nam nữ yêu nhau cũng có cái duyên. Khi đến ngộ gặp nhau, họ thấy vui vẻ, sung sướng, ổn định thì cái tình quảng khai. Sự đối đãi càng ngày càng nới rộng lẫn nhau giữa hai người. Còn người tu của chúng ta, chúng ta tu càng ngày càng hiểu tinh vi của đời, sự cấu tạo của đời, sự phát triển của đạo. Cái duyên tình đối với Trời Phật càng ngày càng quảng khai, càng nới rộng, càng xác nhận rõ rệt hơn.

"Tiến trong đà tiến tiến hoài": Chúng ta tiến trong đà tiến, cứ tiến hoài tiến mãi, mỗi đêm mỗi tu thì tiến hoài.

"Cảm sai tự giác lập đài phân minh": Thấy chúng ta còn nặng trược, còn chậm chạp vì vật chất không lo tiến triển. Tự giác, biết được, rồi sửa. Chúng ta quy định rồi thì sự sáng suốt giữa âm dương quân bình, phân minh rõ ràng. Chúng ta đặt một mức tiến rõ rệt phải tiến, chắc chắn là phải lo thiền, tu để tiến. Trước kia chúng ta động loạn, chúng ta chưa có thiền thì chúng ta thấy mệt, ngủ không yên, nói năng bất thông. Bây giờ chúng ta thiền, càng

ngày nó càng êm dịu. Càng lắng dịu chừng nào thì càng thấy rõ chừng nấy, cũng như miếng gương mà chúng ta càng chùi sạch thấy cái vết dơ trên mặt của chúng ta rõ ràng. Chúng ta mới lập đài phân minh, thấy rõ ràng để giữ lấy mà tiến, giữ lấy mà tu. Chính ta sai chẳng có ai sai.

"Tiếp thu chơn pháp chơn tình": Chúng ta giữ lấy một mức tiến, đáng tiến và phải tiến. Đó là chơn pháp, chơn tình. Sự sáng suốt bề trên cho chúng ta, chúng ta phải nhìn nhận đó là chơn lý, đó là đời đời, đó là bất diệt trong thâm tâm. Nó thấy cái thấy, nó hiểu lấy nó và nó tự giác, tự tu, tự tiến. Nó tự ngộ, tự nhận trong ấn chứng nội tâm của nó.

"Sống trong lẽ sống quy hình giác chơn": Sống trong lẽ sống, đời lẫn đạo mới quy hình giác chơn. Quy trở về một nơi chánh giác trong lành, không còn sự úp mở lu mờ nữa. Trước kia ở thế gian ai sống cũng mong có cảnh vợ chồng. Ngày nay, chúng ta tu rồi thì mỗi người một việc, thấy rõ ràng. Thấy sanh ra bởi một mình rồi sẽ chết một mình chẳng ai nương tựa ai được. Lúc đó, chúng ta giác chơn rồi chỉ lo tu thôi, lo sửa thôi để hội hồn và vía, tương hội, tương giác, tương tiến.

"Lý kia chuyển hóa chẳng sờn": Lý phân giải đời đạo rồi không bao giờ tiêu diệt. Đường lối tu hành của một tôn giáo nào cũng khó tiêu diệt nó được. Cái lý nó vững, rất vững không bao giờ sai, không bao giờ hư mà chính người hư và làm sai đó thôi.

"Tâm kia lại rõ đặc ơn Phật Trời": Tâm kia càng ngày càng tu, càng ngày càng rõ rệt. Biết được đặc ơn của Phật Trời đã ban cho chúng ta có cơ hội để tu, để xây dựng trong tiến hóa.

"Thanh bình cảm mến nơi nơi": Lúc các bạn tu rồi, có Mô Ni Châu, thấy ánh sáng, thấy Trời cao bể rộng, thấy tất cả mọi sự việc tinh vi của Trời Phật đã tạo ra. Chúng ta sống trong cảnh thanh bình cảm mến nơi nơi. Thấy chỗ nào cũng đẹp, cảnh nào cũng tươi, nơi nào cũng tốt.

"Trời cao bể rộng đời đời dựng xây": Chúng ta thấy Trời cao bể rộng luôn luôn còn tồn tại chớ không bị tiêu diệt nổi. Chính ta là cái thể xác eo hẹp, sân si, nhiều chuyện, thắc mắc nhứt tại thế. Cái bản thể đó phải bị tiêu diệt mà thôi. Còn nó không chịu ổn định, tự sửa chữa để sáng suốt thì nó phải bị kẹt. Nó phải lâm vào trong cảnh bất ổn rồi tự diệt đó thôi. Chúng ta sống quảng đại như trời

đất. Cơ thể ta cũng có trời có đất. Nó cũng cao vọt. Nó cũng hòa hợp các nơi các giới được. Lúc đó, con người trở lại trẻ trung dễ dãi và cái gì cũng minh bạch.

"Xét tâm thắng cảnh làm thầy": Chúng ta xét tâm chúng ta. Ta dòm thắng cảnh nó khuyến tâm chúng ta, đó là thầy chúng ta. Cảnh là thầy xây dựng cho chúng ta từ bước một. Đi, đứng, ngồi, nằm cũng nhờ cảnh mà tiến hóa, mà xây dựng, mà lo học hỏi.

"Sửa cho phù hợp thơ ngây chẳng còn": Lo sửa mình cho phù hợp thiên ý, không còn sự thơ ngây, lu mờ dại dột nữa.

"Vững bền giữ lấy lòng son": Giữ lấy một lòng không thay đổi để hòa cảm.

"Thương cha kính mẹ vuông tròn dựng xây": Ở thế gian, chúng ta có cha mẹ, chúng ta phải biết thương cha kính mẹ. Còn đời đạo chúng ta cũng phải biết. Chúng ta có cả Cha Tinh Thần, Cha Tình Thương đời đời đó là Ngọc Hoàng Thượng Đế, Chúa Thượng. Kính mẹ, thương yêu, sự sáng suốt của Mẹ Tình Thương vuông tròn dựng xây chúng ta từ giờ phút khắc. An ủi, lo liệu cho chúng ta trong chu trình tiến hóa, đem cho chúng ta sự sáng suốt đời đời, Đấng Cha Lành đã ban bố.

"Thành tâm học hỏi hằng ngày": Khi chúng ta nhận định có Cha Trời, có Mẹ Tình Thương, có âm, có dương thì chúng ta phải thành tâm học hỏi hằng ngày, sửa chữa để tiến hóa.

"Chu trình tiến hóa đổi thay liền liền": Trong chu trình tiến hóa nó đổi thay liền liền. Nó cho các bạn càng ngày càng sáng suốt, càng cởi mở minh tâm kiến tánh càng lẹ.

"Thực hành ngộ pháp đạt duyên": Lúc đó, chúng ta hiểu rồi cứ thực hành, mỗi ngày chỉ có bấy nhiêu đó. Đằng này chúng ta có pháp: Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, cứ giữ đó mà thực hành để ngộ pháp đạt duyên. Đạt duyên là hòa hợp với sự sáng suốt thanh điển của bề trên. Nếu chúng ta hướng về thanh, thanh mới rút chúng ta kêu bằng duyên. Nếu chúng ta hướng trược thì trược cũng rút là duyên đời. Còn duyên đạo là thanh, thanh hòa thanh phân giải.

"Quy về nguồn cội đạt huyền chánh tâm": Chúng ta trở về nguồn cội, lúc đó chúng ta đạt huyền vi của chánh tâm, sự thanh nhẹ của chánh tâm, sự bền bỉ bất diệt của chánh tâm. Chúng ta càng ngày càng tu thì càng minh, càng thông cảm trời đất, càng hiểu lấy hành động của chính mình. Càng rõ sự chậm trễ, lười biếng chính ta đề

xướng chủ trương hành pháp nhưng mà cứ nương tựa thể xác làm bê trễ mọi sự việc không tiến nổi. Khi các bạn hiểu rồi thì các bạn đâu còn là người phàm tại thế nữa. Các bạn luôn luôn ôm lấy sự sáng suốt vô cùng tận để tiến hóa. Sự sáng suốt đó triền miên phát triển. Ban đầu được một giọt, một chút đó nhưng rồi nó phát triển mãi mãi.

Cho nên nhiều bạn bây giờ cũng đạt, cũng biết được rồi. Có thắc mắc này, chuyển tới thắc mắc khác, chuyển tới thắc mắc nọ mà mọi thắc mắc rồi nó sẽ khai thông. Không hỏi được tôi nhưng mà lần lần các bạn thiền rồi nó cũng khai thông. Có nhiều bạn ở xa tôi, làm sao có thể khai thông liền trong lúc người thắc mắc, nhưng người thiền rồi cũng phải đi tới minh bạch, hiểu rõ. Các bạn cười thầm, hiểu rõ, minh bạch sự việc đó. Đó là khai thông. Các bạn bị nghiệp thân, bị đau khổ nằm một đống đó rồi các bạn cũng ngộ được. "À! Cái này nghiệp thân." Cái gì kêu bằng nghiệp? Khổ kêu bằng nghiệp mà nếu tôi than khổ thì cái nghiệp đó bị phanh lại, bị cuống cuồng, bị cột thêm nhiều gút nữa. Cứ khai thông nó, tôi thấy nghiệp thì để cho nó hiểu nguyên căn của trời đất thì nó sẽ tự giải, từ từ khai triển không còn bị kẹt nữa.

Khi chúng ta thanh tịnh rồi, chúng ta mới thấy rõ. Còn nếu các bạn không thanh tịnh thì họ la đau thì mình cũng la đau. Họ hù nói mình ho lao, thì không biết ho lao là gì rồi cứ sợ chết. Lấy sự sợ đó uy hiếp tinh thần làm cho mình tối tăm, ô trược. Bởi khi tâm các bạn động là cũng như bầu trời ô trược làm sao được an. Chúng ta được ở chỗ an lành, đầy đủ vật chất, an lành và tình thương giữa con người và con người thể hiện được thì chúng ta thấy được nhẹ nhàng. Còn ở một nơi chiến tranh làm cho mình lo sợ ngày đêm. Chỗ đó là gì? Chỗ trược rõ ràng, nhưng trược là đối với quần chúng trược. Nếu chúng ta là người tu, ta hướng thượng thì sự trược đó đâu còn. Trời đất cũng đâu có trược, chính tâm người trược mà thôi. Chúng ta chịu tu thì được giải, mà không chịu tu thì không bao giờ được giải. Cho nên, cần sự sáng suốt là ở chỗ đó. Nhưng mà làm sao có được sự sáng suốt? Phải hành trì, phải sửa chữa, phải về với chính mình mới có ổn định.

Nếu bây giờ xã hội này động loạn mà các bạn cứ hướng ngoại hoài thì chừng nào các bạn được yên. Nhưng mà các bạn hướng nội, họ động thì động chứ mắc mớ gì! Thiên hạ ở thế gian dao động đủ

chuyện hết mà ông Trời đâu có động. Ông Trời vẫn tịnh, là tại sao? Tại vì Ngài đã thực hiện sự sáng suốt đời đời của chính Ngài thì Ngài đâu có bị động. Chúng ta có sự sáng suốt mà không chịu thực hiện sáng suốt thì làm sao chúng ta có được, thấy rõ chưa? Cho nên chúng ta phải tu mới có, không tu là không có. Không sửa là không có, không tu bổ không bao giờ có sự tốt đẹp. Phải hành mà không hành thì không được.

Mỗi người trong đàm luận lẫn nhau đều muốn tranh giành và muốn đưa sự sáng suốt ra. Ở thế gian đừng có nói chuyện tu. Mỗi người muốn tranh giành lấn áp sự sáng suốt. Còn chúng ta tu, sự sáng suốt của người tu là gì? Thanh tịnh. Các bạn không nói nhưng mà các bạn hiểu. Cái hiểu mà các bạn mới hiểu đây cũng chưa phải là hiểu, nhưng sau này càng ngày càng hiểu. Cho nên, phải vun bồi sự thanh tịnh, giữ lấy sự thanh tịnh để hưởng phần sáng suốt đó. Rồi mới vững tâm tiến hóa, không còn bê trễ bị kẹt nữa. Mọi người phải lập một cái ý chí cương quyết thực hành để đạt tới sự sáng suốt mong muốn. Nếu chúng ta không gom ý chí thì không bao giờ chúng ta đạt được sự sống, sự sáng suốt hằng mong muốn đâu.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 19

Tiền duyên siêu diệu thậm thâm
Tự tầm tự tiến tự thầm đạt duyên
Đạo đời phân giải hai miền
Mẹ vun bồi đắp con liên kết tình.

Mắt xem thấy cảnh hư vô
Nơi nào cũng có ra vô rõ ràng
Lý đời phân xét luận bàn
Thực hành rõ pháp mở đàng đến nơi.

Thực hành mới rõ cơ trời
Nếu không chẳng biết đạo đời ra sao?
Huyền thiên phân giải nhiệm mầu
Tâm con linh cảm đón đầu thiên cơ

Vô cùng chơn lý chuyển lời
Giúp người tại thế tự rời tiến thăng
Khai thông tự giải khó khăn
Chẳng còn loạn động cơ tầng cảm giao.

Montreal, ngày 17-5-1980

"*Tiền duyên siêu diệu thậm thâm*": Chúng ta đã xa cách từ bao nhiêu cõi trời xuống thế gian mà bây giờ muốn hội ngộ lại tiền duyên thì phải đi trong sự siêu diệu thậm thâm. Muốn trở về thì phải dày công mới có cơ hội. Còn không thì làm sao chúng ta có cơ hội trở về được. Nếu không dày công thì thế nào? Bị sa mê. Còn nếu dày công thì chúng ta sẽ tiến triển trong sự thậm thâm là tự mình hiểu để tiến mà thôi.
"*Tự tầm tự tiến tự thầm đạt duyên*": Mình phải tự tầm tự tiến mới tự thầm đạt duyên, chớ nhờ người ta thì không được. Nhờ thì họ biết chứ mình đâu có biết. Tôi đi nhờ ông chỉ tôi tiền kiếp. Nhờ là

ông đó biết chớ mình đâu biết. Bây giờ tu để chi? Để mình biết cái tiền kiếp của mình. Mình biết sự sai lầm của mình. Còn nếu không chịu tự tầm làm sao biết, làm sao đạt duyên, làm sao hòa hợp với nơi này, nơi kia, nơi nọ được. Không thực hành làm sao có được? Không ra xã hội làm sao biết người ta. Học gì thì học, học hết sách mà không ra xã hội đâu có biết ai đâu? Mà chúng ta ra xã hội, chúng ta biết mọi người rồi, chúng ta thấy quý giá cái tình thương và đạo đức. Thực hiện cái tình thương và đạo đức đối đãi giữa con người. Chúng ta quý mến tình thương và đạo đức thì càng ngày càng phát triển, càng ngày càng đông bạn bè, càng ngày càng sáng suốt thêm.

"Đạo đời phân giải hai miền": Rồi đạo cũng như đời phân giải hai miền rõ rệt, không bị kẹt nữa.

"Mẹ vun bồi đắp con liên kết tình": Mẹ Tình Thương vun bồi, xây đắp cho chúng ta có cơ hội để liên kết tình cảm giữa con người và con người, đối xử lẫn nhau. Càng tu thì càng rõ tiền duyên sắp đặt có trật tự từ xa xưa cho đến nay. Việc tái tầm là một kỳ công kiên trì thì mới tái ngộ. Nếu chúng ta không kiên trì không bao giờ ngộ được những chuyện gì của kiếp trước hết thảy. Nếu không kiên trì làm sao đạt tới thanh tịnh mà ngộ. Chúng ta kiên trì tu hành thì chúng ta mới đạt được sự thanh tịnh, mà đạt được thanh tịnh thì ngộ tất cả chớ có gì đâu! Nhưng mà hành trì nó đòi hỏi, vì chúng ta vun bồi sự lười biếng, sự tăm tối, sự ô trược từ lâu, từ nhiều kiếp rồi, cứ ỷ lại không chịu tự tiến. Ngày nay, chúng ta ngộ pháp rồi thấy mình phải tự đi, tự hào, tự xây dựng, tự phát triển mới là đúng. Còn nếu chúng ta không chịu tự xây dựng và tự phát triển thì chúng ta là con người sống trong chậm lụt mà thôi, không phát triển nổi rồi sự suy đồi sẽ đến với chúng ta. Nếu chúng ta dựa vào thể xác mà sống thì sự suy đồi của thể xác đâu có tồn tại. Các bạn thấy rõ rồi định luật của sanh, lão, bệnh, tử, rõ rệt thì nó là chậm tiến. Nếu chúng ta dựa vào đó thì cái phần sáng suốt của chúng ta đâu có tiến triển lên được. Cho nên chúng ta phải kỳ công, phải dày công để phát triển sự sáng suốt. Một ngày kia chúng ta lìa thể xác, chúng ta mới thừa tiếp được sự sáng suốt ở bên trên để học hỏi và tiến hóa. Nếu chúng ta không chịu thực hiện thì ai thay chúng ta làm cho chúng ta được. Mỗi người đều có một phận sự. Mỗi người đều có một cái nghiệp quả chính họ lo giải quyết cho họ chưa xong, làm sao lo cho mình.

Hỏi chứ các bạn người nào thanh tịnh rồi xem người nào mà không có tội. Cái tội lưỡi biếng, cái tội nói láo, đủ thứ tội của chính bản thân của mình. Nếu chúng ta không chịu kiên trì tu tịnh thì làm sao thấy rõ hơn mà sửa được. Cho nên, chúng ta phải kiên trì tu tịnh rồi càng ngày càng thấy rõ hơn, rồi thực hiện bi trí dũng. Thấy rõ mới dũng, mới chịu tiến nữa, chứ còn thấy không rõ thì sợ làm sao tiến. Càng thấy rõ trí tuệ càng khai minh, càng thấy rõ tình thương càng bộc phát mới là từ bi.

"Mắt xem thấy cảnh hư vô": Mắt phàm chúng ta thấy cảnh hư vô. Các bạn tu, Soi Hồn, nhắm mắt các bạn thấy càng ngày càng nới rộng trước trán đó cũng là hư vô, nhưng mà hư vô trong thanh tịnh.

"Nơi nào cũng có ra vô rõ ràng": Thấy nó không nhưng mà đi rõ ràng. Thấy có kẻ lên người xuống, kẻ qua người lại. Vì chúng ta động không thấy rõ, chứ nếu không động thì thấy rõ ràng. Vạn linh tiến triển kia mà!

"Lý đời phân xét luận bàn": Chúng ta mang thể xác của đời thì dùng lý đời, khai khẩu là dùng lý đời trước rồi tâm linh từ từ phát triển mới đi tới luận bàn, mới biết động là gì, tịnh là gì?

"Thực hành rõ pháp mở đàng đến nơi": Chúng ta tu rồi chúng ta rõ cái pháp. Pháp là đường lối phát triển. Đến chỗ chúng ta mong muốn và chúng ta sẽ ngộ chỗ thanh tịnh của chính nơi ta có. Bên trong ta có thanh tịnh mà chúng ta thực hành. Nó mở rồi nó thấy chỉ giữ cái thanh tịnh để hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ trong chu trình tiến hóa không ngừng. Sự thanh nhẹ mới hòa hợp với sự thanh nhẹ được. Muốn có thanh nhẹ phải hành giải mới đến nơi được. Nếu chúng ta không có thanh nhẹ thì làm sao chúng ta đến nơi được, bởi trong nháy mắt là đến nơi.

Bây giờ các bạn thấy ở đời, nhấc cái "telephone" lên nói thì bên kia người ta nghe rồi. Nếu mà không thanh nhẹ làm sao bên kia nghe được? Nó chuyển cấp tốc, rồi phần trí của chúng ta còn thanh nhẹ hơn nữa. Cái trí con người sản xuất cái điện thoại chứ điện thoại đâu có sản xuất được cái trí con người. Chúng ta thiếu thanh tịnh, cho cái đó là cao hơn hết. Đề cao nó rồi chúng ta bị lùi lại mãi mãi. Vật chất đang phát triển rõ ràng. Các bạn đã xác nhận cái phát triển mau lẹ hết sức là vật chất. Mà do ai tạo cơ hội phát triển? Trí con người, sự thông minh của con người, sự khôn ngoan của con

người. Mà tại sao chúng ta không tập trung để tiến triển đi lên nữa? Chúng ta ở nơi cảnh bất diệt. Tại sao chúng ta không ở? Cái cảnh đời đời chúng ta không xây dựng để đi lên. Sự văn minh của vật chất còn tiến triển, còn khoe khoang được. Hỏi chứ phần hồn chúng ta tại sao không đẹp xinh và không tiến triển mà cứ sống ở trong ngập ngừng, u mê, tăm tối mãi mãi. Tranh đấu, đấu tranh, giết chóc lẫn nhau, xóa bỏ tình thương và đạo đức. Tới giờ phút lâm chung, muốn thực hiện cái đó.

Cho nên, tôn giáo vẫn đời đời để cho chúng ta thấy. Những vị đã thành công trong đau khổ mới đạt pháp. Chúa đã thành công. Những người đau khổ trong lịch sử luôn luôn cảm động tâm hồn của các bạn, để các bạn ý thức sự sai lầm của chính mình. Sự đau khổ, trong đau khổ và thực hiện đau khổ chúng ta mới thấy rõ tình thương và đạo đức. Nếu không có sự đau khổ làm sao hiểu được tình thương và đạo đức.

"*Thực hành mới rõ cơ trời":* Nếu chúng ta thực hành rồi thì chúng ta khai thông cái tiểu thiên địa này hòa hợp với càn khôn vũ trụ, thì ở trung ương là cái cơ chuyển hóa, ý chí của chúng ta động là cơ hình điều khiển, chứ ý chí của càn khôn, của Thượng Đế động thì cả càn khôn phải biến chuyển phân ra mưa nắng, bão bùng, thiên tai bất ngờ. Đó cũng là do ý chí của bề trên chuyển mà thôi.

"*Nếu không chẳng biết đạo đời ra sao":* Nếu chúng ta không chịu thực hành thì không biết đời là gì, đạo là gì? Không rõ, dồn một cục, sống trong sự tối tăm mà thôi.

"*Huyền thiên phân giải nhiệm mầu":* Huyền thiên mắt phàm không thấy. Thanh tịnh điển quang mới rờ mó, mới hiểu được. Sự mầu nhiệm chuyển hóa hằng ngày trong tâm khảm của mọi người. Rúng động con tim của mọi người vì tình cảm, vì sự sống mà tự phân giải để tiến triển.

"*Tâm con linh cảm đón đầu thiên cơ":* Tâm của người thế gian linh cảm, đón đầu thiên cơ. Khi phát triển vượt mức ngũ hành thì sự linh cảm trụ hóa. Lúc đó, mới hiểu được thiên cơ, hiểu được sự sắp đặt của Trời Phật để cho nhân sinh tiến hóa, để cho vạn linh đồng tiến. Khi chúng ta có thanh tịnh, chúng ta mới đón đầu, mới hiểu được ở trong cái không không gian và không thời gian thì mới hiểu được.

Thực hiện để trở về hư không thì mới mong thấu đáo các nơi các giới. Đi như không đi, ở như không ở, vẫn sở tại đời đời.

Muốn thấy chơn lý phải thực hiện trở về hư không. Hư không mới vượt khỏi những sự gò bó của ngũ hành: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Là chúng ta mới sống trong không không gian, không thời gian. Lúc đó, mới là đi tới sở tại đời đời. Còn hoài, bất diệt.

"*Vô cùng chơn lý chuyển lời":* Chúng ta thấy không, nay các bạn tu thì các bạn đề xướng việc này, việc kia, việc nọ, khen đạo này, đạo kia, đạo nọ. Càng tu càng thanh tịnh, càng tu càng thấy sự vô cùng, càng tu càng không muốn nói nữa. Muốn yên tịnh trong thiền giác, muốn tự giải tỏa lấy mình, nâng cao sự thanh nhẹ sẵn có của chính mình.

"*Giúp người tại thế tự rời tiến thăng":* Chúng ta thấy chơn lý. Nhờ chơn lý sơ khởi rồi đi tới chơn lý vô cùng. Lúc đó chúng ta mới thấy rằng chơn lý đã giúp con người tự rời, tự xa cách những sự nặng trược mà tiến thăng lên cõi thanh nhẹ.

"Khai thông tự giải khó khăn": Lúc chúng ta khai thông rồi, tự giải tất cả những khó khăn của nội tâm. Sự đối xử giữa con người và con người trước kia chúng ta rất khó khăn. Chúng ta nghi kỵ đủ thứ, chúng ta dòm một cái gì là chúng ta nghi kỵ rồi, sợ đầu này, sợ đầu kia, sợ đầu nọ. Đó là khó khăn mà chúng ta giải tỏa được rồi đâu còn khó khăn. Chúng ta chỉ hòa đồng và đem sự sáng suốt cho mọi người, mọi nơi, mọi giới đồng tiến. Chúng ta không chê mà cũng chẳng khen.

"Chẳng còn loạn động cơ tầng cảm giao": Không còn động loạn nữa, các cơ tầng đều được cảm giao. Đó là các bạn được học phong phú hơn. Các bạn rõ sự xấu xa kia mà tránh. Ngày nay, các bạn được hòa đồng, các bạn hiểu sự xấu xa cũng có sự hữu ích. Có xấu mới nhận ra cái tốt, không có xấu làm sao nhận ra cái tốt. Từ cái xấu đi đến cái tốt mới vững. Từ cái tối đi tới cái sáng thì càng vững hơn. Hỏi bây giờ các bạn nói các bạn thông minh, giỏi hơn người khác, đứng đắn hơn người khác, nhưng mà các bạn không chịu hòa đồng với người khác thì sự đứng đắn của các bạn giới hạn rồi làm sao tiến triển nổi. Chúng ta không nên để bất cứ cái gì giới hạn. Bởi vì các bạn đến đây với hai bàn tay không, phải trở về với hai bàn tay không. Sách vở và tiền của tại thế giúp cho các bạn học hỏi rồi các bạn phải rời bỏ ra đi, phải trở về với hư không mà thôi, chứ không bao giờ các bạn giữ được cái gì.

Các bạn nên học đi, nên hòa đồng đi, nên tiến triển đi. Không nên dậm chân tại chỗ nữa, không nên nói vì nhân cách của tôi, tôi không thể làm điều này, không thể làm điều kia, không thể làm điều nọ... rồi nó làm ngưng trệ các bạn. Các bạn không hành động sự trược tại thế nhưng phần thanh điển của các bạn phải ban rải các nơi. Các bạn không nên nói tôi ghét người đó, tôi không cảm giao với người đó. Nhưng mà thần thức của các bạn phải cảm giao để cứu độ, đó là trách nhiệm của người tu. Phần điển các bạn phải cảm giao để cứu độ.

Người đó đối xử với các bạn tàn tệ chừng nào, các bạn phải phân thanh điển đến để cứu trợ người vì người đã mất tâm linh, người thiếu sáng suốt, người mới làm điều sái quấy. Chúng ta bề mặt bên ngoài không nói nhưng thâm tâm chúng ta luôn luôn phải siêu độ, phải cứu độ, phóng thanh điển cho họ để họ tự giác tự minh. Một ngày nào đó họ hiểu mình, càng thương yêu mình hơn, càng mến cảm mình hơn. Đó là xây dựng hàng rào tình thương và đạo đức rõ rệt. Không nên nói rằng vì đó mà tôi phải cắt đứt, cắt đứt ai? Cắt đứt mình thôi. Người kia họ không hiểu thì lù lù họ cũng đi tới thôi. Khi ta hiểu thì ta phải cứu độ họ, phải cho họ thấy rõ hơn, phải giúp đỡ họ, không nên để họ bị kẹt.

Sự mầu nhiệm hòa hợp với nguyên lý vô cùng, chuyển luân không ngừng, trước như sau, không giờ phút nào không chuyển, nếu ngừng lại thì càn khôn vũ trụ sẽ chẳng còn. Chuyện làm việc của cả càn khôn vũ trụ không giờ, phút, khắc nào ngưng hết, rồi tâm ta đi cắt đứt cái này, cái kia, cái nọ... để chi? Đấng Tạo Hóa quyền thế trong tay, sáng suốt trong tay, nhưng Ngài không chịu làm điều đó. Chúng ta hưởng cái của Ngài, tại sao chúng ta làm điều đó. Chúng ta làm điều xấu xí, sân si, giận hờn, ghét người này, ghét người kia, ghét người nọ... để làm gì? Chúng ta đi ngược lại với Thượng Đế. Chúng ta đã thi hành ngược lại tình thương của Thượng Đế, tình thương của Đấng Cha Lành, tình thương của Đấng Từ Bi mà chính đó là tình thương sẵn có của chúng ta hiện tại.

Kẻ làm cha, người làm mẹ, tại sao không thực hiện từ bi sáng suốt hơn, vun bồi sẵn trong tâm của chúng ta, phải thương yêu sự sai lầm đó nhiều hơn là ghét họ. Không nên ghét một ai, phải thương yêu và cứu độ mới là con người xứng đáng, con người quân bình. Con người có một tư tưởng quân bình, không thiên bên này, không bỏ bên kia, trung dung trong chu trình tiến hóa để cứu độ tâm linh

mới là một con người xứng đáng. Không dùng một thủ đoạn eo hẹp nhưng mà đưa tới sự quang minh chánh đại, hỗ trợ cho mọi nơi mọi giới mới là huyền diệu cao siêu. Còn dùng tâm eo hẹp, so đo, mất tất cả lượng thứ thì đâu phải con người. Ở tần số nào cũng là linh căn, nhưng mà linh căn tối tăm thì cái tần số con thú phát triển là cùng, không phải cái tần số con người. Cái tần số con người chính đáng phải đi tới chỗ quân bình, thông suốt mới là đúng. Còn tu mà eo hẹp, sân si, vun bồi sự mê chấp, tu làm gì cho uổng công, không nên tu. Đi học sự chém giết đi cho chán ngán rồi mới quân bình tư tưởng. Cho nên, chúng ta đã mượn được cái pháp này thì cứ cương quyết hành trì rồi sẽ đổi tâm đổi tánh.

Các bạn đã thấy quá trình xấu xa của chính các bạn mà ai động tới một chút là không chịu. Thì bây giờ chúng ta lại thay đổi rồi. Chúng ta chấp nhận bất cứ sự phê bình nào, chỉ trích nào đều là hữu ích cho phần hồn, đều là hữu ích cho sự tiến hóa của đạo mầu. Chúng ta thấy sung sướng, chấp nhận, càng học càng tiến và cảm ơn mọi nơi mọi giới. Nhờ đó mà tôi đo lường được sự thanh tịnh của chính tôi. Tôi hiểu tôi hơn. Tôi càng hiểu tôi thì càng sung sướng hơn, càng thấy sự sai lầm của chính tôi. Con người tôi càng cởi mở hơn, vui vẻ hơn. Các bạn cứ từ từ đi tới. Các bạn đã có pháp rồi, nên hành. Các bạn không phải xưng danh tu như những người khác mà các bạn chỉ sửa thôi và hành. Tối nào cũng công phu, rảnh là sửa, sửa để tiến thì các bạn thấy đó là quý giá. Cái quý giá đó do đâu? Do sự công phu, do sự dày công của chính bạn đã tạo cho bạn chớ chẳng ai giúp bạn được.

Cho nên, giai đoạn một các bạn đã vượt qua được thì giai đoạn hai đâu có khó khăn. Giai đoạn hai được rồi thì giai đoạn ba cũng chẳng khó khăn, chỉ đòi hỏi sự hành triển mà thôi! Chớ bây giờ các bạn nói bây giờ tôi nghe lời ông Tám rồi tôi hành như thế này, hành hoài mà chẳng đi đến đâu. Các bạn đâu có thấy rõ các bạn hơn người khác thấy rõ các bạn. Càng hành thì thấy tâm thần các bạn thay đổi, sức khỏe tráng kiện của các bạn cũng được gia tăng. Để cho người khác tìm hiểu mình mới là chứng minh thật sự hơn. Còn mình chỉ có giữ lề lối để hành trì mà thôi. Mọi việc đều sẽ được an bài ở tương lai.

Nhiều người đã tự nhìn nhận rồi, tự thấy rõ rồi. Trước kia tôi thế nào, bây giờ tôi thế nào. Bây giờ, tôi càng buông bỏ tất cả hơn nữa

để tôi gom lấy sự sáng suốt, giữ lấy phần hồn đời đời sẵn có để tôi tiến triển. Tôi có hành lý rõ ràng. Hành lý của người tu Vô Vi là sự sáng suốt. Ngày nay có rồi phải giữ lấy mà đi, giữ lấy mà tiến, giữ lấy mà hòa đồng, giữ lấy để đạt tới sự vinh quang đời đời để trở về nguồn cội. Nếu chúng ta thiếu sáng suốt làm sao chúng ta đi.

Ở một xứ khác lạc qua xứ này tìm đường mà động loạn, thét rồi đứng ngoài đường đó khóc thôi! Nếu các bạn bình tĩnh thì đường nào cũng đi tới được hết. Đường ở miệng các bạn chứ đâu, cặp mắt các bạn chứ đâu. Bạn thanh tịnh, kiên nhẫn thì đường nào các bạn đi cũng thông. Đừng có nói tôi tới xứ này rồi tôi bị lạc. Không! Tôi chịu hỏi han, tôi chịu học hỏi, tôi chịu lựa chọn để tôi đi thì tôi đi tới chớ có gì đâu. Đừng có sợ, trên cảnh thiên đàng cũng vậy. Bề trên, cõi hư không cũng vậy, người mới tới thì thấy lạ, nhưng mà ở lâu rồi quen chẳng có gì.

Nhiều người tu lâu rồi họ nói chuyện đời đạo dễ dãi quá, họ phân minh rất sáng suốt. Tại sao tôi phân minh không nổi? Tại tôi chưa quen mà thôi, quen rồi thì cũng vậy đó, chớ ai làm thầy ai được? Các bạn thấy rõ chưa? Cho nên hành trì đi! Thực hành để đi tới. Nếu các bạn không chịu thực hành thì không làm sao đi tới. Đâm ra sợ sệt tạo yếu hèn cho chính mình, suy đoán lung tung, tự ngăn cách con đường tu hành. Nhiều người chưa biết tu nói ồ! Cái pháp này hay, có thể hát xiệc cho tôi coi, diễn cho tôi một màn nào đó để cho tôi tin. Ảo thuật gia có thể diễn được nhiều màn cho các bạn nhưng rồi các bạn chắc tin không? Nhưng để các bạn gặp, các bạn thấy đau khổ, các bạn thấy rõ ràng chính bạn đã làm bạn đau khổ. Chính bạn đã làm cho bạn tăm tối. Chính bạn đã làm cho bạn sân si. Chính bạn đã làm cho bạn chậm tiến. Lúc đó, các bạn mới cầu tiến và tự phát triển.

Đạo đâu có bán được và đạo đâu có mua được. Nhiều người cứ thử thách đạo. Tại sao đạo không làm một cái gì để cho tôi thấy, tôi tin. Vì mình tối tăm chưa chịu thấy đạo đã làm cho mình. Cho các bạn xuống làm con người để học đạo làm người mà học chưa xong. Giận đầu này, ghét đầu kia, thì các bạn thấy rõ sự tối tăm chưa? Nếu thấy rõ sự tối tăm của chính bạn thì sửa đi, đi tới cao đẹp. Sự u mê của bạn có chưa, bạn thấy chưa? Sự tăm tối của bạn thấy chưa? Bạn đụng vào đồng tiền, đụng vào quyền thế nhưng không hiểu cái cảnh đời đời. Tưởng mình là hay, tưởng mình là giỏi, tưởng mình là

sáng suốt, nhưng mà mình ngu muội không hay. Tội nghiệp cho ai bây giờ. Tội nghiệp cho chính bản thân của các bạn.
Nhiều người tưởng rằng tôi có tiền tôi uống thuốc tôi hết bệnh. Cái bệnh tâm tiền uống không hết đâu bạn. Giữa vợ với chồng đó mà còn dị biệt, còn khinh khi lẫn nhau, sự đối đãi bất minh. Làm cha, làm mẹ mà chưa hiểu chơn tình, chưa hiểu được nghĩa lý. Đối xử không phải lẫn nhau. Hỏi chứ hay ở chỗ nào, giỏi ở chỗ nào, tài ở chỗ nào? Thiên hạ khen tôi đều là sai trật hết trọi, không trúng. Chính tôi phải sửa lấy tôi mới là đúng. Các bạn nhìn nhận chưa?
Bạn không tu pháp này cũng vậy, nhưng mà các bạn đang tu, đang tu trong cảnh đời, trong đạo rõ ràng. Đạo làm cha, làm mẹ mà chưa minh, chưa biết làm. Giận dữ đủ thứ hết. Hằng ngày sống trong sự sai lầm, nhầm lẫn rồi tạo ra sự đau khổ mà thôi. Oán trách chồng, oán trách con, oán trách vợ, không biết trách mình, thấy thụt lùi chưa? Thấy dậm chân tại chỗ chưa? Tại sao không tiến triển, cũng thì câu nói, cũng thì hành động, tại sao không sử dụng loại nhẹ mà sử dụng loại nặng để làm gì? Giúp ích được gì?
Cho nên chúng ta tu rồi, thấy việc nên làm, việc cần thiết hay không cần thiết. Không cần thiết chúng ta không sử dụng. Xuất ngôn bừa bãi đem lại sự sai lầm và đau khổ cho chính mình mà thôi. Không nên tưởng ta đây giỏi hơn người khác. Ta là chủ của một cơ sở, chủ của một nơi. Ta có muốn hoành hành ai cũng được. Ta giỏi hơn mọi người. Cái đó là sai rồi! Chính chủ bản thân mới là đúng. Phần hồn là sự sáng suốt, là chủ bản thể mà chưa biết làm, cứ đòi dạy thiên hạ. Dạy chồng, dạy con, dạy vợ, dạy đủ thứ mà không chịu dạy mình thì cái tánh hư tật xấu vẫn tồn tại mãi mãi, vẫn tăm tối mãi mãi, vẫn tự gạt lấy mình mãi mãi. Các bạn thấy rõ chưa? Cho nên giờ phút cuối cùng, ai cũng cố muốn tìm một cơ hội ăn năn hối cải để sửa mình tiến hóa, chứ không một ai muốn tiếp tục ngưng trệ nữa đâu. Khi mà hiểu rồi, chúng ta có cơ hội tu này để cho thanh tịnh. Chúng ta càng hiểu sự sai lầm của chúng ta càng sớm thì càng thức giác sớm. Càng sửa sớm, càng tiến hóa sớm, càng rõ sự nhiệm mầu của trời đất đã an bài cho chúng sinh. Chúng sinh vui nhận trong chu trình tiến hóa học hỏi, kiên trì để tiến tới vô cùng tận.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 20

Huyền cơ tạo hóa xoay xoay chuyển
Giáo dục chúng sanh đạt pháp huyền
Chơn pháp chơn hành đồng chuyển tiến
Giác tâm ý ngộ rõ huyền thiên.

Huyền thiên chuyển giải tâm phiền
Dẹp tâm động loạn vượt xuyên thế tình
Thực hành càng giải càng minh
Chánh tâm tu luyện minh tình giả chơn
Rõ nguồn chơn giác quy hườn
Thương yêu hóa giải chẳng sờn chẳng phai
Chẳng còn lý luận tranh tài
Chỉ lo tu tiến tiến hoài không ngưng
Chẳng còn đoán xét lưng chừng
Chỉ còn dũng tiến chẳng ngừng phút giây
Minh tâm kiến tánh là thầy
Dạy cho nội tạng tiến ngày tiến đêm
Sống trong tươi đẹp êm đềm
Chẳng còn xung khắc tạo thêm cực hình
Càng ngày phát triển chơn tình
Yêu thương muôn loại như mình tiến thân
Học đời học đạo góp phần
Dựng xây tiến hóa mở tầng ấm êm
Quy hồn quy vía tạo niềm
Thương yêu vô tận tạo thêm chơn tình
Xét xem cao cả rõ mình
Sống còn chậm tiến khó minh ý Trời.

Montreal, ngày 24-5-1980

"Huyền cơ tạo hóa xoay xoay chuyển": Huyền cơ là người phàm mắt thịt không thấy. Đó là tất cả mọi việc của bề trên đã xoay chuyển, sắp đặt. Tạo hóa đã xoay chuyển kích động và phản động làm cho con người ý thức được nguyên căn sẵn có của chính họ. Trong hoàn cảnh khó khăn, trong sự đau đớn, rồi họ mới thấy rõ được huyền cơ. Chính nội tâm của họ ý thức và tìm ra, chứ không một ai bày biểu được.

Cho nên con người đi tới sự đau khổ, buồn bực, sầu thảm, đó là huyền cơ của tạo hóa xoay chuyển và đưa họ đi tới chỗ ý thức sáng suốt hơn.

"*Giáo dục chúng sanh đạt pháp huyền":* Dạy cho chúng sanh hiểu được cái huyền bí của pháp giới ở nơi nào và để họ tự đạt đến.

"*Chơn pháp chơn hành đồng chuyển tiến":* Pháp là khứ giả. Pháp là chuyển khắp cả càn khôn vũ trụ. Chơn pháp đi trong thanh tịnh, rồi người tu cũng giải tỏa được sự động loạn, rồi hai cái mới phối hợp, mới đồng chuyển tiến được. Khi đau khổ, quá kích động rồi mới thấy rõ cái chơn pháp. Lúc đó, mới liên kết trong thanh tịnh rồi chuyển tiến được.

"*Giác tâm ý ngộ rõ huyền thiên":* Tâm mình hiểu được, cái ý của mình ngộ được, đó là đạo pháp. Trong thâm tâm tự hiểu trong sáng suốt. Rõ ràng cái huyền cơ của tạo hóa ở nơi thiên giới đang chuyển tiếp và giáo dục chúng sanh, đưa linh căn tiến hóa lên tới thượng từng cởi mở khai triển, đi tới vô cùng tận.

Luôn luôn, chúng ta tu phải gặp những nghịch cảnh, gặp những rắc rối. Chúng ta mới tìm hiểu, mới thấy đi tới chỗ bí đường. Rồi mới thấy rõ rằng huyền cơ đang chuyển. Lúc nào chúng ta bị những sự khắt khe của nội tâm xoay chuyển làm cho chúng ta buồn bực, đau khổ, bực tức, đó là cơ hội để tiến hóa về đạo pháp. Luôn luôn nó chuyển tiến, luôn luôn nó giúp đỡ, mà phải có sự tương đồng mới ứng chuyển được. Nếu không có tương đồng, không ứng chuyển được. Bởi vì, bên trên chuyển rất thanh nhẹ, mà dưới này không có kích động và phản động, không đi tới cực kỳ đau khổ thì không ngộ được sự sáng suốt của bề trên đang chuyển xuống cho chính mình.

Nhiều người ở trong cơn xúc động, đau khổ, bực tức, không tìm ra lối thoát, mới hiểu sự thanh nhẹ là cao quý. Từ đó, từ từ bỏ những sự động loạn, trở về với sự thanh nhẹ sẵn có của chính mình. Ngộ

được pháp thiền, giữ pháp thiền, đang đau đớn đó mà thiền, thấy nó nhẹ.

Cho nên nhiều người ngộ pháp này mau là nhờ sự đau khổ, nó mới hiểu rõ cái pháp này, thiền thấy kết quả rất mau lẹ. Nếu nó trở lại động loạn, tham gia vô cái phàm giới, rồi làm cho nó nặng trược, thì cái pháp này nó lại yếu đi. Nó dần dần yếu đi vì ngoại cảnh xâm chiếm sự sáng suốt sẵn có của nó. Chúng ta không nên thấy rằng tu được, rồi tưởng là có cơ hội để hưởng thụ. Sau cái hưởng thụ đó, nó đem lại sự tối tăm cho chính mình. Nhiều người đang ăn chay một giai đoạn rồi trở lại ăn mặn. Cái phần tu thiếu sáng suốt thì ăn mặn lại bị lôi cuốn, làm cho tư tưởng đắm chìm trong dục giới thế gian thành ra bị kẹt, không tiến nổi.

Cho nên chúng ta tu, chúng ta phải giữ phần thanh tịnh sáng suốt. Phải giữ đó để tiến, tiến mãi mới rõ huyền thiên ra thế nào. Huyền cơ của tạo hóa ở thiên giới nó chuyển bằng cách nào. Khi chúng ta hiểu và chúng ta bắt kịp được sự tiến hóa vô cùng tận đó, thì chúng ta mới thấy sự sáng suốt về với chúng ta.

Các bạn tu càng ngày thấy càng khó, càng khắt khe, càng khó chịu với chính mình. Mình thấy khó bởi vì mức tiến của mình còn chậm trễ, vì cặp mắt đời nó phỉnh chúng ta, lỗ tai đời nó phỉnh chúng ta, miệng chúng ta đã phỉnh chúng ta, làm chúng ta thiếu sáng suốt ở chỗ đó. Chúng ta tu, chúng ta phải giữ lấy sự thanh tịnh. Chúng ta ở đây có niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Co lưỡi, răng kề răng, để niệm. Niệm chừng nào thì nó xa lìa sự trần trược, mà nội tâm trở nên thanh nhẹ và sáng suốt. Lúc đó, mới hòa hợp với bên trên.

"Huyền thiên chuyển giải tâm phiền": Huyền cơ ở thiên giới chuyển giải tâm phiền. Khi các bạn hòa hợp được sự chuyển giải của bề trên, thì tâm các bạn không còn phiền nữa. Các bạn thấy rõ định luật của bề trên đã chuyển hóa và dẫn dắt tâm linh của các bạn tiến lên trên.

"Dẹp tâm động loạn vượt xuyên thế tình": Lúc đó, các bạn muốn động loạn cũng không động loạn được nữa, tự nó dẹp rồi, bởi vì nó hướng thượng tiến giải. Sống ở thế gian nhưng mà không bao giờ bị lệ thuộc nữa, nó xuyên qua luôn thế tình.

"Thực hành càng giải càng minh": Chúng ta mỗi ngày mỗi đêm lo tu luyện, thực hành càng giải càng mở ra thì càng hiểu. Nếu chúng ta cứ dồn cục, ôm lấy đó, không bao giờ chúng ta hiểu. Chúng ta

giải tán, mở nó ra để thấy rõ đời ra đời, đạo ra đạo, minh triết ra minh triết rõ rệt.

"Chánh tâm tu luyện minh tình giả chơn": Lúc đó, chúng ta dùng sáng suốt để tu luyện, kêu là chánh tâm. Biết cái gì giả, biết cái gì chơn. Chính trong chúng ta chứ không phải ở đâu. Cho nên, hiểu rõ sự bất chơn của mình và hiểu rõ sự chơn giác hòa hợp với bề trên của mình mà chính mình có thể phát triển được, mới thấy có giá trị. Chứ bắt chước người ta lý luận nói này, nói kia, nói nọ, nhưng mà không biết sự giả và chơn thế nào rồi lẫn lộn, thuyết bất minh. Đem ra dùng lý thuyết của nhà Phật, rồi đổ lỗi cho ông Phật nói bậy nói bạ, thét rồi mình tự kẹt mà thôi. Còn cái này chúng ta hành để thấy, hành để tiến, hành để hiểu lấy mình, sửa mình, sự sai lầm chính mình có.

Chúng ta thấy rằng người tu phải ở trong cùng cực đau khổ của thế gian, rồi mới chán ngán rời bỏ thế sự. Chúng ta mới tiến tới sự trong suốt của bề trên. Chúng ta thấy Đức Phật Thích Ca cũng vậy, Ngài đem giam thân vô trong khổ cảnh, chứ Ngài đâu có đem thân Ngài đi tu trong chỗ sung sướng như người ta đặt để hiện tại. Đem vô chùa sơn son phết vàng, rồi không hiểu chơn lý ở chỗ nào. Ngài đạt được chơn lý nhờ cái gì? Nhờ đem thể xác này đi tới chỗ khổ, chỗ nguy hiểm trong rừng rú mà tu tiến một mình, lạnh lẽo. Biết bao nhiêu sự đau đớn chính mình tự giải quyết chứ chẳng ai tới mà lo cho mình cả. Thâu đêm trong rừng rú, hỏi ai giúp Ngài ngoài Ngài giúp Ngài?

Cho nên sự đau khổ đem tới sự sáng suốt để hiểu cái huyền thiên, hiểu thiên cơ, rồi vun bồi sự sáng suốt đó là hào quang vô cùng tận. Chính Ngài đã đạt được trong sự đau khổ, chứ không phải sự sung sướng. Đức Phật, Quan Âm, Chúa cũng vậy, tu trong đau khổ để đạt tới sự sáng suốt vô cùng tận. Ngày nay chúng ta hiểu được Ngài, hiểu được Phật, thì Phật đã cho chúng ta có một cơ hội rõ ràng. Nói rằng Phật tức tâm, ta là các con, nếu các con chịu dũng tiến như ta, thì các con sẽ đạt như ta.

Cho nên, có sự bình đẳng đối đãi giữa Đức Phật và chúng sinh. Chúng sinh không ý thức, rồi cứ tôn thờ Đức Phật, để cho lý thuyết của Đức Phật càng ngày càng lu mờ. Biết nói mà không biết hành thì nhiều. Biết bao nhiêu người đã đến chùa chiền cúng bái, lo tu luyện, nhưng cái lo đó là lo lý thuyết mà thôi, chứ không có hành.

Tới ngày nay có mấy người theo được chân Ngài? Thờ Ngài thì có, không bao giờ theo được chân Ngài. Chúng ta tu ở đây là theo chân Ngài chúng ta trở nên Ngài. Chúng ta thực hành để trở nên rõ rệt hơn. Chúng ta tự hành xác, nửa đêm giờ phút trong khi người ta đang an nhiên tự tại, ngủ khỏe bổ mập nhưng chúng ta không! Chúng ta ngược tình thế lại để tự giải tự tiến, để sửa trong giờ phút thanh tịnh, để đày đọa và độ cho thể xác được tiến hóa đồng với chơn tâm sẵn có.

Mến Ngài thì chúng ta phải thực hành ít nhứt cũng giống như Ngài, chúng ta mới đạt được pháp. Chúng ta tu, nửa đêm chúng ta hòa hợp với Đấng Trọn Lành, hòa hợp với sự đau khổ của những linh căn đã tiến hóa và lưu lại sự thức giác cho chúng ta. Chúng ta chỉ thực hành một phần nào mà thôi. Nhưng mà do mỗi bạn, do sự cố gắng riêng biệt, càng ý thức thì phải càng cố gắng. Càng cố gắng thì càng tiến, càng tiến thì càng mở. Càng mở thì càng thích thú, trong cái độ người, giúp người và chuyển hóa cho người được tiến hóa lên trên. Cũng như bề trên đã giúp đỡ chúng ta, hằng ngày, hằng giờ, hằng phút cho chúng ta có cơ hội để tiến hóa.

"Rõ nguồn chơn giác quy hườn": Chúng ta có cơ hội để rõ nguồn cội chơn giác, để quy hườn chơn như, để trở lại con đường của chính chúng ta.

"Thương yêu hóa giải chẳng sờn chẳng phai": Thương yêu những người đi trước, thương yêu những người đã vạch đường chỉ lối cho chúng ta, không bao giờ chúng ta quên ơn. Đâu phải nói chúng ta tu, qua cầu rồi rút ván. Không! Chúng ta nhớ đường đi của những vị đó, rất cao cả, rất dũng, thực hiện trong bi, trí, dũng rõ ràng. Chúng ta bước theo bước chân của các Ngài để đi, để học, để tu chứ chúng ta không phải tài giỏi. Cho nên phải dùng hết sự sáng suốt sẵn có của chính mình để tìm hiểu tại sao chúng ta tu. Tại sao chúng ta Soi Hồn, chúng ta Pháp Luân và chúng ta Thiền Định?

Chúng ta thấy rõ Đức Thích Ca tu giữa rừng. Ngài Soi Hồn là Ngài bịt tất cả lỗ tai của Ngài. Ngài không nghĩ suy về chuyện đời nữa, nhưng mà Ngài chỉ hướng thượng. Cho nên, trên đầu Ngài cũng nong một cục đó, để tiến hóa đi lên, xuất hồn đi lên. Ngài không có ôm theo sự động loạn nữa, nhất quyết tự giải nghiệp thì mới tiến hóa được, mới đem tới sự sáng suốt. Rồi Ngài làm Pháp Luân, lấy thanh khí điển của trời đất để hóa giải nội tạng, nội tâm, khai thông mọi nơi mọi giới, không còn bị kẹt nữa.

Chúng ta ở đây có Pháp Luân Thường Chuyển, các bạn thường xuyên làm Pháp Luân Thường Chuyển, hóa giải trược điển ra ngoài, thì "Pháp Luân Thường Chuyển Huệ Tâm Khai", tự nhiên nó mở. Bởi vì nó đem cái sáng suốt vô để hóa giải, tràn ngập nội tâm nội tạng, trong thần kinh nẻo hốc đều được mở ra, tự nhiên nó phải đi tới sự sáng suốt. Thiền Định: Sau những động tác đó là hóa giải rồi tới Thiền Định để cho nó phẳng lặng tất cả mọi sự, làm cho tâm chúng ta được yên ổn, được lắng trong mọi sự việc. Được rõ việc đến rồi việc đi, thanh thản, tự sửa tự tiến.

"Chẳng còn lý luận tranh tài": Không còn lý luận tranh tài với ai nữa, chỉ lo sửa mình mà thôi. Chính ta sai, chẳng có ai sai. Khi chúng ta thấy được rồi, chỉ chúng ta sai chứ không có ai sai, phải sửa để tiến.

"Chỉ lo tu tiến tiến hoài không ngưng": Mình sửa hoài để tiến hoài, rồi minh, thấy cái lý thuyết *Tứ Đại Giai Không* của Ngài rất rõ ràng. Nếu không sửa không tiến thì làm sao hiểu được *Tứ Đại Giai Không*? In trong giấy, viết trong sách, lý luận mà thôi, thực hành không có. Rồi cái tâm giận hờn người này, người kia, rồi lợi dụng cơ hội để làm tiền làm bạc, làm đau khổ thêm. Lấy sự thông minh lợi dụng Đấng Trọn Lành. Chúng ta đứng ra tổ chức, rồi chúng ta nghĩ chuyện thu lợi, bỏ túi. Cái đó là chuyện xấu, không phải chuyện tốt, không phải chủ trương của Đức Phật, mà chính người phàm đã làm hoen ố đạo pháp. Dùng lý luận Phật làm hoen ố đạo pháp. Đó là tội rất nặng. Ở địa ngục sẵn có chỗ để những người đó tiếp tục được cơ hội học và tiến hóa thêm. Tại sao? Tại vì sự ngu muội, dùng lý luận của Ngài nhưng mà không hiểu Ngài, không có thực hành, đó là đáng tội. Còn đây, chúng ta ngày đêm hành khổ sửa sai và thấy tất cả những sự đau đớn của chúng ta là quý giá, của bề trên đang ban bố những bài học xứng đáng để cho chúng ta tiến tới. Người được khóc nhiều, đó là người sẽ được tiến. Người được đau khổ nhiều, người càng rõ Ngài hơn. Chính Ngài độ cho những phần đau khổ để tiến hóa, rồi càng ý thức rõ.

Jesus Christ, Đức Thích Ca cũng vậy, giam cái thể xác này trong cảnh khổ, để thực hiện từ bi. Rồi bây giờ chúng ta phải làm thế nào để xứng đáng? Chúng ta hưởng thụ ư? Không! Không có gì đáng hưởng hết các bạn ơi! Ở thế gian, không có cái gì cho các bạn hưởng. Khi các bạn làm người phải ý thức rõ ràng các bạn đang

học, đang trả bài, chứ không phải hưởng đâu! Đừng có tưởng chúng ta hưởng mà đi vô trong sự sai lầm, chậm tiến, u mê khó tiến.

"Chẳng còn đoán xét lưng chừng": Chúng ta không còn mờ ám nữa, không còn đoán xét lưng chừng. Khi chúng ta ý thức được rồi, chúng ta hành trong khổ mà đạt được pháp, thấy sáng suốt, thì chỉ giữ đó mà đi thôi.

"Chỉ còn dũng tiến chẳng ngừng phút giây": Không có ngừng nữa, bởi vì khi chúng ta thấy bề trên đã làm việc cho chúng ta 24 trên 24 thì chúng ta còn lười biếng gì nữa mà không thực hiện 24 trên 24 để hòa hợp với sự độ pháp của bề trên, để dìu dắt chúng ta, để cho chúng ta có cơ hội tiến hóa.

"Minh tâm kiến tánh là thầy": Chúng ta hiểu được tâm tánh của chúng ta thì chúng ta mới làm thầy được cái tiểu thiên địa này. Mà không hiểu sự sai lầm sẵn có của chúng ta, làm sao chúng ta làm thầy chúng ta được?

"Dạy cho nội tạng tiến ngày tiến đêm": Dạy cho bên trong: tim, gan, tì, phế, thận, đó là năm bộ phận đại diện cho kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, nội tạng tiến ngày tiến đêm. Phải sửa để tiến. Một sự kích động nào cũng là một bài giáo dục của bề trên đang đưa cho chúng ta hiểu, quán xét mọi sự việc để tiến tới hư không đạo pháp.

"Sống trong tươi đẹp êm đềm": Lúc đó, chúng ta sống trong êm đẹp. Cái gì chúng ta cũng phán xét rõ rệt, trở về hư không tứ đại. Chúng ta hiểu, sống trong tươi đẹp êm đềm, không có mưu đồ thù hiềm, giận hờn lẫn nhau, nhưng mà tâm luôn luôn sáng suốt, cứu độ. Vì bề trên đã cứu độ chúng ta vượt qua khỏi bao nhiêu sự gian lao thì bây giờ chúng ta phải đem tâm cứu độ người khác.

"Chẳng còn xung khắc tạo thêm cực hình": Chẳng còn xung khắc với ai hết. Không có ghét ai, nếu chúng ta ghét người, thì chúng ta tạo thêm cực hình cho chính mình, sự đau khổ lo âu cho chính mình, ăn không ngon, ngủ không yên tại vì bản tánh xấu xa đó, giận hờn. Đó là không tốt, ghen ghét là không tốt. Đó là việc chậm trễ. Đó là eo hẹp, tự bóp lấy con tim chúng ta, làm sao chúng ta tiến được?

Cho nên phải thả lỏng và mở tất cả những gì sẵn có để đón nhận sự sáng suốt của bề trên. Rồi chúng ta mới tiến tới trọn lành, vui tươi, an nhàn ở về sau.

"Càng ngày phát triển chơn tình": Lúc nào chúng ta cũng mở sự thương yêu cứu độ. Đó là chơn tình. Càng ngày càng phát triển chơn tình.

"Yêu thương muôn loại như mình tiến thân": Tất cả đều cũng như chúng ta, như tôi nói chúng ta niệm Nam Mô A Di Đà Phật thì chúng ta ý thức Nam là lửa, Mô là không khí, A là nước, Di là phát triển, Đà là mầu sắc, Phật là linh cảm, thì một cọng cỏ cũng hiểu công chuyện của nó. Nó hiểu cuộc sống của nó, nó phải chấp nhận để tiến trong đà tiến sẵn có của chính nó. Chúng ta cũng vậy, làm sao chúng ta đi ngược lại được? Rồi chúng ta nhờ thần linh này kia nọ, không bao giờ đi ngược được, tạm thời trong nháy mắt, rồi cũng tiêu tan. Bùa phép cho hay cách mấy, rốt cuộc cũng phải tiêu tan. Có cầu nguyện cách mấy, rốt cuộc bạn cũng phải tự tu mới có tiến, chứ ông Phật nào độ đâu. Đừng có quỳ đó rồi lảm nhảm, rồi lợi dụng tình thế mà không đi đến đâu.

Lợi dụng tình thế là đem lại sự đau khổ cho chính mình. Đó là sự trừng phạt của bề trên, hiện ngay trong nội tâm của các bạn, trong hành động các bạn, ngay trong kiếp này các bạn phải bị hành tội mà không hay. Rất nhiều người tin tưởng nơi Phật, mỗi một phần nào thông minh để hiểu Phật lý, rồi lợi dụng Phật luôn. Đó là cái tội sa đọa đời đời kiếp kiếp không có giải tiến được. Còn nếu chúng ta hòa đồng với Đức Phật thì chúng ta phải ở trong khổ để tiến mới là được. Nếu không chịu ở trong khổ thì không bao giờ các bạn tiến. Các bạn trở nên u mê trong lý thuyết mà thôi, không bao giờ tiến được. Gây sự đau khổ cho các bạn, làm tăm tối cho các bạn, làm tai hại cho những người ở xung quanh đã theo mình mà không được một gương lành để tiến hóa, làm sao tiến được? Các bạn nên ý thức rõ, Ngài có phải sống trong khổ không? Một vị thái tử ra rừng tu, có phải học khổ không? Một ông Jesus Christ là một người đã được bao nhiêu người mến, nhưng Ngài chấp nhận bị đóng đinh trên thánh giá. Để làm gì? Để học từ bi. Chúng ta thấy rõ. Càng thấy rõ càng thức giác, càng thấy rõ càng chấp nhận, càng thấy rõ càng sung sướng với hoàn cảnh hiện tại, không chê khen, nhưng tâm thức chúng ta chỉ tu luyện để tiến hóa mà thôi. Ý chúng ta luôn luôn phải thanh thản, độ người chứ không nên gây những sự đau khổ cho người khác.

"Học đời học đạo góp phần": Ở đời chúng ta mang thể xác. Lúc xuống thế gian các bạn không có bằng lòng nhập xác. Các bạn khóc la, rồi bây giờ chúng ta sống tới lớn. Làm ông nội, ông ngoại, ai muốn chết? Đâu có ai muốn chết. Nhớ đứa này, nhớ đứa kia, nhớ đứa nọ, nhưng mà phải đi vì chu trình.

"Dựng xây tiến hóa mở tầng ấm êm": Các bạn phải êm đềm ra đi. Học hết đời rồi học hết đạo để lại ảnh hưởng cho thế gian, cho con cháu nó nhắc nhở mình. Mình xấu cũng là một ảnh hưởng, tốt cũng là một ảnh hưởng, để cho người sau này tránh khỏi những nợ duyên tại thế có thể gây đau đớn ở tương lai.

"Quy hồn quy vía tạo niềm": Lúc đó chúng ta quy hồn quy vía, đi trở về thanh nhẹ, rồi mới…

"Thương yêu vô tận tạo thêm chơn tình": Vun bồi sự sáng suốt sẵn có của mình, cứu độ, cứu sinh, siêu độ muôn phần, để cho họ tự đem tới sự thức giác.

"Xét xem cao cả rõ mình": Mình xét xem sự cao cả của bề trên, mình càng rõ mình hơn, mình càng thấy sự chậm tiến, sự chậm chạp, sự bê bối, sự lười biếng của chính mình.

"Sống còn chậm tiến khó minh ý Trời": Sống, chúng ta cũng còn đang chậm tiến. Chúng ta ôm cái thể xác này là thể xác chậm tiến. Chúng ta vun bồi lo cho nó hoài thì chúng ta chậm tiến. Còn chúng ta lo cho sự cao cả tiến nhanh ở bề trên, thì chúng ta mới rõ được ý Trời. Vì chúng ta chậm tiến, chúng ta không minh ý Trời.

Cho nên dồn dập những sự sai lầm, không hiểu nổi sự sai lầm đó do đâu đưa đến, rồi đổ thừa đầu này, đầu kia, đầu nọ, rồi quýnh xin ơn trên hộ độ, phò hộ, làm cho mình kẹt mà thôi! Còn cái này chúng ta thực hành để tiến. Tôi khuyên các bạn từ khi bước vào tu cũng vậy, các bạn tìm cái văn minh đạo pháp, chứ không phải tìm đạo pháp lu mờ và lụn bại. Trong thực hành, đạo pháp này các bạn hành là pháp của bạn, chứ không của một người nào hết. Các bạn thực hành để trở nên một vị Phật, các bạn thực hành để trở nên một vị Thượng Đế, để hiểu mình và chịu trách nhiệm cả càn khôn vũ trụ, công khai với muôn loài vạn vật, thực hành để tiến, thì các bạn thấy cái sự vô cùng tận đó của những người đi trước, thì chúng ta được bao nhiêu? Chúng ta được mấy phần trăm bây giờ?

Cho nên chúng ta càng tu nhiều hơn, sửa nhiều hơn và càng chấp nhận nín thinh để sửa bên trong, vì chúng ta thấy rõ sự sai lầm chính chúng ta tạo ra thì chúng ta phải làm, chúng ta phải sửa,

không nên vun bồi sự sai lầm nữa, rồi ngồi đó khóc kể, ai giúp mình? Bạn có khóc kể thì bạn chịu đi! Bạn có đau đớn thì bạn chịu, bởi vì bài học toàn bộ cho bạn rồi, đưa tất cả, cả kho sách cho bạn rồi, mà bạn không chịu đọc, bạn không chịu học thì bạn ráng chịu, chứ ai chun vô đó đỡ cho bạn được? Nếu đỡ được, Phật Thích Ca đã đỡ cho chúng sinh rồi, đâu có để cho chúng sinh trầm luân trong cảnh đau đớn, chém giết này. Không đỡ được! Mà nếu họ được cái ảnh hưởng của Ngài và họ hành như Ngài, thì họ tự cứu lấy họ mà thôi. Còn nếu họ không chịu hành như Ngài, không bao giờ cứu lấy họ được.

Các bạn cũng đồng ý rằng, thấy rõ những lời tôi nói, rồi phân tách, trong đó có các bạn, có chúng ta. Chúng ta phải chấp nhận và hiểu rõ đường hướng để đi, vì các bạn đã thấy rõ sanh, lão, bệnh, tử, không có lưu lại ở thế gian, học hết bài rồi phải đi. Đi, trong lúc đi, các bạn đi đâu? Các bạn tu mục đích để đi, để hành, để tiến, để dũng hơn, để sáng suốt hơn, chứ không phải ngu muội hơn người phàm nữa. Chúng ta đã làm người phàm rồi, chúng ta không muốn làm người phàm nữa chúng ta mới tu, mà tu chúng ta phải sáng suốt, nếu tu không sáng suốt, không nên tu. Để nó cuống cuồng trong bóng tối đi, để nó trầm luân trong sự đau khổ đi, rồi để nó thấy cái hiệu quả của trời đất đã răn dạy nó bằng cách nào. Rồi nó phải triển hạn nhiều kiếp luân hồi tại thế để hưởng sự đau khổ muôn trùng đó, mới thấy giá trị của kẻ tu thế nào!

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 20

Tiến trình Phật pháp vẫn còn
Con lo tiến hóa lòng son vững bền
Thực hành càng rõ càng nên
Bề trên chuyển hóa đạt nền hư không.

Mẹ sanh mẹ chuyển đứng ngồi
Luận suy tiến bước sang tồi do con
Khổ đau bực tức nỉ non
Hướng về quê mẹ dìu con hợp hòa.

Sống trong động loạn quanh co
Chẳng còn suy tưởng chẳng mò đến nơi
Kẹt trong ý thức của đời
Tạo thêm cảnh nghịch tạo lời bất an.

Bền tâm tiến giải quanh co
Một đường thẳng tới chẳng lo chẳng sầu
Thành tâm đón nhận nhiệm mầu
Khai thông đời đạo tạo tầu về quê.

Montreal, ngày 24-5-1980

"*Tiến trình Phật pháp vẫn còn":* Luôn luôn tiến, luôn luôn học, luôn luôn tu, vẫn còn.
"*Con lo tiến hóa lòng son vững bền":* Con lo sự tiến hóa, giữ vững lòng son, vững bền, một lòng một dạ tu, thực hiện từ bi, phát triển tới vô cùng.
"*Thực hành càng rõ càng nên":* Thực hành rồi, chúng ta càng rõ càng nên, thấy càng ngày càng trẻ trung, tâm linh càng sung sướng.
"*Bề trên chuyển hóa đạt nền hư không":* Bề trên chuyển hóa để cho chúng ta thấy hư không là đời đời, không có hủy hoại, không bị tiêu

diệt, không có xưng danh mà hòa cảm thăng tiến. Muốn đạt tới tiến trình vô cùng tận thì phải hướng thượng, tự giải, tự minh mới thấy rõ mức tiến chẳng ai chận đứng được, nhưng chỉ do sự chậm trễ tự làm ngưng trệ đó thôi. Mọi người đều sống trong sự chậm trễ mà làm ngưng trệ lấy họ mà thôi. Nếu họ quyết tâm tu luyện sửa chữa, thì họ được tiến. Tiến một li, phước một li. Mỗi đêm, mỗi lo, mỗi hành thì nhất định phải tiến.

"*Mẹ sanh mẹ chuyển đứng ngồi":* Mẹ sanh ra, rồi mẹ chuyển đứng ngồi, để cho con được sống trong cảnh tạm, sống hoan hỉ trong đứng ngồi.

"*Luận suy tiến bước sang tồi do con":* Để cho chúng ta hoàn toàn được tự do luận đi xét lại mà thấy trình độ tiến của chúng ta, sang hay tồi là do mình mà thôi. Muốn đi xuống phàm trược thì nó tồi, mà đi lên sự thanh cao là nó sang. Hỏi chứ con đường nào? Tiến tới thanh hơn hay tiến tới trược hơn?

Cho nên chính chúng ta có gia đình, có vợ con, có ảnh hưởng ở xung quanh. Chúng ta yêu những sự thiện lành. Chúng ta phải xây dựng trong gia đình cho con cái chúng ta hướng thượng, hướng sự thiện lành, chứ không phải hướng sự đấu tranh, ô trược, chậm chạp, phiền muộn, giận hờn. Cái đó trách nhiệm của cha mẹ phải lo cho con, phải giáo dục con, phải ảnh hưởng con, phải tìm cách cho nó bỏ tất cả những tánh hư tật xấu của chính nó, rồi sau này nó mới hòa hợp. Đó là chia của cho con, mở đường cho nó tiến. Còn nếu cha mẹ ngu muội không hiểu cái đó, rồi sau này cái lỗi cũng quy về cha mẹ.

Cho nên bề trên luôn luôn có trách nhiệm giáo dục hướng thượng, để đánh thức tâm linh cho con người tu càng sáng suốt, càng hiểu sự sai lầm của nó.

"*Khổ đau bực tức nỉ non":* Nó phải thâu hẹp phạm vi của nó, không cho nó bành trướng sự ác trược, để cho nó bực tức, rồi nó nỉ non.

"*Hướng về quê mẹ dìu con hợp hòa":* Nó hướng thượng, ngoài cảnh này, tôi có cảnh gì đây? Nó tự tìm lấy, nó hướng về quê mẹ, hướng về Mẹ Tình Thương đời đời, nó mới đạt tới sự hòa hợp với bề trên, với muôn loài vạn vật.

Mẹ hiền đã tạo nhiều cơ hội tiến hóa cho con, nhưng con đâu có hiểu nổi sự lo âu cao quý đó. Cho nên những đứa con phàm, nó cũng như con ma, con quỷ. Mẹ thương nó, nó không biết. Mẹ lo cho

nó, nó cũng không biết. Cha lo cho nó, nó cũng không biết, mà chính mình cũng đã đóng vai trò đó rồi. Sự cao quý của cha mẹ độ cho chúng ta tu, trong lúc ra làm người là mẹ muốn con phải thực hiện những điều tốt, để tránh những sự đau đớn cho thể xác. Đó là người mẹ lo biết là bao nhiêu, nhưng chúng ta đâu có biết lo, còn khinh khi người mẹ hiền, rồi oán trách mẹ hiền chúng ta nữa.

Cho nên ngày nay chúng ta ngộ pháp thì chúng ta phải thực hành để trả cái quả đó, chịu đòn với nội tâm, chịu mình bất hiếu mới là tu. Phán xét rõ mình là bất hiếu mới tu được, nếu các bạn cho các bạn có hiếu là các bạn tu không được. Luôn luôn bất hiếu. Đối với Cha Trời Mẹ Đất là người bất hiếu. Ăn cũng ăn nhiều, hành động sái quấy nhiều.

"*Sống trong động loạn quanh co":* Cứ bày ra những chuyện để trốn tránh tội lỗi.

"*Chẳng còn suy tưởng chẳng mò đến nơi":* Không chịu công khai để tìm hiểu sự sai lầm của chính mình.

"*Kẹt trong ý thức của đời":* Ý thức của đời là mình có thể lấy cái này che cái kia, giết thằng này để cứu thằng nọ, nhưng mà rốt cuộc là hư. Nói tôi làm chính trị này kia là làm chuyện hư, làm chuyện bất chánh, bất minh. Còn chính trị của người ta là phải đem sự chơn chánh về tự sửa mình. Đằng này nó giết đám này hỗ trợ đám kia, nó kêu là làm chính trị. Cái đó là ăn cướp, không phải là chính trị. Sai lầm! Cho nên thế gian này, quả địa cầu này bị kẹt luôn luôn. Gia đình anh em bất hòa, dân tộc không hòa, không hiểu nguồn gốc. Tất cả đều là con của Thượng Đế mà không biết, rồi đâm ra giành xứ này xứ kia xứ nọ, có xứ nào sống được đời đời đâu? Không có! Không có sự thật đó. Nhưng mà tâm linh, phần hồn của nó mà nó hiểu được rồi thì là con Thượng Đế. Tất cả càn khôn vũ trụ là con của Thượng Đế. Nó sống trong một nước thanh bình mà nó không biết hưởng.

"*Tạo thêm cảnh nghịch tạo lời bất an":* Chửi với nhau, mắng với nhau, nhân quần mệt trí mệt óc để tạo ra những máy móc này kia kia nọ, rồi chửi mắng với nhau. Đó, bây giờ các bạn thấy không? Chửi qua chửi lại cả ngày làm hao phí thì giờ, không được cái gì hết. Cũng xưng danh ta đây này kia, kia nọ mà chửi lộn với nhau không, không biết tạo được cái gì, không biết làm được cái gì phát triển. Rước cái ngu vào thân. Rốt cuộc tới giờ phút lâm chung bị xử án, lúc đó mới đau khổ, mới khóc than. Lúc đó mới biết phản lại

Cha Trời, phản lại chơn lý mới là đắc tội, tự động xuống địa ngục là vậy.

Cho nên địa ngục luôn luôn tràn ngập những phần hồn bất chánh. Xuống đó phải học hỏi trở lại một thời gian rồi mới được tiến hóa. Khởi điểm tốt sẽ đạt được kết quả tốt. Khởi điểm xấu sẽ tạo thêm sầu thêm lo. Cho nên khởi điểm các bạn tốt, khi các bạn vô thiền được thanh thản, nhẹ nhàng, buông bỏ tất cả mọi việc, đó là được nhẹ, được tốt. Còn vô mà còn mưu đồ, lòng suy tư chuyện này chuyện nọ thì kẹt, không tiến nổi. Khởi điểm xấu sẽ gặt hái xấu. Tôi cũng thiền mà tại sao tôi động? Tôi cũng thiền mà tại sao tôi bị ma nhập? Tại vì tôi muốn lợi dụng Đấng Trọn Lành, tâm tôi bất chánh mà không cho ma nhập thì cũng uổng! Để cho nó học hết cái bài đó. Còn chúng ta chơn chánh, lúc nào thiền chúng ta cũng chơn chánh để hướng thượng về sáng suốt. Chúng ta cương quyết trở về với mọi sự sáng suốt thì không bị vất vả. Còn nếu tâm các bạn bất chánh, lợi dụng đầu này, đầu kia, đầu nọ chắc chắn là bị phân xử, bị nhập, bị phá, bị đủ thứ hết.

"*Bền tâm tiến giải quanh co":* Chúng ta bền tâm tiến giải, đi lên, đi lên, cứ phân giải, không có sự quanh co, không có đặt lý này lẽ kia nữa làm chậm trễ.

"*Một đường thẳng tới, chẳng lo chẳng sầu":* Chỉ một đường một để đi tới, khỏi lo, khỏi sầu. Nếu các bạn còn lo lường gạt thiên hạ, thì các bạn phải lo âu, ăn không được, ngủ không được. Cái này tiến giải, thấy sự sai lầm của chính mình sẵn có từ nhiều kiếp rồi, bây giờ mình chỉ lo tu lo giải. Bây giờ các bạn tu, chưa được đâu! Phải hành nhiều, phải tiến nữa. Càng hành các bạn thấy càng tiến nhiều, bởi vì sự sai lầm quá nhiều, ứ động, chúng ta phải sửa.

"Thành tâm đón nhận nhiệm mầu": Chúng ta phải thành tâm đón nhận sự nhiệm mầu của bề trên. Nếu các bạn không thanh nhẹ, làm sao hưởng được cái mầu nhiệm của bề trên.

"Khai thông đời đạo tạo tàu về quê": Chúng ta hiểu đời cũng như hiểu đạo. Lúc đó, chúng ta minh tâm kiến tánh rồi, dễ đi rồi, về quê được, trở về sự thanh thản đời đời. Sự bình thản của nội tâm luôn luôn xuất hiện sau sự kích động và phản động. Cần tu, cần làm việc để đạt tới sự thanh tịnh qua cuộc trau dồi sửa đổi của nội tâm.

Nếu các bạn sống ở thế gian, các bạn nói tôi chỉ ngồi lo tu không, tôi không chịu làm việc. Đâu có được! Các bạn phải sống trong mọi

hoàn cảnh để độ người, sửa mình để độ người. Các bạn phải ở trong đời, để đời giày xéo các bạn, nó chà đạp các bạn, các bạn mới thấy giá trị sẵn có của tâm linh để tiến tới, chứ không phải các bạn được hưởng đâu! Vô ngồi đó để hưởng! Sung sướng lắm! Càng tu càng chậm lụt! Tạo được cơ hội, tưởng các bạn hưởng được sao? Không hưởng! Các bạn còn phải làm việc nhiều hơn, phải bố thí nhiều hơn, phải thực hiện yêu thương yêu nhiều hơn, phải giúp đỡ mọi người nhiều hơn, vì mọi người đã cho các bạn có cơ hội để sống thì các bạn phải đền cái ơn đó, phải thực hiện, phải tu nhiều, phải sáng suốt để cứu độ thiên hạ. Không nên ỷ lại và không nên cho đó là một cơ hội để mình hưởng. Đó là sai! Các bạn phải tìm cách cứu người, giúp người và đưa sự sáng suốt sẵn có của mình để độ người, không nên giấu giếm.

Nhiều người tu tới trình độ của tôi cũng đang giấu giếm, không muốn công khai, không muốn giúp ích ai hết. Còn phần tôi khác, cái gì sáng suốt tôi tìm được, tôi đem ra chỉ cho các bạn để các bạn nghiên cứu và phê bình chỉ trích, rồi tôi sẽ học thêm. Đó là mức tiến của đôi bên, chứ không có bao giờ ngưng, vì tôi thấy con người có thể trong một giây phút nào đó trở nên lười biếng và chậm trễ. Cho nên chúng ta phải giữ sự siêng năng sáng suốt, để nhờ sự siêng năng sáng suốt đó cứu độ tâm linh chúng ta, ảnh hưởng chúng ta, xoay chuyển mức tiến sẵn có của chúng ta. Vì lẽ đó, vừa học vừa trao đổi, đó là quý giá, đó là mức tiến thật sự, tự kiểm soát lấy mình, không bị chậm trễ nữa.

Nếu các bạn học, các bạn không chịu trao đổi trong thật sự và các bạn còn vun bồi thêm những chuyện láo khoét để độ tâm, làm mê hoặc lòng người, đó là tội lỗi của chính bạn, chứ không phải tội lỗi của cái pháp này. Tôi cảnh cáo rất nhiều lần những người nói sai, làm sai, không chịu thực hiện, không chịu đưa đường dũng tiến cho người và để gây sự mê tín cho người khác. Những người đó phải thọ tội, người đó là người tự gieo nghiệp trong cái pháp này. Tôi đã nói các bạn tu, cái pháp này là đạo của các bạn, mức tiến của các bạn, phải thực hành, phải đi tới, phải sáng suốt. Bất cứ giá nào, bất cứ sự đau khổ gì cũng không chận đứng mức tiến của bạn được. Cho nên các bạn phải tự hành, tự tiến, tự đạt, luôn luôn phải nhớ lời tôi nói.

Thực hiện bi, trí, dũng, chứ không được chậm trễ nữa. Nếu các bạn còn ỷ lại, còn cầu xin, còn chậm chạp, đó là các bạn sẽ có một cuộc

phân xử của nội tâm ở tương lai, mới thấy bề trên oai nghiêm, chứ không phải dung thứ các bạn đâu. Đừng có tưởng rằng tôi tu vậy là tôi được. Tôi tu tôi càng hành, tôi ý thức rõ rồi tôi phải hành. Tôi thấy một của quý giá vô cùng tận cho tôi, chỉ có hành mà thôi. Các bạn hành để sửa tánh sửa tâm, hành hữu ích tôi mới kêu gọi các bạn. Chính tôi đang hành, đang làm việc hằng ngày. Các bạn có thể kiểm soát việc làm của chính tôi và thực hành thâu đêm trong việc làm của chính tôi vì mọi người mà chính tôi ngày nay được một phần kính mến của các bạn. Đó là do sự siêng năng, sự tu luyện, chứ không phải lười biếng nằm một đống đó mà hưởng thụ, thì mới có sự kính mến của các bạn được.

Cho nên các bạn cũng vậy, tiếp nối tôi và sẽ thực hiện như tôi, các bạn là ông Tám mới đúng, các bạn là Vô Vi mới đúng. Các bạn không nên nghĩ hưởng thụ, tới đây là các bạn được sung sướng. Không! Các bạn chấp nhận hưởng những sự đau khổ để đi tới sự sáng suốt đời đời cho bạn. Cho nên các bạn phải cố gắng tu để tự đạt, tự giác, tự minh.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 21

Chuyển tiến đời đời quy giác hội
Hành thông rõ pháp tạo thành ngôi
Đạo đời phân định quy thanh giới
Giác trí giác tâm hợp tiến hồi.

Tiến hồi quê cảnh rõ ngôi
Hồi sinh chơn lực chuyển bồi dựng xây
Càn khôn vũ trụ ngộ thầy
Hồng ân ban rải ngày ngày độ cho
Dù cho sống cảnh quanh co
Điển thanh thànhh đạt vẫn mò đến nơi
Nằm trong nguyên lý của Trời
Nơi thanh nơi trược đời đời minh tâm
Học trong sáng suốt tiến tầm
Âm thầm phân giải tình thâm Đạo Trời
Ngài ban thanh điển nơi nơi
Tự rời tự tiến chuyển lời phân minh
Trí khai tiến giải đẹp xinh
Tâm thời nới rộng chơn tình hòa ca
Sống trong hợp nhứt thật thà
Chẳng còn ghen ghét giữ hòa tiến lên
Tình thương mến cảm bề trên
Chẳng còn xao lãng chẳng quên Cha Trời
Thâm tâm sáng suốt mở lời
Cầu xin các giới đạt nơi dung hòa
Cùng chung hướng thượng nhớ Cha
Tâm hòa sáng suốt vượt qua cõi trần.

Montreal, ngày 1-6-1980

"*Chuyển tiến đời đời quy giác hội":* Khi chúng ta tu, bộ đầu khai triển, luồng điển rút đi lên. Đó là chuyển tiến, càng ngày càng tiến lên, càng ngày càng hướng thượng, thì chúng ta đi trong cảnh đời đời quy giác hội. Càng đi lên thì càng thấy rõ mình và hội tụ sự sáng suốt trong thâm tâm mình để xét đoán bất cứ một việc gì xảy đến.

"*Hành thông rõ pháp tạo thành ngôi":* Chúng ta hành thông rồi, biết được cái pháp rõ rệt, nắm được nguyên lý khai triển của nội tâm, rồi chúng ta tạo thành ngôi. Trở về vị trí căn bản của chính mình.

"*Đạo đời phân định quy thanh giác":* Lúc đó, đạo cũng như đời, chúng ta phân định rõ rệt. Chỉ có khai triển, thực hành mới quy thanh giới được. Thấy trở về nơi nhẹ nhàng, sáng suốt của bề trên.

"*Giác trí giác tâm hợp tiến hồi":* Chúng ta lúc đó trí sáng suốt, ổn định, tâm lúc nào cũng khai triển, hòa đồng, cởi mở với mọi nơi mọi giới. Không có chấp nê, không có ghen ghét. Lúc đó chúng ta hợp lại tiến hồi, trở về quê xưa nguồn cội. Chúng ta hồi tâm, tất cả hội tụ, vạn linh trong cơ tạng không có những chiều đi xuống. Đi xuống là sân si, ghen ghét, giận hờn. Khi mà các bạn tu còn một chút giận hờn cũng là luồng điển đang đi xuống. Bởi vì khi nhập xác là nhập sanh dục thì nó hướng hạ, chứ không bao giờ hướng thượng hết thảy.

Cho nên người đời, tâm của họ không tu, không chịu sửa, không cải tạo tiến hóa đi lên thì không còn chuyện hòa hợp và cởi mở. Miệng nói vậy chứ tâm khác, bởi vì họ đi xuống thì kẹt, tự tạo cảnh tối tăm và giam hãm họ. Đó là cảnh xuống địa ngục. Con người mà còn chấp, còn mê quá nhiều, đó là cảnh đi xuống. Còn người tu thì cởi mở đi lên. Ai nói gì cũng không có động tới chúng ta, bởi vì chúng ta ở giới thanh thì đâu còn động chạm nữa. Đâu có còn kích động nổi, bởi vì chúng ta vượt khỏi mức kích động và phản động của ngũ hành ở bên trên trung tim bộ đầu xuất phát đi lên. Mỗi mỗi phải tập trung ở đó để hướng thượng hóa giải, không nên đem vào tâm suy tư chuyện bất chánh. Bất chánh là hướng hạ, bị lôi cuốn bởi kim, mộc, thủy, hỏa, thổ là ngũ hành trong bản thể, rồi nó xoay chuyển. Nếu chúng ta sử dụng trong đó thì nó chuyển, chuyển xuống gom lại thành một cục. Một cục đó là nghi ngờ, ghen ghét người ta, nuôi tâm xấu đối xử với họ, đó là yếu hèn. Cái đó là đối

với một người không phát triển nổi, là ở tù chớ không phải tiến bộ. Nếu là người tu thì phải thoát khỏi sức hút của hồng trần, thoát khỏi sự kềm chế của ngũ hành thì tâm con người lúc nào cũng thanh thản để phán xét mọi sự việc.

Trong gia đình các bạn cũng vậy, chồng con, vợ chồng cũng vậy, một câu không chịu là cuống cuồng, gom ở trong ngũ hành. Rồi nó chuyển tiến cũng như đem vô trong máy xay, xay, xay như vậy làm cho rối loạn tâm can, rồi xuất ngôn bất chánh, đối xử không tốt đẹp lẫn nhau. Mỗi gia đình đều có, vì sao? Vì con người xuống thế gian là đã bị kẹt vô trong giới đó rồi, càng ngày càng sanh ra cái tánh tối tăm mà không hay. Chính mình đã tạo sự tối tăm mà không hay. Bây giờ, nói tôi tu này kia kia nọ, xưng danh, nhưng mà không phải tu bằng cách đó. Tu phải mở tâm tạng ra, khai thông ngũ tạng, tim, gan, tì, phế, thận dưới quyền chỉ huy và xây dựng của chính mình. Chúng ta phải xây dựng để cho nó cởi mở, tiến hóa đi lên, để vạn linh ở bên trong được hưởng ứng theo chiều hướng đi lên thay vì đi xuống.

Tại sao chúng ta tu? Chúng ta sửa đổi để đi lên mới kêu bằng tu. Chúng ta dày công sửa chữa hằng ngày, hằng đêm, để đem lại thanh thản, cởi mở, tiến hóa, chứ chúng ta không có tu ở bề ngoài, để củng cố, để xin sự phù hộ. Chúng ta mở để hòa đồng với bên trên, bởi vì đã nói rõ rằng Tiên, Phật đều là từ con người. Trong trí khôn con người tìm ra lối thoát cho chính mình mà thôi. Bây giờ chúng ta phải tìm ra lối thoát, chỉ có đi lên thanh nhẹ mới có lối thoát, chứ chúng ta còn ôm cái nặng trong người làm gì? Ta còn gây gỗ trong gia đình để làm gì? Chúng ta còn đem những chuyện ganh ghét giữa anh em trong gia đình để làm gì?

Giữa bạn đạo cũng vậy, gây cái tâm xấu với nhau cũng không tốt, không bao giờ tiến triển được. Chúng ta phải hiểu phận của chúng ta sai lầm, phải vun bồi sự thanh nhẹ thay vì động loạn. Không nên chấp, vì chúng ta không có mất một cái gì hết, tại sao chúng ta phải sợ mất. Chúng ta có đem cái gì xuống đây đâu mà sợ mất. Cái tánh tình này kia, không phải chúng ta đem đâu, tự nhiên xuống thế rồi tạo ra dồn cục vậy đó. Sống quen trong chỗ eo hẹp, rồi phân ra cái tánh xấu, cái đó không phải của chúng ta đem xuống đây. Tại thế gian, chúng ta phải hoàn trả lại thế gian và tiến thẳng về chỗ thanh nhẹ, sáng suốt đời đời mới cứu độ chúng sinh.

Chúng ta tu về Vô Vi là mục đích muốn trở thành một vị siêu giác chứ không phải trở thành một người ngu muội, u mê nữa. Cho nên, tu của chúng ta khác hẳn với những giáo phái khác. Ở đây chúng ta không có tổ chức, không có môn phái gì hết. Chúng ta tìm được một đường lối kêu bằng Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Pháp lý là phải phân định tất cả mọi việc đâu đó cho đứng đắn. Vô Vi là đi trở về hư không. Khoa học là hợp thời chuyển tiến chứ không bị kẹt một đống đó rồi gây ra sân si. Phật Pháp là ở trong thanh tịnh mà nhận định mọi sự việc, thì mỗi mỗi đều ở trong tâm của các bạn chứ đâu có phải tổ chức của ngoại lai.

Tôi là con người tại thế, tôi học, tôi tu, tôi sửa. Bây giờ các bạn thấy có điểm nào hữu ích thì các bạn học và trao đổi với tôi. Tôi cũng đồng học chớ đâu có phải tôi làm giáo chủ, làm cái hội để khống chế người ta, đè đầu thiên hạ. Chúng ta thực hiện trong tình thương của huynh đệ, tỉ muội, chớ không có cái gì hết! Chúng ta nghiên cứu để đi tới mà thôi.

Phải biết rằng nếu không có người đối diện, chúng ta không thể nào sửa tâm sửa tánh, sửa sự sai lầm của chúng ta. Sự ảnh hưởng chung của nhân loại trong thế gian. Thành ra chúng ta không có tổ chức như người ta mà quy định luật này, luật kia, luật nọ. Chúng ta không có. Chúng ta chỉ giải tán sự lười biếng, sự chậm trễ, sự bê bối sẵn có, để tiến tới sự sáng suốt mà thôi. Nó khác hẳn với những tổ chức của thế gian làm hình thức bên ngoài, nhưng mà bên trong không chịu sửa. Còn đằng này chúng ta sửa bên trong, rồi tự nhiên nó xuất hiện ra bên ngoài và ảnh hưởng người khác, chớ không phải làm những chuyện u ơ rồi đâm ra tu hoài, cái tánh không sửa được. Cái đó là sự sai lầm, ỷ lại và chậm tiến.

Chúng ta phải đi trong thông suốt, thương yêu mọi người, vạn linh chúng ta phải thương yêu. Đem tâm thương yêu để độ cho họ, chớ không phải như tại thế mà người ta suy nghĩ về chuyện dâm dục, bậy bạ, rồi không có tiến được tới chỗ nào hết! Không có ích kỷ cho cá nhân, nhưng mà sự ích kỷ của chúng ta nó vĩ đại. Hỏi ông Thích Ca có ích kỷ không? Ngài ích kỷ rõ ràng. Ích kỷ bằng cách gì? Ngài tu, Ngài sửa Ngài để tiến hóa tới đời đời sáng suốt thì tự nhiên mọi người muốn học về sự sáng suốt của Ngài, họ mới quy hội để tưởng nhớ Ngài. Tất cả tâm tư về với Ngài, mà trước kia Ngài đâu có nghĩ tạo ra cái vụ ích kỷ đó. Nhưng mà ích kỷ của Ngài là ích kỷ cao

thượng, sửa mình để ảnh hưởng người khác. Mọi người hướng về Ngài, rồi họ bầy ra tổ chức, làm Phật Giáo, làm này làm kia làm nọ. Chớ thiệt ra không có ông Phật nào, ông Thích Ca nào, viết giấy nói rằng chúng sanh phải tổ chức một cái hội cho nó đàng hoàng. Không có! Chính ông Thích Ca đã sửa từ sự động loạn của nội tâm biến thành Xá Vệ Quốc thanh tịnh để hướng thượng hóa giải lấy mình nhiên hậu ảnh hưởng chúng sanh. Chúng sanh mới tới gặp Ngài để nghe, học hỏi để tiến hóa. Chưa học được cái gương của Ngài, chưa bắt chước được đường lối của Ngài để tự sửa, tự giải, rồi đâm ra tổ chức làm cái hội tại thế để làm gì? Để làm ô danh Ngài mà thôi, chứ không phải thực triển mà tu, mà làm cái gì hết. Sự thật phải im lìm tự tu, tự sửa, tự giải. Học trong bi trí dũng thầm tiến của Ngài. Ngài đâu có bầy chúng ta phải làm những điều ngược lại đường lối của Ngài đã thực hành, nhưng mà mong mọi người phải thực hiện theo con đường của Ngài, theo sự ảnh hưởng tốt đẹp.

Tại sao Ngài phải đi tu? Ngài tìm sự đau khổ của chúng sanh Ngài mới đi tu. Rồi bây giờ chúng ta thế nào? Chúng ta đem Ngài trở về sung sướng à? Trong cái khổ mới đắc đạo, khổ mới tìm ra chơn lý, khổ mới thấy được tình thương. Mọi người chúng ta đều khổ. Luôn luôn sống trong khổ tâm cực nhọc, dù các bạn có tiền có bạc, có thế lực đi nữa, các bạn cũng là người khổ mà thôi. Tại sao các bạn không giữ cái ảnh hưởng đó mà bày ra chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ rồi đâm ra nói xấu với nhau, tạo sân si mà thôi, không tiến triển, chậm lụt, uổng biết là bao nhiêu. Kiếp con người đã ý thức được một vị vĩ đại anh hùng như Thích Ca, Ngài thật sự vĩ đại. Một thái tử giàu có, thế lực trong tay, nhưng Ngài buông bỏ tất cả để trở về với sự xán lạn của trời đất, hòa đồng với mọi nơi mọi giới, sống trong thanh tịnh để ảnh hưởng chúng sanh. Tại sao chúng ta không chịu học, không chịu tiến như Ngài. Chúng ta sanh ra mê chấp, chúng ta đã là tà dưỡng tà. Dưỡng cái tâm tà, dưỡng cái tâm bất chánh rõ ràng lại chê người khác là tà, rồi tu cái gì? Nếu không tà, ai đi tu? Tu là để sửa chữa đi tới chơn chánh, sáng suốt, chứ không phải tu trở thành một vị cướp tinh vi. Không có chuyện đó!

Cho nên, các bạn phải ý thức rõ ràng sự sai lầm của tâm linh, sự cương quyết tự tiến để đạt tới hào quang sáng suốt mà chúng ta cảm mến, thì phải thực hành trong đường lối rõ rệt. Không nên làm những điều sái quấy rồi đổ lỗi cho Chư Phật, Chư Tiên, cái tội đó

nặng lắm. Các bạn thấy rõ địa ngục chưa? Địa ngục trước mắt các bạn, các bạn thấy mà. Con heo, con chó, con gà, con vịt cũng là tâm linh, tâm hồn của con người chuyển giải xuống. Hai chân không đi, đi bốn chân đó, các bạn thấy chưa? Tại sao các bạn còn sống trong mê chấp mà quên cái ý lực của chúng ta có thể trở về với chính giới, trung tâm sinh lực của thế giới càn khôn vũ trụ. Tại sao chúng ta không trở về với trung tâm sinh lực sẵn có của chúng ta là trung tim bộ đầu. Các bạn tu ở đây, Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, đó là gom tất cả thanh điển vào trung tim bộ đầu để hóa giải tiến lên, các bạn mới rõ hào quang của Đức Phật.

Từ ngàn xưa để lại, Đức Phật đã có hào quang bộ đầu, mấy ai thấy được, mà mấy ai tu có hào quang ở bộ đầu hiện như nhà họa sĩ đã vẽ cái đầu của Đức Phật có một vòng quanh sáng như thế đó. Chính các bạn, chấn động lực của các bạn chậm trễ, không thấy hào quang sẵn có của chính bạn mà thôi. Nếu các bạn tập trung rồi, chấn động lực đó hòa cảm với chấn động lực ở bên trên thì các bạn nhắm mắt là thấy sáng suốt. Sự sáng đó ở trên bộ đầu các bạn, không ai cướp giựt được, không phải vẽ như tranh ảnh để cho bàng môn tà đạo ăn cướp cái quyền đó, rồi đem bán cái hào quang sáng suốt của Ngài, lợi dụng cơ hội tranh vẽ đẹp đó làm tiền, rồi sống trong sự ô trược.

Thuyết pháp lung tung, nói sai trái, làm không đúng việc và không hiểu lấy tội của chính mình. Đem ra sự chậm trễ ô trược, rồi chê đầu này tà, đầu nọ tà mà chính mình cũng là ở trong tà mà không hay. Nếu không tà các bạn tu làm gì? Sửa cái gì trong đó mà vô trong chùa hay là đọc sách kinh làm gì? Nó nhẹ hơn các bạn mới đổi chứ, còn nặng hơn các bạn đâu có đổi. Mỗi mỗi chúng ta ở trong tà, từ tà đi tới chơn. Đạt tới chơn mới thấy giá trị của cái chơn mà giữ đó để tu. Chớ không phải ca tụng cái chơn rồi bán cái chơn mà ăn. Chúng ta không làm điều đó, chúng ta tự sửa mình để tiến.

"Tiến hồi quê cảnh rõ ngôi": Biết được vị trí của chúng ta đến và đi rõ rệt.

"Hồi sinh chơn lực chuyển bồi dựng xây": Mỗi người đều có một ý lực, cái ý chí vô cùng tận. Chúng ta càng ngày càng xây dựng càng tiến hóa.

"Càn khôn vũ trụ ngộ thầy": Chúng ta tiến thẳng lên càn khôn vũ trụ mới thấy rõ tình thương của Đấng Cha Lành của chúng ta, là vị thầy sáng suốt để cứu độ cho chúng ta tu tiến.

"Hồng ân ban rải ngày ngày độ cho": Chúng ta càng tu, càng tiến, càng thấy, càng mến cảm, càng thương yêu, vượt khỏi sức hút của hồng trần mà hưởng sự thanh nhẹ của càn khôn vũ trụ do bề trên đã sắp đặt đưa chúng ta đến bến giác, vào quỹ đạo thanh nhẹ đi lên.

"Dù cho sống cảnh quanh co": Chúng ta trở lộn về cái bản thể này là cái cảnh quanh co. Cái thể xác của các bạn thấy rõ chưa, nó quanh co. Luồng điển âm, luồng điển dương, mà trong đó có nhiều ngăn nắp. Chúng ta đang sống trong cảnh quanh co là sống trong cái thể xác ô trược này.

"Điển thanh thành đạt vẫn mò đến nơi": Lúc chúng ta đạt được điển thanh rồi thì cứ việc tự do tiến triển. Lúc đó thành đạt, thì chúng ta nay tu chút mai tu chút thì vẫn đến nơi để hóa giải những sự ngộ nhận tăm tối của chính mình tạo ra những chuyện bất chánh. Khuyên thiên hạ tu mà chính bản thân không chịu tu rồi làm điều sái quấy, ngự trị trên một chủ quyền nào đó, đâm ra dạy chuyện sái quấy cho mọi người, tạo chuyện hư và cái tánh hư tật xấu không bao giờ sửa đổi được.

Vì bản thể quanh co này mà không chịu đi, không chịu tiến, không chịu hành hương ở bên trong làm sao giải triển được. Làm sao biết điển thanh là gì mà thành đạt được. Cho nên chúng ta phải sửa bên trong, từ trược đi tới thanh, rồi các bạn nắm được phần thanh đó mới tiến được, mới đến nơi được.

"Nằm trong nguyên lý của Trời": Nhiều người tu thành Phật rồi chê ông Trời, đồ bất hiếu! Phải có Trời mới có Phật, nghĩa là có cha mẹ mới có họ để tu. Chê chuyện này xấu, chuyện kia xấu nhưng mà không biết rằng không có dâm dục làm sao đẻ ra ông thầy đứng đó thuyết pháp? Phải hiểu rằng nguyên lý của Trời đâu cũng có giới hạn hết. Nhiều người không hiểu, đâm ra chấp đầu này, chấp đầu kia, chấp đầu nọ, đó là sự sai lầm. Hỏi chứ không có cha mẹ làm sao đẻ ra con người để tu thành Phật; không có Trời Đất phối hợp nuôi dưỡng làm sao có con người ngộ được sự đau khổ mà tu, mà sửa, mà tiến? Nằm trong nguyên lý của Trời, ở trong nguyên lý âm dương của Trời rõ ràng, âm thầm, luôn luôn chúng ta thấy…

"Nơi thanh nơi trược đời đời minh tâm": Bởi có thanh thì phải có trược, có trược thì phải có thanh, mà chúng ta thiếu thanh tịnh làm sao thấy được. Không có thanh tịnh không thấy được. Chúng ta ca tụng một góc nào mà không hiểu, đó là sự ngu muội. Xưng danh sáng suốt, đó là chậm tiến, rất uổng cho học trình tu. Sự đóng góp của chúng sanh để cho mình có cơ hội tu nhưng mà mình sống trong ngu muội mê chấp rồi bầy những sự mê chấp nữa, làm sao tiến triển được.

Cho nên các bạn phải sớm hồi tâm, thức giác, không nên chậm tiến và làm cho mình mê muội. Càng ngày càng mê muội, rồi tự biện thuyết, bảo vệ cái lý sai đó. Sau này đời đời đau khổ đó bạn. Bạn biết tu thì bạn trở về cảnh đời đời hạnh phúc, mà không biết tu thì trở về đời đời đau khổ trong mê chấp mà thôi. Tất cả đều nằm trong nguyên lý của Trời, nơi thanh nơi trược đời đời minh tâm. Có chỗ thanh chỗ trược, chúng ta hiểu được rõ ràng minh bạch thì đời đời minh tâm. Biết sự sai lầm của chính mình.

"Học trong sáng suốt tiến tầm": Chúng ta học trong sáng suốt tiến tầm, trong mọi sự sáng suốt để tìm đường đi lên.

"Âm thầm phân giải tình thâm đạo Trời": Trong thâm tâm chúng ta xét đi, đứng, ngồi, nằm trong âm thầm phân giải, tình thâm đạo Trời. Thấy rõ nếu không có Đấng Tạo Hóa làm sao chúng ta có cơ hội đi tu ngày nay, mà chúng ta ngược lại chê ông Trời, chửi ông Trời và cho ông Trời là tà đạo. Tại sao? Đó là sự sai lầm, sự ngu muội, không hiểu nguồn gốc mà thôi. Cha mẹ cho đi học, học tới đại học tưởng đại học là giỏi nên chỉ ca tụng đại học rồi quên cha mẹ. Cha mẹ nó cuốc đất trồng cây để bán đổi tiền cho nó đi học, nó cũng quên. Nó bạc đãi cho đến nỗi ông cha nó đi làm cu li, gánh vác xây dựng hy vọng tương lai nó tốt đẹp, nó thành đạt rồi, nó quên cha già. Nó bạc đãi cha già, tưởng ăn học là đầy đủ rồi, giỏi rồi, thông minh rồi, có thể bán cái lý đó nó cũng sống. Nó thấy nó giỏi hơn cha nó, phải cặm cụi, khổ cực, tranh đấu với đất đai mới có một buổi sống trong ngày. Chê cha ngu muội, chê cha chậm tiến, không biết sử dụng máy móc. Đó là sự ngu muội các bạn thấy chưa? Ở đời, cha mẹ cho mình học nhưng trở lại mình chê cha mẹ ngu và chậm tiến. Cái đó có chớ, mọi người trong tâm đều có. Đó là sự sai lầm, mà nói về luồng điển, đó là đi xuống.

Cho nên, chúng ta phải học trong sáng suốt, tiến tầm, rồi lúc đó mới thấy rằng âm thầm phân giải tình thâm đạo Trời. Làm có chút thôi nhưng mà hiểu được nguyên lý của Trời Đất mới thành đạo, chớ đừng có tưởng là người nắm cuốc mà không làm được việc vĩ đại. Họ thanh tịnh, họ hiểu, họ xét được nguyên lý của Trời Đất. Khi họ đặt cái cuốc họ thấy sự sáng suốt bộc khởi trong tâm can, họ hiểu nguyên lý sanh, trụ, hoại, diệt. Lúc đó họ mới thấy rõ rằng bề trên đã di chuyển mọi vật và tiến hóa bằng cách nào mà trong thanh tịnh mới tiến mau, còn trong động loạn thì trở lại thụt lùi. Hay lắm, ào ạt lắm nhưng mà thụt lùi.

"Ngài ban thanh điển nơi nơi": Con người chúng ta xuống đây tạm rồi đi.

"Tự rời tự tiến chuyển lời phân minh": Mười tuổi, hai chục tuổi, ba chục tuổi, bốn chục tuổi, năm chục tuổi, sáu chục tuổi, phải tự rời không? Tâm tình tiến triển khác nhau mà chuyển lời. Càng ngày càng phân minh, càng thấy sự sai lầm, chấp nhận sự sai lầm của chính mình, mới là phân minh được.

"Trí khai tiến giải đẹp xinh": Thấy rõ trí chúng ta khai mở rồi, chúng ta mới tiến giải tới sự đẹp xinh. Sự tốt đẹp của bề trên, đời đời bất diệt.

"Tâm thời nới rộng chơn tình hòa ca": Tâm chúng ta nới rộng, thương yêu tất cả mọi người. Phải biết thương yêu tất cả mọi người và đứng về vị trí của mọi người mới phân giải được, không nên suy luận một điều sai lầm mà chấp. Đó là sai trầm trọng, là đi xuống, có tu ngàn kiếp mà động một chút như vậy cũng phải xuống địa ngục luôn. Cho nên, các bạn xuất hồn, khi đi lên trên các bạn thấy động một chút xíu là bị rơi trở về bản thể, mà tại sao không sửa tánh, không tiến tới sự sáng suốt, mà còn chấp việc này, việc kia, việc nọ.

"Sống trong hợp nhứt thật thà": Chúng ta sống trong hợp nhứt, thật thà, thương yêu. Việc của người đó là việc của tôi, việc tất cả đều là chung. Chúng ta phải chung vai chung lưng ra gánh vác, mà gánh vác trong tình thương và đạo đức mới sống trong hợp nhứt thật thà. Phải chia những cái gì chúng ta có cho mọi người, để mọi người cùng đồng hưởng trong tiến hóa. Các bạn thấy rõ chưa?

Tôi tu để làm gì? Tôi tu, ngày nay tôi được mở trí và phân tách, tôi nói ra những gì để ảnh hưởng các bạn và cảm động tâm bạn cũng như tâm tôi. Có phải rằng tôi chia sớt không? Cái ngộ hạnh của tôi

phải hy sinh hằng ngày hằng đêm, rồi tôi chia sớt, tôi mới hòa đồng, tôi mới học hỏi thêm nơi các bạn được. Còn các bạn mới tu sơ sơ chẳng có gì, mà chấp người này, ghen người kia làm sao tiến được, làm sao tiến tới sự thanh cao rồi sau này bạn độ ai? Bản thân bất độ hà thân độ. Chính tôi, tôi chưa sửa được cái tánh, làm sao tôi độ thiên hạ được.

"Chẳng còn ghen ghét giữ hòa tiến lên": Cho nên, tôi phải sửa cái tánh, tôi chẳng còn ghen ghét mà giữ hòa tiến lên. Không có ghen ghét một người nào hết, phải giữ sự hòa thuận thương yêu để tiến lên.

"Tình thương mến cảm bề trên": Cái tình thương phải mến cảm bề trên. Bề trên sắp đặt cho chúng ta từ trong tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục để kích động và phản động. Để chúng ta hiểu ngoài cái này còn cái kia, còn bề trên nữa.

"Chẳng còn xao lãng chẳng quên Cha Trời": Không quên cái nguồn cội của chúng ta được. Phải có định luật hóa hóa sanh sanh chúng ta mới có ngày nay. Nếu không có thanh khí điển, các bạn đâu có sống trong giờ phút này. Không có hơi thở làm sao tôi ngồi đây nói chuyện với các bạn.

Quyền năng của Thượng Đế đã ban cho chúng ta, chúng ta mới sống, mới nói chuyện được đây, chớ chúng ta có tài giỏi gì? Đồng đô la đâu có cứu tôi được. Nếu tôi chun vô khạp, các bạn chồng một tấn đô la, tôi cũng không có thể nói được. Vô trong khạp đậy lại là không nói được rồi. Vô trong một căn nhà đô la cũng nói không được nữa. Các bạn thấy không? Cái quyền năng không phải tại vật chất, mà tại tình thương của Đấng Cha Trời, của Thượng Đế, của sự sáng suốt ban bố, xây dựng nâng niu chúng ta từ giờ phút, năn nỉ để cho chúng ta hiểu, chìu chuộng chúng ta đủ thứ hết.

Bán Trời ăn, bán Phật ăn, nhưng mà Ngài vẫn từ bi tha thứ, cứu độ. Nó xưng là hay, nó là chánh, nhưng mà Ngài cũng chỉ có cười để cứu độ, để cho nó thức giác sự sai lầm của chính nó. Sự căn bản nguồn gốc nó chưa minh, làm sao nó minh đạo pháp mà xưng hô đây là đạo pháp số một. Nó không chịu ghế số hai thì từ số một nó sẽ rớt xuống đất, đau khổ lắm, lận đận, lao đao.

Cho nên đến giờ phút lâm chung là đau khổ, rồi than trời trách đất. Tôi tu kỹ lắm, tôi thờ Phật đầy đủ hết mà tại sao tôi mang bệnh hoạn đau khổ như thế này. Tại vì bản tánh tôi không chịu sửa, tôi

không chịu quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng. Quy y là trở về nguyên căn thanh tịnh, cởi mở, hóa giải, vị tha tốt đẹp trong tinh thần xây dựng. Quy y Pháp là thực hành ngày đêm. Quy y Tăng là biết mình là ai, ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu. Đó mới là người tu, mới hiểu rõ, rồi chúng ta mới biết đời đạo rõ rệt. Chúng ta đang đứng trong tình cảnh đời đạo song tu, trong đời có đạo trong đạo có đời. Các bạn phải nhớ kỹ đạo để phục vụ đời và từ đời tiến giải tới đạo, quân bình để sáng suốt. Cảnh đời đời trao đổi rõ ràng để tiến hóa.

"Thâm tâm sáng suốt mở lời": Lúc đó không quên Cha Trời thì thâm tâm sáng suốt, mở lời…

"Cầu xin các giới đạt nơi dung hòa": Mong chồng con mình cũng được thương yêu, vợ chồng cũng được thương yêu, huynh đệ, tỷ muội cũng thương yêu. Sáng suốt mở lời cầu xin các nơi phải dung hòa để tìm hiểu lẫn nhau, tìm hiểu sự sai lầm của chính mình rồi hòa cảm với đối phương.

"Cùng chung hướng thượng nhớ Cha": Lúc đó, chúng ta cùng chung hướng thượng nhớ Cha, nhớ nguồn cội, nhớ lúc chúng ta ly khai xuống thế gian đây rồi chúng ta đem một điểm sáng suốt linh quang xuống đây học hỏi để trở về với chơn tánh sáng suốt ở bề trên. Chúng ta phải nhớ sự thương yêu của Ngài để độ cho chúng ta tới ngày nay. Tới giờ phút khắc này chúng ta cũng còn đang uống sữa mẹ là còn đang uống thanh điển. Nhờ thanh điển để mà sống tức là chúng ta còn ôm bầu sữa của càn khôn vũ trụ để sống hằng ngày.

"Tâm hòa sáng suốt vượt qua cõi trần": Chúng ta phải hòa, hướng thượng để đi lên, rồi mới vượt qua cõi trần, vượt được cái tánh trần xấu xa của chính chúng ta. Cho nên các bạn tu để làm gì?

Các bạn phải ý thức rõ tu để sửa mình tiến hóa, chứ tu không phải để củng cố địa vị và thâu thập địa vị, hay thâu thập những cái gì cho mình nặng trược thêm. Các bạn tu là giải nghiệp, mở nó ra, khai nó ra, để cho nó phát triển tới vô cùng tận. Thương yêu cũng phải vô cùng tận. Không phải thương một người và bỏ một người. Không có cái chuyện đó! Đạo tâm không phải vậy, không phải bênh người này bỏ người kia. Không bao giờ có cái chuyện đó!

Tôi đã thường nhắc các bạn ngay trong gia đình các bạn. Phải nhớ rằng đối với muôn loài vạn vật, mình sai chứ chẳng có ai sai. Cái gì mình cũng phải nghe hiểu để học hỏi, để tiến tới. Nhưng mà mình

đã có cái pháp, giữ để giải quyết sự mê chấp của chính mình là các bạn đang tu đó. Sai lầm thì các bạn hiểu, rồi sửa. Sau này các bạn nhẹ, Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định ở bên trên rồi, lúc đó động tới các bạn thấy các bạn sai rồi. Các bạn thấy các bạn đã gây tội, rồi các bạn mới sửa. Cho nên phải giữ trung tim bộ đầu để khai triển.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 21

Bề trên chuyển hóa siêu âm
Giúp con hướng thượng tự tầm nguyên lai
Chuyển cho thấu đáo chơn tài
Chu trình tiến hóa ngày ngày dựng xây.

Tình thương chuyển hóa hằng ngày
Mẹ thương mẹ độ chuyển thầy đến con
Hồn con chẳng có hao mòn
Nếu con chịu sửa vẫn còn thanh cao.

Yêu thương chẳng có lòng vòng
Cùng chung dìu tiến cùng tòng thiên cơ
Khai thông từ phút từ giờ
Ghét ghen tạo kẹt mắt mờ trí ngu.

Thương cha kính mẹ biết ơn
Tình Trời ban rải chẳng hờn chẳng đau
Cộng đồng hợp nhứt trước sau
Mau mau tự giác cùng nhau hợp hòa.

Montreal, ngày 1-6-1980

"Bề trên chuyển hóa siêu âm": Bên trên đã có những phần thanh siêu đưa xuống thế gian để thâm tâm chúng ta ý thức sự siêu cảm ở bên trên đã bố hóa và chính chúng ta cũng muốn tiếp xúc ở bên trên để hóa giải và đạt tới sự thanh nhẹ.
"*Giúp con hướng thượng tự tầm nguyên lai":* Để cho có cơ hội hướng thượng, tầm nguyên lai. Tầm sự đến và sự đi của chính mình.
"*Chuyển cho thấu đáo chơn tài":* Chúng ta mới thấy rõ chơn tài của Thượng Đế đã làm những việc gì cho cả càn khôn vũ trụ, chớ không phải làm chuyện eo hẹp không phân minh.

"*Chu trình tiến hóa ngày ngày dựng xây":* Trong chu trình tiến hóa, chúng ta ngày ngày tự sửa mình để tiến tới, chớ không có ai giúp chúng ta đâu. Phải hành trong khổ để đạt.

Sự đãi ngộ của bề trên luôn luôn chuyển hóa cho nhơn sinh cơ hội tầm tiến, cứu độ từ giờ phút khắc. Khi con người tự cảm thấy sự nguy cơ xẩy đến là đã tự phản lấy nguyên lý mà không hay. Cho nên các bạn tu ở thế gian sửa mình để tiến. Không nên bảo vệ cái pháp này, nói đây là hay. Khi các bạn cho là hay là các bạn tối tăm rồi. Bảo vệ và giữ lấy là các bạn hư rồi. Các bạn thấy đường lối để sửa và mở không? Các bạn Soi Hồn là ổn định thần kinh, rồi mở ra để tiến lên. Các bạn làm Pháp Luân là đem sự thanh thản vô, rồi cũng mở để tiến, để hòa đồng, thấy rõ ràng không? Nhưng mà chúng ta đã làm sai, chúng ta phản nguyên lý, lấy lý luận để đè đầu chúng ta mà không hay. Chúng ta phản nguyên lý, chúng ta đắc tội không phải là người tu. Tu là phải hành để mở mới là người tu.

"*Tình thương chuyển hóa hằng ngày":* Hằng ngày chúng ta sống trong tình thương của người mẹ rõ ràng. Mẹ là thuộc về âm điển vật chất tại thế để cho chúng ta có miếng cơm ăn, có áo để mặc. Vật chất để rờ mó và cảm mến vật chất mà sửa tâm chúng ta.

"*Mẹ thương mẹ độ chuyển thầy đến nơi":* Cảnh là thầy, thầy là cảnh. Mọi chuyện sáng suốt đưa đến cho chúng ta là thầy, để mở trí chúng ta.

"*Hồn con chẳng có hao mòn":* Hồn đâu có mất mà sợ. Chỉ lo sửa, lo vun bồi mới tương ngộ được, chớ không có mất. Đừng sợ hồn tôi mất, không có hao mòn.

"*Nếu con chịu sửa vẫn còn thanh cao":* Chịu sửa bề trong mới thanh cao. Còn ỷ lại và cầu xin là lụn bại, yếu hèn làm sao có sự thanh cao. Thấy người ta đem hình ông Phật để đó rồi quỳ lạy, rồi khổ tâm, rồi không hiểu gì hết. Chúng ta phải hiểu nguyên lý. Chúng ta tu phải sửa mình, phải hiểu rõ nguyên lý của Trời Phật. Ông Phật không có ngu đâu. Các bạn tưởng ông Phật ngu mà lợi dụng ông Phật, đâm ra tạo sự tăm tối cho chính mình. Chúng ta phải hòa đồng khai triển để đến gần Ngài và hưởng hào quang, thanh quang sáng suốt do Ngài đã hành trì ảnh hưởng chúng ta. Chúng ta là người nối tiếp để tiến tới, hiểu nguyên lý của Đấng Tạo Hóa Trời Đất, chớ không phải chúng ta nhờ Ngài nữa. Kêu gọi Ngài mãi mãi, nhưng mà tâm chúng ta không sửa thì vô ích. Nếu mà đã

độ được thì Ngài đã độ rồi, cần gì chúng ta tìm tới Ngài ngày nay. Trong sự quằn quại, sự đau khổ của đời, chúng ta mới ý thức được Đức Phật sáng suốt hơn chúng ta. Chúng ta muốn tiến về đường của Phật thì chúng ta phải thực hành như Phật. Tại sao chúng ta lại ở trong mê muội mãi mãi rồi lợi dụng Ngài, lấy sự thông minh lợi dụng Đấng trọn lành làm gì?

Sự tương ngộ tương hành tại thế, rốt cuộc rồi cũng phải phân giải cho đôi bên một đường lối tự giải quyết trong thanh tịnh và sáng suốt quy về sự cảm thông. Chúng ta đã bị đời dầy xéo, đem những sự đau khổ, tạo những sự thắc mắc cho chúng ta. Cho nên chúng ta phải ở trong thanh tịnh thì sự sáng suốt mới quy về sự cảm thông được.

"*Yêu thương chẳng có lòng vòng":* Chúng ta yêu thương chẳng có lòng vòng, chỉ trực chỉ một con đường trở về nguồn cội là yêu thương tất cả.

"*Cùng chung dìu tiến cùng tòng thiên cơ":* Cùng chung dìu tiến với nhau, rồi cùng tòng tới thiên cơ. Sự quy định của Trời Đất giờ phút khắc.

"Khai thông từ phút từ giờ
Ghét ghen tạo kẹt mắt mờ trí ngu":

Người mà ghen ghét người ta là người không thấy, con mắt họ mờ. Phải thấy cái điểm sai của họ, thì họ đâu còn ghen ghét người ta rồi tạo kẹt, mắt mờ, trí ngu.

Lẩn quẩn đó, rồi sân si, buồn hận, nặng trược, tai hại rồi sanh ra bệnh gì? Bệnh tim, bệnh gan, nhiều bộ phận, ngủ không được, sanh tới thận hư nữa. Cho nên, tôi nói bệnh do tánh sanh, tánh các bạn được cởi mở, hòa cảm, thương yêu, sáng suốt, khai triển đi lên thì các bạn đâu có bệnh gì nữa. Sự quyết tâm tiến tới thanh nhẹ thì chỉ có hướng thượng, hóa giải, mọi sự sẽ được giải quyết rõ rệt hơn.

"Thương cha kính mẹ biết ơn
Tình Trời ban rải chẳng hờn chẳng đau":

Trời cho chúng ta đâu có tính mà chúng ta tính thì chúng ta bị hờn, bị đau. Nói thằng đó được coi hát, tôi không được coi hát. Thằng đó được người này thương. Ông thương thằng này, ông bỏ thằng kia. Cái đó là tôi hờn, tôi giận rồi, thấy không? Tôi tự tạo đau khổ, ngu muội cho tôi trong sự chấp nê, suy tính. Cái đó đâu phải tu. Tu là

để tìm chơn lý sáng suốt chớ đâu có tìm chút chút vậy. Tìm làm gì? Chúng ta đã có rồi. Không tu còn hơn.

"Cộng đồng hợp nhứt trước sau": Phải ở trong cộng đồng thương yêu lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, xây dựng tìm cách để khai triển cho tất cả mọi phương diện. Phải thương yêu lẫn nhau, không nên đặt tâm ganh ghét nghĩ chuyện sai lầm.

"Mau mau tự giác cùng nhau hợp hòa": Sớm thức giác thì sẽ sớm tạo được cơ hội tốt cho nhơn sinh. Sống với tình thương của mẹ hiền, hòa tan trong niềm tin hướng thượng với Đấng Cha Lành thì tâm lẫn thân vẫn được yên vui. Chúng ta không biết sử dụng, không biết ơn của mẹ hằng ngày. Chúng ta có thể xác đây là do mẹ, do âm điển của bầu trời thế giới tạo ra muôn loài vạn vật để hỗ trợ cho chúng ta có cái thể xác để sống, có sự ấm no hiện tại. Còn tâm linh của chúng ta do Đấng Cha Lành chuyển hóa sáng suốt và chúng ta có ảnh hưởng của con người đã tu đắc đạo là Đức Phật thì chúng ta phải hành như Ngài. Hành trong khổ để đạt sự sáng suốt, nhiên hậu phát triển tới tình thương vô cùng. Huynh đệ thương yêu để dìu dắt cởi mở, xóa bỏ tất cả những bản tánh xấu xa, để tạo một niềm tin sáng suốt và êm đẹp ảnh hưởng mọi nơi mọi giới. Tình thương cao quý biết là bao nhiêu.

Cho nên, các bạn nên cố gắng tu đi, sửa mình rồi nghiên cứu, nghiền ngẫm những gì tôi nói, vì tôi đã thực hành đến ngày nay tôi mới nói được những lời nói đó.

Tại sao các bạn tu tới ngày nay mà các bạn còn tánh xấu? Vì chưa thực hành đúng mức mà thôi! Các bạn thấy kỳ công của tôi đã đi đến đâu, rồi các bạn tạo lấy kỳ công cho bạn thì tự nhiên các bạn đi tới chánh pháp sáng suốt và tự cởi mở, tự trách mình hơn là trách mọi người. Chúng ta đi trong tình thương cao đẹp, sửa mình để ảnh hưởng người khác.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 22

Chủ hành phát triển hướng trung tâm
Thanh thản siêu diệu tự tiến tầm
Thức giác quy nguyên lòng cứu độ
Tình thâm phân giải pháp siêu thâm.

Siêu thâm thức giác phân tầm
Đường mòn quy nhứt tình thâm đạo đời
Sống tu thác tiến chẳng rời
Tâm tư sáng suốt hưởng đời an như
Hồn thời nhỏ đẹp hơn người
Ra vô dễ dãi rưới tươi muôn bề
Quyết tâm hướng trở lộn về
Nơi Cha ban rải tình quê hương hồn
Điển thanh sưởi ấm linh hồn
An như tự tại bôn chôn chẳng còn
Bền tâm vững chí lòng son
Vun bồi chánh khí sống còn độ nhơn
Một lòng một dạ chẳng sờn
Tiếp tay Trời Phật quy ơn Cha Trời
Bình tâm phân giải lý lời
Sáng soi chơn tạng tạo nơi ôn hòa
Chẳng còn suy nghĩ lo ra
Tiến hòa muôn giới thoát xa cõi trần
Tâm thanh hướng thượng khai tầng
Tự lần tiến giải hợp phần trời ban
Khổ hành tự đạt chuyển sang
Thở than vô ích tạo màn vô minh.

Montreal, ngày 7-6-1980

"Chủ hành phát triển hướng trung tâm": Chủ đích của chúng ta tu hành hiện tại là phát triển hướng về trung tâm của bộ đầu và trung tâm của càn khôn vũ trụ.

"Thanh thản siêu diệu tự tiến tầm": Lúc đó phần hồn nhẹ và tâm trí chúng ta thanh thản siêu diệu tự tiến tầm. Càng tu càng sáng suốt.

"Thức giác quy nguyên lòng cứu độ": Lúc đó chúng ta dồi dào, đầy đủ rồi. Chúng ta được phần sáng suốt của bề trên đã cứu độ do sự hành trì mà đạt pháp, thì chúng ta phải quy nguyên lòng cứu độ đó để vị tha, hướng về những trung tâm của nhân loại đang đau khổ mà cứu độ.

"Tình thâm phân giải pháp siêu thâm": Chúng ta mới thấy rằng sự ổn định của thâm tâm mới là chơn tình, hòa hợp với càn khôn vũ trụ. Càng ngày càng tu, chúng ta thấy mức tiến càng ngày càng siêu diệu thậm thâm, cởi mở thông suốt, chứ không còn kẹt nữa. Không phải tu mà không có lối tiến. Chúng ta càng tu càng trở về thanh tịnh, thì chúng ta thấy đã được tiến mới thanh tịnh. Rồi càng tu càng thanh tịnh, càng hòa cảm với hư không không động. Lắm lúc chúng ta ở thế gian mà không cảm thấy ở tại thế gian, chúng ta cảm thấy ở nơi hư không thanh nhẹ. Đó là giới Niết Bàn sáng suốt ở bên trên mà chính ta đã gầy dựng và đã tiến tới nơi đó để âm thầm tiến giải.

"Siêu thâm thức giác phân tầm": Chúng ta tới chỗ siêu thâm, cao thượng thậm thâm ở bên trên thức giác phân tầm. Lúc đó, chúng ta thấy rõ rồi, do đời chúng ta mới có đạo. Từ bản thể này chúng ta mới học được sự siêu diệu và mượn nó làm bàn đạp để tiến tầm đi lên.

"Đường mòn quy nhứt tình thâm đạo đời": Con đường mòn là đường của những vị đã đi trước, hành trì, đạt thông, cảm động lòng người. Bây giờ chúng ta tu đây rồi chúng ta cũng đi về vạn giáo quy nguyên. Chúng ta thấy đạo pháp nào rồi cũng quy nhứt. Từ đời qua đạo, từ đạo qua đời đều quy nhứt bổn.

"Sống tu thác tiến chẳng rời": Chúng ta sống thì tu bổ sửa chữa, thác đi thì tiến chẳng rời. Luôn luôn đi lên, luôn luôn tiến tới, luôn luôn học hỏi không rời cái môn pháp sáng suốt mà chính chúng ta đang sống và đã hành, mà chết cũng đi lên trên đó, rồi cũng phải

hành triển mãi mãi, không bao giờ rời. Nếu rời thì sẽ rơi rớt trong tối tăm, làm sao phát triển được trong cảnh sống đời đời an như.

"*Tâm tư sáng suốt hưởng đời an như":* Tâm chúng ta sáng suốt rồi, hưởng đời an như, nhẹ nhàng, an toàn, như lai, không có gì động hết.

"*Hồn thời nhỏ đẹp hơn người":* Lúc đó hồn chúng ta thấy nhỏ đẹp hơn người. Thấy nó thanh nhã, thanh nhẹ, chứ không phải gồ ghề như cái thể xác.

"*Ra vô dễ dãi rưới tươi muôn bề":* Chúng ta đang ở thế gian đây, mà hồn chúng ta đi đâu, đi bao xa, đi tới mức nào làm việc gì, chúng ta hiểu. Khi chúng ta đi được, hưởng phần thanh khí điển nhẹ ở bên trên rồi, chúng ta đem phần sáng suốt đó về giúp đỡ cho cơ tạng chúng ta được rưới tươi, sung sướng, nhẹ nhàng. Các bạn tu, hồn xa lìa được bản thể, thấy rất hãnh diện do hành trình công phu của mình mà tự đạt phần thanh nhẹ trong giây phút thiêng liêng đó. Cảm thấy sung sướng vô cùng, không biết tả cho ai biết, không biết tả cách nào cho hết chu trình nhẹ nhàng mà chúng ta đã tự đạt được trong giây phút thiêng liêng.

"*Quyết tâm hướng trở lộn về":* Chúng ta quyết tâm hướng trở lộn về. Nhất định chúng ta đã thấy rõ rồi, xa lìa được thể xác, tuy rằng ở từng thấp, nhưng mà trở lộn về quê xưa chốn cũ thì đi cao hơn. Chúng ta xuất ra được thì phải có nơi đến chắc chắn và tin để đi tới.

"*Nơi Cha ban rải tình quê hương hồn":* Nơi Ngọc Hoàng Thượng Đế đã ban rải tình quê hương hồn là đã cho chúng ta có cơ hội tu trong sáng suốt, để hiểu tình quê hương của hồn chúng ta sống đời đời bất diệt, là điểm linh quang hòa hợp với thanh quang điển lành. Lúc đó chúng ta mới thấy rằng hương hồn chúng ta sẽ trú ngụ vào đâu.

"*Điển thanh sưởi ấm linh hồn":* Điển thanh lúc nào cũng sưởi ấm linh hồn chúng ta, cho chúng ta sáng suốt và chúng ta được ấm áp.

"*An như tự tại bôn chôn chẳng còn":* Lúc đó, điềm nhiên, tự tại, không còn bôn chôn nữa. Chỉ lo hành trì hằng đêm, hằng giờ, hằng phút, hướng thượng để tự giải.

"Bền tâm vững chí lòng son": Chúng ta giữ một lòng một dạ để tu.

"*Vun bồi chánh khí sống còn độ nhơn":* Chúng ta phải giữ phần chánh khí để phân giải cho mọi nơi mọi giới được rõ nguyên căn của họ là cứu độ họ. Các bạn làm Pháp Luân để giữ chánh khí sống

còn, để giải rõ cho người này người kia. Chúng ta còn biết bao nhiêu huynh đệ trong càn khôn vũ trụ đang ở trong trụy lạc, sa đọa mà chẳng ai điểm cho họ thức giác. Bây giờ chúng ta tu đây, rồi chúng ta thức giác, chúng ta tùy duyên trợ hành, ngộ được cơ nào thì chuyển cơ nấy, để độ cho thiên hạ tiến. Phải tập, phải luyện lời ăn tiếng nói phân giải rõ rệt.

Trong minh tâm kiến tánh, thức giác, siêu độ trong thanh điển, thì lời thuyết pháp của các bạn mới có giá trị. Chớ nói về lý luận suy tư, lấy bộ óc eo hẹp này mà nói, không cảm động lòng người ta được đâu. Dùng thanh điển siêu diệu, thả lỏng bộ đầu để hòa hợp với bên trên, rồi đạt tới sự sáng suốt trở lại và chuyển phân rõ rệt cho thiên hạ hiểu cũng nhờ chánh khí thanh điển mới được.

"Một lòng một dạ chẳng sờn": Không thay đổi, nhứt định phải chỉ đường lối cho người ta tiến tới. Bây giờ các bạn thấy các bạn không tiến sao? Ngồi yên đó. Rồi xem trước kia chưa thiền, chưa tu, tôi như thế nào? Kêu các bạn ngồi một tiếng đồng hồ, chắc không được đâu! Rồi bây giờ các bạn ngồi một tiếng đồng hồ, nhiều khi nguyện muốn ngồi mấy tiếng nữa cũng có nữa. Nhưng mà khả năng chưa đến, rồi từ từ các bạn phải đến.

Trong thiền giác đó, lâng lâng tiến hóa. Các bạn sẽ cảm thấy sung sướng, đó là mức tiến rõ ràng. Các bạn phải đem những hành động đó để nói cho những người chưa đạt được, thì họ sẽ học và sẽ tiến tới giới đó là tâm linh họ được cởi mở và thanh thản. Nhờ cái pháp và nhờ sự kiên trì của mình đã làm được, thì mình cho người kia biết rằng họ cũng có thể đi đến được, không có bị nguy hại làm lu mờ trí óc, mà trở lại thanh tịnh của người mới là sáng suốt.

"Tiếp tay Trời Phật quy ơn Cha Trời": Tiếp tay Trời Phật đã giáo huấn chúng ta, cho chúng ta có cơ hội tiến triển, chúng ta phải trở về cái ơn của Cha Trời. Cha Trời đã độ muôn loài vạn vật tiến hóa, thì chúng ta phải thay Cha Trời độ cho muôn loài vạn vật tiến hóa, mới xứng đáng là đứa con ngoan, đứa học trò hiếu thảo.

"Bình tâm phân giải lý lời": Lúc đó chúng ta bình tâm phân giải lý lời rõ rệt. Chúng ta phải chịu mọi sự phê bình và học nơi sự sáng suốt để phân giải. Không nên buộc người ta nghe chúng ta, nhưng mà chúng ta sửa chúng ta và nói ra những sự thật thì lúc đó mới cảm động được lòng người.

"Sáng soi chơn tạng tạo nơi ôn hòa": Sáng soi chơn tạng của chúng ta, tâm chúng ta mới ôn hòa được. Nó thanh thản ôn hòa thì lý luận sáng suốt và hòa hợp với mọi người. Cảm động lòng người để người ta hướng trở về với họ, họ mới tu được. Không nên buộc họ phải thế này, thế kia, thế nọ. Mình nói sự hành trì công phu của mình, sự lười biếng của mình, sự bê tha của mình cũng không sao hết. Rồi sửa lần lần đi tới để cho họ thấy sự sai lầm của chính mình và mình ăn năn hối cải. Chứ không dùng một lời nói nào mà biện hộ sự sai lầm rồi để càng lún vào trong hố sâu.

"*Chẳng còn suy nghĩ lo ra":* Chúng ta tu trong hành trì tiến hóa, làm việc liên tục thì đâu có sự lo ra, trừ phi cầu xin hộ độ lười biếng đó mới kêu là lo ra.

"*Tiến hòa muôn giới thoát xa cõi trần":* Ở nơi nào chúng ta cũng khai thông được hết. Tiến, tiến, tiến, càng tiến càng hòa. Thoát xa cõi trần, đi đây được thì đi kia được chứ có gì đâu. Phải ráng tu để đi tới.

"*Tâm thanh hướng thượng khai tầng":* Mở và khai triển phần trược điển trên bộ đầu.

"*Tự lần tiến giải hợp phần trời ban":* Chúng ta tiến giải, càng ngày càng tu càng tiến. Lúc đó chúng ta hưởng trọn lành những gì bề trên đã ban thanh quang điển lành cho chúng ta. Chúng ta phải đón tiếp. Nếu chúng ta không giải lấy chúng ta, thì làm sao chúng ta đón tiếp được.

"*Khổ hành tự đạt chuyển sang":* Chúng ta phải dùng khổ hành tự đạt mới chuyển sang được. Không có khổ, không bao giờ đạt sướng được. Chúng ta sau cái khổ mới có cái sướng. Phải thực hiện để đi tới.

"*Thở than vô ích tạo màn vô minh":* Chúng ta thở than vô ích tạo thêm màn vô minh, rồi đau khổ, buồn hận thêm, trách móc trong thâm tâm. Sự thật là bề trên đã làm sẵn, đã cho các bạn có một tư tưởng tự động khai triển lấy mình, khai thác trong chu trình tiến hóa rõ rệt. Các bạn đã có bộ óc thông minh để lập lại trật tự của cảnh đời, thì cảnh đạo đâu có khó khăn. Các bạn đã có cơ hội tìm ra sự sống hằng ngày, đó là trật tự các bạn đã có rồi, thì cái đạo đâu có khó khăn, do sự hành trì. Ở đời cũng vậy, lúc ban đầu chúng ta đi làm, thiên hạ sai đông sai tây, mình cũng phải chiều chuộng để sống. Đến ngày nay đâu đó an bài rồi, các bạn được sống an, có gì đâu?

Đạo cũng vậy, các bạn phải tranh đấu, tự sửa chữa lấy bản thân các bạn, biết thương yêu tâm, can, tì, phế, thận dưới quyền sử dụng của các bạn và với bản tánh tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục cũng dưới quyền điều khiển của các bạn mà thôi. Các bạn đã hành trì mượn cái pháp để khai triển hướng thượng, thì các bạn thấy nó sẽ mở thêm chứ đâu có kẹt.

Cho nên, chúng ta được mở rồi thì phải độ người khác, được thanh nhẹ phần nào thì chúng ta có thể đem ra bàn bạc để nghiên cứu. Trước kia tôi như thế này, bây giờ tôi đạt như thế này, được bao nhiêu đó cũng đủ rồi, chứ không phải chúng ta sánh ngay với Tiên Phật và chúng ta một giờ, một khắc có thể đạt được ngang hàng với Tiên Phật. Không nên nghĩ điều đó, nhưng mà chúng ta phải từ từ đi đến đâu nói đến đó, thực hiện được chỗ nào thì giải đáp đến chỗ đó, sau này chúng ta mới độ được những người mới tu, thì chúng ta đền ơn cho bề trên, người truyền pháp, cũng như thanh điển của Trời Phật đã ban bố.

Trong tâm tư chúng ta đón nhận học triển về tu hành, thì chúng ta thực hiện được những điều đó, mới thấy rõ rằng trong thâm tâm của chúng ta hiếu hòa và đền ơn mọi nơi mọi giới. Chúng ta không có ăn cơm mà không làm việc, chúng ta làm việc đời lẫn đạo. Chúng ta không hoang phí một hột gạo, một hột điển ngọc của trời ban cho chúng ta, là tình thâm quý báu của Đấng Cha Lành, Đấng Tạo Hóa đã ban cho chúng ta có cơ hội để sống. Trong cái sống đó, chúng ta sống trong ý nghĩa chứ không phải sống trong tham lam, sống trong cướp giựt. Chúng ta không bao giờ nghĩ những chuyện đó. Chúng ta sống trong sự thương yêu, hóa giải, cứu độ.

Muốn cứu độ thiên hạ, thì phải biết cứu độ mình. Muốn thương yêu thiên hạ thì phải biết thương yêu bản thể mình. Bây giờ, bản thể các bạn đang ngự trị trong vạn linh rõ ràng, nhưng mà các bạn không chịu dìu tiến bản thể này, phần linh điển của thể xác này, chừng nào ai có thể thay thế các bạn mà để dìu tiến. Cho nên, ở thế gian có nhiều loại tu, nhiều cách tu. Có nhiều người mong được sự phù hộ, cầu xin mẹ sanh mẹ độ. Vì yếu hèn quá họ mới cầu xin, cái đó không trách họ được. Rồi họ cầu xin quá thì những vị đó sẽ ngự trị trong thể xác của họ, rồi làm cho phần hồn phải lệ thuộc đời đời ở trong cảnh đau khổ. Không tự chủ được, không phát triển được,

không hòa tan với đại hồn được, ở trong cõi thấp thỏi, sống trong tâm tư yếu hèn khổ sở.
Cho nên chúng ta đây khác. Chúng ta đã mượn cái pháp để sửa và khai triển đạt tới sự xứng đáng tình thương của Đấng Cha Lành đã cho chúng ta được tự do phát triển. Chúng ta phải tận dụng trong trật tự của thể xác này và hòa hợp với trật tự của càn khôn vũ trụ. Lúc đó các bạn mới thấy rõ tội lỗi của chính mình, cái tội ngoan cố, chậm trễ. Ác cũng bất minh, mà thiện cũng bất minh là ở chỗ đó. Chúng ta tu ở đây, rồi chúng ta mới rõ ác là gì, thiện là gì?
Con người ác là người đã sử dụng quyền năng của Thượng Đế ban cho nó. Cái thể xác này là phương tiện để nó sống, nhưng mà nó chẳng lo, lại hoang phí, xài phí. Nó theo của cải, theo dâm dục, theo sự đè đầu thiên hạ, độc tài, rồi làm cho tiểu thiên địa này phải sụp đổ, một ngày kia nó chỉ thọ tội mà thôi. Còn phương pháp này là chúng ta phải cởi mở trở lại. Các bạn thực hiện Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, đều là khai thông và cởi mở, hỗ trợ tối đa để cho mọi từng lớp được tiến hóa đều hòa, tùy theo khả năng sẵn có thì các bạn mới xứng đáng là con của Cha Trời, hiểu được mình, biết yêu cái sẵn có của mình mới ảnh hưởng người khác được. Còn không biết khai thông sự sẵn có của mình, rồi nói tôi tu tâm, tôi hiền, nhưng mà hiền ở chỗ nào? Minh vi thiện mới là hiền. Biết, sửa, tiến, người đó mới là hiền. Còn thiện vi bất minh người đó là tăm tối. Bất minh là đem sự tăm tối cho ngũ uẩn, ngũ tạng, rồi sanh ra buồn hận, lo âu, không thể giải thoát nổi. Đó là bạn ác hay là thiện?
Con người ác là ăn sự sáng suốt, của cải của Trời Đất mà không chịu chuyển hóa cho vạn linh trong cơ tạng, mà chỉ một mình, mình hưởng. Đem sử dụng sai chiều hướng, rồi nói tôi hiền, hiền ở chỗ nào? Tâm các bạn nghĩ sai một chút, muốn giết người. Đó cũng là điều ác rồi, đừng nói là các bạn hành động. Nghĩ sai cũng là ác.
Chúng ta tu ở đây, nó điều hòa, rồi chúng ta sáng suốt bộ đầu, đâu có nghĩ sai được. Các bạn không nghĩ sai được. Bởi vì sáng suốt đem tới thì các bạn chỉ hòa cảm, thăng tiến và hỗ trợ, chứ không nghĩ chuyện độc tài, áp chế.
Cho nên các bạn hành đây, lần lần các bạn chán việc này, đến chán việc kia, là các bạn thức giác. Trở về với căn bản rồi. Đi tới và tập trung đầy đủ, điểm linh quang phát triển ngay bộ đầu, thì mỗi mỗi việc gì xảy đến, các bạn thông cảm liền, ứng cảm liền. Trước kia

các bạn suy tư rất lâu, bây giờ khỏi. Ứng cảm liền, hóa giải liền, đạt được sự thanh nhẹ, mới kêu là trở về thực chất sẵn có của mình. Còn nếu không, mà để lu bù như vậy, thì chỉ theo ngoại cảnh mà thôi.

Người ta nói cái này tốt thì mình cũng nghe tốt. Người ta nói cái kia xấu mình cũng nghe xấu, chưa biết nguyên căn của thực chất. Các bạn thanh tịnh rồi, các bạn thấy thực chất rõ ràng của mọi vật chất. Mọi vật chất cũng có thực chất của nó. Huống hồ gì tâm linh của chúng ta mà không có thực chất. Hóa chất cho chúng ta thấy rõ ràng thực chất của món nào, nguyên liệu nào thì nó có thực chất của nó rồi. Món ăn nào cũng có thực chất của nó, một cọng rau cũng có thực chất của nó. Hỏi chứ linh hồn của các bạn, linh căn của các bạn có thực chất hay không? Mà thực chất của linh căn các bạn là phần sáng suốt, sáng suốt đó vô cùng tận là phải có. Cọng rau, cây, cỏ mà còn có thực chất, huống hồ gì linh hồn của con người không có thực chất hay sao? Tại sao các bạn còn dùng ý niệm mê muội sai lầm, rồi oán trách cái này, cái kia, cái nọ rồi tu không tiến?

Cho nên, chúng ta phải hành trì, không phải một ngày một giờ mà đạt đâu. Chúng ta kêu là tu hoài hoài trong chương trình, lúc đó chúng ta mới thấy đạt, mới thấy thanh nhẹ.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 22

Lỡ đời lỡ đạo cảm phiền
Vì tâm chưa tiến tạo duyên thế tình
Mong con tự sớm cảm minh
Tình me vẫn chiếu chơn tình trong con.

Lời me năn nỉ dặn dò
Mong con thức giác tạo đò mà đi
Hành trì liên tục chuyển ghi
Thành tâm phân giải con thì tiến lên.

Nằm trong nguyên lý thực hành
Khai thông ngũ tạng tiến nhanh tiến hoài
Chơn ngôn thuyết lý lập đài
Giải thông muôn giới tiến hoài không ngưng.

Càng tu càng rõ chơn tình
Hòa thanh hướng thượng càng minh lý Trời
Trong đời có đạo chuyển lời
Dạy cho hiền tiến sống đời minh tâm.

Montreal, ngày 7-6-1980

"Lỡ đời lỡ đạo cảm phiền": Các bạn tu nửa chừng rồi chán, rồi bỏ. Đó là lỡ đời lỡ đạo. Đời cũng không xong, mà đạo cũng không xong, thì cảm thấy phiền phức.
"Vì tâm chưa tiến tạo duyên thế tình": Tâm chúng ta chưa tiến, rồi tạo duyên. Tạo duyên là sợ gì? Sợ người này bỏ tôi, sợ người kia ghét tôi. Đó là tôi tạo duyên thế tình.
"Mong con tự sớm cảm minh": Con phải biết rõ ràng mọi sự việc.
"Tình me vẫn chiếu chơn tình trong con": Mẹ luôn luôn theo con, dìu dắt con, cho con có cơ hội để hiểu chơn tình sẵn có trong con. Qua cơn thử thách thì sự phiền muộn lại đến. Bản chất sân si vẫn

còn, vì nghiệp lực của gia cang vẫn che lấp sự sáng suốt sẵn có. Nghiệp lực của gia cang mình đã tạo, nghiệp lực từ tiền kiếp bây giờ nó hiện ra trong gia đình như các bạn thấy. Cưới vợ sanh con thì các bạn phải gánh lấy cái nghiệp đó và phải thực hiện trong sự chấp nhận để tiến giải mới thấy có sự sáng suốt. Không nên than thở, đâm ra ngộ nhận, tạo sự tăm tối cho chính mình, chậm tiến thì rất oan uổng cho phần hồn ở tương lai.

"Lời me năn nỉ dặn dò": Mẹ luôn luôn chiều chuộng và dặn dò con.

"Mong con thức giác tạo đò mà đi": Phải thức giác. Khi con thức giác rồi, con sẽ thấy rõ. Khi con thấy rõ con rồi, thì thấy tất cả những hành động sai trái của con nhiều hơn, luôn luôn ở trong con. Con phải giải tỏa cái đó, thì con tạo được đò mà đi. Nếu con còn biện hộ và cố chấp thì luôn luôn con không có cơ hội tiến hóa đâu!

"Hành trì liên tục chuyển ghi": Phải hành trì luôn luôn, liên tục tu sửa sự sai lầm.

"Thành tâm phân giải con thì tiến lên": Phải thành tâm phân giải mọi sự việc rõ rệt thì con mới được tiến lên. Mình trở về quê xưa chốn cũ, mục đích rõ ràng, hoạch định rõ ràng. Chúng ta phải tiến đi lên. Các bạn tu nhắm con mắt, mê, rút bộ đầu. Đó là các bạn đi lên rồi, nhưng mà tần số ở bên trên phải tùy nơi cơ duyên hỗ trợ và tùy nơi tánh chất động loạn trong cơ tạng này. Sửa tiến được một phần nào thì nó được thanh nhẹ thêm, mà chưa chịu sửa tiến, nó là nặng trược, lôi cuốn trở lộn lại. Đừng xưng danh tôi tu rồi tôi thoát. Tôi tu mà tôi không chịu sửa trong ngũ tạng, tham dâm này vẫn còn, thì nó rút, kéo trở lộn lại, chứ không bao giờ tiến được.

Chúng ta phải kiểm điểm từ chút. Chúng ta có cơ hội có pháp này đã ghi rõ, kiểm điểm, kiểm điểm, kiểm điểm... hành trì, hành trì, hành trì... mới tiến tới. Sai một li thì đi một dặm. Hướng thượng hòa hợp với trung tâm sinh lực mới rõ sức mạnh của Thượng Đế đã và đang làm việc cho chúng sanh. Chúng ta hướng về trung tim bộ đầu, hòa hợp với trung tâm sinh lực của càn khôn vũ trụ mới thấy rõ Thượng Đế đã và đang làm việc cho chúng sanh. Chúng ta đang hưởng đây, nhưng mà chúng ta không hòa hợp với cái hưởng thì làm sao chúng ta đạt cái đời đời được? Chúng ta chỉ tạo ra khổ ở thế gian mà thôi, rồi đâm ra buồn phiền chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ.

"Nằm trong nguyên lý thực hành": Rốt cuộc cũng phải thực hành mới đi đến. Trời đã thực hành, Phật đã thực hành, vạn linh đã thực hành mới thành càn khôn vũ trụ. Nếu chúng ta không thực hành làm sao thành đạt? Chúng ta ỷ lại hoài làm sao thành đạt? Trách móc hoài làm sao thành đạt?

"Khai thông ngũ tạng tiến nhanh tiến hoài": Chúng ta làm cho ngũ tạng càng ngày càng nhẹ, càng minh cảm thì nó sẽ càng tiến nhanh hơn và sẽ được tiến hoài hoài. Còn nếu không thì chúng ta sẽ bị giam hãm ở một nơi và không phát triển được.

"*Chơn ngôn thuyết lý lập đài":* Chúng ta phải lấy sự thật chúng ta thuyết ra. Khi lấy chơn ngôn thuyết lý thì tự nhiên chúng ta lập đài tiến hóa trong chơn lý rõ ràng.

"*Giải thông muôn giới tiến hoài không ngưng":* Muôn giới hợp tác trong cơ tạng của chúng ta đều được giải thông và tiến hoài không ngưng. Càng ngày càng sáng suốt thêm vì sự thành thật, sự chấp nhận kiên trì thiền giác. Tu thì phải hành, đạt được phần thanh điển thì phải biết sử dụng quyền năng sẵn có. Phát tâm độ người, lập hạnh hy sinh, sống trong tiềm thức khai minh, thì chúng ta tu càng ngày độ người, cảm giác sung sướng, thâm tâm chúng ta càng ngày càng mở.

Tiềm thức càng ngày càng mở, càng minh, càng thấy rõ bề trên đã độ chúng ta, chúng ta độ người là đúng. Chúng ta thay bàn tay của Thượng Đế để làm việc cho thế gian. Thế gian này là thiên đàng, chớ không phải chỉ là thế gian không. Vì nhân sinh không thấy. Nếu chúng ta thanh tịnh, thấy cảnh tươi đẹp và sự sắp đặt khôn khéo của Thượng Đế đã ban rải, dìu tiến nơi nơi, không giờ phút khắc nào ngưng trệ được.

"*Càng tu càng rõ chơn tình":* Càng tu càng thấy rõ sự chơn thật, tình cảm của Thượng Đế đã ban bố, luân lưu trong tế bào của chúng ta từ giây phút khắc.

"Hòa thanh hướng thượng càng minh lý trời": Chúng ta hòa thanh, hướng thượng, càng minh lý Trời. Rõ ràng ông Trời đã làm việc, chứ không phải người phàm, người thế gian không làm được. Cho nên chúng ta mới hướng thượng, hướng về lý của Trời ban là đường của Ngài sắp đặt, thì chúng ta chung sống trong một đại gia đình cả càn khôn vũ trụ, thương yêu vô cùng mến cảm.

"*Trong đời có đạo chuyển lời":* Trong đời có đạo rõ ràng, chúng ta mang xác đến đây sống với đời, nhưng mà các bạn có tâm linh các

bạn mới sống. Tâm linh đó là đạo, càng vun bồi càng sáng suốt, thì đó chúng ta chuyển lời.

"*Dạy cho hiền tiến sống đời minh tâm":* Dạy cho những người ở thế gian càng ngày càng tiến, sống trong đời minh tâm. Biết tâm ở đâu và phát triển tới mức nào? Cứu độ là gì? Phá hoại là gì? Chúng ta trong sáng suốt, ý chí kiên trì dũng tiến, dày công hành giải thì ngoài ta lại có nhà thanh đẹp đưa hồn nhập cung. Ngoài ta đây, chúng ta tu, chúng ta phát triển đi lên, thì phần điển đó mới đi lên, sáng suốt, rồi nó có nơi trú ngụ. Các bạn từ bên trên xuống thế gian và trước khi xuống, cũng phải có nơi trú ngụ chứ! Có nhà thanh đẹp. Bây giờ chúng ta chịu trở về, chịu sửa, thì căn nhà đó mới thanh đẹp, cởi mở, nó sẽ sáng suốt hơn. Chúng ta đi lên, ở tần số nào cũng có nơi trú ngụ, lại có nhà thanh đẹp, lúc đó mới đưa hồn nhập cung. Chúng ta trở về nguyên căn nguồn cội. Lúc đó, chúng ta cảm thấy sung sướng là được trở về nơi sẵn có của chúng ta. Chúng ta đã bỏ phế vì sự ngỗ nghịch mà xuống thế gian để học, học thêm và phát triển thêm.

Cho nên, ở thế gian chúng ta cũng lý luận, cũng thấy rõ ràng. Phân tách gia đình, mẹ nuôi con từ nhỏ tới lớn, mẹ đâu có muốn rời con. Con một ngày nào đó thì tự nó xa, nó tách rời ra. Nó có sự sống, nó tưởng là có thể làm cho nó sống được đời đời, nên nó tách rời cha mẹ, tách rời tình thương. Cũng như chúng ta đã tách rời Thượng Đế xuống thế gian. Rồi chúng ta mê muội, quên, không chịu trở về, tưởng là mình đủ khả năng rồi. Thấy sự sống ở xung quanh chẳng ai phê bình mình, nhưng mà sự thanh nhẹ ở bên trên chúng ta chưa đạt, thành ra chúng ta đâu có về được.

Các bạn tu ở đây, tại sao tôi cứ nhắn nhủ các bạn về thanh điển và kêu các bạn phải hóa giải trược ô của nội tâm, nội tạng để hướng thượng và hứng lấy sự thanh nhẹ. Nhờ sự thanh nhẹ là con đường dẫn tiến phần hồn, mở đàng trở về nguồn cội. Chúng ta xuống đây, chúng ta bỏ phế rồi, nghịch lại với Trời, rồi sợ chết, tham sanh úy tử. "Thuận thiên giả tồn, nghịch thiên giả vong". Chống cha mẹ rồi bây giờ sợ chết, ai cũng sợ chết hết. Thấy rõ bản tánh chống cha mẹ, chống Thượng Đế rõ ràng. Tham sanh úy tử, tham sống sợ chết. Rồi bây giờ chúng ta hòa hợp đi lên, chúng ta biết được con đường sống đời đời, đâu còn sợ nữa.

Người hành đạo không ngán chuyện chết, chuyện bị chém giết. Đã có những gương lành, tôi thường lập đi lập lại Jesus Christ đã bị đóng đinh, nhưng mà Ngài đâu có ngán, bởi vì Ngài có đường trở về chắc chắn một trăm phần trăm, không có bị sai chạy. Đức Thích Ca cũng hành trong khổ. Tại sao Ngài đem thân tới chỗ nguy hiểm, tự sát như thế đó? Vì Ngài đã rõ rồi, một trăm phần trăm, một ngàn phần ngàn, Ngài có nơi an nghỉ thanh thản. Cho nên, Ngài mới tu, Ngài mới trì chí thực hiện để đạt pháp.

Bây giờ chúng ta hiểu rõ rồi, chúng ta thế nào? Chúng ta phải hành trì, chúng ta phải kiên trì thực hiện để tiến tới sự sáng suốt. Không quên những vị đã ban cho chúng ta bằng hành động, cộng với lời nói thương yêu, dìu dắt, cảm động lòng chúng ta, chiếu rọi tâm can của chúng ta, cho chúng ta thức giác lấy sự tăm tối của chính mình mà hướng thượng để cứu khổ ban vui cho bản thân mình, nhiên hậu mới ảnh hưởng người khác. Chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Ngoài sự hành trì, tôi thấy các bạn có lý luận bao nhiêu cũng không được.

Cho nên, chúng ta phải tìm một phương thức rõ rệt. Cách thực hành hằng đêm của các bạn, phải thực hành bằng cách nào? Chơn thật, hành bằng cách nào? Soi Hồn bằng cách nào? Sau Soi Hồn, kết quả đạt được gì? Mình chứng nghiệm rõ rệt, nên nói ra. Rồi chúng ta Pháp Luân, trước kia chưa Pháp Luân thế nào, bây giờ Pháp Luân cảm thấy thế nào, cũng nói sự thật ra. Rồi Thiền Định, trước kia không ngồi lâu được, bây giờ ngồi được lâu. Cảm thấy tâm trí chúng ta được thay đổi một phần nào, cơ tạng chúng ta được thanh nhẹ bằng cách nào cũng đem ra trình bày. Anh chị em nghiên cứu lẫn nhau. Có người hành thì thấy như vậy, chúng ta đem ra bàn luận để xem xét. Mỗi nguyên căn khác nhau, mỗi cơ tạng khác nhau. Mỗi người thấy khác nhau, không giống nhau. Tại sao khác chỗ nào? Người tiền kiếp có tu và tu nhiều kiếp, hay là tu một kiếp, hay mới bắt đầu tiến hóa lên đây để tu theo cõi Tiên bên trên thì nó thấy khác, mà người đã tu nhiều kiếp thấy khác.

Cho nên mỗi người đều khác nhau, mà sự phát triển nó khác nhau. Có người không phải tu nhiều năm, người ta tu một tháng cũng thấy được ánh sáng. Đó là họ đã tu nhiều năm rồi. Tiền kiếp họ đã tu, dày công. Bây giờ họ ngộ đạo, sửa một chút thì họ thấy. Cho nên mỗi người phải riêng biệt.

Tôi nói các bạn tu pháp này là pháp của bạn. Các bạn hành trì rồi các bạn sẽ thấy. Mỗi người một sự khác nhau, luôn luôn giữ tâm tư như vậy để hành triển. Bởi vì chúng ta đã qua được giới đó, thì chúng ta sẽ qua được giới này. Mỗi giới khác nhau, mà trong thâm tâm, chúng ta cứ giữ bình thản như vậy thì các bạn ngộ đạo mấy hồi. Đó là các bạn hành trong trật tự, tu trong trật tự thì nó không có lộn xộn. Còn chuyện các bạn chưa đạt, muốn cướp cái quyền của người khác sao được? Muốn giống người kia sao được? Mỗi người có trình độ khác nhau, cái kỳ công khác nhau và sự dũng tiến khác nhau.

Từ ngàn xưa để lại, Phật Thích Ca đã thành công, rồi người ta ca tụng Phật Thích Ca đủ thứ, nhưng mà rốt cuộc có ai giống Đức Phật Thích Ca không? Vì sự ca tụng quá trớn, nhưng mà con người rờ mó không tới. Còn đàng này, chúng ta không! Tôi đã nói rằng tu, trung tim bộ đầu các bạn điển rút. Bây giờ có nhiều người đã chứng minh có điển rút rồi đó, mà phải có sự thật như vậy, rồi chúng ta hành triển. Chúng ta nhắm mắt thấy sáng thêm, lúc đó chúng ta nói thêm. Chứ còn ca tụng việc đó, rồi vẽ thêm, nói lung tung, nói cho dữ, rốt cuộc đâu có đạt được. Có người nào giống ông Thích Ca không? Vì họ vẽ cái tranh đó, ca tụng cái tranh đó, đem nói cái sáng suốt đó quá nhiều, mà nhân sinh làm không được rồi trở nên thối chí.

Cho nên chúng ta ở đây không! Hành tới đâu, nói tới đó, trau dồi sửa đổi để tiến hóa. Rồi chúng ta sẽ thấy linh nghiệm của Vô Vi giáo huấn chúng ta bằng cách nào, đưa chúng ta đi từ bước một và đi tới sự sáng suốt trong thật sự, không có sự mờ ảo, hành trì để tiến. Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc là ở chỗ đó.

Các bạn phải nghiên cứu trong thực hành, rồi đem lời lẽ chơn thật, bàn bạc chuyện tu hành. Không nên ca tụng quá trớn, rồi đâm ra thất vọng. Phải ở trong thực chất mà nói. Có một nói một, có hai nói hai, không nên nói quá trớn, rồi đâm ra sợ sệt. Bởi vì mình đã quyết tâm không gạt thiên hạ, tại sao lại nói bậy làm chi? Mình phải có cơ hội, có anh chị em đồng tu để bàn bạc. Chúng ta chấp nhận sự phê bình để nghiên cứu trong chu trình tiến hóa. Đó là chúng ta học thêm, mà học trong vững chắc, chứ không phải học trong lôi thôi, không phải học văn hoa của người này người kia, rồi không nói sự thật. Chúng ta phải nói sự thật của chúng ta, đã tự

kiểm, tự tiến rõ rệt, như thế mới là chơn thật trong sự trao đổi. Chúng ta trao đổi lẫn nhau, giữa con người và con người và đối đãi lẫn nhau trong tình chơn thật huynh đệ mới thực hiện tình thương và đạo đức được.

Cho nên các bạn không nên sợ mắc cở, không nên sợ buồn phiền. Bây giờ tôi phát tâm nói vậy, anh phê bình, chị phê bình, chửi tôi cũng nghe để tôi nghiên cứu rồi tôi tiến, vì tôi đang học. Một hành động nào cũng giáo dục cho tôi tiến hóa. Một cử động nào cũng đánh thức tâm hồn của tôi. Cho nên tôi rất quý bất cứ từ đâu đưa đến và lời nói ra đây là tôi ý thức rằng Đấng Cha Lành cho tôi sự sáng suốt để tôi nói, nhưng mà tôi chỉ sáng suốt tới đó thôi. Tôi cần sự sáng suốt nhiều hơn để cho tôi tự giác và tự tiến. Được vun bồi sự sáng suốt sẵn có cũng nhờ các bạn, nhờ những câu hỏi của người mới tu. Những sự thắc mắc của những người bước vào để nghiên cứu cùng với chúng tôi, thì chúng tôi mới học hỏi được. Chẳng ai hỏi, chẳng ai động tới tôi, làm sao tôi học được?

Các bạn nên cố gắng thực hiện những gì tôi nói. Tôi đã nói nhiều năm rồi nhưng mà tôi thấy nhiều người nói quá trớn và tôi cũng nhắc trong băng hằng tuần để mọi người tự hiểu, tự giác. Rồi trong lúc chúng ta thuyết pháp, cứ thả lỏng bộ đầu, luồng điển sẽ nói và sẽ chuyển cho chúng ta thấy, rồi chúng ta giữ đó học. Không nên nói ta đây là cao siêu hơn người khác. Đừng nói câu đó! Các bạn mà nói câu đó, tự nhiên các bạn tự phạt lấy các bạn liền, rồi thoái bộ. Các bạn phải từ từ, ôn tồn học tiến, hành trì tu giải, đem lời chơn thật ra khuyên giải mọi người thì các bạn tiến rất dễ dãi. Tôi dám bảo đảm một trăm phần trăm các bạn làm như vậy, thì các bạn sẽ tiến, không có gì khó khăn hết.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 23

Địa cầu thay đổi nơi nơi động
Chuyển hóa tâm linh tự tiến tòng
Thanh trược khai vòng sinh tự triển
Khai thông trí tuệ đạt chơn không.

Chơn không sáng suốt triển vòng
Tâm linh đón nhận quy tòng thiên cơ
Chẳng còn vọng động ước mơ
Tự khai tự triển hợp giờ cảm giao
Hòa đồng muôn sắc muôn màu
Quy nguyên muôn mối đáp tàu về quê
Cảnh đời tạm sống chán chê
Sanh trụ hoại diệt chẳng mê làm gì
Thanh bình phẳng lặng một khi
Chơn tâm ngộ pháp tiến ghi đời đời
Chẳng còn loạn động xa rời
Hư không đại định đạt nơi quy hồn
Sống trong sáng suốt ôn tồn
Nơi nào cũng tiến cũng dồn trí tâm
Lý trời siêu diệu thậm thâm
Cha không buông bỏ chơn tâm của hồn
Thế gian mê muội chẳng tồn
Kéo lôi học hỏi tạo cồn cảm giao
Tu thời thức giác hiểu cao
Bước vào thanh tịnh trước sau dung hòa
Thực hành chơn giải thật thà
Vui hòa hiếu thảo quỷ ma chẳng còn.

Montreal, ngày 14-6-1980

"Địa cầu thay đổi nơi nơi động": Địa cầu chúng ta đang trú ngụ hiện tại đây bắt đầu thay đổi. Hằng ngày nơi nơi đều động. Quốc gia nào trên thế giới cũng bị động. Tâm linh của con người cũng động, biến chuyển thay đổi. Thứ nhất là theo dõi vật chất. Thứ hai là hướng về tâm linh tiến triển thì luôn luôn động.

"Chuyển hóa tâm linh tự tiến tòng": Làm những cuộc thay đổi, giải nghiệp có, thọ nghiệp có, rồi tâm linh tự tiến tòng. Tự mình sống trong cảnh lặn hụp ở thế gian và tự tiến, tự tầm, tự khai đó thôi.

"Thanh trược khai vòng sinh tự triển": Thanh và trược khai vòng phải chuyển luôn luôn. Thanh cũng chuyển, mà trược cũng phải chuyển, luân chuyển khai vòng sinh tự triển. Lúc đó, còn sống là còn tự phát triển, còn tự phấn đấu.

"Khai thông trí tuệ đạt chơn không": Lúc đó đi tới sự tự triển rồi thì khai thông trí tuệ đạt chơn không. Đi tới cái không không làm chánh mà tiến hóa, không còn vá víu nơi vật chất nữa. Hiện tại chúng ta thấy rõ vật chất đang thi đua, đang tiến triển. Có một chút thôi nhưng mà chuyển động cả càn khôn vũ trụ. Phần tâm linh nhiều khi bị át bởi vật chất. Vật chất thì tiến triển mà tâm linh lại thụt lùi. Vì sao? Vì chạy theo vật chất, chạy theo tiền của đâm ra giết chóc mờ ám làm cho tâm trạng tối tăm không lối thoát rồi nó chuyển động luôn luôn. Các nơi đều chuyển và làm cho tâm linh càng ngày càng được phát triển sau cơn đau khổ. Chúng ta thấy rõ cả thế giới đều chấn động, đòi hỏi đủ thứ. Có vật chất thì đòi hỏi vật chất. Người hiểu tâm linh thì càng cố gắng tu để tiến triển, phát triển trở về nguồn cội.

"Chơn không sáng suốt triển vòng": Chơn không thì luôn luôn, lúc nào cũng sáng suốt sự chơn chánh và giữ sự không động, không tham lam, thì chúng ta đi tới sáng suốt triển vòng. Cứ lên mãi, lên mãi.

"Tâm linh đón nhận quy tòng thiên cơ": Lúc đó tâm linh đón nhận, chấp nhận hoàn cảnh hiện hữu, biết đó là bài học và biết đường lối của bề trên an bài để dẫn tiến tâm linh đi tới bến giác. Người tu ý thức được chúng ta đến đây học hỏi trong chu trình tiến hóa thì người đó luôn luôn chấp nhận, vì bất cứ hoàn cảnh nào cũng đều nằm trong mức tiến bất cứ giờ phút nào cũng ở trong tiến trình hành hương rõ rệt.

"Chẳng còn vọng động ước mơ": Không còn vọng động, không còn sự ước mơ, ảo ảnh nữa.

"Tự khai tự triển hợp giờ cảm giao": Tự khai, tự phát triển hợp thì giờ cảm giao từ hư không chuyển hóa xuống và từ ở dưới này mình đi lên kịp thời.

"Hòa đồng muôn sắc muôn màu": Chúng ta thiền càng ngày càng giác, càng mở, thì nó hòa đồng muôn sắc muôn màu. Mình thấy tất cả đều là một mà thôi. Hư không là chính đáng nhưng mà nó biến chuyển thành muôn sắc muôn màu.

"Quy nguyên một mối đáp tàu về quê": Lúc đó chúng ta chỉ giữ hư không có một mối thôi, thì chúng ta có thể nhờ thanh điển đó trợ tiến để chúng ta về quê xưa chốn cũ nguồn cội.

"Cảnh đời tạm sống chán chê": Mọi người chúng ta thấy rõ rồi, trong định luật sanh, lão, bệnh, tử mọi người không từ chối được. Thấy cái cảnh tạm chưa? Cầu xin gì rồi cũng phải rời khỏi ra đi.

"Sanh trụ hoại diệt chẳng mê làm gì": Có sanh, trụ rồi hoại diệt. Hư càng ngày càng hư, càng tiêu diệt hơn. Chẳng mê làm gì, không còn mê và không còn ca tụng cái việc đó để làm gì nữa. Chúng ta quên nó đi, rồi chúng ta mới trở về tâm linh sáng suốt, trở về cảnh đời đời. Thấy chúng ta đang học và đang tiến rõ ràng. Nhờ cảnh đau khổ này chúng ta mới tiến hóa, mượn đời mới qua đạo rõ ràng. Cho nên chúng ta luôn luôn tu trong đời đạo, thương yêu cảm mến để học hỏi và tiến hóa.

"Thanh bình phẳng lặng một khi": Chúng ta tu một ngày nào đó tâm chúng ta thanh bình phẳng lặng rồi…

"Chơn tâm ngộ pháp tiến ghi đời đời": Lúc đó, chúng ta mới thấy chơn tâm của chính chúng ta. Hồi nào tới giờ cứ dụng tâm, nhưng mà không biết chơn tâm ở đâu. Chỉ thanh điển hòa đồng với càn khôn vũ trụ mới thấy rõ chơn tâm. Lúc đó mới ngộ pháp, tiến ghi đời đời. Lúc đó chúng ta cứ giữ cái giềng mối đó đi tới liên tục bất tận và đi tới mãi mãi.

"Chẳng còn loạn động xa rời": Không còn bày ra những chuyện rắc rối cho chính mình. Không còn sân si, không còn chấp, không còn mê nữa. Chấp mê đều là loạn động.

"Hư không đại định đạt nơi quy hồn": Mình tiến về hư không đại định thì đạt nơi quy hồn. Hỏi chứ bây giờ tôi đang lộn xộn, hoàn cảnh như thế này, vợ con như vậy mà làm sao, chừng nào tôi mới tới đại định được.

Nếu tôi chịu học ở trong hoàn cảnh này, tôi chấp nhận học bài và trả bài, tôi thấy rõ là tôi bất diệt. Tôi có phần hồn thiếu sáng suốt mà thôi, tôi mới rơi vào trong điểm này, trong hoàn cảnh này để học. Tôi ráng học, tôi ráng chấp nhận thì mới thấy tôi tiến, mà tôi tiến tới đâu? Tiến tới hư không. Tôi mới buông bỏ tất cả những nghiệp chướng tại thế do khẩu nghiệp, ý nghiệp của tôi tạo thành. Bây giờ tôi dẹp hết, lấy thanh tịnh làm đích thì tôi mới phối hợp, hòa cảm với hư không đại định. Tôi mới đạt tới nơi, quy hồn trở về quê xưa chốn cũ được.

"Sống trong sáng suốt ôn tồn": Chúng ta sống trong sự sáng suốt, ôn tồn, hòa nhã tiến triển.

"Nơi nào cũng tiến cũng dồn trí tâm": Ở nơi nào, chúng ta thấy sống cách nào cũng là sự tinh vi của Trời Đất sắp đặt. Chứ không có một con người nào có thể sắp đặt được sự tinh vi mực mẹo đó để chúng ta học rồi chúng ta tiến. Ở chỗ nào chúng ta cũng nhờ hoàn cảnh đó dồn trí tâm để thăng tiến.

"Lý trời siêu diệu thậm thâm": Khi các bạn ngồi thanh tịnh, các bạn thấy muôn loài vạn vật đều sanh bởi Trời, bởi Đấng Tạo Hóa thì các bạn càng tìm thấy, càng hiểu rõ sự siêu diệu thậm thâm trong bạn. Chính bạn có một khối óc tinh vi để sống. Bạn có một giây phút thanh tịnh để cảm mến Trời Đất. Rồi càng phát triển nữa thì các bạn mới thấy rõ sự siêu diệu thậm thâm trong trí óc của các bạn nó phát triển vô cùng, không bị giới hạn bởi tiếng nói, bởi mắt thấy, bởi tai nghe, bởi mũi ngửi. Không bị giới hạn nhưng mà ý chí của các bạn cứ tìm mãi, tìm mãi trong thanh tịnh, thì các bạn thấy sự siêu diệu thậm thâm rõ ràng.

"Cha không buông bỏ chơn tâm của hồn": Bề trên đâu có bỏ hồn. Chơn tâm của hồn là sự sáng suốt của hồn được phát khởi và tìm hiểu sự đời đời. Bề trên không bao giờ bỏ. Trừ phi cái hồn mê muội và tạo cái tâm thành ra ma quỷ động loạn hướng hạ thì tự nó diệt nó mà thôi chớ bề trên không bao giờ bỏ.

Bề trên luôn luôn mở sẵn con đường cho phần hồn của chúng ta tiến triển tới vô cùng tận. Nếu Ngài đóng cửa làm sao chúng ta có cơ hội tiến vô cùng tận. Muốn tiến tới vô cùng tận thì vô cùng đau khổ, vô cùng rắc rối, chúng ta phải chấp nhận học để tiến. Sau một chuyện rắc rối, sau một cơn đau khổ trong cuộc đời của các bạn, các bạn thấy có kết quả, các bạn thấy sung sướng đã giải quyết được, làm cho các bạn sáng suốt thêm, thương yêu thêm, cởi mở

thêm. Đó, đều là những người đã vượt qua những cảnh thử thách đau khổ trong chu trình tiến triển của phần hồn mà thôi.

"Thế gian mê muội chẳng tồn": Thế gian mê muội, để cho người ta mê, thích, nhưng mà không có bền. Chúng ta ý thức trước rồi, rõ ràng rồi, càng ngày càng lớn tuổi càng thấy không có chuyện bền.

"Kéo lôi học hỏi tạo cồn cảm giao": Học hỏi chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, tiền bạc, vợ chồng, gia đình, chỉ tạo cồn cảm giao, để người này biết người kia, người kia biết người nọ thực hiện một phần sáng suốt yêu thương mà thôi, chứ không đưa phần hồn tiến hóa mạnh bằng những người chịu tu. Tu là cương quyết sửa mình, mượn đời qua đạo rõ ràng.

"Tu thời thức giác hiểu cao": Chúng ta tu, chúng ta thức giác, hiểu cao, hiểu càng ngày càng xa hơn, hiểu nguồn cội của chúng ta không phải là chuyện nhỏ hẹp ở trong tầm mắt của chúng ta thấy, ở trong lỗ tai chút xíu chúng ta nghe. Không! Chúng ta càng ngày càng tiến có thể vượt qua khỏi những trình độ đó, những nơi đó và chúng ta đi thẳng lên trên vô cùng tận mới thấy rằng cao nhẹ hơn.

"Bước vào thanh tịnh trước sau dung hòa": Khi mà chúng ta trở về thanh tịnh rồi thì trước sau nó dung hòa, vui vẻ, chứ không có gì. Nếu mà chúng ta không thanh tịnh thì thấy chúng ta đau khổ, bận rộn, so đo từ li từ tí, gây sự bận tâm cho chính mình. Còn chúng ta bước vào thanh tịnh rồi thì trước sau dung hòa, không có gì đáng lo, không có gì đáng nghĩ. Chỉ lo hành trì sáng suốt mới thấy mình sống trong tâm khảm thanh nhẹ. Sống đời đời mới thấy sự huyền diệu của càn khôn vũ trụ, mới thấy sự thanh tịnh là mạnh nhất cả càn khôn vũ trụ.

Nếu các bạn thiếu thanh tịnh thì các bạn thuộc về yếu hèn, chớ không phải làm ào ào, xách súng chỉ người ta là mạnh đâu? Nếu xách súng chỉ người ta là mạnh, thì các bạn trước kia đi lính, chỉ huy. Các bạn đã làm được Phật rồi! Không phải mạnh!

Bây giờ, các bạn mới nhìn nhận rằng đại hùng, đại lực, đại từ bi là một vị tu thành Phật, thanh tịnh, sáng suốt. Không tham sanh úy tử, chỉ lo tiến triển học hỏi để về với sự sáng suốt của chính mình mà thôi.

"Thực hành chơn giải thật thà": Thấy rõ ràng mọi sự việc, rốt cuộc rồi phải trở về hư không tiến triển.

"Vui hòa hiếu thảo quỷ ma chẳng còn": Vui vẻ, hiếu thảo, biết cha, biết mẹ, biết trời, biết đất. Lúc đó đâu còn ma quỷ nữa. Tại sao không còn ma quỷ nữa? Bởi vì kiến thức của chúng ta càng ngày càng nới rộng và phát triển tới vô cùng sáng suốt thì đâu còn ma quỷ. Tại sao lại ma quỷ? Nó ở đâu có? Do lòng chúng ta mà ra, vì chúng ta sống trong sự eo hẹp, sân si, giận hờn, ghen ghét. Đó là bản tánh ma quỷ đó bạn ơi! Nếu các bạn vun bồi bản tánh ghen ghét, đó là ma quỷ chứ không có gì. Chậm lụt, sân si, rồi nghĩ chuyện hại người để cho mình được, nhưng mà rốt cuộc cũng chẳng được. Trong sai lầm như người ngồi ghế ba chân rồi té cái đụi, lật lúc nào không hay cũng la um sùm, nói ta đây này kia, kia nọ. Đó là ma quỷ. Sân si, giành giựt tạo ra sự đau khổ cho chính mình mà thôi. Không hiểu được quyền năng sẵn có của chính mình và sự phát triển vô cùng tận ở tương lai, lúc đó mới thấy hạnh phúc.

Chỉ có người tu mới thấy rõ, người chỉ hành khổ, sống trong khổ, nương tựa trong chơn lý để dẫn dắt mình. Các bạn thấy chơn lý là gì? Không thể rờ mó được, không bao giờ ai tiêu diệt nó được vì nó là đời đời sáng suốt. Nó cho chúng ta có cơ hội dựa nương để tiến hóa, nhưng mà chúng ta không hiểu, chúng ta bám víu vào vật chất. Chúng ta bám víu vào những sự nặng trược rồi gây ra nghiệp quả, đau khổ, chết không yên mà sống cũng không vui. Dù tạo ra được cái cơ nghiệp đồ sộ tại thế nhưng mà cơ nghiệp đó không bền. Chính người đã tạo và người đã ý thức.

Bây giờ các bạn có mạnh, các bạn xài bom khinh khí, bom nguyên tử đi nữa, liệng cái đùng thiên hạ chết hết, nhưng rốt cuộc ai đau khổ? Rốt cuộc còn bạn ở đó, bạn cũng phải đảo điên. Bạn thấy bạn là bất chánh, làm việc không đúng, bạn gây những sự đau khổ cho mọi người, thì ai đau khổ hơn là người biết mình đã gây sự đau khổ cho người khác.

Cho nên, chúng ta cũng vậy, chúng ta tu, nhiều khi ở gia đình xẩy ra những sự lộn xộn, chúng ta có ý nghĩ bất chánh để đối phó với tình cảnh hiện tại thì người nào đau khổ? Người đã tạo ra một mưu mô ám hại người khác, người đó đau khổ hơn người bị ám hại. Vì người bị ám hại không có tâm, không nghĩ tới chuyện ám hại người ta thì đâu có đau khổ, mà người mưu mô là người đau khổ nhất.

Các bạn nhiều khi học hỏi, tiến tới chuyên môn đủ thứ, sáng suốt hơn một người nghèo khổ nhưng mà tương đối người nghèo khổ kia

lại ít ác hơn. Sự suy tư ác độc của những người đã ăn học được một phần sáng suốt giấu kín ở trong đó và hành động bất chánh, vụ lợi cho chính mình quên tất cả những gì hữu ích cho nhân loại. Đó là đau khổ ghê lắm. Có nhiều người ở bên ngoài, dòm mặt mũi thông minh, ăn ở hiền hậu mà tại sao người này lại bị bệnh nan y như thế này, vì tâm họ ác. Các bạn mắt phàm, đâu có thấy sự ác độc của họ. Họ lái người xuống hố, đưa người đi tới chỗ bị nghẹt và không tiến triển nỗi, đó là gây tội. Cứ chỉ một đường lối cho người ta đi xuống đùng đùng mà không có tiến triển nổi.

Tại sao có nhiều người tu mà lại bị tội? Vì họ không có một phương pháp nào để chỉ người khác tiến triển, rồi họ chỉ giữ có một cái đó thôi. Họ nói tôi quảng cáo cái này là chuyện của Phật đã thành công, đường lối của Phật đã làm, Phật dặn như vậy, tôi chỉ làm như vậy. Đó là sự sai lầm các bạn ơi! Sự tiến triển tâm linh của mọi người đều có trình độ khác nhau, các bạn tu về Vô Vi, bạn Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, đó là tiến triển trong trình độ sẵn có của bạn.

Tôi nói pháp này là đạo pháp của bạn. Đạo là quân bình, bạn mở tới sự quân bình bạn mới sáng suốt, mới thấy đường bạn đi. Còn bạn không có mở làm sao bạn thấy đường bạn đi, thì bạn chỉ bị kẹt mà thôi! Chúng ta tu về pháp này, đạo của chúng ta, pháp của chúng ta. Chúng ta tin nơi khả năng sẵn có của chúng ta và khai triển tâm linh của chính chúng ta thì mới thấy sáng suốt. Mọi trình độ khác nhau, thì mọi trình độ đều tiến triển chớ đâu bắt buộc lệ thuộc cái pháp này. Không có lệ thuộc! Pháp này Soi Hồn rồi ổn định thần kinh và mở trược khí bộ đầu. Làm Pháp Luân cũng vậy, sáng suốt ngũ tạng và đưa ngũ tạng thăng tiến lên, hòa hợp với bộ đầu. Lúc đó trong cơ quy nhất, tiến triển mới hòa hợp với sự sáng suốt của trung tâm sinh lực của càn khôn vũ trụ tiến tới vô cùng tận. Các bạn thấy rõ sự công bằng, chính người đó tự đạt mới có công bằng. Còn mình làm sao tạo sự công bằng cho người khác được? Thượng Đế đã sẵn có sự công bằng, còn thầy tu làm sao tạo được sự công bằng. Cho nên chúng ta phải hành trì, rồi mới thấy rõ giá trị của một pháp cho muôn trình độ tiến hóa.

Các bạn tu rồi, các bạn thấy nay mở một chút, mai mở một chút. Tâm linh của các bạn mở rõ ràng, sự ổn định về với các bạn, rồi các bạn biết tự trách móc các bạn thì đó là cơ hội các bạn tiến. Các bạn

thấy rõ bản tánh xấu xa của các bạn, các bạn mới tiến. Minh tâm kiến tánh mới thành đạo, chứ còn chúng ta tu mà không minh tâm kiến tánh, không thấy cái tánh của mình làm sao thành đạo, làm sao sửa. Bạn không thấy bạn dơ làm sao bạn đi rửa, bạn chùi, bạn quét, bạn dọn cho nó sạch sẽ, cho nó tốt.

Tu là gì? Các bạn thấy các đạo đều ca tụng sự sáng suốt của Trời Phật, nhưng mà làm sao để cho mình đạt tới sáng suốt? Phải chùi rửa bằng cách nào, phải gọt rửa bằng cách nào mới đạt tới sự tinh vi? Nó phải có cái pháp! Chớ còn các bạn bị kẹt ở trong sự tri kiến, eo hẹp đó rồi làm sao các bạn tiến được. Cho nên hành trong thanh tịnh thì các bạn mới thấy tiến, còn không hành trong thanh tịnh làm sao tiến, thành ra luôn luôn bị kẹt. Tôi tu hoài, tôi lo tinh tấn cho chùa, cho này, cho kia, cho nọ nhưng mà tại sao tôi không ổn định? Tôi khổ tâm, cục cựa một chút là tôi thấy tôi khóc than, tôi đau khổ, đó là vì tôi còn yếu hèn và tôi không có phương pháp nào để giải tỏa sự yếu hèn đó.

Các bạn tu, làm pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, rồi các bạn mới thấy các bạn đã xây dựng cho các bạn từ yếu hèn đi tới sự dũng cảm, sáng suốt, thăng hoa tư tưởng rõ rệt hơn. Các bạn càng tu, các bạn sẽ xét, sẽ thấy rõ hơn, an tâm hơn và xác nhận rằng bao nhiêu năm hành đạo thì tôi được tiến một chút, tôi cũng thấy rõ hơn. Hồi trước kia tôi cũng hành đạo nhưng mà tôi chẳng thấy tôi tiến. Tôi chỉ ỷ lại nơi Phật thôi, kêu Phật hộ độ tôi, làm việc cho tôi, thì thấy tôi càng có tội nhiều hơn.

Cho nên, các bạn hành trì rồi, tâm linh các bạn mở. Lúc đó, các bạn mới thấy giá trị của sự sáng suốt đời đời chính Đức Phật đã đạt. Bạn đã và đang đi đến con đường sáng suốt và ngộ pháp rõ rệt hơn.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 23

Hành hương điệp điệp trùng trùng
Dù cho lặn hụp cũng vùng tiến lên
Trí tâm vẫn giữ vẫn bền
Cảm giao đời đạo đạt nền hư không.

Thực hành mới rõ hư vô
Mẹ không buông bỏ cơ đồ hóa sanh
Đêm ngày vận chuyển cho thành
Tùy theo duyên nghiệp mẹ sanh hiếu hòa.

Chẳng còn sợ nắng ghét mưa
Đổi thay Trời muốn tạo vừa cán cân
Giúp cho giải tỏa một phần
Giúp cho hiểu lý ân cần sửa sai.

Biết Trời chẳng dám sân si
Biết cha càng rõ người vì các con
Mẹ thương tâm vẫn mỏi mòn
Mong con sớm giác chẳng còn si mê.

Montreal, ngày 14-6-1980

"Hành hương điệp điệp trùng trùng": Chúng ta phải bước qua điệp điệp trùng trùng, lớp này tới lớp kia, lớp nọ. Cuộc hành hương của chúng ta phải an bài như vậy.
"Dù cho lặn hụp cũng vùng tiến lên": Có lặn hụp trong cuộc hành hương, chúng ta khổ cách mấy cũng vùng tiến lên. Nhất định tôi phải trở về quê xưa chốn cũ, tôi phải hoàn thành những bài học của Thượng Đế đã ban cho chúng tôi.
"Trí tâm vẫn giữ vẫn bền": Vững bền trong chu trình tiến hóa.
"Cảm giao đời đạo đạt nền hư không": Chúng ta thấy rõ đời là gì? Đạo là gì? Khi mà chúng ta cảm giao được đời đạo, minh được đời

là gì, đạo là gì, thì nó hòa hợp chỉ có một, trở về con số không mà thôi. Hư không là sáng suốt.

Sự gian nan là mức tiến hóa của tâm linh, trưởng thành trong cơn giày xéo của đau khổ. Phần hồn chúng ta luôn luôn trưởng thành trong sự giày xéo và đau khổ. Sau cơn đó, chúng ta thấy vững hơn, sáng suốt hơn. Tâm linh cởi mở và tiến triển hơn.

"*Thực hành mới rõ hư vô":* Chúng ta thực hành rồi, chúng ta thấy cảnh hư vô là cảnh trường sanh bất diệt.

"*Mẹ không buông bỏ cơ đồ hóa sanh":* Mẹ đã tạo chúng ta ra. Người mẹ thế gian cũng vậy, đẻ các bạn ra. Làm con người, chúng ta có cha, có mẹ tạo chúng ta ra đây. Đó là cơ đồ tiến hóa không bao giờ người mẹ hiền bỏ đâu. Luôn luôn thương yêu các con và dìu dắt các con, cho các con có cơ hội tiến hóa.

"Đêm ngày vận chuyển cho thành": Đêm ngày vận chuyển cho thành sự, cho có kết quả tốt đẹp.

"Tùy theo duyên nghiệp mẹ sanh hiếu hòa": Tùy theo duyên nghiệp để cho con học hỏi và tiến hóa. Để con hiểu nguồn gốc của con trong sự đau khổ mà con hiểu và con tiến.

Ngoài sự tạm bợ hiện hữu, chúng ta vẫn còn cảnh hư vô không động, càng tiến càng thông, càng hành càng đạt, chẳng còn nuôi dưỡng bản tánh sân lười nữa. Khi chúng ta tu, có tiến thì có hứng thú, trong cái hứng thú đó nó hữu hiệu và nó cho các bạn ngồi. Cho nên, nhiều bạn ngồi thiền, trước kia ngồi sơ sơ năm, mười phút, hai chục phút, lần lần ổn định đâu đó, chỉnh đốn rồi các bạn ngồi một giờ, hai giờ, ba giờ, có nhiều bạn ngồi luôn tới sáng nữa. Đâu còn sự sân lười nữa. Đó là hòa cảm trong chu trình tiến hóa mà thôi.

"*Chẳng còn sợ nắng ghét mưa":* Chúng ta thấy đó là định luật đương nhiên phải có. Không sợ nắng mà chẳng ghét mưa. Bởi vì, đó là mức đo lường của Trời Đất, cũng như chúng ta có cái sân si, có buồn, vui thì chúng ta mới thấy tánh chúng ta. Chuyện đó là của càn khôn vũ trụ làm việc để thức giác tâm linh mà thôi.

"*Đổi thay Trời muốn tạo vừa cán cân":* Sự đổi thay, nay mưa mai nắng. Đó là ông Trời muốn tạo ra cảnh cho vừa cán cân trong sự sáng suốt sẵn có của mọi người, sáng suốt cả càn khôn vũ trụ. Nhờ sự chuyển tiến đó mới đạt tới sự quân bình của vũ trụ. Cho nên vũ trụ mới đứng vững mãi mãi, mà chúng ta là con người cũng luân hồi tiến hóa mãi mãi, cơ tạng con người vẫn còn sống tại thế gian.

"Giúp cho giải tỏa một phần": Chúng ta có mưa có nắng là giúp chúng ta giải tỏa một phần sự thiếu sáng suốt và trở về với kiên nhẫn để chấp nhận, thì chúng ta mới thấy rõ một phần tiến triển.
"Giúp cho hiểu lý ân cần sửa sai": Chúng ta hiểu được chơn lý rồi, chúng ta mới ân cần sửa sự sai lầm và sự ngộ nhận của chúng ta. Nhiều người thấy nắng cũng ghét ông Trời, thấy mưa cũng ghét ông Trời mà không biết ông Trời đã giúp nó. Nắng cũng giúp nó, mưa cũng giúp nó mà nó quên. Có cha mẹ giúp nó, một lời nói nặng cũng giúp nó mà nó lại ghét. Nhiều khi khuyên giải nó cũng ghét, vì thấy nó hay hơn cha mẹ, nó giỏi hơn cha mẹ, không thích cha mẹ khuyên giải nó. Nhưng sự lo âu đó cha mẹ an bài để cho nó tiến triển.
Trời Đất cũng vậy, an bài để cho chúng sinh tiến hóa, an bài để cho quả địa cầu được trường tồn và để tâm linh có cơ hội học hỏi mà nó không biết. Nó nghịch lại với cha nó. Nó nghịch với Trời là nghịch với Cha nó. Nó khinh dễ ông Trời và cho ông Trời là ngu hơn nó. Kỳ thật, sau này rồi nó cũng phải chấp nhận, nó cũng phải tiến.
Sự ngu và hiểu giá trị của cái ngu thì nên ngu hơn là khôn. Nếu các bạn tưởng là ở thế gian này các bạn khôn, nhưng sau cái khôn lại kèm theo cái ngu đó bạn, mà sau cái ngu lại kèm theo cái khôn. Các bạn thấy không? Cả càn khôn vũ trụ, về con người đã cho chúng ta thấy một ông bác sĩ học ứ hơi, học năm này tới năm kia, năm nọ rồi đi phục vụ thằng khùng thôi.
Hỏi chứ thằng ngu đó khôn hơn ông bác sĩ, hay là ông bác sĩ khôn hơn thằng ngu? Nhưng ông bác sĩ thấy phận sự phải làm, nên ông làm cho chu đáo hơn để dìu dắt người ngu. Người truyền pháp cũng vậy, muốn đem lại sự sáng suốt cho người mới tu và chưa hiểu tu, vì tu là con đường sáng suốt vô cùng tận. Phần hồn các bạn là vô cùng quý giá, không ai cản trở mình được hết. Tâm linh của mình không bao giờ khuất phục trước một hoàn cảnh nào, dù tối hay sáng chúng ta phải nếm để chúng ta thấy, thì luôn luôn tâm trí của mọi người đều vậy hết.
Chúng ta thuộc về loại vô cùng tận rồi. Đấng Cha Trời cũng không khác gì vị bác sĩ sáng suốt, nhưng phải phục vụ cho tâm linh yếu hèn của chúng ta đây. Bây giờ hiểu chúng ta là vô cùng tận, thì chúng ta hòa hợp và tái tục thăng triển theo chương trình của bề trên đã sẵn có và đã ban rải cho chúng ta. Chúng ta mới thấy rõ

rằng chúng ta ly khai bởi sự sáng suốt vô cùng tận, xuống thế gian bước vào trong cảnh khổ để học và để tiến. Nếu không có cảnh khổ, đâu có bài vở cho chúng ta học.

Các bạn từ nhỏ đến lớn, ngồi cộng lại những việc của các bạn làm đều là rắc rối. Nếu không có sự rắc rối, đâu có việc cho các bạn làm, đâu có cơ hội để các bạn sống đến ngày nay. Khi các bạn hiểu rồi thì chơn lý là chơn lý. Lúc đó, các bạn chỉ giữ niềm tin tự giải sự động trược mà tiến thẳng về sự thanh tịnh rõ rệt. Lúc đó, bạn mới hòa hợp nới rộng hơn, sự sáng suốt của các bạn càng siêu hơn, càng tiến hơn, đẹp đẽ xinh tươi hơn, chỉ có thanh tịnh mới đạt tất cả. Nhất lý thông, vạn lý minh là vậy đó bạn!

Khi các bạn thanh tịnh rồi, các bạn thấy hết. Cho nên, một người ở thế gian học thành một vị bác sĩ, kỹ sư cũng vậy, được học nhiều, được nhồi quả nhiều, thì đầu óc họ được nhẹ hơn người chưa học. Họ nghĩ sâu xa hơn, có kế hoạch để tiến triển và đem lại bằng chứng cho mọi người hiểu hơn, sáng suốt hơn. Chúng ta tu ở đây cũng vậy, trong sự kích động và phản động, rồi các bạn mới có cơ hội thấy rõ các bạn. Khi các bạn thấy rõ các bạn rồi, thì các bạn cũng không khác gì một vị kỹ sư, bác sĩ để sửa ngũ tạng, sửa tâm, sửa tánh.

Tôi nói bệnh do tánh sanh, tướng do tâm phát, mà tâm các bạn hướng thiện thì tướng các bạn phải thay đổi. Bệnh do tánh sanh, tánh của các bạn cứ sân si, so đo, lộn xộn thì bệnh sẽ triền miên xuất phát về với bạn, chớ không bao giờ nó về với người khác. Sự sân si, giận hờn đó tạo ra bệnh hoạn. Nhiều người ở thế gian cũng học hỏi, cũng giỏi, tưởng rằng mình đạt được sự suy nghĩ những mưu mẹo này kia kia nọ, rồi làm cho mình quẩn trí, trong giờ phút cuối cùng không thể đạt được.

Cho nên, các bạn tu đi để ổn định, rồi tùy sức các bạn sẽ làm việc sáng suốt hơn. Không phải bận tâm lắm nhưng các bạn cũmg làm được nhiều việc vĩ đại cho thế gian là sửa mình tiến hóa để ảnh hưởng người khác.

Nắng, mưa, tuyết lạnh là dạy cho con người tự thức giác định luật của hóa công. Có bất mãn rồi cũng phải chấp nhận để học chữ nhẫn. Nhiên hậu, mới học được từ bi. Nếu các bạn không nhẫn làm sao các bạn học được từ bi. Các bạn không tạo được hạnh hy sinh làm sao các bạn cảm động lòng người được.

"Biết Trời chẳng dám sân si": Mình biết ông Trời rồi đâu có dám sân si. Như các bạn bây giờ làm cha rồi, các bạn đâu có nghĩ chuyện sân si nữa. Thương yêu con, nó còn nhỏ mà phải lo cho nó. Vậy chứ trước kia ai lo cho mình, cha mẹ mình lo chứ ai?

"Biết Cha càng rõ người vì các con": Chúng ta biết Cha ta chừng nào thì chúng ta biết Cha Trời, Đấng Tạo Hóa cũng đã vì các con, vì chúng sanh tại thế.

"Mẹ thương tâm vẫn mỏi mòn": Người mẹ thì thương, tâm vẫn mỏi mòn.

"Mong con sớm giác chẳng còn si mê": Mong con sớm giác ngộ, không còn si mê nữa, không vì ngoại cảnh lôi cuốn nữa là mẹ mừng, mẹ sung sướng lắm. Nuôi con từ bé đến lớn mong nó thức giác. Đụng tới nó, nó hiểu, biết sử dụng sự sáng suốt của nó thì mẹ mừng lắm, mẹ sung sướng, mẹ ổn định lắm. Còn nó không biết sử dụng sự sáng suốt của nó, người mẹ phải triền miên đau khổ và theo dõi nó đến già, đến chết cũng phải lo.

Cho nên các bạn thấy đó, nhiều người mẹ rất tận tụy tại thế vì đứa con mình ngu muội, mình phải lo từ li từ tí. Các bạn thấy không, sự đau khổ của người mẹ hiền luôn luôn vì con và hy sinh cho con vô bờ bến đến nỗi nghèo khổ, đói rách, không cơm ăn, không áo mặc, cũng cầu xin ơn trên độ cho con tôi được bình an.

Bây giờ các bạn ra đây, các bạn bỏ quê hương rồi các bạn thấy thế nào? Thấy mẹ hiền đã vì các bạn, thương yêu các bạn, quỳ lạy bề trên để cứu độ cho con của Người được tiến hóa, được mạnh giỏi, được khỏe mạnh. Rồi các bạn thấy không, Quan Âm làm cái gì? Trời làm cái gì? Phật làm cái gì? Đó là những người đi trước và được thanh tịnh giải thoát thì những người đó muốn gì? Muốn chúng ta được thanh tịnh, muốn chúng ta được tiến hóa.

Bây giờ chúng ta ra đây, chúng ta được giải thoát nhẹ nhàng, thì chúng ta muốn gì? Tâm tư của mọi người, triệu người như một, muốn đưa những người đau khổ ở quê hương đi tới sống chỗ tự do vui vẻ để an vui học hành, tu luyện. Mọi người muốn như thế đó thôi, thì ông Trời, Phật cũng vậy, cũng muốn thế đó. Chúng ta hiểu được tình thương vô bờ bến thì chúng ta phải thực hiện tình thương và đạo đức.

Loài người chúng ta gây ra chiến tranh chứ chẳng ai gây ra. Sự sáng suốt chúng ta hướng về tình thương và đạo đức thì quả địa

cầu này, giờ phút khắc đâu còn chiến tranh. Sự nghi kỵ không còn nữa, mà sự thương yêu sẽ bộc lộ rõ ràng. Mỗi người thực hiện một chút rồi sẽ đến. Chúng ta là người Việt Nam thì thực hiện rõ hơn. Chúng ta ra đây đâu có gì, hai bàn tay không, đâu biết tương lai là gì. Tới bây giờ các bạn cũng chưa hiểu tương lai của các bạn là gì! Cũng đau khổ, cũng bận rộn trong tiền tài, rồi cũng trong sự nhớ nhung để thực hiện mọi sự thương yêu và bây giờ các bạn tu đi rồi sẽ thấy.

Cần phải tu, phải ổn định mới thực hiện tình thương và đạo đức, mới đi tới vô cùng tận. Còn nếu các bạn không thực hành làm sao tiến triển được? Chỉ gặt hái sự đau khổ mà thôi, bị giới hạn. Vậy chúng ta ở chỗ đau khổ chúng ta học còn sướng hơn. Đến đây còn chuốc sự đau khổ và tạo ra sự đau khổ nữa, chúng ta tạo làm gì? Chúng ta cần phải tu, phải ổn định, phải thực hiện tình thương và đạo đức. Lúc đó, chúng ta mới thấy rõ ràng Trời Phật rất quan tâm đến chúng ta, kẻ đi trước rất lo âu cho người kế tiếp.

Nhứt lý thông vạn lý minh, hướng về trung tâm sinh lực của càn khôn vũ trụ thì mọi việc sẽ được tiến hành trong sáng suốt và trật tự. Chúng ta đã sống trong trật tự của càn khôn vũ trụ. Vậy chúng ta phải đem lại trật tự cho tiểu thiên địa này. Tiểu vũ trụ này cần có sự trật tự, nó mới hòa hợp với trật tự của bề trên đã và đang phát triển, giúp cho chúng sinh có cơ hội ý thức được căn bản trật tự của càn khôn vũ trụ. Lúc đó tâm thức mọi người mới được an triển, chứ không bị lôi cuốn bởi vật chất hay ngoại cảnh và đem lại sự đau khổ cho chính mình.

Cho nên, tôi thấy chúng ta hành trì tu pháp này, đối với đời thì chúng ta khổ thiệt. Ban đêm chúng ta lo tu luyện, ban ngày chúng ta cũng lo niệm Phật để giải tỏa những sự trược ô của nội tâm và phát triển tâm linh. Chuyện lo đó hữu ích không? Chắc chắn chúng ta biết rằng là hữu ích. Người biết buôn bán, biết làm ăn, biết lo lắng cho cơ sở họ thì tự nhiên cơ sở họ phải phát triển. Còn mình không biết lo lắng, làm sao phát triển được, muốn ăn cướp giựt của người ta đâu có được. Thấy ông Phật hay, tôi thờ ông Phật, rồi cầu ông Phật, ông Phật cho tôi. Ông Phật đâu phải ăn cướp, ông phải tu, ông phải sửa tới thanh tịnh ảnh hưởng người người khác, chứ ông đâu có ở trong tâm trạng đi ăn cướp được đâu mà ông cho các bạn?

Từ hồi nào tới giờ, ông Thích Ca đâu có cho ai cái gì? Ông lo sửa ông rồi ảnh hưởng các bạn mà thôi mà các bạn cứ nói tôi thờ ông để ông trừ ma ếm quỷ. Để chi? Để tôi lộng hành, để tôi hành động ăn cướp. Chứ tôi không biết ma quỷ cũng là tôi. Bây giờ, tôi biết được ma quỷ cũng là tôi thì tôi phải sửa, tôi thức giác, tôi phải gọt rửa, tôi làm cho tôi sáng suốt thông minh hơn. Rồi tôi mới thực hiện được sự sáng suốt của Ngài đã và đang cho tôi. Ngài là người đi trước, Ngài có nhiều hơn chúng ta nhưng vẫn buông bỏ, Ngài lấy hai bàn tay không và giữ lấy sự sáng suốt thăng hoa tư tưởng mà ảnh hưởng chúng ta tới ngày nay. Nghĩ tới Ngài chúng ta thức giác, đó là Ngài đã ban rồi. Có nhiều người ngược lại còn muốn Ngài ban cho vàng bạc, muốn ban cho hột xoàn, muốn ban cho của cải, muốn ban cho địa vị. Cái đó là gì? Lòng tham của ma quỷ, tăm tối không hiểu mức phát triển và muốn dựa vào đó để tự gạt lấy mình mà thôi, chứ đâu gạt được ai.

Các bạn có của, nhưng mà bệnh các bạn thì không chữa được kia mà! Các bạn thấy rõ không? Bệnh do tánh sanh mà tánh các bạn xấu thì bệnh nặng hơn. Thấy không? Đau khổ hơn. Tánh các bạn tốt, tâm linh cởi mở thì các bạn thấy nhẹ nhàng và không có bệnh hoạn. Bởi vì các bạn đang uống viên thuốc trị bá bệnh là tình thương và đạo đức thì đâu có ai ghét các bạn mà các bạn bị bệnh hoạn. Các bạn sáng suốt rồi không lý đi ghét người khác sao! Các bạn có thể để người khác ghét bạn và các bạn phải thương yêu người khác mới là đúng. Chứ các bạn đâm ra sân si, ghét người khác là các bạn tự hại lấy các bạn mà thôi!

Cho nên, chúng ta tu hữu ích ở chỗ đó. Các bạn ổn định rồi tự nhiên thấy giá trị của sự sáng suốt là vô cùng tận. Các bạn vun bồi cái đó, chỉ có một cái một mà thôi! Của cải các bạn có, quần áo các bạn có, tiền tài các bạn cũng có. Thể xác các bạn có mà các bạn không giữ được. Có cái gì mắc bằng thể xác các bạn không? Giá trị bằng thể xác các bạn không? Nhưng các bạn không giữ được thì của cải cũng vậy đó thôi. Các bạn chỉ giữ tâm linh và vun bồi tâm linh thì các bạn mới là giàu có và sáng suốt. Mới thấy rõ mình được sự thông minh rõ rệt của bề trên ban bố cho chúng ta.

Chúng ta tu đi rồi sẽ thấy, sửa đi rồi các bạn sẽ tiến, chứ không bao giờ hoang phí công lao của các bạn đâu. Đừng ở trong bản tánh so đo, eo hẹp nữa. Ngay trong gia đình, huynh đệ cũng so đo, mẹ con

cũng so đo, cái đó làm chi vậy? Tại sao chúng ta hướng về sự sai lầm quá nhiều, tâm trí chúng ta không khai triển. Trong gia đình là thương yêu mà cũng tạo ra cảnh so đo hằn học lẫn nhau để làm gì? Để tạo ra sự buồn khổ là nghiệp đó các bạn.
Các bạn hiểu rồi, các bạn dứt bỏ cái đó và tiến về sự sáng suốt. Bởi vì cái gì các bạn cũng không có, chính bản thể các bạn, thể xác các bạn còn không giữ được. Chẳng có cái gì giữ được đâu, các bạn đừng vì nó mà đau khổ, vì nó mà đau đớn.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 24

Khai triển tâm linh tự tiến tòng
Cực hình vọng động ở ngoài trong
Mây mưa dạy dỗ phân thanh lọc
Ngộ pháp giả chơn trí chuyển vòng.

Chuyển vòng thanh trược song song
Khai thông tự tiến khỏi phòng ngoại xâm
Cảnh đời tự tạo sai lầm
Khó mà tiến tới diệu thâm của trời
Thân hình chơn lý đạo đời
Tâm linh chuyển hóa tự rời tham sân
Học thời minh lý tạo cân
Tâm thời thức giác góp phần dựng xây
Phật không giữ chức làm thầy
Muốn ai cũng tiến vui vầy tiến lên
Hướng về thanh cảnh đạo nền
Bền tâm vững chí chẳng quên Phật Trời
Đường mòn lưu lại ở đời
Dạy cho hiểu đạo tự rời về quê
Thanh bình nguồn cội đề huề
Công bằng sáng suốt muôn bề yên vui
Chẳng còn dàn cảnh tạo mùi
Chỉ còn sửa tiến an vui tâm hồn
Thương yêu thức giác đại hồn
Hồng ân ban rải sanh tồn tiến thăng
Thực hành giải tỏa khó khăn
Hướng thanh tự đạt chuyên hành đến nơi.

Montreal, ngày 21-6-1980

"Khai triển tâm linh tự tiến tòng": Có tu mới có ý chí tập trung. Ý chí tập trung đó là khai triển tâm linh, lúc đó chúng ta mới thấy hành pháp là quan trọng. Tự mình hành, tự mình đi tới, không chờ đợi Phật đến gọi cửa kêu mình, nhưng mà chúng ta khai triển rồi, tâm linh tự tiến tòng. Tự đi tới nơi, ảnh hưởng tốt đẹp.

"Cực hình vọng động ở ngoài trong": Chúng ta mang thể xác cực hình này, sống trong mọi nghịch cảnh, mọi đau khổ, nó gây mọi sự vọng động từ bên trong cho đến bên ngoài.

"Mây mưa dạy dỗ phân thanh lọc": Chúng ta sống ở đời, hòa hợp với mây, mưa dạy dỗ phân thanh lọc. Phân cho chúng ta thấy rõ rằng cái trược và cái thanh, khi tâm chúng ta bình thản và khi tâm chúng ta vọng động.

"Ngộ pháp giả chơn trí chuyển vòng": Chúng ta ngộ pháp rồi, biết được một đường lối. Pháp là một đường lối tự khai thác, biết được sự giả và sự chơn, lúc đó trí chúng ta mới chuyển vòng, đi lên thay vì đi xuống.

"Chuyển vòng thanh trược song song": Chúng ta chuyển vòng, xuất phát đi lên, thì thanh và trược nó song song, đều được có cơ hội tiến hóa.

"Khai thông tự tiến khỏi phòng ngoại xâm": Lúc đó chúng ta khai thông rồi, tự đi đến nơi, khỏi sợ chỗ này chỗ kia xâm nhập tư tưởng của chúng ta, vì chúng ta tự hành động để tiến tới sự thanh tịnh đời đời sáng suốt.

"Cảnh đời tự tạo sai lầm": Ở thế gian thì họ tự tạo sai lầm, vì sao? Vì nhãn tiền, theo dõi những công việc của nhãn tiền chỉ tạo sự sai lầm, không biết nguyên căn ai đã sáng lập cho mình có cơ hội tiến hóa. Chúng ta sống ở ngày nay, chúng ta tu càng ngày càng thanh tịnh thì thấy Đấng Tạo Hóa đã tạo đường lối cho chúng ta có cơ hội để tiến tới, chớ không một ai có thể ràng buộc đường lối tiến hóa của chúng ta. Khi chúng ta hiểu rồi, chúng ta đâu có sợ, chỉ đi lên mà thôi. Chuyện gì thuận, có ích về đạo đức, chúng ta có thể làm ngay, không có ngần ngại nữa. Sự giúp đỡ thương yêu thì chúng ta nên thực hiện, không có bị cảnh đời hướng dẫn chúng ta làm điều sai lầm nữa.

"Khó mà tiến tới diệu thâm của trời": Cảnh đời khó tiến tới diệu thâm của trời. Nếu mà chúng ta cứ theo công chuyện nhãn tiền mà sống, theo dõi chuyện đời mà tiến, tranh với nhau để tạo một cơ hội vật chất giàu hơn người khác, thì cái mức tiến về tâm linh

không có nữa. Cho nên khó tiến tới diệu thâm của trời. Diệu thâm là gì? Mắt phàm không thấy, tay không rờ được, mới kêu là diệu thâm, sự đời đời sáng suốt trong tâm linh của mọi người. Đó là về phần hồn, về thanh tịnh. Còn nếu chúng ta hướng về đời, thì chúng ta tạo chuyện sai lầm, khó mà tiến tới diệu thâm. Diệu thâm của Trời đã sắp đặt rất bí mật, rất tinh vi, nếu mà chúng ta thanh tịnh rồi thì chẳng có gì bí mật và chẳng có gì tinh vi. Chỉ chịu hành để thanh tịnh, để thấy, để đạt, để tự rời bỏ cảnh động loạn mê tín đó thôi.

"*Thân hình chơn lý đạo đời":* Thân hình chúng ta là chơn lý, từ đời qua đạo rõ ràng, mà từ đạo qua đời cũng do con người tìm ra, thì thể xác chúng ta là gì? Là chơn lý. Nằm trong đạo cũng là nó, đời cũng là nó. Chúng ta sống ở ngày nay, tất cả mọi người ở thế gian, có người tới thanh nhẹ thông minh, nhìn nhận chơn lý là một việc không có thể nào sửa đổi được. Chúng ta thấy ở đời sự giả tạm cũng do khối óc của con người bầy mưu, đốc sử. Từ đời qua đạo, chúng ta thấy rõ, nhờ cái này, từ đời kích động chuyển qua đạo, từ đạo sáng suốt dìu dắt đời tiến trong mọi sự sáng suốt.

"*Tâm linh chuyển hóa tự rời tham sân":* Thấy tham sân không bổ ích, nó làm cho chúng ta trở nên chậm tiến và tư tưởng chúng ta thối lui, không tiến bộ được nữa. Càng ngày càng xét mình và càng thấy mình. Chúng ta càng ngày càng tu, rồi thấy mở bộ đầu, mở ngũ tạng, mở tất cả những lỗ chân lông trong cơ thể. Rồi chúng ta mới thấy nguyên căn của mọi sự việc, cũng là phải hòa hợp với càn khôn vũ trụ. Không có người nào có thể bỏ được càn khôn vũ trụ mà thấy mình có được sự sáng suốt.

Cho nên tâm linh của chúng ta càng ngày càng chuyển hóa, tự rời tham sân. Đi lên rồi, đi tới vô cùng, thấy sự sáng suốt mình có thể đạt tới được thì càng vun bồi sự sáng suốt đó, sự tham sân đâu còn. Vì sao? Vì chúng ta lo hướng về sự sáng suốt đời đời, thì tham sân eo hẹp tại thế chúng ta không còn nữa.

"Học thời minh lý tạo cân": Chúng ta học rồi chúng ta minh. Minh cái lý lẽ rõ ràng, chúng ta mới tạo ra sự công bằng của nội tâm để đoán xét bất cứ mọi sự việc nào.

"Tâm thời thức giác góp phần dựng xây": Tâm chúng ta thức giác, chúng ta mới góp phần dựng xây. Ảnh hưởng xung quanh chúng ta và chính ta có cơ hội tự sửa lấy mình.

"Phật không giữ chức làm thầy": Chức Phật là gì? Phật là không, là hư không, là vô danh. Cho nên Phật đâu có chức, người thế gian đặt ra hình ông Phật, rồi kêu ông lãnh chức làm thầy. Sự thật Phật không có gì hết, là hư không đời đời. Cái đó là phần tiến tới thanh, không động, không còn những sự ô trược mới là Phật, mà người thế gian kêu giữ chức làm thầy.

"Muốn ai cũng tiến vui vầy tiến lên": Phật là người từ động loạn mà ý thức được sự đau khổ. Tu để sửa chữa và tiến tới mọi sự thanh thản, phát tâm cứu độ, muốn cho những người kế tiếp đang sống trong sự động loạn tự giải thoát lấy sự động loạn. Ý thức rõ là chính ta sửa lấy ta, chúng ta mới tiến lên được.

"Hướng về thanh cảnh đạo nền": Hướng về chỗ không động, quân bình mới thấy rõ một nền đạo đức rõ ràng.

"Bền tâm vững chí chẳng quên Phật Trời": Lúc đó chúng ta thấy rõ rồi, chúng ta vững, không quên Phật Trời, không quên những người đi trước, những người đã tạo lập ra thế cảnh cho chúng ta có cuộc sống, để có cơ hội, để phê phán và hiểu việc này, việc kia, việc nọ. Chúng ta có tu mới hướng về thanh cảnh, rồi đạt được đạo nền, lúc đó chúng ta thấy vững rồi, không còn vọng động dù bất cứ một chuyện gì xẩy đến cho chúng ta, không quên Phật Trời được.

"Đường mòn lưu lại ở đời": Đường mòn là quá trình của những người đi trước đã lưu lại ở thế gian, cho chúng ta sự ảnh hưởng của Chúa Phật. Tất cả tiên thánh ở thế gian cũng do con người tiến hóa, sự sáng suốt của con người tự nhận định và tự tiến hóa đó thôi.

"Dạy cho hiểu đạo tự rời về quê": Mọi người đưa ảnh hưởng tốt lành lưu lại cho chúng ta, để cho chúng ta hiểu đạo. Tự rời về quê, chúng ta mới trở về nơi quê hương chốn cũ của phần hồn.

"Thanh bình nguồn cội đề huề": Sự thanh bình của nguồn cội lúc nào cũng cân phân, đề huề, tốt đẹp.

"Công bằng sáng suốt muôn bề yên vui": Sự công bằng càng ngày càng sáng suốt muôn bề yên vui, đi tới chỗ vui vẻ. Không vì một lý do gì làm mình phiền phức đau khổ. Những người phiền phức đau khổ là họ muốn đạt một việc gì mà không đạt được. Còn cái phần tu này, mình thấy rõ là tự sửa mình để đi tới sáng suốt. Tự nhiên chúng ta mới có sự yên vui.

Cho nên dày công sửa mình, thay vì chúng ta chấp mê động loạn, muốn tranh chấp với người khác, muốn thi tài với người khác. Nhưng mà rốt cuộc dòm lại, cái việc đó chúng ta làm không có bổ

ích cho chính bản thân chúng ta. Phần hồn của chúng ta không gặt hái được cái gì hết, nhưng mà chỉ có sự lo âu và đau khổ. Cho nên làm cho sự tiến hóa phần hồn của tâm linh chúng ta càng chậm trễ vì mê chấp đó thôi.

"Chẳng còn dàn cảnh tạo mùi": Không còn dàn cảnh tạo mùi những điều ở thế gian để phỉnh thiên hạ nữa.

"Chỉ còn sửa tiến an vui tâm hồn": Chỉ lo sửa mình là chánh. Chỉ lo sửa phần hồn để tiến, để an vui, để tiến hóa đời đời.

"Thương yêu thức giác đại hồn": Chúng ta thương yêu Đấng Cha Lành, thương yêu Đấng Tạo Hóa đời đời của đại hồn.

"Hồng ân ban rải sanh tồn tiến thăng": Hồng ân ban rải để cho chúng ta có cơ hội sanh tồn hiện tại, để lo tu, lo tiến. Không phải sanh chúng ta ra đây để cướp giựt của người ta. Rồi sanh ra những điều sái quấy làm cho mọi người ở xung quanh chúng ta đau khổ. Rồi quên ơn cha mẹ, quên ơn những người ở xung quanh đã giúp đỡ chúng ta, quên cả càn khôn vũ trụ đã hỗ trợ cho chúng ta có sự sống để tiến hóa theo chu trình định luật của bề trên, mà hưởng cảnh đời đời.

"Thực hành giải tỏa khó khăn": Chúng ta phải thực hành để giải tỏa sự khó khăn hiện tại là những cái gì chúng ta muốn hiểu mà không hiểu được. Đó là khó khăn, chúng ta thiếu thanh tịnh nên không hiểu được mà thôi. Cho nên, chúng ta phải thực hành pháp này để đạt tới sự thanh tịnh, thì giải tỏa sự khó khăn đó.

"Hướng thanh tự đạt chuyên hành đến nơi": Chúng ta hướng thanh, tu để tiến và tự đạt chuyên hành đến nơi. Chuyên môn hành, tiến cho kỳ được tới sự thanh thản, tốt đẹp, nhẹ nhàng theo sự ước định của tâm linh.

Cho nên, các bạn tu càng ngày thì càng thấy mình rời lần lần chuyện tham sân tăm tối của chính mình từ trước kia. Từ bao nhiêu năm nay mình ước mộng được làm cái này, được làm cái kia, được làm cái nọ, được làm đủ thứ hết. Rốt cuộc, bây giờ chúng ta không dung dưỡng cái mộng đó nữa, không muốn nữa là tại sao? Vì cái đó không bổ ích cho phần hồn của chính chúng ta. Cho nên, chúng ta mới quay về chiều hướng sáng suốt để tự khai triển phần thanh điển bộ đầu, rồi mới hòa hợp với hư không. Lúc đó, chúng ta mới càng thấy sự sai lầm của chính chúng ta và sự chậm trễ của chúng ta.

Xưa kia Tiên Phật giáng cơ hay là nhập điển có nói cho người đời, các con phải ráng tu để tiến hóa, thực hành đạo pháp để tiến hóa. Mấy ai đã tin được? Thấy rõ để tin. Chúng ta tu ở đây thì chúng ta càng ngày càng thấy rõ. Các bạn ngồi thiền, các bạn nhắm mắt, các bạn làm pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định. Rồi các bạn nghe qua âm thinh về tu hành tiến hóa, những hạnh triển tốt đẹp thanh nhẹ. Các bạn thấy càng ngày càng sung sướng, thấy mình phải làm, phải sửa mình, phải tiến hóa cho kịp thời chứ không ai giúp mình ngoài mình.

Chúng ta càng tu thích thú, càng tu càng muốn ngồi lâu hơn. Cho nên tâm của các bạn, nhiều khi bước vào trong giờ thiền cũng muốn nguyện làm sao tôi thiền được tới sáng, làm sao ngồi và giải tỏa những trược ô trong tâm tư của tôi, dẹp bỏ mọi sự phiền muộn động loạn tại thế, để tiến tới sự thanh cao đời đời của bề trên đã và đang ban rải cho tâm linh của chúng ta. Chúng ta đã hiểu được đường đó là con đường chánh, nhưng mà chỉ cái phần trược lôi cuốn làm cho chúng ta bê trễ mà thôi. Chúng ta ý thức được phần đó là phần trược thì chúng ta phải cố gắng giải tỏa và vun bồi cái thanh nhiều hơn. Từ thanh ảnh hưởng và sẽ kéo cái trược trở về với cái thanh. Lúc đó, mới đi tới trọn vẹn sáng suốt mà nhận định đường lối đời đời chúng ta có thể đạt tới được.

Cho nên, phải đặt một kỳ công tu luyện, cố gắng hành triển thì lúc đó chúng ta mới thấy rằng cái pháp hành do chính mình thực triển, chứ không phải người truyền pháp có thể giúp ích cho chúng ta. Người nào lượm được cái pháp này mà không chịu tự hành thì cũng kể như bỏ, không ăn chung gì. Lý luận vô ích, không đi đến đâu hết, mà thực hành rồi các bạn mới thấy. Bao nhiêu công chuyện đó thôi: Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, làm cho tâm hồn các bạn được ổn định. Càng ngày tâm tư của các bạn thấy mỗi một chiều hướng khác nhau, mỗi một căn cơ khác nhau để thực hiện sự thương yêu vô cùng. Tự đạt tự tiến, chớ không nhờ đỡ những chuyện gì của ngoại lai hết. Chính mình thấy ảnh hưởng sẵn có rồi, thấy những bàn tay vô hình đã xây dựng mức tiến cho chúng ta, thấy chúng ta phải thực hành. Chúng ta càng thấy thì càng hổ thẹn, càng thấy thì càng thấy sự bê trễ chậm tiến của chính mình. Cho nên, phải cố gắng hành trì để đạt tới. Mọi người chúng ta có hành trì, có tu về đạo pháp thì chúng ta thấy như con đường mới tiến tới. Kỳ thật, không phải mới tiến, nó đã lâu rồi, từ xưa chúng

ta từ thanh thản bước xuống động loạn. Còn người động loạn tiến về thanh thản rất khó, mà thanh thản xuống động loạn rất dễ, rồi nó kẹt trong đó. Bởi vì sự động loạn là sự cầu xin, muốn sự thanh nhẹ hỗ trợ cho nó, muốn làm sẵn cho nó ăn. Sự thanh nhẹ khi gia nhập vô bản thể rồi, thấy việc này mình cũng có thể giúp, việc kia có thể làm, thành ra bị kẹt tùm lum trong đó, rồi khó tiến triển. Bây giờ các bạn tu rồi, thanh tịnh các bạn thấy sao? Thấy càng ngày càng đòi hỏi sự thanh tịnh để dẫn giải những tâm linh ô trược còn bị kẹt, còn mê chấp, cư ngụ trong cái tiểu thiên địa này và ngoại cảnh ô trược hằng ngày nó bao vây tâm linh của chính chúng ta.

Chúng ta thấy rõ chuyện đời không đem lại hữu ích mà chuyện đạo là chuyện quan trọng của tâm linh. Vì đó mà chúng ta tu và chúng ta không chán. Còn nếu các bạn không ý thức được đời là gì, đạo là gì, thì các bạn không thể nào tu nổi. Các bạn nói tôi đọc câu thần chú này để hỗ trợ cho tôi được bình an, không phải đâu! Những câu thần chú đó cũng là tâm linh để giác ngộ phần hồn của chúng ta. Để cho chúng ta thấy rằng không nên làm những điều sái quấy, nên hướng thiện thì tự nhiên cảm thấy nhẹ nhàng.

Các bạn thực hiện cái này là dọn bỏ tất cả những sự ô trược vọng động. Tự nhiên, nó đi tới sự thanh thản sáng suốt cũng như ước nguyện kia. Mà ước nguyện này trong thực hành mà đạt thì nó vững hơn cái ước nguyện trong ý niệm. Nhiều bạn cũng đọc kinh, niệm thần chú, nhưng mà đó chỉ là ý niệm mà thôi, không có thực hành. Còn đây chúng ta thực hành rồi, chúng ta đi tới chỗ sáng suốt thì hai cái nó khác nhau.

Cho nên, phải đem thể xác chúng ta, đem trí tuệ của chúng ta nằm hẳn trong nghịch cảnh để thực hành và giải tỏa bản tánh. Lúc đó, mới thấy rõ rằng trước kia chúng ta sái quấy. Nếu không giải tỏa được bản tánh hiện tại thì không bao giờ các bạn thấy quá trình sai lầm của chính bạn đã tạo cho bạn mất biết bao nhiêu cơ hội tiến hóa về tâm linh. Vì sự mê chấp của thế gian mà tạo cho các bạn càng ngày càng tăm tối. Chúng ta chỉ có tu mới nhìn nhận được sự tăm tối đó, chịu sửa mình mới thấy sự tăm tối đó. Còn không tu, không sửa mình, không bao giờ thấy sự tăm tối đó. Họ nói mình tăm tối, mình đâu có chịu nghe. Đâu có ai chịu nhận lãnh sự tăm tối. Ở đời, họ nói ai chịu làm cha ăn cướp! Không có! Nhưng mà khi

chúng ta thấy rõ rồi, chúng ta nhìn nhận sự sai lầm vì quá tham muốn, muốn đạt địa vị, muốn này kia, trở nên bản chất không tốt, tham lam.

Khi chúng ta hiểu rõ rồi, thì tùy nghi sử dụng, tùy duyên trợ hành để học đạo, để thử tâm chúng ta, để thử sự sáng suốt của chúng ta và để rõ sự động loạn là gì và bản tánh xấu xa của mình để sửa tiến. Phương pháp công phu này, lần lần nó gây cho các bạn nhiều chuyện các bạn cảm thấy rắc rối. Nhưng chính bạn đã rắc rối, làm cho bạn không ổn đó là từ trước kia đã thâu thập vô. Bây giờ, phải dụng công mà giải cái phần trược đó đi, thì tự nhiên đạt tới sự thanh thản.

Cho nên, các bạn đang sống trong cảnh đời và cảnh đạo, nhưng mà tại sao các bạn tu các bạn lại càng ngày càng thấy rắc rối. Càng thấy rắc rối, càng có cơ hội sửa, mới thấy được trược ô của chúng ta, chúng ta mới quét dọn là vậy. Còn nếu tu mà không thấy, tu mà chỉ ỷ lại, tu mà nhờ sự hộ độ thì làm sao và chừng nào các bạn mới sửa tánh. Sự sai lầm của chúng ta mà chúng ta không hiểu được và chúng ta cho là phải. Người đó hiếp đáp tôi, xin ơn trên hộ độ cho con này kia kia nọ. Nó hiếp đáp là do mình, vì trước kia mình đã tạo, ngày nay mình phải gặt hái. Phải nhớ vậy! Câu đó là chánh phải sửa. Chuyện đó xẩy đến cho ta mà không xẩy tới cho người khác là chính ta đã tạo cho ta. Chúng ta phải sửa và oán trách chúng ta nhiều hơn, lo tu hành để sửa mình nhiều hơn, thay vì đổ lỗi cho người khác.

Nhiều bạn tu, hồi nào không thấy nhiều chuyện, mà bây giờ thấy nhiều chuyện hơn hồi xưa nữa. Nhưng mà từ từ rồi sẽ bỏ. Những người mới bước vô đạo, họ hỏi biết bao nhiêu triệu câu hỏi cần hỏi nữa. Một thời gian rồi họ không cần hỏi nữa, sự thắc mắc là sự chậm trễ tối tăm mà thôi. Bực tức nó gây ra thắc mắc, khai thông rồi đâu có, chỉ có một lý thôi, một con đường là giải tỏa tất cả. "*Nhất Lý Thông Vạn Lý Minh*" chỉ có bao nhiêu đó, mà phải hành để thấy, chớ bây giờ các bạn không tu, tôi có nói gì, các bạn nói ông đó nói dóc. Chính bản thể tôi, tôi đem ra thực hành và tôi tự giải tỏa từ sự trược ô, từ sự động loạn còn ghê gớm hơn các bạn nữa, ngày nay tôi mới có sự thanh tịnh. Tôi mới thấy rõ rằng cực động là đi tới tịnh.

Cho nên, các bạn tu đây rồi thấy cực động sẽ xuất hiện trong tâm tư, trong lúc các bạn thiền, sự động loạn đủ thứ hết. Một thời gian

nữa nó sẽ vắng tắt đi và không còn nữa, thì nó sẽ nhường ngôi cho ánh sáng hành triển về tâm linh. Lúc đó, các bạn mới thấy cái pháp này có giá trị. Phải thực hành mới đến nơi, chớ không thực hành, không bao giờ có.

Chúng ta không tạo một cuốn kinh gì để cho người ta đọc triền miên, làm những điều không lợi cho tâm linh. Ngược lại, chúng ta có sự triền miên về tâm niệm để giải tỏa sự vọng động chính ở bên trong, chớ không phải sự vọng động ở bên ngoài. Cho nên, chúng ta không có cái pháp gì để trừ ma ếm quỷ, làm bùa, không có điều đó!

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 24

Minh tâm chỉ có nực cười
Đời là giả tạm người người phải theo
Học trong sướng khổ ngặt nghèo
Giải minh tự tiến chẳng đeo bạc tiền.

Quân bình vững tiến nhiệm mầu
Chẳng còn đau khổ đuôi đầu bất minh
Lý kia phân giải chơn tình
Mẹ thương dìu tiến con minh lấy lòng.

Phật Trời chẳng có ở xa
Trong con có sẵn con hòa tiến lên
Mẹ lo chuyển hóa căn nền
Con nên tiến bước đáp đền công ơn.

Người đời mới hiểu đại cương
Chưa minh chi tiết nắng sương đổi hoài
Tu thời chẳng rõ trí tài
Do ai sắp đặt dồi mài sửa tâm.

Montreal, ngày 21-6-1980

"*Minh tâm chỉ có nực cười":* Chúng ta hiểu rồi, chúng ta chỉ cười.
"*Đời là giả tạm người người phải theo":* Ở thế gian họ thi đua với nhau, chạy qua cái cảnh để học bài mà thôi! Vấp phải rồi mới chán ngán, mới thấy cái huyền vi của Thượng Đế đã tạo cho họ có cơ hội để học.
"*Học trong sướng khổ ngặt nghèo":* Sướng cũng học, khổ cũng phải học, ngặt nghèo rồi cũng phải qua.
"*Giải minh tự tiến chẳng đeo bạc tiền":* Giải minh rồi tự tiến, không còn theo cảnh vật chất và không bị điều khiển bởi vật chất nữa.

Đạt tới thanh tịnh thì mọi việc sẽ xuất hiện rõ rệt, chẳng còn than vãn, khổ sầu, lo âu nữa. Nếu chúng ta không đạt được thanh tịnh thì làm sao hiểu cái đó là tai hại? Tiền bạc có thể mua được món quà mà cho đó là tai hại? Nhưng mà cái đó nhiều quá sẽ là tai hại, nó sẽ làm cho tâm trí chúng ta lu mờ đi, không có tiến triển nổi, rồi đâm ra lo âu, không biết tôi ở đâu đến đây, rồi sẽ đi về đâu? Cứ kẹt mãi mãi, khổ tâm, khổ trí. Ở thế gian được thương yêu lẫn nhau, chàng thương nàng, nàng thương chàng rồi cũng khổ, cũng lo âu. Ban đầu thì muốn ghê lắm, nhưng mà đạt rồi, sầu và lo âu mà thôi. Cho nên, đó là bài học để tiến hóa, để thực hiện sự thương yêu, mà thấy rõ thương yêu là đời đời mới có giá trị, thương yêu trong sáng suốt mới có giá trị, thương yêu mà sầu, lo, khổ, cái đó đâu phải thương yêu! Đó là chưa minh và còn phải học nhiều bài nữa.

Khi mà chúng ta tu, chúng ta giữ sáng suốt, thương yêu, thì lúc nào cũng có sự thương yêu trong nội tâm. Không bao giờ chúng ta mất, vắng đi và bị thua lỗ. Không có! Thành ra đâu cần sầu, khổ, lo âu. Nhiều người không hiểu rõ bài học đời đời thương yêu. Phải có sự thương yêu từ đời qua đạo, mượn trạm này tiến tới trạm kia. Trạm kia hóa giải tới trạm nọ, mới đạt tới đích đời đời sáng suốt. Chung quy, chỉ thương yêu sáng suốt, mà người đời đâu có ý lực mạnh như thế đó được. Chỉ có người tu hành gặp mọi sự khó khăn, rồi mới tiến triển, mới có ý lực mạnh. Lúc đó, chúng ta mới thấy rằng sự thương yêu là không có hoang phí. Mà thực hiện được thương yêu đời đời, chúng ta mới thấy rõ con đường đạo sáng suốt.

Người đời, họ chỉ thương yêu tạm trong một thời gian nào, trong cái tạm duyên của họ thôi, rồi họ xa vắng. Cho nên, họ thấy đau khổ. Còn người đạo phải thương yêu đời đời. Chết đi rồi vẫn phải thương yêu, cái hồn phải thương yêu thể xác của nó, hỗ trợ và dẫn cho nó tiến hóa đời đời. Vạn linh hợp nhứt tạo thành cái tiểu thiên địa mà Chủ Nhân Ông không chịu dẫn giải cho nó tiến hóa, làm sao được?

"*Quân bình vững tiến nhiệm mầu":* Thiện ác phân minh là đi tới quân bình, thấy sự nhiệm mầu của Trời Đất đã ban bố.

"*Chẳng còn đau khổ đuôi đầu bất minh":* Không còn đau khổ nữa. Từ trên xuống dưới, từ dưới đi lên trên, cũng là chơn lý tiến giải mà thôi.

"*Lý kia phân giải chơn tình":* Cái lý kia phân giải chơn tình, sự thật không thay đổi.
"*Mẹ thương dìu tiến con minh lấy lòng":* Tình thương của người mẹ dìu tiến, giúp đỡ con, từ khi chúng ta xuống thế gian, không biết đi đứng, rồi biết đi đứng, nhờ ai? Nhờ người mẹ dìu tiến, rồi lần lần chúng ta hiểu đời rồi hiểu đạo. Lúc đó, chúng ta minh lấy lòng, minh lấy sự sai lầm của chính mình mà để tự tu, tự tiến. Buông bỏ tất cả sự vọng động, mới đạt được sự quân bình của nội tâm, sáng suốt hành thiền mới đạt được kết quả. Chúng ta tu thiền trong sự sáng suốt, nhận định rõ ràng. Tôi ngồi đây để làm gì? Tôi ngồi đây để tôi kềm chế mọi sự vọng động và ý thức được sự vọng động là không tiến triển. Cho nên, tôi mới buông bỏ sự vọng động, lúc đó tôi mới đạt tới sự quân bình ở bề trên.
Tại sao tôi càng ngồi hành thiền, tôi càng thích ngồi lâu? Là vì tôi đã kềm chế được sự vọng động, không có hướng hạ mà hướng thượng. Mà khi hướng thượng, nó giải tỏa từ trên bộ đầu. Thanh hướng thanh, thì thanh rút lên mới được ngồi nhẹ, mới ngồi lâu được và thấy kết quả đó do hành thiền mà mình tự đạt mới được. Chớ còn lý luận kinh kệ thì đã giải cho chúng ta và giúp đỡ cho chúng ta tiến tới thanh tịnh, chớ không phải giúp đỡ cho chúng ta tiến tới vọng động. Càng ngày càng tụng niệm thì càng thấy vọng động, càng sai lầm, càng thiếu sáng suốt. Đọc trong môi miệng, trong tâm, mà không biết đó là gì, không biết nói cái gì, giúp ích cho tâm linh ở chỗ nào, cũng không hiểu nữa.
Chúng ta tu, hành thiền, các bạn sẽ thấy rõ cuốn kinh vô tự, không có chữ nghĩa. Nó mới dẫn giải, nó đụng chạm trong ý thức các bạn, rồi các bạn mới thấy lóe ra ánh sáng đó. Các bạn thấy rằng thiền mới gặt hái rõ rệt và nhận thức những lời của những vị tiền bối đã đi, ghi lại những câu văn. Thế gian kêu là kinh kệ. Những cái đó phải do sự sáng suốt của bạn, các bạn mới ý thức được câu văn của họ. Những vị đã đi, những vị Phật đã nói câu văn đó là gì? Họ đã tiến triển tới đâu? Sự sáng suốt của họ đã đạt được tới nơi nào? Nếu các bạn thiếu thanh tịnh, làm sao các bạn hiểu được những câu văn đó.
Cho nên, chúng ta vừa thiền, đi tới thanh tịnh. Rồi chúng ta xem kinh kệ, nó quý giá biết là bao nhiêu! Thấy sự sáng suốt của những người đã đi trước, họ thật sự đã dày công hành triển và tự đạt. Lúc đó, chúng ta mới thấy giá trị của kinh kệ. Chúng ta không kềm chế

chúng ta được và không giải tỏa được trược điển của nội tâm, thì các bạn có đọc một triệu lần, nó cũng vậy thôi. Không có hiểu, không có minh kinh.

Các bạn tu thiền rồi, các bạn xem kinh thì các bạn có một kho vô tận đời đời trong nội tâm. Các bạn thấy họ tiến triển từ mức này tới mức kia, mức nọ. Họ mới lưu lại chữ nghĩa để giải tỏa sự sai lầm nội tâm của mọi người. Những người đi trước, họ đã tự giải tỏa được, họ mới giải thoát. Chúng ta mượn đó mới thấy có cơ hội giải thoát. Mà thanh tịnh mới thấy, không thanh tịnh không thấy. Những lý luận kinh kệ và những câu văn của những người thuyết pháp ở thế gian, ngồi đó nghe rõ ràng, họ nói họ chỉ rõ ràng phần tiến, nhưng mà nếu tâm linh không có, thì cũng không tiến mà cũng không thấy gì hết. Huống hồ gì cuốn kinh mà các bạn còn âm thầm đọc trong đó cái nghĩa không minh, rồi đọc lu bù, rốt cuộc các bạn đâu có tiến.

Các bạn phải thực hành trong thanh tịnh, rồi các bạn mới thấy sự quý giá của kinh kệ. Bất cứ cuốn kinh nào cũng chỉ về chơn lý, cũng hướng về chơn lý và dẫn giải cho con người tiến hóa về tâm linh. Chứ không làm chuyện giả tạo ở bên ngoài, rồi mưu mô làm sự sai lầm.

"*Phật Trời chẳng có ở xa*": Phật Trời không phải ở xa, con người tiến hóa lên đời đời sáng suốt.

"*Trong con có sẵn con hòa tiến lên*": Bên trong có rồi chúng ta phải hòa để tiến lên.

"*Mẹ lo chuyển hóa căn nền*": Mẹ ở hiền, ở lành để độ cho con có cơ hội tu ở ngày nay, là do căn của người mẹ đã tạo ra cho chúng ta.

"*Con nên tiến bước đáp đền công ơn*": Con phải tiến bước, phải tốt hơn, phải làm những điều sáng suốt hơn mẹ hiền của chúng ta thì chúng ta mới đáp đền công ơn của người mẹ lành được.

Định luật vay trả không bao giờ chối cãi được. Có căn thì có quả, có chiến thì phải có hòa. Sự quân bình không phải dành cho một mặt, nhưng nó thể hiện cho hai mặt trong một lượt. Cho nên, luôn luôn có mặt phải thì có mặt trái, có trái thì phải có mặt. Chúng ta phải nhận định như vậy mới sáng suốt.

"*Người đời mới hiểu đại cương*": Nói tu về Phật sáng suốt, Phật hay vậy thôi, chớ …

"Chưa minh chi tiết nắng sương đổi hoài": Cho nên, không hiểu được chi tiết trong cơ hành triển, các bạn không thấy sự vi diệu trong nội tâm nội tạng các bạn. Các bạn ôm được cái thể xác này, trong đó tinh vi biết là bao nhiêu, bao nhiêu cơ cấu, bao nhiêu sự huyền vi của Trời Đất đã sắp đặt. Nhưng mà các bạn chỉ hướng về ngoại cảnh, về nắng sương, rồi tâm nó không vững vàng. Bây giờ nói vầy, mai nói thế kia, cứ thay đổi hoài hoài, không tiến triển và không giữ được mức tiến đi tới chỗ sáng suốt.

"Tu thời chẳng rõ trí tài": Cái trí của chúng ta và tài cán sẵn có này ai sắp đặt? Bài học Thượng Đế đã an bài cho chúng ta theo đuổi cái trí, theo đuổi cái tài rồi sao? Rồi đụng phải mới sửa tâm.

"Do ai sắp đặt dồi mài sửa tâm": Bề trên đã sắp đặt cho chúng ta có cơ hội tự dồi mài. Bạn đụng tới sự sai lầm rồi bạn chán ngán, không muốn làm nữa. Sợ quá rồi! Kỳ tới không muốn nữa. Ăn ớt, cay quá rồi! Chịu không nổi! Không dám làm nữa là vậy.

Thuyết chơn lý, chưa minh chơn lý thì vẫn sống trong sự mờ ảo. Thiếu sáng suốt tức là thiếu hạnh phúc. Giỏi điều hành của cải vật chất, mà vẫn chưa ngộ được chơn tâm.

Người thế gian giỏi lắm, buôn bán kế hoạch đủ thứ hết, nhưng mà rốt cuộc chưa ngộ được chơn tâm. Chơn tâm là cảnh đời đời mà trong đó kế hoạch không làm được. Vì sao? Vì thiếu thanh tịnh. Hướng ngoại, xác nhận cảnh tạm mà thôi, không hiểu cảnh đời đời của nội tâm. Cho nên, nhiều người ở thế gian giỏi lắm, tay không làm nên sự nghiệp, điều khiển nhiều chuyện vĩ đại lắm. Nhưng rốt cuộc tâm linh không sáng suốt, vì người chưa hiểu, người ở đâu đến đây, rồi sẽ về đâu? Chưa biết, chưa minh, chưa ngộ rồi làm sao thấy được chơn tâm?

Chúng ta tu, chúng ta đã góp kỳ công tự xây dựng lấy mình. Rồi chúng ta mới thấy được một điểm, hai điểm, lần lần mới khai triển, thấy sự sai lầm của chính mình và sự chậm trễ, sự bê trễ. Cho nên bề trên, cơ bút xuống cũng khuyên những tâm linh, những linh căn tại thế không nên bê trễ nữa. Phải ráng tu đi để tiến, ráng thực hành để đạt, luôn luôn kêu gọi, nhắc nhở. Nếu bên đó, bên cạnh hư không không có, thì họ xuống cơ, xuống bút để làm gì? Và tâm linh của người tu phát triển rồi mới thấy rõ. Nhiều người được đi tới nơi, tự xác nhận thấy rõ ràng, nói lại tại thế gian để làm gì? Không có người ta nói làm gì? Hữu ích gì cho họ không? Hữu ích gì cho những người đã hành triển tự đạt rồi nói lại, lưu lại những lời vàng

ngọc đó cho những người thế gian kế tiếp. Có lợi lộc gì? Bán ra ăn được không? Không! Nhưng mà chơn tâm của họ, họ thấy rằng do con đường này tôi đi tới sự sáng suốt. Tôi muốn mọi người cũng đi tới sự sáng suốt với chúng tôi. Mới thấy rõ rằng Đấng Cha Lành đang giáo hóa mọi người trong chu trình tiến hóa. Thì mới nhắc nhở cho mọi người hiểu rõ rằng chúng ta xuống thế gian đây đang học và tiến triển.

Định luật rõ ràng, an bài rõ ràng, sanh, lão, bệnh, tử, khổ rõ ràng. Có người nào tránh được những bài học này đâu? Tại sao chúng ta không vạch cái chương trình này để vượt khỏi nguyên lý sanh, lão, bệnh, tử, khổ, rồi chúng ta mới thấy rằng sự tham sân không có giá trị, nhưng mà sự thanh tịnh mới đưa chúng ta tới đời đời được. Khi thấy rõ rồi chúng ta mới khao khát và tự trách mình tu trễ, tu chậm. Không chịu hướng về thanh tịnh, làm cho mình rối ren, tăm tối, chính mình tự tạo mà thôi.

Cho nên, các bạn đã có cơ hội tu đến ngày hôm nay cũng là một chuyện tự thức giác. Mới bước vào pháp lý để tự mình hành triển và mình hãnh diện rằng mình biết sửa mình, đó mới là sự cao quý. Bất cứ một pháp nào ở thế gian này mà bạn không biết sửa mình và không nhận lỗi, thì cái pháp đó đều vô giá trị. Bởi vì, pháp nào cũng đưa sự sáng suốt cho các bạn. Các bạn càng thấy rõ sự sai lầm của chính bạn hơn. Các bạn thiếu tình thương, thiếu đạo đức, thiếu sáng suốt. Rồi bây giờ, các bạn chịu tu, các bạn mới thực hiện tình thương, thực hiện đạo đức. Cái pháp đó mới là có giá trị. Còn nếu làm cho có chừng, lấy đạo tạo đời, phết bên ngoài, sơn bên ngoài rồi bên trong không chịu sửa, thì tự bạn đi tới chỗ mục nát mà thôi. Còn đàng này, chúng ta phải tự hành triển mới được, không hành triển không bao giờ được.

Cho nên, mọi người phải biết thương yêu lấy mình, giải tỏa sự trược ô của chính mình, đem lại sự sáng suốt, từ từ đi tới sự ổn định của nội tâm. Phải hành trì, phải kiên trì, bởi vì mỗi căn nguyên khác nhau. Thường thường tôi nhắc, hằng tuần tôi cứ nói mãi, mỗi trình độ đều khác nhau, không nên ở trong trình độ của mình mà vượt qua trình độ của người khác. Chỉ tu sửa ta để vun bồi sự sáng suốt sẵn có và trình độ sẵn có của chúng ta, để tiến tới sự thanh thản đời đời. Mỗi tâm linh khác nhau, có người đã đi từ đường lối nẻo hốc bên tay mặt, thì họ sẽ hành triển rồi thấy rõ sự

sai lầm đó, họ mới về trung ương được. Có người đi bên phía tay trái, rồi hành họ mới thấy rõ, họ trở về sự trung dung, trung ương mới tiến hóa được.

Cho nên, không có buộc người này, buộc người kia đi như chúng ta. Pháp của chúng ta là giải tỏa sự trược mà đạt tới thanh. Lúc đó, ý thức được sự sai lầm, mới sửa mình tiến hóa. Nhiều bạn tu rồi, tự nó thức giác, tự nó nói ra tôi thấy cái pháp này, trong tình cảnh này, tôi mới sống được, nếu mà tôi không thực hiện pháp này, trong tình cảnh này chắc tôi bị sụp đổ. Chính các bạn đã nhìn nhận các bạn thấy chuyện làm này hữu ích cho mình, mình không bị khống chế bởi ngoại cảnh nữa, mà chính mình phải sửa mình để tiến.

Cho nên, ngày nay mới có cơ hội tốt đẹp, tương hội giữa bạn đạo và bạn đạo. Chúng ta nhắc nhở lẫn nhau, rồi dẫn giải lẫn nhau. Rốt cuộc, đường ai nấy đi, phải thực hiện đi tới thanh tịnh, mỗi một căn nguyên khác nhau. Các bạn có gia đình, có năm ba con, không có con cũng có, hoàn cảnh nặng nhẹ đều khác nhau. Nhưng mà, chúng ta đều hành triển giải tỏa sự trược ô, đem tới sự sáng suốt. Mọi người thấy tội lỗi của họ, họ sửa, họ tăng trưởng sự sáng suốt, thì sự sáng suốt đó sẽ về với họ đời đời. Lúc đó, họ mới thực hiện thương yêu và họ thấy rõ Đấng Cha Lành đã giúp đỡ họ. Chính ông Trời mới có khả năng tạo những cảnh tinh vi của nội tâm nội tạng của họ. Họ phải thương yêu và giữ lấy sự thanh nhẹ đó để tiến tới vô cùng tận.

Ngày hôm nay các bạn có cơ hội được đàm đạo về chơn pháp. Các bạn phải lấy những gì chơn thật để trình bày và hóa giải, trao đổi lẫn nhau để tiến tới sự sáng suốt đời đời. Nhờ sự hội tụ ở ngày hôm nay, chúng ta mới gom lại sự sáng suốt để dẫn giải sự sai lầm của chính mình. Sự sai lầm của người này có thể ảnh hưởng người kia, sự sai lầm người kia có thể ảnh hưởng người nọ, lần lần nó sẽ tiến triển tới sự sáng suốt, vui vẻ của nội tâm. Chúng ta đã phá mê, phá chấp thì không nên có sự ganh tị giữa bạn đạo và bạn đạo. Phải thương yêu hóa giải, tìm hiểu sự sai lầm, đón nhận sự phê bình, kích bác, từ nhẹ hay nặng đi nữa, cũng là về để tự sửa tu và tiến đó thôi.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 25

Càn khôn trật tự không thay đổi
Chuyển hóa nhơn sinh báo quả nhồi
Tâm thức chơn hành năng ngộ pháp
Khổ hành chơn giác trí vun bồi.

Vun bồi ý chí phục hồi
Chơn tâm không động thả trôi thế tình
Bình tâm tu luyện do mình
Nhớ cha tưởng mẹ đẹp xinh lòng người
Minh tâm kiến tánh nực cười
Chính mình động loạn tạo nơi bất hòa
Hồn thời chìm đắm ta bà
Vía thời say đắm khó hòa nhơn sinh
Chẳng còn thực chất chơn tình
Chỉ còn động loạn chơn linh xa Trời
Chẳng còn phân lý mở lời
Thuận hòa chẳng có tạo đời khổ đau
Ngày đêm tâm trí càu nhàu
Trước sau bất hợp chửi nhau điên cuồng
Đâu dè mình đã đóng tuồng
Có chánh có phó có nguồn gốc căn
Tạo ra nặng trược khó khăn
Cần nhằn đủ thứ ở ăn bất hòa
Đâu dè bài học của Cha
Dạy cho hiểu biết ta là ai đây?
Cảnh đời giáo dục làm thầy
Hồn thời dự học ngày ngày sửa sai.

Montreal, ngày 30-6-1980

"Càn khôn trật tự không thay đổi": Lý điển thanh cao lúc nào cũng không thay đổi trong sự sáng suốt tiến hóa của nhân sinh.

"Chuyển hóa nhơn sinh báo quả nhồi": Để cho nhơn sinh phải qua một cuộc thi thố của sự nhồi quả đời lẫn đạo mới ngộ được sự tiến hóa ở bên trên.

"Tâm thức chơn hành năng ngộ pháp": Qua những cơn thanh lọc, chúng ta mới thức giác, mới hướng về sự chơn chánh thực hành. Lúc đó mới ngộ được pháp.

"Khổ hành chơn giác trí vun bồi": Trong khổ mà chúng ta hành triển, thì trí sáng suốt của chúng ta càng ngày càng vun bồi thêm. Tại sao? Khi chúng ta động loạn, mất trật tự thì chúng ta khao khát sự sáng suốt, hiểu biết thêm hành động vui tươi, tươi đẹp thì phải vun bồi sự sáng suốt sẵn có của chúng ta. Chúng ta đang khao khát sự công bằng, quy hoàn tâm linh thì phải giữ lấy phần trí sáng suốt để vun bồi tâm linh đó.

"*Vun bồi ý chí phục hồi":* Vun bồi ý chí chúng ta, phục hồi nguyên căn không động.

"*Chơn tâm không động thả trôi thế tình":* Lúc đó là chơn tâm không động nữa. Trở về phục hồi rồi thì không động và thả trôi thế tình thì mình thấy rõ định luật, một cuộc nhồi quả, căn nào quả nấy. Làm điều ác thì gặt lấy sự ác, làm điều thiện sẽ được sự tiến hóa sáng suốt theo đường lối thiện giác. Nên chúng ta tu, chúng ta thả trôi và chúng ta chấp nhận để hiểu biết những gì sái quấy do mình đã tạo cho mình, đã làm cho mình đen tối. Sự dâm ô chậm trễ, chúng ta thấy càng ngày càng rõ. Chúng ta thấy, rồi chúng ta thả trôi thế tình là không nên giữ lấy những phần kêu bằng thiếu sáng suốt và chúng ta để cho nó tự triển tự giác. Còn phần sáng suốt về trí thì chúng ta phải mở tiến về thanh điển hướng thượng để hóa giải, thì tất cả mọi sự việc do gì? Do sự sáng suốt mà thôi. Nếu mà sáng suốt thì ngưng tất cả những sự chậm trễ có thể lôi cuốn chúng ta. Nếu chúng ta thiếu sáng suốt thì sự chậm trễ đó lôi cuốn chúng ta tức khắc, đó là phàm ngã.

"Bình tâm tu luyện do mình": Chúng ta bình tâm chỉ giữ phần sáng suốt để tu luyện. Chính mình có thể đạt tới, mọi trạng thái trong sáng suốt đều do mình mà thôi.

"Nhớ cha tưởng mẹ đẹp xinh lòng người": Chúng ta nhớ cha tưởng mẹ, nhớ định luật hóa sanh do sự sáng suốt vô cùng của bề trên đã đem xuống. Cho nên, tâm linh chúng ta được mở, chúng ta có được

cảnh sanh tồn hiện tại cũng do sự sáng suốt vô cùng ban bố cho chúng ta. Chúng ta mới thấy rõ sự đẹp xinh lòng người, sự đời đời bất diệt.

"Minh tâm kiến tánh nực cười": Khi mà chúng ta minh tâm kiến tánh, chúng ta hiểu ta rồi chúng ta mới nực cười.

"Chính mình động loạn tạo nơi bất hòa": Mình đã sai lầm và làm những sự bất hòa cho chính mình, bất hòa cho nội tâm. Tu cũng ham, mà sống cũng tham. Trong cái gây cấn giữa sự bất minh và bất chánh đó làm cho chúng ta lộn xộn nội tâm, làm cho nội tâm động loạn mê muội, hôn trầm tại thế. Nếu thấy rõ chúng ta hơn, thì chúng ta không bao giờ có sự động loạn đó.

Khi các bạn tu mà bị động loạn nhiều, đó là vì chính bạn chưa minh bạn mà thôi, mới gây nên sự bất hòa cho nội tâm, xuất ngôn bất chánh, hành động sái quấy cũng do một chút xíu thôi. Ý chí nó kẹt trong sự tăm tối mà không tiến được.

"Hồn thời chìm đắm ta bà": Ta bà là chạy theo thức này, thức kia, thức nọ, biết theo được việc này, việc kia, việc nọ mà không biết trở về trung ương. Chiều nào tới thì cũng hưởng cũng ứng hết, rồi không hiểu được chủ đích công bằng sáng suốt ở bên trên mà hòa đồng với càn khôn vũ trụ hướng thẳng về trung tâm sinh lực để xét mình, sửa mình để tiến hóa, thành ra bị chìm đắm ta bà. Nó cứ quay quần theo những nghịch cảnh, rồi chuốc lấy sự khổ đau.

"Vía thời say đắm khó hòa nhơn sinh": Vía thì tham sống sợ chết. Muốn theo những chiều hướng giả tạm không có hòa nhơn sinh, không có trở về thực chất sẵn có của nó.

"Chẳng còn thực chất chơn tình": Không biết thực chất cho chính mình và của sự chơn chánh ra sao.

"Chỉ còn động loạn chơn linh xa Trời": Càng ngày càng tu càng động loạn thì chơn linh xa Trời, xa sự công bằng sẵn có của bề trên, thành ra muốn chuyện này, muốn chuyện kia, muốn chuyện nọ muốn đủ thứ nhưng mà hành không tới. Đó là chậm trễ. Cho nên, càng tu càng tệ ở chỗ đó. Còn cái này chúng ta tu, chúng ta thức giác rồi. Khi chúng ta buông bỏ là chúng ta thấy được việc này không thích hợp, chúng ta mới tiến thẳng tới việc kia để đi lên, mà lên đâu? Lên trung ương tiến giải chứ không có xiên bên tay mặt và không có ngả phía bên tay trái.

Luôn luôn phương pháp công phu của chúng ta tập trung ngay trung tim bộ đầu, ngó ngay trung tim chân mày. Rồi hóa giải tất cả nơi trung tâm trong nội tâm nội tạng. Tập trung tất cả hết ngay trung ương để trở về một điểm linh quang sáng suốt đời đời sẵn có.

"Chẳng còn phân lý mở lời": Khi động loạn, thì chơn linh xa Trời, không có phân nổi một cái lý gì, không có thuận hòa nổi, tạo đời khổ đau mà thôi.

"Thuận hòa chẳng có tạo đời khổ đau": Chúng ta tu, các bạn thấy từ ngày các bạn chưa tu, chưa thực hành thì các bạn động loạn, các bạn muốn hỏi đủ thứ hết, việc này tới việc kia. Nhưng mà khởi đầu, kêu các bạn bước tới không bước, đứng đó hỏi lung tung, tự mình gây sự vấp ngã cho mình mà thôi. Chính cái mình có hiện tại không chịu tu, không chịu thấy rồi muốn thấy chuyện ông Trời.

Cứ thắc mắc ai sanh ra ông Trời, nhưng mà cái chuyện của tôi đây mà tôi còn chưa thấy, tôi đòi thấy chuyện của ông Trời. Cái chuyện bao trùm mà trong lúc tôi còn đen tối, tôi chưa thấy, tôi đòi thấy, có phải rằng cái tham vọng tăm tối mà không chịu thực hành? Dù các bạn hiểu hết cũng không thực hành là tại sao? Lười biếng, muốn người ta làm sẵn cho mình ăn.

Cái gì cũng muốn biết hết, nhưng mà không bao giờ hành là con người lười biếng, tự mất tâm linh, thiếu sáng suốt thì chừng nào mới ngộ chơn tâm được? Còn chúng ta chỉ hành triển, biết được đường đi, nó đi như thế đó, chúng ta cứ đi tới thì thấy nhưng mà không có người nào chịu. Muốn hỏi đủ thứ, muốn làm đủ thứ nhưng mà không chịu làm. Cho nên, tôi luôn luôn nói các bạn tu mà thiếu tu là ở chỗ đó.

Nhiều người không nói, người ta hành người ta đạt, đạt lúc nào không hay, mới thấy người đó có chơn tâm. Còn người hỏi nhiều, nói nhiều mà không chịu hành, chắc chắn tự chôn lấp và tạo lấy đời khổ đau thắc mắc mà thôi.

"Ngày đêm tâm trí càu nhàu": Cái tâm với cái trí, cái hồn với cái vía của nó lộn xộn, bất minh, nó chưa thấy nó thì sống trong càu nhàu.

"Trước sau bất hợp chửi nhau điên cuồng": Trước sau không có hợp nhứt được rồi nó thắc mắc lấy nó luôn luôn, trở nên điên cuồng là vậy.

"Đâu dè mình đã đóng tuồng": Mình xuống thế gian đây là dự lớp học cũng như làm một kép hát, một đào hát trên sân khấu. Vượt

cảnh này tới cảnh kia, khi làm vua, khi làm dân, khi sang, khi tồi, khi buồn, khi vui, đó cũng là đóng tuồng.

"Có chánh có phó có nguồn gốc căn": Có chánh có phó, có hồn có vía, có nguồn gốc căn. Các bạn có ở đây, thì các bạn phải có từ ở nơi nào, vì tánh bất phục của bạn là vô cùng tận. Khi các bạn hiểu được hiện tại thì các bạn có thể xét được quá trình rất rõ rệt. Vì thuộc về loại vô cùng tận và tiến về chỗ nào mới kêu bằng vô cùng tận là vô sanh vô tử, đời đời bất diệt. Tất cả Phật, Tiên, Thần, Thánh cũng phải trở về cảnh đời đời bất diệt vô tận đó, thì vô sanh vô diệt. Không ai sanh ra, rốt cuộc quy về không động minh định, là chúng ta thấy ở trong cảnh vô sanh vô diệt. Còn sanh còn diệt thì còn động loạn, vô sanh vô diệt thì không động loạn.

Cho nên, Thượng Đế sanh một lúc và tử một lúc. Sanh tử đi đôi là thuộc về vô sanh vô diệt Người đời thắc mắc tưởng lầm rằng Thượng Đế có ai sanh ra. Trong sự thắc mắc sai lầm mà trong trí phàm eo hẹp muốn chứa luôn cả lý lịch của Thượng Đế, làm sao chứa được? Sự vô cùng tận của chính bạn là sự vô cùng tận của Thượng Đế, mà khi bạn thoát được cái cơ tình thế gian, thất tình lục dục này rồi các bạn mới thấy rõ sanh tử một lượt, mà tử sanh cũng một lượt. Lúc đó mới kêu bằng vô cùng tận. Tâm linh nào cũng được trở về đó để dự.

Chúng ta hiểu rồi, vững tâm đi lên, giữ một lề lối sáng suốt. Chúng ta thuộc về loại vô cùng tận, các bạn thấy rõ ở thế gian này có ai phục ai đâu. Người nào cũng có khả năng tiến hóa của chính mình và khi thức giác rồi chẳng cần ỷ lại nơi ai. Mình chỉ sửa để tiến là chánh pháp mà thôi, nếu không chịu sửa không bao giờ tiến, thì đâu còn chánh pháp nữa. Ỷ lại ông Phật, ỷ lại Thượng Đế thì làm sao tiến được. Tại sao bây giờ các bạn niệm danh Cha, đang tìm kiếm Thượng Đế trong bạn? Chủ trương đó là chủ trương vô cùng tận để các bạn về với các bạn, thì các bạn thấy cảnh sống hạnh phúc đời đời. An nhiên thực hành mọi việc, sống trong lẽ sống sáng suốt thương yêu, không bị ngăn cách bởi một ý chí yếu hèn của chính mình, mà vươn lên trong sự sáng suốt sẵn có của chính mình, mới là đứng đắn tu hành và không bao giờ bị kẹt, sẽ đem lại sự công bằng rõ rệt hơn.

Nếu biết rõ chúng ta ở thế gian đang dự lớp học cũng như một kép hát làm tuồng. Có chánh có phó có nguồn gốc căn, mà chúng ta

không chịu tiến tới để hiểu sâu hơn. Muốn hiểu sâu hơn thì phải giải, tu là giải tất cả những cái nghiệp động loạn, chúng ta mới trở về nguồn gốc căn cội của chúng ta. Nếu mà không thì …

"Tạo ra nặng trược khó khăn": Tạo sự nặng trược khó khăn mà thôi. Bây giờ các bạn chưa tu, các bạn nói tôi thông minh, tôi muốn hiểu Thượng Đế, tôi muốn biết việc này, việc kia, rồi tôi mới tu. Dòm lại bản thân và trí tuệ của các bạn bị giới hạn rồi, bởi vì các bạn tưởng Thượng Đế cũng eo hẹp như các bạn. Càng tưởng sự đó là sự eo hẹp và càng cống cao ngạo mạn khinh khi Đấng Toàn Năng, thì các bạn tạo ra nặng trược, khó khăn cho chính bạn.

"Cằn nhằn đủ thứ ở ăn bất hòa": Lúc đó các bạn thấy không bao giờ yên ổn trong nội tâm. Có tiền, có bạc, có địa vị, có sự sống hiện tại, có những gì các bạn muốn. Ở thế gian lớn lên muốn có chồng, có vợ là quý lắm rồi. Có chồng, có vợ là có gặp những sự bất hòa và khó khăn trong nội tâm. Rồi cằn nhằn đủ thứ. Lần lượt các bạn thấy sự sai trái của chính mình và sự tăm tối mình đã thu hút của ngoại cảnh. Rồi đè nén tâm linh của chúng ta thiếu thanh thản, thiếu thực chất, thiếu sự tiến hóa sáng suốt, làm sao hòa nhã với ai được. Cho nên, ở ăn bất hòa là vậy.

"Đâu dè bài học của Cha": Đâu dè bài học của Cha, của Thượng Đế, của càn khôn vũ trụ, của vạn linh cấu tạo.

"Dạy cho hiểu biết ta là ai đây?": Sự chủ trương sáng suốt của bề trên lại cho chúng ta một cái mực mẹo để tiến, để học, để đụng chạm, để hiểu biết. Ở trong gây hấn mới hiểu, thấy sự sai lầm của chúng ta, trong cái khổ hạnh nhồi quả mới thấy chúng ta có cơ hội tự giải nghiệp và buông bỏ sự hung hăng của chính mình để hòa đồng với muôn loài vạn vật trong chu trình tiến hóa sáng suốt.

"Cảnh đời giáo dục làm thầy": Nhờ cảnh đời, nhờ sự sanh sống hiện tại đòi hỏi tâm linh của các bạn phải ứng với hoàn cảnh của nhãn tiền, phải làm để sống, phải thực hành để hiểu.

"Hồn thời dự học ngày ngày sửa sai": Khi chúng ta còn ở giới thấp, thì chúng ta thấy rõ ràng, thấy chúng ta phải có sự sống, phải có nhu cầu, phải có sự khoái lạc, phải có những mong muốn đạt được. Rốt cuộc, chúng ta thấy đã đạt gì? Từ tuổi trẻ cho tới tuổi già, lớn lên rồi các bạn đã đạt được những gì? Mong được đi học, được thi đậu, được thành tài, xây dựng cơ sở, tiền của đầy đủ xài không hết, được ngự trị trên tư tưởng của người khác, được khống chế người này đến người kia, được ở một quốc gia siêu cường mạnh nhứt thế

giới, nói ai cũng phải nghe. Nhưng mà rốt cuộc những người đó họ đã đạt được những gì cho chính họ? Của cải có trường tồn không? Thế lực có trường tồn không? Thể xác, bản thân, nhục dục này có thể giữ trường tồn không? Chắc chắn rằng các bạn trả lời không!

Khi các bạn hiểu cái đó là không, ngoài cái không này còn cái gì? Còn hồn vía của các bạn. Hỏi chứ hồn vía ở đâu ra? Hồn vía là cái gì? Nó là sự sáng suốt. Cho nên, mỗi khi chúng ta ở trong đau khổ, trong cuộc nhồi quả, rồi tâm linh nó mới mở. Lúc đó chúng ta mới thích nghe những sự êm dịu và sáng suốt trở về cảnh đời đời.

Sự công bằng là cao quý. Còn nếu chúng ta chưa bị đau khổ, chúng ta bị mê chấp trong vật chất, tiền tài, của cải thì có nói gì chúng ta cũng không nghe. Bởi vì, cái đó chúng ta cho là thiếu thực chất, thiếu sự thật, mà cái gì là sự thật của chính ta đang sống đây cũng chưa hiểu. Nói sự thật của tôi là ăn, ngủ, ỉa, tam đại sự. Sự thật tại sao tôi ăn, rồi tôi chỉ làm bao nhiêu đó? Tôi có sự thông minh, tôi có sự sáng suốt mà tôi chỉ nói bấy nhiêu đó là chắc chắn hơn, thực tế hơn, nhưng rốt cuộc cái đó là gì?

Khi chúng ta tu rồi, tâm linh khai triển, mới thấy rằng đó là bài học. Đó là cho chúng ta gợi lên những ý chí để hiểu định luật hóa hóa sanh sanh. Khi các bạn hiểu được định luật hóa hóa sanh sanh chuyển cơ qua cái tiểu thiên địa, cái thể xác của các bạn, các bạn sẽ thấu đáo cả càn khôn vũ trụ. Khi các bạn thấu đáo cả càn khôn vũ trụ rồi, các bạn mới thấy rằng Đấng Tạo Hóa và chủ trương sáng suốt vô cùng tận trong ý chí khai triển mọi năng khiếu của bề trên không giới hạn.

Cho nên, các bạn tu đến đâu sẽ mở đến đó. Hành đến đâu sẽ khai triển đến đó, mà chỉ đòi hỏi sự thực hành của bạn mà thôi. Nếu bạn không thực hành, không bao giờ bạn hiểu được cái gì. Dùng lý luận tâm phàm nói qua, rồi thiên hạ giải thích cũng bỏ trôi đi mà thôi. Tu mà không tu, thiếu tu cũng vậy đó thôi. Mang danh tu mà thiếu tu, không chịu thực hành để trở về sự ổn định của tâm linh. Từ từ khai triển một li, một tấc để mình thấy rõ rệt hơn, mình cũng động loạn như người chưa tu mà thôi.

Các bạn tu rồi, thấy tâm linh nó phải thay đổi. Nhiều bạn trước khi bước vào đây tu, tôi cũng nói nhưng mà không tin, bất mãn. Rồi ngày nay các bạn thấy sự ổn định về với các bạn. Sự thắc mắc của các bạn được tự giải tỏa. Các bạn sẽ thắc mắc trong sự cao siêu

hơn, mà trước kia các bạn không thể tạo được. Bây giờ lại thắc mắc trong sự cao siêu, trong mắt phàm không thấy, sự huyền vi trong tâm linh của các bạn đòi hỏi sự tiến hóa. Lúc đó, các bạn mới thấy rằng hào quang của Thượng Đế dìu dắt các bạn và đưa các bạn tới đó.

Như ở thế gian, chúng ta đang ở tỉnh này mà chúng ta qua tỉnh kia, thì thế nào cũng có sự thắc mắc. Ở mảnh đất này bước qua mảnh đất kia thì có sự thắc mắc, luôn luôn có sự thắc mắc rõ ràng. Đó là các bạn đã tiến bộ, mà tiến bộ đó các bạn ở trong thực chất để tìm ra thực chất. Luôn luôn thực hành chứ không bê trễ nữa và không có lý luận rồi bỏ đó. Vô Vi không chấp nhận lý luận rồi bỏ đó, nhưng mà phải thực hành để thấy thì người đó mới có giá trị, cứu rỗi lấy họ và ảnh hưởng người khác, thì thời giờ các bạn đâu có bị mất, có bị hao đâu!

Các bạn bữa nay tới đây, thì chấp nhận tới đây. Đừng có tham thố, nói tôi muốn xa lìa tức khắc để tôi đi về một nơi không động. Đâu phải chuyện giỡn để cho các bạn muốn, nhưng mà các bạn hành triển, rồi các bạn mới đạt được. Đó là quy luật trật tự của càn khôn vũ trụ. Sự sắp đặt sáng suốt tinh vi của Thượng Đế, đâu phải chuyện phàm đâu bạn. Bạn phải tu để đi tới trong vòng trật tự. Tự triển, tự khai mới minh chơn lý, chớ không nên nghĩ những chuyện u ơ bất chánh. Đó là tội lỗi tăm tối, gây sự phiền não sái quấy nhưng mà không tiến được.

Cho nên chúng ta tu, phải đi trong sự chơn chánh, tuần tự khai triển mới minh đạo pháp. Nếu các bạn không chịu sự tuần tự đó là các bạn đi ngoài lề quy định của càn khôn, làm gì các bạn tiến được lên bề trên, các bạn chỉ ở lại trần gian đời đời và đau khổ đời đời mà thôi. Không nên dùng dục vọng ham muốn một cái gì, sửa mình để hòa đồng trong chu trình tiến hóa mới là chơn chánh. Nếu mà dục vọng ham muốn điều gì, đó là tự gây vọng động triền miên lại với các bạn, chôn vùi các bạn và sẽ đi dự một khóa học tại địa ngục mà thôi, không được tiến thẳng lên thiên đàng.

Không phải nói ra để hăm dọa và cảnh cáo nhưng sự thật các bạn sống trong gia đình, các bạn không vui hòa với mọi người, các bạn nghịch lại với mọi người, thua buồn đau khổ, hỏi các bạn đi đâu? Trước mắt mọi người thì các bạn đang chìm đắm ở dưới đáy mà thôi không tiến hóa nổi.

Cho nên, phải học sự hòa đồng tiến hóa thương yêu. Đó mới kêu bằng tiến tới cảnh đời đời bất diệt. Ngay trong cuộc sống của chúng ta cũng ở trong vui vẻ tiến hóa, ở đời thì cái đạo của chúng ta chắc chắn phải gặt hái được một ngày tươi đẹp hơn, một giây phút thiêng liêng cởi mở hơn.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 25

Rõ mình xét đã sai lầm
Chạy theo giả cảnh chẳng tầm được chơn
Quy hoàn tánh xấu giận hờn
Khó mà đắc pháp trả ơn Phật Trời.

Thành tâm mới rõ mới an
Lý Trời sáng dạy con làm hiền nhơn
Không tu chẳng đặng quy hườn
Chơn hồn thức giác minh ơn Phật Trời.

Quy hồi thanh cảnh đạt duyên
Thương yêu muôn loại gieo truyền lý chơn
Chẳng còn nuôi dưỡng giận hờn
Mẹ thương cứu độ rõ ơn mẹ hiền.

Hiểu rồi tự tiến tự tòng
Khai thông trí tuệ chuyển vòng tiến thăng
Thường tu thường giác thượng tầng
Góp phần xây dựng tạo phần ấm no.

Montreal, ngày 30-6-1980

"Rõ mình xét đã sai lầm": Rõ mình, khi mình hiểu thực chất sai lầm của mình.
"Chạy theo giả cảnh chẳng tầm được chơn": Đó là mình đã chạy theo giả cảnh trong ảo tưởng của tâm tư, không tầm được cái chơn chánh đâu.
"Quy hoàn tánh xấu giận hờn": Tu mà còn giận hờn chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ. Cái đó càng tồi tệ hơn chớ không phải tiến hóa.
"Khó mà đắc pháp trả ơn Phật Trời": Làm sao biết được đường lối sáng suốt. Làm sao biết được định luật vay trả mà chính mình đã

tạo ra để mình trả ơn Phật Trời. Mình mang ơn cả càn khôn vũ trụ mà phản bội cả càn khôn vũ trụ, các bạn nghĩ coi như thế nào? Con người đó thiếu thực tế, con người đó mất tất cả tâm linh, làm sao tiến triển được, chìm đắm trong sự sai lầm và tăm tối, khó thoát khỏi ngục tù giả tạm.

Biết các bạn lý luận rất thông, biết cái thể chất này, tiểu thiên địa này là giả tạm, nhưng mà các bạn chưa hiểu được sự tinh vi của Thượng Đế đã an bài, thì các bạn vẫn kẹt trong giả tạm mà thôi.

Đời là giả tạm. Đôi môi các bạn nói giả tạm, mà các bạn chưa rõ quy luật tinh vi của Thượng Đế đã an bài thì các bạn vẫn bị giam trong sự giả tạm mà thôi, không bao giờ thoát khỏi. Cho nên, các bạn khuyên người ta ồ! Đời là giả tạm, thôi bỏ đi tu. Tu cái gì? Thực hành bằng cách nào để giải thoát, giải tỏa. Cho nên, chúng ta đã có đường lối rõ ràng để các bạn tự giải tỏa trong phương pháp Soi Hồn, tự giải tỏa hỗ trợ trong phương pháp Pháp Luân, Thiền Định để tự thức giác, lắng trong mọi sự việc để hiểu. Đạt tới lòng cho riêng mới gọi là thần, rõ ràng là không còn bị lôi cuốn trong tâm tư vọng động nữa.

Biển cho lặng minh châu mới phát là các bạn phải giải tỏa sự trược ra, rồi tự nó phẳng lặng xuống. Các bạn thấy trụ nơi nào cũng yên, ở nơi đâu cũng sung sướng, cảnh nào cũng là của Trời Đất, cảnh nào cũng là của Thượng Đế, cảnh nào cũng là đời đời bất diệt. Các bạn thấy bình thản trong giây phút thiêng liêng, phải giữ lấy mà tu, giữ lấy mà tiến, giữ lấy mà khám phá ra mọi tinh vi của Thượng Đế đã an bài và dạy dỗ chúng ta càng ngày càng tiến hóa hơn. Trí tâm của chúng ta càng ngày càng tinh vi và sáng suốt hơn. Pháp lý chúng ta vững, khoa học chúng ta ý thức rõ rệt hơn, sự huyền bí ở bên trong chúng ta, nắm vững thì đi tới chỗ không động, đời đời là Phật pháp.

"Thành tâm mới rõ mới am": Chúng ta thành tâm mới rõ, mới am tường mọi sự việc.

"Lý Trời sáng dạy con làm hiền nhơn": Lý Trời đã ban sự sáng suốt cho con và dạy cho con trở nên một hiền nhơn. Một hiền nhơn là hiểu thiện và hiểu ác rất rõ rệt. Hiểu tinh vi của mọi sự thiện ác mới trở nên một hiền nhân sáng suốt.

"Không tu chẳng đặng quy hườn": Chúng ta không tu thì không bao giờ quy hườn sự thức giác sẵn có ở bên trong.

"Chơn hồn thức giác minh ơn Phật Trời": Chúng ta tu rồi, thấy ngoài thân này còn một phần hồn sáng suốt. Lúc đó thức giác minh ơn Phật Trời. Biết Trời Phật đã vì mình quá nhiều, để lại những ảnh hưởng cao quý tốt đẹp, xây dựng và mở hẳn đường cho chúng ta tiến. Khi chúng ta kích động quá, buồn bực thế gian quá, chúng ta phải hướng thượng. Đó là con đường của Trời Phật đã mở sẵn cho chúng ta, chúng ta muốn tiến bất cứ giờ phút nào cũng sẵn sàng mở đường cho chúng ta tiến.

Cho nên chúng ta tu rồi, thấy người thế gian tranh giành xuống địa ngục, tranh giành chuyện hơn thua, hiểu biết nông cạn rồi tự gõ cửa địa ngục mà xuống chứ không ai buộc nó, không ai kêu nó xuống, chính nó đã giam hãm nó. Các bạn có một cái tiểu thiên địa này, trong đó có cái tánh tham dục mà các bạn cứ vun bồi sự tham dục và hướng về trần trược. Thấy rõ các bạn giới hạn các bạn chưa? Các bạn bệnh hoạn vì sự tham dục, đau khổ bần cùng trí tuệ vì sự tham dục, chậm tiến vì sự tham dục hướng hạ, mà quên sự tham dục hướng thượng.

Chúng ta đem cái đó, vun bồi làm một sức mạnh, làm một bàn đạp để hướng thượng, tự giải trở về với sự sáng suốt đời đời. Sự quang chiếu của chư Phật chư Tiên bố hóa tình thương cho nhơn sinh, tự chọn một con đường trường cửu sáng suốt, tự tu, tự tiến, thì tâm linh mọi người cũng biết ngày nay tôi sống nhờ cha mẹ, bạn bè, nhưng mà tôi muốn sao tự lập để tiến, đó là nói về đời. Còn về đạo, chúng ta tu rồi bây giờ chúng ta thế nào? Tôi phải đi chớ! Tôi còn chờ người truyền pháp hạ lệnh tôi mới đi sao? Tôi phải tự đi, tôi không nhờ đỡ nữa, tôi hiểu, tôi thức giác rồi, tôi phải khai triển lấy tôi, tôi phải đi và tôi phải hòa đồng trong chu trình tiến hóa sẵn có.

Người ta đã vạch đường chỉ lối cho tôi đi, người truyền pháp đâu có quyền giữ lấy sự độc tài và khống chế tư tưởng của người tu. Nếu độc tài và khống chế tư tưởng của người tu, đó là tà pháp, đâu có phải chơn pháp. Hỏi chứ ngoài pháp này còn gì? Còn Trời, còn vạn linh, vạn linh mà độc tài thì pháp đâu có còn. Chúng ta thấy rõ, không độc tài, mở cửa để đón chúng ta tiến hóa thì pháp đó mới còn. Người truyền pháp độc tài thì chúng ta nên theo hay là không? Không bao giờ chúng ta nên theo. Chúng ta xin lỗi, tôi phải trở về tâm linh sẵn có của tôi, căn cơ của tôi và mức tiến của tôi, trình độ của tôi để tôi tiến giải, giải nghiệp.

Mỗi người mỗi căn, mỗi nghiệp rõ ràng. Tôi hiểu tôi nhiều hơn, tôi mới tự giải được. Còn người truyền pháp họ chỉ lo cho họ, còn tôi lo cho tôi mới là đúng. Chư Phật chư Tiên cũng vậy, các bạn thấy rõ quá trình lịch sử người nào cũng tự tu tự tiến hết, chứ đâu có ỷ lại được. Người nào độc tài thì các bạn thấy không, tự nó chôn lấy phần sáng suốt của nó, mượn đạo tạo đời rồi gặt hái sự đau khổ mà thôi. Cho nên các bạn tu rồi, các bạn thấy chúng ta cần tự do, không một ai được khống chế chúng ta hết, không có một tư tưởng nào có thể đè bẹp chúng ta vì việc cần là trao đổi để tiến hóa. Muốn có sự trao đổi để tiến hóa thì phải có sự tuyệt đối tự do để sửa chữa mới tiến hóa được.

Cho nên, các bạn thiền trong tâm thức các bạn, không bao giờ buộc các bạn được. Phải nhớ rằng Vô Vi là hoàn toàn một trăm phần trăm tự do để phát triển. Các bạn không nên khuất phục dưới một ý thích độc tài nào làm cho các bạn chậm tiến, gây sự uất ức cho nội tâm các bạn và trách móc các bạn. Cái đó là tà không phải chánh. Phải giữ lấy lề lối sáng suốt để quy hồi chơn trạng.

"Quy hồi thanh cảnh đạt duyên": Phải có tự do người ta mới quy hồi được thanh cảnh.

"Thương yêu muôn loại gieo truyền lý chơn": Các bạn biết tu, hiểu tu và truyền cho người khác, phải để cho sự tự do đó về với các bạn và sự phê bình chỉ trích đó phải về với các bạn, các bạn mới tiến. Đừng tưởng rằng các bạn hiểu được một phần đạo, các bạn truyền cho người khác, rồi các bạn phải khống chế tư tưởng của người khác. Đó là điều sai, gây chậm tiến cho các bạn và chậm tiến cho người khác. Đó là một cái tội chứ không phải quy luật của càn khôn vũ trụ. Quy luật của càn khôn vũ trụ để cho người ta tự thức giác tiến hóa mới là chánh. Cho nên chiến tranh tại thế, Thượng Đế là Đấng toàn năng nhưng không có dùng quyền lực của mình để khống chế, nhưng để cho nó tự động buông bỏ khí giới, rồi tìm tới sự công bằng sáng suốt mới quy hồi thanh cảnh, đạt duyên Phật Trời.

Chúng ta tu rồi chúng ta khai triển. Được tự do mới khai triển, mà khai triển rồi các bạn mới thực hiện được sự thương yêu. Thấy sự tinh vi trong cơ tạng của các bạn, trong mọi sợi thần kinh trong bộ óc của các bạn tinh vi biết là bao nhiêu. Các bạn hiểu được sự tinh vi sẵn có của các bạn, các bạn càng yêu thể xác này, càng yêu tiểu

thiên địa này, càng yêu Đấng Tạo Hóa, càng yêu Đấng Cha Lành rất khéo léo xây dựng thành một thể xác duyên tiến cho các bạn, để các bạn tiến hóa không ngừng trong sự tri giác tự động.

"Chẳng còn nuôi dưỡng giận hờn": Lúc đó, các bạn không bao giờ chịu nuôi dưỡng sự giận hờn. Sự giận hờn là sự hủy hoại cơ tạng. Hủy hoại cơ tạng là có lỗi với Đấng Tạo Hóa, có lỗi với Thượng Đế, có lỗi với sự cộng tác của vạn linh đưa chúng ta tới sự sáng suốt.

"Mẹ thương cứu độ rõ ơn mẹ hiền": Mẹ Tình Thương của càn khôn vũ trụ luôn luôn cứu độ. Giúp chúng ta mọi sự êm ả, vuốt ve chúng ta để cho chúng ta càng ngày càng rõ công lao vĩ đại của Người đã vì chúng ta, nhượng bộ cho chúng ta hiểu. Người có quyền năng khống chế nhưng mà không bao giờ khống chế, để sự tự do cho chúng ta, để cho chúng ta rõ Người nhiều hơn thì chúng ta thức giác sớm hơn.

Các bạn thấy sự tự do tu luyện đó là quý báu không? Tư tưởng người ta không được khống chế, để cho nó thức giác, nó sẽ càng yêu thương hơn. Ngày nay nó kêu các bạn bằng thằng, nhưng ngày mai nó mới kính trọng các bạn là Đấng Cha Lành. Một người đã vì nó vô cùng tận không kể công với nó, thương yêu nó mãi mãi, ôm ấp nó mãi mãi trong lòng, tận tụy vì nó, xét từ hành động một của nó hỗ trợ cho nó tiến hóa. Công ơn biết là bao nhiêu nhưng mà không bao giờ tính, trong lúc thức giác rồi nó mới mến, nó mới thương. Ngày nay chúng ta thức giác đức Phật, biết được Đấng Cha Lành, chúng ta càng thương yêu Người, tận tụy vì nhân sinh, đưa nhân sinh tiến hóa trong tuần tự cao đẹp quý giá.

Cho nên, chúng ta sống trong cuộc sống tinh vi cao cả. Nếu chúng ta hiểu được Đấng Cha Lành nhiều hơn nữa thì chỉ có phần hồn sáng suốt mới quy hồi nơi thanh cảnh đời đời không nhiễu động. Chúng ta tu đây, mục đích để vun bồi phần hồn của chúng ta sáng suốt. Khi các bạn sáng suốt rồi, các bạn đâu có bị lệ thuộc trong sự nhiễu động nữa.

"Hiểu rồi tự tiến tự tòng": Chúng ta tự tiến tự tòng, càng ngày càng …

"Khai thông trí tuệ chuyển vòng tiến thăng": Chúng ta chỉ đi lên, hóa giải mà thôi. Ở trong cởi mở và không còn kẹt nữa.

"Thường tu thường giác thượng tầng": Càng ngày càng tu mới biết thượng tầng, mới biết bề trên là cao quý, bề trên là đời đời, bề trên đã vì chúng ta, chúng ta mới hướng thượng nhiều hơn.

"Góp phần xây dựng tạo phần ấm no": Khi các bạn biết được sự quý giá của bên trên thì các bạn càng sống trong cần kiệm, thương yêu tốt đẹp chớ đâu có hoang phí, lúc đó làm gì mà lo đói khổ. Còn những người mất tâm linh thì tự nó hoang phí thể xác nó, hoang phí trí tuệ nó, hoang phí của cải sẵn có của nhân sinh, nó là một đấng phản bội mà thôi, đâu có tiến hóa nổi.

Quy thanh điển, thông ngũ kinh, giác mạch lý, trí phân minh, hòa đồng vũ trụ, thương yêu vô tận, giác thông đời đạo, lấy không làm đích, tiêu trừ vọng động. Tất cả phải đi trong tuần tự chớ không thể nào vượt qua trật tự của càn khôn vũ trụ.

Cho nên, chúng ta càng tu thì càng ý thức, càng ý thức thì càng lý thú, càng lý thú thì càng thực hiện. Lúc đó, chúng ta thấy rằng cảnh đời đời của mọi người đã và đang có chớ không phải lệ thuộc nơi chỗ độc tài tại thế nữa. Không phải quyến rũ của vật chất đã tạo ra tình thương giả tạm, nhưng mà chúng ta trở về trong tình thương thực chất đời đời của Đấng Cha Lành thương yêu chúng ta. Giữ lấy nó, vun bồi nó, ôm lấy Người và thương yêu Người mãi mãi trong tâm linh của chúng ta.

Không bao giờ chúng ta rời bỏ và khiến chúng ta là người đó. Chúng ta là Đấng Thượng Đế đang ngự trị trong tiểu thiên địa. Chúng ta hiểu được Người thì chúng ta là Người, Thượng Đế là ta, Phật là ta, đều ở trong ta mà ra. Các bạn ráng tu để thấy rõ mình hơn, để hiểu rõ mọi trạng thái hơn rồi mới quy hồi trong chơn tình vĩ đại kiên cố không bao giờ sai lạc được.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 26

Hành trì thuyết giảng lý phân minh
Ý chí triển khai rõ chánh tình
Nguồn đạo không ngừng gieo chánh pháp
Công phu thực hiện điển hòa minh.

Hòa minh thức giác chơn tình
Khai thông đời đạo do mình diễn ra
Bên trong sẵn có chơn tà
Triển khai minh cảm tự hòa hư không
Lý Trời siêu diệu mênh mông
Tiến lên học hỏi thiên tòng giác minh
Thế gian lý luận tạm tình
Bày thêm vọng động giam mình nơi nơi
Oán than trách đất than trời
Bất minh chơn lý xét đời gắt gao
Đâu dè thiên kế nhiệm mầu
Cao sâu dạy dỗ tạo tàu về quê
Siết rên càng lại bối bê
Bình tâm chấp nhận hướng về hư không
Sửa mình tránh khỏi ước mong
Lấy không làm đích khỏi tòng ngoại lai
Khai thông tự giải dồi mài
Sửa sai tiến bước lập đài thanh cao
Âm thinh lắm cảnh lắm màu
Quy về một cội thâm sâu đạo đời
Tu thời chơn lý không rời
Đạt nơi thanh tịnh học nơi dung hòa.

Montreal, ngày 5-7-1980

"Hành trì thuyết giảng lý phân minh": Chúng ta thực hành, trì chí đạt tới sự sáng suốt thuyết giảng, lý nó mới phân minh, vững. Không có thực hành thì lý không vững.

"Ý chí triển khai rõ chánh tình": Ý chí chúng ta được tập trung, mới triển khai được. Rõ chánh tình, rõ sự thật như vậy.

"Nguồn đạo không ngừng gieo chánh pháp": Nguồn đạo luôn luôn phát triển trong khối óc của chúng ta. Tâm tư không ngừng gieo chánh pháp, tìm con đường sáng suốt mà đi.

"Công phu thực hiện điển hòa minh": Chúng ta phải công phu, phải tu, phải thực hành, điển mới hòa minh. Các bạn không có công phu, dùng lý luận nói, không bao giờ thu hút và làm cho người ta được mở tâm mở trí nhẹ nhàng. Khi chúng ta có thực hành, mới thấy rằng luồng điển từ hạ thừa, trung thừa, thượng thừa hóa giải thăng tiến đi lên rõ rệt, mới rút người ta được. Nếu chúng ta không tu, dùng lý luận phán xét, thì không thể nào hòa minh được.

Cho nên, phải có sự dày công đóng góp, trí tuệ mới khai, thực hiện được bi, trí, dũng, lúc đó mở, mới độ người cứu người. Muốn cứu người phải cứu mình trước. Có câu: "*Bản thân bất độ, hà thân độ.*" Chúng ta lo tu mới độ người khác được. Cứ dùng lý luận sao chép sách kinh này, sách kinh kia, sách kinh nọ nói cho hay, nhưng hành không đúng, làm sao thấy được, làm sao rõ được nguyên căn, nguyên lai của chúng ta? Chúng ta thấy rõ những nghiệp lôi cuốn, làm cho chúng ta càng ngày càng trì trệ, chậm tiến, kém thông minh, cứ bo bo bảo vệ một lề lối và không phát triển đúng hợp thời văn minh hư không thanh điển ở bên trên.

"Hòa minh thức giác chơn tình": Khi thanh điển chúng ta hòa được và sáng suốt, thì thức giác chơn tình, hiểu rõ chơn tình là gì?

"Khai thông đời đạo do mình diễn ra": Chúng ta khai thông đời đạo, lúc đó mới thức giác rằng do khối óc chúng ta diễn ra mà thôi. Nếu chúng ta không tu, không sửa, không thanh lọc khối óc thì làm sao chúng ta thấy. Dùng lý luận bên ngoài thì làm sao thấy được?

"Bên trong sẵn có chơn tà": Bên trong sẵn có chơn, có tà rõ ràng.

"Triển khai minh cảm tự hòa hư không": Nếu chúng ta không triển khai, không minh cảm, không hiểu chơn là gì? Tà là gì? Không hiểu vô cùng của chơn là gì? Vô cùng của tà là gì? Chúng ta triển khai, minh cảm rồi, thì chúng ta mới tự hòa hư không, trở về thanh tịnh, thanh nhẹ luôn luôn. Lúc nào cũng ở trong thanh nhẹ để hóa giải.

"Lý Trời siêu diệu mênh mông": Lý Trời lúc nào cũng siêu diệu mênh mông.
"Tiến lên học hỏi thiên tòng giác minh": Nếu không thực hành để tiến lên học hỏi từ li từ bước, thì làm sao theo được cái ý Trời để học, để hiểu?
"Thế gian lý luận tạm tình": Thế gian nói vô trách nhiệm, tạm mà thôi. Không biết được tròn, chỉ biết được một góc.
"Bày thêm vọng động giam mình nơi nơi": Bày thêm cái tâm tình vọng động, rồi tự giam nó, đi nơi nào cũng tự giam hãm lấy mình. Lý luận, mà không có thực hành, làm sao thông?
Cho nên, chúng ta vừa nghiên cứu vừa thực hành, thì chúng ta không bị giam mình.
"Oán than trách đất than trời": Chúng ta không có oán than. Giam mình rồi đâm ra bất minh, oán than trách đất than trời. Chúng ta trách đất than trời mãi mãi.
"Bất minh chơn lý xét đời gắt gao": Không biết chơn lý là gì? Rồi thấy cái đời càng ngày càng khó. Chính mình khó, mà cứ cho đời là khó. Cho nên, tôi thường nói với các bạn rằng chúng ta dòm cây trong cơn gió thổi, tưởng rằng lá cây cục cựa sao? Không! Cái tâm chúng ta cục cựa, tâm chúng ta động chứ không phải cái lá động. Khi mà các bạn hiểu cái tâm của các bạn động, thì các bạn dễ minh mọi sự việc. Cái lá nó không động, bởi vì nó làm việc theo chiều hướng phận sự, thích thú của nó thì nó không bao giờ thấy nó động.
Vì sao mới thấy động? Mình đứng ngoài, mình dòm vô phê phán, thấy động, rồi mình cũng chạy theo chuyện động, thành ra tâm chúng ta động, chứ không phải lá động. Khi chúng ta hiểu được tất cả mọi sự việc đều là phận sự của nó, đều là chiều hướng tiến triển của nó, trong định luật tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục. Bản tánh của con người cũng vậy, cũng trong định luật của nó. Chúng ta hiểu rõ, khi chúng ta dòm là biết nó đang học, đang tiến triển tới đó mà thôi, chứ không có gì hơn. Chúng ta hiểu được rồi thì chúng ta đâu có động. Nếu chúng ta không hiểu, chúng ta trách móc là chúng ta động. Mà chúng ta hiểu mọi sự việc đương nhiên nó như vậy, phải qua như vậy, rồi nó tiến lên thì không có sao, chúng ta thấy đời dễ dãi. Đó là phương tiện để dìu dắt chúng ta, chớ không phải là gắt gao đối với chúng ta. Chính chúng ta động, chúng ta cảm thấy gắt gao mà thôi. Các bạn tu rồi, các bạn thấy sự thanh

tịnh là quan trọng. Khi mà các bạn biết được sự thanh tịnh và sử dụng sự thanh tịnh, thì không bao giờ các bạn bị kẹt.

"Đâu dè thiên kế nhiệm mầu": Chúng ta động, chúng ta oán trách đủ thứ, thì đâu dè thiên kế nhiệm mầu, là ông Trời sắp đặt có đường lối rõ ràng. Đưa chúng ta xuống thế gian, cho chúng ta học hỏi những sự mầu nhiệm.

"Cao sâu dạy dỗ tạo tàu về quê": Tạo đường lối cho chúng ta trở về nguồn cội. Nếu ông Trời ngu hơn chúng ta, thì chúng ta đâu có học làm gì? Ông phải khôn! Ông làm chuyện rất đơn giản mà chúng ta không hiểu, xẩy ra rồi mới biết. Nhiều người tiên tri, làm được bài tiên tri, mà không biết chuyện đó, đúng ngày, đúng giờ, nó ra như thế nào? Không thể hiểu được. Chuyện xảy ra rồi mới hiểu.

Bây giờ bản thể chúng ta, về tri giác của chúng ta có sẵn trong đầu óc chúng ta đây, mà cũng chưa hiểu ta nữa, để chừng nào xẩy ra sự việc đó, mới biết sự sai lầm chính tôi đã làm, tôi đã chậm trễ, tôi đã lười biếng nên mới có ngày nay. Khi chúng ta hiểu được sự chậm trễ của chúng ta, mới thấy rằng chuyện của bề trên sắp đặt rất hay, rất tinh vi. Có một chút xíu đó mà chúng ta bước qua cũng không lọt, tiến không nổi, cả ngày cứ dậm chân tại chỗ, là tại vì chúng ta chậm lụt, lười biếng, nhưng mà không thấy. Có qua rồi mới thấy, mọi người đều có sự lầm lỗi ở chỗ đó, nhưng mà chúng ta từ từ tu rồi sẽ thấy, càng ngày càng thấy rõ hơn. Cho nên, phải cần sự thực hành, tự sửa chữa, chớ tự nhiên không thể nào đạt được.

"Siết rên càng lại bối bê": Khi chúng ta càng ngày càng siết rên việc này việc nọ, càng lại bối bê, thấy càng lôi thôi hơn nữa. Ta chấp nhận để học để tiến. Biết mình là chậm, là xấu thì dễ tiến hơn. Khi mà chúng ta không biết chúng ta xấu, chậm trễ, thì không bao giờ tiến. Tu hoài cũng vậy đó, mà làm hoài cũng ngu. Biết chúng ta bê bối, chậm trễ, lúc đó chúng ta mới có cơ hội tiến hóa.

"Bình tâm chấp nhận hướng về hư không": Chúng ta thấy mọi việc rồi sẽ trở về không, chúng ta phải giữ lề lối đó, mới học được sự sáng suốt của chơn lý.

"Sửa mình tránh khỏi ước mong": Chúng ta phải sửa mình để tránh khỏi những sự ước mong, hy vọng tương lai tu làm Phật. Không có hy vọng! Nhưng mà chỉ sửa mình để tránh khỏi sự ước mong. Đặt sự ước mong mà không hành thì nó động thêm. Có nhiều người vô tu còn xin, tôi mong tu giỏi như ông kia, như bà kia. Đó là tôi ước

mong. Càng ngày càng động, càng chậm trễ, mà sửa mình thì tránh khỏi. Không có đặt vấn đề ước mong. Không có đặt cái cầy trước lỗ mũi con trâu, nhưng để đằng sau kéo thì nó có tiến triển hơn. Thấy không? Chớ đặt cái cầy trước mũi, làm sao tiến? Muốn được liền! Làm sao được! Không được! Phải từ từ sửa.

"Lấy không làm đích khỏi tòng ngoại lai": Chúng ta lấy không làm đích, không có tòng những tư tưởng, những thành công của người khác, mà chúng ta cứ đem vào ước vọng cái đó. Tu trong động, làm sao tu? Quá động! Quá ngu xuẩn! Làm sao tu? Chúng ta phải sửa từ từ đi đến, rồi mới hoàn thành sự việc và sự thành công đó mới về với chúng ta. Còn cái này cứ đặt người này nay hay hơn tôi, người đó giỏi hơn tôi, làm sao tu được? Không thể tu được! Đó là tạo ngu cho mình mà thôi. Không chấp nhận học để đi tới là không bao giờ đạt được.

"Khai thông tự giải dồi mài": Tự hành mới khai thông, lúc đó chúng ta giải tất cả những sự trược ô, rồi dồi mài trong chu trình tiến hóa.

"Sửa sai tiến bước lập đài thanh cao": Chúng ta sửa sai, chúng ta tiến bước. Lập đài thanh cao, lập một tâm tư sáng suốt. Đứng trước mọi sự động loạn, đau khổ, so đo, nhưng tâm ta vẫn giữ sự thanh thản để tiến hóa.

"Âm thinh lắm cảnh lắm mầu": Ở thế gian, nhưng lời nói đều khác nhau, lắm cảnh lắm mầu.

"Quy về một cõi thâm sâu đạo đời": Rốt cuộc cũng quy về một cõi thâm sâu đạo đời. Phải trở về sự siêu diệu, từ đời qua đạo đều có sự thâm sâu ở bên trong. Mỗi mỗi phải quy về một cõi. Rốt cuộc cũng phải quy về một cõi.

"Tu thời chơn lý không rời": Tu thì không bao giờ rời bỏ chơn lý, phải lấy sự thật làm chơn ngôn để tự sửa mình.

"Đạt nơi thanh tịnh học nơi dung hòa": Đạt thanh tịnh và học sự dung hòa tiến triển của nội tâm. Chúng ta càng ngày càng mở, càng thanh nhẹ, chớ không phải chúng ta học để đấu lý, để ăn thua với thiên hạ. Chúng ta không có cái đó, chúng ta phải sửa mình, phải khiêm tốn. Chúng ta thấy rằng cái gì cũng cần phải học, bất cứ ở đâu đến cũng phải học để tiến. Nhưng mà học bằng cách nào? Chúng ta hành trì cái phương pháp để mở tiến, là phương pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, lấy tiêu chuẩn để khai triển tâm linh. Khi chúng ta khai triển tới đó, chúng ta hiểu tới đó cũng đủ rồi, lần lượt chúng ta sẽ hiểu thêm. Phải tu thêm, mới hiểu thêm nữa. Còn

nếu không tu thêm, làm sao hiểu thêm được? Không chịu hành mà muốn biết hết mọi sự việc. Làm sao được? Phải từ từ chứ!

Các bạn phải hiểu rằng không nên gấp! Cái gì ở thế gian cũng cho chúng ta thấy, việc gì chúng ta thiếu thốn, thì chúng ta uất ức. Chưa đạt tới sự công bằng của trời đất thì uất ức, rồi muốn đi tới sự công bằng đó lại gấp rút. Nhưng mà các bạn gấp rút chừng nào thì nó chậm lụt chừng nấy. Hỏi tại sao vậy? Cứ đòi đi tới mà không chịu hành. Phải đi từ cái một rồi tới hai, tới ba. Đi lần lần mới giải quyết được. Không chịu giải quyết, không chịu hành, mà muốn đạt tới một cái rột, làm sao được? Phải có sự dày công. Ở thế gian cho chúng ta thấy một người giàu có, họ cũng khổ trí lắm mới có được. Một người lực sĩ đi nữa, họ cũng phải học, phải hành, phải khổ hạnh luyện tập rồi họ mới mạnh được. Còn chúng ta không có luyện tập, cứ cầu ơn trên cho tôi, rồi tôi được. Đâu có được!

Căn nguyên của chúng ta có tốt cách mấy đi nữa. Trước kia chúng ta làm vua, làm chúa, làm con ông Trời cũng vậy đó. Bị sa đọa xuống thế gian, phải thực hành để đi tới, phải sửa mình để đi tới, phải chịu đựng những sự bầm dập mới tiến tới. Không nên nói căn cơ tôi nhẹ, rồi tôi đạt được. Không được đâu! Phần nào cũng phải học. Căn cơ nhẹ trên Trời xuống thế gian để làm gì? Xuống thế gian phải đồng học như mọi người, phải thực hành như mọi người mới tiến tới được. Chớ không cho ta đây là số một, không có điều đó!

Cho nên, tôi tu tới ngày nay, tôi thấy tôi dốt nát, tôi thấy tôi cần học rất nhiều. Nhờ các bạn, tôi mới được tu, nhờ các bạn tôi mới hiểu đạo càng ngày càng nhiều hơn. Một sự đóng góp vô cùng triền miên để dạy dỗ tôi. Tôi rất cảm ơn được gần các bạn, tôi rất sung sướng được học với các bạn. Nếu tâm tư mọi người đều như thế đó, thì chúng ta chỉ có tiến triển, chớ không có thụt lùi. Không bao giờ đi thụt lùi, không có bị cảnh sa đọa. Tự đắc là sa đọa. Cho ta hay, cho ta giỏi là bị sa đọa. Cho ta minh, người khác tối là không được. Cũng phải học, phải hòa đồng để học, để tiến triển, bởi chơn lý là vô cùng tận, chúng ta phải học. Không có giới hạn. Nếu chúng ta cho đó là được, là chúng ta đã giới hạn chơn lý rồi, chơn lý đâu còn giá trị gì mà chúng ta ca ngợi vô ích. Thấy không? Chúng ta không được quyền giới hạn và việc hành chúng ta không được dậm chân tại chỗ. Phải tiến mãi!

Cho nên, các bạn có cơ hội để đàm đạo trong tình thương của bạn bè để tìm sự thâm sâu sẵn có trong nội tâm chúng ta. Thương yêu và xóa bỏ hận thù để đi tới sự sáng suốt dẫn giải tâm linh tiến hóa rõ rệt. Những người tu mà hành đúng là người chỉ tự sửa lấy người mà thôi, chớ không được quyền sửa người khác.

Cho nên, chúng ta càng tu, thì càng được học hỏi nhiều. Nếu chúng ta giữ lập trường như vậy thì sẽ học hỏi được nhiều. Còn nếu lập trường chúng ta ngược lại, chúng ta muốn chủ trị, muốn giáo dục thiên hạ, muốn đè đầu thiên hạ, cái đó không bao giờ được tiến đâu! Bạn chỉ nói nghe hay, đúng như vậy, mà giới hạn, không có tiến nữa. Bạn hòa đồng để học thì bạn mới tiến. Ông Trời còn phải phân thân xuống thế gian để học. Nếu chúng ta giỏi, vậy ông Trời ở đâu? Ông Trời còn phải phân thân là ông Trời đưa phần hồn của chúng ta xuống đây lẫn lộn với vạn linh tại thế, lẫn lộn với sự yếu hèn mê muội và để dẫn dắt sự yếu hèn mê muội đó trở về tự giác, sáng suốt.

Chúng ta đang trụ trì trong cái tiểu thiên địa, vạn linh hợp nhứt trong này, chứ không phải là đơn giản đâu! Không phải là một mối đâu, nó nhiều giềng mối trong này. Chúng ta phải khai thông và để cho nó sáng suốt hơn, vươn lên, vượt khỏi những sự yếu hèn chậm lụt, thiếu sáng suốt.

Cho nên, chúng ta bằng lòng và nghiên cứu đường lối tu, thì chúng ta phải tự mở rộng lấy mình, không nên eo hẹp, không nên dùng cái hạnh trì tăm tối, mà dùng cái hạnh cao siêu, tha thứ, giúp đỡ, xây dựng, nó mới khai mở cái tánh tình chậm trễ, sai trái của chúng ta. Chúng ta mới hòa minh được, hòa với mọi nơi, mọi giới để học hỏi thêm.

Các bạn có cơ hội, được may mắn để tụ họp hằng tuần và đánh thức lấy tâm linh của chính mình, để hiểu chiều sâu của chân lý, rồi chúng ta mới dấn thân vào đó để hành trì tiến đạt. Chúng ta thấy thời gian rất cần. Càng thấy thời gian rất cần thiết, càng cấp bách là càng cố gắng thực hành mà thôi. Chúng ta cố gắng là cố gắng bằng cách nào? Thiên hạ hồi mới tu thì để tới giờ mới tu, nhưng mà chúng ta tu liên tục trong ý chí. Ý chí chúng ta liên tục, đó là gấp lắm rồi, đó kêu là liên tục. Ý chí chúng ta hành trì tu, lập hạnh thanh nhẹ, buông bỏ sự tối tăm chậm trễ, so đo và thiếu sáng suốt.

Chúng ta vun bồi sự sáng suốt, bất cứ việc gì xảy đến, chúng ta nói chúng ta sai, chẳng có ai sai. Sự sai lầm của chính mình trước hết, không nên nghĩ sự sai lầm cho người khác, mà phải nghĩ sự sai lầm của chính mình mới được. Nếu không nghĩ sự sai lầm của chính mình, thì tất cả mọi việc không bao giờ có sự thành công. Dồn cục, rồi đụng chạm lấy nhau, không có tiến. Cho nên chuyện ở đời, các bạn tương hội với nhau, mưu sinh cùng nhau, rồi chung sống trong một mái nhà để tìm một lối thoát chung, nhưng mà người này không chịu sửa, người kia không chịu sửa. Vậy chớ ai nhịn cho ai để tiến? Trong sự cạnh tranh đem lại cái gì? Hai người ở trong nhà mấy thước đất mà còn cạnh tranh, hơn thua từ li từ tí, rồi tiến ở chỗ nào?

Chúng ta cần hòa cảm, bàn bạc để tiến, tìm hiểu sự sai lầm của mỗi cá nhân, thì lúc đó chúng ta mới học được đường lối tiến triển sáng suốt. Còn nếu các bạn không chịu ngồi lại với nhau để bàn bạc và tìm hiểu sự sai lầm của chính mình, thì chắc khó tiến, rồi gây sự đổ vỡ. Không tiến triển nổi. Ngay vợ chồng trong gia đình, cha con, anh em cũng vậy, đừng nói chuyện hùn làm ăn. Không cởi mở làm sao tiến? Phải cởi mở, phải học nhẫn. Tất cả kinh tế, chính trị, quân sự cũng là bề trên an bài, làm thành một bài học và chiều sự tham muốn của chúng ta, cho chúng ta học để tiến mà thôi. Đó! Mới thấy tình thương của Thượng Đế đối với chúng ta như thế nào? Muốn học cái gì, Ngài cho học cái nấy. Muốn phát minh cái gì, Ngài cũng chiều theo và cho chúng ta học. Trong chiều tiến của nó, để cho nó học, nó biết lấy nó, sửa sai sự sai lầm của nó.

Cho nên thấy ông Trời, Đấng Cha Lành không phụ chúng ta, nhưng mà chúng ta phụ Ngài mà thôi. Các bạn tu rồi mới thấy Ngài đã lo cho chúng ta có nhiều cơ hội, nhiều kế hoạch, chỉ đường mở lối cho chúng ta tiến đi lên, nhưng mà chúng ta không chịu tiến, thì chúng ta chỉ dậm chân tại chỗ.

Nhiều người tu, càng ngày càng tu càng sụp đổ vì sao? Vì lười biếng, chậm trễ. Mà lười biếng, chậm trễ do đâu? Do cá tánh độc tài, xấu xa, ghen ghét, nó làm các bạn trì trệ và không tiến được. Phải khai nó ra, mở cho nó sáng suốt, để cho nó càng ngày càng nhẹ nhàng.

Cho nên, chúng ta phải thực hiện tình thương, đạo đức và thương yêu. Càng thương yêu thiên hạ, lại càng phải sửa mình, mới có một

phẩm chất sáng suốt để thương yêu người ta. Phải thương yêu trong xây dựng, giúp đỡ mới là tốt. Còn thương yêu tạm bợ để lợi dụng thì không tốt, không bao giờ tiến triển.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 26

Chẳng còn ước nguyện cầu mong
Tự mình thanh lọc khai vòng điển quang
Lý kia sáng suốt tự bàn
Cha Lành ban rải tâm an đạo đời.

Thực hành mới rõ thấp cao
Muôn mầu như một trăng sao chuyển hòa
Càn khôn vũ trụ chẳng xa
Nằm trong duy thức tự hòa đến nơi.

Không đi không tiến không tầm
Làm sao hiểu rõ dương âm thế nào
Âm dương thuần tiến chẳng cao
Trong ta có sẵn hợp màu đạo tâm.

Tình thương ban rải tùy cơn
Mẹ vì con trẻ chẳng hờn nhơn gian
Mong con sớm xét luận bàn
Con đàng chánh giác là đàng quy tâm.

Montreal, ngày 5-7-1980

"Chẳng còn ước nguyện cầu mong": Không còn sự ước nguyện cầu mong nữa. Sửa mình để tiến mới là chánh.
"Tự mình thanh lọc khai vòng điển quang": Càng ngày càng sửa mới càng sáng suốt.
"Lý kia sáng suốt tự bàn": Lý Trời luôn luôn siêu diệu thậm thâm sáng suốt, chúng ta phải nhìn nhận sự việc đó.
"Cha Lành ban rải tâm an đạo đời": Bề trên đã ban rải tâm chúng ta an, từ đời qua đạo cũng vậy. Khi chúng ta bàn bạc trong sự sáng suốt thì tâm mới an.

Cương quyết tự sửa mình thăng tiến không ngừng trong nguyên lý sanh tồn của đời lẫn đạo. Phải cương quyết mới được! Không cương quyết không bao giờ tiến tới. Đặt vấn đề lập trường như vậy thì phải đi từ từ, không nôn. Nếu càng nôn thì các bạn tu càng ngày càng thụt lùi mà thôi. Mà chúng ta tu liên tục hai mươi bốn trên hai mươi bốn, làm sao từ từ. Bây giờ được một tiếng, hai tiếng là ít nhứt mới là ý chí. Nói về ý chí của các bạn. Tôi tu hồi đó một tiếng, hai tiếng. Bây giờ, lần lần hai mươi bốn trên hai mươi bốn, lúc nào chúng ta cũng phải thanh lọc. Khi các bạn có miếng kiếng mà các bạn chịu chùi thì lúc nào rọi vô cũng thấy rõ rệt hành động sái quấy, mặt mày dơ dáy của chúng ta, chúng ta thấy thì chúng ta không làm điều sai. Dòm thấy rõ cái mặt thật và thực chất của chúng ta, chúng ta đâu dám làm sai, làm việc tốt cho mọi người. Đó là vừa sửa mình, vừa ảnh hưởng người khác. Thấy một việc nhưng mà hai ba việc một lượt.

"Thực hành mới rõ thấp cao": Thực hành rồi chúng ta mới rõ thấp cao, mà chúng ta so đo, từ hồi nào tới giờ mới rõ.

"Muôn màu như một, trăng sao chuyển hòa": Rốt cuộc muôn màu như một, trăng sao là biểu hiện sự sáng suốt chuyển hóa tất cả.

"Càn khôn vũ trụ chẳng xa": Càn khôn vũ trụ đâu có xa, ở trong mình chúng ta đây này, đang quản lý, đang trú ngụ, đang sống. Sanh, trụ, hoại, diệt thấy rõ ràng. Sanh, lão, bệnh, tử thấy rõ ràng. Nước, lửa, gió, đất thấy rõ ràng. Sự sáng suốt vô tận thấy rõ ràng.

"Nằm trong duy thức tự hòa đến nơi": Chúng ta hiểu được duy thức ở bên trong thì tự hòa đến nơi. Lúc đó chúng ta thấy chơn tâm càng ngày càng sáng suốt, mới hòa đến nơi được. Biết được nguyên lý thì chỉ có một không có hai. Đạo nào cũng vậy tự mầy khai tâm. Mầy là gì? Là Chủ Nhân Ông. Chính nó trụ trì trong đó, mà nó không chịu khai tâm. Rõ ràng đạo nào cũng hay hết, mà mình không chịu hành trì tiến triển tới, rồi đâm ra chê đạo này, đạo kia, đạo nọ, tự dẫn dắt sự sai lầm cho mình.

Phương pháp của chúng ta đây là do tất cả các đạo, những người đã tu và nghiên cứu ra một phương pháp để cho những phương pháp kia cũng có thể sử dụng mà thôi. Như Soi Hồn là mở, Pháp Luân cũng mở, cái gì cũng mở. Pháp nào cũng cần mở để tiến mà thôi. Pháp nào cũng là pháp của Thượng Đế sắp đặt. Chịu mở là chịu tiến, mà chúng ta không mở là không tiến. Cho nên, chúng ta không có cổ lỗ, không có phong kiến, không có lệ thuộc. Càng ngày

chúng ta càng bị lố bịch, ngẹt không thông, phải mở cho thông. Chỉ có bao nhiêu đó, hành trì để cho nó mở mà thôi. Cho nên văn minh về với các bạn và tâm tư các bạn được cởi mở là vậy, nhờ tu trong phương pháp mở. Thực hành trì chí mới được.

"Không đi không tiến không tầm": Phần hồn không chịu đi, không chịu tiến, không chịu tầm.

"Làm sao hiểu rõ dương âm thế nào?": Biết bên trong tổ chức cái ấm cái lạnh nó như thế nào? Không hiểu. Điển âm nằm ở đâu? Điển dương nằm ở đâu? Bây giờ chúng ta thấy rõ rồi. Càng ngày càng tu, chúng ta càng phát giác đàn ông bên trong là dương, bên ngoài là âm. Đàn bà bên trong là âm, bên ngoài là dương. Nó sửa ngược lại. Thì đàn ông dòm đàn bà là dòm bên ngoài của họ, còn đàn bà dòm đàn ông là dòm bên ngoài của họ mà thôi. Hai bên thương yêu nhau, biết nhau, duyên điển tương hội thương yêu nhau một thời gian nào, mà rõ hết chuyện bên ngoài rồi thôi, trở về bên trong, thì ông ra ông, bà ra bà.

Cho nên, cái duyên một thời gian bao nhiêu năm đó rồi hết duyên với nhau. Khi các bạn hiểu được nguyên lý này, thì vợ chồng không có trách nhau. Hết rồi! Nó hết duyên rồi. Hết cái duyên đời thì phải trở về cái duyên đạo. Thấy cái gì cũng nghịch hết. Lúc đó thức giác mới tu. Thấy cái gì cũng chán hết mới tu. Bởi vì mình có chồng, trước kia sống chết để lấy ông này, nhưng mà bây giờ tại sao chán ông này? Tôi chết sống để lấy bà này, mà sao bây giờ chán bà này? Càng chán đời mới bước qua đạo. Cái chuyện tổ chức sắp đặt của ông Trời rất tinh vi. Bạn có cố gắng ca tụng này kia kia nọ, nhưng mà cái đó nó chán là nó chán. Sự thật là nó chán. Nó chán đời mới bước qua đạo để tầm tiến theo duyên cơ sẵn có của nó mới đạt được pháp siêu diệu trong nội tâm. Nó được thoải mái, nó được cởi mở.

Mọi người đều sống trong sự giới hạn và quy định mức tiến trong cuộc hành hương của mỗi phần hồn đều khác nhau. Nhiều người nói tôi bây giờ không lấy được ông này là thôi, tôi không chịu, tôi sẽ tự tử chết. Nhưng mà lấy rồi thì sao? Sao tôi thấy chán ông quá! Tôi không lấy được bà này, tôi cũng tự tử, mà bây giờ tôi chán bà quá. Nhắc tới bà là tôi cũng chán rồi. Nhắc tới ông là tôi cũng chán rồi. Tôi muốn cạo trọc đầu để đi tu. Phải không?

Tùy theo duy thức phát triển của các bạn. Nếu các bạn tuổi trẻ không đi lấy vợ, không đi lấy chồng, mà duy thức các bạn mở rồi, thì các bạn được cứu rỗi một đoạn đường rất nhọc nhằn mà các bạn phải học, thì các bạn cố gắng tu hạnh trì đầy đủ ý thức. Mà cố gắng tu thì nó mới vượt khỏi, không bị kẹt. Còn nếu không cố gắng tu thì sẽ bị kẹt. Chắc chắn là cái đó phải học. Bài học tự động phải học. Bề trên không cấm vấn đề vợ chồng, nhưng mà trong cái duy thức mình phát triển rồi, thì mình thấy cần đi con đường tắt, để tiến tới sáng suốt hơn là bị kẹt. Có vợ có chồng rồi cũng tiến về sáng suốt nhưng mà nó chậm hơn.

Cho nên, hiện tại bề trên cho chúng ta mỗi người có một sự thông minh tự suy xét việc nên làm và không nên làm, cần thiết hay không cần thiết đó thôi. Các bạn sai một chút thì cái cần thiết và cái không cần thiết nó lẫn lộn, việc đi trước việc đi sau nó chậm trễ. Đụng phải rồi cũng như người say rượu, chán ngán cũng như anh "boxer" đánh ngã xuống đài vậy thôi! Cho nên cặp vợ chồng nào cũng vậy đó thôi. Sự thật rồi cũng vậy. Bây giờ chưa có cơ hội vợ chồng thì ước mong ghê lắm, nhưng mà có cơ hội rồi thì đi tới chỗ chán. Tu mà không hành thì cũng như không. Lý thuyết và thực hành phải đi đôi mới có cơ hội học hỏi rõ rệt hơn.

"*Tình thương ban rải tùy cơn":* Tùy cơn biến chuyển của nội tâm con người thì nó ứng thấy được tình thương của bề trên ban rải. Khi các bạn đi tới cùng cực nguy hiểm, đau khổ, lúc đó các bạn mới thấy được tình thương của Trời Phật đã dành cơ hội cho các bạn tiến hóa. Tự mình vươn lên mới là chánh, còn thiên hạ giúp đỡ mình không là chánh đâu.

"*Mẹ vì con trẻ chẳng hờn nhơn gian":* Mẹ đã mở rộng cửa cho các con Ngài và để cho nó tiến tới. Không hờn nhơn gian, nếu trời đất mà hờn nhơn gian thì sập rồi, chúng ta đâu còn cơ hội ở đây nghiên cứu đạo pháp, nói chuyện tu, học chơn lý, nói triết lý này kia.

Chúng ta có lỗi, chúng ta có sự sai lầm, nhưng mà thiên môn[5] vẫn mở rộng để chờ chúng ta tiến hóa, dìu dắt chúng ta, mong chúng ta tiến, đổi hạnh tốt và học hỏi để sửa chữa tiến tới.

"Mong con sớm xét luận bàn": Mong con càng ngày càng hiểu lấy sự sai lầm của chính mình và nghiên cứu rõ rệt hơn.

[5] Thiên môn: cửa Trời.

"Con đàng chánh giác là đàng quy tâm": Con đàng tự mình hiểu, sửa, là con đàng quy tâm, trở về với mình.

Cho nên, các bạn sân si do đâu? Do sự thiếu sáng suốt. Các bạn nên vun bồi sự sáng suốt và dòm thấy các bạn nhiều hơn dòm thấy thiên hạ. Phải trở về với bạn, quy tâm. Lấy con đàng chánh giác là hiểu mình. Đó mới là chánh giác.

Sự kiên nhẫn bàn bạc của người mẹ hiền, luôn luôn hướng dẫn và chờ đợi mức tiến của người con. Luôn luôn người mẹ thương yêu, hiểu được nhưng mà không nói được. Nhiều khi hiểu được việc này, việc kia, việc nọ sẽ xảy ra như vậy, chắc chắn như vậy, còn hơn thầy bói nữa, hơn một vị tiên tri, nhưng người mẹ không làm gì được, đành để con phải đụng, vì cái bản tánh ương ngạnh, ngạo mạn của nó. Nó tưởng sự tri giác của nó là hay hơn người mẹ, giỏi hơn người cha của nó. Nó phải đụng, phải đau đớn, rồi mới chán ngán. Sau cái chán ngán nó mới tu.

Cho nên, mỗi mỗi ở thế gian, mẹ thương con, cha thương con, muốn cho nó sớm thức giác, muốn độ cho nó giỏi hơn mình, nhưng mà không bao giờ nó chấp nhận, bởi vì trình độ của nó mới tới đó thôi. Phải cho nó học, bắt buộc phải cho nó học. Không thế nào không cho nó học mà nó thành công.

Các bạn không nên vội lo bất cứ những chuyện gì ngoài khả năng của chính mình. Ngoài khả năng của chính mình là khả năng của Thượng Đế. Các bạn nên nhớ, không nên tưởng rằng mình có thể có đủ tri giác để điều khiển bất cứ một chuyện gì. Nó bị giới hạn. Bạn tu rồi mới được có quyền khai cái khiếu đó. Không tu, không khai nổi cái khiếu đó.

Cho nên, bản tánh sân si của bạn đây, dạy chưa được mà dạy ai? Bản tánh sân si, nóng nảy của mình đây sửa chưa được, mà sửa ai? Bạn thấy không? Một khi đụng chạm rồi, bạn ăn năn ghê lắm. Tại sao tư tưởng tôi muốn hòa đồng mà tôi không hòa đồng? Thấy chuyện nghịch của tôi là tôi chán, tôi chưa có sự tri giác sáng suốt, cứ sợ sệt hay trách móc trong nội tâm mà tôi không nói ra. Đó là chuyện chậm tiến. Còn tôi cố gắng tu, luồng thanh điển của tôi mới hóa giải được những chuyện sân si có thể đem tới sự đổ vỡ và gây cho tôi không ăn được, không ngủ được.

Khi tôi đầy đủ lực lượng thanh điển rồi thì lúc ban đầu chuyện gì xảy đến thì tôi hóa giải ngay, tôi không đem nó vào tâm. Các bạn

hành trì rồi, điển các bạn càng ngày càng dồi dào, các bạn mới thấy được Vô Vi thực sự giúp đỡ. Nếu mà không thật sự giúp đỡ thì bạn không tập trung được sự sáng suốt đó và bạn hiểu ngay trong một lúc. Việc gì xảy đến, vừa nghe là vừa hiểu chuyện đó rồi. Nó đến để dạy tôi, nó đến để cứu tôi. Việc thắc mắc đến trước mắt tôi là để cứu tôi, chớ không phải hại tôi. Cho nên, tôi phải thực hành để thấy, thực hành để giải, thực hành để tiến. Ở trong đó mới là thật sự làm việc, còn cứ lý luận suy xét, cái đó không phải thật sự làm việc. Tôi phải nằm hẳn trong đó, tôi phải bị đụng chạm bởi như thế đó, tôi mới thấy rằng ý chí của tôi muốn hòa đồng với mọi người.

Cho nên, trong cuộc làm ăn của các bạn cũng vậy. Ở thế gian hùn hạp này kia phải lưu ý điểm này, nếu không thì các bạn sẽ đi đến sự đổ vỡ chắc chắn, tình cảm sẽ sứt mẻ. Còn nếu chúng ta hướng thượng, chúng ta mới thấy rõ vạn sự khởi đầu không, nó không có cái gì hết. Chúng ta đi với hai bàn tay không xuống thế gian, rồi trở về với hai bàn tay không, chẳng có gì đâu mà tranh chấp. Phải lấy cái không để tìm hiểu sự sai lầm. Tìm hiểu được sự sai lầm là con người văn minh của vũ trụ rồi. Chúng ta kiểm điểm đời đạo, thấy sự sai lầm chúng ta mới tiến. Vì sự xích mích có một chút xíu đó mà có thể đi tới đổ vỡ, nếu chúng ta không có phương thức để tự kiểm, tự phê, thì chúng ta bị thất bại, không tiến được, cũng như đào giếng cho người khác uống vậy thôi, không làm được việc gì.

Phải hết sức kiên trì, hết sức kiên nhẫn, việc nào cũng giữ một việc không thay đổi, tâm tư không thay đổi, cứ giữ đó mà đi tới. Không nên cho chúng ta là thiệt thòi, nhưng mà trong cái thiệt thòi đó nó học được cái hạnh rất tốt; ngược lại nó là một pho sách để giáo dục những người hành động sai trái và những người hành động cấp bách không kết quả. Nhiều khi các bạn thiệt thòi nhưng mà các bạn cũng là một quyển sách để dạy đời. Thiệt thòi đó cũng là cứu thiên hạ, dẫn dắt thiên hạ học nhẫn trong sự sáng suốt sẵn có của mọi người. Cho nên, chúng ta phải tìm hiểu lấy sự sai lầm của chính mình, mới có hạnh tốt. Nếu không tìm hiểu sự sai lầm của chính mình, không có hạnh tốt. Nói ngoài môi rồi thôi, không có thực hành.

Ngay anh em trong gia đình chung sống hằng ngày, một chút xích mích là trong đó cũng rạn nứt rồi, một lời nói nặng một chút cũng rạn nứt. Vì sao? Vì nó vun bồi cái tự ái xấu xa của nó, đụng tới là nó không chịu, vì nó ở trong cái mê mới sanh ra cái chấp, rồi mê cái

tự ái đó. Đàng này chúng ta tu, chúng ta đả phá tự ái, không còn tự ái nữa, hòa đồng để học hỏi, hòa đồng để tiến triển, hòa đồng để thực hiện thương yêu, mới thấy rõ đạo đức là gì? Đạo đức là các bạn phải làm điều phải mãi mãi, mãi mãi, mãi mãi nhưng không tính. Lúc đó, người ta mới nhìn nhận người đó làm việc đúng. Bạn đã đi rất xa. Đạo là đi, đi trong quân bình, sáng suốt để cho mọi người nhìn nhận việc làm của các bạn là đúng. Lúc đó, các bạn mới thấy không hoang phí trong hành trình tu luyện, sự công phu của các bạn không bị chậm trễ.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 27

Phát triển vô cùng chơn ý thức
Tâm can phẳng lặng hợp hư vô
Minh châu xuất hiện thần tri giác
Ngạ quỷ[6] quy hàng chẳng dám vô.

Hòa đồng thiên giới Nam Mô
Quy y thuận cảnh chuyển vô Thiên Đình
Nằm trong cơ giới của mình
Tinh vi đời đạo tâm linh chuyển hòa
Lý đời lẽ đạo phân qua
Triền miên học hỏi chuyển xa nghìn trùng
Minh tâm đạt lý trung dung
Vượt qua mọi giới bao dung đất trời
Âm thinh hòa cảm hợp thời
Vui cùng Trời Phật đạt nơi trường tồn
Chủ quang sáng suốt chơn hồn
Tâm thành đạt pháp ôn tồn dựng xây
Tựu tan tan tựu gió mây
Tâm thời giữ vững chuyển xoay không sờn
Thực hành khai triển từ cơn
Không còn vọng động minh ơn Phật Trời
Vô cùng xây dựng mở lời
Giúp cho hồn tiến đạt nơi thanh hòa
Tham thiền đạt pháp chẳng xa
Ngộ tâm minh pháp tự hòa đến nơi
Lý siêu sắp đặt bởi Trời
Dạy cho minh cảm tùy thời tiến lên.

Montreal, ngày 12-7-1980

[6] Ngạ quỷ: Loài quỷ đói.

"Phát triển vô cùng chơn ý thức": Khi chúng ta tu thì tập trung nơi trung ương. Đó là từ từ nó sẽ phát triển tới vô cùng, rồi đi tới sự trong lành ý thức rõ rệt, càng ngày càng rõ rệt thêm.

"Tâm can phẳng lặng hợp hư vô": Làm sao cho tâm can phẳng lặng được? Xuất phát đi lên mới phẳng lặng, còn giam giữ ở trong không phải phẳng lặng. Chúng ta tu, ý thức về luồng điển xuất phát để cho nó rút từ bộ đầu đi lên mới đạt tới phẳng lặng, lúc đó mới hợp hư vô. Chiều hướng đi lên phải hóa giải bằng phương thức như cách đó, lúc đó mới hợp hư vô thì tâm can mới phẳng lặng nhẹ nhàng và sáng suốt.

"Minh châu xuất hiện thần tri giác": Minh châu là phần hồn của chúng ta xuất hiện. Lúc các bạn nhắm mắt, trong thần thức của các bạn thấy xuất hiện thần tri giác. Biết mình đi đây đi đó, biết chúng ta không còn ở trong bản thể, trong một giây phút nào ngồi thiền đó, chúng ta thấy rõ.

"Ngạ quỷ quy hàng chẳng dám vô": Chúng ta xuất ra nhưng mà ngạ quỷ súc sanh không dám lấn áp, vì chiều hướng đều phát triển đi lên. Mỗi mỗi áp đảo vô cơ thể chúng ta đều rút, xuất phát đi lên thì chẳng dám vô. Cho nên, không nên xin sự phù hộ, xin điển giáng xuống bản thể là sai. Điển chúng ta xuất phát đi lên thì ngạ quỷ không dám sáp nhập vô bản thể, vì xuất ra thì đi lên, đi lên thì bên trên thừa tiếp thanh điển hút đi lên, chẳng còn sự tối tăm. Biến thể của sự tăm tối là ngạ quỷ súc sanh, mà sáng suốt thì không còn ngạ quỷ súc sanh.

Các bạn phải lưu ý trong lúc thực hành. Khai triển bộ đầu thì lúc đó pháp giới mới khai thông, chớ không nên xin điển phù hộ và độ trên đầu tôi, không được! Tôi phải xuất phát đi ra, gom ngay trung tâm hướng thẳng về trung tâm sinh lực thì lúc đó nó mới rút chúng ta đi lên. Thật sự rút đi lên mới là đúng. Cho nên, các bạn đừng có lầm tưởng sự hộ độ là đúng, rút lên là đúng. Hộ độ của Vô Vi là rút đi lên, kéo ra mới là đúng.

"Hòa đồng thiên giới Nam Mô": Chúng ta tập trung ngay chân mày là hướng Nam, nó xuất phát đi ra, trở về hư không, đi tới hòa đồng thiên giới.

"Quy y thuận cảnh chuyển vô Thiên Đình": Quy y thuận cảnh, đi về con đường để đi lên, thuận thiên giả tồn. Chuyển vô Thiên Đình,

lúc đó phần hồn mới vô ngự trị trong trung tâm giải giới của tiểu vũ trụ và hòa hợp với đại vũ trụ.

"Nằm trong cơ giới của mình": Ở trong cơ giới, trong phạm vi của chúng ta làm việc.

"Tinh vi đời đạo tâm linh chuyển hòa": Từ đời qua đạo đều tinh vi. Tâm linh của chúng ta chuyển hòa, sáng suốt.

"Lý đời lẽ đạo phân qua": Lúc đó lý đời lẽ đạo đụng tới là mở, đụng tới là khai. Phân qua hiểu liền.

"Triền miên học hỏi chuyển xa nghìn trùng": Đi tới giới nào, chúng ta cũng tiến triển và mở tâm, mở trí, không còn sợ cái gì mất và chẳng bị đau khổ nữa. Bởi vì chúng ta phát triển triền miên không bao giờ bị kẹt. Đụng là mở, đụng là tiến.

"Minh tâm đạt lý trung dung": Lúc nào, chúng ta không theo bên phải và chẳng theo bên trái, chúng ta đi trung ương, trung dung tiến giải. Không nịnh bề nào, không nhờ bề nào. Chỉ lo mình trung dung tiến hóa.

"Vượt qua mọi giới bao dung đất Trời": Đi tới mọi giới trong nguyên lý vui vẻ đi tới, chấp nhận chứ không bao giờ từ khước và than khổ.

"Âm thinh hòa cảm hợp thời": Âm thinh chúng ta thay đổi, bởi vì rút đi lên thì âm thinh nó càng ngày càng sáng suốt, càng thanh tao, mà hạ xuống thì càng ngày càng trược ô và chậm tiến. Cho nên, âm thinh chúng ta hòa cảm hợp thời, lúc nào cũng thu hút đi lên.

"Vui cùng Trời Phật đạt nơi trường tồn": Vui cùng Trời Phật, đi trở về hư không ở chỗ trường tồn bất diệt không có sự phá hoại và làm cho tâm can chúng ta nhiễu động vì một lý do gì uy hiếp tinh thần chúng ta làm cho chúng ta động loạn, không có sự đó. Chúng ta cứ trung dung tiến hóa là không còn ma quỷ gì ám hại chúng ta được.

"Chủ quang sáng suốt chơn hồn": Chủ quang là chủ nhân ông sáng suốt. Chơn hồn nắm trọn quyền làm chủ.

"Tâm thành đạt pháp ôn tồn dựng xây": Tâm mình phải thành thật tiến giải đạt tới pháp ôn tồn dựng xây. Cứ từ từ đi tới chứ không có nôn nóng, nhưng phải thực hành. Chúng ta thấy, chúng ta đang dày công đây, nhưng đâu có phải dày công. Chúng ta tu đâu có bao nhiêu giờ trong một ngày!

Cho nên, phải tâm thành đạt pháp, hết sức thành tâm, ôn tồn dựng xây. Lúc đó chúng ta mới tiến hóa được. Chúng ta tu rất ít giờ,

trong đó ý niệm nhiều khi cũng xao lãng, không có tập trung. Mình đã là con người có ý thức rõ ràng, biết được đường lối tiến triển đi về mức vô giới, vô cùng tận của chúng ta thì chúng ta phải triền miên thực hành để đạt tới một hạnh phúc đời đời bất diệt. Tâm phải thành thật, chính mình xây dựng cho mình mà còn thiếu thành thật, rồi đâm ra đổ thừa Trời Phật, rồi nhờ đỡ Trời Phật, rồi đổ thừa cho người truyền pháp.

Mình thiếu thành thật, bởi vì người ta đã vạch đường chỉ lối cho mình đi thì mình phải thực hành để đi, không nên bê trễ nữa, không nên vì lẽ này, lẽ nọ, cứ việc giữ đó đi. Trì chí bởi vì nhiều thử thách. Cũng như chúng ta thắc mắc thì chúng ta phải biết hỏi bề trên giải cho chúng ta. Bề trên muốn dẫn tiến chúng ta phải cho chúng ta bài học. Bài học đó chúng ta phải trì chí mới học được, còn nếu không trì chí, trì tâm thì không bao giờ học được. Chán ngán thì không bao giờ tiến.

"Tựu tan tan tựu gió mây": Sự tựu tan cũng như là lý đời, lẽ đạo tại thế gian. Họ phê bình nói đủ thứ, nhưng mà chúng ta cứ giữ vững.

"Tâm thời giữ vững chuyển xoay không sờn": Chuyển xoay không sờn, dù cho ai đá động đến tôi, tôi cũng không thay đổi. Bởi vì tôi thấy rõ con đường thừa tiếp đi lên là tôi tập trung thì bên trên mới hút, mới đưa tôi đi lên được. Còn nếu mà tôi phân tán, thì tôi bị la đà tại thế và đau khổ mà thôi. Tôi phải giữ vững lập trường dù cho bất cứ những chuyện gì chuyển xoay tôi cũng không sờn, chỉ một mực. Có sanh, có tử, có chết, cũng không có nao núng, chỉ giữ một mức để đi mà thôi.

"Thực hành khai triển từ cơn": Từ giờ phút khắc các bạn đều có sự học hỏi, đều có sự tiến triển mà trong thực hành thì mới là vững chắc và không có sai lạc.

"Không còn vọng động minh ơn Phật Trời": Lúc đó chúng ta không có vọng động nữa, chúng ta giữ vững lập trường rồi không vọng động, cứ từ từ đi đến. Lúc đó chúng ta mới thấy rõ Trời Phật đã vì mình, độ chúng ta và đưa chúng ta xuống đây học hỏi, rồi đưa chúng ta trở về, có rõ ràng. Khi luồng điển của các bạn tập trung ngay trung ương bộ đầu, chỗ hà đào thành, các bạn vừa nhắm mắt thì từ từ các bạn cảm giác nó rút lâng lâng, ly khai bản thể nhẹ nhàng.

Muốn thấy sự nhẹ nhàng, các bạn thiền một thời gian, nửa tiếng, một tiếng, hai tiếng không biết chừng, nó trở lại làm nặng đầu các bạn, đó là đã đi rồi, trở về nó mới nặng. Trong lúc ta vô nhập định cảm thấy nhẹ, mà một hồi lâu rồi nó lại nặng là tại sao? Nó trở lộn về bản thể mới nặng. Khi chúng ta hiểu về việc đi và việc trở về rõ rệt như vậy, thì chúng ta thấy rõ cái điển chúng ta đã có rồi. Đó là điển đó các bạn! Giữ lấy điển đó mà tu. Càng tu càng sáng suốt, chỉ có một giềng mối đó kêu bằng phát triển, mới quy về nguồn cội được.

"Vô cùng xây dựng mở lời": Chúng ta đạt tới sự vô cùng của Trời Phật, thì chúng ta mới mở lời khuyên giải để tìm hiểu khai thông.

"Giúp cho hồn tiến đạt nơi thanh hòa": Để cho phần hồn tiến giải đạt nơi thanh hòa, nó nhẹ nhàng, hòa cảm, sáng suốt.

"Tham thiền đạt pháp chẳng xa": Cố gắng ngồi thiền đó. Các bạn dỗ ngủ, ngồi thiền thì đạt pháp chẳng xa, rất gần. Thấy tu nhứt kiếp ngộ nhứt thời, trong nháy mắt các bạn sẽ đạt pháp, mà phải hành mới có, thấy chưa? Các bạn thiền, thiền năm này tới tháng kia mà trong nháy mắt thì các bạn hiểu. Lúc đó các bạn ngộ đạo.

"Ngộ tâm minh pháp tự hòa đến nơi": Chúng ta ngộ tâm rồi, biết càn khôn vũ trụ là chơn tâm của muôn loài vạn vật, minh pháp rồi tự hòa đến nơi. Lúc đó, nháy con mắt là chúng ta đến nơi, có gì đâu! Nhưng mà phải đòi hỏi sự thực hành, kiên trì tự giải mới đến được.

"Lý siêu sắp đặt bởi Trời": Cái lý siêu phàm sắp đặt bởi Trời. Bởi vì ở bên trên mới siêu phàm, nếu còn lệ thuộc trong thể xác đâu còn siêu phàm nữa, mà thuộc về phàm ngã. Còn lý siêu vượt khỏi cơ tạng của chúng ta do Trời sắp đặt.

"Dạy cho mình cảm tùy thời tiến lên": Dạy cho chúng ta hiểu, rồi tùy thời chúng ta tiến lên. Chúng ta tiến lên, chúng ta hiểu, biết rõ nguyên lý của phần hồn không phải tại thế gian có thể tạo được, mà chính nguyên căn, nguồn cội chúng ta ở bên trên. Chúng ta phải thẳng thắn thấy rõ là tôi ở trên xuống, tôi phải đi trở về, thì còn gì mà đau khổ, còn gì mà vọng động! Căn nào quả nấy, chồng có chồng, vợ có vợ, con có con, cha có cha, mẹ có mẹ. Mọi người phải tự giác để tiến, mọi người phải thực hành mới trở về với căn bản của chính mình, chứ không có ỷ lại được.

Thấy rõ rồi, bạn sanh ra một mình rồi chết bởi một mình rõ ràng, không thể nào các bạn lôi cuốn người khác thế sự đau đớn của các

bạn được. Hiện tại, các bạn làm cha mẹ trong gia đình thương yêu con, nhưng bây giờ các bạn đau bụng con các bạn thay thế được không? Các bạn thay thế sự đau bụng của con các bạn được không? Không được! Chúng ta thấy rõ rồi, càng thấy rõ thì càng phải tự sửa chữa, giữ vững lập trường để tiến tới, không nên bị phỉnh phờ bởi ngoại cảnh.

Tôi thấy mọi người ở tại thế đây, dễ bị sa ngã. Một chút tình cảm cũng phỉnh được mình là không được! Chúng ta phải giữ vững lập trường để học thanh và trược mà tiến. Khi chúng ta học được rõ ràng rồi, thì chúng ta nên tiến chứ không nên do dự, u ơ nữa, không nên lười biếng, chậm trễ nữa, vì sự lười biếng chậm trễ tạo ra biết bao nhiêu nghiệp chướng tại thế.

Các bạn xét lại chính các bạn đã bê trễ lười biếng, tham dục, các bạn thấy rõ ràng chưa? Thì ngày nay mới tạo nghiệp. Có kẻ tạo chồng, tạo con rồi tạo thêm nghiệp lôi cuốn. Tạo vợ, tạo con rồi tạo thêm nghiệp nó lôi cuốn. Cái đó là chưa ý thức được cho nên nó lôi cuốn. Bây giờ các bạn tu rồi, các bạn ý thức nghiệp của mình thì mình chịu, nghiệp của chồng thì chồng chịu, nghiệp của vợ thì vợ chịu, nghiệp của con thì con chịu, bạn làm sao chia nghiệp được. Bạn thấy vợ bạn gần chết, muốn thế mạng cũng không được, nó có định luật cho mọi người. Con mình cũng vậy, không thế được! Cho nên, không có bận bịu vô trong sự đó. Khi chúng ta hiểu nguyên lý của Trời Phật, chúng ta không có bị bận bịu, lôi cuốn bởi những tình cảm u ơ đó mà gây sự chậm tiến. Thật sự, các bạn mỗi người phải mỗi tiến thì quả địa cầu sẽ tốt đẹp. Mỗi người phải giữ vững lập trường để tiến thì thế gian mới thái bình. Còn bị lôi cuốn chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ rồi đặt ra lý này, lý kia, lý nọ đem sự đau khổ cho mọi người, rồi gây ra chiến tranh, gieo sự buồn phiền cho nội tâm làm sao tiến triển được.

Cho nên, các bạn càng tu càng ý thức chứ không phải các bạn càng tu mà vô lương tâm. Càng tu thì càng sáng suốt, càng rõ nguyên căn của chúng ta xuống đây để học hỏi một thời gian hữu hạn rồi phải tiến hóa đi lên. Chúng ta có pháp, có sự đóng góp của Trời Phật đã ban bố tình thương cho chúng ta có cơ hội cuối cùng này để tu sửa và tiến hóa. Nếu chúng ta không chịu tu sửa và tiến hóa thì chẳng ai có thể giúp chúng ta. Chúng ta tin Chúa, ta cầu Chúa bao nhiêu đi nữa cũng không tiến được, tiến được thì biết bao

nhiêu người đã tiến từ mấy nghìn năm nay, có ai tiến được? Chỉ có người nào tiến được thì ý thức được và tự hành tự tiến trong khổ. Trong sự đau thương chúng ta tìm rõ, xác nhận rõ tình thương của Thượng Đế thì lúc đó chúng ta mới hòa cảm, chúng ta mới ưng thuận. Thuận thiên để tiến, không còn nghĩ chuyện u ơ, chậm trễ, nhờ đỡ và không hành. Chúng ta phải hành mới đạt, không hành thì không bao giờ đạt.

Các bạn đã có cơ hội tu, đã có cơ hội bàn bạc lẫn nhau, đã có cơ hội đi học từ nhỏ tới lớn, vun bồi trí thức để phân luận bất cứ một sự việc gì trong ta và ngoài ta để nhận định một đường lối càng ngày càng rõ rệt hơn. Bây giờ, chúng ta ý thức rõ tất cả đều do Thượng Đế an bài, tạo cho chúng ta mức tiến trong khổ, trong nghịch mà có thuận, trong khổ có sướng để cho chúng ta tiến. Nhiều khi các bạn hành thiền thâu đêm các bạn cảm giác thế nào? Tâm can các bạn phẳng lặng, yên ổn, nhưng mà bên ngoài mắt thịt dòm thấy các bạn ngu muội thâu đêm, nhưng thực sự trong thâm tâm các bạn được an nhẹ sau giờ phút công phu thâu đêm. Các bạn thấy cái quý giá đó, ai đem lại cho các bạn? Sự vui mừng trong thâm tâm của các bạn, ai đã tạo cho các bạn? Đó là do sự dày công kiên trì tự phát triển lấy bạn, các bạn mới có, chớ không ai giúp bạn hết. Các bạn đã suy xét, ý thức rõ ràng chúng ta không phải là con người tại thế. Chúng ta là phần linh căn giáng thế học hỏi rồi đi trở lại hòa cảm với cảnh đời đời đại linh căn sáng suốt ở bên trên. Như thế, chúng ta còn nên chậm trễ hay là không? Hay là phải kiên trì thực hành liên tục để đi tới?

Tôi thiết tưởng rằng các bạn có sự đòi hỏi liên tục trong nội tâm, vì cảnh đời đã làm cho chúng ta chán chê gây sự chậm trễ, tạo sự buồn phiền nhưng mà không có kết quả tốt. Các bạn cũng ý thức rõ người nào cũng có tu ở tại thế gian. Không tu pháp này nhưng mà cũng tu về đời, có chồng có con, có vợ có con đều là chán ngán hết. Vì các bạn chán, các bạn muốn tìm cái gì nữa! Bạc tỉ nắm trong tay cũng không hưởng được cái gì, chỉ hưởng được đau khổ, hai chữ đó thôi! Cho nên, bây giờ chúng ta hiểu rồi, chúng ta có lập trường vững chắc rồi, chỉ có thực hành để đạt. Phải cố gắng, nếu không cố gắng không ai giúp đỡ chúng ta được.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 27

Tình thương giao cảm nỉ non
Quy về nguồn cội chẳng còn khổ đau
Minh tâm kiến tánh nhiệm mầu
Rõ mình rõ họ rõ tàu Tây Phương.

Chơn tâm thực hiện mới an
Tự bàn tự tiến mở màn khai tâm
Lý đời lẽ đạo diệu thâm
Thực hành tự đạt khỏi lầm khỏi sai.

Lý kia phân xét nơi người
Tâm kia trọn giữ vui cười hợp khuynh
Mẹ sanh mẹ dưỡng chơn tình
Giúp con tiến hóa hòa mình nơi nơi.

Thực hành giải tỏa đêm ngày
Nghiệp thân gieo nạn nghiệp bày đảo điên
Đất trời chẳng phải của riêng
Của chung thiên hạ triền miên thực hành.

Montreal, ngày 12-7-1980

"Tình thương giao cảm nỉ non": Chúng ta ở thế gian có tình thương giao cảm chuyện này, chuyện kia. Rồi chúng ta mới tìm lối thoát cho chúng ta để …
"Quy về nguồn cội chẳng còn khổ đau": Vạn giáo quy nguyên chỉ có một để quy về một nguồn cội mà thôi! Chúng ta hiểu rồi, chúng ta không còn chấp và không còn mê. Nói tôi mê đạo này, tôi chấp đạo kia, không bao giờ còn cái đó nữa. Chúng ta phải xóa bỏ trong ý thức đó, để chúng ta thực hành và sửa. Khứ trược lưu thanh để phần thanh điển thừa tiếp được phần thanh điển ở bên trên mới

quy về nguồn cội thì mới tránh chuyện khổ đau giả tạm tại thế, nó lôi cuốn chúng ta.

"Minh tâm kiến tánh nhiệm mầu": Chúng ta minh tâm kiến tánh, hiểu được tâm của chúng ta là hòa hợp cả càn khôn vũ trụ. Kiến tánh là thấy sự sai trái của mình gây nên bệnh hoạn và làm cho cơ thể bất ổn thì lúc đó chúng ta mới thấy sự nhiệm mầu của Đấng Tạo Hóa đã nâng đỡ chúng ta từ giờ phút khắc. Chúng ta rõ lấy chúng ta, rõ lấy thiên hạ cũng đang học hỏi những gì mà ta đã và đang học.

"Rõ mình rõ họ rõ tàu Tây Phương": Lúc đó chúng ta mới biết cách nào xây dựng để trở về một cảnh trường cửu là Tây Phương bất diệt, hư không đời đời.

Sự sắp đặt của thiên cơ biến chuyển từ giờ, từ phút, đưa tâm linh hòa hợp với các giới, tránh sự cô độc lầm than. Bởi vì trở về hư không thì các bạn ở với các giới, không có chỗ nào mà từ khước, chỗ nào mà chúng ta chê hết thảy. Nơi nào cũng là nơi tốt đẹp hòa cảm để xây dựng tiến hóa, làm sáng suốt cho cả càn khôn vũ trụ. Không còn cảnh lầm than nữa, không còn sự chia ly đau khổ nữa, nó hòa là một đâu còn sự chia ly đau khổ nữa. Các bạn tu rồi, các bạn mới trở về nguồn cội thì các bạn sẽ đắc quả. Đắc tất cả không phải là đắc một và bỏ tất cả đâu, hòa tan trong hư không thương yêu đời đời.

"Chơn tâm thực hiện mới an": Chơn tâm chúng ta là chủ của tiểu thiên địa này, phải thực hiện thì mới an.

"Tự bàn tự tiến mở màn khai tâm": Chúng ta luận bàn, suy xét, đắn đo cái phải cái quấy, cái thanh cái trược, mới tự tiến. Mở màn khai tâm, lúc đó chúng ta tiến được thì chúng ta đã mở màn rồi. Cũng như chúng ta thoát khỏi lên trên miệng giếng. Khai tâm thấy bao nhiêu sự nhẹ nhàng về với chúng ta, cảnh đời đời bất diệt ở trong ta mà ra. Nhưng mà chúng ta không chịu khám phá và khai thông nó ra, rồi cứ giam giữ trong sự u tối mà thôi.

"Lý đời lẽ đạo diệu thâm": Lý đời ở thế gian, nhưng mà lẽ đạo diệu thâm hơn lý đời. Lẽ đạo mà các bạn sống trong niềm đạo rồi, các bạn thấy sự tin yêu diệu thâm giải tỏa những sự thắc mắc của nội tâm. Các bạn có một triết lý rất vững để tự tiến, tự giải.

"Thực hành tự đạt khỏi lầm khỏi sai": Chỉ có thực hành tự đạt thì không bao giờ bị gạt gẫm bởi một ai hết. Còn nếu chúng ta nghe điều này cũng tin, điều nọ cũng muốn và bỏ chuyện tu theo cái

phương pháp mà các bạn đang thực hành đây là Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, không có tuần nào tôi không nhắc cái đó. Các bạn bây giờ có học cái gì cũng phải thực hành ba cái đó, là mức tiến cho các bạn đi lên, khai mở tất cả những trược điển trong nội tâm, nội tạng mà lưu thanh. Lúc đó sáng suốt chúng ta mới tiến được, còn không có phần thanh sáng suốt không bao giờ tiến được.
Sự quy nhứt chỉ có chơn tu mới thức giác nổi, nói là làm chứ không bao giờ luận sai và bài bác vô trật tự. Người tu đã thực hành trong chơn giác thì không bao giờ họ nại hà gì mà giấu giếm và gây ra sự phiền muộn cho người khác. Họ chỉ đem chơn lý và hỗ trợ cho người khác thì có.
"*Lý kia phân xét nơi người":* Ở trong ta có hết. Chúng ta phân xét những cái gì ở thế gian họ bài bác này kia kia nọ, đem tới chúng ta dụng cái lý đó phân xét nơi mình thì thấy rõ.
"*Tâm kia trọn giữ vui cười hợp khuynh":* Tâm chúng ta phải hòa hợp với mọi nơi mọi giới, phải trọn giữ, lúc nào cũng vui vẻ để tìm hiểu, thì chúng ta mới hợp khuynh tiến hóa được.
"Mẹ sanh mẹ dưỡng chơn tình
Giúp con tiến hóa hòa mình nơi nơi":
Mẹ Tình Thương sanh chúng ta, dưỡng chúng ta, vun bồi chơn tình cho chúng ta, giúp cho chúng ta tiến hóa, hòa mình nơi nơi. Chớ không bao giờ có người mẹ nào kêu con chơi với khối này, bỏ khối kia. Không! Mẹ Tình Thương cả càn khôn vũ trụ, khi chúng ta ý thức được Cha Trời, thì chúng ta lại ý thức rõ Mẹ Tình Thương hơn để chúng ta hòa mình nơi nơi học hỏi trong chu trình tiến hóa. Giúp đỡ chúng ta, tạo cơ hội cho chúng ta hướng thượng hóa giải, thì tâm tư càng sáng suốt, chẳng còn u mê và giải đãi nữa. Hiểu mẹ, hiểu người thì mới sớm kết thúc cuộc hành hương đầy chông gai này.
Cuộc hành hương của các bạn đầy chông gai, các bạn xét chúng ta xuống thế gian sống trong thể xác trần truồng tại thế. Rồi xây dựng tới sự bảo bọc của trần gian, gặp biết bao nhiêu nghịch cảnh của nội tâm, từ giai đoạn này tới giai đoạn kia, làm cho các bạn đau khổ, khóc than, buồn phiền, uất ức. Các bạn cảm thấy mất hẳn sự công bằng của nội tâm. Bây giờ chúng ta vớ được đạo rồi, chúng ta thấy phải làm sao cho đường lối sáng suốt của nội tâm trở nên quân bình. Đó là trở về với sự công bằng sẵn có của cả càn khôn vũ

trụ và chúng ta có cơ hội thực hành để đạt tới sự quân bình đó. Chúng ta đã và đang thực hành, quý báu biết là bao nhiêu.

Các bạn đã có một tâm tư, ý thức được sự siêu phàm tuyệt đối, phải sửa mình để đi tới. Ngày đêm các bạn đang thực hành, các bạn đã chán chê thế sự, không đếm xỉa tới thế sự. Ở đời nói các bạn ngu, nhưng ở đạo nói các bạn đã khôn, biết khôn, biết sửa mình để tiến tới cảnh đời đời sáng suốt, đạt tới sự công bằng cho chính mình và hòa hợp với nhân sinh từ đời lẫn đạo. Rồi sau này sẽ lãnh nhiệm vụ cả càn khôn vũ trụ trong chương trình tiến giải của Thượng Đế.

"Thực hành giải tỏa đêm ngày": Chúng ta thực hành giải tỏa đêm ngày.

"Nghiệp thân gieo nạn nghiệp bày đảo điên": Nghiệp thân, chúng ta ý thức rõ là nó gieo nạn, do cái nghiệp bày cho chúng ta đảo điên, sai trái. Bản tánh xấu, bản tánh ghen ghét đó là cái nghiệp. Cái nghiệp rất rõ ràng đã bày cho chúng ta đảo điên. Khi mà chúng ta ghen ghét, xấu với một người nào thì tâm tư chúng ta làm sao ổn định được. Đó là người điên cuồng. Chúng ta là trí thức thì chúng ta phải sáng suốt ở chỗ đó.

"Đất trời chẳng phải của riêng": Đất với trời không phải của riêng, một gia đình. Tại sao chúng ta lại phân tâm. Sự tăm tối, ghen ghét, bày ra chiến tranh đau khổ, chiến tranh nội tâm, chiến tranh vật chất.

"Của chung thiên hạ triền miên thực hành": Tất cả đều là của chung, những bài học là của chung. Những sách vở bài học, hành động là sách vở của Thượng Đế, kinh vô tự để cho chúng ta học. Chúng ta phải thực hành trong triền miên, liên tục, liên tục, liên tục... không phải thực hành một ít rồi bỏ, rồi quên. Tôi nói tất cả đều là bài vở. Bây giờ đương ngồi đó, tâm các bạn nghĩ một cái gì, đó là một bài vở mới thì các bạn phải ý thức và học cho hết. Mà học trong tình thương và đạo đức, cởi mở, hướng thượng, chớ không học trong sân si, ghét bực của nội tâm. Cái đó là tăm tối. Khi các bạn còn ghét, còn nghi một chuyện gì là các bạn đã trở về trong bóng tối rồi. Các bạn phải mở ra, phải khai thông, phải sử dụng quyền năng sáng suốt sẵn có của chính bạn mới giải tỏa được cái nghiệp.

Mục đích chúng ta tu để chi? Để giải nghiệp. Giải nghiệp rồi mới trở về nguyên căn, tại sao còn nuôi dưỡng bản tánh eo hẹp, sân si,

ghen ghét. Đó là nó ràng buộc các bạn rồi, các bạn đi đâu có được. Các bạn thấy các bạn chậm trễ không? Chậm trễ từ bao nhiêu năm nay không tiến được, vì thế nào? Vì bản tánh của các bạn mà các bạn không chịu sửa, rồi sanh ra bệnh, bệnh sân si, giận hờn, tham lam. Đó là tạo chậm trễ, làm sao tiến được, làm sao giải được nghiệp? Nó cuống cuồng làm cho các bạn đảo điên tâm hồn, nhiều khi chán mà không hiểu chán cái gì, buồn mà chẳng hiểu buồn cái gì, thấy không? Ngu muội cho đến nỗi không biết sử dụng sự sáng suốt của mình.

Duyên đời tình đạo cao sâu. Phải dày công kiên trì thì mới giải được nghiệp tại thế. Mắt phàm không sao thấy rõ hành động của chính mình, chỉ có tâm thức quang minh mới tận tường hành vi sai trái. Chúng ta đang tu đây để làm gì? Tu để mở cái duy thức ở bên trong các bạn, mà cái duy thức đó ổn định mới có duy thức. Nhịp tim các bạn và nhịp trung tim bộ đầu của bạn nó đồng khai triển một lượt một, đó là thống nhất rồi. Lúc đó, các bạn mới có sự sáng suốt để nhận định mọi sự việc. Cho nên đòi hỏi sự công phu, đòi hỏi lập hạnh tu trì.

Lập hạnh là các bạn hằng ngày niệm Phật, niệm Lục Tự Di Đà khai thông lục tâm thì lúc đó các bạn mới được ổn định, hòa hợp hướng thượng trong trung tâm sinh lực của càn khôn vũ trụ. Lúc đó các bạn mới thấy rằng sự sáng suốt triền miên về với các bạn, thì các bạn thấy sự tu không hoang phí. Tu phải có kết quả, phải tìm tàng những sự sáng suốt của chúng ta, gom góp sự sáng suốt của chúng ta và vun bồi sự sáng suốt của chúng ta, nó mới trở nên một lực lượng hùng hậu tiến giải, mới trở về nguyên căn được. Nếu chúng ta tu còn u ơ, chậm trễ, còn lệ thuộc bởi cái tánh tham, sân, si, của thế gian, sự eo hẹp ghen ghét đó, làm sao chúng ta tiến được.

Chúng ta phải mở ra, khai thông. Bởi vì chúng ta đến đây với hai bàn tay không và trở về với hai bàn tay không. Chẳng có cái gì của chúng ta. Chúng ta chỉ có thanh điển mà thôi, không nên rước những sự ô trược xâm nhiễm vào thanh điển của chúng ta. Nếu chúng ta rước vào những sự ô trược, thâm nhiễm, sân si thì chúng ta là người đắc tội trước Thượng Đế.

Thượng Đế không có đứa con tăm tối như thế. Ngài luôn luôn vun bồi và xây dựng cho nó có cơ hội hiểu nó nhiều hơn. Chúng ta là người tu, phải ý thức rằng chúng ta là con của Ngài. Chúng ta phải

xây dựng phần sáng suốt. Bất cứ giá nào phải giữ lấy sự sáng suốt để đi tới mới giải quyết được sai lầm của chính mình. Nếu các bạn không chịu vun bồi sự sáng suốt đó và không dũng tiến trong sáng suốt, thì các bạn tu một ngàn kiếp cũng vậy đó thôi! Không bao giờ các bạn hiểu các bạn.

Cho nên, chúng ta tu tắt. Tôi đến đây với các bạn chỉ có mấy tháng thôi, vỏn vẹn chỉ có mấy tháng, nhưng mà các bạn đã vun bồi được tinh thần giữ vững lập trường tự tu tự tiến từ giai đoạn một. Tôi cùng đi cùng hành với các bạn trong giờ phút thiền giác của các bạn. Trong giờ phút phân giải của tôi hiện tại, giờ phút thiêng liêng này cũng cùng đi với các bạn và cùng mở những gút mắc của tâm tư các bạn, để các bạn tiến tới sáng suốt vô cùng. Các bạn mới thấy rõ ràng Phật là gì, Trời là gì, người là gì, ma quỷ là gì, thanh là gì, trược là gì?

Thanh cũng do ta, trược cũng do ta, ma cũng do ta, quỷ cũng do ta. Tất cả đều do khối óc, bộ đầu của chúng ta biến chuyển ra. Cho nên, khi mà chúng ta tập trung rồi thì luồng điển thanh nhẹ của các bạn quy về nhứt. Vạn linh hợp nhứt, vạn giáo quy nguyên rồi, chỉ có một. Chúng ta không có bận tâm lo âu nữa, chỉ lo kiên trì thực hành thì chúng ta mới thấy rõ pháp giới. Lúc đó chúng ta mới xứng đáng là người tu. Hành trì trong một giai đoạn khó khăn đó, rồi các bạn đi đến giải thông hạ thừa, trung thừa, thượng thừa của cơ tạng, cơ thể tiểu thiên địa này. Sau này các bạn được hòa hợp với hư không rồi, các bạn mới thấy sự sáng suốt triền miên.

Các bạn thương yêu Thượng Đế, thương yêu Đấng Cha Trời quá đỗi nhiệm mầu, quá đỗi sáng suốt, quá đỗi cứu độ để cho chúng ta có cơ hội tiến hóa tới vô cùng. Thương yêu Đức Mẹ, thương yêu Người đã xây dựng vạn vật tại thế gian này để độ cho chúng sanh tiến hóa. Sự sáng suốt liên tục xây dựng từ hoàn cảnh này đến hoàn cảnh khác đưa chúng ta tiến tới, xây dựng cho chúng ta có một ý chí kiên trì bất khuất, hành triển. Không vì bất cứ một lý do nào có thể ngưng trệ tâm thức tiến giải của chúng ta.

Cho nên, càng ngày các bạn càng thấy cởi mở, càng ngày các bạn càng thấy vui tươi. Mình tự giác là chánh, còn cầu xin là tà. Các bạn thấy rõ chánh tà. Nếu các bạn cầu xin thì các bạn phải phục lụy, một khi phục lụy là bị xâm chiếm. Nhiều bạn đã tu và mượn pháp này tu nhưng mà phục lụy nên bị ngoại xâm chớ không tự cường phát triển thăng giải. Phương pháp đây không có chủ trương

phục lụy, tự cường phân giải để khai triển tới vô cùng tận. Không bị lệ thuộc bởi một giới nào, một luồng điển nào, mà chỉ luồng điển sẵn có của chúng ta. Chúng ta phải dầy công vun bồi đi tới sáng suốt vô cùng. Chúng ta hiểu rõ rồi không còn sợ ma quỷ nữa. Chính ta là ma quỷ mà bây giờ chúng ta xây dựng sáng suốt tới vô cùng thì đâu còn ma quỷ nữa.

Ma quỷ là gì? Là bóng tối. Các bạn xây dựng được hương đăng, ánh sáng trong nội tâm của các bạn thì đâu còn ma quỷ xâm chiếm nữa. Cảnh đời đời về với các bạn, sự dày công của các bạn đâu có hoang phí, đâu có mất. Càng ngày càng tu càng khai thông đem lên hết trung ương bộ đầu. Lúc đó, tâm, can, tì, phế, thận của các bạn hòa hợp với ngũ uẩn bộ đầu, bộ óc, cặp mắt, lỗ mũi, cái miệng, lỗ tai. Năm bộ phận đó hòa hợp đồng nhất thì lúc đó ngũ uẩn giai không. Các bạn mới xác nhận rằng các bạn không phải là người tại thế nữa, thanh điển là đời đời bất diệt.

Các bạn trụ hẳn trong thanh diển ở trong một cơ hình điển giới đời đời bất diệt. Lúc đó, mới rõ rằng pháp này đã hỗ trợ cho chúng ta vô cùng. Chính chúng ta đã ý thức rõ, lượm được pháp này và giữ pháp này để tu, không lệ thuộc bởi một ai. Chính ta làm chủ để khai triển mọi năng khiếu sẵn có, tiến tới vô cùng sáng suốt. Nhiên hậu các bạn mới ảnh hưởng được người khác, ảnh hưởng được các giới. Giúp đỡ người này tới người nọ, giúp cả thanh điển, không phải giúp của cải. Thanh điển mới là quý báu. Một câu nói của các bạn có thể độ người ta bước qua mọi sự gian nan sẵn có, chứ còn tiền bạc chưa chắc gì độ người ta tiến tới. Một câu thức tâm thiên hạ thì một câu đó quý báu hơn. Các bạn đã thực hành, các bạn mới thức tâm thiên hạ được. Nếu các bạn không thực hành, các bạn đọc sách này, sách kia, các bạn nói đâu có cảm động lòng người ta. Còn cái này sự thật trong thanh điển, trong sự hành trì của các bạn. Tuy rằng lời nói của các bạn không có văn chương, không có hay ho như người ta, nhưng mà vẫn trực tiếp cảm động lòng người. Vậy chứ các bạn học ở đâu? Học trong kinh vô tự. Các thần kinh nẻo hốc bộ đầu các bạn được khai triển, đó là kinh vô tự. Lúc đó lời nói các bạn có giá trị.

Âm thinh của tôi luôn luôn tới với các bạn và rút các bạn để các bạn ngồi đó được nhẹ nhàng hơn. Các bạn nhắm mắt trong thoải mái và được rút đi lên thì điển của chúng ta có khác gì đâu, cũng

tương đồng kẻ đi trước rút người đi sau. Chúng ta ngồi và nghe qua âm thinh của người truyền pháp, nhắm mắt lâng lâng nhẹ nhàng, triền miên khai triển trong tâm tư của chúng ta. Đó là chúng ta đồng nhứt, một loại mà thôi, cho nên vạn giáo quy nguyên chỉ có một. Người đời hay đề cao người này, người kia, người nọ rồi phân ra kẻ này, người nọ khác nhau, chứ thiệt ra chỉ có một mà thôi.
Các bạn tu rồi, tập trung, các bạn mới thấy sự quý giá đó và sự thương yêu đó mới là chơn thật, chớ còn lý luận tại thế không có chơn thật. Khi các bạn tu, hành triển rồi, sự sáng suốt về với các bạn. Lúc đó, các bạn mới thấy thanh điển là giá trị, thanh điển là đời đời, thanh điển là bất diệt, thì chúng ta còn tranh giành gì cái thể xác eo hẹp này nữa? Không bao giờ. Các bạn phải hướng về mọi sự quảng đại tin yêu của Đấng Cha Trời đã ban bố cho các bạn và chư Phật đã hộ độ cho các bạn hằng đêm trong giờ phút công phu. Nên giữ lấy mà sống đời đời trong lẽ sống bất diệt.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 28

Luyện pháp do tâm tự tiến tầm
Lấy không làm đích rõ siêu thâm
Chung cùng trời đất ta hòa tiến
Chẳng mượn ngoại lai chẳng chuyển lầm.

Loạn tâm vì bởi mình lầm
Không còn tự chủ thì thầm khổ đau
Chớ nên nhờ đỡ trước sau
Tự mình khai triển nhiệm mầu giải tâm
Thực hành tự đạt siêu thâm
Điển quang khai triển siêu tầm đến nơi
Trung tâm khai triển đời đời
Chẳng còn quy tụ những lời bất chơn
Tâm không động loạn quy hườn
Chơn như tự tại minh ơn hiếu hòa
Phật Trời chẳng cách chẳng xa
Trong ta sẵn có tự hòa tiến lên
Lý thông lý vẫn giữ bền
Tâm không mới rõ chơn nền diệu thâm
Hành trình khai triển do tâm
Tự hành quy tụ chơn tâm hợp hòa
Nam Mô lục tự Di Đà
Thường xuyên niệm giải ý tà tiêu tan
Minh tâm mở trí luận bàn
Vẹt màn ô trược mở đàng tiến tu
Chẳng còn phàm ngã mê mù
Chơn tâm khai triển an du đời đời.

Montreal, ngày 19-7-1980

"Luyện pháp do tâm tự tiến tầm": Khi chúng ta hành pháp, trước khi hành chúng ta đã ý thức rõ ràng, tu là tu bổ sửa chữa, giải tiến mới kêu bằng tu. Trước khi luyện pháp, chúng ta không ý thức và nhờ sự phù hộ, không bao giờ tiến được. Tôi đã nhắc đi nhắc lại cả triệu lần, mọi người tu phải thực hành để tự giải, khứ trược lưu thanh, không phải nhờ đỡ phù hộ. Nhiều người tu, cái tâm rất tham và không muốn hóa giải sự trược ô phức tạp của chính mình đã sẵn có trong nội tâm từ nhiều kiếp tăm tối. Không chịu giải để trở về dung điểm tiến bộ sẵn có của mình, thì càng ngày càng động loạn thêm. Khi mà chúng ta tu, ý thức được rồi, chúng ta bỏ tất cả mọi sự.

"Lấy không làm đích rõ siêu thâm": Khi chúng ta buông bỏ tất cả những sự phức tạp trược ô của nội tâm, thì chúng ta mới rõ cái huyền diệu, siêu diệu thậm thâm ở bên trên.

"Chung cùng trời đất ta hòa tiến": Bây giờ các bạn sống ở đây, có trời không đất không sống, mà có đất không trời cũng không sống, thấy rõ không? Chúng ta đang chung cùng trời đất ta hòa tiến, ta phải hòa đời lẫn đạo để tiến.

"Chẳng mượn ngoại lai chẳng chuyển lầm": Không có nhờ đỡ ai nhập xác tôi để làm gì, không có chuyển lầm nữa.

"Loạn tâm vì bởi mình lầm": Mình loạn tâm là tại vì lầm phải một việc gì để hỗ trợ, lợi dụng trong cái tham của mình mà phát triển, cái tham bất chánh đó.

"Không còn tự chủ thì thầm khổ đau": Không có tự chủ được, lúc đó thì thầm, nói tầm bậy, tầm bạ nhưng mà không bao giờ phát triển nổi.

"Chớ nên nhờ đỡ trước sau": Không nên nhờ đỡ, có xưng danh gì cũng thây kệ, không có sự nhờ đỡ. Chúng ta tìm chơn lý, tìm sự sáng suốt sửa mình để tiến mà thôi.

"Tự mình khai triển nhiệm mầu giải tâm": Tự mình phải khai triển sự huyền diệu của trời đất để mình giải tâm, là đưa phần sáng suốt của mình đi lên. Chung quy chúng ta chỉ có giữ sáng suốt là vốn thôi chớ không có cái gì hết. Từ đầu chí chân của chúng ta đều là động loạn nhưng mà chỉ có phần sáng suốt giải quyết mọi sự việc.

"Thực hành tự đạt siêu thâm": Chúng ta thực hành mới đạt được cái phần siêu diệu thậm thâm ở bên trên.

"Điển quang khai triển siêu tầm đến nơi": Bộ đầu khai mở rồi thì siêu tầm đến nơi. Lúc đó chỉ có điển mới đi tới mau lẹ được. Tôi đã

nói không có điển thì cái ý của các bạn có phát triển đi nữa cũng không bao giờ giải tiến đo lường nổi một sự việc gì. Điển mới xuyên tầm mọi sự việc.

"Trung tâm khai triển đời đời": Trung tâm bộ đầu chúng ta khai triển đời đời. Không có bị ai chận nghẹt được, mà nếu chúng ta còn giữ nơi phàm tâm trong con tim thì chúng ta còn bị chận nghẹt, còn lý luận sai lầm, còn mê muội.

"Chẳng còn quy tụ những lời bất chơn": Không nghĩ những chuyện bất chánh, nhưng mà nghĩ những chuyện hư không đại định đời đời.

"Tâm không động loạn quy hườn": Tâm mình không còn động loạn nữa, quy hườn cái chơn như, tự tại.

"Chơn như tự tại minh ơn hiếu hòa": Biết sự dày công của càn khôn vũ trụ, của Đấng Tạo Hóa đã tạo chúng ta ra. Chúng ta phải biết rõ để cảm ơn và hòa tiến về sự thanh cao đời đời ở bên trên.

"Phật Trời chẳng cách chẳng xa": Phật Trời không xa cách chúng ta, do ta mà ra. Trong khối óc chúng ta phát triển được thì chúng ta mới nhận thức, minh rõ Trời Phật ra sao, ở đâu đến rồi sẽ về đâu, không có cách xa.

"Trong ta sẵn có tự hòa tiến lên": Trong ta đã sẵn có, phải hòa mới tiến lên được. Còn nếu chúng ta "*nghịch thiên thì giả vong*" mà "*thuận thiên thì giả tòng*" phải hiểu câu đó để mà tiến.

"Lý thông lý vẫn giữ bền": Lý mà thông thì mới giữ bền được, còn lý mà giải không thông thì không bền. Cho nên tất cả hiện tại bây giờ thế gian đang trong cơn nhiễu động. Ai cũng xưng danh là Đấng Chí Tôn, bậc thầy, Tiên, Thánh... đủ thứ hết, xuống thế gian, nhưng mà đó là phần tiến hóa của họ. Còn chúng ta tu ở đây là phần tiến hóa của chúng ta. Chúng ta phải khai thông cái lý của chúng ta, ta giữ bền để tiến và hòa hợp với sự thanh cao ở bên trên. Chớ còn lý nào cũng thông, lý nào họ nói cũng hay nhưng mà chuyện hay của họ không phải của mình. Sự khai triển, sự thành công của người nào thì người đó được hưởng. Càn khôn vũ trụ có sự công bằng và luật Trời có sự công bằng hết thảy chứ không có thể người này chiếm đoạt người kia được.

"Tâm không mới rõ chơn nền diệu thâm": Tâm chúng ta lúc nào cũng giữ không, rồi chúng ta mới xét được cái nền diệu thâm ở bên trên.

"Hành trình khai triển do tâm": Nếu mà chúng ta muốn phát triển thì cái tâm chúng ta phải trụ. Trung tim bộ đầu chúng ta phải khai mở. Đó là cái chơn tâm, chớ còn dùng tâm phàm thì không được nữa.

"Tự hành quy tụ chơn tâm hợp hòa": Phải tự hành quy tụ chơn tâm hợp hòa, sự sáng suốt nó mới hợp hòa được ở bên trên.

"Nam Mô lục tự Di Đà": Chúng ta phải thường xuyên niệm hai mươi bốn trên hai mươi bốn, Nam Mô lục tự Di Đà.

"Thường xuyên niệm giải ý tà tiêu tan": Chúng ta thường xuyên niệm, thường niệm, vô biệt niệm là chúng ta đắc pháp.

"Minh tâm mở trí luận bàn": Chúng ta minh tâm, hiểu được trung tâm chơn giác của càn khôn vũ trụ, thì mở trí luận bàn. Lúc đó, chúng ta mới phân giải cho mọi người biết sự ô trược là thế nào, sự thanh cao là thế nào. Cho họ thấy rõ, mở con đường nhẹ và con đường nặng để tiến giải, rồi nhiên hậu mới giúp đỡ đời lẫn đạo tiến hóa được. Còn nếu chúng ta không minh tâm thì không bao giờ khai lý được.

"Vẹt màn ô trược mở đàng tiến tu": Chúng ta mở cái phàm ngã, không có nuôi dưỡng sự sân si động loạn của thế gian nữa thì vẹt màn ô trược mở đàng tiến tu. Lúc đó chúng ta mới tiến lên.

"Chẳng còn phàm ngã mê mù": Không còn dùng cái phàm ngã mê mù nữa.

"Chơn tâm khai triển an du đời đời": Lấy sự thanh thản nhẹ nhàng khai triển để an du đời đời mới tu được. Chúng ta nay tu pháp này, mai tu pháp kia cũng không được nữa. Pháp này là giải ra, giải tất cả những sự ô trược để đem lại sự sáng suốt, sẽ không bao giờ bị xâm nhập. Nhiều người không hiểu, tu pháp này rồi còn cầu xin đầu này, đầu kia, đầu nọ… ông này, ông kia, ông nọ thì tự nhiên nó phải nhập rồi. Chúng ta mở để tiến không có bị nhập.

Cho nên các bạn phải ý thức rõ, các bạn Soi Hồn là mở rõ ràng. Tập trung thần kinh nẻo hốc để mở trược. Đưa trược đi ra ngoài, lưu thanh điển. Các bạn làm Pháp Luân cũng vậy, đưa trược điển ra ngoài lỗ chân lông, đại tiện, tiểu tiện, đi ra hết để lưu cái thanh điển ở bên trong. Thiền Định là phải để cho nó phẳng lặng tất cả. Chơn pháp mà chúng ta đang hành đây là đem lại sức khỏe thứ nhứt, thứ nhì mới đi tới chỗ sáng suốt để suy xét mọi sự việc. Suy xét sự huyền diệu cả càn khôn vũ trụ. Tại sao có cái này? Tại sao có cái kia? Tại sao có cái nọ? Nhưng mà chúng ta phải giữ lề lối ba

pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, chúng ta mới minh xét được.

Tôi thường nói với các bạn cái xe đạp ta phát minh ra răng cọ với răng mà chạy đó thôi. Rồi tới xe hơi cũng răng cọ với răng mà chạy, rồi tới máy bay cũng vậy. Sự tiến hóa đi tới vô cùng. Các bạn thấy chưa? Phần hồn của chúng ta cũng vậy. Phần hồn chúng ta xuống thế gian đây đụng chạm với bản tánh tham, sân, si, hỉ, nộ là sự cọ xát mà thôi. Chúng ta tu đi lên thì điển trược ngộ điển thanh. Rồi sau sự cọ xát điển đó, thanh hòa thanh nó mới rút đi lên. Càng đi lên nữa, rồi cũng do sự cọ xát của thanh với thanh nó mới đi tới vô cùng vô tận thanh giác.

Cho nên, chúng ta bước vào điển giới, trụ tâm vào điển giới thì không còn sự mê tín nữa, mà chúng ta chỉ dùng một kỳ công để hóa giải đưa phần trược điển của chúng ta rời khỏi cái thể xác này. Không nên lưu ở trong cái thể xác này hoài, dìm chúng ta xuống sâu, gây sự động loạn và tăm tối cho chính mình. Nhiều khi, chúng ta lý luận nói này, nói kia, nhưng nói bất minh không hiểu mà cũng nói, nói càn nói bướng cũng có nữa. Các bạn tu rồi, thấy quá trình các bạn đã quá bướng, quá ngỗ nghịch, quá sai lầm. Rồi dùng ý bất chánh bầy biểu cho người này, người kia, người nọ rồi càng ngày càng sai. Sự sai đó đem tới động loạn, mà sự động loạn đó làm cho thần kinh suy yếu. Thần kinh suy yếu thì tự nhiên bị xâm nhập. Cho nên pháp phải làm đâu đó cho nó đúng, còn nếu không đúng thì không bao giờ các bạn phát triển được.

Bởi vậy, tu ở đây là phải ở trong sự thật hóa giải mới ngộ chơn lý được. Còn các bạn không ở trong sự thật không bao giờ ngộ được chơn lý. Chúng ta phải hành, phải thấy sự sai của chính mình. Phải hành đâu đó cho nó đúng, cho có trật tự. Nếu chúng ta không có thể hành mấy môn một lượt thì chúng ta hành từ môn một. Soi Hồn trước đi, một thời gian cho nó khỏe, đâu đó cho nó trụ tâm đàng hoàng rồi chúng ta làm Pháp Luân cũng được nữa. Một thời gian rồi nó khai thông, chúng ta tiến tới Thiền Định. Khi các bạn Soi Hồn, Pháp Luân thông rồi thì Thiền Định dễ dãi. Lúc nào chúng ta cũng có thể ngồi Thiền Định. Lúc đó phần điển nó xuất rồi. Mạch nhâm và mạch đốc khai thông thì chỉ rút đi lên thôi, đâu có lệ thuộc.

Còn các bạn tu chưa mở, mà muốn làm Cha, làm Phật này kia thì tự nhiên bên trên nó nhập. Bởi vì, thiêng liêng chờ sẵn một bên. Các bạn mà nghĩ bậy thì nó nhập trong bản thể làm cho các bạn chậm tiến. Các bạn phải tung ra để mà đi thì không có ai phá các bạn được hết. Các bạn cầu xin cho người ta sáp nhập vô trong bản thể các bạn thì các bạn phức tạp càng phức tạp thêm, rắc rối càng rắc rối thêm, làm sao tiến được? Cho nên tu phải minh mẫn, sáng suốt. Tôi là người đi trước, từ bước một tôi nghiên cứu, thành ra bây giờ tôi mới để lại cho các bạn thấy. Nếu tôi điên loạn, tôi đã điên từ lâu rồi, đâu phải ngày nay ngồi phân chơn lý cho các bạn nghe rõ ràng. Nhờ cái pháp này tôi tiến triển và thấy tôi thông minh. Tôi hiểu được việc này, việc kia, việc nọ thay vì trước kia tôi lu mờ không hiểu, cái gì cũng sợ sệt nhưng mà tôi học từ từ rồi tôi đi đến. Các bạn cũng vậy, chúng ta đồng loài người, chúng ta có tri giác sáng suốt, chúng ta phải thực hiện một kỳ công cho chính mình trước khi rời thể xác.

Cho nên các bạn thấy rõ chừng nào, nghiên cứu kỹ đừng có nôn. Một bước là đi tới. Người ta nói thiên cơ là thúc đẩy cho mình tu. Nhưng mà cái tu cũng phải do sức lực sẵn có của mình để tiến giải mới là đúng. Chúng ta không có xao lãng, cứ giữ bền bỉ để chúng ta tu. Bởi vì, nhiều người tại thế nguyện tu một thời gian rồi bỏ không tu. Tánh tình bất chơn, thâu thập ngoại cảnh rồi quên tất cả hành trình tiến hóa. Bề trên thấy người này hứa, thấy nó đi tới rồi đi thụt lùi, nên thương xót nhắc nhở chúng ta phải tu, phải hành trì, phải lập hạnh tu mới tiến bộ. Cái đó đâu phải kêu chúng ta tu một giây, một giờ mà thành Phật, thành Tiên. Chúng ta phải có một kỳ công.

Đời do ai tạo? Cũng là Đấng Tạo Hóa tạo. Đời là gì? Là bài học cho chúng ta tiến tới đạo, thấy không? Có đời mới có đạo, chớ không có đời lấy gì có đạo, tôi nói hoài! Các bạn thấy rõ được điểm đó, nên quan tâm tới điểm đó. Không nên thu thập bất cứ những cái gì bất chánh. Ai quyến rũ, ai nói gì, ai xuống thế, ai làm phép thần thông đi nữa cũng chẳng có giá trị. Bởi vì, sự thành công của họ đâu phải sự thành công của mình, thấy không? Cái ông ảo thuật gia, ông làm sự thành công của ông ảo thuật gia, chứ đâu phải của mình. Khen người ta hay rồi mình muốn bắt chước cái hay của người ta. Người ta học cũng khó khăn, người ta mánh lới mới biết được. Còn mình nhảy vô muốn biết liền sao được. Động loạn ở chỗ đó, thấy không?

Huống hồ gì chuyện thiêng liêng, sáng suốt thì phải dụng một kỳ công. Phải giữ một chơn tâm sáng suốt để hành trì mới đi tới, chớ không có nói ham muốn và cầu xin nữa. Cầu xin chừng nào thì sẽ bị chừng nấy, tôi đã nói trước rồi. Thời kỳ biến chuyển của quả địa cầu này, của càn khôn vũ trụ, thì có những xáo trộn tranh tối tranh sáng giữa con ma và Tiên Phật. Luôn luôn nhiều chuyện rắc rối xẩy ra trên quả địa cầu này.

Cho nên các bạn càng ngày càng nghe tin tức, càng thâu thập, rồi càng thấy nhiều chuyện kỳ cục điên loạn. Tại vì tâm họ không vững. Còn nếu chúng ta cứ giữ bình tâm, thì lúc nào chúng ta cũng có thể có cơ hội để dự tiến và có cơ hội để phân xét mọi sự việc xẩy ra thì chúng ta càng minh, càng có cơ hội học nhiều hơn. Còn nếu chúng ta không chịu minh xét mọi sự việc, mù quáng theo đuổi thì chúng ta sẽ bị động loạn, làm hại chơn tâm của chúng ta. Nặng trược phải xâm chiếm cơ tạng của chúng ta. Khi người ta chê các bạn, các bạn cứ vững tâm, đừng vì đó mà đau khổ. Đó là sự thành công của người thì người cứ hưởng đi. Còn sự thành công của tôi thì tôi phải đi tới. Nếu con người có thể trở nên một vị thiêng liêng sáng suốt thì một ngày kia tôi cũng sẽ trở nên một vị thiêng liêng sáng suốt, nhưng mà tôi dày công, tôi học hỏi, tôi tiến hóa, tôi xây dựng cho tôi.

Mình thấy ông võ sĩ đánh trên võ đài giỏi quá, mình muốn thành ông võ sĩ liền đâu có được. Ông phải khổ cực, học biết bao nhiêu. Ngày nay, ông mới đấm đá một cú nó mạnh như thế đó. Chúng ta chưa biết gì muốn nhảy ngang vô cái điểm thành công của người ta sao được. Cho nên, chúng ta phải hiểu và phải kiên trì ở chỗ đó. Học nhẫn trước rồi mới học từ bi sau. Các bạn được hỗ trợ hằng tuần, được lời nói của tôi nhắc nhở cho các bạn, đó là tôi không muốn các bạn đi sai lầm. Tâm các bạn muốn mau lắm. Người nào cũng muốn mau, nôn nóng, muốn này kia, nhưng mà không được đâu các bạn, phải từ từ đi tới. Đã nói rằng mỗi căn quả khác nhau. Có thanh có trược, mình phải xây dựng để tiến về cái chơn ngã thay vì phàm ngã ở bên trong thì lần lần phải tu tiến. Chúng ta phải kiên trì, tinh tấn như vậy. Thường xuyên tu luyện, thường xuyên niệm, thường niệm vô biệt niệm chúng ta mới thấy. Nội cái niệm Phật không mà các bạn cứ hứa hoài, nhưng mà niệm cũng không xong rồi hiếu kỳ, nghe điều này chấp, nghe điều kia chấp,

nghe điều nọ chấp. Tại sao vậy? Rốt cuộc mình cũng không làm được cái gì, làm bê trễ cho chính mình mà thôi. Các bạn hành trì tùy theo giai đoạn, từ giai đoạn một, giai đoạn hai, giai đoạn ba rồi các bạn sẽ đi tới. Tuần tự nhứt định phải đạt pháp và sáng suốt. Không nên làm cho các bạn tự gây sự bấn loạn cho chính mình, khổ thêm chứ không ích gì. Bởi vì, trong đời có đạo bạn à! Nếu trong đời không có đạo thì một giờ, phút, khắc, chém giết với nhau chết hết rồi. Ai cũng có đạo tâm, cũng có sự thương yêu, có sự kềm chế để cho phần hồn tiến.

Ông Trời sắp đặt có âm có dương, có nam có nữ, có vợ có chồng để kềm chế bản tánh hung hăng sẵn có của mọi người tại thế. Cho nên, cho nó dự nhiều khóa, biết chậm nhưng mà phải cho nó học, không cho học nó không tiến nổi. Tánh nó hung hăng cũng là chậm trễ nữa, cho nó điều hòa nó mới có cơ hội tiến hóa. Sự chứng đắc ở bên trên là chỉ chứng tâm mà thôi. Cho nên, cái tâm các bạn càng ngày càng sáng suốt thì được.

Còn nói nam nữ lấy vợ hay là lấy chồng, cái đó pháp lý không có cấm, nhưng mà do sự kiên tâm của hành giả. Nếu hành giả thấy rằng tôi không muốn lâm vào trong cái nghiệp đó có thể làm chậm trễ cho việc học của tôi thì tôi giữ, kềm chí và giữ phần đó. Tôi không tiến qua bên đó để động loạn, thì các bạn sẽ mở qua một giới khác. Các bạn không trả nghiệp này nhưng mà cái nghiệp kia các bạn cũng phải trả. Cũng như tôi bây giờ chẳng hạn, tôi không có sanh được đứa con nào, vậy chứ tôi hành pháp này tôi làm cái gì đây? Tôi cũng phải trả nợ đời. Những bạn tu của tôi, thương yêu tôi, kính trọng tôi cũng như người Cha, đó là tôi phải lo cho nó. Cho nên, trốn tránh đâu được sự quy định của càn khôn vũ trụ. Con càng đông thì càng lo cho chúng nó nhiều hơn, càng thương yêu chúng nó nhiều hơn thì mình thấy càng sáng suốt hơn.

Sau này các bạn cũng vậy. Nếu các bạn dùng một kỳ công tu để vượt qua những tai nạn, cũng như những nghiệp chướng thế gian, thì sau này các bạn cũng phải cứu độ những người kế tiếp. Luôn luôn ở trong hành trình dẫn giải để giúp đỡ mọi người. Chúng ta càng tu rồi càng thấy đó là một cái nghiệp, mà cái nghiệp đó trả bằng cách này hay là bằng cách khác cũng phải trả. Không có người nào trốn tránh cái nghiệp được. Nhiều người nói tôi xuống tóc vô chùa tu rồi tôi hết nghiệp. Đâu có, vẫn còn nghiệp đó bạn ơi! Bạn phải còn ăn, còn ngủ, còn bài tiết, còn ăn mặc, còn biết ấm, biết no

thì các bạn phải còn có nghiệp, không làm sao hết nghiệp được đâu. Nói để nghe cho hay, chớ sự thật là cái nghiệp các bạn phải trả.

Người tu cũng phải trả nghiệp, họ có cái nghiệp tu cho nên họ phải trả. Chúng ta đã vay cả càn khôn vũ trụ mà chúng ta không trả sao được. Phải trả! Luôn luôn phải thực hiện để trả chớ không bao giờ trốn tránh được sự công bằng của trời đất, không có một người nào trốn tránh được.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 28

Hành trình thực hiện hoài hoài
Sửa mình tự tiến đạt đài thanh quang
Tình thương cha mẹ phân ban
Con lo tịnh giải lại càng tinh vi.

Chẳng còn vọng động ước mong
Tu hành tinh tấn thiên tòng khai tâm
Huyền cơ siêu lý diệu thâm
Tham thiền nhập định quy thầm đến nơi.

Thực hành bình thản xét suy
Tiến vì dũng tiến chẳng ghi tánh đời
Luôn luôn thức giác hợp thời
Tình thương ban rải đời đời tiến thăng.

Tiến lên phải vượt nhiều tầng
Thấy không mà có mở phần cảm giao
Điển thanh điển giải nhiều mầu
Tâm thân tự đạt cao sâu tâm người.

Montreal, ngày 19-7-1980

"Hành trình thực hiện hoài hoài": Trong hành trình chúng ta phải thực hiện trong tuần tự, đi tới mãi mãi.
"Sửa mình tự tiến đạt đài thanh quang": Tự tiến rồi các bạn có khứ trược lưu thanh thì các bạn mới còn thanh. Thanh mới đi tới hòa thanh rồi nó mới sáng suốt, kêu bằng thanh quang.
"Tình thương cha mẹ phân ban": Luôn luôn cha mẹ ở thế gian cũng phân ban, mà Cha Trời Mẹ Đất cũng phân ban tình thương cho chúng ta.
"Con lo tịnh giải lại càng tinh vi": Chúng ta phải tinh tấn tu hành mới thấy sự tinh vi sáng suốt của chính mình. Phải bền tâm vững

chí thực hiện hoài hoài trong cuộc hành hương, từ đời lẫn đạo đều được khai thông. Chúng ta phải dầy công mới được.

"*Chẳng còn vọng động ước mong":* Không còn vọng động nữa, không có ước mong chuyện đời. Tôi có xe hơi, nhà lầu, mệt lắm bạn ơi! Nó làm cho đầu óc các bạn nặng. Để tùy cơ ứng biến phát triển, lo tu, lo học đó là các bạn sẽ có cái của triền miên không dùng hết đâu, đừng có lo đói lo khổ.

"*Tu hành tinh tấn thiên tòng khai tâm":* Chúng ta tu hành tinh tấn, chúng ta đi theo cái ý Trời để khai tâm chúng ta.

"*Huyền cơ siêu lý diệu thâm":* Huyền cơ của trời đất sắp đặt thì bí mật của thế gian, của trời đất là cái siêu lý diệu thâm để dẫn giải chúng ta. Nhiều người xảy ra công chuyện rồi mới biết. Trời ơi! Chính ông Trời đã làm hết rồi chớ tôi có làm gì được đâu. Các bạn bây giờ có vợ có chồng, rồi sanh con. Các bạn biết kế hoạch, nhưng mà các bạn có làm được đâu. Cũng là do Trời quy định cho các bạn sự sống hiện tại. Nhiều người thức giác dòm lại một bầy con sau này làm sao? Lo lắm nhưng mà lo đâu có được, rốt cuộc rồi các bạn cũng nói Trời cho tôi mới có, chớ không tôi cũng chẳng có cái này. Cái đó mới là đúng. Khi chúng ta hiểu những gì trời đất sắp đặt, chúng ta chỉ tinh tấn lo tu thôi.

Cái gì cũng có cha mẹ lo, có trời đất lo. Luật của tạo hóa mình không nắm được mà mình lo. Chỉ có Thượng Đế mới nắm được luật tạo hóa thì Ngài đã lo cho mình rồi, mình đâu có lo được nữa, mình chỉ lo tu thôi.

"*Tham thiền nhập định quy thầm đến nơi":* Chúng ta tham thiền tu, nhập định rồi chúng ta mới quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng. Lúc đó, chúng ta mới đến nơi được. Tu là phải sửa chữa, chứ không phải tu để cầu xin. Nếu cầu xin sẽ gây thêm sự phức tạp cho nội tâm, khó tầm chơn lý.

"*Thực hành bình thản xét suy":* Chúng ta thực hành rồi, đâu đó có trật tự rồi, bình thản chúng ta xét suy.

"*Tiến vì dũng tiến chẳng ghi tánh đời":* Chúng ta dùng thanh điển để tiến mãi, tiến mãi. Nhờ cái dũng để đi tới dù cho thấy suy sụp, khổ, khảo đảo nhưng mà chúng ta giữ cái dũng để đạt thanh. Không có ghi tánh đời. Tánh đời phải hơn thua, phải suy tính. Còn đây, chúng ta nghĩ về cái thanh, dũng tiến để đạt thanh.

"Luôn luôn thức giác hợp thời": Lúc nào mình cũng thức giác hợp thời. Mình biết vừa nói vừa nghe thì mình hiểu cái sáng suốt của mình ở bên trong phân định đến đâu rồi, nó hợp thời. Còn nếu các bạn không lui về sáng suốt của các bạn, các bạn sẽ bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh. Phải dũng tiến rồi chẳng ghi tánh đời. Luôn luôn thức giác hợp thời, thấy sự sai lầm của mình, trở về với mình để tu sửa.

Khi mình thấy ông đó làm phép thần thông hay quá, là chuyện của ông. Chuyện của tôi chưa có, tôi phải lui về lo tu phần tôi, rồi một ngày kia tôi sẽ đạt được thần thông y như ông kia. Không có gì đâu mà phải đáng ngại. Nhiều người thấy vậy quỳ lạy, sợ đủ thứ hết đâu có tiến được.

"Tình thương ban rải đời đời tiến thăng": Trời đất đã sắp sẵn cho các bạn rồi, trong cuộc hành hương từ kiếp này tới kiếp kia, kiếp nọ. Các bạn cứ dày công đi tới, đi tới... đi tới mãi sẽ tiến hóa. Mà các bạn không chịu đi tới và ỷ lại thấy cái hay đó và muốn nhờ cái hay đó giúp đỡ thì các bạn sẽ bị gạt. Các bạn đi coi những ảo thuật gia này kia kia nọ, các bạn tưởng ảo thuật gia hay lắm sao. Ảo thuật gia cũng phải lo đói, cũng sợ chết, cũng nhiều chuyện giải quyết không được. Họ hay trong lúc đó là mánh lới tay chân lẹ thôi chớ thiệt ra không phải, duy chỉ có sự sáng suốt thôi! Tất cả những tài cán gì ở thế gian này không sáng suốt là đều bỏ, giục hết thảy. Cho nên, chúng ta tu là đi về sự sáng suốt, giữ lấy sự sáng suốt thì chúng ta không bao giờ bị kẹt. Thần, Tiên, Thánh xuống thế gian xưng danh gì thây kệ, là sự thành công của Ngài. Còn sự thành công của tôi khác, tôi phải lo.

Tu thì phải đi lên mới đúng. Nếu càng tu càng lệ thuộc thì không bao giờ tiến. Hóa giải là chơn pháp, cô động bất minh là lệ thuộc ý tà. Chúng ta không minh, thì chúng ta không nên cô đọng. Tôi không minh, tôi nên xa. Cái gì tôi hiểu thì tôi học, còn không hiểu thì thôi. Ở bên trên không có chấp chúng ta và không buộc chúng ta học. Chính chúng ta ràng buộc chúng ta mà thôi!

"Tiến lên phải vượt nhiều tầng": Khi chúng ta tiến lên từ hạ thừa, trung thừa, thượng thừa trong bản thể các bạn. Từ lỗ rốn sắp xuống đó là hạ thừa, hư cảnh. Từ con tim sắp lên là trung giới. Từ bộ đầu đi lên mới hòa cảm với hư không, thì mỗi tầng chúng ta phải vượt qua. Cho nên phải dày công, phải kiên trì mới có. Các bạn không có kiên trì thiền đạt làm sao đạt được. Dùng lý luận đâu có giúp các bạn được, nhưng mà hành trì đó là quan trọng.

"Thấy không mà có mở phần cảm giao": Tôi tu như vậy chắc được gì? Sau này chắc tôi làm ma làm quỷ, nhưng không đâu! Không bao giờ bị cái đó đâu các bạn đừng sợ. Các bạn chịu kềm chế tham thiền rồi lúc đó nó khác.

"*Điển thanh điển giải nhiều mầu":* Điển các bạn thanh rồi, các bạn hiểu tất cả nhiều mầu. Tất cả những chuyện gì linh động của thế gian thì các bạn rõ hết.

"*Tâm thân tự đạt cao sâu tâm người":* Cái tâm mình thành rồi đạt, hiểu tâm ý của muôn loài vạn vật mới tiến được. Quy hồn quy vía thì phải tiến giải không ngừng. Càng tu thì càng làm việc nhiều hơn, thực hiện tình thương và đạo đức, phân giải rõ rệt, thực hành đến mức nào hay mức nấy. Chúng ta luôn luôn tùy theo khả năng sẵn có mà thực hành, chớ đừng có nói rằng anh A tu nhiều giờ, anh B tu ít giờ. Khả năng tôi có bấy nhiêu đó thì tôi tu bấy nhiêu đó thôi. Đâu có buộc tôi giống người kia được bởi vì trình độ tôi đi từ từ. Ở thế gian mắt, mũi, tai, miệng, phân ra anh hai, anh ba, anh tư nhưng mà anh nào cũng khác nhau. Mỗi người một trình độ khác nhau làm sao đi chung một lối được. Cho nên phải từ từ tiến hóa, không nên chê ai nhưng chỉ sửa mình để tiến hóa mà thôi.

Còn những phần bị nhập, đó là tham lam động loạn thôi chứ chẳng có gì hết. Không nên tham lam động loạn thì không bao giờ bị những chuyện đó. Tham lam động loạn! Tu mà còn muốn tu hơn người ta, rồi muốn ông Trời nhập xác, muốn ông Phật nhập xác. Đó là tự hại lấy mình mà thôi! Nhưng mà cái tánh tham lam của nó phải cho nó học, học một thời gian rồi nó hoảng, bữa sau nó không dám nữa, nó thức giác lần lần. Đó cũng là bài học của chính nó mà thôi chứ không có gì hết. Người mà bị nhập xác, đó cũng là bài học thôi.

Còn chúng ta đây, bất cứ tôn giáo nào, bất cứ thiêng liêng nào xuống chúng ta đón nhận về chơn lý. Chúng ta nghe về chơn lý, sự thật vậy thôi để chúng ta tu, chớ không phải chúng ta nghe mà mê tín, bởi vì chúng ta đã có cái pháp kêu bằng hóa giải. Cái phần nào nó vô cái máy này mà Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định đánh văng ra là không bao giờ còn lưu được nữa. Cái đó không thích hợp với nó. Cái phần mà thích hợp thì lâng lâng sáng suốt đi lên nhẹ nhàng không bị kẹt. Cho nên chúng ta tu là sáng suốt chớ không phải tu mà mê muội.

Tu mà còn mê muội tu làm gì nữa, mất công gây thêm tai hại. Chúng ta tu phải sáng suốt. Thực hành phải tinh tấn. Pháp nào cho nó rõ rệt cái pháp đó để cho nó mở tâm mở trí mới đi lên được. Còn nếu tu mà không mở tâm mở trí làm sao đi lên. Tu mà thiếu sáng suốt thì tu cái gì? Chúng ta quy về sự sáng suốt sẵn có của chúng ta, mới kêu bằng tu. Tu mà không quy y về sáng suốt, tu làm gì? Cho nên càng ngày các bạn càng thấy thanh tịnh. Càng thanh tịnh, các bạn càng thấy sáng suốt. Sau này đạt được sự sáng suốt rồi các bạn mới thấy chung quy chỉ có thực hành thôi. Tôi nói đây rồi, tôi cũng không phải là vĩnh viễn ở thế gian. Một ngày kia tôi chết đi rồi, các bạn thấy vạn giáo quy nguyên, chỉ có thực hành mới tiến tới, còn không thực hành không bao giờ tiến tới, chắc chắn nó như vậy.

Các bạn không lập hạnh thì không có hạnh mà công phu các bạn không thực hành thì không đạt pháp, chắc chắn như vậy. Chúng ta tu, lần lần... sửa tâm, sửa tánh làm cho mình hiền diệu đi. Rồi từ cái hiền diệu, hiền hòa đó, nó đi tới sự thông suốt ở sau này. Chúng ta tu phải ý thức rõ rệt. Tu không nên lầm tưởng mà gây sự tăm tối cho chính mình rồi hoang mang suốt cả một cuộc đời, suốt cả một hành trình tu tịnh, chỉ tạo sự bất chánh mà thôi, không nên nghĩ điều đó! Cho nên phải thực hành, phải trở về sáng suốt. Tôi nhắc nhiều lần sự sáng suốt ở bên trong mới hòa hợp với hào quang của Thượng Đế, còn sự sáng suốt ở bên trong mất đi là con người mất hẳn tâm linh. Rồi các bạn nói cái gì là tâm linh? Các bạn đi nói đạo cho một người mất tâm linh, nó không bao giờ nghe. Mà chính nó đề nghị cho các bạn biết rằng các bạn không hiểu gì, nó mới là hiểu. Mất tâm linh bởi vì nó giữ, nó củng cố một phần một góc thôi, nó không biết hòa cảm với ai hết. Còn chúng ta tu đây là hòa với tất cả và học nơi tất cả. Sự sáng suốt nhiều hơn và mức tiến của các bạn lại mở rộng hơn.

Tại sao lại cho các bạn hòa với tất cả và học nơi tất cả? Vì các bạn có pháp. Bạn hòa rồi các bạn về các bạn lọc, các bạn Soi Hồn, các bạn làm Pháp Luân, các bạn Thiền Định là các bạn lọc những cái nào mà nó không chơn chánh, nó trược thì phải giải ra ngoài. Còn cái chơn chánh, thích hợp nó mới lưu và phát triển. Chúng ta nhờ cái đó, chúng ta mới hòa với tất cả và học nơi tất cả. Còn những phần khác người ta không dám. Bởi vì người ta tu, người ta giữ cái mức đó thôi chứ người ta không dám hòa với tất cả, sợ bị lôi cuốn.

Còn đàng này, chúng ta có pháp, chúng ta không sợ, mà chúng ta càng ngày càng học được nhiều, bài vở nhiều mà không ngán. Không sợ là tiến bộ hơn.

Rồi đi tới "*Nhất Lý Thông Vạn Lý Minh*". Khi mà các bạn thấy phức tạp về rất nhiều với bạn mà các bạn giải quyết được thì "*Nhất Lý Thông Vạn Lý Minh*". Rồi trụ tâm trong thanh điển, lúc đó các bạn thấy sung sướng dễ dãi. Ai nói gì các bạn phân tách liền đâu có bị kẹt nữa. Còn chưa trụ tâm thấy kẹt, thấy hoang mang, mà trụ tâm rồi có cái gì đâu. Các bạn cứ lấy không làm đích, nghĩ tới trung tâm bộ đầu, thanh lọc sự việc đó rồi phân giải ra. Mình thấy rõ rồi, té ra lời nói của tôi cũng không chắc chắn gì, cũng là giả tạm mà thôi. Nhưng mà sự sáng suốt của tôi là chánh, sự sáng suốt của tôi là đời đời, sự sáng suốt của tôi là bất diệt.

Biết được sự sáng suốt mới biết được phần hồn. Tất cả những sự cử động của tay, chân, miệng, mắt, mũi, tai cuối cùng cũng là xét đoán phân xử do sự sáng suốt mà thôi. Bây giờ các bạn vun bồi được sự sáng suốt đó thì phần hồn các bạn hòa cảm với thiêng liêng rất dễ dãi không có bị kẹt và các bạn có thể nhận định cái này chơn hay tà rõ ràng. Nếu chơn đâu có xâm chiếm cơ thể người ta làm gì. Tà không có chỗ ở mới nương dựa trong cơ thể người ta, chớ còn chơn đâu có nương dựa cơ thể người ta làm gì, thấy rõ chưa? Nếu các bạn đủ quyền năng thì các bạn có thể đứng trên không trung biểu diễn đi, đâu cần gì nhập xác người ta làm gì. Sự sáng suốt vô cùng của mọi người đều có, cho nên không có lệ thuộc. Không nên lệ thuộc, lệ thuộc là đau khổ.

Chúng ta phải nhìn nhận có Đấng Tạo Hóa mới có chúng ta. Mà nhìn nhận trong nguyên lý, trong chơn lý có sự thật như vậy, để chúng ta tiến và chúng ta hòa đồng. Chớ đâu có phải là chúng ta cầu cạnh rồi kêu Đấng Tạo Hóa chun vô bụng tôi để làm việc gì trong đó? Hại thêm thôi! Đấng Tạo Hóa đâu có thì giờ rảnh mà tới chúng ta. Ngài chỉ phân chơn lý cho chúng ta hiểu, rồi chúng ta tự tu tự tiến thôi chớ đâu đem cái chuyện tai hại tới cho chúng ta. Chính chúng ta tạo ra sự tai hại cho chính mình.

Các bạn đã hiểu trong sanh có tử, trong tử có sanh. Trong có nó biến thành không, trong không nó biến thành có, thì các bạn hiểu đó là sự sáng suốt. Có sáng suốt mới hiểu cái có nó có cái không, ở trong cái không nó có cái có. Trong cái tựu nó có cái tan, mà trong

cái tan nó có cái tựu. Lấy gì để hiểu cái tựu, cái tan? Phải lấy sự sáng suốt. Sáng suốt là hào quang vô cùng tận chiếu diệu để minh, để hiểu, để xét, thấy rõ chỗ đó chưa? Là phần sáng suốt mà thôi. Cho nên, tất cả toàn thân các bạn gồ ghề như vậy, tôi chỉ xét một điểm của bạn mà thôi. Bề trên cũng xét một điểm sáng suốt là điểm linh quang của bạn mà thôi. Chớ còn thể xác của bạn bây giờ có diêu động, có đánh võ, có lu bù, có xưng ta đây cũng thây kệ, chúng tôi không can thiệp. Nhưng mà một thời gian rồi các bạn sẽ tiêu, cái đó không có trường tồn. Sự sáng suốt mới là trường tồn. Có sáng suốt mới minh tâm kiến tánh, nếu không có sáng suốt không bao giờ minh tâm kiến tánh.

Từ từ rồi các bạn sẽ hiểu, có nhiều người nghe, nghe vậy nhưng mà chưa hiểu. Cũng phải có sự thực hành mới hiểu được, không có thực hành làm sao hiểu. Có nhiều người tu bao nhiêu năm nay cũng chưa có hiểu gì. Lần lần, họ ý thức té ra mình phí công vô ích. Chỉ có một điểm linh quang là sáng suốt của mình, mà mình không chịu vun bồi xây dựng thì mình kẹt trong sự động loạn của sự chấp mê mà thôi. Chấp cái này, mê cái kia, chấp cái nọ làm cho mình động loạn khó tiến. Cho nên các bạn tu đi, rồi một ngày kia các bạn sẽ hiểu. Mà tôi nhắc cho kỹ cái phần nào nó muốn xâm nhập, mình xả nó, mình đừng có tu nữa, đừng nghĩ tới nó, chỉ lo niệm Phật cũng là đủ rồi. Nó áp đảo mình, mình xả. Mình chỉ lo niệm Phật, thì nó phải đi. Nó lợi dụng không được thì nó phải đi thôi.

Ở đời cũng vậy, đạo cũng vậy, cái nào mà nó lợi dụng được thì nó xâm chiếm, nó giành cái uy thế, mà nó lợi dụng không được thì thôi chứ nó không làm gì mình được. Chúng ta phải sáng suốt ở chỗ đó. Rốt cuộc phải quy về phần hồn làm chủ thôi, chớ chẳng còn cái gì hết. Phần hồn là hoàn toàn trách nhiệm cả càn khôn vũ trụ chớ không phải đơn giản như các bạn suy nghĩ đâu. Đừng có bóp nhỏ chúng ta rồi lệ thuộc đủ các giới. Phải sửa mình để hòa đồng mới tiến được. Không nên lệ thuộc nữa. Hiểu không?

Cho nên, chúng ta phải hết sức tinh tấn để tìm hiểu lấy hành động của mình và thấy sự sai trái, nhận xét tăm tối của chính mình. Chúng ta hành cho nó tịnh, rồi thanh tịnh chúng ta xét. Các bạn hành nửa đêm hay là buổi sáng, rồi sau cơn thiền các bạn nảy ra những ý nghĩ rất hay, sáng suốt nhưng mà chưa tuyệt đối, cũng chưa vô cùng tận. Chúng ta không cho đó là đúng, chúng ta cho đó là sai thì mới có cơ hội tiến mãi tiến hoài được. Nếu chúng ta cho

đó là đúng thì không bao giờ tiến được, cho đó là sai chúng ta mới sửa được. Không bị lường gạt. Người đời, cái óc con người eo hẹp nhưng mà gạt con người. Nhiều người lường gạt tinh vi, huống hồ gì một vị thiêng liêng, nó gạt mình còn tinh vi hơn nữa. Nó sắp đặt rất thật, rất chơn nhưng mà rốt cuộc là nó lợi dụng để củng cố cho nó. Hướng về nó rồi một ngày nào đó nó lợi dụng rồi nó phá hoại tâm can của chúng ta. Tới cái ngày sa đọa nó mới thức, bởi vì nó cũng chưa thức. Nó chưa thức giác nó mới lợi dụng.

Các bạn thấy ở thế gian này có tôn giáo nào chỉ cho các bạn một lần một, rồi các bạn tự làm chủ đâu? Luôn luôn người ta bắt các bạn phải lệ thuộc họ. Còn cái này không! Các bạn là chủ thì các bạn mới giải nghiệp được, còn nếu các bạn không biết trụ trì, tự chủ và tự sửa, làm sao các bạn có cơ hội giải nghiệp. Tự tu tự tiến mới là cơ hội giải nghiệp, mà gương lành để lại cho chúng ta là Đấng Đức Thích Ca Mô Ni rõ ràng. Chư Phật tu cũng tự tu tự giải nghiệp, chớ đâu có lệ thuộc bởi cái gì đâu. Rồi đâm ra đặt ông Phật này, ông Phật kia rốt cuộc rồi đâu làm được việc gì? Chính mình đây sửa mình để tiến tới sáng suốt, không chịu sửa chỉ lo đọc cái chuyện kia rồi thâu thập. Đâu có thâu thập cái chuyện gì sáng suốt cho các bạn đâu?

Có nhiều người tu cả mười năm mà chẳng biết câu kinh là cái gì. Hỏi chứ sự sáng suốt của chúng ta ở đâu? Chúng ta bỏ sự sáng suốt sẵn có của chúng ta thì chúng ta trở về đâu? Tăm tối. Tăm tối rồi trở về gì? Điên cuồng, động loạn. Mỗi chút mỗi động, mỗi chút mỗi buồn bực, không phát triển rồi khổ thêm mà thôi. Suốt cả một cuộc đời đau khổ không có tiến hóa nổi. Mang tiếng tu mà thiếu tu là ở chỗ đó. Cho nên các bạn phải dũng lên để tự tu, tự hành, tự tiến mới là đắc pháp.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 29

Ngộ nhận thiêng liêng bị phỉnh hoài
Tu không chơn chánh chuyển thành sai
Từ đời qua đạo không sao giác
Ngộ pháp thực hành được dịp may.

Dịp may tự sửa đêm ngày
Tiến trong đà tiến đổi thay thế tình
Vun bồi sáng suốt tâm linh
Bình tâm đón nhận chơn tình Trời ban
Hào quang sáng suốt phán quang
Mở màn tâm đạo chuyển sang hợp thời
Minh tâm phân xét lý lời
Chánh tà khai diễn tại đời tạm sanh
Chuyên tâm luyện đạo thực hành
Giúp cho nhơn loại chơn thành giúp nhau
Chẳng còn suy tính càu nhàu
Của Trời chung hưởng dồi trau sửa mình
Tâm an thanh nhẹ đẹp xinh
Minh tình chơn giác tâm linh hợp hòa
Tiến lên hóa giải gần xa
Thuận hòa đời đạo phân qua thế tình
Thực hành càng rõ càng minh
Chính ta phải sửa nối tình Trời ban
Chẳng còn lý luận hoang mang
Mở đàng tự tiến khai đàng tự đi
Lý thời giao cảm nhớ ghi
Thực thi chánh pháp tâm thì thanh an.

Montreal, ngày 26-7-1980

"Ngộ nhận thiêng liêng bị phỉnh hoài": Người tu không chịu sửa mình, cứ nghe đầu này hay, đầu kia hay, đầu nọ hay rốt cuộc mình là người bị phỉnh trước hết. Con ma cũng có thể nói chuyện ông Phật, con quỷ cũng có thể nói chuyện Chúa. Nếu mình không sáng suốt, không biết nắm được pháp môn tự sửa để tiến thì luôn luôn mình bị phỉnh.

Nghe cơ nào cũng hay, chuyện nào giáng cũng hay, chuyện nào cũng đúng, nhưng mà thực chất của nó ở tần số đó hay là không? Chưa mở huệ làm sao thấy được? Cho nên, ở đời ta đặt ra phải tu sửa để phát huệ, cho thấy rõ mỗi tầng lớp để tiến hóa. Cái thấy quan trọng nhất là thấy mình, mình hiểu mình càng nhiều càng tốt. Mục đích tu là mình hiểu mình sẽ hiểu tất cả. Người phàm, tánh nóng muốn mau được học thêm ba chữ thì coi này, coi kia rồi nói chuyện lý siêu. Chỗ này gom một chút, chỗ kia gom một chút rồi tạo ra lý. Nói thấy, chứ thiệt ra căn bản chưa có hành sự, chưa thấy rõ, chưa phát huệ, chưa có nhận xét được nguyên lai sẵn có của chính mình thành ra càng dễ lầm hơn nữa, càng dễ kẹt hơn nữa!

Thấy mình tu hoài mà sao lại thua vị thiêng liêng giáng trần xuống nói hay như thế đó. Nhưng nó là con ma con quỷ mình không biết, mình thiếu huệ, thiếu sáng suốt bị lầm bởi chỗ đó. Cho nên chúng ta là con người bằng xương bằng thịt phải thực hành để khai triển trí tuệ. Như pháp của chúng ta đây, càng ngày các bạn càng thực hiện càng đánh đổ sự mê tín. Càng đánh đổ được sự mê tín càng mang lại sự sáng suốt cho chính mình. Không còn sự mê tín nữa, sửa mình để tiến.

Các phương pháp, các động tác đều là khứ trược lưu thanh. Giữ phần thanh để vun bồi sự sáng suốt và để thấy rõ sự sai trái của chính mình. Quở phạt mình, sửa mình thay vì hành trách người khác thì phương pháp tu đây nó rõ rệt như ban ngày. Thực hành để tiến chứ không phải ỷ lại, nhờ nhập xác, nhờ hộ độ, nhờ cả Chúa nhập xác, nhờ Thượng Đế nhập xác, nhờ Phật nhập xác. Cái đó là điên cuồng đâu phải tu. Còn tu, chúng ta phải phát triển để đi tới. Đặt vấn đề xuất hồn để tiến tới. Ngoài thể xác này chúng ta còn có hồn thì chúng ta phải đi đến nơi, giáng thế học hỏi trong chu trình tiến hóa. Phải tận nhân lực, tri thiên mạng. Sửa hết tất cả những cơ cấu sai trái của mình mới hòa hợp được thiên không mà tiến tới.

"Tu không chơn chánh chuyển thành sai": Tu không chơn chánh, lấy lý này, lý nọ vá víu vô, nói thét rồi chuyển thành sai. Không chịu thực hành để xét những cái gì sẵn có của chính mình rồi đâm ra mê tín. Đầu này nói hay, đầu kia nói hay, rốt cuộc mình chưa hay. Tại sao mình có cơ hội sửa cho mình sáng suốt để hiểu mình, tại sao không sửa, lại đâm ra mê tín?

"Từ đời qua đạo không sao giác": Từ đời qua đạo, nếu mà tu như vậy không bao giờ giác nổi. Ở đời học cho hết chữ nghĩa rồi tu đi nữa cũng không đến. Tu kiểu lừng khừng đó làm sao mà giác được.

"Ngộ pháp thực hành được dịp may": Ngộ được pháp lý, chúng ta hiện tại tu trong thực hành thì chúng ta mới được dịp may để tiến hóa. Các bạn không chịu thực hành thì không bao giờ các bạn quên bạn. Mà các bạn không quên bạn thì các bạn nhớ bạn. Nhớ bạn là nhớ xác thịt. Còn tham sống sợ chết, tham sanh úy tử, đâm ra sợ đầu này, đầu kia, đầu nọ rồi nghe đầu này, đầu kia, đầu nọ xin nhập xác để hộ độ cho chúng ta tiến. Cái đó là sai! Còn chúng ta tu, thực chất chúng ta, nguyên căn chúng ta có hồn có vía. Chúng ta trở về hồn vía để đi lên, sáng suốt, tự hành tự giải để tiến tới. Thành ra chúng ta có cái pháp thực hành.

Cái pháp chúng ta tự kiểm soát hằng đêm, hằng ngày, hằng giờ, hằng phút sự tiến triển của chính mình, cho nên phải hành. Chúng ta còn ngu muội càng hành nhiều hơn, càng giải tỏa nhiều hơn để đi tới sự sáng suốt.

"Dịp may tự sửa đêm ngày": Chúng ta có dịp may tự sửa đêm ngày. Cái hành luyện này là sửa. Đêm hành sửa đêm, mà ngày hành sửa ngày.

"Tiến trong đà tiến đổi thay thế tình": Chúng ta tiến hóa mãi mãi thì đổi thay thế tình. Không còn ôm cái tâm trạng yếu hèn nữa, nhưng mà trở về sự tự chủ sáng suốt đi lên.

"Vun bồi sáng suốt tâm linh": Chúng ta vun bồi sáng suốt tâm linh, vun bồi sự sáng suốt của chúng ta và tâm linh chúng ta càng ngày càng tiến triển.

"Bình tâm đón nhận chơn tình Trời ban": Lúc đó, chúng ta an nhiên thấy rõ Đấng Tạo Hóa, Thượng Đế ban bố cho chúng ta từ giờ phút khắc, chúng ta đón nhận một cách thanh nhẹ. Vậy chỉ có hồn mới thấu đáo được, dùng phàm tâm làm sao thấu đáo. Cho nên, phải thực hành để đi tới, để đón nhận tình thương của Thượng Đế ân ban.

"Hào quang sáng suốt phán quang": Hào quang vô cùng tận từ hư không đại định sáng suốt phán quang xuống thế gian để dìu độ chúng ta tiến tới.

"Mở màn tâm đạo chuyển sang hợp thời": Để cho chúng ta được mở màn tâm đạo của chúng ta. Tâm đạo là quân bình, chúng ta có thực hành chúng ta mới đạt được sự quân bình, chuyển sang hợp thời để chúng ta tiến hóa tới kịp thời sáng suốt của cơ trời đã quy định.

"Minh tâm phân xét lý lời": Chúng ta minh tâm rồi chúng ta mới phân xét lý lời. Phân ra, xét cái lý lời mà chúng ta đã và đang tu, phát triển, xuất ngôn. Tự xét lại thấy cái lý lời chúng ta chính đáng hay là không. Nếu mà các bạn chưa quân bình thì mở miệng ra nói bậy nói bạ. Quân bình rồi thì đi tới bi trí dũng tiến hóa. Cái âm thinh, lời nói của các bạn cũng thay đổi luôn, mà nói nhiều và mở miệng là nói. Điển phát xuất là khai triển, xuất ngôn chứ không phải dựa vào câu kinh nào, dựa vào sự thành công của người nào hết. Sự phát triển của chính tôi, sự sáng suốt của tôi nhận định như vậy, rốt cuộc cũng quy nhứt. Nó được hợp nhứt mà tiến hóa.

"Chánh tà khai diễn tại đời tạm sanh": Chuyện chánh và chuyện tà khai diễn tại thế gian này là cõi tạm sanh. Luôn luôn lẫn lộn chánh tà mới có cơ hội học. Chúng ta học, lấy cái gì học? Vì thấy bên ngoài diễn biến như vậy, chúng ta sửa mình mới đón nhận cái hay cái dở. Rồi chúng ta vun bồi sự sáng suốt sẵn có của chúng ta mới tiến được. Còn nếu không có thực hành, không có khai dọn nội tâm làm sao thấy được.

"Chuyên tâm luyện đạo thực hành": Chúng ta phải dùng cái chơn tâm để luyện, thực hành để ảnh hưởng người khác.

"Giúp cho nhân loại chơn thành giúp nhau": Giúp người này, ảnh hưởng người kia. Hồi trước kia mình dốt nát không hiểu về đạo, không hiểu về cơ trời. Bây giờ, mình có thể sáng suốt nhận định rõ ràng, quyết định mọi việc gì đúng theo việc đó. Lúc đó mọi người theo dõi chúng ta và học nơi chúng ta thì mới trở nên một người chơn chánh. Mà người chơn chánh mới giúp đỡ cho người tiến hóa chơn chánh được. Còn nếu các bạn không tạo ra việc tốt để ảnh hưởng người khác thì làm sao mà người ta giúp nhau với sự chơn thành được.

"Chẳng còn suy tính càu nhàu": Không suy tính chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ lôi thôi nữa.

"Của Trời chung hưởng dồi trau sửa mình": Mình thấy tất cả đều là của Trời hóa hóa sanh sanh. Khi các bạn rõ rồi thì tất cả đều do Trời sắp đặt. Lúc đó, chúng ta chỉ có dồi trau để ý thức sự ngu xuẩn, sự trược ô của chúng ta và chúng ta thực hành. Mỗi đêm các bạn làm Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, đó là trau dồi sửa mình để tiến tới. Từ cái trược đi tới cái thanh, phải trau dồi không?

"Tâm an thanh nhẹ đẹp xinh": Tâm các bạn an, thanh nhẹ, đó kêu bằng sự đẹp xinh, không phải thoa phấn thoa son là đẹp đâu. Con người sáng suốt mới là người đẹp. Các bạn thấy định luật sanh, lão, bệnh, tử có rõ ràng. Thì sự bằng da bằng thịt của các bạn còn chỗ đẹp hay là không? Không còn nữa, chỉ còn điển mà thôi, điển mới kêu bằng đời đời trau dồi sửa đổi tiến hóa, đẹp xinh không ngừng. Đó là phần điển linh của phần hồn, còn chuyện thể xác không bao giờ có sự đẹp. Nó phải già, nó phải chết, đâu còn cái đẹp ở bề ngoài nữa, nhưng mà phần thanh điển là quan trọng.

"Minh tình chơn giác tâm linh hợp hòa": Chúng ta hiểu sự chơn giác là cái gì. Cái đứng đắn và chính mình phải hiểu mình, đó mới kêu bằng chơn giác. Lúc đó, tâm linh hợp hòa, tất cả vạn linh đều có trung tâm chơn giác của nó. Trung tâm chơn giác đó là đời đời bất diệt. Nếu các bạn tu tới đó, các bạn đâu có phân giai cấp, đâu có chia cách, kẻ cao người thấp đâu. Ai cũng có trung tâm tiến hóa của họ.

Cho nên, mình phải có sự kính nể lẫn nhau, thương yêu lẫn nhau, xây dựng lẫn nhau vì mình đã thức giác rồi. Cái cơ cấu của mình cũng không khác gì cơ cấu của người khác. Nếu mà họ không bỏ phế thì họ cũng như chúng ta hay là hơn chúng ta nữa kia. Chúng ta không phân giai cấp, mà chúng ta chỉ biết sửa mình để tiến. Chúng ta không có tán thưởng cái gì của người khác và đem vô chà đạp chúng ta. Chúng ta chỉ phát triển vô cùng tận cái sẵn có của chúng ta, để ý thức được những thành quả của thiên hạ chung quanh chúng ta, thì chúng ta mới tiến hóa được.

"Tiến lên hóa giải gần xa": Mình tiến lên, hồn xuất ra khỏi bản thể rồi hóa giải gần xa, biết chuyện trong ta và ở ngoài ta.

"Thuận hòa đời đạo phân qua thế tình": Lúc đó thuận hòa đời lẫn đạo mới phân qua thế tình, phân qua cái trường học tại thế này. Tất cả sự việc ở thế gian, những gay go, đau khổ làm cho tôi cực

nhọc, làm cho tôi đủ thứ. Đó là những bài học xứng đáng để dẫn tiến phần hồn của chính tôi. Nếu mà tôi chịu tu thì tôi thấy rõ rồi. Lúc đó, tôi mới cảm ơn Thượng đế, tôi cảm ơn những bài học Người đã cho tôi. Nhờ sự đau khổ đó ngày nay tôi mới đi tới thành công sáng suốt cho tôi và tôi sẽ giữ đó để tiến hoài hoài.

"Thực hành càng rõ càng minh": Thực hành rồi các bạn càng rõ càng minh, càng hiểu nhiều hơn.

"Chính ta phải sửa nối tình Trời ban": Chúng ta phải sửa, sửa cái luồng điển trung tâm bộ đầu để nối thừa tiếp thanh điển ở bên trên ban xuống chúng ta. Hai cái thừa tiếp, nó rút, chúng ta mới đi lên được.

"Chẳng còn lý luận hoang mang": Không còn suy nghĩ hoang mang, chỉ sửa mình là quan trọng, thực hành hằng luyện hằng đêm.

"Mở đàng tự tiến khai đàng tự đi": Chúng ta mở đàng tự tiến, khai đàng tự đi. Chúng ta phải mở ra mới tiến, chứ không ai đi làm lao động trong bản thể của các bạn trừ bạn. Bạn mới có thể lao động cho các bạn để mở thần kinh, nẻo hốc, để đưa trược đi ra khỏi bản thể và dọn những đường thanh thản để tiến hóa.

"Lý thời giao cảm nhớ ghi": Cái lý thì chúng ta thấy, lỗ tai nghe, mắt thấy, mũi ngửi, miệng cười phối hợp thành một cái lý. Cái nào chơn thì tụ, cái nào tà thì văng. Chúng ta nhớ phần giao cảm sáng suốt mà thôi.

"Thực thi chánh pháp tâm thì thanh an": Chúng ta thực thi chánh pháp là chính mình phải sửa mình mới là chánh pháp. Lúc đó, tâm chúng ta thanh nhẹ và an nhàn. Nếu chúng ta thực thi mà còn nghi kỵ đầu này, đầu kia, đầu nọ. Người ta nói ráng đi đi vô cùng tận, đường xa xăm. Ban đầu thích lắm nhào vô đi, nhưng mà đi tới nửa chừng nói chu cha! Đi chừng nào tới, tôi tu được không? Cái đó kêu là chuyện yếu hèn. Cứ việc đi! Bởi vì mình đã đi một khúc đường được, tại sao mình không chịu đi nữa? Cứ đi mãi, đi mãi. Con đường của mình là phải đi mới có tiến hóa, ngừng là thoái bộ, ngừng là tăm tối. Phải đi mới có sáng suốt.

Rồi chúng ta thực hành, còn không thực hành muốn đắc đạo làm sao được? Không có cái vụ đó, phải hành, phải tu, phải luyện mới rõ pháp. Nhiều người cứ lo ăn với lo ngủ, lo chuyện sung sướng. Không chịu giày xéo mình, không chịu đặt mình vô trong điểm khổ để sau này đạt cái sướng hoàn toàn ở tương lai. Cứ vun bồi sự sung

sướng vật chất, rồi gây cái khổ cho nội tâm. Làm cho phần thiêng liêng tối tăm, ràng buộc bởi ngoại cảnh, ràng buộc bởi vật chất làm cho các bạn chậm tiến ngu si thêm.

Cho nên, khi chúng ta ý thức được rồi, thì chúng ta phải giữ cái chơn chánh. Cái thanh quang chơn chánh đó là phần của chúng ta phải chịu trách nhiệm với thiêng liêng, với bề trên và phải tự tu, tự giải, tự tiến mới được. Còn nếu không, không ai giúp các bạn được. Bây giờ, các bạn thấy đang khổ, vì vợ vì con, vì chồng vì con. Ai vô chia sớt cho bạn, rốt cuộc cũng phải tự bạn làm lấy thôi. Ai chun vô gánh giùm cho các bạn được.

Đã nói cái nghiệp của bạn thì bạn phải tự giải. Bây giờ, muốn giải nghiệp thì bạn phải hành. Bạn không hành thì ai giải nghiệp cho bạn? Giải không được nghiệp thì làm sao bạn có sáng suốt mà ngồi đó lý luận. Rồi phê bình ông Phật, phê bình ông Trời, phê bình ma quỷ đủ thứ. Rốt cuộc, mình loại gì không hiểu, rồi xưng danh tu nữa. Tôi tu chùa này, tôi tu miễu kia bao nhiêu năm. Rốt cuộc được cái gì? Các bạn dạy người ta tu cả đống, cả thiên, rồi các bạn chưa biết các bạn là ai, tại sao? Tiến bằng cách nào? Sẽ về đâu? Không biết! Đâu có phát huệ nổi. Nếu mình không lo cho mình làm sao phát huệ? Không phát huệ mà xưng danh là bị tà xâm rồi, đâu có còn chơn lý nữa!

Chúng ta phải tu để phát huệ, hiểu rõ, khiêm tốn, ôn tồn, học hỏi để tiến hóa và thương yêu mọi người. Thấy rõ nguyên căn của mọi người trong sự sáng suốt, không có người nào thua người nào hết. Người nào cũng có sự sáng suốt sẵn có của họ mà họ quên, họ bỏ sót sự sáng suốt của họ mà thôi! Bây giờ, họ chịu trở về sự sáng suốt đó thì họ cũng đồng đẳng với mình. Cho nên, tâm tư người tu đạt pháp luôn luôn xử sự trong bình đẳng thương yêu. Nhưng đời hay tạo kêu thầy, kêu này, kêu kia, kêu nọ mà họ cũng nương theo để nói chuyện đời cho đỡ thôi. Chứ kỳ thật trong tâm họ không có sự phân chia giai cấp. Những người tu chơn chánh không bao giờ chịu phân chia giai cấp bởi vì đã thực hiện thương yêu rồi đâu còn giai cấp nữa. Nếu mà Thượng Đế phân chia giai cấp thì đâu còn ban hào quang cho chúng ta hằng ngày. Chúng ta sống hiện tại đây nhờ cái gì? Nhờ thanh quang điển lành bố hóa cả càn khôn vũ trụ dẫn tiến tâm linh chúng ta trong chu trình tiến hóa trọn cả một cuộc hành hương. Từ kiếp này tới kiếp kia, kiếp nọ đều ân cần dìu tiến, giúp đỡ và xây dựng chúng ta, không bao giờ ngưng.

Tại sao mình không chịu thực hành, mình còn ỷ lại, mình còn cầu xin? Mong vị này nhập, vị kia nhập. Như những người buôn bán thì luôn luôn nói chu cha! Ông tà nhập vô tôi để giúp cho tôi buôn bán làm ăn khá, ông tà cho tôi được thăng chức, ông tà làm cho tôi được khá. Xin đầu này cái bùa, xin đầu kia cái bùa là rước tà nhập thân mà không hay. Tự tạo lấy sự phức tạp, sau khi đã có một chút đỉnh của tại thế gian. Giúp được có của nhưng mà không hiểu cái của đó là cái nghiệp, thấy chưa? Chứ nhiều người cúng nhiều, lo nhiều, cầu nguyện nhiều, cuối cùng tiền của có đó nhưng mà không xài được. Không xài được rồi thế nào? Gây bệnh hoạn, rồi đau khổ. Đâu có biết đạo, đâu có mở tâm linh, thành ra thiên đàng mở rộng cửa không biết đi lên, rồi đâm đầu tranh giành với nhau để xuống địa ngục mà thôi. Khổ như thế đó!

Khi chúng ta ý thức được cái đường lối rõ rệt như vậy, phải sửa mình. Không nên cầu xin nữa, hành triển bất cứ giá nào, phát triển để đi tới. Bởi vì, chúng ta biết rồi sanh, lão, bệnh, tử, nhất định bài học này chúng ta phải học. Có ai tránh được cái chết không? Tránh được bệnh không? Cho nên chúng ta chấp nhận, nhưng mà ý chí của chúng ta luôn luôn vun bồi trong sáng suốt, trong chu trình tiến hóa không chịu ngưng, chúng ta mới đạt được sự sáng suốt. Còn nếu các bạn cứ ngưng mãi, rồi nhờ đỡ nghe đầu này, nghe đầu kia, nghe đầu nọ là tự tạo sự hư mà thôi. Không bao giờ các bạn tiến. Cho nên, bây giờ các bạn đã có cơ hội được thấy rõ những người truyền pháp tự hành, tự tiến để cho mình thấy thực hành từ li từ tí từ đời qua đạo khổ sở hao phí bao nhiêu thì giờ. Người cũng cố gắng học để tiến chứ không so đo, không dám lười biếng thì mình làm thế nào? Mình cũng phải thực thi như vậy mới được. Nếu các bạn không thực thi như vậy, làm sao được cái ảnh hưởng tốt, phải không?

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 29

Mẹ thương nhắn nhủ hằng ngày
Con thương gom tụ cao dày quả công
Tự con tiến tới khai thông
Khai vòng tiến hóa đổi vòng giả tâm.

Thế gian chuyển hóa thành cầu
Đạo đời hai ngã trong mầu nhiệm khai
Thấy không vẫn có có hoài
Mỗi kỳ mỗi khác phân hai đạo đời.

Tu hành rời xác mới tinh
Hồn giam trong xác khó minh Cha Trời
Hằng ngày chuyển điển sáng ngời
Giúp cho các giới về nơi an toàn.

Đạo thời ở giới huyền linh
Hé cho nhân loại hiểu mình là ai
Con Trời thật sự chẳng sai
Trụ tâm sửa tiến tiến hoài không ngưng.

Montreal, ngày 26-7-1980

"Mẹ thương nhắn nhủ hằng ngày": Mẹ Tình Thương luôn luôn nhắn nhủ chúng ta.
"Con thương gom tụ cao dày quả công": Con thương mẹ thì con phải gom tụ sự cao dày công quả của con.
"Tự con tiến tới khai thông": Phải tự mình đi tới mới khai thông được.
"Khai vòng tiến hóa đổi vòng giả tâm": Chúng ta mới tránh sự giả tâm sẵn có của chúng ta. Bày biểu lễ nghĩa là giả hết không có thật. Chúng ta phải trở về sáng suốt mới là chân chính. Sự sai lầm thì ai cũng có cả, nhưng phải tự thức giác và tự sửa thì mới sáng suốt, nếu buông xuôi thì càng ngày sẽ càng lún sâu. Chúng ta không

chịu sửa thì không bao giờ tiến hóa, chỉ tạo sự kẹt cho chính mình mà thôi. Nhìn nhận chúng ta sai thì chúng ta mới sửa, mới tiến được.

"*Thế gian chuyển hóa thành cầu":* Cái luồng điển ở thế gian cũng như cái giáp cầu giữa đời và đạo.

"Đạo đời hai ngã trong mầu nhiệm khai": Trong sự mầu nhiệm trưởng thành của phần hồn mà để khai triển, cho nên mười tuổi khác, hai mươi tuổi khác, ba mươi tuổi khác, bốn mươi tuổi, năm mươi tuổi, sáu mươi tuổi, bảy mươi tuổi khác. Khi họ nghe, họ thức giác mau hay là chậm cũng do cái nhịp cầu tiến hóa nội tâm của họ.

"*Thấy không vẫn có có hoài":* Thấy không nhưng mà nó có, cứ tiến triển hoài trong nội tâm của họ.

"*Mỗi kỳ mỗi khác phân hai đạo đời":* Mỗi kỳ mỗi khác phân đạo ra đạo, đời ra đời. Nhưng mà mỗi kỳ tiến hóa mỗi khác, mỗi kỳ văn minh mỗi khác. Cũng chung một chân lý, nhưng mà tùy theo trình độ tiến hóa của nhân sanh, tùy theo trình độ tiến hóa của vật chất. Căn cứ vào đó phân lý để ta ý thức, đụng chạm để cho chúng ta hiểu sự sai lầm của chính mình.

Trong cái có nó có cái không, mà trong cái không nó lại có cái có. Sự chứng minh đòi hỏi liên tục, nhưng chỉ có tâm linh sáng suốt mới xác nhận được sự thật của giới hư không đại định. Còn nếu tâm linh không có làm sao hiểu được. Nhiều người nghe nói về đạo, nghe hai ba câu nó đứng dậy nó bỏ đi. Đạo cái gì, đi uống bia sướng hơn. Nó chưa hiểu chân lý, nó chưa có tâm linh, nó đâu cần thiết khai triển tâm linh. Nếu nó có tâm linh rồi, nghe qua âm thinh của người tu về chánh pháp thì phải lắng tai nghe. Chính đường đó là đường của nó phải đi mà chính nó đã và đang đi. Khi nó hiểu, phân định, rồi nó tu, càng ngày càng vun bồi. Nó mới hiểu hư không đại định là chánh, mà thể xác thế gian là tạm. Càng ngày càng tiến triển nó mới thấy, hồn xuất ra mới hiểu.

"*Tu hành rời xác mới tinh":* Chúng ta rời khỏi thể xác, chúng ta mới tinh vi xét rõ sự sai lầm của chính mình.

"*Hồn giam trong xác khó minh Cha Trời":* Hồn mình còn bị giam trong cái xác không có hiểu Cha Trời là ai, không hiểu Đấng Tạo Hóa là ai, không hiểu Chúa là ai?

"Hằng ngày chuyển điển sáng ngời": Chúng ta thấy ngày nào cũng sáng suốt để độ cho chúng ta được vui tươi.
"Giúp cho các giới về nơi an toàn": Chúng ta có sáng suốt để phần hồn dựa nương mà trở về chỗ an toàn đại định. Người phàm đâu có hiểu, họ không có tâm linh làm sao họ hiểu. Họ khổ họ than khổ, mà vui họ lại theo vui. Rốt cuộc, rồi đói họ than đói mà không biết bài học dẫn giải cho phần hồn họ tiến hóa. Họ không hiểu. Cho họ có sự đau khổ để họ tiến, cho họ có sự vui để họ thấy sự động loạn của chính họ mà đi trở về trung dung tự sửa.
Sự hiếu hòa của tâm linh sáng suốt mới rõ sự quân bình của trời đất. Sửa mình mới rõ thực chất của chính mình. Nếu mà chúng ta không sửa, thì đâu thấy chúng ta là người hữu dụng. Mà không tu, không tiến triển lên làm sao thấy trời đất đang làm việc như nhau, quân bình, tương đồng đời cũng như đạo. Quân bình rõ ràng! Khi mà chúng ta thấy đời cũng như đạo rồi, chúng ta ổn định tu, sung sướng! Tất cả là do bên trên tạo, rồi ở dưới trụ hóa thanh tiến đi lên thì rất dễ tu. Nếu chúng ta không thực hành tu thì làm sao chúng ta thấy điểm đó. Chúng ta thực hành tu, chúng ta thấy sự quân bình giữa đời và đạo rõ ràng. Sự nhẹ và nặng phải quân bình mới thành quả địa cầu, thành vũ trụ, thành càn khôn tiến hóa đi lên.
"Đạo thời ở giới huyền linh": Cái đạo là ở huyền linh, ở bên trên, mắt phàm không thấy. Sự quân bình đó, khi nó sáng suốt mới thấy rõ sự quân bình, đó là nó ở huyền linh rồi.
"Hé cho nhân loại hiểu mình là ai": Chúng ta sống hằng ngày đây trong định luật của sanh, lão, bệnh, tử, mới hé mở cho chúng ta thấy ở đây học tạm rồi đi trở về. Đi mà không biết đi đâu, chắc chắn là phải chết rồi đi đâu không biết. Sanh, lão, bệnh, tử là hé mở để cho chúng ta hiểu, hiểu mình là ai đến đây một thời gian rồi đi, chứ không có ai vĩnh cửu ở tại thế.
"Con Trời thật sự chẳng sai": Con của Ngài, con của Thượng Đế rõ ràng.
"Trụ tâm sửa tiến tiến hoài không ngưng": Khi chúng ta trụ tâm rồi, chúng ta thức giác chỉ có tiến. Cửa Trời mở rộng, chúng ta cứ đi lên, tiến hoài không ngưng, cứ đi lên mới có sáng suốt. Càn khôn vũ trụ làm việc không ngừng, mới có sự sáng suốt thanh nhẹ cho chúng ta được hưởng ở ngày nay.

Mọi sự sắp đặt của Đấng Tạo Hóa rất tinh vi, dìu tiến vạn linh. Độ cho tự nó hiểu lấy sự sáng suốt vô cùng của chính nó. Thật là một kỳ công của Thượng Đế. Độ cho mọi tâm linh từ yếu hèn nhỏ hơn hột cát mới thành tụ, rồi từ từ, từ từ, từ từ, lớn lớn, lớn rộng rồi di chuyển cho nó từ côn trùng vạn vật, rồi di chuyển thành cây cỏ. Di chuyển lần lần tiến hóa tới sự tươi đẹp. Kết tập vạn linh mới thành ra con người.

Chủ trương của con người có gì? Có một điểm linh quang sáng suốt điều khiển tất cả cơ tạng. Tâm tư chỉ có một điểm linh quang sáng suốt đã và đang điều khiển mà thôi. Nếu chúng ta tu, ta vun bồi điểm đó. Chúng ta tu ở đây nói là Mô Ni Châu, đó là điểm sáng suốt. Điểm sáng suốt đó có rồi thì chúng ta đi tới đâu, chúng ta hiểu tới đó, minh tất cả mọi sự việc rồi mới sửa mình tiến hóa. Chúng ta chung quy chỉ vun bồi cái điểm linh quang đó, nó mới hòa hợp với Đại Linh Quang bên trên. Lúc đó nó mới làm sáng tỏ mọi sự việc.

Cho nên, mỗi người phải dày công tự thực hành để khai triển, không nên ỷ lại những luồng điển thiêng liêng. Luồng điển thiêng liêng nhập vô thể xác chúng ta đó là sự sáng suốt của phần thiêng liêng đó mà thôi. Còn nếu chúng ta muốn sáng suốt, chúng ta phải thực hành, vun bồi để đền ơn những sự sáng suốt đã ban bố cho chúng ta mới là đúng. Chung quy, các bạn cũng phải tự hành tự tiến chứ đâu có ỷ lại được. Học tới lớp cao rồi thì mình phải tự hành, tự triển đâu có ỷ lại nhờ người ta làm giùm việc này, việc kia, việc nọ nữa. Hồi mình mới bắt đầu vào học thì hỏi đông hỏi tây. Chớ học quen rồi thì mình tự làm, tự tiến cũng như ai vậy thôi. Đâu còn nhờ đỡ vận động mánh lới nữa. Không sử dụng những sự đó. Nhờ đỡ mánh lới rốt cuộc mình đâu có xài được, thấy không? Chuyện cần thiết là chuyện sáng suốt linh quang của phần hồn, phải tu, phải học để đạt tới sự sáng suốt.

Các bạn thấy, tu mà nhờ người ta tu giùm làm sao tu được. Tôi phải đóng cho ông thùng dầu rồi ông tụng kinh cho tôi. Đâu có được, vụ đó không được. Tôi phải sửa. Nếu được, ông Thích Ca đã làm rồi. Ông Thích Ca ngày xưa thiếu gì dầu, thiếu gì tiền, nhang đèn ông chở cả triệu tấn ông cũng chở nổi để ông tu cho dễ thành, nhưng mà không được. Ngài xét rồi, không được thì Ngài mới tự tu, tự tiến. Bây giờ, chúng ta cũng phải tự tu, tự tiến. Những kinh kệ để

lại cho các bạn thấy rõ ràng là phải tự tu, tự tiến. Giáo dục con người phải tự hành mới có phát triển.
Ở thế gian, các bạn học tới chức bác sĩ đi nữa, các bạn thấy khổ cực chưa? Học biết bao nhiêu văn tự, lý lịch người này, lý lịch người kia, lý lịch người nọ. Rốt cuộc hiểu tới tâm trạng quy nguyên về trong cái tiểu thiên địa, thần kinh nẻo hốc, rồi các bạn mới ra hành sự kiếm hai bữa cơm. Đó là hay rồi, học giỏi rồi, đậu bằng cấp cao rồi nhưng mà chưa biết mình là ai? Vẫn còn đau khổ, vẫn còn buồn tủi, vẫn còn yếu hèn chưa giải tỏa được sự sáng suốt sẵn có vô cùng của mình. Các bạn thấy không? Sự dày công của các bạn ở đời mà như vậy đó. Còn đạo nếu các bạn không chịu tu thì rốt cuộc đâu vun bồi được tâm linh của chính bạn. Rồi tâm linh đó sẽ dựa vào đâu? Dựa trong sự ỷ lại khả năng của đời, lần lần lún bại rồi mất luôn.
Cho nên, trong lúc các bạn còn đi học ở trường kỳ này tôi thi được ra bác sĩ, tôi sẽ cứu độ chúng sanh, giúp đỡ mọi người. Nhưng mà khi đi làm rồi, chỉ biết tiền, của cải, lấy địa vị, cho mình là cao hơn hết. Nhưng các bạn thấy không? Các bạn là người đi trị bệnh, người y sĩ nhưng rốt cuộc cũng phải mang cái bệnh cancer trước khi ra đi. Ông bác sĩ cẩn thận lắm, cẩn thận đủ điều nhưng rốt cuộc cũng phải thọ một cái bệnh để ông đi. Định luật sanh, lão, bệnh, tử ông phải học. Không bao giờ ông dứt khoát nói ta đây là đủ rồi, ta là khoa học, ta là giỏi hơn hết, nhưng rốt cuộc rồi cũng phải bị. Cái định luật thiên nhiên của Trời đã quy định số mạng của ngài, ngài phải học mới tiến được. Nếu còn xưng ta đây, thì sẽ còn học nhiều nữa, sẽ còn đau khổ, sẽ đưa tới học vô sở dụng. Lúc đó, các bạn mới ăn năn, mới biết tu, mới biết sửa mình.
Công chuyện của ông Trời nhiều đầy dẫy tại thế gian chẳng có ai chịu làm. Phải làm! Khi các bạn tu sáng suốt, tâm linh biết phần hồn, biết nhiệm vụ của chúng sanh tại thế thì phải làm cho mọi người. Khi chúng ta hiểu được rồi, trong sanh có tử, trong tử có sanh, trong chết có sống, trong sống có chết thì chúng ta học dũng tiến để giúp người. Không còn e lệ trốn núp trong sự ô trược của của cải, gây chậm tiến cho tâm linh. Thành ra, đạo đức chúng ta đã học từ trong trường và trong trí óc sẵn có của chúng ta tiêu tan không còn giá trị. Cho nên, người tu quan trọng là phải tu bổ sửa chữa tâm tư của chính mình để hiểu mình là ai, ở đâu đến đây, rồi sẽ về đâu? Thực chất của chúng ta là thế nào? Các bạn học được

rồi, có cơ hội học hành nhiều rồi, thì biết được thực chất của chính mình là vô cùng tận.

Hồi mình học lớp ba, mình thấy không nổi, rồi lên lớp tư cũng thấy không nổi, rồi lớp năm, lớp nhất thi đậu, tú tài cũng thấy mình không nổi, rồi mình học bác sĩ cũng nổi, thấy không? Lần lần nó đi tới. Tâm linh chúng ta cũng vậy, vô cùng tận. Chúng ta đâu có biết trước chúng ta có tâm linh, mà ngày nay chúng ta học thông minh hơn người, thi đỗ đạt rồi chúng ta thấy có tâm linh chứ. Thằng khùng đâu thi nổi. Tôi là người có tâm linh, tôi là người có sáng suốt. Tại sao tôi không vun bồi sự sáng suốt tới vô cùng tận để học hỏi tiến hóa. Tôi hòa đồng với mọi người, tôi đem khả năng sẵn có ảnh hưởng mọi người. Để mọi người được tốt lên, được thương yêu, được hiểu rõ hơn, được minh bạch hơn, được khôn ngoan hơn. Hỏi việc làm của các bạn có hoang phí không? Việc làm của các bạn có thâu hẹp lại không? Chỉ có nới rộng thôi mà danh thơm đời đời. Của cải các bạn xài đâu có hết, mà lo đi mua chuộc cái chức vị yếu hèn tại thế, rồi tranh giành gây ra sự đổ vỡ đau khổ mà thôi.

Cho nên, chúng ta có thiên tánh. Chúng ta phải hành thiên sự, phải lo tu để đạt tới sự sáng suốt. Các bạn ngồi đây toàn là người học giả, người khôn ngoan, không phải là người ngu muội. Đã vấp phải những sự đau khổ, đau thương, rồi làm cho mọi người đau thương, đau khổ vì bạn cũng đã làm rồi. Các bạn ở chỗ eo hẹp nhất của trần gian, tính từ li từ tí để giành giựt ngôi vị. Các bạn cũng đã làm rồi, thấy không? Các bạn cũng đã từng bị thiên hạ gạt vì các bạn tưởng đâu các bạn khôn hơn người ta, nhưng mà có người khôn hơn các bạn, thấy rõ chưa? Cũng đã bị gạt rồi, bây giờ chúng ta tu, chúng ta không nên gạt chúng ta nữa.

Trong cái pháp thực hành này là phải thực hành cho đúng đường, đúng lối đi tới. Không nên gạt chúng ta nữa, không nên ỷ lại. ỷ lại là tự gạt lấy mình mà thôi. Chúng ta phải sửa mình để đi tới. Bởi vì, cái gì cũng không ngoài sự thực tế, hành để phát triển, hành để hiểu mình, hành để dìu tiến mọi nơi mọi giới. Đó mới là thực hiện đạo đức, thực hiện tình thương. Nếu các bạn không khai thác các bạn, không bao giờ các bạn hiểu sự đau khổ của đối phương đâu. Các bạn chỉ lợi dụng tình thế để sống tạm, rồi yên vui trong của cải, tự cô lập lấy mình mà thôi!

Cho nên, càng tu thì chúng ta càng thấy giá trị, càng rõ thực chất của chúng ta. Chúng ta cần phải ảnh hưởng nhiều người để cho họ thấy thực chất của họ. Khối thế gian này đều là khối mạnh của Thượng Đế, một khối đời đời của chư Phật, chư Tiên tạo lập thành một mảnh đất quân bình, thương yêu, sáng suốt, xây dựng, khai thác vô cùng những sự sáng suốt sẵn có của chúng ta. Chớ còn càng ngày càng lụn bại, càng học hết sách, hết vở rồi khép ngồi một góc đó làm cái gì? Không lý tôi học rồi tôi khùng sao? Không! Không được làm cái điều đó. Phải sửa mình để ảnh hưởng người khác, hòa đồng với các giới, càng học thêm nữa. Hòa với các giới và học nơi các giới mới là một người học giả và người có chí. Nếu chúng ta sợ, cứ khép mình trong chỗ eo hẹp, không dám hòa đồng với mọi người làm sao tiến triển được. Làm sao thực hiện tình thương và đạo đức được.

Nếu các bạn được mọi người thương, thì các bạn đâu có lo gì đói khổ nữa. Đi đâu cũng nụ cười đón rước các bạn, cũng tình thương đưa các bạn tiến tới sự xây dựng. Làm sao các bạn còn có sự thiếu thốn nữa. Nếu các bạn là một người nhà giàu tại thế thì các bạn sẽ là một người thiếu thốn. Tại sao người nhà giàu sẽ là người thiếu thốn? Các bạn để của cải nhiều, người ta biết có ngày nó ăn cướp thì không còn xu nào. Các bạn phải sợ, sợ cái ngày mất của. Đó là các bạn là người thiếu thốn và yếu hèn. Nếu các bạn thấy rằng tâm linh sáng suốt là của cải đời đời thì các bạn không bao giờ bị lâm vào cảnh đó.

Tự đi, trong không mà có đó các bạn. Các bạn thấy nó không nhưng mà có. Hồi trước, các bạn đi học đâu có gì, liếm lép ba miếng rồi cũng đi tới trường học, khổ nhưng mà ngày nay các bạn cũng thành tựu, thành danh được rồi. Cũng do cái khổ bạn mới chịu khó học. Trong cái không này bạn chịu hành tới thì càng đi tới càng nhanh hơn, càng tiến. Rốt cuộc, bạn cũng có địa vị vậy, cũng có sáng suốt vậy, cũng có tâm linh vậy. Người ta nói người ta là Phật thì bạn cũng là Phật, người ta nói người ta là Thượng Đế thì bạn cũng là Thượng Đế. Vì ý chí các bạn không ngừng, ý chí của các bạn luôn luôn tiến tới không bao giờ thụt lùi. Đứng trong cái trí năng phát triển của sự học hành mà các bạn đã đem ra một phần nào để học ở đời, thử chơi thôi. Còn về tâm linh, phần hồn của bạn còn siêu diệu hơn, còn sáng suốt hơn, còn tinh vi hơn. Đâu có đơn giản như các bạn suy nghĩ. Đâu có lấy đồng tiền đổi chác cái trí tâm của các bạn

được. Tâm linh các bạn là vô cùng, mà đồng tiền đâu phải có giá trị tương đồng với tâm linh của các bạn. Cho nên, không có một cái gì đè bẹp các bạn, ngoài bạn tự giam lấy bạn mà thôi.
Hôm nay, chúng ta được gần với nhau, phải nghiên cứu thực chất của chúng ta. Cố gắng hành thiền để sớm đạt được tâm linh sáng suốt, hòa đồng với mọi người và thực hiện những chương trình tình thương và đạo đức. Thượng Đế đã thương chúng ta và có đạo đức hỗ trợ cho chúng ta có sự sống ngày nay thì chúng ta phải thực hiện điều đó cho rõ rệt, ảnh hưởng lẫn nhau trước khi chúng ta rời khỏi thể xác tại thế. Là một niềm vui, một nụ cười vĩnh cửu lưu lại tại thế trước khi chúng ta xa lìa thể xác. Các bạn thấy các bạn làm điều cao quý hay là yếu hèn? Tôi thiết tưởng năm nay tôi cũng năm mươi mấy tuổi rồi, chuyện cướp giựt đủ thứ tôi cũng đã nghe, đã thấy và đã dự. Bây giờ, rốt cuộc cũng phải sửa mình mà thôi, chẳng làm gì hơn hết, suốt cả cuộc đời còn lại chỉ sửa mình và ảnh hưởng mọi người, thực hiện tình thương và đạo đức.

Cảm ơn các bạn.

Phụ Ái 30

Thực triển phân hành chơn đạo pháp
Trí phân đời đạo tâm giao tiến
Trược thanh thanh trược cùng chung giác
Thế cảnh đảo điên tự tạo phiền.

Tạo phiền chơn lý bất minh
Tự mình giam hãm tâm linh bất hòa
Càng ngày càng kẹt càng xa
Chẳng hòa chẳng tiến chẳng tha thiết đời
Tự mình xa bỏ Cha Trời
Chẳng còn linh cảm tạo nơi ôn tồn
Sống trong kích động dập dồn
Khổ tâm khổ trí vía hồn bất minh
Tu rồi mới rõ chơn tình
Chính mình bỏ phế bất minh vía hồn
Càng tu càng sửa ôn tồn
Biết cha biết mẹ trí khôn hợp hòa
Chẳng còn vọng động ta bà
Sửa mình giải tỏa thân hòa ngoại thân
Xét mình mới rõ lý chơn
Chơn tâm bộc phát quy hườn chơn như
Chẳng còn lỡ khóc lỡ cười
Một đường thẳng tiến đạt nơi ôn hòa
Sửa mình mới rõ phân qua
Trong ta có sẵn tình cha đạo đời
Tu rồi chẳng muốn xa rời
Quy về nguồn cội đời đời yên vui.

Montreal, ngày 2-8-1980

"Thực triển phân hành chơn đạo pháp": Nếu chúng ta tu thì mới thực triển được, phân hành được sự chơn chánh của đạo pháp.

"Trí phân đời đạo tâm giao tiến": Trí chúng ta phân ra đời và đạo thì cái tâm mới giao tiến, càng ngày càng nới rộng, không bị kẹt nữa.

"Trược thanh thanh trược cùng chung giác": Trong giờ phút đó, trược cũng như thanh đồng tiến. Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, đồng tiến. Hiểu biết phận sự để hợp tác trong chu trình tiến hóa của cuộc hành hương hiện tại. Trược có giá trị của trược, thanh có giá trị của thanh, chung giác mới tiến được, còn nếu trược thanh xa cách cũng không tiến được. Âm dương không hòa hợp cũng không tiến. Cho nên thanh cũng có sự tiến của thanh, trược cũng có sự tiến của trược. Tại thế nhiều cảnh đảo điên, nhiều cảnh lộn xộn, bực tức, mà trong đó trược nó có thanh. Mỗi phần đều có lý do của nó trong chu trình tiến hóa.

"Thế cảnh đảo điên tự tạo phiền": Ở thế gian trong cảnh đảo điên tự tạo phiền. Người mà đảo điên thì quẩn trí rồi, không xét bề trên, cũng không hiểu lấy nó, vọng động ta bà làm cho nó phiền muộn. Bất cứ sự việc gì không dứt khoát làm sao tiến được. Cho nên, chúng ta tu rồi chúng ta sẽ thấy. Con người không tu ở trong cái thế cảnh đảo điên chỉ tạo phiền mà thôi. Chính nó ngăn cách vì nó không hiểu nó. Nó không rõ nó. Nó không biết nguyên căn nguồn cội thì chỉ tạo cảnh đảo điên và tạo sự phiền muộn cho nội tâm mà thôi. Vì thế, những người đã bị trong tình cảnh đảo điên đó mới đi tới sự khao khát. Trong khao khát đó nó mới tìm kiếm chỉ có đạo pháp mới có thể giải tỏa nỗi phiền muộn của nội tâm. Ngoài đạo pháp chẳng có một phương pháp nào có thể an giải nó được.

Âm nhạc ư? Tiền bạc ư? Địa vị ư? Cũng không bao giờ dứt khoát được sự phiền muộn của nội tâm, vì tâm trí con người đảo điên rồi. Giao phó một cộng tác gì tốt, nó cũng làm hư. Mà đưa sự sáng suốt đến thì nó không chấp nhận vì nó không có hòa hợp đi lên làm sao nó tiến được. Cho nên cần phải thực triển, phải thực hành rồi mới thấy rõ. Còn nếu không, chúng ta chỉ là con người càng ngày càng tăm tối, càng chậm lụt.

"Tạo phiền chơn lý bất minh": Chân lý bất minh tạo ra sự phiền muộn của nội tâm. Trách đầu này, trách đầu kia, trách đầu nọ thì chân lý làm sao minh được, sự thật làm sao thấy. Vì bản tánh, vì

phàm ngã mà đem lại sự tăm tối. Biện hộ lấy cho mình mà không hiểu chân lý đời đời bất diệt đang dìu tiến tất cả chơn linh tại thế.

"Tự mình giam hãm tâm linh bất hòa": Đảo điên rồi tự mình giam hãm, tâm linh bất hòa. Đâu còn tâm linh nữa, mà nghe đạo pháp. Cứ biện ra những lý do sẵn có của chính mình, không rõ rằng cái phần suy xét đó rất nông cạn, rất chậm tiến, thiếu sáng suốt.

"Càng ngày càng kẹt càng xa": Càng làm cho mình thoái bộ mà không hay, không tiến được, càng ngày càng kẹt.

"Chẳng hòa chẳng tiến chẳng tha thiết đời": Không hòa với ai được hết, không tiến được. Nhiều khi nó cũng ghét đời luôn. Chính nó đang sống nhờ đời nhưng mà nó cũng ghét, tại vì sao? Tại vì nó đảo điên, nó không còn tâm linh nữa.

"Tự mình xa bỏ Cha Trời": Nhiều người nói tới Cha Trời, họ đâu có biết Cha Trời là ai. Họ ghét! Tu gì mà đi kiếm ông Trời, tu thì phải kiếm ông Phật, tại sao kiếm ông Trời. Họ không cần biết tới nguyên căn nguồn cội. Không có cha, không có mẹ làm sao có người sanh chúng ta, mà sự phối hợp đó do hai tâm trí thiêng liêng cấu tạo, hòa hợp cả càn khôn vũ trụ mới có chúng ta. Vạn linh phối hợp nó mới tiến triển được. Ngày nay, chúng ta có cái hình thù duyên dáng, rồi sống trong sự đảo điên mê loạn, trong tham sanh, tự mình xa bỏ Cha Trời. Quên tất cả nguyên căn nguồn cội.

"Chẳng còn linh cảm tạo nơi ôn tồn": Không còn linh cảm làm sao yên được. Ăn không ngon, ngủ không yên, giờ giấc ăn ngủ mình cũng không có nữa. Vì sao? Vì bản tánh bất ôn hòa nó sanh ra những việc bất chánh.

"Sống trong kích động dập dồn": Sống trong kích động, nó cứ dập dồn, hằng ngày càng gia tăng thêm chứ không có bớt được.

"Khổ tâm khổ trí vía hồn bất minh": Khổ tâm, khổ trí, không có biết mình ở đâu tới đây rồi sẽ về đâu. Vía hồn không thấy rõ làm sao minh được, thành ra đổ thừa đầu này, đầu kia, đầu nọ chính mình bất minh.

"Tu rồi mới rõ chơn tình": Tu một thời gian lâu mới thấy rõ, thấy chơn tình.

"Chính mình bỏ phế bất minh vía hồn": Mình đã bỏ phế mình, quên mình. Vía hồn là nơi làm việc sẵn có của mình mà không biết. Cho nên, đâu có phải tu một giờ, một phút khắc mà hiểu được đâu. Ông hóa phép cho tôi biết, ông độ cho tôi minh. Chưa được, mình phải dày công tới nơi để học hỏi, để nghe, để hiểu lần lần, dần dần

nó phải mở trí. Lúc đó, mới thức giác thấy rõ rồi, chính mình đã bỏ mình, quên mình, có vía có hồn, có nơi làm việc mà không ngồi, cứ đi ta bà. Tư tưởng cứ vọng động hướng ngoại rồi làm điều sái quấy, không biết nội tâm, không biết nơi trú ngụ, không biết dốc lòng học hành. Bài vở bỏ phế chẳng ai lo. Càng ngày càng vọng động thêm rồi đổ thừa. Có kẻ đổ thừa chồng, có người đổ thừa vợ, rồi đổ thừa cả xã hội, con cái, tạo thêm những thắc mắc làm cho con người chậm tiến thêm, tự cao tự đắc.

"Càng tu càng sửa ôn tồn": Mình càng tu càng sửa, thấy con người càng ôn tồn. Nó điều hòa chứ không phải như trước nữa. Trước kia, các bạn chưa tu, bản tánh nhiều chuyện khó khăn, nhiều chuyện thắc mắc. Người ta nhắc tới đâu thì mình cũng chấp. Chưa biết cũng phê bình, chưa đặt chân tới đó mà cũng cho là mình biết, cho mình là khôn, cho mình là hiểu, đó là sự ngăn cách. Ngày nay càng tu, sửa tâm tánh, rồi càng ngày càng ôn tồn.

"Biết cha biết mẹ trí khôn hợp hòa": Biết được cha, biết được mẹ, lúc đó trí khôn nó mới hòa hợp. Hòa hợp rồi, nó mới thấy cái tội trạng tăm tối của chính nó, nó đã tạo ra cho nó và nó gây sự phiền muộn cho chính nó. Cho nên tu rồi, hợp hòa.

"Chẳng còn vọng động ta bà": Không còn vọng động ta bà, không còn hướng ngoại trong sự mê chấp của đời nữa.

"Sửa mình giải tỏa thân hòa ngoại thân": Cho nên, sửa mình rồi mới giải tỏa trược ô trong nội tâm, nội tạng này. Cơ thể chúng ta đây là một nơi trú ngụ cho phần hồn. Phần hồn là ngoại thân, càng ngày càng thanh tao, càng ngày cái trí điển càng mở, càng xuất ra không còn lưu ở trong cái cơ thể ô trược nữa, lúc đó càng minh.

"Xét mình mới rõ lý chơn": Đi lên cao rồi xét lại hành động dâm ô tà trược của chính mình. Chúng ta mới rõ ràng chân lý đã sắp đặt. Chân lý đã tạo ra con người, đã cho con người có cơ hội tự sửa lấy nó. Càng tu càng nhẹ, càng thấy sự sai lầm của chính mình. Cho nên, cố gắng hướng thượng để sửa, để giải tỏa những phần trược ô đó. Nhiên hậu, sẽ đạt tới chơn pháp là hiểu rõ nguyên căn của chính mình.

"Chơn tâm bộc phát quy hườn chơn như": Lúc đó chơn tâm bộc phát rồi thì cái chơn tâm nó ở đâu? Chơn tâm không còn giam hãm trong bản thể nữa mà từ trung tim bộ đầu phát lên hòa hợp cả càn

khôn vũ trụ mới quy hườn chơn như được. Sự thật như vậy không có thay đổi được.

"Chẳng còn lỡ khóc lỡ cười": Chẳng còn lỡ khóc lỡ cười nữa.

"Một đường thẳng tiến đạt nơi ôn hòa": Một đường chúng ta thẳng tiến tới sự ôn hòa đời đời sáng suốt.

"Sửa mình mới rõ phân qua": Sửa mình rồi, càng ngày càng rõ mới phân qua.

"Trong ta sẵn có tình cha đạo đời": Có sẵn hết, có tình yêu của cha hai mươi bốn trên hai mươi bốn. Hòa cảm từ tâm trí, phần hồn, tới cơ thể của chúng ta. Từ đời qua đạo đều có tình thương của Đấng Tạo Hóa.

"Tu rồi chẳng muốn xa rời": Khi chúng ta tu rồi, chúng ta hiểu được tu là có giá trị. Sửa mình để tới nơi thì không muốn xa rời. Có cơ hội biết sửa mình, nay sửa chút, mai sửa chút, sửa mãi sửa hoài để đi tới.

"Quy về nguồn cội đời đời yên vui": Lúc nào cũng hướng về nguồn cội, hướng về căn bản của trời đất, căn bản của từ phụ, của Đấng Tạo Hóa yêu thương, xây dựng, của Mẹ Tình Thương đã tạo ra thế cảnh dìu dắt tâm linh chúng ta tiến hóa trong sự thương yêu vô cùng, xây dựng giúp cho chúng ta tiến tới vô cùng tận.

Cho nên, chúng ta tu đây, tại sao pháp môn này mỗi mỗi cũng là quy về với chính bản thân. Tội trạng gì cũng quy về chính bản thân, chứ không có đổ lỗi cho một ai, chỉ sửa mình để tiến. Hỏi tại sao những cái tội ở đời mà cũng quy về cho tôi? Vì lúc tôi sống, tôi còn yếu hèn thì tôi hấp thụ những chuyện mà thế gian đã tạo. Rước trược vào thân rồi từ đó nó gây ra sự động loạn. Chuyện gì của ai không biết, tôi cũng rước vào tâm, mà tôi không biết hóa giải nó ra. Hằng ngày đi làm lụng khó khăn, suy tư đời đạo, rồi tôi rước cái chuyện không thanh cao, nặng trược vô trong bản thể. Sống trong sự chấp nê, mê muội làm sao tiến hóa nổi.

Chúng ta có cơ hội tu, nên tự ý thức ở trong phương pháp mà chúng ta đang hành đây. Chúng ta thấy rõ ràng tự giải tỏa trong cái pháp Soi Hồn. Làm Pháp Luân cũng tự giải tỏa, rồi đi tới Thiền Định tự kiểm tự tiến. Phương pháp rất rõ rệt, dìu dắt tâm linh, hóa giải muôn loài vạn vật trong cơ thể chúng ta mới đáp ứng được tình cảnh của ngoại lai.

Những người tu đi tới sáng suốt thì bất cứ những trường hợp nào, ở góc nào, Đông Nam, Tây Nam, Đông Bắc, Tây Bắc, muốn xâm

chiếm tư tưởng của người thì người tự nhiên hóa giải. Nhờ cái gì? Nhờ thanh điển của bộ đầu quy hườn trọn vẹn thành một lực lượng sáng suốt, đó là hào quang vô tận. Càng tiến, càng hứng thú trong sự tu của đạo tâm sáng suốt tiến mãi, tiến mãi không ngừng. Cho nên chúng ta nói đi nói lại cũng phải tu cho kết tập phần thanh điển trụ hóa trên bộ đầu để xuất phát khai mở tâm linh càng ngày càng sáng suốt, thì chúng ta mới thấy rõ cái chơn đạo, chơn pháp hành trì vô tận để thực hành mà đi đến.

Cảm ơn các bạn.

Mẫu Ái 30

Bao kỳ nhắn gởi gọi về
Con chưa thức giác vẫn chê lý Trời
Vì con mẹ nhắn đôi lời
Con tu trong khổ sớm rời đấu tranh.

Phân ra dìu dắt thì thầm
Đưa con tiến tới dương âm hợp hòa
Tu hành tự tiến xuất ra
Từ đời qua đạo tự hòa đến nơi.

Lắm khi lỡ khóc lỡ cười
Lắm khi hòa hợp người người ban vui
Thức tâm tự luyện rèn trui
Cảm giao đời đạo hưởng mùi đạo tâm.

Hiểu rồi tự tiến tự ghi
Giúp con tiến hóa mẹ thì tâm mang
Đạo tâm thực triển khai màn
Muôn đàng hòa hợp phân ban đạo đời.

Montreal, ngày 2-8-1980

"Bao kỳ nhắn gởi gọi về": Con người nhiều kiếp rồi, luân hồi tại thế sống chết, sống chết luân hồi để học hỏi.
"Con chưa thức giác vẫn chê lý Trời": Con chưa hiểu được, vẫn còn khinh khi ông Trời, quên Đấng Tạo Hóa.
"Vì con mẹ nhắn đôi lời": Luôn luôn mẹ vì tình thương đưa hoàn cảnh để nhắn nhủ chúng ta trong sự đau thương, trong sự khổ buồn, trong sự cực nhọc. Nhắn chúng ta:
"Con tu trong khổ sớm rời đấu tranh": Con phải tu trong khổ, con thức giác cái khổ là giá trị. Cái khổ là vô cùng tiến hóa thì chúng ta đây mỗi đêm là chúng ta hành khổ chứ đâu có ai sướng. Nửa đêm thức dậy Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là hành trong khổ. Giấc

ngủ chúng ta, chúng ta không có để cho nó yên, mà nếu để cho nó yên thì nó mê trần, nên chúng ta bắt buộc cho nó thức giác. Lắm khi những bạn tu khá rồi phải ngồi thiền định, rồi ngồi ngủ luôn để trợ giác cho tâm linh, càng ngày càng mở.

Tình thương bao bọc và nhắn nhủ tâm linh trong chu trình tiến hóa, gặp khổ, gặp nạn đau thương không ngừng, ấy là mức tiến hóa của đạo tâm. Chúng ta tu tắt thì chúng ta phải gặt hái bất cứ những chuyện gì xảy đến. Khổ cực, đau thương chúng ta nên chấp nhận để tiến vì lịch sử đã cho chúng ta thấy không có vị nào thành công trong đạo pháp mà không ngộ nạn. Thì chúng ta ngộ nạn là sự bệnh hoạn, sanh, lão, bệnh, tử có sẵn. Lịch sử đã ghi chép, Thích Ca Ngài đã lưu lại tại thế cho mọi tâm linh tự hiểu, tự giác. Thấy rõ ràng là phải mang một nghiệp thân, sanh, lão, bệnh, tử rõ ràng.

Cái nghiệp thân đó người đời cảm thấy đau khổ. Hỏi sau sự đau khổ đó là gì? Là sự ôn hòa thăng tiến. Một khi cơn đau xảy tới, sự đấu tranh trong nội tâm nó phải tiến hóa. Nó muốn rời bỏ sự đau đớn thì phần hồn nó được nhẹ. Cho nên, cái nghiệp thân nó hành tại thế, thì hồn của chúng ta được nhẹ nhàng sau khi lìa thể xác là vì lý do đó. Lúc đau đớn giày xéo tâm can, tì, phế, thận, thì Chủ Nhân Ông phải rời bỏ và ra đi chứ không thể nào lưu lại ở đó nữa. Trí tâm trụ hóa và thăng giải để vượt qua đại nạn thì tự nhiên tâm linh nó phát triển.

Nghiệp thân các bạn có rồi thì các bạn khỏi qua trong chu trình hành hạ nơi địa ngục đau khổ. Chúng ta tu phải hiểu rõ cái đó. Nhiều khi bệnh hoạn xảy tới chúng ta còn than phiền trời đất. Chúng ta chấp nhận đi, ôn hòa để tiến, ôn hòa để giải, ôn hòa để cởi mở thì mới được.

"Phân ra dìu dắt thì thầm": Phân ra trong mọi tình cảnh để dìu dắt khi chúng ta đau khổ, khi chúng ta buồn, chúng ta hận. Nội tâm thì thầm luôn luôn muốn làm sao giải thoát việc đó. Muốn làm sao tranh đấu cho thắng thế cũng là mức tiến. Muốn độ cho phần hồn sáng suốt để tìm cái phương pháp kỳ diệu hay hơn để giải tiến.

"Đưa con tiến tới dương âm hợp hòa": Đi tới sự hợp hòa âm dương trong cơ thể này. Nó không còn đấu tranh thắc mắc nữa, nhưng mà nó trở lại chấp nhận trong chu trình tiến hóa thì nó kêu bằng hợp hòa.

"Tự hành tự tiến xuất ra": Mình hành và mình tự tiến mới xuất hồn ra. Cái hồn rời khỏi bản thể, thanh điển rời khỏi bản thể mới xuất ra.

"Từ đời qua đạo tự hòa đến nơi": Từ cảnh đời chúng ta cũng học cái nhẫn là chúng ta xuất thế. Con người mà biết nhẫn thì qua đại nạn, từ đời qua đạo. Đời cũng vậy mà đạo cũng vậy, học nhẫn rồi mới hòa mới tiến đến nơi. Nhiều người mới tu tới đó, gặp một, hai chuyện ngồi đó khóc, buồn bực đủ thứ. Chuyện đó là chuyện chậm tiến, chúng ta phải chấp nhận để tiến, chấp nhận nó mới thanh nhẹ, còn nếu không chấp nhận làm sao thanh nhẹ? Không chấp nhận không bao giờ tiến được, không chấp nhận là bị kẹt mà thôi.

Tùy theo từ tình trạng một, trong cảnh phân ly, tựu tan, hòa hợp, đánh thức tâm linh của mọi người. Bây giờ, chúng ta tu đây, ngày nay được phối hợp chung vui anh em đàm đạo, ngày mai chúng ta phân ly. Trong cảnh tựu tan hòa hợp, đó là đánh thức tâm linh. Chúng ta có một người bạn đi trước, hỏi chứ chúng ta được lưu lại đời đời ở đây không? Chúng ta là người đi sau, chúng ta phải chúc tụng cho kẻ đi trước được thành công, được sáng suốt, được học thêm, được cởi mở hơn, thăng hoa tư tưởng nơi thanh cảnh để lãnh một nhiệm vụ sáng suốt hơn. Đó là tin mừng cho chúng ta. Chúng ta còn lưu lại tại đây, chúng ta phải gặp ngộ nạn. Cho nên, phải đóng góp kỳ công tu luyện, giao cảm về đời cũng như về đạo, gắng tu, sửa mình để tiến.

Còn cảnh đời cũng vậy, vợ chồng, con cái đâu có phải tu rồi dứt khoát chuyện chết đâu, tu rồi sống đời đời ở thế gian đâu. Không! Tu là chúng ta học bài vắn tắt, gấp rút để tiến hóa nhẹ hơn. Cho nên càng tu, các bạn trước kia xuất hồn thì thấy nó to lớn, nhưng sau này xuất rồi các bạn thấy nó chút xíu thôi. Càng ngày càng gọn ghẽ, càng nhỏ hơn, càng thanh đẹp hơn, càng sáng suốt hơn, nhẹ nhàng hơn chứ không còn ghồ ghề như xưa nữa.

Chúng ta tu rồi, chúng ta thấy rõ cảnh đời phân ly trong cảnh tựu tan hòa hợp rất rõ ràng, thì chúng ta không còn vọng động, buồn bực và trách trời trách đất. Hỏi chứ tại sao ông đó cố gắng tu mà ông Trời không giúp? Ông Trời giúp mới đưa ông đi chứ, còn nếu ông Trời không giúp thì cho ông lưu lại để ông gặp khổ, không tiến hóa nổi. Cho nên, trong tâm linh của người tu Vô Vi tới giờ phút lâm chung cũng ý thức được chúng ta về với nguồn cội. Không bao giờ chúng ta còn lưu lại tại thế vì lúc đương sống, hằng ngày mỗi

đêm công phu các bạn cũng muốn quy về nguồn cội, về với Đấng Cha Lành, về với Chư Phật chư Tiên. Muốn được sự thanh nhẹ đời đời bất diệt thì các bạn còn màng thiết gì cái bản thể ô trược này. Cho nên, lúc ra đi chúng ta phải chúc tụng lẫn nhau và đưa những tâm linh đó đi tới một nhiệm vụ sáng suốt hơn, cởi mở hơn để dìu tiến. Đó là phần ảnh hưởng của chúng ta. Những người còn sống tại thế phải lo tu để thu gọn hành lý, để hòa hợp với thiên cơ thay đổi trong thời kỳ cấp bách sắp đến.

"Lắm khi lỡ khóc lỡ cười": Chúng ta còn nung nấu trong cái thể xác này thì sống trong lỡ khóc lỡ cười. Với cái tâm trí phàm, mắt phàm, tai phàm, miệng phàm, lý luận cái gì cũng là lỡ dở[7], không chịu thực triển, không đi tới vô cùng thành ra sanh cái lỡ khóc lỡ cười.

"Lắm khi hòa hợp người người ban vui": Lắm khi chúng ta được hòa hợp, tâm trí nhẹ rồi. Hòa hợp với ai? Khi mà tâm trí chúng ta được hòa hợp với người khác là người khác phải có tương đương trình độ như chúng ta, thì chúng ta mới hòa hợp được. Còn nếu trình độ xa cách, làm sao hòa hợp. Cho nên đạo pháp luôn luôn khuyến khích, tình thương của Quan Thế Âm cũng khuyến khích, tình thương của chư Phật cũng khuyến khích, tình thương của Chúa cũng khuyến khích. Bất cứ một tôn giáo nào tại thế cũng khuyến khích con người đưa tâm linh mình đi tới tự giác rồi mới hòa hợp được. Khi hòa hợp rồi chúng ta thấy rõ ban vui. Mà sự ban vui đó do đâu? Do Thượng Đế chuyển hóa trong thanh điển vô cùng tận của Ngài đưa đến trong tâm can của chúng ta để chúng ta hiểu chúng ta nhiều hơn, rồi mới vui vẻ hòa hợp với mọi người.

"Thức tâm tự luyện rèn trui": Thức tâm rồi tự luyện rèn trui.

"Cảm giao đời đạo hưởng mùi đạo tâm": Chúng ta cảm giao từ đời qua đạo, mới hưởng mùi đạo tâm. Bây giờ, các bạn sống ở đời vật chất này, đi làm cũng vậy, kẻ này ép kẻ kia, kẻ kia ép kẻ nọ, rồi không chấp nhận, sanh ra buồn phiền lẫn nhau. Biết chấp nhận là người khôn ngoan và sự chấp nhận của mình để làm gì? Để ảnh hưởng và giáo dục người chưa thức giác, đó cũng là một việc làm của Thượng Đế. Khi chúng ta bị hiếp đáp, chúng ta chấp nhận, dùng từ tâm để độ những người muốn uy hiếp chúng ta, đó là việc làm của Thượng Đế. Các bạn thử xem, ai ra đứng giữa Trời để chửi

[7] Lỡ dở: Dở dang, lỡ làng.

ông Trời, ông Trời có đánh đập họ không? Không! Vẫn thương họ, vẫn cung ứng cho họ sự sống hằng ngày để họ thức giác.
Chúng ta đi làm, giữa con người và con người mà chúng ta còn giận hờn, còn buồn phiền, hỏi chứ chúng ta đã học được cái ý chí của Thượng Đế ở góc nào mà cứ xưng danh học theo Thượng Đế. Cho nên, chúng ta phải làm những gì Thượng Đế đã và đang làm. Tình thương của Đấng Cha Lành đã ban bố cho chúng ta để chúng ta trở nên Ngài, thì một vài điểm của thế sanh dù cho họ chửi trước mặt chúng ta, chúng ta cũng lấy cái vui để đáp đền, để chi? Để giáo dục họ, để cứu họ và cứu mình luôn. Chúng ta không nên đấu tranh, hục hặc, làm cho nội tâm chúng ta bất an, rồi gây sự đau khổ cho người khác, chúng ta là người đáng tội đó thôi!
Chúng ta phải chấp nhận học chữ nhẫn. Nếu không có những hoàn cảnh đó, chúng ta không bao giờ tiến nổi. Những trường hợp đó cho chúng ta học nhẫn, phải hết sức kiên trì, cố gắng học nhẫn, chấp nhận. Trong cái chấp nhận đó chúng ta cứu những người xung quanh chúng ta, vì họ chưa hiểu, họ mới uy hiếp chúng ta. Nếu họ rõ chúng ta, họ sẽ kính mến. "*Tri kỷ tri bỉ*" là vậy. Tri kỷ không bao giờ làm phiền chúng ta, chỉ thương yêu và xây dựng. Đó là trình độ mà chúng ta là người tu, tự xây dựng trình độ mỗi đêm, mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút. Tại sao chúng ta còn giận hờn bởi một lời nói, bởi một hành động của đối phương? Hỏi chứ chúng ta lấy cái gì độ người ở tương lai? Một chút xíu đó mà chúng ta không chịu được rồi làm sao?
Cho nên, các bạn ở đây, vì sanh hoạt, vì cuộc sống ràng buộc các bạn phải đi làm. Bị sự đè bẹp, bị sự bất mãn của người đời, rồi các bạn phải tự xét lấy tâm linh các bạn. Các bạn đang làm việc cho ai đây? Các bạn đang làm gì đây? Thưa tôi đang vào lớp học. Khi các bạn vào lớp học thì các bạn phải làm gì? Phải hoàn thành tất cả các bài vở thương yêu của Thượng Đế. Có cơ hội, có bài vở, có những câu hỏi, những sự thắc mắc gây buồn phiền cho các bạn, rồi các bạn phải giải tỏa, phải kiên trì chấp nhận để hiểu sự sai lầm của chính mình, thì chúng ta mới kêu bằng tiến hóa, mới hiểu và thực hành ý của Thượng Đế.
Tự nhiên cái chỗ xấu thật xấu, ác ôn thật ác ôn mà có các bạn bước vào trong sự kiên trì hạnh ngộ của các bạn, thì mọi người từ từ phải thay đổi. Nhờ đâu mà thay đổi? Nhờ thanh điển kiên trì hướng thượng của các bạn. Khi các bạn hướng thượng phần thanh điển đó

rút đi lên thì các bạn mới rút những người ở xung quanh các bạn. Để nó quy về sự sáng suốt sẵn có của chính nó và hòa hợp với Đấng Cha Lành đời đời bất tận. Hỏi việc nào là đáng làm, việc nào không đáng làm? Chúng ta nên chấp nhận hay là chúng ta nên sân hận? Các bạn xét rõ nên chấp nhận hay hơn để học những cái văn hoa, văn minh của trời đất từ Trung Thiên đem xuống cảm hóa nhân loại và mở trí cho con người tiến tới, để học nhẫn, rồi thực hiện từ bi.

Trong hoàn cảnh chung đụng hằng ngày của các bạn tôi biết, tôi rất rõ, phải đụng chạm. Phải có những cuộc đối đầu đụng chạm tùy theo giờ sanh khắc tiến triển tâm linh của chính bạn. Sau những sự nhẫn nhục đó, các bạn đạt được rồi thì các bạn thấy nhẹ hơn người đời rất nhiều. Rồi các bạn mới đem lại một sự thương yêu vô cùng để hỗ trợ cho họ. Vì họ chưa hiểu thương yêu, họ chưa hiểu nội tâm, nhưng mà họ chỉ hiểu ngoại cảnh mà thôi. Tội nghiệp cho họ, cho nên phải cứu độ họ. Muốn cứu độ họ thì phải sửa mình, phải học nhẫn rồi mới thực hiện từ bi được.

Khi buồn, khi vui chuyển hướng tùy theo sự ly hợp bi hoan[8] chung quy cũng chỉ mở đàng tự đi. Chúng ta khi buồn, khi vui, cảnh đời nó vậy để cho chúng ta có cơ hội chuyển hướng tùy theo sự ly hay là hợp, bi thảm hay là hoan hỉ tùy theo trường hợp.

Như bây giờ các bạn đang sống trong tình thương của một người bạn yêu quý. Rồi một ngày nào đó các bạn xa lìa trong một thời gian ngắn. Đó cũng là bài học để coi tâm của các bạn có động không. Các bạn thấy rõ rồi, không động thì cái ly đó phải trở lại hợp. Cái sự xa đó phải quy về. Còn nếu các bạn động thì ly nó ly luôn, không có hợp lại nữa. Trong cái sự bi thảm đó để làm gì? Để nhắc nhở, sau bi thảm đó được yên ổn, được ôn tồn thì nó trở lại được sự hoan hỉ chung vui.

Cho nên trong tình cảnh bi thương hiện tại ở Việt Nam, cuộc bi thảm bây giờ nó sẽ đem lại gì? Đem lại sự hoan hỉ ở tương lai. Chúng ta là người Việt Nam, một ngày kia được quy hườn trở lại, trở về nơi quê xưa chốn cũ của các bạn, thử tưởng nó như thế nào? Trong sự đau khổ hiện tại, thật sự mọi người xác nhận là đau khổ, nhưng sau sự đau khổ lại có sự vui mừng hoan hỉ, tương hội, vui biết là bao nhiêu ở sau này. Cho nên Thượng Đế cho một bài học bi

[8] Bi hoan: Vừa buồn, vừa vui.

thảm, thực hiện một bi kịch tại miền Nam Việt Nam chung quy toàn xứ Việt Nam để cho người dân hiểu cảnh bi thảm đó. Rồi một ngày kia sẽ trở về hoan hỉ. Anh em yêu thương vô cùng tận, thực hiện đạo pháp.

Thượng Đế muốn gì? Muốn mình tu cả toàn quốc. Muốn mọi người đều được tu, được sửa, được tự mở đàng để đi. Sự phấn đấu đau khổ của tâm linh mới có sự tiến hóa. Cho nên các bạn đừng thấy cái cảnh bi thảm đó rồi sầu thảm. Bi thảm đó là bài học. Sau bài học đó mới trở lại sự hoan hỉ, vui tươi ở tương lai.

"Hiểu rồi tự tiến tự ghi": Khi chúng ta hiểu được rồi, những gì của Thượng Đế làm chúng ta chỉ tự tiến tự đi mà thôi, chỉ sửa mình để tiến để ghi mà thôi.

"Giúp con tiến hóa mẹ thì an tâm": Lúc đó con được tiến hóa, cái tâm mẹ an. Con được trưởng thành trong sự đau khổ thì không bao giờ con tạo sự đau khổ cho người khác. Mỗi người dân Việt Nam, hiện tại bây giờ rời khỏi quê hương cũng là sống trong đau khổ, mà ở tại xứ vẫn đau khổ. Hằng đêm các bạn cũng nằm chiêm bao về quê hương, cũng đau khổ chứ không phải ở đây rồi tưởng hoàn cảnh đây là đầy đủ. Không đầy đủ đâu! Cái chỗ chôn nhau cắt rún là chỗ quan trọng của cuộc đời mình, cho nên rồi đây các bạn sẽ thấy Thượng Đế làm. Thượng Đế cho chúng ta học bài học rất quý báu và chúng ta đi xa quê hương có cơ hội tự tu tự triển thì chúng ta mới dày công để tu hơn. Không nên rước những sự loạn động quá nhiều. Phải sửa tâm sửa tánh để tu.

Phần thanh điển là cao thượng quy nhất, phần vật chất lệ thuộc mà thôi. Các bạn phải ý thức điều đó thì sự đấu tranh của đời nó chôn sâu tâm linh của các bạn thì lúc đó các bạn tiến rất nhiều và tiến trước sự văn minh của thế gian. Các bạn sẽ đi tới siêu văn minh, vì tâm linh các bạn được mở tiếp, được thấy rõ cái gì kêu bằng trường cửu, cái gì kêu bằng tạm bợ.

Càng ngày phần hồn càng trưởng thành trong đạo pháp, thì Quán Thế Âm là người mẹ, Đức Mẹ cũng vậy, rất an tâm cứu độ chúng ta. Chúng ta ở hải ngoại, ly hương trong cảnh đau khổ. Mọi người cũng tự xét rõ rằng tôi rất đau khổ nhưng mà sự đau khổ này lại bù đắp cho tâm linh tôi được có cơ hội thức giác lấy tôi và tôi tự tu tự tiến. Tự tu là ăn năn hối cải, tu bổ sửa chữa để tiến hóa, để rõ ý Trời, để rõ thiên cơ, sự sắp đặt tinh vi của Ngài để độ tiến nhân sinh chứ không phải một khối người đó làm được việc gì.

Các bạn tu tới ngày nay các bạn còn chưa thấy hồn vía của các bạn. Một số người chánh trị kia, họ đã hiểu hồn vía của họ đâu? Họ chưa hiểu họ là ai làm? Thượng Đế làm chứ gì, Đấng Tạo Hóa điều khiển họ, cho họ có sự sáng suốt để thực hiện những công tác của Ngài muốn. Chứng minh cho các bạn rõ ràng những người hiện tại đang lãnh đạo và điều khiển, chưa hiểu rõ hồn vía của họ. Họ cũng lệ thuộc sự điều khiển của hào quang, ý chí của Thượng Đế mà thôi. Nếu các bạn hiểu được cái này thì các bạn hiểu được thiên cơ. Các bạn hiểu rõ vận mạng của xứ sở các bạn, vận mạng của mọi người cũng chỉ ở trong tay của Thượng Đế mà thôi không có tránh khỏi. Trừ phi các bạn tu xuất hồn xuất vía rời khỏi thể xác này thì gánh nặng của Thượng Đế, của Cha Trời được giảm nhẹ. Mừng cho các bạn được tiến hóa trở về với nguồn cội sau khi học hỏi tại thế.

"Đạo tâm thực triển khai màn": Các bạn tu, đạo tâm các bạn khác rồi. Trước kia, các bạn lý luận dựa trong kinh sách để lý luận, dùng cái phàm tâm để hành đạo. Ngày nay, các bạn thực triển về điển tâm, về trung tim bộ đầu khai triển vô cùng tận, khai màn.

"Muôn đàng hòa hợp phân ban đạo đời": Muôn đàng đều tiến trong sự hòa hợp là sự sáng suốt. Rõ ràng đạo là gì? Đời là gì? Các bạn sẽ thấy rõ. Cái chuyện hiển nhiên trước mắt mà chúng ta thiếu tâm linh, thiếu sáng suốt làm sao thấy được Đấng Cha Lành đã thực hiện vì chúng ta, vì vạn linh. Cho nên, cuộc sắp đặt để hoàn bị cho quả địa cầu nó rất dài. Thời gian tại thế gian rất dài, dài đăng đẳng. Chúng ta xét lấy ta đã hưởng bao nhiêu năm tại thế. Ăn uống bao nhiêu lần, hao phí biết bao nhiêu vật chất, nhưng mà cũng chưa hiểu mình, chưa về với mình, chưa thức giác, chưa khai triển, chưa chịu hòa đồng. Còn chấp còn mê.

Chúng ta từ từ tu rồi mới thấy rõ chúng ta đã luân hồi biết bao nhiêu kiếp tại thế để học hỏi. Một cuộc tiến hóa do Thượng Đế sắp đặt, do sự kỳ công tinh vi của Ngài đã cho chúng ta có cơ hội tiến hóa. Bây giờ, chúng ta lại có một phương pháp để hành trì, sửa chữa lấy ta thì chúng ta thấy chúng ta đại phước. Còn biết bao nhiêu người chưa biết được làm sao sửa mình. Bao nhiêu cuốn sách tôi đọc hầu như đã thuộc lòng mà tôi chưa biết tôi. Những thuyết trình gia, lịch sử gia, những giáo sư học biết bao nhiêu sách vở, thao thao bất tuyệt nhưng mà chưa hiểu Ngài là ai? Cũng vẫn ở

trong sự vận hành ý chí của Thượng Đế mà thôi, chưa có giải thoát nổi.
Tâm linh thức giác, nhiều kiếp làm người, nhiều kỳ tiến triển cho đến ngày nay chúng ta còn chưa hiểu chúng ta. Sự chậm lụt đó chúng ta phải chấp nhận, sự lười biếng đó chúng ta phải sửa chữa và tự thực hành để đi tới. Lúc đó, chúng ta mới thấy rõ sự thương yêu của Thượng Đế đã cho chúng ta cố gắng trong một kỳ này để đạt thành mọi sự việc trong tiến triển thương yêu và cởi mở. Để đạt tới nền văn minh siêu phàm của Ngài đã an bài từ từ đến với chúng ta.

Cảm ơn các bạn.

VÔ VI
Ấn Tống và Kính Biếu

Muốn thỉnh kinh sách hay phát tâm ấn tống,
xin liên lạc:

VÔ VI

Điện thư: kinhsachvovi@gmail.com

Printed for Free Distribution / Not For Sale

website: http://www.voviphatphap.org

ISBN 978-1-933667-26-3

9 781933 667263

Các sách xuất bản:

- Chơn Kinh (Lương Sĩ Hằng).
- Địa Ngục Du Ký (Đào Mộng Nam & Lương Sĩ Hằng).
- Luân Hồi Du Ký (Đào Mộng Nam).
- Nguyên Lý Tận Độ (Lương Sĩ Hằng).
- Nhân Gian Du Ký (Đào Mộng Nam).
- Kinh A Di Đà (Đỗ Thuần Hậu).
- Phụ Ái Mẫu Ái (Lương Sĩ Hằng).
- Sách Nấu Ăn Dưỡng Sinh Ohsawa (Thu-Ba).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '96 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '97 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '98 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '99 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm 2000 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm 2001 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm 2002 (Lương Sĩ Hằng).
- Thiên Đường Du Ký (Đào Mộng Nam & Lương Sĩ Hằng).
- Thư Từ Lai Vãng '96 (Lương Sĩ Hằng).
- Thư Từ Lai Vãng '97 (Lương Sĩ Hằng).
- Thư Từ Lai Vãng '98 (Lương Sĩ Hằng).
- Thư Từ Lai Vãng '99 (Lương Sĩ Hằng).
- Thư Từ Lai Vãng 2000 (Lương Sĩ Hằng).
- Thực Hành Tự Cứu:
  Pháp Hành Thiền Đời Đạo Song Tu (Lương Sĩ Hằng).
- Thượng Đế Giảng Chân Lý (Kim Thân Cha).
- Tôi Tầm Đạo (Hồ Văn Em).
- Tuyển Tập Đỗ Thuần Hậu (Đỗ Thuần Hậu).

Printed for Free Distribution
Not For Sale

VÔ VI
Ấn Tống và Kính Biếu

VÔ VI

ISBN 978-1-933667-26-3

